

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN QUINTUM

BIPONTI
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
CICICCCIA

B. 3.

I-9a-3 1/4

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Ἀποκηρυχθεὶς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε· μανίᾳ τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκων δόσαι, ἀνελέφθῃ αὐθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμνηῖαν τὴν μητρὶν ἰασάσθαι κελεύόμενος, [καὶ λίγων μὲ δύνῃσθαι] ἀποκηρύττεται.

Abdicatus aliquis medicinam didicit. Patrem furiosum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato sanasset, receptus est in familiam. Post haec novitatem furiosam sanare iussus, cum non pareret, denuo abdicatur.

ΟΤ καὶνὰ μὲν ταῦτα, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῶ, καὶ συνήθως ἐπὶ τούτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ κασιώτερον νῦν δυστυχῶ; ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; Θεραπεύειν ἐκ

ABDICATUS.

NON nova ista, iudices, aut praeter spem a patre iam fiunt, neque nunc primum sic irascitur; sed in promptu illi ista lex, consueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc est infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, sed artis subire poenam periclitor, si ea non potest per omnia istius imperiis obsequi. Quo quid fieri potest absurdius? curare pro imperio, non iam quan-

προστάγματος, οὐκ ἔβ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται. ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπανται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἀπασὶ σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ διὰ τοῦτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἢ ἀτιμότερος γένωμαι παλλάκις.

2 ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι περιμένω· πρῶτον γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ βασιλείαν· ἔταν δὲ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς γυναίκος ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμι· ἂν

tum ars potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet; quod non furiosos solum, verum etiam iniuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Iam vero furiosus ille morbus plane desit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo eiectus saepius. Ego vero in his, quae possum, imperia non exspecto: quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim,

ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θερα-
πείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὡς ἄνδρες δι-
κασταί, ἐπὶ τῇ μητρυῖᾳ, χαλεπῶς ἐχούσῃ, χρηστὴ γὰρ
ἦν καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι' ἐκείνην ἀνιωμένῳ· τὸ δὲ μέγι-
στον, ἐπ' ἐμαυτῷ, ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἀπροστάττο-
μαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμένῳ, καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου,
καὶ ἀσθενείαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δίκαιον οἶμαι ἀπο-
κηρύττεσθαι, τὸν ἂ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρχὴν
ὑπισχνούμενον. Δι' αὖς μὲν οὖν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπε- 3
κήρυξέ με, ῥάδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ
πρὸς ἐκείνας μὲν, ὡς οἴομαι, ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ
ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν
οἷός τε ὦ, ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ κατα-
σχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τό-
τε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκείνα βρῶντι καὶ διατεινομένῳ,

quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum
coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero,
iudices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob
eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium re-
cusare videor, cum, quae imperantur, ministrare, tum ob
morbi magnitudinem, tum propter imbecillitatem artis, non
possum. Verum enimvero iustum non arbitror abdicari
eum, qui, quae facere non potest, ea nec omnino promit-
tat. Propter quas causas prius me abdicaverit, facile ex
praesentibus perspicitur. Ego vero ad illas quidem, ut pu-
to, satis respondi ipsa vita, quae infecuta est: atque ea,
quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula
de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intra-
stabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indi-
gna genere nostro perpetrans, tum quidem, multum illa
& contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam.

ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ὥσπερ ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον εἶσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπαν τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόχτα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον ἤδη, ὥς οὐ σφόδρα καθεστηκότες πατρὸς ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ κατ' οὐνοῦ συντιθέναι· καὶ ἦσαν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταύτῃ εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκρεβολισμόν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσυσμένου τοῦ κακοῦ, μῖστος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοήν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χαλῆς μετὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν
 4 ποτὲ προσεδόκων. Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκίμοι-
 τάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος,
 καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος,

Egressus autem domo, iudicium mihi magnum, & suffragium verum fore sperabam vitam post ea agendam, si appareret, multum me a patris illis criminibus abesse, qui & in optimis studiis elaborarem, & cum viris versarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & suspicabar iam tum illud non satis mente constantis patris *iudicium*, quod iniuste irasceretur, & falsa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium ista putarent, & minas, & quaedam quasi praeludia mali non multo post ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promptu, triste iudicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec sane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, expectabam. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud externos medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, ar-

ἔξεμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμνηνότες, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρῶντων, οὐδ' ἀκριβῶς Φιλοκρινούντων τὰς νόσους· πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικακήσθαι τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετὰ πεμπτος γενέσθαι περιέμεйна. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἀμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθύς ἰασάμενην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰασιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ ὑπερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηλικαῦτα, ἣν μὲν εὐμεταχειρίστον ἦ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἣν δὲ κεκρατηκὸς ἦδη, καὶ νενικηκὸς τὸ πάθος ἰδῶμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσ-
απτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχ-

4 Φιλοκρινούντων) Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέρχας. V.

tem perdidici. Redux patrem invenio, aperte iam furem-tem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. V-
rum, quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque, dum arcefferer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem, habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque, ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi: neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, fanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egres-sus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & di-ligentiam afferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggre-dimur, servantes legem antiquam progenitorum artis me-

νης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἱ Φασὶ μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς
 κεκρατημένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος,
 καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ
 ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχειροῦν ἤδη, καὶ τὸ Φάρ-
 μακον τεθαρρήκóτως ἐνέχεον, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόν-
 των ὑπώπτεον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ
 5 πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο. Πάρῃν δὲ καὶ ἡ μη-
 τριά Φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ,
 ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκείνον
 διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνῃ τὰ πάντα συνῶσα,
 καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ἀποδει-
 λιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευδόμένα με τὰ σημεῖα,
 οὐδὲ προδώσους τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ
 τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καί μοι τινες τῶν Φίλων συνε-
 βούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν τινα μεί-
 ζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυχεῖν, ὥς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα

dicae, qui negant manum admovendam his, qui superati
 iam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fi-
 nes non multum egressum, observatis & accurate explora-
 tis omnibus, manum iam admovebam, audacter infunde-
 bam medicamentum; multis licet praesentium suspectam da-
 tionem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad
 accusandum se parantibus. Aderat etiam noverca metuens
 ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metue-
 ret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim so-
 la omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi
 esset. Verum enimvero nihil ego deterreri me passus, qui
 scirem, non futurum, ut signa me fallerent, ut ars me pro-
 deret, curationem, quo tempore coeperam, urfi: licet con-
 sulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustra-
 tus eventus calumniam mihi quandam induceret maiorem,
 ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam

Φαρμάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐ-
τοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθύς ἦν, καὶ
ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες
δὲ ἐθαύμαζον, ἐπῆναι δὴ καὶ ἡ μητριὰ, καὶ Φανερά
πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ μοὶ εὐδοκимоῦντι, καὶ κείνῳ σω-
φρονοῦντι. οὗτας δ' οὖν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε
μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλα-
βῶν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τῇ
ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ
εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πείραν εἰληφέναι ὁμολο-
γῶν, καὶ περὶ τῶν ἐμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος.
τοῦτο γεόμενον εὐφραίνει μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρήσαν
χρηστοί· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱᾶς, ἡδίων
ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντα ὁμοίως ἡδομένους
τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χράαν τρεπομένην,
καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον,
οἷον ἐκ Φθόου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς

adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa,
salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: lauda-
re noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego,
quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, ne-
que cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab
his, qui adfuerant, omnia, solvit abdicationem, filium me
sibi de novo assumsit, servatorem & bene meritum appel-
lans, fassus, experimentum se iam certum habere, excusans
illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui
aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatione filii
iucundior receptione fuerat. Videbam igitur tunc non ae-
qualiter omnes delectari negotio, sed statim cuiusdam &
versum colorem, & conturbatum visum, & vultum ira-
tum, quale quid ex invidia & odio solet fieri. Nos igitur,
ut facile est ad existimandum, in iucunditate & animi ob-

τὸ εἶκος, ἐν εὐφροσύναις καὶ θυμηδαίαις ἤμεν, ἀλλήλους
 6 ἀπειληφότες. Ἡ μητρὶς δὲ μετὰ μικρὸν εὐθύς νοσεῖν
 ἤρξατο, νόσον, ᾧ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παρά-
 λογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθύς τὸ δεινὸν παρεφύλαξα· οὐ
 γὰρ ἀπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλ-
 λά τι παλαιὸν ὑποικουρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε,
 καὶ ἐς τοῦμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα
 ἡμῖν ἐστὶ σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμνηνόντων. ἐν δὲ ἐκείνῳ
 καινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν
 γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖα ἐστὶ, καὶ παρ-
 όντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δὲ τινα ἱατρὸν ἴδῃ, καὶ
 τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται·
 ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρους καὶ ἀνηκέστως ἔχειν
 ἐστὶ τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠνιώμην, καὶ τὴν γυ-
 ναῖκα ὠκτεῖρα ἀξίαν εὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον δυσ-

3 Παράλογος) Παράλογον λέ-
 γουσι ἀρεσκῆς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ
 μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδο-
 ξον, καὶ ὃ οὐκ ἂν τις προσδεχόσιν.

εἶσι τοῦ πολέμου τὸν παράλογον,
 καὶ ὅτι ἐγένετο πολλὸς παράλογος
 παραλόγως δὲ τὸ ἀνεπίστατος λέγει
 καὶ παρὰ προσδοκίαν. V.

lectione effe, qui recepiffemus alter alterum. Noverca
 autem paulo post statim aegrotare coepit, morbum, iudi-
 ces, difficilem & irrationabilem: incipiens enim statim ma-
 lum observavi. Neque enim simplex, aut innatans modo
 furoris species; sed antiquum aliquod defidens in animo
 malum ruptis quasi vinculis evicit in publicum. Sunt qui-
 dem alia quoque signa nobis multa sine spe sanationis fu-
 rentium: unum autem illud novum hac in muliere obser-
 vavi. Etenim ad reliquos mitior est & mansueta, praesen-
 tibus iis, inducias agit morbus: at si quem medicum vi-
 deat, & hoc solum nomen audiat, ad illud maxime exacer-
 batur: quod quidem ipsum, quam male illa habeat & in-
 sanabiliter, est indicium. Haec videns aegre tuli equidem,
 & miseratus sum feminam, quod merebatur, praeter fas

τυχούσαν. Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν 7
οὔτε ἀρχὴν τοῦ κατέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν, οὔτε
τὸ μέτρον τοῦ πάβους, ἐκέλευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον
ἐγχείαι Φάρμακον. ὤτετο γὰρ ἐν εἶναι μανίας εἶδος, καὶ
μίαν τὴν νόσον, καὶ τὰ ῥῶσθημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
σίαν τὴν Θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστα-
τον, ἀδύνατον εἶναί Φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα, καὶ
ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὀρ-
γίζεται, καὶ Φησὶν ἐκόντα καθυφίσθαι, καὶ προδίδό-
ναι τὴν ἀνθρώπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθενείαν τῆς τέχ-
νης. καὶ πᾶσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπούμενοισι ὀργίζον-
ται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ παρήρησίας τάληθῃ λέγου-
σι. πλὴν ἐγώ γε ὡς ἂν οἶός τε ᾧ, δικαιολογήσομαι πρὸς
αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Καὶ πρῶτόν 8
γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι
βούλεται, ἵν' εἰδῇ οὐκ ἔβ' ὅμοιαν οὔσαν αὐτῷ νῦν τε καὶ

15 Καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι χεῖρεϊ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὲν δοχεῖν τοῖς
βούλεται) Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν νόμοις δις ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν.
πρῶτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπι- V.

infortunatam: At pater prae imperitiā, qui neque princi-
pia mali, quod eam tenet, neque causam, neque modum
novit, curare illam iussit, atque idem infundere ei medi-
camentum: putavit enim unum esse furoris genus, mor-
bum unum, infirmitatem eandem, quae similem curatio-
nem reciperet. Cum vero, quod verissimum est, nego fieri
posse, ut servetur mulier, cum superari eam a morbo fa-
teor; indignatur, irascitur, me ultro ait subtrahere me, &
mulierem prodere; ob artis imbecillitatem me accusat. At-
que usu illi venit, quod solet dolentibus: irascuntur enim
omnes his, qui libere vera illis dicunt. Verum ego, quan-
tum potuero, causam apud illum dicam, & pro me, &
pro arte. Ac primum a lege incipiam, ex qua abdicare me
vult, ut sciat, non iam similem esse sibi, ut prius, potesta-

πρότερον τὴν ἐξουσίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τῶν παίδων προϋνόησεν, ὥς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἐφη γίνεσθαι, οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάβισε, τοὺς μῆτε πρὸς ὀργὴν, μῆτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινούντας. ἦδὲ γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτη πιστεύοντα ἢ γυναῖα ἐχθρῶ. αὖκουσιν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθύς ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀπο-
 9 δίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. Ἐπεὶ τοί-

15 Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται) Ὅρα πῶς δ' ἐνταῦθα λίγαν τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπερβαίνει, καὶ ὅτι πρὸς

τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρὸς τὰς ἐν στοχαστικῇ τὴν ἀπολογία ποιῆται, ἀλλὰ νομίμως κίχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. V.

tem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de causis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permittit, ita etiam filiis, ne iniuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine iudicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere iussit, neque irate, neque calumniose quid iustum sit iudicatuross. Norat enim, multis saepe irrationabiles irae causas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine iudicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur. Quandoquidem igitur licet, & accusationem

νυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὐλογα αἰτιάται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες· αὐτὸ μὲν ὁ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δότεον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, καὶ χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν· εἴτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναι φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παιδῶν τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδικὰς, καὶ τὸν φόβον αἰδίων, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συν-οργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφίεσθαι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσῃται τῷ

solam in potestate habet pater, iudicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, iudices: ipsum quidem, quod mihi obiicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate; prius vero illud exquirite, fitne concedendum illi abdicare, qui semel iam abdicavit, & potestate legis usus est, illudque patrum imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem iniustissimum esse tale quid aio, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adiuvare iras, paulo post autem solvi, & rursus aequae valere, atque omnino sursum deorsum iura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum le-

νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἴτα, μετὰ ταῦτα ἀνα-
 λάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεῖς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη
 μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύε-
 σθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεν-
 νηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδέν, οἶμαι,
 γνῶρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους
 παραιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ἡγνόουν ἀναβρε-
 10 ψαμένοις. Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξου-
 σίας αὐτὸς τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς
 ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις ὑπόλοι-
 πος τοῦ νόμου; Φαίη γὰρ ἂν πρὸς σέ ὁ νομοθέτης, εἰ πο-
 νηρὸς οὗτος ἦν, καὶ τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιός, τί παθὼν
 ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανήγες εἰς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυσες
 τὸν νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τοῦ μὴ ποιεῖν ταῦ-
 τα κύριος. οὐ γὰρ δὴ ἐντροφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐ-
 δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνάγεσθαι τὰ δικαστή-

ge abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec
 receperit, bonum esse contra priorem sententiam persua-
 sus: in his iam necessario manendum, nec transfiliendum,
 neque murandum consilium, neque iudicium retractandum.
 Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo
 dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia re-
 probare concessum est iis, qui tum, cum ignorarent, alue-
 re. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate
 pro se aliquis, quem probavit, recepit; quomodo iam mu-
 tare sententiam potest, aut quis legis usus ei relictus est?
 Dixerit enim ad te legislator: Si malus hic fuit, & abdicari di-
 gnus, quid tibi in mentem venit, ut revocares? quid rursus reduxi-
 sti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi
 erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad ani-
 mi tui libidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias cir-

ρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπὲρ τῶν σοὶ δοκούντων· ὅτε μὲν κολάζοντας, ὅτε δὲ διαλλάττοντας, ὅπότε σοι δοκῇ. ἅπαξ γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, καὶ τότε, ἣν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇ· τὸ δ' ἄπαυσταν τοῦτο, καὶ αἰδίον, καὶ πολὺ, καὶ ῥάδιον, μείζον ἢ δὴ τῆς πατρικῆς ἐστὶν ἐξουσίας. Μὴ δὲ, I I πρὸς Διὸς, ὧ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῶ, ἐκούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὐθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν τιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἦδη, καὶ ἑώλος ἢ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προδεδαπανημένη. ὁράτε γάρ πᾶσι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κληρῶ λαχόντων δικαστῶν, ἣν τις ἀδίκον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νό-

cum agas iudicia; neque, ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & iudices sedant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconcilians, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si iuste illud videaris facere. Illud autem indefinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, maius iam est potestate patria. Nolite sane, obsecro, iudices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris iudicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cuius iam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo actu vim suam amisit & consumpta est. Videris quodam modo in aliis etiam iudiciis, ut a iudicibus sortitione lectis, si quis iniustum factum putet iudicium, permittat lex ad aliud provocare &

μος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἦν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι δαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἔξῃν μὴδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἴλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σὺ, ὃν ἔξῃν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὐτὸς παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προδῆκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλήν, καὶ δύο δικαστήρια, ἐν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρητήσω, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλευσώ, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ Φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξε σοι, τοῦτ' ἐδοκίμα-

abire tribunal; sin aliqui ultro de iudiciis convenierint, & delectis a se permiserint arbitrium, non iam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, iustum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non iam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum iam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non iam subiectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo iudicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me eiecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas, quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere iudicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim

σας, τοῦτ' ἐκύρωσας. Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς 12
 ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἂν σοι
 ὥομην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατόν ἦν, τοῦτ' ἀδι-
 κον λύειν ἅπαξ γινόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις
 προαιρέσει καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὐλογον αὐ-
 τῷ ἀπαθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀπο-
 στερεῖν; εἰδ' οἰκείης ὦν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον
 πονηρὸν αἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεῖς δὲ ὡς οὐδὲν
 ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἂρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν
 ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;
 οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύ-
 ρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιούσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ'
 ἐξεῖναι τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν
 ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.
 Σκέψασθε δὲ ἥδη οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύξει με· καὶ οὐ- 13
 δέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρὸν. οὐ-

ipſi tibi placuit; hoc probaſti, hoc ſanxiſti. Equidem ne-
 que, ſi non natura eſſem filius, ſed adoptatum me abdicare
 velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non fa-
 cere licebat, illud, ubi ſemel factum, diſſolvere iniquum
 eſt. Illum autem, qui natura, deinde rurfus voluntate &
 ſententia tua in domum adſcitus eſt, quomodo rationabile eſt
 rurfus expellere, & uno familiae iure privare ſaepius? Si
 vero ſervus fuiſſem, tuque primo, malum me putans, vin-
 xiſſes; ac deinde mutata perſuaſione arbitratus, nihil me in-
 iuſtum egiffe, liberum dimiſiſſes: numquid tibi aliquando
 irato liceret in ſimilem me ſervitutem retrahere? Minime.
 Haec talia enim firma & perpetuo rata eſſe leges iubent. De
 eo igitur, quod non liceat iſti abdicare, quem ſemel a ſe ab-
 dicatum ſponte receperit, licet multa adhuc, quae dicam,
 ſuperſunt, tamen definam. Videte autem nunc, qualem me
 hominem abdicatum eat: & nondum hoc dico, tum im-

δὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι
 τότε μὲν νέον; νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πι-
 στὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχοντα
 μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μη-
 δὲν ἡδίκημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πε-
 πονθώς, παρητεῖτο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἑναγχος,
 καὶ εὐεργέτην γεγεννημένον, οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριστό-
 τερον; σωθέντα δὲ ἐμὲ, καὶ τηλικούτον κίνδυνον διαπε-
 Φευγόντα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς θερα-
 πείας ἐκείνης οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ραδίως
 ἐπιλελησθαι, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, τὸν ἐφη-
 σθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον
 δ' οὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαντα, καὶ σω-
 14 Φρονεῖν παρασκευάσαντα; Οὐ γὰρ μικρὸν, ὡς ἄνδρες δι-
 κασταί, οὐδὲ τὸ τυχόν εὖ πεποιηκώς αὐτὸν, ὅμως τῶν
 τοιούτων νῦν ἀξιούμαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ τότε,

peritum, iam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars
 iuverit: neque, tum iuvenem, nunc autem iam prove-
 ctum, qui ab ipsa iam aetate argumentum habeam, iniu-
 riam me non temere facere: parvum enim fortasse hoc etiam
 fuerit. Verum illo tempore, licet iniuria nulla laesus, ut
 ego possem dicere, tamen nec auctus beneficio, domo me
 exclusit: iam vero servatorem recens & bene de se meri-
 tum, quo quid fieri possit ingratus? servatum mea ope-
 ra, tali superato periculo, talem statim mercedem persol-
 vere: nec ulla curationis illius ratione habita, statim obli-
 visci, & in solitudinem eiecere eum, qui iure meminisse
 poterat, quam iniuste eiectus fuerit, sed idem non solum
 memoriam iniuriae non adhibuit, verum salutem praestitit
 & sanitatem? Neque enim parvum est, iudices, neque quo-
 tidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc poe-
 nis me dignum censet. Sed etsi forte iste ignoret, quae tum

πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἱατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων Φευγόντων, καὶ μὴδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὥς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν Φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβήν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις οὔσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξας, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ, ὅπερ ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δι-

acta sunt; at vos nostis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, desperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere ausis, ac talem reddiderim, qui etiam accusare possit, & de legibus disputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *status* specimen. Talis fere cum esses, qualis nunc mater est, ad pristinam te mentem revocavi. Non igitur iustum est, eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adversus me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio iam habes, qui non sanam uxorem tuam cum extremis confictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratiſſimum,

καστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ
 ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγι-
 γνώσκεις νόμον. καλὸν γούν τὸν μισθὸν ἀποδίδας τῇ
 τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν Φαρμάκων, ἐπὶ τὸν ἰα-
 15 τρὸν ὑγιαίνων μόνον. Ὑμεῖς δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν
 εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα
 ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀνα-
 στήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἦν γε τὰ δίκαια ποιῆτε.
 καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἀμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν
 μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέπον-
 τα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν
 παρόντων καταφρονεῖν, δι' ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγ-
 γνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία
 τυγχάνοι, ὥς πάντα ὑπερπαίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ
 οἶμαι καὶ μοι πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ
 βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ὦ τὸ εἶναι, καὶ τὸ
 σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι παρέσχημαι, καὶ μάλιστα

recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis,
 & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem le-
 gis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna me-
 dicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.
 Vos autem, iudices, huic permittetis punire bene de se
 meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem
 odisse, afficere supplicio, qui iacentem erexit? Minime, si
 quidem iuste agatis. Etenim si maxima nunc peccata com-
 misissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam
 iste respiciens, cuius recordatus, iure meritoque praesentia
 contemneret, in promptu propter ista haberet veniam: ma-
 xime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea,
 quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum
 mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam
 mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intel-

ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἥττους εἶναι
ὠμολόγουν τῆς νόσου. Τοῦτο γὰρ μείζον οἶμαι ποιεῖν τὴν 16
ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὥς οὔτε υἱὸς ὢν τότε, οὔτε ἀναγκαίαν
τῆς θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστῶς,
καὶ ἀλλότριος, τῆς Φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως οὐ
περιεῖδον, ἀλλ' ἐβελοντῆς, ἀκλήτος, αὐτεπάγγελτος,
ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ιασάμην, ἀνέστησα,
καὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπα-
κηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔπαυ-
σα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ Φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης
εὐεργεσίας τὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν οὐ-
τως ἐπισφαιλεῖ καιρῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
δειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ
γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς θεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε
παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, και-
ροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἰκόντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ

ligit, praeftiterim, idque eo maxime tempore, cum reli-
qui omnes spem abiecissent, seque impares morbo facti es-
sent. Illa enim re augeri beneficium meum existimo, quod
neque filius eo tempore, neque necessariam habens cura-
tionis causam, sed in libertate constitutus, alienus, naturali
necessitudine solutus, tamen non neglexi *patrem*; sed spon-
te, invocatus, meo ipsius instinctu veni, opem tuli, assi-
duus fui, sanavi, excitavi, patrem servavi meum, cau-
sam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia fe-
davi, legem dissolvi pietate, magnoque beneficio reditum
in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore ostendi
meam in patrem fidem, & una cum arte me ipsum *quasi*
adoptavi, germanumque me filium difficili tempore osten-
di. Quae enim subiisse me putatis? quantum laborasse prae-
sentem, ministrantem, tempora observantem omnia, cum
nunc viribus summis morbi concederem, nunc remittenti

νῦν δέ, τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἀπάντων τούτων ἐν τῇ ἱατρικῇ τὸ ἐπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν οὕτω διακείμενοισι. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλὰκις ἀφίᾳσι τὴν λύτταν, ἐπιζέσαντος τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδέν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδείλιασα· συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ

17 τελευταῖον ἐκράτησα τῷ Φαρμάκῳ. Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖος δὲ ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχείαι Φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥαδίον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἀπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχυαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινουῶντα, καὶ ἡρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥαδίως πεισθεῖεν ἂν οἱ μεμνηνότες δέ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχῃτοι, καὶ τῷ

aliquantum malo, artem opponerem? Est vero omnium in medicina hoc periculosissimum, curare tales, & ad ita constitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, effervescente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amisi, vel despondi animum: sed congregiens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnaui. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet; nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando; & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi

ἰατρῶ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπέϊα δυσκαταγώνιστοι.
 ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι
 τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίζωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἀμάρ-
 τημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥαδίως ἐκεί-
 να ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπώδισε τὴν θεραπέϊαν, καὶ τὴν
 τέχνην διέσφηλε. Τὸν οὖν ταῦτα πάνθ' ὑπομεμενηκότα, 18
 καὶ οὕτω χαλεπῶ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πά-
 θος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσάλωτότατον νενικηκότα, ἔτι
 τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βού-
 λεται ἐρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ
 φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἑάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος,
 σώζω καὶ διαφυλάττω, ὡς ἄνδρες δικασταὶ, τὸν πατέρα
 ἑμαυτῷ, καὶ ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα
 τοῖς νόμοις, ὡς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ
 γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γί-
 γνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος τὰ τῆς φύ-
 σεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πατὴρ, μισοῦν-

medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe ef-
 fecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens
 parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo mor-
 bo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem
 fallit. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi
 adeo aegritudine confictatus est, qui morbum morborum
 omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare
 permittitis, & pro sua libidine interpretari leges contra
 optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare
 naturam finetis? Ego naturae obsecutus, iudices, seruo &
 custodio mihi patrem, etiamsi iniuriam ipse mihi faciat. Si
 vero filium, a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, ob-
 temperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est,
 amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae
 vim despicit, & ius ipsum contumeliose conculcat. Vah pa-

τες ἀδίκως· ὦ παῖδες, Φιλοῦντες ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ
 γὰρ ἑμαυτῷ, τοῦ πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισούμενος,
 οὐ δέον Φιλῶ, καὶ Φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ
 Φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ
 τοὺς πατέρας ἐπιτάττει Φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος ἐκὼν καὶ τοὺς
 νόμους παρορᾷ, οἱ τοὺς οὐδὲν ἡδικηκότας παῖδας τῷ γένει
 Φυλάττουσι, καὶ τὴν Φύσιν, ἡ τοὺς γεννήσαντας ἔλκει
 πρὸς πόθον τῶν γεγεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
 ἀρχὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δικάιά μοι τῆς
 εὐνοίας ἐσφέρει, καὶ ἐπιδίδωσιν· ἡ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ
 μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τοῦ Φίλτρου. ἀλλ', οἵμοι τῆς συμ-
 Φορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ Φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα
 ἐλαύνει, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον
 ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς Φιλόπαιδας νόμους, ὡς μισόπαι-
 δας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις
 19 πᾶτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς Φύσεως. Οὐκ ἔστι ταῦτα,

trem iniuste odio habentem! vah filium amantem etiam ini-
 iustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui
 exofus praeter officium amem, & magis amem, quam con-
 venit: cum tamen natura patribus magis iniungat amare li-
 beros, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit,
 quae liberos nullius iniuriae reos servant generi, & natu-
 ram, quae parentes ad vehemens eorum, qui nati sunt, de-
 siderium trahit: tantum abest, ut, cum maiores habeat be-
 nevolentiae erga me causas, maiora etiam benevolentiae
 officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imite-
 tur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calami-
 tatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit,
 & bene merentem afficit iniuria, & amplectentem abdicat,
 & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me tor-
 quet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & natu-
 ram! Non sunt, non sunt ista, ut tu vis. Male interpretaris,

οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις· κακῶς ἐρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. οὐ πολεμεῖ Φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῶν ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐεργέτην, ἀδικεῖς τὴν Φύσιν. τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ Φύσει; οὓς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ Φιλόπαιδας εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἔων ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παιδῶν πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλοντας· καίτοι γε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἱ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδῶσι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἐτι τοῦτω ἔξεστιν, ἀπαξ ἤδη

pater, leges bene constitutas. Non pugnant natura & lex circa benevolentiam : sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis iniuriis adiuvant. Contumeliose tractas bene de te meritum : in naturam iniurius es. Quid etiam leges una cum natura iniuria complecteris? quas, bonae, iustae, liberorum amantes esse cum velint, tales esse non concedis; cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi iudicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa, quibus affectus est, beneficia punire cupit, considerate, si quem iniuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui se-

- τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραι-
 20 τεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται. Ἦδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἐλθόμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὅποιόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνῶμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὅσας ἂν ἐβέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατὰ γὰρ τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἀπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης Φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μὴ. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρ-
 21 ξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. Τὰ μὲν δὴ

mel iam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus; neque alioquin iustum esse, bene adeo meritum reiici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est. Iam vero ad ipsam quoque causam veniamus abdicationis, & crimen ipsum, quale sit, examinemus. Opus vero est rursus ad sententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum insuper hanc tibi potestatem concedamus: non tamen simpliciter, puto, neque omnibus de causis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accusaverit pater, abdicato, & sufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuisset iudicio? Sed vos, iudices, iubet considerare, magnisne & iustis de causis irascatur pater, an minus. Igitur hoc iam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem statim consecuta sunt. Primum quidem, quod sanitate re-

πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀπο-
κηρύξεως, καὶ σωτῆρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ.
καὶ οὐδέν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο.
τὰ μετὰ ταῦτα δέ, τί τῶν πάντων αἰτιᾷ; τίνα θερα-
πείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρήκα; πότε ἀπόκοιτος
ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κόμους ἐγκα-
λεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοςκὸς ὕβριςται; τίς ἡτιά-
σατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα
ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μη-
τρυιά; τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαι-
τεῖς; Οὐ, Φησιν. ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττό- 22
μενος, οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιός εἴης ἀποκηρύ-
ξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἶα προσταττον-
τι αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ἀπειθεῖν δοκῶ, πρὸς
ὀλίγον ὑπερβῆσομαι. πρότερον δ' ἀπλῶς ἐκεῖνό Φημι, ὡς
οὐ πάντα προσταττεῖν οὔτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ'

stituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem rescidit: tum
servator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in
his crimen, puto, esse potuit. Eorum autem, quae secuta
sunt, omnium quid accusat? quem cultum, quam curam
filii praetermisi? quando abnoctavi? quas computationes
intempestivas, quas comissiones accusas? quae luxuria
mea est? quis leno pulsatus? quis accusavit me? nemo unus.
Atqui haec sunt, propter quae maxime abdicare lex per-
mittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc
nomine accusas? & morbi rationem a me repetis? Non,
inquit. Quid ergo? Quod curare eam iussus non vis; & pro-
pter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego ve-
ro, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obe-
dientiam negare videar, disputare paulum differam. Prius
vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit iniun-

ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνα ἔστι, τὰ δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τῶν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προσταττής, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἔστι τοῖς παισιν, ὅντα τῶν τεχνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γραφεῖ πατὴρ προσταττή, ταῦτα μὲν τέκνον γράφει, ταῦτι δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὴν δὲ μὲν τὴν ἀρμονίαν κροῖ, τὴνδε δὲ μή· καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἄρα ἂν τις ἀνάσχοιτο ἀποκηρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνω

23 δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; Οὐδὲ εἰς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἱατρικῆς, ὅσω σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησι-

gere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur a patre, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, si violentur, digna: si aegrotet ipse, ego verò negligam, si rem familiarem curare iubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere iniungas, ego piger. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, inprimis si ipse pater nulla inde laedatur iniuria. Quandoquidem si pictori pater iniungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num quis ferat abdicare volentem, quod filius non, prout ipsi placet, arte utatur? Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vi-

μῶτερον, τοσούτω καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς
 χρωμένοις, καὶ τινα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον
 τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ
 προστατέεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα,
 καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν
 γενέσθαι νόμου, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικα-
 στηρίου, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλήν, καὶ ὀρ-
 γὴν ιδιωτικὴν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὕτως, καὶ
 διαρρήθην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύω δυνάμε-
 νος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ,
 τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ιδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύ-
 ραννος οὕτω βίαιος, ὥς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆ-
 σθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετεῖαις καὶ δεήσε-
 σιν, οὐ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν,
 οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἱατρὸν χρῆ, οὐ κελεύε-
 σθαι, βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι, ἐπὶ τὴν θεραπείαν
 οὐκ ἄγεσθαι, ἐκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· πατρικῆς

tae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praero-
 gativam habere hanc artem iustum est in ipsa utendi po-
 testate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, tra-
 ditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti
 legum subiici, neque metui & poenae iudicii neque suffra-
 gio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Ita-
 que etiam si hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, ne-
 que curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, re-
 liquis omnibus indoctus esse volo*: quis tyrannus ita violentus,
 qui cogere audeat, & invitum arte sua uti aliquem velit?
 Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus
 & iris, & iudiciis subiicere, puto, convenit. Persuasione
 vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri;
 ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaude-

24 δ' ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰα-
 τροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμᾶς, καὶ προεδρίας, καὶ
 ἀτελείας, καὶ προνομείας διδῶσι. Ταῦτα μὲν οὖν ἀ-
 πλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδα-
 ξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμεληθέντος, καὶ ἀναλώσαν-
 τος, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύ-
 την δυνατὴν οὔσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ καὶ κεῖνο ἐννόησον,
 ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἔῶν με χρῆσθαι
 μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην
 οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξεμάβον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος,
 καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπο-
 λέλυκα, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα
 διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα Φαρμάκων παρασκευῇ;
 οὐδ' ἠντιναοῦν' ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τῶν ἀναγκαίων
 ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαι-
 δεύομην. καὶ μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ

re. Necessitatis autem a patre impositae expers, & immu-
 nis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores,
 & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas
 tribuant. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte
 dicerem, etiam si tibi, cum docendum me curasses, & pro-
 vidisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una
 tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem.
 Iam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem ratio-
 nem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris.
 Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum
 tuae legi subiectus non essem: & tamen tibi eam didici: pri-
 mus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *prae-*
fidi habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medica-
 mentorum apparatus *emisti*? Nihil quidquam. Sed pauper
 ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistro-
 rum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum

μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκεῖων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτι οὐκ ἦσθα δεσπότης, πεπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μὴδὲ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος. Οὐ 25 δὴ δεῖ τὴν εὐπορίαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπὸν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἐκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς αἰεὶ θεραπεύειν, ἐπόσους ἂν ὁ θεραπευεὶς θέλῃ· ἐπεὶ δεσπότης ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναι σοι καταχρῆσθαι μου τῇ τέχνῃ; Ταῦτα 26

viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, averfatio cognatorum. Pro his igitur uti arte mea postulas, & dominus esse eorum, quae suppeditata mihi sunt, cum dominus non esses. Satis habeto, si quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, benefeci, cum nullam, nedum huiusce *tanti muneris*, gratiam possem reposci. Non sane debet beneficentia mihi mea necessitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, causa constitui, cur invito imperari possit; neque illa consuetudo exsistere, ut qui semel aliquem sanaverit, omnes in perpetuum curet; quotquot is, qui curatus est, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos constituerimus, quos curamus, & mercedem ultro ipsis dederimus, serviendi illis, & quidquid imperent ministrandi: quo quid fieri possit iniustius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem fuscitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea? Haec haberem dicere, etiamsi ea mihi iste

μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατὰ μοι οὗτος προσέ-
 τатτεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην
 ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ
 ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, Φησὶ, μεμνηότα, μέ-
 μνηε δὲ καὶ ἡ γυνή, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, (τοῦτο γὰρ
 οἶεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνα-
 σαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλ-
 λαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ οὕτως μὲν ἀπλῶς ἀκοῦ-
 σαι, πάνυ εὐλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτη, καὶ
 ἀπειρῶ ἱατρικῆς. εἰ δὲ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δι-
 καιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατὰ
 ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ'
 ἰασίς ἡ αὐτὴ, οὔτε Φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυ-
 ρὰ, καὶ τότε ἔσται δῆλον, ὡς παμπολὺ τοῦ μὴ βούλε-
 σθαι τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μοι
 τὰ περὶ τούτων Φιλοσοφούντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον,
 μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἠγγήσθητε

17 Ἐξαγόνιον) *Ἦτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

imperaret, quae possem: ego vero nec omnibus omnino,
 neque, ut necessitate coactus, parerem. Nunc vero iam con-
 siderate etiam, qualia sint istius imperia. Cum enim me sa-
 naveris, inquit, furiosum; furiosa autem sit etiam uxor eodemque
 modo affecta, sic enim arbitratur, & ab aliis similiter deposita;
 possis autem tu omnia, quod ostendisti: sana hanc etiam, & mor-
 bo libera. Hoc autem si ita simpliciter audias, rationabile
 omnino videatur, indocto praesertim, & medicinae impe-
 rito. Si vero me audieritis causam pro arte dicentem, in-
 telligetis, neque omnia esse in nostra potestate, neque na-
 turas morborum esse similes, neque curationem eandem,
 neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc appa-
 rebit, quantum distent, non velle aliquid, &, non posse.
 Sed ferte me de hisce rebus philosophantem; nec ineptam,
 aut evagantem extra causam, aut alienam aut intempesti-

τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων 27.
 φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταί, καὶ ὅτι μάλιστα ἐκ
 τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται· ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν-
 δε, τὰ δὲ τῶνδε, μᾶλλον ἢ ἑλαττον μετέχει. καὶ λέγω
 τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὥς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα,
 ἢ ὁμοία, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα
 γὰρ δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἶδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήμα-
 τα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ
 πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα, τὰ δὲ, τέλειον ἀπ-
 εγνωσμένα, καὶ ῥαδίως ἀλισκόμενα, καὶ κατὰ κράτος
 ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἶεσθαι
 πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν Φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ
 μανίαν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οὔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ἐπὶ
 παντὸς εἶναι σώματος, οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισ-
 μένων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐζητακότων ἐστὶν ἀνθρώπων·
 ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν τῷδε, ῥαδίον ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε,

10 Ἀλισκόμενα) Καταλαμβανόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. V.

vam earum rerum disputationem putate. Ac primum qui-
 dem naturae corporum ac temperaturae non sunt eadem,
 licet maxime similibus ea constare *elementis* notum sit; sed
 illorum alia aliorum maiorem minoremve partem habent. Et
 loquor adhuc de solis virorum corporibus: cum neque haec
 paria omnibus aut similia sint, neque temperatura, neque
 consistentia; diversos sane & magnitudine & specie mor-
 bos in illis existere necesse est: & alia quidem sanatu esse
 facilia, & curationi opportuna; alia autem plane despera-
 ta, quae & capiantur facile, & vi a morbis superentur. Pu-
 tare igitur, febrim omnem, aut tabem, aut pulmonum mor-
 bum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpo-
 re, genere similem, non est hominum prudentium, qui
 rationes harum rerum subdlexerint, & exquisiverint. Ve-
 rum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item,

οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἣν τὸν αὐτὸν ἐς δια-
 Φόρους χώρας ἐμβάλης, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ
 βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ
 ἐξεργασμένῃ, ἀναφύσεται, εὐβαλῆς, οἶμαι, καὶ εὐτρο-
 Φος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπο-
 λίθῳ γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ἰπω-
 ρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἐκάστους τόπους. οὕτω
 δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑποδεξαμένους τόποις,
 ἢ εὐφορα, ἢ εὐτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίῳ
 ὑπερβας ὁ πατήρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπών,
 ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶ-
 28 ναι, καὶ τὴν θεραπείαν ἴσην. Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις
 οὖσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμποιυ τῶν ἀνδρείων
 διαφέρει, πρὸς τε νόσου διαφορὰν, καὶ πρὸς θεραπείας
 ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ
 τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῇ, καὶ εὐτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι,

Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros
 spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & apri-
 co, & bonis ventis opposito, & culto, enascetur; laetum
 puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in
 monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo, quod solem
 non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro
 locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro
 locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriun-
 tur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac uni-
 versum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem,
 in quocunque sit corpore, similem esse, & parem eius cu-
 rationem. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam faci-
 le est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a viri-
 libus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel
 desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida,
 nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exer-

καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα,
καὶ ἀσυμπαγῇ, ἐν σκιά τετραφημένα, καὶ λευκὰ αἵ-
ματος ἐνδεία, καὶ θερμοῦ ἀπορία, καὶ ὑγροῦ περιττοῦ
ἐπιρροία· εὐαλωτότερα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν οὐ περιμένοντα, καὶ μά-
λιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργί-
λον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσai, ὀλίγην δὲ τὴν
τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥαδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο
κατολισθαίνουσιν. Οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἱατρῶν 29
τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότες ὡς
πολὺ τὸν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ
πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων.
ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμνη, προστίθει ὅτι καὶ γυνὴ
οὕσα μέμνη· καὶ μὴ σύγχει τὰῦτα πάντα τῷ τῆς μα-
νίας ὑπάγων ὀνόματι, ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ
χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ'
ἐκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λέ-

citata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba
sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia;
magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & exposita mor-
bis, & curationem non sustinentia, & ad furores prae-
sertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae ha-
beant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem
parum robusti, facile in hunc morbum labuntur. Iniustum
ergo fuerit, a medicis similem utroque curationem po-
scere, cum sciamus, quam multum intersit inter homines
vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, sta-
tim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam fure-
re, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia
sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur;
sed separa, ut etiam est in natura; quid in unoquoque fieri
possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis huius

γων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύ-
 σιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κράσιν, καὶ τίνος πλειό-
 νος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμά-
 ζον, ἢ παρηβηκός, καὶ μέγα, ἢ μικρόν, καὶ πιμελές,
 ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅπως ἂν τις
 αὐτὰ προσεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴῃ, ἀποσινώ-
 30 σκων τὶ, ἢ ὑπισχνούμενος. Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς
 μυρία εἶδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ
 οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν πα-
 ρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνηνέναι,
 ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἥττον ἔχουσθαι τῇ
 νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλ-
 λαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἑτέραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς
 μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις
 μὲν πλήθος ὡς τὸ πολὺ, γέρουσι δὲ διαβολὴ ἄκαιρος,
 καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ

me dicere memini, primum videmus naturam corporis &
 temperamentum; & cuius *qualitatis* plus habeat, & utrum
 calidius an frigidius, maturae aetatis an iam inclinatae, ma-
 gnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo
 genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino
 dignus fuerit; sive spem superesse neget, sive promittat
 aliquid. Quandoquidem etiam furoris ipsius sexcentae sunt
 species, isque multas habet causas, neque appellationibus
 similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum
 esse, furere; sed haec omnia vel asperioris vel mitioris
 morbi nomina sunt. Tum causae in viris aliae, aliae in mu-
 lieribus; ipsorumque virorum aliae in iuvenibus, diversae
 in senibus: verbi causa, in iuvenibus multitudo plerum-
 que *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia in-
 tempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe in-

μὲν πρῶτον, διατάραξεν, εἴτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν
περιέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ρα-
δίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται, μάλιστα δὲ μῖσος κατὰ
τινος πολὺ, ἢ Φθόνος ἐπ' ἐχθρῶ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπῃ τις,
ἢ ὀργή· κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῶ
χρόνῳ ἐντρέφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. Τοιαῦτά σοι, ὦ 31
πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐ-
τὴν ἑναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταιί γε,
καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἱατροῦ θεραπευθῆναι
δύναίτο, ὡς εἶγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλά-
ξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν ἀκείνο, ὦ
πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως
οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλὰ τις ἔτι σωτηρίας ἐλπίς ὑπε-
φαίνεται, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ραδίως προσηψάμην, οὐδ' αὖ
προχείρως Φάρμακον ἐγχεαὶ ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύ-
χην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὅρας ὡς

gruens, primo perturbare solet animum, deinde paulatim in
furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus fa-
cile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium
contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum
felicem, aut dolor aliquis, aut ira. Haec paulatim sub ci-
neribus quasi gliscentia, & alita longo tempore, furorem
efficiunt. Talia, pater, uxori tuae evenerunt, & forte nu-
per aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: ve-
rumtamen tenetur, neque a praesentibus malis sanari me-
dici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis li-
beraverit eam; tum odio me, tanquam iniuriae auctorem,
persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiamsi
non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis
spes affulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec
promte medicamentum auderem infundere, fortunam ve-
ritus & imminentem a multis infamiam. Vides, ut omnes ar-

αἰόνται πάντες εἰαί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πά-
σαις μητριάϊς, καὶ ὥσι χρησταί, καὶ τῆα κοινὴν μα-
νίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμνῆναι; τάχα οὖν τις
ὑπώπτευσεν, ἄλλως χαρῆσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν
Φαρμάκων οὐ δυνθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν Θε-
32 ραπείαν γεγονόει. Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ᾧ πά-
τερ, οὕτως ἔχει· καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω· οὐ ποτε
ῤῥῶν ἔξει, καὶ μυριάκις πῆν τοῦ Φαρμάκου· διὰ τοῦτ'
ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με
κατεπείγεις, καὶ κακοδοξία περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον
ὑπὸ τῶν ὁμοτέχων φθανεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξης
πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν
κατὰ σοῦ δεινὸν εὖξομαι. τί δ' ἂν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὐ-
θις ἢ νόσος ἐπανεέλθοι; (Φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρε-
θιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι θέσεις; Θεραπεύ-
σω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐποτε λείψω τὴν τάξιν,

bitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omni-
bus, quantumvis bonae sint, & communem quendam mu-
liebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si se-
cus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta,
suspicietur, malignam & subdolan curationem fuisse. Ita se
habent, pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post obser-
vationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius,
si decies millies de medicina biberit; propterea conari non
est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti exci-
dam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut
invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris,
nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi im-
precabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus?
(solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere)
quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, be-

ἦν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἑμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἴτ' ἂν σωφρονήσης, αὐθις ἀναλαμβάνειν πῶποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὄρᾳς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιών, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθές, καὶ πρῶην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπη, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι, πάτερ, τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια,

ne noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deferam, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te receptum me, credendum est. Vides iam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, &, quod maximum, irasceris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ι ΕΠΕΜΨΕΝ ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξιμένους τὰ εἰκότα ὑπὲρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἤκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἀ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν· Ἐγώ, Φησιν, ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἑλλήσι, τοιούτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὅποιός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὅποιον ἢ παρὰ τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλασαίμην ἂν· μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσω ἱεροὶ τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοῦ συνοικοὶ, καὶ ὁμωρόφιοι τοῦ θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογη-

2 Δυνάστης) Γραι. Δισπότης, ἄτοι βασιλεὺς. G.

6 Ἐπίστειλεν, ταῦτα. G.

10 Ἀντὶ) Γραι. ἀντὶ πολλῶν ἀλλασαίμην ἂν. G.

12 Πάρεδροι) Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρὲδρεύει δὲ τῷ δεῖνι. τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ συνοικὸς γενικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. V.

P H A L A R I S P R I O R.

MISIT nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere differeremus. Cuius igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari iussit, ista. Equidem, inquit, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem orta ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum inprimis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae Pythii, & tantum non contubernales sub eodem tecto Dei. Arbitror enim, si probare vobis causam possim,

σαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὦμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσσεσθαι. καλῶ δέ, ὡν ἔρῳ, τὸν θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἐνι-δῆ-που παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ ὥσως ἐξαπατῆσαι ῥάδιον· θεὸν δέ, καὶ μάλιστα τούτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον. Ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος 2 εὖ γεγρονῶς, καὶ τραφεῖς ἐλευθερίως, καὶ παιδείᾳ προσ-εσχικῶς, αἰεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἔμαν-τὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῇ, καὶ μέτριον. βίαιον δέ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικόν, ἢ αὐθέκα-στον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ.

4 Παραγαγεῖν) Ἀπατῆσαι. V.
9 Δημοτικόν) Πρέποντα τοῖς πολ-
λοῖς. G.

10 Ἐπιεικῇ τε καὶ μέτριον) Τα-
πεινὸν καὶ συγγνωμονικόν. λέγεται
δὲ καὶ μέτριος ὁ μεμετρημένῃ ἔχων
οὐσίαν, ἢ ὁ τὸ ἥθος ἐπιεικής. G.

11 Αὐθέκαστος) Ἀκριβῆ καὶ αὐ-
στηρῆν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀληθευτικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα
διπλὸν ἔχοντος, μὴ δ' ἐπισκυσ-
σίαν. ἢ θους, ἀλλ' οἶον ἀπὸν ἐκάστου.

ὑπάρχοντος, οἷονεὶ μὴδὲν ἐπισυρα-
μένου ἄλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευ-
τον φησί. τῶνταυτὰ γὰρ τὰ ταχία,
ὥς ἐπὶ πᾶν καὶ σύντομα, ἀβούλεται
σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει
γὰρ τὸν τε ἀπλοῦν καὶ ἀδοκον, καὶ
ἀληθευτικόν, καὶ τὸν ἔτοιμον πρὸς
ἅπαν, καὶ τὸν ταχύν, καὶ σύντομον,
καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ
αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρρυθμον
σημαίνειν φησὶ, καὶ τὸν Λουκιανὸν
παράγει μάρτυρα ἐν ταῦτα. V.

& persuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, testem illum Deum, quem non licet nimirum arguto sermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile est, Deum autem, hunc maxime, ut quis subterfugiat, fieri non potest. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, sed si quis alius bene natus, & educatus liberaliter, studiis doctrinae animum applicui, semper popularem me in civitate praestiti, iisque, qui mecum in republica versarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut sinistritatem, aut superbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad suum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in prio-

ἐπειδὴ δὲ ἐώρων τοὺς τάναντία μοι πολιτευομένους ἐπι-
 βουλευόντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦν-
 τας (διήρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀπο-
 φυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τὴν αὐτὴν ἄμα καὶ τῇ
 πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀνα-
 στείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλευόντας, τὴν πόλιν δὲ
 σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι
 ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπάλιδες, οἱ
 καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὴν ἀνάγκην. ταῦτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥα-
 3 δῖος ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. Τούντεῦθεν οἱ μὲν οὐκ
 ἐτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἤρχον, ἡ πόλις δ'
 ἀστασίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἡ ἐλάσεις, ἡ δημεύσεις,
 οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμενην, καίτοι

2 Ἐξ ἅπαντος τρόπου Σημειοῦ
 τὸ ἐξ ἅπαντος Ἀττικὸν οὐ, εἰ μὴ
 μετὰ τοῦ τρόπου γράφεις, δασύτα
 ὀφείλειν, εἰ δὲ χαρὶς τοῦ τρόπου,
 ὁξύτερον μόνον, γράφεται γὰρ κατ'
 ἀμφοτέρω. V.

6 Παύσαιμι) Καταπαύσαιμι. διό
 ἃ λίξις ἀκριβὲς ἐτύγχανε, ἐπὶ γὰρ
 γε τὴν ἐτέραν λίξιν τὸ παύσαιμι. V.
 8 Ταῦτα συγκαταίνοντες. G.
 14 Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦ-
 τα.) Ἀναγκαιου οὐτος. G.

ri illa vita mea accusavit. Cum vero viderem, qui mihi
 obtrectarent in republica, eosdem insidias mihi struere, &
 omni modo necem meam quaerere, (diffidius autem tum no-
 stra vexabatur civitas) solum illud perfugium & securita-
 tem inveni, eandemque simul salutem civitatis, si, vindica-
 to mihi imperio, cum reprimerem illos insidiatores, tum
 civitatem sana sequi consilia cogerem. Erant etenim non
 pauci, qui ista laudarent, viri moderati, & civitatis amantes,
 qui & consilium scirent meum, & conatus illius necessita-
 tem. Hisce adiutoribus usus, facile cogitata perfeci. Ab eo
 inde tempore nihil illi amplius turbare, sed obsequi; im-
 perium vero ego tenere, civitas ipsa seditionibus esse libe-
 ra. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum,
 neque contra hos, qui insidiati mihi fuerant, exercui, quam

ἀνάγκαιον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας
 μάλιστα. Φιλανθρωπία γάρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ
 ἡμέρῳ, καὶ ἰστοιμίαις, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ
 πείθεσθαι προσάξεσθαι ταύτους. εὐδὺς γοῦν τοῖς μὲν
 ἐχθροῖς ἐσπείσμεν, καὶ δηλλάγμεν, καὶ συμβούλους
 καὶ συνεστίους ἐχράμεν τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν δὲ πό-
 λιν αὐτὴν ὀρών ὀλιγωρία τῶν προστάτων διεφθαρμένην,
 τῶν πολλῶν κλεπτῶντων, μᾶλλον δὲ ἀρπαζόντων τὰ κοι-
 νὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροαῖς ἀνεκτῆσάμεν, καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ
 ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοινὰ τῇ τῶν
 ἐφειστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥαδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεο-
 λαίας ἐπεμελούμεν, καὶ τῶν γερόντων προϋνέουν, καὶ
 τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ

3 Αὐτὸν καὶ ἰστοιμίας ἄν. G.

5 'Εσπίσμεν) 'Εφελούμεν. G.

10 'Αναστάσεσιν) 'Ἦγον ἀνεγέρ-
 σιν. V.

11 Προσόδους) Εἰσφορὰς, εἰσ-
 δους, ἢ παρεουσίας, ὡς Θουκυδίδης
 καὶ Ἐγεοκλῆς. G.

12 'Εφειστώτων) Παρίσταταιντων.
 G.

ibid. Neolaia) 'Ἡ τοῦ νέου λαοῦ
 συταγωγὴ, καὶ ὅλος τὸ ἀριθροῖσμα
 τῶν νέων. V.

13 Προϋνέουν) 'Ενεργητικῶς καὶ
 παθητικῶς καὶ μετὰ γονικῆς. G.

quam necessarium talia audere, in principio potestatis ma-
 xime. Humanitate enim, & mansuetudine, & miti atque
 civili ratione eos tractandi, mirifice sperabam ad obsequium
 illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta
 concilians sum hostibus, & consilio atque convivio plero-
 rumque usus sum. Urbem porro ipsam videns magistra-
 tum negligentia perditam, cum vulgo homines furtis, vel
 rapinis potius, rempublicam vastarent; hinc aquaeducti-
 bus recreavi, hinc aedificiis excitatis exornavi, hinc moe-
 nibus circumpositis munivi, publicosque redditus eorum,
 quos praefeci, cura auxi facile, & iuventutis curam susce-
 pi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis,
 diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virginum vero

δημοβαίναις, διηγόν· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἡ ἐφίβων δια-
 Φθοραὶ, ἡ γυναικῶν ἀπαγωγαί, ἡ δορυφόρων ἐπιπέμ-
 ψεις, ἡ δεσποτική τις ἀπειλή, ἀποτρόπαιά μοι καὶ
 4 ἀκοῦσαι ἦν. Ἦδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν,
 καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν, ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον
 ἀσφαλῶς παύσαιτο ἅντις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν
 αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἦδη, καὶ σὺν φθόνῳ
 καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοιαύτης
 τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι καί-
 γὰρ μὲν ὁ ἀρχαῖος περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἦδη τε συνί-
 σταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ

1 Δημοβαίναις) Τσις τοῦ δήμου
 ἐκσχίαις ἢ δυσίαις. V.

ibid. Διηγόν) Ταυτοπαθὲς καὶ
 ἀλλοπαθὲς. G.

ibid. Ἡ ἐφίβων) Ἐφηβοὶ λέγον-
 ται οἱ μέχρι τῶν 16 ἐνιαυτῶν τυ-
 χάνοντες. V.

2 Ἀπαγωγαί) Μπύσεις ἐγγε-
 γραμμέναι διδόμεναι τῷ ἀρχοντι
 παρὰ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖ-
 να. G.

3 Ἀποτρόπαια) Φευκτὰ καὶ μι-
 σῖσθαι ἄξια. G.

4 Ἀκοῦσαι) Ἀκωδοῦναι. G.

5 Ἐσκοπούμην) Ἐνεργητικὸν καὶ
 παθητικόν. G.

6 Ἐννοῶν) Ἦτοι ἐγώ. G.

8 Τὸ δ' ὅπως) Σήμαινε ὅτι ὁ παρὰ
 κοινῇς γράφεται, ὅπως μηκέτι τοῦδε
 γίνεσθαι, ἐπείσεα τοῦδε, τιθίσαι οἱ
 Ἀττικοὶ τὸ τοῦδε ὀπίσθιν πρὸς τὸ
 κάτωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ
 φασὶν, τὸ δ' ὅπως γίνεσθαι τοῦδε τοῦ-
 το ἐγένετο. G.

10 Ὁ ἀρχαῖος) Ὁ εὐθέως, ὡς
 φησι Πλάτων. G.

ibid. Εἶχον) Διεκείμην. G.

11 Ἐπ' ἐμὲ) Κατ' ἐμοῦ. G.

contumeliae, aut corruptiones adolescentum, aut coniuges
 abductae, aut immiffi fatellites, aut heriles minae, res au-
 ditu etiam mihi abominabiles, Iamque de dimittendo impe-
 rio, de potestate deponenda, cogitabam, illud solum deli-
 berans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum
 imperare, & agere omnia, iam molestum mihi, & cum
 invidia laboriosum videretur. Iamque illud quaerebam, quo-
 modo eo adduci res posset, ut tali quadam curatione non am-
 plius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium sim-
 plicitatis homo haec agitabam. At illi iam contra me con-
 surgere, ac de infidiarum defectionisque ratione dispicere,

ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιβον, καὶ χρήματα ἐπαρίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθεῖν, ἐδόδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὲ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, Φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν· καὶ μάλιστα γὰρ ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τοὺς μνηύοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου

1 Ἀποστάσεως) Γραι. ἀποστασίας. G.

ibid. Ἐπισκοποῦντο) Παθητικὴν καὶ ἐνεργητικὴν. G.

ibid. Συνωμοσίας) Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. G.

ibid. Συνεκρότουν) Συνῆγον, συνῆζαντο, συνίσταν. G.

2 Ἐπαρίζοντο) Συνῆγον. V.

3 Ἐπεκαλοῦντο) Εἰς βοήθειαν, ἐλκεντικῶς. G.

6 Ἀυτοχειρία) Ἡ τοῦ τῆ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαίρετως μετὰ θυμοῦ ὀρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λίγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. V.

8 Φωράσαντες) Ἡ τοῦ Φωρασθῆναι ποιήσαντες. V. (Διερευνήσαντες, καταλαβόντες, γωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. G.)

11 Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θεοῦ) Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. G.

& comparare coniuratos, & arma congerere, & conferre pecunias, & vicinos advocare, & in Graeciam ad Spartanos Atheniensisque legatos mittere. Quae de me ipso, si caperer, iam decreta ipsis essent, & ut suis me manibus discerpere minati sint, quasque poenas excogitaverint, in publica tormentorum quaestione fassi sunt. Quod quidem nihil tale passus sum, Dii causa fuerunt; deprehendis infidiis; & inprimis quidem Pythius, qui somnia mihi ostenderet, & indices omnium ad me mitteret. Iam hic ego vos, Delphi, rogo, ut in eodem meru animis & cogitatione constituti, ipsi consulatis, quid mihi tum faciendum fuerit; cum tantum non per imprudentiam meam captus, salutis

δεῖν ληθθεῖς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἶπατε τί δεῖ ποιεῖν. Φιλανθρωπία χρῆσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ Φεῖδωσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ γυμνῇ ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπαλλύμενα; ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάννυκτιβίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδῃ διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονος, καὶ ἡδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους; ἑμαυτῶ δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπίον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;

6 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλευσατέ ἄν. Τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μεταστείλαμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδούς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν,

6 Αὐτίκα μελλήσοντα) Μέλλοντα. G.

9 Ἡλιθίου) Σκληροῦ, ἄφρονος, ἢ ἀναισθητοῦ. G.
ibid. Γενναῖα) Εὐ γεγενοτά. ἢ εὐγρηγότα καὶ δυνατά. G.

11 Ἐκ τῶν ἐνόντων) Κατὰ τὸ δυνατόν. G.

12 Ἐπίον) Μετὰ ταῦτα. G.

14 Μεταστείλαμενος) Μεταπεμψάμενος. V. (Μιμήσας καὶ ἀγαγόν. G.)

aliquam in re praesenti viam quaererem. Parumper igitur animis Agrigentum ad me peregrinati, conspectis illorum apparatibus, minis illorum auditis, dicite mihi, quid agendum sit? utrum humanitate porro in illos uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, iam statim ultima ab illis subiturum? aut potius nudum iam iugulum praebere, & prae oculis interire videre, *quae mihi sumi carissima*? an ista quidem plane stupidi hominis esse *censetis*, neque fortiter viriliterque cogitantem, ac bile viri prudentis atque iniuria laesi assumpta, illos ulcisci, mihi pro praesenti facultate, futuri temporis securitatem praestare? Haec, novi ego, mihi consuleretis. Quid igitur post ea feci? Arcessitos noxios, & causae dicendae copia illis facta, prolatis argumentis,

καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μὴδ' αὐτοὶ ἔτι
ἔξαργοι ἦσαν, ἡμυνόμεν ἀγανακτῶν τὸ πλεόν, οὐχ ὅτι
ἐπεβεβουλευμένην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάβην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ
τῇ προαιρέσει μῆναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ
ἀπ' ἐκείνου, Φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶν ἐκείνων
δὲ τοὺς αἰεὶ ἐπιβουλευόντας μοι κολάζων· εἴθ' οἱ ἀνθρω-
ποι ἐμὲ τῆς ὁμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι
παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή· συνελόν-
τες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας
αὐτὰς ἡτῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὁμότητας.
ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῶν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς
πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς
νύκτωρ ἐς τὸ ἱερόν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθή-
ματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἤψατο, κατηγοροίη δὲ ὑμῶν πολ-

2 Ἐξαργοι ἦσαν) Ἐν τῇ ἀρετῇ-
σθαι ἐπιμέοντες καὶ ἀρτούμενοι
καθόλου. G.

12 Ῥηγνύμενοι) Γραι. ῥιπτού-
μενοι. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο,
ἀφ' ἧς μένους ὄθουν τοὺς ἱερόσυλους.

ἐνταῦθα διασύρει τοὺς Διελφούς ὡς
ἀδίκως ὄσαντας ἐκ τῆς πέτρας τὸν
Αἰσαπιν, συκοφαντήσαντας αὐτὸν
κρατῆρα χρυσοῦν κελδοφίνας ἀνα-
ταθιμένον Ἀπόλλωνι. G.

13 Κατέσπασε) Κατεγύλασε. G.

plane de singulis convictos, quandoquidem negare nec ipsi
poterant, ultus sum; aegerrime ferens, non quod factae
mihi essent insidiae, sed quod mihi per illos integrum non
esset in illa ratione permanere, quam initio institueram.
Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me custodiam, il-
lorum vero ex numero eos, qui mihi semper insidiantur,
puniam. Deinde crudelitatis me accusant homines, non co-
gitantes illud, ab utro nostrum prima horum origo fit. Ni-
mirum omiffis iis, quae erant in medio, & propter quae
puniebantur, poenas accusabant ipsas, & quae viderentur
in illis *versari* crudelitates. Perinde ac si quis apud vos sa-
crilegum de rupe videns praecipitari, quae ille ausus fit,
non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria
detraxerit, signumque ipsum contrectarit; sed multam ve-

λὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπερμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόρρω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσει τοιαύτη περιβαλεῖν. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε καταγελάσσεσθε, ἢ ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν
 7 ἀσεβούντων ὠμότητα. Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστίν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἀδίκος, αὐτὸ ἀπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον καὶ Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ἢ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς

3 Πόρρω πάνυ τῆς πόλεως. G.

15 Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς) Περικλῆς φησὶ τοῦ Κυψέλου ὅς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τοῦτου καὶ ἀποφθιγματος ἐν Δελφοῖς ἀνέκλειτο τοῦτο,

δύμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθίγματα, ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκλειτο ταῦτα. Κλειοβούλου Λινδίου τὸ μέτρον ἀριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλγυιναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γινῶθι σεαυτὸν. Πιτ-

stram feritatem accuset, qui Graecos vos & sanctos homines cum dicatis, sustinueritis tamen Graecum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi, puto, ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, iustusne an iniustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim student tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyrannos fuisse sa-

ἐπὶ Φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἡμέρον ἦθος
ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ
ιερωῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα
τῷ Πυθίῳ. Ὁρατε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστι- 8
κῷ εἶδει τὸ πλεόν νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφε-
λος, εἰ μὴ φόβος προσεῖη, καὶ ἐλπίς τῆς κολάσεως. ἡμῖν
δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσω πρὸς
ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπι-
βουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μὴδὲ τῶν μορμο-
λυκεῖων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς
Ἰδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' εἴκεν. ὅσω γὰρ ἂν ἐκκόπτω-
μεν, τοσῶδὲ πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφ-
ορμαί. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφύομενον ἐκκό-

τακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαθ. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνέως, οἱ πλείους κακίους. Θάλπτος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἅτα. V.

7 Πρὸς ἀνάγκη) Ἀναγκαστι-
κῶς. G.

11 Ἰδρας μύθος) Ἐν Λίρῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνσφύη ὕδρα. Nota fabula. Cum videret Hercules se-

ptem capita rursus pullulare, iussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινο-
μίας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θηβῶν ἱστορατείᾳ, τὸ ἐκ-
τύπωμα ἐν τῷ σάκει περιεῖλ... ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἐκατὲν ἐχί-
θναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ Ἰ-
δρας. G. (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addi-
dimus.)

pientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum
& placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex
illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, quasi
signa quaedam & donaria, Pythio. Videtis legislatores etiam
poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nul-
lus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis
vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quan-
tum invinis imperamus, & cum hominibus versamur, qui
odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis
larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert:
quo plures enim exciderimus, tanto plures subnascuntur
puniendi occasiones. Auferre autem oportet, quod subna-

πτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν, νῆ Δία, κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ
 μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα
 ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμαιον χρὴ τῇ ὑποβέσει καὶ αἰ-
 τὸν εἶναι ἢ Φειδόμενον τῶν πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως
 δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶ-
 ναι, ὥς ἡδεσθαι μαστιγούντα, καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα,
 καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχαι τινὰ μεγάλην τοῦ
 κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμέ-
 νων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδυρεσθαι τὴν ἐμ-
 αὐτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ
 χρονιωτέραν ὑπομένων; ἀνδρὶ γὰρ Φύσει μὲν ἀγαθῷ,
 διὰ δ' ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολά-
 9 ζειν χαλεπώτερον. Εἰ δὲ δεῖ μετὰ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ
 μὲν εἰ αἴρεσίς μοι προτεβείη, πότερα βούλομαι, κολά-
 ζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὥς οὐδὲν
 μελλήσας, ἐλοίμην ἂν τεθῆναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδι-

scitur, & excidere semper, & utere Iolai instar, vincere si
 velimus. Eum enim, qui semel in hanc vitam incidere co-
 actus est, oportet aut similem esse argumento, quod agen-
 dum suscepit, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem
 vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem ef-
 fe, qui delectetur flagellandis aliis, & ploratu illorum au-
 diendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam ha-
 beat puniendi causam? Quoties ego, dum flagellis alii cae-
 derentur, illacrimavi! quoties deplorare lamentarique meam
 fortunam cogor, maiorem ipse & longiorem poenam su-
 stinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse
 cogat necessitas, punire multo, quam puniri, difficilius est.
 Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita,
 utrum malim iniuste quosdam punire, quam ipse mori;
 scitote, me nulla cunctatione interposita mortem potius ele-
 cturum, quam, qui nihil iniuste egerint, punire. Si quis

κούντας κολάζειν. εἰ δέ τις Φαίη, βούλει, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνᾶναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους; τὸτο βουλοίμην ἄν. αὐτὸς γὰρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σῶζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα; οὐδεὶς οὕτως, οἶμαι, ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σῶζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων μοι, καὶ Φανερώς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἀκανθὸν τουτοῖ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. Ὅταν δὲ βου- 10 ληθῇτε τοῦμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὅποῖος ἐγὼ περὶ αὐτοὺς εἰμι, καὶ εἰ Φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, καὶ πρυθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' 15 Πρυθῆνας) Πείσται, περιεργοί. G.

vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse iniuste mori, an iuste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit iniuste mori, an iniuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate cuiusque honoratos dimittam. Quidam vero etiam de-

ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ Φεύγουσι τὴν
 συνουσίαν τὴν ἐμὴν ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρῶτην ὁ σοφὸς
 Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκη-
 κοῦς. ἐπεὶ δ' ἐπειράβη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιο-
 σύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὀμότητος. εἶτα οἶσεθε
 τὸν πρὸς τοὺς ὀθνεῖους Φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς
 οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μὴ τι διαφερόντως ἡδίκητο ;
 II Ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀ-
 ληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν
 πείθω, ἢ μίσους ἄξια. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς
 ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησά-
 μην, οὐκ ἐκδούς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω
 μακρινὴν, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Πε-
 ρίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθός, πονηρὸς
 δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπλουτος τῆς ἐμῆς γνῶμης διημαρ-
 τηκῶς, ὥστε χαριεῖσθαι μοι, εἰ καινὴν τινα κόλασιν

6 Ὀθνεῖους) Ἀλλογογεῖς, ξίνους,
 ἀλλοτριούς. G.

τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλά-
 ριδος περιεγίνετο ὁ Χαλκυργός.
 IO Ὑ. δὲ τοῦ ἀναθήματος) Περὶ G.

dita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec
 consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sa-
 piens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audif-
 fer, experimento facto discessit, meam laudans iustitiam,
 & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, homi-
 nem peregrinis adeo humanum, iniuste tractaturum suos,
 nisi insigni affectum iniuria? Atque haec quidem pro me
 dixi, vera, iusta, laude potius, quam odio, digna. Iam de
 donario vos audire tempus est, quomodo dominus huius
 tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim
 a me ille furor, ut tale quid possidere cupiam. Sed fuit Pe-
 rilaus aliquis nostras, faber bonus, sed homo *idem* pessi-
 mus. Hic multum a coniectando animo meo aberrans, gra-
 tum se mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino

ἐπινοήσειεν, ὥς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἥκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως γὰρ αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἐμφυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθύς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου· πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρεῖαν, ἣν παρέχεται; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἣν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλης, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχανήμα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προστιθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βόου, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώζεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύνασις ἐχόμενος· ἡ βοή δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, ὥς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. Ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκου- 12

gaudenti, si novam quandam poenam excogitasset. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima specie, & ad exactissimam similitudinem elaboratum: solo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus esse videretur. Ad primum autem conspectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adstans autem Perilaus, *Quid si, inquit, noris artem in illo adhibitam, & quem usum praebeat?* & simul aperiens prope tergum bovem, *si quem punire, inquit, volueris, imposito illo in hanc machinam, eaque clausa, applicari has tibias iube naribus bovis, & succendi ignem. Sic iste eiulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus: clamor autem iste per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos sonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet; adeo ut, dum ille punitur, tibiae tu sonis interim demulceare.* Ego vero, his auditis, infelix artificium hominis abomina-

σα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρός, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἂν Φῆς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἐνδον ἦν, κατακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς σου τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπασχεν, ἀπολαύων τῆς αὐτοῦ ἐμμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανῶν, ἐκείνον μὲν ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τὸν βούν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀνατεθῆσόμενον τῷ θεῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν τοῦ ἀνατιθέντος ἐμοῦ τούνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ἐπίνοιαν τὴν ἐκεί-

tus, & exofus ingenium huius machinae, propriam illi poenam impofui: &, *Age sane, inquam, Perilaë, nisi vana temere illa sunt promiffa, ostende nobis ingreffus ipfe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut fciamus, utrum, quos praediccas modulos, ii per tibias fonent.* Obfequitur Perilaus: at ego, cum intus effet, concludo homine, ignem succendi iuffi, *Habe tibi, dicens, dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magifter illius mufices primus ipfe canas.* Atque ille digna factis fuis paffus eft, fructum percipiens ingeniofae machinationis. Ceterum ego viventem adhuc & fpirantem hominem eximi iuffi, ne intra moriendo opus pollueret, & infepultum per praeceps abiici. Expiatum vero bovem vobis mifi dedicandum Deo, & infcribi totam narrationem iuffi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipfius

νου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμὴν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὴν πρώτην πείραν τῆς μουσικῆς. Ὑμεῖς δέ, ὦ Δελφοὶ, δίκαια ποιήσατε, δύ- 13
σαντες μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναβέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντες εἰδέειν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιτ-
τάς ἐς κακίαν ἐπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεβείς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελωδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πείραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὴν ἄμουςον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ὥδην. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλ-
λα πολλάκις, ἐπειδὴν μοι παράσχη μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων. Ταῦτα μὲν, ὦ Δελφοὶ, τὰ παρὰ τοῦ Φα- 14
λάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ

commentum, meam iustitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum musices experimentum. Vos vero, Delphi, quod iustum est, feceritis, si pro me cum legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium rheum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praefens ista quidem a me Deo oblata sunt. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam. Haec, Delphi, quae a Phalaride dicere iussi sumus,

δίκαιοι ἂν εἶμεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες, ὥς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην ποταμιοῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἡναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντινοί, Ἕλληνες τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήεσθαι τὸν ἄνδρα, Φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὠρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοῦ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάβετε, καὶ εὐξασθε ὑπὲρ τε τῆς Ἀκραγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκείνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam iam mentiendi causam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine causa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Diores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, & dedicate, & pro Agrigento, ipsoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiseritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo iustissimoque donario privaveritis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΟΤΤΕ Ἀκραγαντίνων, ὧ ἄνδρες Δελφοὶ, πρόξενος ἦν, οὔτε ἰδιοῦχος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης Φιλίας ἐλπίδα τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῇ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραίνεσων ὑμῖν, μήτε ὑβρί-

2 Πρόξενος ἂν) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιοῦχος, ὁ ἰδία καθ' αὐτὸν ξένος ἂν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιοῦχος καὶ ἀστόξενος ταύτη διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερώς πόλεως τινός τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιοῦχος δὲ ὁ ἰδίας ἐνὶ ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὅποιοι ποτ' ἂν ᾖσι τὸ ἦθος. οἱ μὲντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὲς πράξεις τισὶ γινομένους· καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ παραιτία τῶν καταθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾶστον πράγοντας. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπται τοῦτο καταχρησμένων οὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένων τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μὲν φα-

σι, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὄλων πόλεων γινομένους· ἰδιοῦχους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδόσεως τηρούντας ὁμόνοιαν, καὶ πολλὰ ταῖς πατρίσιν ἀπέχουσιν· οἱ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ συμβολὰ τινα ποιούμενοι, ἵνα οὐς ἂν πέμπωσιν ἀγνώστας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχωνται, ἕτεροι δὲ ἀσφραγίδας. φασὶ δὲ καὶ δορυφένους οὕτως τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιητάμενους, ὥς Διομήδης Γλαῦκιν. ξένους δὲ ἀπλῶς, τοὺς ἐξ ἐτέρας πόλεως παρεκιδιμούντας, ἵαν τε ἀγνώστας ᾄσιν, ἵαν τε ἔγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοῦχους οὐς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέχεται, καὶ συμπράξαι τι τῶν χρησίων ἢ μνηύσειε τῶν ἀπορ.... V.

PHALARIS ALTER.

NEQUE cura mihi Agrigentinarum hospitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hospitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum causam, aut futurae spem amicitiae. Ceterum auditis legatis ab eo venientibus, aequa & moderata differentibus, atque id, quod pium, & publice utile est, & Delphos maxime decet, spectans, surrexi adhortaturus vos,

- ζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν καὶ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς αἰεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κο-
 2 λασέως. Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιᾶσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖτις ἀποπέμπειν, ἀγνόειν ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δέ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἀλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῶν τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ ὅσω τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μῆδε τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.
 3 Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ Φυλάττοιο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μήτ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς

ut neque contumelia afficiatis virum potentem, religiosum, neque donarium, iam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monumentum futurum est, artis praestantissimae, commentii pessimi, & iusti supplicii. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *sitne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum, ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum maior est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens rum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religionis, neque civitati nostrae infamiam

ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ
 θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψῆφω καὶ δικαστηρίῳ δοκι-
 μάζουσιν τοὺς ἀνατιβέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι
 τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν θεόν, ὃ, τι ἂν
 μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. Ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δι- 4
 καίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν
 ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥάδιον
 ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγού-
 σης ὀλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τουναντίον ἐν εὐδία τε διαπεραιω-
 θῆναι, ὡς Φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρ-
 ραν κατάραι. Ὡ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μον- 5
 ἀρχου εὐσεβείαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκεῖνῳ ψη-
 φισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτοῖ τῷ ἄλ-
 λω κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ' ἀτοπώ-
 τατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ,
 τὴν καταδικάζουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ

apud omnes homines concilietis, quasi ea, quae mittuntur
 Deo, calumniatur, & calculo iudicioque exploret, qui ali-
 quid donant. Nemo enim amplius donare quidquam teme-
 re audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non
 prius Delphis *admittendum* videatur. Ac Pythius quidem iu-
 stum iam de donario suffragium tulit. Si enim odisset Pha-
 larin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat me-
 dio in Ionio illud, cum ipsa navi, quae vehebat, demer-
 gere. Verum ille contra per serenitatem uti traicerent, ut
 aiunt, ipsis tribuit, & salvi ad Cirrham uti appellerent.
 Qua re etiam manifestum est, admitti ab eo monarchae
 pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, &
 adiicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium
 enim absurdissimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo
 missi auctorem, damnans ex templo suffragium referre, &

- μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ
 6 τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. Ὁ μὲν οὖν τὰναντία μοι ἐγνωκώς,
 καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκώς,
 σφαγὰς τινας, καὶ βίας, καὶ ἀρπαγὰς, καὶ ἀπαγω-
 γὰς ἐτραγώδει τοῦ τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγε-
 νῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδη-
 μηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναις
 φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ
 ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, ἀ μὴ ἐπιστάμεθα,
 7 κατηγορεῖν. Εἰ δ' οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σι-
 κελίᾳ, τοῦτ' οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν,
 εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικασταὶ εἶναι ἀξιούμεν· καὶ δεόν
 θύειν, καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεόν, καὶ συνανατι-
 θέναι, εἰ πέμψείε τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν
 8 ὑπὲρ τὸν Ἴόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. Καὶ τὰς

mercedem hanc religionis suae habere, ut ne dignus qui-
 dem sit habitus, qui aliquid donet. Ille quidem, qui con-
 traria mihi decrevit, quasi qui Agrigento modo huc ap-
 pulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & ab-
 ductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non vi-
 fa a se narrari dicens; quem tamen neque ad navem us-
 que peregrinatum esse novimus. Oportet autem talia ne
 his quidem, qui se passos esse dicunt, omnino credere nar-
 rantibus; cum, utrum vera dicant, incertum sit: nedum
 ut ipsi, quae non certo scimus, accusemus. Utrum igitur
 tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse
 non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus iam iudi-
 ces esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, &
 reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria, si
 quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium ma-
 re iuste aut iniuste tyrannidem gerant. Aliorum quidem

μὲν τῶν ἄλλων ἔχεται ὅπη καὶ βούλεται ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἶδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λαῶν ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γοωργοῦμεν, οὐχ' Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὄραν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῶ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσσδος, ἐντεύθεν ἡ εὐπορία, ἐντεύθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τάληθ' ἡμῖν αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῶ τῷ θεῷ, ὃς οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις Ἑλλήσιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα εἰς Δελφοῦς

res, quomodocunque lubuerit, se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis exspectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & maestantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere) & quod a poetis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos Graecos nascuntur, bona nobis praebet; sed si quid apud Phrygas, Lydos, Persas, Assyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipsos Hyperboreos, nasci-

- ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώ-
μεθα ὑφ' ἀπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦ-
μεν ταῦτα τὸ ἀρχαῖον ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ
9 παυσαιμέθα γε οὕτω βιοῦντες. Μέννηται δὲ αὐδεὶς πά-
ποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν,
οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ',
οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ἡύξηται τὸ ἱερόν, καὶ ὑπερ-
πλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μὴδ' ἐν τῷ παρόντι
καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθι-
στάναι, φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν
τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' οὔτου, καὶ ὅποια δξα-
μένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν,
10 καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄν-
δρες Δελφοί, ἄριστα βουλευέσθε περὶ τῶν παρόντων,
εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὧν καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέ-
ψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυ-

tur, Delphos omnia perveniunt. Et secundo post Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati fumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non desinamus! Recordatur autem nemo unquam suffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus sacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipsum, puto, supra modum auctum est sacrum, & abundat donariis. Quare nec in praesenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex constituenda, ut scrupulose iudicentur donaria, & eorum, quae mittuntur, origo inquiratur, unde, a quo, & qualia sint? sed accepta sine operosa quaestione dedicare, tum Deo ministrantes, tum religiosis. Videmini autem mihi, Delphi, sic demum optime de praesentibus iudicaturi, si primum consideraveritis, de quot quantisque rebus sit quaestio. Primo quidem de Deo, & templo, & victimis, & donariis, &

σιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐβῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου· ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῶ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ
 ἰδία ἐκάστῳ Δελφῶν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν
 ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα
 εἴ τι μείζον, εἴ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαϊότερον ἡγήσησθε
 ἂν. Περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φά- 11
 λαρὶς τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μό-
 νον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι
 νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα
 ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθῆσόμενα τῷ θεῷ.
 πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν ἐξετασθῆναι ἄξιον.
 Τίνος οὖν ἕνεκα, μὴδ' ὥς αἰεὶ, μὴδ' ὥς πάλαι τὰ περὶ 12
 τῶν ἀναθημάτων ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς πα-
 λαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν; καὶ ὁ μὴδὲ πώποτε, ἂφ'
 οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾶ, καὶ ὁ τρίπους

moribus antiquis, & legibus vetustis, & gloria oraculi:
 deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae no-
 strae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: su-
 per omnia vero de bona aut mala apud omnes homines
 fama. Hisce enim si quid maius, magisve necessarium, mo-
 do sanum adhibeatis iudicium, existimetis, non novi. Haec
 ergo sunt, de quibus deliberamus: non Phalaris unus ty-
 rannus, neque taurus iste, neque aes tantum; sed reges
 omnes, & omnes Dynastae, qui iam sacro utuntur, &
 aurum, & argentum, & quaecunque alia pretiosa dedican-
 da sunt in posterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum
 pertinet, exploratu dignum. Qua igitur de causa non ut
 semper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, facie-
 mus? aut quid reprehendentes in vetusto more novabimus;
 & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, &
 Pythius respondet, & tripus loquitur, & sacerdos inspira-

Οβέγγεται, καὶ ἡ ἱερεία ἐμπνεῖται, γεγένηται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι, τοὺς ἀνατιθέντας; καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερόν, ἀπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν
 13 ὑπάρχουσιν δυνάμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. Εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστας καὶ ἐξεταστας ἐπιστήσετε τοῖς ἀναβήμασιν, ὁκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καθίσταται, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

tur, factum est, nunc constituemus, ut iudicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiscue, & omnibus hoc licet, videtis, quot quantisque bonis templum impletum sit, dedicantibus omnibus, & supra vires suas quibusdam Deo donantibus. Si vero vos cognitores quaesitoresque donariis constitueritis, metuo, ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum sit, ut nemo sustineat reum se constituere, & sumtibus atque impensis e sua re familiari factis insuper iudicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum sibi putet, si indignus, qui donet aliquid, iudicetur?

Α Λ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ
Η Ψ Ε Υ Δ Ο Μ Α Ν Τ Ι Σ.

ΣΥ μὲν ἴσως, ὦ Φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο καὶ ἱ
Φαῦλον οἶε τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάν-
δρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου τοῦ γόητος βίον, καὶ ἐπι-
νοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βι-
βλίον ἐγγράψαντα πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ
ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξίεναι, οὐ μείον ἐστίν, ἢ τὰς Ἀλεξ-
άνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι τοσούτος εἰς
κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μετὰ
συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδεόντα
τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιέσθαι, ὑποστήσομαι σοι τὸν
ἄβλον, καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν,

3 Ω φίλτατε Κέλσε) Οὗτος ἐστὶ
Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν
φλυαρίαν ἐν ὀκτὶ γράφας βιβλίοις.
ὃ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος
πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖ-

πεν Ὀριγίνης, μεστοῦς ἀπάσης σε-
φίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφηνάμενος
λόγους, καὶ λῆρον ἀποφάντας τὸ θαν-
μαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

A L E X A N D E R
S E U P S E U D O M A N T I S.

PARVUM tu forte, Celse carissime, & leve existimas;
quod iussisti, Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris
vitam, & commenta, & ausus, & praeftigias, in librum
relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula per-
sequi, non minus est, quam Alexandri, Philippi filii, actio-
nes describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic
ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &
quae deerunt narrationi, imputare & adicere de tuo, labo-
rem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non

ἀλλ' εἰς δυνάμιν γε τὴν ἑμαυτοῦ, ἀνακαθήρασθαι πει-
 ράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ'
 ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ
 κόπρος, ἦν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύ-
 2 νατο. Αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπὲρ τε σοῦ, καὶ
 ὑπὲρ ἑμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιούντος μνήμη καὶ γραφῇ
 παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν
 ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώ-
 που, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεισθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμέ-
 νων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ
 ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον.
 ἀλλ' ἦν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρει τὴν αἰτίαν, ἔχομεν καὶ
 αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. καὶ Ἀρ-
 ριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητῆς, ἀνὴρ Ῥωμαῖον
 ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγε-
 νόμενος, ὁμοίον τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' αὖ καὶ ὑπὲρ

13 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ) Ὅτι Ἀρ- καὶ ὁ Ἐπικτήτος ὁ Στωϊκὸς εὖ τὰ
 ριανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἰπεί' ἠδίκᾳ φέρονται κατὰ τοῦτον ἦν. V.

universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos
 certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe iudicare
 possis, quantum omne, quam immensum fuerit stercus,
 quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt. Ac
 verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter,
 ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari
 hominem omnibus modis execrabilem; meo, qui studium
 in tali historia ponam & actionibus hominis, quem non
 legi conveniebat ab eruditibus hominibus, sed in maximo thea-
 tro, totisque populis confluentibus frequentissimo, spectari
 a fimiis lacerandum aut vulpibus. Verum si quis hoc nos
 crimine accuset, habebimus & ipsi exemplum, ad quod il-
 lum ablegemus. Etenim Arrianus, Epicteti discipulus, vir
 ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae studiis ver-
 fatus, cui simile quid usu venit, causam etiam pro nobis

ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ ληστοῦ καὶ κείνος βίον ἀνα-
 γράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερου ληστοῦ μνή-
 μην ποιησόμεθα, ὅσω μὴ ἐν ὕλῃ καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν
 πόλεσιν οὗτος ἐλήστευεν, οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἰδὴν
 κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα
 λεηλατῶν, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. Πρῶτον δέ σοι 3
 αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας
 τὴν μορφήν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός
 τις ὢν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέ-
 γας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπῆς ὡς ἀληθῶς·
 λευκὸς τὴν χροάν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος, κόμην τὴν
 μὲν ἰδίαν, τὴν δὲ καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα
 εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη-
 θυῖαν· ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνον-

4 Οὐ Μινύαν μόνην) Πρῶτον τὸν ρος μνημονεύει Ὁρχόμενον φασκῶν
 Ὁρχομένην Μινύαν, οὗ καὶ Ὁμη- Μινύειον, ἢ τὸν Βοιωτίαν; V.

dixerit. Tillibori enim latronis vitam scribere ipse quoque
 dignatus est. Nos autem crudelioris longe latronis monu-
 mentum faciemus, quatenus non in silva & montibus, sed
 in urbibus hic latrocinatus est, qui non Minyam solam ne-
 que Idam percurrerit, neque solas Asiae partes desertio-
 res sit depraedatus; sed omne, fere dixerim, Romanorum
 imperium latrocinio suo oppleverit. Prius vero ipsum tibi
 oratione describam, formamque illius, quam simillime po-
 tero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo.
 Corpore enim, ut hoc etiam tibi ostendam, & magnus
 erat, & honesta specie, & quae Deo dignum aliquid re
 vera prae se ferret: colore candidus, mento non nimis
 hirsuto, comatus tum sua coma, tum adscita, praeclare illa
 affimulata, ut plerorumque oculos, alienam esse, fugeret:
 oculi vivaci lumine, & Deo plenum ostendentes: vox sua-

τες· Φῶνμα ἥδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ
 4 ὅλως, οὐδαμῶθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. Τοιοῦδε μὲν
 τὴν μορφὴν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡρά-
 κλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες,
 πολεμίοις καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι
 τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γάρ, καὶ ἀγχινοῖα, καὶ δριμύ-
 τητι, πάμπλου τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε περιέρχον,
 καὶ εὐμαδὲς, καὶ τὸ μνημονικόν, καὶ πρὸς τὰ μαθήμα-
 τα εὐφύες, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρ-
 χεν αὐτῷ· ἐχρήτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χεῖριστον· καὶ ὄργανα
 ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν
 ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς
 Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυγῶνδαν, ἢ Ἀρι-
 στόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ Ρου-

12 Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας) Οὗτοι
 ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιῆς ὀνό-
 μες γένος. Σίλλος καὶ Τριβαλλὸς
 ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ,
 ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζό-
 μενον, Κερκῶπιον ἀγερὰ. ἀπειλιθή-
 θισαν δ' οὗτοι. Ἐξαγέρας δὲ εἰς
 πιθήκους μεταβαλεῖν φασιν διὰ κα-

κοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονη-
 ρὸς καὶ πατοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προ-
 δότης εἰσάγεται. Ὅσαυτας καὶ
 Φρυγῶνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βιάται. ὁ
 Ἀριστόδημος δὲ μιὰς καὶ κατα-
 πύγων εἰς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ
 πρῶτος Ἀριστόδημος καλεῖται.
 τοῦτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος. V.

vissima simul & splendidissima: & paucis ut absolvam, nul-
 la pars, quantum ad haec, reprehensionem habebat. Talis
 quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, aver-
 runcator Hercules, & Iuppiter depulfor, & servatores Io-
 vis liberi! in hostes nostros & inimicos potius incidamus,
 quam versemur cum tali. Nam intelligentia, & sollertia,
 & acumine, multum alios excelluit: tum curiositas, & do-
 cilitas, ac memoria, & ingenium disciplinae capax, omnia
 haec, & ad excelsum usque singula ipsi aderant. Verum
 utebatur illis pessime: & cum instrumenta ista virtutis in
 potestate haberet, mox famosissimae malitiae hominum
 summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum,
 aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sosstratum. Ipse

τιλλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετρίωτατα ὑπὲρ αὐ-
 τοῦ λέγων, Πυθαγόρα ὅμοιος εἶναι ἡξίου. ἀλλὰ ἴλεως
 μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην Θε-
 σπέσιος· εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶ-
 δα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ
 με νομίσης ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ
 συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητας τῶν πρά-
 ξων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χερίιστα καὶ βλασφημώτατα τῶν
 ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε
 οὐκ ἂν πεισθῇην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι
 ἐς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο
 τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ
 τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶ-
 σιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακο-
 τεχνιῶν συγκεϊμένην, ραδίαν, τολμηράν, παράβολον,
 Φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ

enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & mode-
 stissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat.
 Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina
 mente praeditus. Si vero huius aetate vixisset, puer, bene
 novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli
 putare, me contumeliae in Pythagoram causa ista dicere,
 aut quo componere. illos audeam, quantum ad actionum
 similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contu-
 meliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora,
 quibus ego fidem, ut veris, nunquam adhibuero, tamen in
 unum conducatur omnia; vix minima pars ea fuerit eius,
 quae in Alexandro fuit, calliditatis. Omnino enim cogita
 mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae tem-
 peraturam, ex mendacio, dolis, periuriis, malis artibus
 compositam, agilem, audacem, periculis se obiiicientem,
 laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fi-

ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως εἰοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοπρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτῶ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπικεικέστατος, καὶ προσέτι ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν αἰεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νῦν.

5 Μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὠραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέσθην ἐπὶ ὁρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστής γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς, θεσπεσίους ὑπισχυομένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἐτοιμότατον, οὐ μείον ἐρῶντα τῆς κακίας

dem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & ad haec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula quasi & reliquiis formae colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas incantationes pollicentur, & philtrea venerea, & inimicorum illicia, & thesauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingeniosum puerum, & ad suarum actionum ministeria paratissimum, non minus suae cu-

τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῶ, καὶ ὑπρέτη, καὶ διακύναι χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσία μὲν δῆθεν ἰατρός ἦν, ἡπίστατο δὲ κατὰ τὴν Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολ-
λὰ δὲ λυγρά·

ὦν ἀπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστής, τὸ γένος Τυανεύς, τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγωδίαν εἰδόντων. ὅρας ἐξ οἴας σοι διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω; Ἡδὴ δὲ πῶγανος ἔστι Ἀλέξανδρος πιμπλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἐπηνηκυῖας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρόν τι δὲν ἐπεγείρει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καταρατοτέρῳ

pidum malitiae, quam ipse florem illius aetatis deperierat : instituit illum, & adiutorem, ministro, atque famulo perpetuo usus est. Ceterum ipse ille publica quidem professione medicus, sciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remixta bona, est idem mala multa;
quorum iste omnium heres & successor factus est. Fuerat autem magister illius & amator Tyaneus genere, ex familiaribus Tyanesis Apollonii, summi viri, qui omnem illius tragœdiam nossent. Vides, e qua tibi schola hominem narrem? Iam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanensi, in paupertate constitutus, cum iam defloruisset aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat : sed societate inita cum Byzantio quodam annalium scriptore ex eo genere, qui in certamina descendunt, multum etiam execrabilioris ingenii ho-

τὴν Φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν
 γοητεύοντες, καὶ τοὺς παχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ
 αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων Φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομά-
 ζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέντιν γυ-
 ναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βου-
 λομένην, ἐξευρόντες, ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ'
 αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακε-
 δονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
 ρίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινούς
 7 καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχοντας. Ἐνταῦθα ἰδόντες
 δράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πάνυ, καὶ τιθασσοὺς,
 ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθ-
 εῦδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θλιβομένους
 μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ ταῦ-
 τα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὅθεν καὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον διαφοι-
 τῆσαι πάλαι εἰκός, ὅποτε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δρά-

mine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeesti-
 giis utentes, & pingues hominum (sic ipsi patrio magorum
 nomine vulgus appellabant) detondentes. In hisce vero
 etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam qui-
 dem, sed quae amabilis esse vellet, cum invenissent, anno-
 nae quantum opus esset ab illa nasci, e Bithynia illam in
 Macedoniam secuti sunt. Ex Pella autem ea fuit, beato
 quondam oppido Macedonum regum temporibus, iam ve-
 ro paucos eosque humiles cives habente. Hic visis draconi-
 bus ingenti specie, mansuetis plane & cicuribus, qui etiam
 alerentur a mulieribus, & iacerent cum pueris, & calcari
 se paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis
 instar lac e mamma fugerent, (multi autem tales apud illos
 nascuntur: unde etiam illam de Olympiade fabulam olim
 exiisse probabile est, cum Alexandrum utero ferret, tali,

πόντος τινός, οἶμαι, τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἐρπετῶν ἐν τῷ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. Καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθενδε 8 ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥαδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυνεῖν τούτοις μεγίστοις τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσκειν ἂν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, εἰρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιότατην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὔσαν, καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων αἰεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτῶντων ἐς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα θεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς

11 Καὶ Δελφοὺς) Προσπακού- καὶ Δελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλου-
στίον πάνταυθα τὸ κατενόησαν. οἶον τῆσαι, καὶ αἰοιδίμους γενέσθαι. V.

puto, angue cum illa cubante) emunt horum serpentium unum pulcherrimum paucis obolis. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *iam belli principia*. Tanquam enim pessimi duo mortales, & audacissimi, & ad maleficium promptissimi, societatem coeuntes, facile intelligebant, a duobus hisce maximis quasi tyrannis vitam regi, spe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus sit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel merueretur aliquid, vel speraretur, videbant futuri scientiam & maxime necessariam & inprimis desiderabilem esse: eaque ipsa ratione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praediscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & au-

πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφον-
 τες, καὶ κυκῶντες, μαντεύον συστήσασθαι καὶ χρηστή-
 ριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐ-
 τῖκα πλούσιοι τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον· ὅπερ
 μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπῆντησεν αὐ-
 9 τοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. Τουντεῦθεν τὴν
 σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον
 δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρή-
 σεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκῶνας, τὴν Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν
 ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θράκῃ καὶ
 τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἕκας οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ
 Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἀπάντων. ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἶκοι προῦκρινε, λέγων, ὅπερ
 ἀληθές ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν,
 ἀνθρώπων δεινὰ παχέων καὶ ἡλιθίων τῶν ὑποδεχομένων,
 οἷους τοὺς Παφλαγῶνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας
 τὸ οὖν Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ
 9 τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζον. G.

reos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac mi-
 scentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si
 sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant fu-
 turos: quae quidem res magis illis, quam pro prima ex-
 spectatione, respondit, & spe melior apparuit. Hinc dispi-
 ciebant primum de loco, deinde quod principium, quae
 ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem proba-
 bat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thra-
 ciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul di-
 staret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superiacent
 omnes. Vicissim Alexander suam patriam praeferre, dicens,
 quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus
 esse hominibus pinguibus & stupidis, qui recipiant, quales
 esse Paphlagonas dicebat, eos, qui ad Aboni castrum habi-
 tarent, superstitiosum vulgus, & stolidos, qui, si quis mo-

ἡλιθίους, καὶ μόνον εἰ Φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστήν, ἢ κυμβάλοις κροτῶντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχρη-
νότητας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσ-
βλέποντας. Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γε- 10
νομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι
εἰς τὴν Χαλκηδῶνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐ-
τοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαϊό-
τατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλ-
κᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ
πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει
τὸ τοῦ Ἀβάνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὐρε-
θῆναι, διαφοιτῆσαι ῥαδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν
τὴν Βιθυνίαν καὶ τὸν Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ
τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβάνου τεῖχος. κακῆνοι γὰρ καὶ
νεῶν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους

2 Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου) Ἐπὶ τῶν εὐτελειστάτων μάντεων τοῦτο λέγε-
σθαι ἵσταν. V.

do illis se ostendat, qui tibicinem, aut tympanistam, aut
strepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio
est, vaticinetur, statim omnes hianti ore, tanquam coele-
stium quendam, illum adspiciant. Hac de re cum aliquam-
diu diffedissent, vincit tandem Alexander: ac delati Chal-
cedonem, (nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis visa
est) in templo Apollinis, quod antiquissimum est Chalce-
donensibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus scriptum
esset, propediem Aesculapium cum patre suo Apolline, in
Pontum venturum esse, & Aboni castrum inhabitaturum.
Hae tabulae dedita opera inventae, facile hunc sermonem
per universam Bithyniam atque Pontum distulere, & mul-
tum ante alias urbes, ad Aboni castrum. Illi enim & tem-
plum statim excitare decreverunt, & fundamentis fossam

ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττούς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε
 II τὸν βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθεὶς. Προεispέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλακάμους καθευμένος, καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκώς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἄρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἃς οὐ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ ὄλβριοι ἐκείνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἀμφοτέρους γονεάς ἀφανεῖς καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

Περσίδης γενεὴν, Φοῖβω Φίλος οὗτος ὀράται,

Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλεῖριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. εὐρητο δὲ χρησμός ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,

iam fodiebant; cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula scribens, nec ita multo post diem obiit, morsus, opinor, a vipera. Praemittitur autem Alexander iam comatus, demissisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium superiniectum gerens candidum, falcem gestans, qualis Persei pingitur, a quo maternum genus deducebat. Et perdit illi Paphlagones, qui scirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Perfides genus hic, Phoebō carusque, videtur,

Divus Alexander, Podaliri sanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinosus, & natura ad furorem usque mulierosus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexit. Inventum etiam oraculum, quasi Sibyllae praedicentis:

Εὐξείνου Πόντοιο παρ' ἡϊός' ἄγχι Σινώπης,
 Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφῆτης,
 Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
 Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
 Ἄνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγω- 12
 δίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε καὶ
 λαμπρὸς ἦν, μεμνημένοι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ Ἄφροῦ
 ὑπεπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥαδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν
 αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασ-
 σησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερόν ἐδόκει ὁ Ἄφρος.
 ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκευάστο κεφαλὴν
 δράκοντος ὀβονίην, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κα-
 τάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξίν ἱππείαις ἀνοί-

3 Ἐκ πρώτης δ. μ.) Τὸ Α, μονάς
 ἴσθι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξή-
 κοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν,
 οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ ἄνδρος, εἴ τις
 ἀριθμὸς ἐξ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ
 γραμμάτων ἱπαριθμηκὼς εἰς ἓν συν-
 θῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀπο-
 τελεῖ τὸ ὅλον. τετράκυκλον γοῦν ὅτι

τετράγωνος ἵσθις ἀριθμὸς μετ' εἰ-
 κισιπέντε. ὅς ἴσθι κυκλικὸς ἀριθ-
 μὸς, ἀρχόμενος γὰρ ἀπὸ πέντε εἰς
 πέντε τελουτᾶ. G. (Legendum τε-
 τρακόσια, & ἐκχιδν pro μετὰ, ut
 quid voluerit intelligatur. Ego
 aliam rationem sequor, quam in
 nota videbis. Solan.)

*Litora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,
 Ad Turres erit Aufonio sub rege propheta,
 Post primam ostendens monadem, ternas decadasque,
 Quinque alias monadas, viginti & ter numerata:
 Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.*

Adveniēns igitur cum hac histronia Alexander post aliquod
 intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendi-
 dus, furere interdum se simulans, & spuma os opplerum
 habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae
 herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & ter-
 ribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praepa-
 ratum olim caput draconis linteum, humanae formae af-
 fine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equi-

γουςά τε καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶτ-
 τα, οἷα δρακόντων, διττῇ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ
 τριχῶν καὶ αὐτὴ ἐλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων
 προὔπηρχε, καὶ οἱκοὶ ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανη-
 σόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγωδήσων, μᾶλλον δὲ πρωτα-
 13 γωνιστῆς ἐσόμενος. Ἦδη δὲ ἄρχεσθαι δεόν, μηχανᾶται
 τι τοῖόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ
 κῆν τοὺς ἄρτι ὀρυτταμένους (συνεισπτήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕ-
 δωρ, ἢ αὐτόθεν ποθεν συλλεμβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πε-
 σάν) ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ὥν προκεκνωμένον,
 εἶδον φυλάττον ἐρπετόν τι ἄρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦ-
 το ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔω-
 θεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ
 περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν
 ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἀνετον, ὥσ-
 περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες, ἐδημη-
 γόρει ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβάς, καὶ τὴν πόλιν

16 Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες) Ἀνθ τοῦ ἀγυρτιύοντες. G.

na seta aperiens os & iterum claudens; & lingua, qualis ser-
 pentum, bifulca, nigra, prominebat, fetis & ipsa mobilis.
 Pellaeus autem ille draco ipsis iam ante fuerat, qui domi
 alebatur, suo tempore appariturus, & adiuturus tragoe-
 diam, vel primarum potius partium ipse actor futurus. Cum
 iam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Acce-
 dens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus
 aqua constiterat, vel ibidem undecunque collecta, vel coe-
 lestis, deponit ibidem anserinum ovum ante excavatum, in
 quo inclusus serpens recens natus. Hoc in recessu quodam
 luti defixo, domum redit. Postridie vero nudus in forum
 profiliens, segestri circa pudenda vinctus aureo illo quo-
 que, illamque falcem gestans, solutam simul comam qua-
 tiens, ut qui matri Deorum coetum colligunt fanatici, con-
 cionatur consensu altari quodam excelso, beatam urbem

ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δεξομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνδεδραμῆκει γὰρ σχεδὸν ἅπαντα ἡ πόλις, ἅμα γυναῖξι, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἤυχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμεους Φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξεπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀσκληπίον. Εἴτ' ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἰσόμενον νεώ· καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν προωκονομουμένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ἤδεν Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ Φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἤκειν τύχη τῇ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν· εἶτα Φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥαδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμάται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πληοῦ τὸ ὡὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυθίῳ τὴν ἀρμογὴν τοῦ πάματος ξυγκεκολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν

praedicat, quae praesentem iam statim Deum susceptura esset. Qui praesentes erant, (concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, senibus, pueris) stupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obscuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid sibi vellet nescientes, praeter illud solum, quod omnibus immiscebat Apollinem & Aesculapium. Tum curiculo petit futurum templum, delatusque ad fossam, praeparatamque ante oraculi scaturiginem, in aquam ingressus, hymnosque magna voce canit Aesculapii & Apollinis, Deumque faustis auspiciis in urbem venire iubet. Tum phialam poscit: quam cum dedisset aliquis, facile subiicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipse incluserat, commissuris operculi cera alba & cerussa ferruminatis. Hoc in manus sumto, habere se iam procla-

ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον
 ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ὦδον
 ἐν τῷ ὕδατι εὐρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰξας αὐτὸ ἐς κοί-
 λην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἐρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον,
 καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις
 εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθύς, καὶ ἡσπάζοντο τὸν Θεόν,
 καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανθὸν ἕκαστος ἐνεπίμ-
 πλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγι-
 είας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρο-
 μαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἴετο, Φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρ-
 τιγέννητον Ἀσκληπιὸν δῖς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ
 τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ
 κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεῶς ἅπας
 ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμνηότες ὑπὸ τῶν ἐλπί-
 15 δων. Ἡμέρας μὲν οὖν οἶκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅπερ ἦν, ὑπὸ
 σῆς Φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγέ-

mat Aesculapium. At illi defixis oculis videre, quid tandem fieret, qui multum ante iam admirati essent ovum in aqua inventum. Cum vero fracto illo in cavam manum susceperet foetum serpentis, viderentque praesentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant statim, & Deum salutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, thesauros, divitias, fanitates, bona reliqua, ab eo sibi quisque expetunt. At ille curriculo rursus domum repetit, ferens secum etiam recens natum Aesculapium, bis natum, cum alii semel tantum nascantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, sed ex anserē natum. Populus autem universus sequitur, fanatico omnes instinctu pleni, & prae spe furentes. Dies igitur aliquot domi manet, sperans futurum, quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphla-

νων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων
 ἡ πόλις, ἀπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας
 προεξυρμημένων, οὐδὲν εἰκότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλ-
 λά μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεωρε-
 πῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελ-
 λαῖον ἐκείνον Ἀσκληπιόν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον,
 ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιελήσας,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφείς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προ-
 κολλίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπι-
 σύρεσθαι) μόνῃν τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ
 ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προῦφαινε τὴν
 ὀθονίην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν
 ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. Εἰτά μοι ἐπινόη- 16
 σον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτός

4 Μὴ οὐχὶ πρόβατα) Τὸ, μονο-
 ουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ
 οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων,
 τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. V.

15 Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φ. δ.) Ἀτ-
 τικὰ ἢ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους
 λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγεν τοῦ
 ἄρτου, κατὰ γὰρ τοῦ κρανίου.

gones concurrerent. Cum autem supra modum plena ho-
 minibus urbs esset, qui iam ante cerebra pariter & corda
 detonsa haberent, nulla re similes hominibus frumento vesci
 solitis, sed sola forma ab ovibus distincti, in quadam ae-
 dicula in lecto affidens, vestitu, qui plane Deum deceret,
 longo indutus, sinu suscipit Pellaeum illum Aesculapium,
 maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum suae cer-
 vici circumponens, cauda extra vestem relicta, (adeo autem
 magnus erat draco, ut & in gremio ipsius provolutus ia-
 ceret, & humi pars ipsius traheretur) caput solum sub ala
 habens & abscondens, sustinente illo omnia, linteum illud
 caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius draco-
 nis, qui videndum se praebebat, omnino esset. Tum cogi-
 ta mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum

δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγ-
 μένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαίω-
 ρυμένων· οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὥς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα
 ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἔρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμε-
 ρῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι· καὶ ταῦτα, ἀνθρωπό-
 μορφον, καὶ τιθασσόν. ἡπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν
 ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν αἰ-
 ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξο-
 δος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ’
 Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν,
 οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν,
 καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐχ
 ἅπαξ ὁ μιὰς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ
 μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.
 17 Ἐνταῦθα, ὦ Φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τὰληθῆ λέγειν, συγ-

8 Ἀντίθυρον) Τὸ ὀπισθεν τῆς θύ-
 ρας μέρος. G.
 10 Πονήρως εἶχεν) Ἀττικοὶ καὶ

ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύτους
 τὸ πονήρως. V.

fatis est lucis capientem, & multitudinem hominum con-
 fluentium, perturbatorum, & iam ante admiratione percul-
 forum, & ad spes sublаторum, quibus ad primum ingres-
 sum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum
 serpente, intra paucos dies draconem tantum prodiisse,
 eumque humana forma capitis, & mansuetum: urgebantur
 autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent,
 exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perfora-
 tus autem fuerat e regione ianuae exitus alius, quale quid
 Macedonas Babylone fecisse, aegrotante Alexandro, ser-
 mo est, cum ille male iam haberet; illi vero regiam cir-
 cumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui.
 Ceterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed
 saepe fecisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens adve-
 nissent. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere

γνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδευτοῖς ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος, (καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ Φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσάν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχανήμα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινός, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἢ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὐρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκείνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τόδ' οὖν πᾶν ψεῦδος ἐστὶ, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ 18 Γαλατία, καὶ ἡ Θράκη συνέρρει, ἐκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεόν, καὶ ὕστερον ἄψαιτο μετ' ὀλίγον παρμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπου

par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso dracone, (nam hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset, coniceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe iam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse. Paulatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interiecto factus esset, & vultum ha-

εοικότος· γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

- Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, Φάος ἀνθρώποισι.
 19 Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὐπὲρ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχά-
 νητο, καὶ χραῖν τοῖς θεομένοις, καὶ θεσπίζων, παρ' Ἀμ-
 Φιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ
 καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφια-
 ρέω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφαισισμόν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς
 οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλ-
 λαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα,
 καὶ δὴ ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεί-
 θεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι
 τοῖς ἀφικόμενοις, ὡς μαντεύσεται ὁ θεός, ῥητὴν τινα
 ἡμέραν προειπὼν. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο αἶν καὶ

beret humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata; & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino iussu carmine concluso. Exclamavit enim Alexander,

Tertius ecce, Glycon, sanguis Iovis, atque hominum lux.

Et cum tempus esset eius rei, propter quam instituta fue-
 rant omnia, *nimirum* oracula edendi rogantibus ac vatici-
 nandi, praecentorem quasi secutus Amphilocho, qui in
 Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris
 mortem, cum Thebis ille periisset, eiectus domo & in Ci-
 liciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse fu-
 tura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos ac-
 cipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexan-
 der advenientibus denuntiat, oracula redditurum Deum,
 diemque certum praedicat. Iubet autem, unumquemque,

ὁ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, κα-
ταρράψαι τε, καὶ κατασημῆνασθαι κηρῶ, ἢ πηλῶ, ἢ
ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ
ἄδυτον κατελθὼν, (ἦδη γὰρ ὁ νεῶς ἐγῆγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ
παρεσκευάστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δε-
δωκότας, ὑπὸ κήρυκι, καὶ Θεολόγῳ· καὶ ὡς παρὰ τοῦ
Θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεση-
μασμένον ὡς εἶχε, τὴν δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν ὑπογε-
γραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ Θεοῦ περὶ οὗτου τις
ἔροιτο. Ἦν δὲ τὸ μηχανήμα τοῦτο, ἀνθρὶ μὲν οἶόν σοι, εἰ δὲ 20
μὴ Φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἶόν ἐμοί, πρόδηλον, καὶ γινῶναι
ῥᾶδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τε-
ράστιον, καὶ πάνν ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποι-
κίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκε τε τὰς
ἐρωτήσεις ἕκαστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπε-
κρίνατο, εἴτα κατειλῆσας αὐθις, καὶ σημενῶμενος, ἀπε-

quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum in-
scribere, eumque traiectum filo obsignare cera, aut creta,
aut id genus re alia. Ipse autem in adytum ubi descendisset,
(iam enim aedificatum erat templum, & parata scena)
ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theo-
logo, illos, qui dedissent, & auditis quasi a Deo omnibus,
libellum *cuique suum*, ut signatus fuit, redditurus, respon-
sumque illius subscriptum [inscriptum] carmine, reponen-
te Deo, de quocunque aliquis interrogasset. Erat vero ma-
chinatio ista viro quidem, qualis tu, &, si non est inso-
lens dictu, etiam qualis ego sum, manifesta, & cognitu
facilis; imperitis autem, & *obesae ac plenae* pituita naris ho-
minibus, prodigiosa, & undique incredibili similis. Excogi-
tatis enim diversis solvendi sigilla generibus, legit interro-
gationes singulas, &, quae viderentur, ad eas respondit, tum
involutas iterum & obsignatas reddidit multa cum admi-

δίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἡπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγίδι δυσμμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα
 21 γιγνώσκων ἦν; Τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαί; ἴσως ἐρήση με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ᾧ φίλτατε Κέλσῃ βελόνῃ πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγίδα μέρος τοῦ κηροῦ διατῆκων, ἐξήρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὐθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τὸν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγίδα ἔχοντα, ῥαδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτο ἐστὶν ἐκ πίττης Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανεῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης· ἐκ γὰρ τούτων ἀπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμῆνας πυρὶ, σιάλω τὴν σφραγίδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπέματτε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου,

12 Σκευαστὸν δὲ τοῦτο) Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπευτικοῦ. V.

ratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, unde enim iste sciret, quae firmiter admodum obfignata ipsi dedi sub sigillis imiatus difficillimis, nisi revera Deus esset cognoscens omnia? Quae sunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta? Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celse carissime, illud est: Acu ignita partem cerae, quae infra signum est, ubi liquefecit; signum ipsum detraxit, leotoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra sub lino est, tum eam, quae sigillum ipsum continet, facile conglutinavit. Altera est ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & asphalto, & speculati lapide trito, ceraque & mastiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in signum, saliva prius madefactum, imposuit, & typum expresseit. Deinde collyrio celeriter siccato, solutas facile tabellas le-

λύσας ραδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύ-
 που, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγίδα εὖ μάλα τῷ
 ἀρχετύπῳ εἰκνύειαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον·
 τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ἢ κολλῶσι τὰ βιβλία,
 καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ
 σφραγίδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ
 κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) τούτῳ δὴ ἐχρή-
 το πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τούτο
 ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνηῖσθαι πάντων,
 ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκῶμεν, καὶ μάλιστα σοῦ,
 ἐν οἷς κατὰ μάγον συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα,
 καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σω-
 φρονίῳ τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραβεβημένου, καὶ
 πολλῶ τούτων πλείονα. Ἐχρα, οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολ- 22
 λῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ
 ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς
 τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ.

git; tum cera imposita idem sigillum optime conveniens
 archetypo, tanquam gemma expressit. Tertiam aliam prae-
 ter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant,
 iniectam, & in massam cerae similem redactam, mollem
 adhuc sigillo imponebat: ablata deinde (nam siccatur sta-
 tim, & cornu, quin ferro sit solidior) ad exprimendum ute-
 batur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipsum excogita-
 ta, quorum mentionem facere omnium nihil opus est, ne
 inepti videamur; praesertim cum tu in libris, quos con-
 tra magos scripsisti, pulcherrimis pariter atque utilissimis,
 quique prudentes reddere lectores possunt, satis multa pro-
 posuisti, & multo his nostris plura. Oracula ergo funde-
 bat, & responsa dabat divina, multa hic prudentia usus,
 & probabilitatem adiungens commentis suis, qui perplexa
 quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis

χρησμοδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέ-
 τρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἐδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι·
 τοῖς δὲ θεραπείας προύλεγε καὶ διαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν
 ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα
 δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα
 πεπλασμένον, ἐκ λίπους αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέν-
 τοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς εἰς-
 αὐτῆς αἰεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεῖς ὅτι ἔσται πάντα, ὅπό-
 ταν ἐβελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεη-
 23 θῇ, καὶ εὐξῆται ὑπὲρ ὑμῶν. Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθοὺς
 ἐφ' ἐκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύο ὀβολῷ. μὴ μι-
 κρόν δὲ οἰηθεῖς, ὦ ἐταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν
 πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἐκάστου
 ἔτους ἤβροιζεν, ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν
 ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ,
 οὐκ αὐτὸς ἐχρήτα μόνος, οὐδ' εἰς πλεῖστον ἀπεθυσάυριζεν,

vero plane obscura; etenim hoc etiam ad oracula perti-
 nere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel
 impulit, prout melius esse coniceret. Aliis curationes prae-
 cepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, mul-
 ta etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probaban-
 tur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem
 & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bo-
 norum incrementa, & hereditarum successiones in futurum
 semper reiciebat, adiciens, *sient omnia, si voluero ego, si-*
que Alexander propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fece-
rit. Constituta autem erat etiam merces unicuique respon-
 so, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, ami-
 ce, aut minutum fuisse hunc redditum: ad septuaginta vel
 octuaginta millia quotannis congeffit, dena vel quindena
 responsa hominibus prae inexplebili cupiditate sibi reddi pe-
 tentibus. Quae autem acceperat, iis non solus usus est,

ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πειθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἐνεμεν ἐκάστω τὸ κατ' ἀξίαν. Ἡδὲ 24
 δέ τινες καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησόμενους, ὡς προεῖπαι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξει, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχει, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιοτο, ἐνίοις δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠδισμὸς ἅπαντα χρόβεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφῆτῃ καὶ μαθητῇ τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφῆτην.

Οὐ γὰρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφῆτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέ- 25

neque in thesauros reposuit; sed cum multos iam circa se haberet administratos, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & coniectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit. Iam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot iam mortuos resuscitaverit. Concurfus igitur & urgentium se undique turba orta est. Hinc sacrificia, & donaria, & duplex prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam fors exierat:

Vatem ornare meum iubeo vos atque ministrum:

Divitias nec enim curo, sed curo prophetam.

Cum multi prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate

θης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἐταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἡρέμα ἢ πᾶσα μαγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φοβητὸν τι ἐπ' αὐτοὺς, λέγων, ἀβέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τὸν Πόντον, οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶσι τὰ κάκιστα βλασφημεῖν, οὓς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐβέλουσιν ἰλεῶ ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφέγγετο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ἁδου ὁ Ἐπίκουρος; μολυβδαίνας, ἔφη, ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἦρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετάς, καὶ πεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν· μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιοτέρον προσεπολέμει γόνος ἄνθρωπος, καὶ τερατεία φίλος, ἀληθεία δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν Φύ-

recipientes, contra ipsum confisterent, inprimis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paulatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spargere: quos lapidibus iussit abigi, si proprium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno*. Deinde miraris, si ad magnam gloriam elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes adeo atque eruditas? Univerſim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. Nec profecto iniuria. Contra quem enim iustius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspe-

σιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότες, καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐ-
τοῖς ἀλήθειαν εἰδότες; οἱ μὲν γὰρ ἀμφοῖν τὸν Πλάτωνα,
καὶ Χρυσίππον, καὶ Πυθαγόραν, Φίλοι, καὶ εἰρήνη βα-
θεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος (οὕτω
γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως πάντα ταῦτα
ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἀμαστριν
ἐμίσει μάλιστα τῶν Ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἡπίστατο,
τοὺς περὶ Λέπιδον καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς
ἐνόντας ἐν τῇ πόλει· οὐδὲ ἐχρησμώδησε πώποτε Ἀμα-
στριανῶ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῶ συγκλη-
τικῷ χρησμωδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ
εὐρῶν οὐτ' αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιόν, οὔτε τὸν
ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῶ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ
αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος ὑεῖον πό-
δα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη·
Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευσσι πιῦναι.

4 Ἄτεγκτος) Ὁ μῆτε δάκρυσι 16 Μάλβακα) Ῥωμαῖσι μάλ-
μῆτε ἰδρῶσιν ἄβροχος (ἴσως διά- βαι τὴν μαλάχην καλοῦσι. G.
βροχος.) G.

xisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoi-
ci, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicu-
rus ille molliri nescius, (sic enim ipsum appellabat) inimicis-
simus, qui iuste omnia ista pro risu & ludibrio sibi habe-
ret. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Pon-
ticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plu-
res, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam ora-
culum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri senato-
rii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset
responsum fingere callidum, nec inveniret, qui in tempore
illud facere sibi posset. Querenti enim illi ventriculi dolo-
res, cum comedendum imperare vellet suillum pedem, cum
malva paratum, sic dixit,

Malvaca porcinae sacrato vase cumina.

- 26 Πολλάκις μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς θεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκῶς, τὴν κεφαλὴν δὲ ὑπὸ κόλπου ἀθάτον φυλάττων. ἐβελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλήξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησµωδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις, τῆς Φωνῆς διὰ τοῦ ὀφονίου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπίπτουσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέσθην, ἀλλὰ τοῖς εὖ-
- 27 παρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. Ὁ γοῦν Σευηριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη·

8 Δείρας) Δείρω, ἐπιβάλλω. G.

Saepe quidem, ut dixi antea, ostendit draconem rogantibus, non totum, sed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in sinu, ubi videri non posset, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promisit, se loquentem etiam Deum illis praestitutum, oracula reddentem sine vatis excipientis ministerio. Commissis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad similitudinem humani fabricatum, transmissis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata respondit, voce per linteam illum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem faciendam, sic dixerat:

Πάρβους Ἀρμενίους τε Θωῶ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
 Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
 Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.
 εἴτ' ἐπειδὴ πεισθεῖς ὁ ἡλίβιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε,
 καὶ ἀπῆλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κα-
 τακοπεῖς, τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπο-
 μνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον αὐτ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατὸν, οὐ γὰρ
 ἄμεινον,

Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν

Πότμον ἐπιπροῖεις, παύσῃ βιότοιο φάους τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μετα- 28
 χρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπεία τῶν κακῶς προτεθε-
 σπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς
 μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο,
 ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἑτοιμός ἢ παλινωδῶν,

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,

Urbem ad Romanam Tiberisque fluentia redibis,

Permixta radiis lauro tua tempora victus.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, ir-
 ruptionem fecisset, sed male ei (nam cum exercitu suo ab
 Othryade caesus est) expeditio cessisset, hoc oraculum exe-
 mit e commentariis, posuitque pro eo illud :

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedit:

Ne tibi femineo vir amictu triste per arcum

Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracu-
 la post eventum facta, quibus emendarentur ea, quae ma-
 le praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante
 mortem sanitatem promiserat: mortuis autem illis oracu-
 lum praesto illud fuit, quo prius retractaretur,

Μηκέτι δίξοθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγῇ·

Πότμος γὰρ προΦανῆς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

- 29 Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμαις, καὶ Μαλλῶ,
καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ,
Φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμ-
πων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἔσο νῦν, τοῦμοῦ πατὴρ ὡς ὅπ' ἀκούσῃ.
καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλῦε χρησμῶν.
καὶ αὖθις·

- Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχιο.
30 Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλι-
κίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς
τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς
τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος
πρὸ ἄλλου ἠπεύγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμπον-
τες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίω-

Auxilium tristi modo desine quaerere morbo:

Nam fatum apparet, tibi nec vitare licabit.

Ceterum quod sciret, etiam Clarios, ac Didymaeos & Mal-
lenses celebrari simili vaticinandi arte, eos sibi conciliavit,
multis eorum, qui ad se venirent, eo ablegandis, dicens:

Iam Claron ito mei vocem patris auditurus.

& rursus:

Branchiaddon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam,
& Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam
usque percrebuisse oraculi fama, & in Romanorum ur-
bem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret:
alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in-

μα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥουτιλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκῶς, καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἔστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων αἰεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπιπολὺ παρεστῶς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τὰ γὰρ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφείς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτήναι. ἔπεμπε δ' οὖν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ραδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανήσαν, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλεῖα τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἑξέκατον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρῶμένην ἐνέβαλλον. Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος 31

primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir cetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Romanis probatus; sed circa Deos religioso quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua unctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi causa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audisset, parum aberrat, quin, mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret: misit certe alios super alios. Missi vero qui essent, imperiti quidam servi, facile decepti, post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar adiiciunt, ut gratiosiores nempe essent apud dominum. Accendunt ergo misellum senem, & in robustam illum infaniam coniiciunt. At ille, qui amicus

ὦν, περιήει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν
 πεμφθέντων, τὰ δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ προστίθει. ἐνέπλησε
 δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ
 αὐλῇ τοὺς πλείστους διεβορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ
 ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ τοὺς ἀφικνου-
 μένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίοις τε καὶ ταῖς
 ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτῷ, ἀπέ-
 πεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλ-
 λὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεόν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ
 32 μαντείου καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶ-
 ται τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόν-
 τος ληστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία,
 καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὐροί ἐπισφάλες καὶ παρακε-
 κινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ
 ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ
 τὸ δέος ἔχει τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν αἰ

effiet plerisque & potentissimis, circumire & narrare par-
 tim quidem, ut audierat ex his, quos miserat, partim etiam
 de suo adiecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir,
 & de aula plerisque sollicitat, qui statim ipsi quoque fe-
 stinant de suis rebus aliquid audituri. At noster, blande qui
 exciperet venientes, hospitalibusque & aliis magni pretii
 muneribus suos faceret, dimisit illos, qui non renuntiarent
 modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodi-
 giosa de oraculo, seque ipso mentirentur. Ac machinatur
 quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone mini-
 me vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & le-
 gens, si quid inveniret audax & periculosum in interro-
 gationibus, retinuit ipse, nec remisit, ut obnoxios & tan-
 tum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant,
 memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interroga-

ἤροντο. συνίης δὲ οἴας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ μέγα δυναμένους τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότες ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρχύων. Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουτιλλιανῶ δοθέντων 33 χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προστήσαιο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοιδόν. εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλεγμένου τοῦ χρησμοῦ· ὁ δὲ Ρουτιλλιανὸς αὐτὸς Φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν θεόν, καὶ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲν πελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἐλέσθαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ καὶ Ὀμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μεираάκιον ἐν ἄδου νῦν συνει-

sent. Probe autem intelligis, quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent, se intra illius retia conclusos. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui iam ad aetatem institutionis capacem pervenisset, quem discendi magistrum ei praeficeret? respondit:

Pythagoram, egregieque canentem proelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere, quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea non vivum illi praeceptorem capi iussisse, sed Pythagoram atque Homerum olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud infe-

34 ναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις
 ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἤξιον; Αὐτίς δὲ πυνθανομένῳ
 αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου· μετὰ ταῦτα Μένανδρος·
 Εἰς ὃς νῦν φαίνη· μετὰ δ' ἔσσεαι ἡλιάς ἀκτῖς,
 Ζήσεις δ' οὐδῶκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.
 ὁ δ' ἐβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ
 35 περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. Καὶ οὗτος ὁ χρη-
 σμὸς τῶν αὐτοφάνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ
 γάμου, ρητῶς ἔφη·

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε Σεληναίης τε θυγάτρα.
 διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν,
 ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἀ-
 λῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὕπερ αὐτῇ ἔθος,
 κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ
 συνετάτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθύς ἐπεμπεν ἐπὶ τὴν κό-

13 Τὴν γὰρ Σελήνην) Εἰς τὸν Ἑρ- καὶ Εὐρύκολος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ Σε-
 λήνης διαβάλλει τὸν λόγον, ὃς λήνης μυθεύεται. V.

ros probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexan-
 der, si tales inter homunciones versari voluit? Rursus in-
 terroganti, cuius ipse animam nactus esset? ait:

*Pelides primum fueras, post ista Menander,
 Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
 Cum supra centum octoginta exegeris annos.*

At ille septuagenarius diem suum obiit, morbo atrabilia-
 rio, non exspectata promissione Dei. Etiam hoc erat voca-
 lium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis
 diserte dixit:

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex
 Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam,
 cum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes
 formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil

ρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἐξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἰς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγενῆσθαι. Ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ πραγμάτων 36 ἐλάβετο, μείζω αὖτις προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάσσεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὥς μὴ γένωιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἓνα δὲ τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἐν

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.
καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλῶν γε-
γραμμένον, ὥς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τόδ' ἔς τὸν-
αντίον τοῖς πλείστοις προὐχάρει. κατὰ γὰρ τινα τύχην
αὐταὶ μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐπενώθησαν, ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπε-

cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius focru Luna totis hecatombis, putansque se quoque iam coelestium unum esse factum. At ille cum semel res Italicas attigisset, maiora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum nuntios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adiuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit. Erat autem versiculus unus:

Insonsus nubem pestis depellit Apollo.

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et

γέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ
 ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα
 δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταβαρρύντες τῷ στίχῳ, ἡμέλουν,
 καὶ βαθυμότερον διητῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νό-
 σον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν
 τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸν ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύ-
 37 οντα τὸν λοιμόν. Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατε-
 στήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἱ τὰς ἐκάστου
 γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμή-
 νουν, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται ὡς ἔτοιμον αὐτὸν πρὸς
 τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἢ κειν τοὺς πεμπομένους, κα-
 38 ταλαμβάνεσθαι. Καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦ-
 τα καὶ τὰ τοιαῦτα προεμπεχανᾶτο. τελετὴν τε γὰρ τινα
 συνίσταται, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς
 αἰεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις
 ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς,

ne putes, me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines, fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa videlicet cura, nihil adiuvantes oraculum contra vim morbi, qui haberent propugnaturas pro se illius syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos fane constituerat coniuratorum, qui sententias uniuscuiusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, iam ante adventum suum missi invenirent. Et ad res Italicas haec & similia prae-
 parabatur. Mystera etiam quaedam instituit, & sacum gesta-
 tiones, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus fe-
 sto ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in
 hanc formulam, Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicu-

ἡ Ἐπικουρείος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, Φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχη τῇ ἀγαθῇ. εἴτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν ἡγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ἐπιφάνεια καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδα- 39 λειρίου τε ἦν καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾶδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρωσ, καὶ τικτομένη τοῦ Ρουτιλιανοῦ ἡ γυνή. ἐδαδούχει δὲ καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῆι δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς Σελήνης, Ρουτιλλία τις ὠραιωτάτη, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνή, ὡς ἀληθῶς ἐρώσα τοῦ Ἀλεξ-

reus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, iniiantur bonis auspiciis! Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque ipse initio dicebat, Foras Christianos! Multitudo universa subiiciebat, Foras Epicureos! Tum Latoniae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & nascebatur Aesculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis [facularia] autem illa dies vocabatur, & faces accendebantur. Tandem agebantur Lunae & Alexandri amores, nascensque uxor Rutiliani. Facem porro gestabat, & praeibat caerimonias alter Endymion, Alexander. Ac ipse quidem dormiens iacebat in medio, descendebat autem ad illum ex tecto tanquam e coelo, pro Luna, Rutilia quaedam formosissima, procuratorum Caesaris cuiusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, &

ἀνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ
 ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς, Φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέ-
 σω, καὶ περιπλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δάδες,
 τάχ' ἂν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν
 δὲ εἰσῆει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ
 σιωπῇ· καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, ἣ Γλύ-
 κων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἐπακολουθοῦντες, Εὐμολ-
 πίδαί, δῆθεν καὶ Κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβα-
 τίας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνον-
 40 τες, ἣ Ἀλέξανδρε. Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δαδουχίᾳ καὶ τοῖς
 μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μὲν αὐτοῦ ἐξεπί-
 τηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος, ὡς εἰκὸς, ἐπιχρύ-
 σου περιτεθέντος, καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων
 ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
 τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου τὴν
 ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μῆρον, εἴτε ἄλλαν ὁμοίαν αὐ-

amata vicissim ab illo, atque in oculis miseri illius viri,
 osculaque intercedebant in medio, & complexus: si vero
 minus multae essent faces, forte etiam quiddam eorum, quae
 sub veste fieri solent, patratum esset. Parvo autem interie-
 cto temporis spatio rursus intrabat, ut antistitem caerimo-
 niarum decet, exornatus multo cum silentio: magna-
 que voce dicebat, *Io Glycon!* Succlamabant autem illum secuti,
 Eumolpidae nimirum & Ceryces quidam e Paphlagonia,
 carbatinis calceati, acrem alii odorem multum rucentes,
Io Alexander! Saepe autem in illa facum gestatione & my-
 sticis saltationibus nudatum ipsius de industria femur, au-
 reum apparuit, circumposita, ut probabile est, pelle inau-
 rata, & ad lucernarum splendorem refulgente. Itaque exor-
 ta aliquando disputatione de illo inter duos stultitiae illius
 consultos, *utrum Pythagorae animam haberet propter aureum
 illud femur, an aliam illius similem?* eamque quaestionem ad

τῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν.

Πυθαγόρου ψυχῇ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει.

Ἡ δὲ προφητεία, δῖος Φρενός ἐστίν ἀπορρώξ.

Καὶ μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἴσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας, ὥς 41
ἀσεβές ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς
γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικάῃς καὶ ταῖς Παφλαγωνικάῃς,
ἐπὶ ἡγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσον-
τας παρ' αὐτῷ τὸν θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ
προκρίβοντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὠραιοτάτους, καὶ
κάλλει διαφέροντας πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος,
ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρήτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα
τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ
ἀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδέν αὐτῷ αὐτοῦ στόματι δεξιού-

4 Δίης) Ἡτοὶ Διός. V.

ipsum Alexandrum referentibus, Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit :

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque :

Vatis at est animus Ioviali e mente propago :

Missus adest iussu patris auxillator honestis,

Et redit ad patrem Ioviali fulmine tactus.

Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis iniunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent : oportebatque probatos ac praelatos ceteris generosissimos quosque, & formosissimos, & honestissimos mitti : quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis maior inter salutandum comple-

σθαι, μηδὲ Φιλήματι ἀσπάξασθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις
 προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὠραίους κατεφί-
 42 λει' καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ Φιλήματος. Τοι-
 αῦτα ἐντροφῶν τοῖς ἀνοήτοις διетέλει, γυναῖκας τε ἀνέ-
 δην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐ-
 κτὸν ἐκάστω, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειν· εἰ δὲ καὶ
 Φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ὥστε
 ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῶ ἐισρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ
 καὶ ἡύχουν τετοκέσθαι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρ-
 43 τύρουν ὅτι ἀληθῆ λέγουσιν. Ἐβέλω δέ σοι καὶ διάλογον
 διηγῆσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τια-
 νοῦ τινος ἀνθρώπου, ἀποίου τινὸς τὴν συνέσιν εἶσθαι ἀπὸ τῶν
 ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γε-
 γραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἶπε
 γάρ μοι, ἔφη, ὦ δεσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς,
 Ἀσκληπιδὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνον τὸν πρότερον. πῶς
 2 Κῦσαι) Φιλῶσαι. G.

Etendumque ipsum oscularetur: verum aliis manum ad
 osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur; di-
 cebanturque hi *intra osculum esse*. Hunc ad modum stupidis
 hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout
 collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et
 magnum erat unicuique atque optabile, si cuius uxorem
 adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut
 bona fortuna in domum suam influeret, futurum unus-
 quisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo glo-
 riabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur. Vo-
 lo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis,
 Tianensis cuiusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex
 interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *collo-
 quium*, aureis literis scriptum in Tio urbe in domo Sacer-
 dotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es?*
Ego, inquit ille, *Aesculapius iunior, diversus ab illo priore.*

λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε ταῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν
 ἔτη παραμένεις χρησμοδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἴ-
 τα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ
 γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς
 ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν
 Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν
 Ἀπόλλω χρησμοδῶντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπί-
 πτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μὴδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, οὐ
 γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμη-
 λος, εἴτα ἵππος, εἴτ' ἀνὴρ σοφός, καὶ προφῆτης οὐ μείων
 Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακερδῶτι διη-
 λέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ χρησμὸν ἑμμετρον ἐφθέγγετο, εἰδὼς
 αὐτὸν Λεπιδῶν ἐταῖρον ὄντα.

Μὴ πείθου Λεπιδῶ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.
 πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπεν, ὡς τινα
 ἀντίτεχρον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

13 Λεπιδῶ ἐταῖρον ὄντα.) *Εφ' ἡ σφριδί κατοικεῖν Ἐπίκουρεῖον ὄντα.
 γὰρ τὸν Λεπίδου τοῦτον ἐν Ἀμά- V.

Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos ma-
 nebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Dein
 de quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim
 barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula ve-
 ro reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progeni-
 torem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia
 sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque
 enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post
 equus, post vir sapiens, & propheta non minor Alexandro. Haec
 cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oracu-
 lum versu conclusum pronuntiavit, cum Lepido sodalem
 esse sciret:

Ne Lepido credas: tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tan-
 quam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius op-

44 Ἐνα γὰρ τῶν τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελύγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλη τῇ Φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγῶνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίους ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δὲ τι ἐγεγένητο. ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ Κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπέισθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδιὰν πλεῦσαι, καὶ περὶ ἧς ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰσθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ ληστῶν (πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆσθαι, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ

4 Ὡς Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα) Ἰσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοῦτομα τὰ κύριον εἰπεῖν παρητήσατο. V.

pugnantem. Unum igitur quendam Epicureorum, audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagoni* (quem nominabat) *persuastisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postulare servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae causa verfantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te obiectorum.* Factum vero eiusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clyasma usque, solvente commodum navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret in Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi tum erant, sublatum, redierunt, amissum illum nuntiantes. Tum secutum est oraculum, & con-

καταδίκη μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν
 ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγα- 45
 νακτῆσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνειδούς τὴν
 ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτόν,
 ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθή-
 σεσθαι. τῶν δὲ βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις
 ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ
 θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα,
 πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις με-
 μηνόσι, καὶ παραπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας;
 καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκείνον, τοιαῦτα. Εἰ δέ τιτι προσκαλου- 46
 μένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ
 θεσπίζειν ἐγίγνετο,) καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπί-
 ζοι; τῷ δὲ ἀνέειπεν ἑνδοθεν, Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοι-
 οῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοι-

demnatio: post quam adfuit iuvenis, suam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit. Alexander vero indigne ferens, se redargui, veraeque reprehensionis impatiens, iussit, qui praesentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipsos quoque devoti capitis futuros, eiusque adiutores vocatum iri. Cum iam lapidare inciperent, Demonstratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfusus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abesset, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat, solum sapere inter tot insanientes, & luere alienam Paphlagonum stultitiam? Et haec de illo eiusmodi erant. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum, (suebat autem hoc pridie quam responderet) atque interrogante praecone, an responderet? intus diceret, *Ad corvos!* hunc talem neque tectum ~~amplius~~ recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una

νώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ·
καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία.
47 Ἐν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὐρὼν
γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶ-
σθα, τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιωδῶς περιέχον τῆς
τάνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν
μέσσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν κα-
ταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι
καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος·

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκείνο
τοῖς ἐντυχούσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσῃν αὐτοῖς εἰρήνην,
καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων
μὲν καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλ-
πίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νοῦν δὲ καὶ

1 Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς) Γῆν
πρὸ γῆς. τοῦτο εἰώθε λέγεσθαι Ἀ-
θηναίοις, ἀπὸ τοῦ κατὰ πάσης τῆς
γῆς, ὃ φαμὶν τόπον ἐκ τόπου. V.

6 Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν) Σπ-
μειοῦ ὡς διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ
ἐπὶ κακῇ τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς
λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς
τῆς Ἐπικούρου αἰρέσεως. V.

vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epi-
cureus, quod quidem maximum erat convicium. Unum
ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum invenisset
sententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod nosti,
illius librorum & capitalem, qui placita sapientiae huius
viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis
cremavit, quasi ipsum videlicet exureret; & in mare ab-
iecit cineres, oraculo adiecto:

Edico decreta senis comburere caeci.

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantum bonorum
liber ille legentibus causa fiat, quantam in illis pacem, tran-
quillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & spe-
ctris, & prodigiis non minus, quam a spe vana & non ne-
cessariis cupiditatibus eos liberet; sed intelligentiam & ve-

ἀλήθειαν ἐντιβέν, καὶ καθαῖρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώ-
μας, οὐ δαδί καὶ σκίλλη, καὶ ταῖς τοιαύταις Φλυα-
ρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῶ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παρρησίᾳ.
Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἐν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μια- 48
ροῦ ἀνδρὸς ἀκουσόν· Ἐχὼν γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ
τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐ-
δοκιμοῦντα [πάροδον,] διαπέμπεται χρησμόν τοῦ ἐν Γερ-
μανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρκος ἤδη τοῖς
Μαρκομανοῖς καὶ Κουάδοις συνεπλέκετο. ἡξίου δὲ ὁ
χρησμός δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας ἐς τὸν Ἴστρον
μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἶπεῖν τὸν χρησμόν·

Ἐς δῖνας Ἴστροιο διίπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀῆρ
Ἀνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεις· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

ritatem inferat, & vere mentes purget non face, aut squil-
la, & nugis similibus, sed recta ratione, & veritate, & li-
bertate. Inter reliqua vero unum quoddam & audacissimum
facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad
regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mit-
tit ad illum oraculum virgente bello Germanico, cum di-
vus Marcus iam Marcomannis & Quadis esset implicitus.
Postulabat autem illud oraculum leones duo conlici vi-
vos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnifi-
cis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

*Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & quos alit Indicus aer
Flores, atque herbas fragrantis: evenietque
Mox victoria, maxima gloria, paxque benigna.*

γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκνηξάμενους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατεργάσαντο, ὡς τινὰς κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισφυρίων που σχεδὸν ἀβρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυλῆϊαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἄλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογία, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεόν, μὴ μὲν-
 49 τοι δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων. Ἡδὲ δὲ πολλῶν ἐπιρρέοντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινούς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκραιματο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, οὐ μὲντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους, καὶ μά-

Factis autem hisce, uti iusserat, leones, cum in hosticum enataissent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vices mille fere uno loco amissis. Deinde confectura sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa paene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset, an hostium? Iam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariorum habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo respondebat *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; inprimis si quando videret curio-

λιστα εἴ ποτε θεάσαιοτο περιεργότερον τὸ βιβλίον κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ παρακινδυνεύων τὸ ἐπελθὼν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος· καὶ ἥσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς ἀπολαμβάνοντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει καὶ διαλύσει αὐτῶν· καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἑκάτερος. Ἐνίοτε δὲ, μῆτε ἐρομένου τινος, μῆτε 50 πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῶδε πρὸς ἐκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίξαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθώς
 Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγει κατὰ δῶμα;
 Δοῦλος πρωτογενής, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
 Ὡπίεις γὰρ ἐκεῖνον, ὃδ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

fius obfignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis causa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, [*ad quem pertineret oraculum*] oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium; quale est hoc quoque:

*Scire cupisne tuam quis nuptiam, Calligeniam,
 In stratis furtim subigat lecto sub herili?
 Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
 Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua coniux,*

Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.

Ἄλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ Φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
'Ὡς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσοράας ἀποιούσιν.

Εὐρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῶ λέχει ἀγχόθι τοίχου,

Πρὸς κεΦαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύννοιδε Καλυψά.

τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα,
καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν,

51 συνεῖς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν; Ἀλλὰ καὶ βαρβάρους πολ-
λάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο Φωνῇ, Συριστὶ, ἢ
Κελτιστὶ, οὐ ραδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμο-
εθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος
ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησιμότητος, ὥς
ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφα-
λῶς, καὶ εὐρίσκοντο οἱ ἐρμηνεύσαι δυνάμενοι ἕκαστα,
οἷος καὶ ὁ τῷ Σκύθῃ-δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

Μόρφι· ἐβάργουλις εἰς σκίην χνέγχικραγκ λείψει Φάος.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.

Tristia iamque tibi per utrosque venena parata,

Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.

Ad murum invenies haec, & supposita cubili

Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Quis non Democritus confundatur, auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paulo post non despuat intellectum illorum contentum? Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe eiusdem gentis, cuius essent, qui darent libellos. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

Ἄλλως πάλιν, οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη 52
 ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε,
 τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, ληστῶν
 προσελθόντων Μάχγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου, οἱ
 καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ 53
 δοθέντων ἀκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ Φαλακρός ἐστιν
 Ἀλέξανδρος; καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προ-
 φανῶς, υπογράφεται χρησμός νυκτερήσιος,

Σαβαρδαλάχου μάλαχ' Ἀττις ἄλλος ἦν.
 καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν
 αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὀμηρος ὁ ποιητής; ἐπ' ἄλλου
 καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν ὑπέγραψεν, ἐξαπα-
 τηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὃ, τι
 ἦκε, Θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ.

Κυτμίδι σε χρίσθαι κέλομαι, δροσίην τέ κε Λητοῦς.
 τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ

9 Σαβαρδαλαχούμαλα) Ἀπόλοιο γένε τῆς ἀπεράντου ἐντραπείας. V.

Rurfus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam
 dixit extra versum: *Retro abi: qui enim te misit, interfectus
 est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, &
 Celere, & Bubalo, qui etiam capti iam sunt & vincti. Pau-
 ca etiam eorum, quae reddita mihi sunt, audi. Interrogan-
 te me, an calvus sit Alexander? & curiose obsignante at-
 que manifeste, subscribitur nocturnum oraculum,*

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rurfus, cum duobus libris interrogassem diversos, & sub
 nominibus diversos, interrogationem eandem, cuius *Home-
 rus poeta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero,
 qui quaerenti, cuius rei causa veniret? responderat, *petitum
 curationem ad dolorem lateris: ab hoc igitur inductus, scripsit:*

Cytmide te iubeo ac Latonae roribus ungi.

Alteri autem, cum & hoc audisset, interrogare eum, qui

πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῶον; ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον

Μὴ σὺ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὁδεύε.

54 Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος τοῦ δέινος χρησμοὶ ὀκτῶ, ψευδάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτῶ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἐτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἣν δὲ αὕτη· πότε ἀλώσεται μαγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτῶ μοι χρησμοὺς ἐπέμψεν, οὔτε γῆς, Φασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἀπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅπερ ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμίσει,

2 Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Ἀπὸ παρομίας παρῴδεται τῆς, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

mitteret, navigare melius esset in Italiam, an pedestre iter facere? respondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus sed iter peragendum.

Multa enim in eo genere & ipse illi machinatus sum, ut illud quoque. Unam modo quaestionem cum rogarem, inscripti libro ex consuetudine: *Illius* (ponebam fictum nomen) *oracula octo*: & drachmas octo, quodque insuper efficitur, misi. At ille mercedi missae credens, & inscriptioni libelli, ad unam quaestionem (erat autem haec: *Quando deprehendetur, ut praestigiator, Alexander?*) octo mihi responsa misit, quae neque terram, aiunt, neque coelum tangerent, sensu carentia autem & difficilia universa. Quae postea cum sensisset, & illud quoque, dehortatum me esse Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus esset spei ab oraculo ostensae, oderat me, ut facile est ad existimandum, & inimi-

ὥς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καὶ ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ρουτιλλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὁάροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.
Καὶ ὅλως ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ. καὶ περὶ ἐσελθόντα 55
με εἰς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἶπεν ὁ
Λουκιανός, (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχο-
φόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς Καππα-
δοκίας, Φίλου τότε ὄντος, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν
μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μετατέλλεται δε-
ξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ
ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐτόν· συνεπηγόμην
δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν προὔ-
τεινέ μοι κῦσαι τὴν δεξιάν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς,
ἐγὼ δὲ προσφύς ὡς φιλήσω, δῆγματι χρηστῷ πάνυ
μικροῦ δεῖν χολῇ αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν
παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυ-

cissimum sibi putabat: interrogantique aliquando de me
Rutiliano respondebat:

Noctivago gaudet coitu incestoque cubili.

Et in summa infensissimum merito sibi me habuit. Cumque
sensisset in urbem me ingressum, & didicisset me illum esse
Lucianum, (adduxeram autem mecum milites duo, hastat-
um & contarium, quos a praefide Cappadociae, qui ami-
cus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deduce-
rent) statim invitari me iubet dextre sane & cum multa
humanitatis significatione. Adveniens ego multos cum illo
deprehendo: adduxeram autem mecum, bona fortuna mea,
milites. Et ille protendit mihi osculandam manum, ut so-
lebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad osculum,
praeclaro morfu tantum non claudam feci viro manum.
Praesentes ergo angere me & pulsare tentabant, pro sa-

λον, καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχεῖτο τιθασσον με ῥαδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους Φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογέτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ρουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῶ; καὶ γὰρ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἱ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον Φίλος γεγεννημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι ῥαδίας γενομένης
 56 μεταβολῆς. Εἶτα δὴ μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προῦκπεπομφῶς) ὑπισχεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς

crilego, iam prius irati, quod Alexandri ipsum nomine, non Prophetæ, salutaveram. Ille vero generosa illud patientia sustinens, & ipsos sedavit, promisitque, se mansuetum facile me redditurum, & vim Glyconis ostensurum, qui valde asperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expostulat, dicens, *Me sibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: & qua de causa, inquit, hæc mihi fecisti, cum possis a me in magnum gradum apud ipsum provehi?* Hic ego lubens iam illam humanitatem accepi, videns, quo in periculo constitissem; ac paulo post prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta. Postea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis missis, (solum autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amastrin præmiseram) promittit etiam navim se præbi-

παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάζοντας· καὶ γὰρ μὲν ὧμην
 ἀπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πό-
 ρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς
 ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελ-
 λόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμενον ὑπὸ τοῦ
 Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους ρίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν·
 ὅπερ εἰ ἐγεγένητο, ῥαδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς
 ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας
 μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι καὶ πρὸς ἐμέ εἶπεν. Ἔτη
 ἑξήκοντα, ὥς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον πραβε-
 βιωκῶς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, καὶ γυ-
 ναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι Φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν
 ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνελήθει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου
 προστεταγμένα. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγυπιοῖς, 57
 ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὅπισθ' ἀπῆλθον·
 ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὐρῶν Βοσπορανούς τινας πρέσ-

turum & remiges, qui me abducerent. Ac simpliciter il-
 lum & dextre facere ista putabam equidem. Cum verò me-
 dio in traiectu essem, flentem videns gubernatorem, &
 nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de
 his, quae futura essent, sperabam. Erat autem illis ab Alex-
 andro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipita-
 rent: quod si factum esset, facile contra me debellatum
 erat. Sed ille lacrimis suis reliquis etiam nautis persuasit,
 ne quid durum in nos consulerent; atque ad me, *sexagin-
 ta annos, inquit, ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum
 vixerim, nolim hac aetate, qui coniugem habeam & liberos, cae-
 de maculare manus*: indicans, quo nos consilio recepisset,
 & quae sibi essent mandata ab Alexandro. Cum autem ex-
 posuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus
 meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum
 inveniissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore re-

βεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπλέοντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχῶν, ἀναληφθεὶς εἰς τὸ πλοῖον, διασώζεσθαι εἰς τὴν Ἀμαστριν, παρὰ τοσούτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τούντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμεν αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἐχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιανίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὠρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου Φιλοσόφους· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μνονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ρουτιλλιανὸν εὐνοίαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ Φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐν δέοντι 58 θρασυνόμενος ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. Ἐκεῖνο δὲ

ge abeuntes in Bithyniam, ut annum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuisssem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias iam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem haberem: iamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philosophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub iudice sic affecto futurus.

πῶς αὐτὸ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάν-
 δρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετονομασθῆ-
 ναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι καὶ νό-
 μισμα καίνον ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος,
 κατὰ θάτερα δὲ Ἀλεξάνδρου, ἀτέμματα τε τοῦ πάπ-
 που Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἄρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτο-
 ρος τοῦ Περσέως ἔχοντος; Προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ 59
 ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ
 ἑκατὸν, εἴτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστω τέ-
 λει, οὐδὲ ἐβδομήκοντα ἔτη γεγονώς, ἀπέθανεν, ὡς Πο-
 δαλειρίου υἱός, διασαπκὲς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος,
 καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτεπερ καὶ Ἐφωράθης Φαλακρός
 ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν
 διὰ τὴν ὀδύνην· ὃ οὐκ αὖ παῖσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς
 Φενάκης ἀφηρημένης. Τοιοῦτα τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου 60

10 (Ὡς Ποδαλερίου υἱός) Οὐχ
 ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πί-
 πονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζειν

ὡς ἀπὸ Ποδαλερίου, ὅς· ἰατροὶ ἦν,
 ἔλκον τὸ γένος. ὃ δὲ σπινθῶνι δια-
 βίβρωται τὸν πόδα. V.

Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod
 petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eam-
 que urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus per-
 cussus est, hinc Glyconis. imaginem habens, ab altera vero
 parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, &
 falcem illam materni progenitoris sui Persei? Cum vero
 praedixisset, reddito de se oraculo, vitam sibi fato attribu-
 tam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu
 se moriturum; miserrime sine, annos nondum septuaginta
 natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen us-
 que pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam cal-
 vus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem
 medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio ca-
 pillamento facere non poterant. Ille finis tragoediae Alex-

τραγωδίας, καὶ αὐτὴ τοῦ παντός δράματος ἡ καταστροφή ἔγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινός τὸ τοιοῦτον, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωματῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ρουτιλιανόν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανώσθηναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρός τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωναθέτης Ρουτιλιανός, ὅσπερ ἀνῶτους αὐτοὺς ἀπέπεμψε, αὐτῶν τὴν προφητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν.

- 61 Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν χαριζόμενος ἀνδρὶ ἐταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας

andri, haec totius fabulae conversio fuit, ut coniiicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei, prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro oraculo obtinendo, cum coniuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis suscipere deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus, arte medicus, civis, (iam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praefes huius certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc fervans. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis causa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter

ἔχω, ἐπὶ τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ
 τρόπου πραότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ
 δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας· τὸ πλεόν δέ, ὅπερ καὶ σοὶ
 ἦδιον, Ἐπικούρῳ τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ
 θεσπεσίῳ τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ
 ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμι-
 λησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δέ, ὅτι καὶ τοῖς ἐντυ-
 χούσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δοῖται ἢ γραφῇ, τὰ μὲν διεξε-
 λέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τῶν εὖ φρονούντων γνώμας
 βεβαιούσα.

sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum
 propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatem-
 que in convictu; partim vero Epicuri ulciscendi causa, vi-
 ri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum ve-
 ritate, quae pulchra sunt, cognoverit, tradideritque, libe-
 ratorque auditorum suorum factus sit. Puto vero, aliis
 etiam, qui inciderint, utile quiddam continere visum iri
 hanc scriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in
 bene sententium animis confirmet.

Π Ε Ρ Ι Ο Ρ Χ Η Σ Ε Ω Σ.

- 1 ΛΥΚ. ΕΠΕΙ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινὴν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμένος κατηγορήκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θεᾷ, ὡς ἐπὶ Φαύλῳ καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιούμενων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λελθας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξ ἀρχῆς βίᾳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ' ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νερόμικας.
- 2 ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῶστέ, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφία τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφόμενος, ὦ Λυκίε, τοῦ περὶ τὰ βελτίῳ σπουδάζειν,

D E S A L T A T I O N E.

Lyc. QUANDOQUIDEM ergo, Crato, gravem hanc accusationem, olim, puto, ad eam paratus, protulisti saltationum & ipsius saltandi artis, & nostrum insuper, qui tali spectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum studium adhibeamus: audi iam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuses. Et ignoscendum tibi, si ab initio inde tristi vitae generi assuetus, &, quod durum est, solum bonum esse iudicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accusatione putasti.

Crat. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui, relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetu-

καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων, ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἄσ-
μασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρω-
τικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ
Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα
ὑπὸ κρούμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ κα-
ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευ-
θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ εἰς σοὶ πρέποντα ὥστε ἐγώ γε πυθό-
μενος ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θεᾷ σχολάζεις, οὐκ ἠδέσθην μόνον
ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυ-
σίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ
ὅμοια πεπονθῶς τοῖς τὰ ὦτα πτερῶ κνωμένοις· καὶ ταῦ-
τα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων
σπουδαίων, εἰ τούτων τις δεοίτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν,
καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσάδόντων, καὶ μάλιστα
τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς Φαιδροτάτης κωμῳδίας,
ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἡξίωται. Πολλῆς οὖν, ὦ γεν- 3

dine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosisimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quaedam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum [*scamillorumque*] strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem, tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, sed molestie tuli, si Platonis, & Chryssippi, & Aristotelis oblitus sederas, iis similibus, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia

ναῖε, τῆς ἀπολογίας σοι δέῃσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκείνῳ ἔστιν, οἶμαι, ἀρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομησθαι σοι. πρὸς δὲ τοῦπιόν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδῆ τις ἢ Βάκχη γενόμενος· ὅπερ οὐ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη μόνου, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσεά τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνήθεις διατριβάς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων κατεσχημένος. καίτοι ἐκείναι μὲν, τοῖς ὥσθι μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέσσε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ὅικας ὅλος δεδουλῶσθαι.

- 4 ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαντοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τὴν

esse meruerunt. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si eiici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione torum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiabantur auribus, propter quod cera opus erat, ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

Lyc. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum

τῶν Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτά-
την μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα· παρ' ὅσον τοῖς μὲν
τοῦ λωτοῦ γευσασμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν,
ὀλεθρὸς ἦν τῆς τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ τιτίμιον·
ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδῶ πεφηνέναι,
καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴ-
κοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιίσταμαι,
ἀλλ' εἰ χρὴ μὴδεν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῶ πιτυτώτε-
ρος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου
σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὀμήρου αὐτὸ εἰ-
πεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα,

— τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκίνε, οἷα πέπονθας, ὃς οὐδ'
αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ
γούν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μὴδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν
ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ
καὶ κατὰπτυστα.

& Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum pro-
tulisse mihi videris, quæ mihi accidunt: in quantum his,
qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus,
tanquam præmium efus illius auditionisve propositum erat;
mihi vero, præterquam quod voluptas multo suavior visa
est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem re-
rum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed,
si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior &
perspicacior ad negotia vitæ ex theatro redii. Quin Ho-
meri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum,

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

Crat. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non
pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gra-
vissimum enim hoc est, quod neque curationis ullam nobis
spem ostendis, qui laudare audeas turpia adeo ac despuenda.

5 ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπειράτος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς Φῆς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἢ ἐπιτίμησις εἶναί σου δοῖξῃ, καὶ θρασεία, κατηγοροῦντος, ὢν ἀγνοεῖς.

ΚΡΑΤ. Ἐτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πῶγωνι, καὶ πολὺ τῇ κόμῃ, καθεῖσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίκοις, καὶ τοῖς μεμνηόσω ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ;

ΛΥΚ. Σύγχγνωστά σου ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πεισθείης ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παράσχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτη-

Lyc. Dic mihi, Crato, istane de saltatione, atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum saepe ea videris; aut spectaculum nunquam a te usurpatum tamen turpe & despuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidisti, nobis exaequatus es: fin minus; vide, ne irrationabilis reprehensio tua esse videatur, & audax, qui, quae nescis, ea tamen accuses.

Crat. Nempe illud adhuc mihi supererat, cum proluxa istac barba, & eano capillo federe medium inter mulierculas, & spectatores furiosis similes, plaudentem insuper, & laudes indecentissimas inclamantem perditō alicui homini, praeter decorum se frangenti.

Lyc. Ignoscendum tibi, Crato. Si vero mihi obsecutus aliquando, vel experimenti causa te des ad spectandum, & oculos aperiās; bene novi, te nihil intermissurum, quo an-

δεῖω καταλαμβάνων ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαντα.

ΚΡΑΤ. Μὴ ὤραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτέ, ἔστ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὥς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφένεμος, ὧ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὥς οὐ τερπνὴν μόνον, ἀλλὰ

3 Μὴ ἔραισιν ἄρα Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ἄφιλε γάρ, μὴ ἔρας εἶναι αἰτιατική. σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς τοῦπιδὸν φθάσαι. Νῦν δὲ Ἀττικῇ συνθεῖα δοτικῇ χίχρηται παραλόγως, ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἀμφὸς τῶ χεῖρι καὶ ταῖν χερσίν. Σπλυκοῖς ἐνόμασιν ἀρσενικά ἄβρα προσηνόμενα. V.

Μὴ ἔραισιν ἄρα Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἰῆρας καὶ Διδῆ καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἴσθιν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἥτοι Ὀλυμπον, ἥτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ἔρας γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὡς περ Ὀμηρος (Π. Ε, 749.) ἀφικίσθαι δὲ τούτων εὐλόγητο οἱ ποσσὶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ διὰ τοῦτο Φιλόστρατος εἴκοσι β' περὶ ὥρων οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ἔραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὀμήρῳ ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που

αὐτὴν ἐγγυγινίσθαι ταῖς ἔραις, ὅτε τὸν αἰθέρα ἔλαχε. ἔρα τὴν λόγον Φιλοστράτου. (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφιστ. ii, (p. m. 682 E.) παράγει τὸν τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἰμάτια (ap. Athen. ἱμάτια) μὲν χροίας τότε αἱ Χαρίτις τε καὶ Ὡραι (in edd. legitur Αὔραι) ποίησαι καὶ ἔβαλαν ἐν αἰθέριον εἰσρινθίσιν. οἷα φέρουσ' Ὡραι ἐν τε χρόνῳ ἐν δ' ὑακίνθῳ, ἐν τ' ἰὼ θαλεροττι ρόδον γ' ἐνὶ ἀνθεί καλῶ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τῆς ἔρας ἀπτικταί λέγει ἐν τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et Athen. II, 27, in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinos, μὴ ἔραισιν [μετὰ τῶν καλῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. Casaub. L. II, 14.) G.

te alios spectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

Crat. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quamdiu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me iam miseret, plane bacchico furore correpti.

Lyc. Vis igitur, amice, omisissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona in-sunt, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed

καὶ ὠφελιμὸς ἐστὶ τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει,
καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς ρυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυ-
χὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ ἀρί-
στοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς
καὶ σώματος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ καὶ μετὰ
μουσικῆς καὶ ρυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος αὖ
αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη.

ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνηνὸτος ἀνθρώ-
που ἀκροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος· σὺ δέ,
εἰ βούλει, λῆρόν τινα κατασκεδάσαι μου, ἔτοιμος Φι-
λικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι, καὶ παρασχεῖν τὰ
ᾧτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν Φαύλων δυνάμε-
νος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὅποσα ἐθέ-
λεις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

7 ΛΤΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τούτου ἐδεόμην μάλι-
στα. εἴη γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναι σοι δοξέι τὰ

utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, &
quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium ani-
mos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & opti-
mis in rebus audiendis continet, & communem quandam
animi atque corporis pulchritudinem ostendit? Quod enim
etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non
reprehensio illius, sed laus fuerit.

Crat. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum
hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu
si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi
amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera
etiam tanquam non auditas transmittere res nauci possim.
Itaque iam silentium tibi praebebo, & dic, quidquid volue-
ris, quasi nemo plane audiret.

Lyc. Bene fane, Crato: hoc maxime petebam. Scies enim
paulo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videan-

λεχθισόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἡγνοηκέναι μοι
 δοκεῖς, ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό
 ἐστίν, οὐδὲ χθές καὶ πρῶτην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς
 προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἱ γε τάληθέ-
 στατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ
 γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἂν σοι καὶ ὀρχησιν ἀναΦῶναι,
 τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἐρωτι συναναΦανεῖσαν. ἡ γοῦν χο-
 ρεῖα τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλα-
 νήτων συμπλοκή, καὶ εὐρυθμίες αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὐ-
 τακτος ἀρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματα
 ἐστί. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλ-
 τιον αἰὲ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὴν ἀκρό-
 τατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι,
 καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. Πρῶτον δὲ 8
 Φασὶ Ῥεᾶν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κο-
 ρύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεύ-

tur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare,
 quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut
 nudius tertius coeperit, verbi causa progenitorum nostro-
 rum aetate, eorumve, qui horum fuere maiores; sed qui
 verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum pri-
 mo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum
 antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim
 illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes con-
 iunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille
 concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt.
 Cum autem paulatim creverit, & accessionem subinde in
 melius nata sit, iam ad summum videtur perfecta, & eva-
 sisse varium quoddam, & consentiens undique, & Musa-
 rum plurium bonum. Primum autem dicunt Rheam, de-
 lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in

σαι, καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤνατο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρον εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὁφείλῃν ὁμολογοῖν αὐτοῖς, ἐκφυγῶν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρώους ὀδόντας· ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδῶντων ἐνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμήσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνωρίμος ἅπανσιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοῖς, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ, οἶμαι, καὶ τὴν ἐν τῷ

Creta, saltare iussisse: nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Iovem illi ferverunt, ut credibile sit etiam Iovem fateri, se salutis suae illis praeemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretenesium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Troiani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, &

πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχή-
σεως ἐκέκμητο. Φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδε πως

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,

Ἐγχεος ἐμὸν κατέπαυσε.

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἡσχημένος ἐν
τῇ ὀρχηστικῇ, ραδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν
ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν 9
ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ
τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπειημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν
Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάντῃ δὲ δια-
πρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐ-
τῇ προστεθεικότα, Πυρρίχον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ
ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος,
μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ
αἰκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὔσαν
ἢ ἐκείνου ὀρχηστικῇ καθεῖλε καὶ εἰς ἑδαφος κατέρριψε.
Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, 10

concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita
autem fere versus dicunt:

Merione, quamquam saltator maximus audis,

Ista tamen forsitan mea te confecerit hasta.

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim exercitatus
saltandi arte, facile, puto, effugit emissā in ipsum iacula.
Multos autem alios etiam heroum dicere cum possim iis-
dem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habue-
re, satis puto, Neoptoleum, Achillis filium, saltandi ar-
te praestantissimum, qui genus pulcherrimum adiecit Pyr-
rhiachiam ab ipsius nomine [*Pyrrho*] dictam: & Achilles, au-
diens ista de filio, magis, arbitror, eis gavisus est, quam
pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium, invi-
ctam ad eum diem urbem, illius saltatoria destruxit & so-
lo aequavit. Lacedaemonii quidem, qui fortissimi Graeco-

παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες
 (ὄρχησεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνι-
 κῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι
 τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ρυθμὸν, καὶ εὐτακτον ἐμ-
 βασιν ταῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμο-
 νίους πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ
 ἐκράτουν ἀπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγου-
 μένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐΦήβους αὐτῶν οὐ μείον ὀρ-
 χεῖσθαι ἢ ὀπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχει-
 ρισάμενοι, καὶ παίσαντες, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει
 παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ
 αὐλητῆς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν
 τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἐπόμενοι, σχή-
 ματὰ παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ρυθμὸν ἐμβαίνοντες,
 ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ
 II Διονύσω καὶ Ἀφροδίτῃ Φίλα. Τοιγαροῦν καὶ τὸ ἄσμα,
 ὃ μεταξὺ ἐρχόμενοι ἀδούσιν, Ἀφροδίτης ἐπὶ κλησίς

rum esse videntur, a Polluce & Castore Caryaticam edocli,
 (saltationis id genus est, quod Caryis, Laconicae pago,
 discitur) cum Musis omnia faciunt, adeo ut etiam ad ti-
 biam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingres-
 sum; & primum signum pugnae Lacedaemoniis canat tibia.
 Igitur etiam vicerunt omnes, musica duce, & motuum
 concinnitate; videasque illorum adolescentes non minus
 saltare, quam pugnare armis discentes. Cum enim mani-
 bus iam confertis percussere, & percussi sunt, cum per vi-
 ces quiescunt, in saltationem illis certamen exit. Ac fedet
 in medio tibicen, canens, pede solum percutiens: illi vero,
 ut in versus divisi sunt, se invicem secuti habitus offen-
 dunt omnis generis, incedentes ad numeros, iam quidem
 bellicos, paulo post autem saltatorios, Baccho & Veneri
 gratos. Quare etiam canticum, quod inter saltandum ca-

ἐστὶ καὶ Ἑράτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορ-
χοῖντο. καὶ δεύτερον δὲ τῶν αἰσμάτων (δύο γὰρ αἰσθάνεται)
διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρῳ γὰρ Φασιν,
ὦ παῖδες, πόδα μεταβάτε, καὶ κωμάξατε βέλτιον,
ταύτῃστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὄρμον
καλούμενον ὀρχόμενοι ποιῶσιν. Ὁ δὲ ὄρμος ὀρχησίς 12
ἐστὶ κοινὴ ἐφῆβων τε καὶ παρθένων, παρ' ἓνα χορεύον-
των, καὶ ὡς ἀληθῶς ὄρμος εὐκρίτως. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ
ἐφῆβος τὰ νεανικά ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πο-
λέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἐπεται κασμίας, τὰ θῆ-
λυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὄρμον ἐκ σωφροσύ-
νης καὶ ἀνδρίας πλεούμενον. καὶ αἱ γυμνοπαῖδες δὲ αὐ-
τοῖς ὁμοίως ὀρχησίς ἐστίν. Ἀ δὲ Ὅμηρος ἐπεὶ Ἀριάδνης 13
ἐν τῇ ἀσπίδι πεποιήκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδα-
λος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότε σοι παρήμῳ καὶ τοὺς ὀρ-
χηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας

nunt, Veneris invitatio est & Cupidinum, ut saltent fe-
cum, & tripudiant: alterum vero canticorum (duo enim
canuntur) institutionem continet, quomodo saltandum sit.
Porro enim aiunt, o pueri, *promovete pedem, & saltate melius.*
Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum saltant. Est
autem Hormus saltatio communis adolescentium atque vir-
ginum, alterna serie choreas agentium, monilique, qui
Hormus est, re vera similitum: Ac ducit choream iuvenis,
iuveniles gressus saltans, & quibus deinde in bello usus
est: sequitur virgo, decenter saltare suum sexum docens;
ut adeo sit *monile* quasi ex modestia & fortitudine plexum.
Gymnopaediae similiter saltatio apud eos est. Quae autem
Homerus de Ariadne in clypeo *Achillis* describendo fecit *car-
mina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud re,
qui legeris, praetermitto, & saltatores duo, quos ibi poë-

- καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ· καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποίησαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἄβρους τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσεά, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν
- 14 ποδῶν θεώμενον. Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἢ ἀσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστάς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν. καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαί, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. Προῦκρινε γάρ, Φησι, προορχηστῆρα αἱ πόλεις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα ὁ δᾶ-
- 15 μος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν. Ἐῷ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὐρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν

ta in caput saltantes appellat, chori duces: & quae rursus ait in clypeo, *Saltantes iuvenes convertebantur in orbem*, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboravisset. Phaeaces quidem maxime consentaneum erat saltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulysssem, *Spestantemque pedes motu trepidante micantes*. In Thessalia tantum augeta fuerat saltatoriae exercitatio, ut suos duces & propugnatores *Praefules* dicerent: indicantque illud statuarum inscriptiones, quas viris fortibus ob rem bene gestam posuere. *Elegit enim*, ait una, *Praefulem civitas*: & rursus, *Platoni statuam dedit populus bene saltata pugna*. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum nempe Orpheus & Musaeus, & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint,

κατασθησάμενων αὐτάς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νο-
 μοθετησάντων σὺν ρυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ'
 οὕτως ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων
 ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύον-
 τας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν αἱ πολλοί. Ἐν 16
 Δῆλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν
 ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συν-
 ελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρ-
 χοῦντο δὲ οἱ ἀρίστοι, προκρίβαντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς
 χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκα-
 λεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν ταούτων ἡ λύρα. Καὶ τί σοι 17
 τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοί, ἐπειδὴν ἑωθεν
 ἀναστάντες προσεύχωνται τὸν Ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς
 τὴν χεῖρά κύσαντες, ἡγουμένα ἐντελῇ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐ-
 χὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει
 τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ,

qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legi-
 bus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines ini-
 tiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet,
 propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos,
 qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo
 dici. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *perage-*
bantur, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe pue-
 rorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim
 quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos
 praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Car-
 mina igitur scripta his choris, vocabantur Hyporchemata,
 quorum pleni sunt poëtae Lyrici. Et quid Graecos tibi
 commemoro, cum etiam Indi, postquam mane surrexe-
 runt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus
 osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed
 stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, si-

καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν Θεὸν δις, καὶ ἀρχομένης καὶ δυομένης τῆς
 18 ἡμέρας. Αἰθίοπες δὲ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει· αὐτοὶ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, (ταύτη γὰρ ἀντὶ Φαρέτρας χρῶνται, περιδύοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσει, καὶ προεκφοβήσεται
 19 τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστὴν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμῆσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφωδρότητι, καὶ λέοντος

lentio conformantes se, & Dei huius saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori, & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die, tum occidente. Aethiopes autem etiam dum proeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius, & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante teruerit. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula, Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse, dicere, virum imitandi facultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur, & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam,

ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα,
καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παραλαβὼν
πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς
γιννομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμμεῖτο· ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν
ὄρχουμένοις πρόσσεστιν. ἴδοις τ' ἂν εὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐ-
τὸν καιρὸν ὡκέως διαλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμου-
μένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἐμπουσαν
τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τισαύτην τινὰ
ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδοσθαι. Ἐπὶ τούτοις δὲ 20
καιόν, μὴδὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ
εὐγενέστατοι αὐτῶν τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἀρεῖ,
οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρ-
χῶνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ 21
μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πᾶν τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος,
οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶ-
μαι ἓνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποι-
μένων, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς

& agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fa-
bula ea parte rem assumens, qua erat admirabilior, naturam
eius narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur.
Quod his etiam, qui nunc saltant, ineest. Videas enim illos
eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Pro-
tea. Conicere licet, Empusam etiam illam, in sexcentas
species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse
traditam. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivio-
ne praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Sa-
lii vocantur, quae sacerdotii appellatio est, Deorum bel-
licosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.
Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum
abhorrens, quae *aiani*, Priapum, bellatorem genium, Tita-
num puto unum aut Dactylorum Idaeorum, disciplinam
vibrandi arma professum, acceptum a Iunone Martem,

- Ἦρας τὸν Ἀρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὀπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἐπειργάσασθαι· καὶ ἐπὶ τούτῳ καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἦρας ἐγένετο, δεκάτην αἰεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἀρει, παρ' αὐτοῦ
- 22 λαμβάνειν. Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὀρχηστὴς ἐκείνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος, καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διόνυσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὐτῶν ἐκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χράμενος ὁ Διόνυσος Τυρρηνούς καὶ Ἰνδούς καὶ Λυδούς ἐχειρώσατο, καὶ Φῶλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.
- 23 Ὡστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ἦ, κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θεῶν τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδείαν, ὡς Φέλιμον παρεχο-

puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Iunone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet. Dionysiaci enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Ex hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit. Quae cum ita sint, vir admirabilis, vide, ne impium sit accusare studium divinum simul, & mysticum, & a tot Diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem simul, & utilem lulum praebens. Mi-

μένου. θαυμάζω δέ σου κακείνο, εἰδὼς Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε, (αὐτίς γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος τὰ ἥδιστα καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλοτῆτα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νῆ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφοτέρα τῇ ὄρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ὥδῃ γλυκερά, καὶ ὄρχηθμός ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆϊα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρχηστὴν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν.

ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἢ μετ' ὀρχήσεως ὥδῃ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διηρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθει-

ror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Hesiodi inprimis norim, (rursus enim ad poëtas redeo) quomodo contradicere illis audeas, saltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus suavissima & pulcherrima dum enarrat, *somnum*, & *amorem*, & *cantum*, & *saltationem*, solam hanc nominavit *reprehensionis expertem*, qui etiam suavitatem suo testimonio cantui tribuat; quorum utrumque fane saltatoriae adest, cum cantus dulcis, tum saltatio reprehensionis expertis, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rursus alia parte poëseos:

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,

Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse. Hesiodus ve-

- 24 κέναι. Ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἔωθεν εὐθύς. ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγείται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσος ἀπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσai. ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς
- 25 τὴν ὀρχηστικὴν. Ὁ Σωκράτης δέ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἶγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπ' ἤκει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἡξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθρίαν, καὶ εὐμουσίαν, καὶ κινήσει ἑμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνη τοῦ κινουμένου, καὶ οὐκ ἡδέϊτο γέρον ἀνὴρ, ἐν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἑμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεισθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μαρθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοῖτα, καὶ παρ' ἐταίρας γυναικὸς οὐκ

ro, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltans,

Et patris circum dustant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium putabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & musicae venustati, & numerosis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum senem, qui nempe disciplinam hanc quoque maxime seriam putaret. Nec mediocriter ille circa saltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre disceret, quin tibicinarum scholas frequentaret, & a meretrice Aspasia grave quiddam audire

ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι
 ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω
 εἰς τοσούτον κάλλος διηθρομένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέ-
 γιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεάτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν
 ἐκεῖνός γε ἀφόμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν
 ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ αὐ-
 τοῦ ἐδιδάξαστο. Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κομῳδίαν καὶ τραγω- 26
 δίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρα ἐκείνων
 ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδος ἐστίν, οἷον τραγικῇ μὲν, ἡ Ἑμμέ-
 λεια, κομωδικῇ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτης, Σι-
 κιννίδος προσλαμβάνομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετί-
 μησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν τραγωδίαν καὶ τὴν κομῳδίαν,
 καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦ-
 τα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προειπῶν· Φέρε νῦν ἀντιξέτα-
 σωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν,
 εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν· μέρη γὰρ τῆς τοῦ

non dedignaretur. Quamquam ille nascentem demum vi-
 debat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quasi*
 articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidisset, qui nunc
 ad summum eam *fastigium* evexerunt, omnibus ille, bene
 novi, relictis, soli huic spectaculo advertisset animum,
 nec prius quidquam pueros doceri iussisset. Videris autem
 mihi, cum Comoediam laudas & Tragoediam, oblitus esse,
 etiam in unaquaque illarum suum quoddam saltationis ge-
 nus inesse, nempe Tragicæ *poësi* eam, quæ Emmeleia vo-
 catur, Comicæ autem Cordacem: interdum vero tertium
 quoque, assumpta Sicinnide. Cum vero in principio etiam
 prætuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos
 in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quæ certa-
 minis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age
 iam componamus unumquodque eorum cum saltatione.
 Quamquam tibiam citharamque, si videtur, prætermitta-

27 ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. Τὴν τραγωδίαν δὲ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθῆς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἡσχημένος ἄνθρωπος, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεκχρὸς πάμμεγα, ὡς καταπίόμενος τοὺς θεατάς· εἰ δὲ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστριδία, προσθετὴν καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἢ ἄρρυθμίας ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχχοιτο· εἴτ' ἐνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἐνίοτε καὶ περιάδων τὰ ἱαμβεῖα, καὶ, τὸ δὲ αἰσχιστον, μελωδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνῃς τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν· τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ ποτε γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχῃ τις, ἢ Ἑκάβῃ ἐστὶ, φορητὸς ἢ ᾠδῇ. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονωδῇ, ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ,

mus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis instructus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores, omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: deinde intra personam ipse clamans, nunc subblata nunc demissa voce & fracta, nunc circumducta, canens iambicos versus, &, quod turpissimum est, ad modos praescriptos cantans alienas calamitates, & solius se vocis auctorem praestans; reliqua enim poetae, qui olim fuere, curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba est, quae agitur, tolerabilis cantus. Cum vero ingressus in scenam ipse Hercules

καὶ μήτε τὴν λεοντὴν αἰδεσθεῖς, μήτε τὸ ρόπαλον ὃ
περίκειται, σολοικίαν εὖ Φρονῶν εἰκότως φαίη ἂν τις τὸ
πρᾶγμα. Καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, 28
τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ
τῆς τραγωδίας καὶ τῆς κωμωδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλεί-
ους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. Ἡ κωμωδία 29
δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος
τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νεόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ
Μαγειρῶν πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ ὀρχηστοῦ σχῆμα ὡς μὲν
κόσμιον καὶ εὐπρεπές, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ
τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλ-
λιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι εἰκὸς, οὐ κεχρηγὸς
δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμικὸς· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς
ὑπὲρ αὐτοῦ βοῶντας. Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ 30
ᾠρχοῦντο· εἴτ' ἐπειδὴ κινουμένων τὸ ἄσθμα τὴν ᾠδὴν
ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπάδειν. Αἱ 31

solus canit, oblitus fui, nec leoninam reveritus, neque
clavam, quibus indutus est, soloecismum eam rem prudens
merito vocaverit. Rursus enim, quod reprehendebas saltato-
riam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune
Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures
enim viris in utraque mulieres. Comoedia vero ridiculas
sibi personas ipsas quoque, ut partem delectationis attri-
buit, quales sunt Davorum & Tibiorum & coquorum per-
sonae. Contra saltatoris habitus, quam ornatus & decorus
fit, non opus est, uti dicam. Manifesta enim sunt ista his,
qui caeci non sunt. Persona autem ipsa ut pulcherrima est,
& subiectae actioni apta! non hians, ut ille, sed clauso
ore: nam multos habet pro se clamantes. Etenim olim ii-
dem canebant saltabantque: deinde cum moventium se spi-
ritus difficiliter commeans turbaret cantum, commodius vi-
sum est, alios illis succinere. Ceterum argumenta utrisque

- δὲ ὑποβέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέ-
 ναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικάι, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι
 αὐταί, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς
 32 ἔχουσαι. Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὀρχησις, ἐκείνην Φημί εἶ-
 ναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοβέταις μείζον καὶ σεμνό-
 τερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἔω
 λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ
 ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς
 33 ἀγῶνι προστέθεικεν. Ἐβέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολο-
 γήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμ-
 πόλλων ὄντων, ὡς μὴ δοῦναι ἀγνοίας ἢ ἀμαθείας παρά-
 σχωμαι. οὐ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ
 ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς
 γραφῆς ἐποιήσαντε, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἶδη ἐπεξ-
 ιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἐκά-
 στη, καὶ ὕψ' ὅτου εὐρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν

communia, neque differunt a Tragicis saltatoria, nisi quod
 haec maiorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mil-
 le mutationes. Si vero certaminum publicorum materia non
 est saltatio, eius rei hanc aio esse causam, quod praefidi-
 bus certaminum maior res videtur atque honestior, quam
 quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod
 urbs Italiae, Chalcidici generis praestantissima, etiam hoc,
 quasi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud se
 aguntur, adiecit. Volo autem hic tibi iam causam dicere
 pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praeter-
 misi, ne ignorantiae aut inscitiae opinionem praebeam. No-
 que enim fugit me, multos ante nos, de saltatione qui scri-
 berent, maiorem scriptionum suarum partem in eo con-
 sumfisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & no-
 mina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a
 quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae de-

ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα Φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ ἑμαυτῷ ἀκαιρον οἶομαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρήμι. Ἔπειτα δὲ κακεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνήσθαι, ὅτι 34 μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεΦάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τὴν νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινεῖσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, οὐ πάλαι ἀρξάμενη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναί, ἀλλὰ κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ρίζαι καὶ θεμέλιοι τῆς ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν, ὅπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦ-

monstrationem exhibituros. Ego vero inprimis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis seri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse iubeo, mihi iam non propositum hoc esse, ut uniuscuiusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem, ut nunc constituta est, atque ostendere, quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante. Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis: sed florem illius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium

το νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρὲς τὸ θερμαῦ-
στρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μη-
δὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύ-
γιον τῆς ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικόν,
μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐ-
λημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ
πνηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα,
ὑπ' ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν
ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ
μὲν τινα εἶδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, διαι-
ρῶν αὐτὰ ἕς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρησίμον, καὶ ἀπελαύ-
νων αὐτῶν τὰ ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ καὶ θαυ-
35 μάζων θάτερα. Καὶ περὶ μὲν αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα.
τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνει τὸν λόγον, ἀπειρόκα-
λον. ἃ δὲ τὸν ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρῆ, καὶ ὅπως δεῖ
ἡσκήσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ

pervenit, haec nunc oratio persequitur, *omisso*,
quid sit *Thermaystrida* vel *gruem saltare*, & reliqua, quae
nihil iam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud *Phry-*
gium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum
conviviis exerceri solitum, rusticorum saepe ad tibicinae
cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui
nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia qua-
dam praetermissi; verum quod haec talia nihil cum hodie-
rna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus,
quaedam huius genera laudat, quaedam vero plane reiicit,
dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & re-
movens inde indecora, praeferebat autem & admiratione
prosequens altera. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus
enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit.
Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo
exercitatus esse debeat, & quae didicisse, & quibus rebus

ἔργον, ἥδη σοι δίδεμι, ὡς μάθης, οὐ τῶν ῥαδίων καὶ τῶν
 εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παι-
 δεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς
 φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς καὶ τῆς ἠθικῆς,
 τὴν γὰρ διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἀκαιροῖν αὐτῇ νε-
 νόμικεν. οὐ μὲν οὐδὲ ῥητορικῆς ἀφύστηκεν, ἀλλὰ καὶ
 ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἦθους τε καὶ πάθους ἐπιδει-
 κτική ἐστιν, ὣν καὶ αἱ ῥήτορες γλίσχονται. οὐκ ἀπῆλλα-
 κται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν
 ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μεμυμένη φαίνεται, ὡς
 μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι
 δοκεῖν. Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα 36
 αὐτῆς Πολύμνειαν ἰλεῶν ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ με-
 μνησθαι περᾶται ἀπάντων, κατὰ γὰρ τοὺς τὸν Ὀμηρι-
 κὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ τ' ἔοντα,

confirmare opus suum, iam tibi enarro, uti discas, non
 inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad sum-
 mum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae
 modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philo-
 sophiae illius tuae maxime, tum naturalis, tum moralis,
 nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi pu-
 tavit. Verum ab oratoria non removit se, sed huius quo-
 que partem sibi vindicavit, in quantum mores atque af-
 fectus declaret, cuius rei etiam oratores cupidi sunt. Ne-
 que vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium
 concinnitatem inprimis imitari deprehenditur, ut nihilo me-
 lior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur. An-
 te omnia vero Mnemosynen eiusque Polymneian filiam
 propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat
 omnium. More enim Homericus illius Calchantis scire oportet
 saltatorem omnia, quae sunt, & quae fiunt, quaeque fuerunt,

τάτ' ἑσόμενα, πρότ' ἔοντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθά-
 νειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν
 κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητικὴ τίς ἐστίν ἐπιστήμη,
 καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν
 ἀφανῶν σαφηνιστικὴ. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ
 Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τούτο καὶ τὸ τοῦ ὀρ-
 χηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γινῶναι τε τὰ δεόν-
 τα, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτά. ἐρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφηνείαν
 37 τῶν σχημάτων λέγω. Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἢ
 παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος
 αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ
 χάους εὐθύς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρ-
 ξάμενον, χρῆ αὐτὸν ἅπαντα εἶδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν
 Κλεοπάτραν τὴν Αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι
 περιωρίσθω ἡμῶν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ
 διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης
 γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ρέας ἀπάτην,

ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique, & cogitata proferendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscuiusque habitus expressionem. Apparatus omnis huius operis antiqua historia est, ut praedixi, & prompta illius tum memoria, tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interiecta sunt, Coeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, fraudem Rheae, subiectumque lapidem,

λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελ-
 Φῶν κλῆρον. Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς 38
 κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθεὺς κόλασιν, Ἐρω-
 τος ἰσχὺν ἐκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ
 Λητοῦς ὠδίνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπι-
 βουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν
 αἰετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ 39
 τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον
 τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώ-
 πους πάλιν· εἶτα Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἑρας δόλον,
 καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας
 τὰς γοιὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα περὶ Ἡφαί-
 στου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττι-

4 Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλ.)
 Φασὶ γὰρ τὴν Δήλον τὴν νῆσον, πρὸ
 τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γυν-
 νῆσθαι, Παναῶσθαι, κατὰ τὸ Αἰ-
 γαῖον πύλαγος, Ἀστυρίαν καλου-
 μένην, περὶ τὰς Κυκλάδας νήσους
 ἄλλοτε ἀλλαχῇ νήυσαν. Λητὰ δὲ
 ὑποδεξιμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενί-
 σασα (οὕτῃ γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς
 ἐπίτεκα οὖσαν ὑπιδέχασθαι δι' ὄργανον
 καὶ ἀπειλὰς Ἑρας) ἴσθη τῆς ἄλλης
 καὶ μίσση τῶν Κυκλάδων ἔρριξάθη.

Διὸ αὐτὴ μὲν Δῶκε ἐκλήθη, ἅτε
 δῆλη γεγενῆσθαι τῇ παγίᾳ στάσει. αἱ
 δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυ-
 κλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ
 Ἀπίλλαντες. ἰστορεῖ Καλλιμάχος
 ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. V.

6 Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς) Λέγου-
 σιν ἐν Δελφοῖς ὁμολοῦν εἶναι ἐπὶ
 τοῦ ἰθάφους τοῦ νεῦ, καὶ περὶ αὐ-
 τὸν αἰετὸν γέγραπται ἀπὸ συνθή-
 σως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκεν τὸ
 μέσον ἀπάτης τῆς γῆς. V.

Saturni vincula, fratrum trium sortem. Tum deinceps Gi-
 gantum seditionem, ignem furto subductum, homines for-
 matos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et post
 ista Deli insulae sublatos errores, & Latonae partum, &
 Pythonem sublatum, Tityi insidias, mediumque telluris lo-
 cum volatu aquilarum deprehensum. Deucalionem super
 haec, & magnum hoc vivente seculi naufragium, & ar-
 cam unam reliquias humani generis servantem, & enatos
 rursus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, &
 Iunonis dolum, & combustam Semelen, & utramque Dio-
 nyfi nativitatem, & quaecunque traduntur de Minerva, &
 de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, &

κῆς, καὶ Ἀλὶρρόβιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ
 40 κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. Ἐξ-
 αιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὗρεσιν, καὶ
 Κελεῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου
 ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἡριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα
 περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησεώς,
 καὶ Αἰγέως· ἐτι δὲ τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς
 Πέρσας Φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς
 Πανδίωνος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἔπαβον, καὶ ἔπραξαν. εἴτα ὁ
 Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλίς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης
 ἀρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν,
 καὶ τὸ Ἰπολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος.
 Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἀν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν
 41 τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. Ἐξῆς δὲ τὰ Μέγαρα,
 καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος,

*interfectum a Marte Halirrhodium, & primum de ea re in Areo-
 pago iudicium, & Atticam in universum mythologiam.
 Praeter cetera vero errorem Cereris, inventamque Libe-
 ram, & Celei hospitium, & agriculturam Triptolemi, &
 vineam ab Icario cultam, & calamitatem Erigones, & quae-
 cunque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo
 narrantur. Ad haec receptionem Medae, & rursus fugam
 ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thra-
 cia vel passae sunt, vel fecerunt. Postea tenendi sunt Acamas
 & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum con-
 tra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & He-
 raclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt
 merito. Atque ista quidem Atheniensium, pauca sane spe-
 ciminis ergo de multis omiſſis retuli. Deinde occurrunt Me-
 gara, & Nisus, & Scylla, & cincinnus purpureus, & pro-*

καὶ Μίνως πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς
 ἔξῃς ὁ Κιθαίων, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακι-
 δῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις,
 καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις
 τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν
 τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς
 αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει
 σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδί-
 ποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄβλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ
 ἡ τῶν παίδων σφαγή. Εἴθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη 42
 μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ
 αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡ-
 λίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθά-
 μαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ
 τὴν διαέριον Φυγὴν, Ἰνώος καὶ Μελικέρτου ὑποδοχὴν.
 Ἐπὶ τούταις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν 43
 αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἰναχος, καὶ Ἴω, καὶ ὁ Φρου-

fectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam
 animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum
 Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos pro-
 cumbens, & dentes serpentis, & Spartorum exortus, ac-
 rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio Am-
 phionis ad lyram, & furor struictoris, & uxoris illius Nio-
 bes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, &
 Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus
 omnibus, & librorum illius caedes. Tum Corinthus plena
 & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, &
 ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque
 Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, &
 liberorum Nepheles, aëriam in ariete fugam, Ino & Meli-
 certam mari exceptos. Post haec Pelopidarum res & Myce-
 nae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus,

- ρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερό-
 πη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ
 Ἀγαμέμνωνος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία.
 καὶ ἐτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ
 ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑπόδοχή, καὶ
 ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμός, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ
 44 Ἀντιγόνης διὰ ταῦτα καὶ Μενεικέως ἀπώλεια. Καὶ τὰ
 ἐν Νεμέᾳ δέ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαί-
 οτατα τῷ ὀχιστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν εἰσεται
 τὴν Δανάης παρβένευσιν, καὶ Περσέως γέννησιν, καὶ τὸν
 ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἄβλον αὐτῷ προηρημένον, ὃ οἰκεία καὶ
 ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ
 Κηφεύς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦ-
 τα πίστις. καὶ κείνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ
 45 Δαναοῦ εἰσεται, καὶ τὴν ἐπιβαλάμιον ἐπιβουλήν. Οὐκ
 ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, τὸν

atque Io, ipsiusque Argus custos, & Atreus ac Thyestes,
 & Aërope, & aureum vellus, & Pelopeiae nuptiae, & cae-
 des Agamemnonis, & poena Clytaemnestrae: & ante haec
 etiam septem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque ge-
 nerorum Adraasti exsulium, oraculumque de illis, & infe-
 pultri qui ibi ceciderant, & Antigones propter ista Menoe-
 ceique interitus. Et quae in Nemea acciderunt, Hyppipyle
 & Archemorus, res saluatori memoratu maxime necessa-
 riae. Et ante ista sciet custoditam Danaës virginitatem, &
 natum *ex ea* Perseum, propositumque illi contra Gorgonas
 certamen; cui domestica etiam illa Aethiopica narratio,
 Cassiopeia & Andromeda, & Cepheus, quos astris etiam
 annumeravit fides posterior. Illa quoque antiqua sciet de
 Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro insidias. Non
 pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum,

Ἰάκωβον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τῷ δίσκῳ τοῦ μεираκίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἐτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἀρπαγὴν, μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μῆλῳ κρίσιν. Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, 46 καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆθβαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἑκάστον γούκ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δράμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνησθαι δὲ τούτων αἰε, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδούς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυβία τῷ ἥρῳ τετολμημένα. οὐκ ἀπαθὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῇ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῃ παρθένευσις, Ὀδυσσεὺς μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἢ πᾶσα Ὀδυσσεύς.

& rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a disco, & florem ex sanguine, inscriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Iovemque propterea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post iudicium de pomo. Putandum enim, Spartanæ historiae Iliacam quoque connexam esse, quæ multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum, qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenæ propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quæ in reditu cuiusque facta sunt, & errorum Aeneae, & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Oresten, & quæ in Scythia heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce, quæ ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commotio, furor simulatus Ulyssis, Philoctetes destitutus, & ta-

πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν
 ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῆς τῶν μνηστή-
 ρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ κατὰ Παλαμῆδους ἐπι-
 βουλὴ, καὶ ἡ Ναυπλίου ὄργη, καὶ ἡ Αἴαντος μάχη,
 47 καὶ ἡ Θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. Ἐχει πολλὰς
 ἀφορμὰς καὶ Ἦλος τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις, τὸν
 Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρῶ-
 48 τος τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ'
 Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγὴ, Καλλιστοῦς
 θηρίωσις, Κενταύρων παροσμία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλ-
 49 Φειοῦ ἔρωις, καὶ Ὑφαλος ἀποδημία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν
 Κρήτην ἀφίκη τῷ λόγῳ, πᾶμπαντα καὶ κεῖθεν ἡ ὄρχησις
 ἐρανίζεται, τὴν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους
 ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαί-
 δραν, τὸν Ἀνδρόγεον, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἰκαρον, τὸν
 Γλαυκῶνα, τὴν Παλυΐδου μαντικὴν, τὸν Τάλῳ, τὸν χαλ-
 50 κῶν τῆς Κρήτης περίπολον. Καὶ εἰς Αἰτωλίαν μετέλ-

ta, in universum, Ulyssæ peregrinatio, & Circe, & Te-
 legonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poe-
 nam usque procorum. Et ante hæc struuntur Palamedii in-
 fidiae, & Nauplii iræ, & furor Aiæcis, & alterius Aiæcis
 in scopulis interitus. Habet multas occasiones Elis quoque
 pro saltare conantibus, Oenomaum, Myrtikum, Saturnium,
 Iovem, primos Olympiorum certatores. Multa quoque
 circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Cal-
 listus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Paris
 natiuitas, amor Alphei & iter sub mari. Verum etiam in
 Cretam si commemoratione peregrat, multa inde quoque si-
 bi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tau-
 ros, Labyrinthum, Ariadnen, Phædram, Androgeon,
 Daëdalon, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem,
 Talum illum aeneum per Cretam erronem. Et in Aetoliam

θης, καὶ κεῖ πολλὰ ἢ ὄρχησις καταλαμβάνει, τὴν Ἀλ-
 θαίαν, τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν δαλὸν, καὶ
 ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλιν, καὶ Σειρήνων γένεσιν,
 καὶ Ἐχινάδων ἀνάδοσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκ-
 μαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσον καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυ-
 πίαν, ἐφ' ἣ τὴν ἐν Οἰτῇ πυράν. Ἐχει καὶ Θράκη πολ- 51
 λὰ τῷ ὄρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τὸν Ὀρφέα, τὸν ἐκείνου
 σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τὴν ἐπι-
 πλέουσιν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἴμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ
 τὴν Λυκούργου κόλασιν. Καὶ Θεσσαλία δὲ ἐτι πλείω 52
 παρέχεται, τὸν Πελίαν, τὸν Ἰάσονα, τὴν Ἀλκῆστιν, τὸν
 τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, τὴν Ἀργῶ, τὴν λάλον αὐ-
 τῆς τρόπιν. Τὰ ἐν Αἰήνῳ, τὸν Αἰήτην, τὸν Μηδείας ὄνει- 53
 ρον, τὸν Αἰψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ
 γενόμενα καὶ μετὰ ταῦτα τὸν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν
 Λαοδάμειαν. Καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῆς, πολλὰ 54
 καὶ κεῖ δράματα. ἢ γὰρ Σάμος εὐθύς καὶ τὸ Πολυκρά-

fi transferis, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam,
 Meleagrum, Atalantam, fatalem illum torrem, Herculis cum
 fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & fu-
 rore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nes-
 sum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta
 rogum. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria:
 Orpheum, eius laniationem, caput illius loquax lyrae in-
 natans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.
 Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Iasonem,
 Alcestin, quinquaginta iuvenum classiam, Argo, loquacem
 illius carinam. Ea, quae in Lemno acta sunt, Aesetem, Me-
 deae somnium, laceratum Aegyptum, & gesta in praeter-
 navigando: & post ista Protefilaum & Laodamian. Et si in
 Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim
 enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius

- τους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν
 πλάνη· καὶ τὰ ἐτι ἀρχαιότερα, ἢ τοῦ Ταντάλου Φλυα-
 ρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῶν θεῶν ἐστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος
 55 κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὤμος αὐτοῦ. Καὶ ἐν Ἰτα-
 λίᾳ δὲ ὁ Ἑριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἰγυριοὶ ἀδελφαὶ
 56 θρηνοῦσαι, καὶ ἡλεκτρον δακρύουσαι. Εἴσεται δὲ ὁ τοι-
 οῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν Φρουρὸν τῆς χρυσῆς
 ὀπάρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὸν
 57 Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. Οὐκ
 ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἀπάσας,
 ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι
 ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν
 58 Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρ-
 ραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦ-
 τα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδό-
 νων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπὸ τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σε-
 59 λεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκῃ ἔρωτι. Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων

ad Persas usque error : & antiquiora adhuc, lingua Tan-
 tali incontinenens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pe-
 lops, redditusque illi humerus eburneus. In Italia vero Eri-
 danus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes ele-
 ctri lacrimas. Norit talis etiam Hesperides, & custodem
 aurei autumnæ draconem, & Atlantis laborem, & Geryo-
 nem, & boves ex Erytheia abactos. Neque ignorabit fa-
 bulosas formarum immutationes, quæ in arbores, aut be-
 stias, aut aves mutatae sunt, & quæ ex mulieribus viri
 factae, Caeneum dico, & Tiresiam, & similes. In Phoenice
 Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, in-
 quam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quæ post ma-
 gnum illud Macedonum imperium suscepta sunt ab Antipa-
 tro, & a Seleuco amore Stratonices. Aegyptiorum illa oc-

μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπι-
 δείξεται, τὸν Ἐπαφρον λέγω, καὶ τὸν Ὀσirin, καὶ τὰς
 τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ τὰ περὶ
 τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα
 ἑαυτὸν μετεσκέυασεν. Εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ἄδου ἅπα- 60
 σαν τραγωδίαν, καὶ τὰς καλὰσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστη
 αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ἄδου
 ἑταιρείαν. Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὀμή- 61
 ρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλι-
 στα τῆς τραγωδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάν-
 ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπειρῶν τὸ πλῆθος ἐξε-
 λών, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε
 ποιηταῖς ἄδων ἀφείς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύ-
 ναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καὶ ὁμοιότητα τῶν προει-
 ρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν
 ἕκαστον τῶ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτεταμιευ-
 μένα κείσθαι ἀναγκαῖον. Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ 62

cultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam de-
 monstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in ani-
 malia Deos: ante omnia vero amores illorum, ipsiusque
 adeo Iovis, & in quos se habitus mutaverit. Sciet etiam
 totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singu-
 lorum causas, & Pirithoi atque Thesei ad inferos usque
 amicitiam. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae
 ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tra-
 gicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel
 potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enu-
 meravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens,
 tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibi que ad similitudinem
 praedictorum invenienda, quae omnia in promptu, & uno-
 quoque tempore iam ante praeparata, & in penu quasi re-
 posita esse saltatori necesse est. Quandoquidem vero imitator

κινήμασι τὰ αἰδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφένειαν ἀσκεῖν, ὡς ἑκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδεὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικός χρησμός, δεῖ τὸν θεώμενον ὀρχησιν, καὶ κωφοῦ συνέναι, καὶ μὴ
 63 λαλέοντος (τοῦ ὀρχηστοῦ) ἀκούειν. Ὁ δὲ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίᾳ σοι κατηγορεῖ τῆς ὀρχηστικῆς, λέγων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων καὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι τὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, οὐδεὶς αὐτῇ νοῦ προσόντος· τῶν δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένων, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσωπεῖω εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν αἰδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὄν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγ-

6 Δημήτριον) Δημήτριος οὗτος ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἔκμαζεν· οὗ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

est, & motibus ostendere ea, quae canuntur, promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, declaretur, neque interprete opus habeat: sed, quod dixit oraculum Pythicum, oportet a spectatore saltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem saltatorem. Quod etiam Cynico Demetrio accidisse aiunt. Cum enim & ipse similibus argumentis, quibus tu, usus accusaret saltatoriam, dicens, tibiae & fistularum & percussionum accessio-nem esse saltatorem, qui nihil ipse ad actionem conferat, sed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus insit, fascinatim interim hominibus per ea, quae adiuncta rei sunt, vestem Sericam, & personam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari diceret opus saltatoris, quod per se nihil esset: saltator, qui tum floreret,

μα, ὁ τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκίμων ὀρχηστὴς, οὐκ αἰσύνετος, ὡς Φασιν, ἀλλ' εἰ καὶ τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμη, καὶ κινήσεως κάλλει διενεγκών, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἶμαι, τὴν δέξιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον, ἔπειτα κατηγορεῖν αὐτοῦ, καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἁσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ οὕτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχείαν, Ἥλιον μνηύοντα, καὶ ἩΦαιστον ἐπιβουλευόντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέρους, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν Ἀρησαγενεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αἰδουμένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδοεικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἀρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γὰρ, καὶ μεγάλη τῇ Φωνῇ ἀνεφθέγγετο, Ἀκούω,

Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, sed, si quis alius, & historiae memoria, & motus decentia, praestans, petiit a Demetrio rem aequissimam, puto, ut saltantem se videret, deinde accusaret; promisitque, se absque tibia & canticis copiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim *scamilla* pulsantibus & instantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, Solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrifque, Veneri ac Marti, iniicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecunque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his, quae fierent, delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim, & maxima voce, *au-*

64 ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλὰ μοι δοκεῖς ταῖς
 χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἑσμέν
 τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ
 αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος
 ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἂν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ Πόντου βαρβά-
 ρων βασιλικὸς τις ἄνθρωπος κατὰ τι χρέος ἦκων ὡς τὸν
 Νέρωνα, ἐθεῖατο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκείνον,
 οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν
 ἀδομένων (ἡμιέλλην γάρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνιέναι
 ἀπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος
 δεξιουμένου, καὶ ὃ, τι βούλοιο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ
 δώσειν ὑπισχνουμένου, Τὸν ὀρχηστὴν, ἔφη, δοὺς τὰ μέ-
 γιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου, Τί ἂν σοι
 χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους
 ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ράδιον εὐπο-
 ρεῖν πρὸς αὐτούς. ἦν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος ἑκα-

*διο, inquit, homo, quae facis, non solum video; sed ipsis mihi
 manibus loqui videris. Quando vero circa Neronem nostra
 versatur oratio, volo etiam, quid barbaro homini in eo-
 dem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem ma-
 xima saltatoriae artis laus fuerit. Regii generis homo de
 barbaris ad Pontum, qui negotii cuiusdam sui causa ad
 Neronem venerat, spectabat cum aliis saltatorem illum sal-
 tantem ita dilucide, ut, licet ea, quae cantabantur, non as-
 sequeretur, semi-Graecus enim erat, omnia tamen intelli-
 geret. Itaque cum reditum iam pararet, Nerone illum com-
 plectente, &, quidquid vellet, iubente petere, atque dare
 pollicente, Beaveris, inquit, si saltatorem illum mihi dederis.
 Interrogante autem Nerone, Quinam tibi utilis ibi esse pos-
 sit? Accolas, inquit, habeo barbaros linguae diversae, & diffi-
 cile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero,
 hic nutibus suis omnia mihi explicabit. Adeo in animum illius*

ὅτ' αὖ μοι ἐρμηνεύσει. τοσούτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μί-
μῃσις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε καὶ σαφὴς φανῆσα.
Ἡ δὲ πλείστη διατριβὴ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ 65
ὑπόκρισις ἐστίν, ὡς ἔφην, κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτο-
σιν ἐπιτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας
ταύτας μελέτας διεξιούσιν. οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μάλ-
λον ἐπαινουμένη, τῷ εἰσκέσθαι τοῖς ὑποκειμένοις προσώ-
ποις, καὶ μὴ ἀπὸ δᾶ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομέ-
νων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν,
ἀλλ' ἐν ἐκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἐξαίρετον δείκνυ-
σθαι. Ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ 66
τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ
παρασκευασμένα (τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δράμα ἦν)
ἐζήτην, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ
ὑποκρινόμενοι τὰ λοιπὰ προσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ ἔμα-
θεν ὅτι ὁ αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάν-

descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur. Ceterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas, quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subiectis, eaque, quae dicuntur, non abhorrent ab his, qui introducuntur, viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur. Volo autem tibi etiam alterius barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, Ne-

τα, Ἐλελήβεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.
 67 Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ὀρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα· καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἐκάστῳ τῶν ὀρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἦθη καὶ πάθη δεῖξιν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὀρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζομένον τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμνηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμνηνός, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἰγι-

5 Ποντίου θηρὸς) Θέογνις φησι, πολύπου ὄργην ἴσχε πολυπλόκου δὲ ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος

ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & Phocylides idem dicit, si recte memini. G.

sciebam, inquit, vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere. Haec barbarus. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, [iniatorem omnium] ab eo, quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poetica adhortatio, Fili, beluae in saxis marinae [Polybi] modo adhaerens urbes populosque frequenta, & saltatori necessaria, oportetque rebus adhaerescentem familiarem se & quasi domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum, mores atque affectus se demonstraturam, atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furem alium, affectum alium tristitia, & sua unumquodque mensura. Quod enim inprimis admirabile est, eodem die iam quidem Athamas furens, iam perterrita Ino ostenditur: & alias idem est Atreus, ac paulo post Thyestes, tum Aegisthus,

σθός, ἡ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἰς ἄνθρωπός ἐστι.
 Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἐνὸς ἐκά- 68
 στου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, ἡ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἡ κι-
 θάρα, ἡ διὰ Φωνῆς μελωδία, ἡ τραγικὴ δραματουργία,
 ἡ κωμικὴ γελοιοποιία. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει
 συλλαβών· καὶ ἐνεστὶ ποικίλην καὶ παρμιγῇ τὴν πα-
 ρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον,
 κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωγίαν, ἀδόντων ὁμο-
 φωνίαν. Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀν- 69
 θρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ
 τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας
 ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωρατικῆς ἀσκήσεως
 ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ
 μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ
 καλὸς καὶ ἀγαθός, χειρισέφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπενά-

14. Λεσβώναξ --) Ταῦτον λέγει ὁ Λεσβώναξ οὗ καὶ ἄλλαι μελῆται ρητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐνάμιλλοι Νικιστράτου καὶ Φιλο-
 στράτου τῶν ἐν τῇ ἰστῇ σοφιστοῖς διασπρεπόντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρω-
 τικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀποστάζουσιν ἡδονήν. Μ.

aut Aërope, & omnia haec unus homo est. Igitur specta-
 cula quidem reliquā & acroamata, unius cuiusdam operis
 specimen edunt: aut enim tibia est, aut cithara, aut vocis
 cantus, aut tragica actionis repraesentatio, aut comica ri-
 fus affectatio. At saltator omnia complexus habet, & licet
 varium illius & mixtum ex omnibus apparatus videre, ti-
 biam, fistulam, pedum percussione[m] [*scamillum*], cymbali
 strepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Por-
 ro reliqua alterius utrius partis in homine opera sunt, par-
 tim animae, partim corporis: at in saltatione commixta
 sunt utraque. Nam & intellectus demonstrationem habent,
 quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: ma-
 ximum autem est sapientia in his, quae aguntur, & nihil ex-
 tra rationem. Lesbomax igitur Mytilenaeus, vir honestus
 & bonus, manu sapientes vocabat saltatores, atque ad spe-

λει, καὶ ἦει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέ-
 ψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐ-
 τοῦ ἰδὼν ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστάς, ὀρχηστὴν
 τὰ αὐτοῦ ποιῶντα, Οἶού με, ἔφη, θεάματος ἢ πρὸς
 70 φιλοσοφίαν αἰδῶς ἀπεστέρηκεν. Εἰ δ' ἔστιν ἀληθὴ ἡ
 περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς κα-
 λῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσσι, τὸ θυμικόν, ὅταν ὀργιζόμενον
 ἐπιδείκνυται, τὸ ἐπιθυμητικόν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνεται,
 τὸ λογιστικόν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλναγωγῇ·
 τοῦτο μὲν γὰρ ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ
 ἀφῇ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλους δὲ προ-
 νοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ
 τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος,
 καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τὰ γαβοῦ καὶ τοῦτο εἶναι;
 ἤκουσα δὲ τινος καὶ περιττότερον τι νεανιευομένου ὑπὲρ
 τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐ-
 71 τὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. Ἐτι δὲ καὶ τῶν

Oacula eorum ibat, tanquam melior e theatro reverfurus.
 Timocrates autem illius magister, cum vidisset semel, non
 dedita opera adstans, edentem opus suum saltatorem, Qua-
 li, dixit, *spectaculo philosophiae me verecundia privavit?* Si ve-
 ra sunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pul-
 chre saltator ostendit: iram, cum irati personam gerit; cu-
 piditatem, cum amantes agit; rationem, cum passionem;
 unamquamque frenis quasi moderatur: quod quidem in
 unaquaque saltatione, quemadmodum in sensibus tactus,
 disseminatum est. Pulchritudini vero dum prospicit, & spe-
 ciei in saltationibus, quid aliud, quam verum esse Aristote-
 lis illud, demonstrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam
 hanc quoque boni partem esse dicentis? Audivi etiam, qui
 juveniliter lasciviret de personarum saltatoriarum silentio,
 etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui. Praeterea cum

ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν τὸ τερπνόν, τῶν δὲ τὸ
 χρήσιμον ὑπισχυομένων, μόνῃ ἢ ὄρχησις ἄμφω ἔχει.
 καὶ πολὺ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ
 τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ
 πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ
 παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἢ ὄρχησις πολλάκις
 ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότε-
 ρον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρ-
 χηστικῆς, καὶ στροφᾶς αὐτῆς, καὶ περιαγωγᾶς, καὶ
 πηδήματα, καὶ ὑπτιασμούς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερ-
 πνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρᾶσι τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς,
 ὑγιεινότερα. γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ
 εὐρυθμότερον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον
 μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κουφίζον, καὶ εὐχερές
 εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περι-
 ποιοῦν τοῖς σώμασι. Πῶς οὖν οὐ παναρμόνιον τι χρῆμα 72
 ἢ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ

studia alia partim quidem iucunditatem, partim vero utili-
 tatem promittant, sola utrumque habet saltatio. Ac tanto
 plus prodest utilitas, quatenus cum iucunditate contingit.
 Quanto enim hoc videre iucundius, quam pugnis conten-
 dentes iuvenes, & sanguine fluentes, luctantisque alios in
 pulvere, quos saltatio saepe tutius simul, & formosius re-
 praesentat & iucundius. Contentior ergo ille motus salta-
 toriae, & conversiones, & circumductiones, & saltus, &
 resupinati flexus corporis, aliis videntibus iucunda visu
 accidunt; ipsis vero efficientibus saluberrima. Exercitatio-
 num quippe omnium pulcherrimam simul hanc & maxime
 concinnam esse, equidem dixerim, quae subigat corpus, &
 flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expe-
 ditum esse doceat, roburque non parvum conciliet. Quid-
 ni ergo res undique conveniens saltatio, animum acuens,

σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πο-
 λὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν
 εὐρυθμία, καὶ κηλήσει, διὰ τε ὀφθαλμῶν, καὶ ἀκοῆς;
 εἰ γοῦν Φωνῆς εὐμοιρίαν ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὐροκ,
 ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἀκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε
 αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλλης καὶ τούτων ἐν
 ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἔῴ λέγειν ὡς ἀμεί-
 νων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέα, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς
 μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπι-
 δακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ ὅλως τὰ ἦθη τῶν ὁρῶν-
 73 των παιδαγωγῶν. Ὁ δ' ἔστι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχη-
 στῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἦδη ἔρῳ, τὸ γὰρ ἰσχύν τε ἅμα
 καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον
 εἶναι μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ
 74 καρτερόν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἄβρὸν δεικνύοι. Ἐθέλω δὲ
 ἦδη καὶ ὑποδείξαι σοι τῷ λόγῳ, ὅποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἀρι-

exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua do-
 cens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnita-
 tem oculos auresque demulcens? Si igitur vocis oblectatio-
 nem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum
 plurium modulatioremque concentum? sive tibiae fistulae-
 que argutiores sonos; satis etiam his frui in saltatione tibi
 datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores
 futurum, tali in spectaculo si verferis, cum videas thea-
 trum odisse, quae male fiunt, illacrimare autem his, qui
 opprimuntur iniuria, & in universum mores spectantium
 regere. Quod autem maxime in saltatoribus laudandum
 est, illud iam dicam. Quod robori simul & mobilitati mem-
 brorum studere hic licet, aequè admirabile mihi videtur,
 ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Ve-
 neris motus ostendat. Volo iam illud oratione tibi decla-
 rare, qualem esse optimum saltatorem anima pariter & cor-

στον ὀρχηστὴν ἐν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τῆς μὲν
 ψυχῆς προεῖπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε γὰρ, καὶ
 εὐφυσίαν, καὶ ξυνετόν, καὶ ὅζυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μά-
 λιστα ἐστοχάσθαι. Φημὶ δὲ αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε
 ποιημάτων, καὶ ἀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων δια-
 γνωστικόν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. Τὸ 75
 δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξεν
 μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ
 μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινός, καὶ νανώδης τὴν φύ-
 σιν, ἀλλ' ἑμμετρος ἀκριβῶς· οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθα-
 νον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν· σκελετωδὲς γὰρ
 τοῦτο καὶ νεκρικόν. Ἐβέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ 76
 Φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι βοᾶς εἰπεῖν. οἱ γὰρ
 Ἀντιοχεῖς εὐφροεστάτη πόλις, καὶ ὀρχησιν μάλιστα
 πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν
 γιγνομένων ἕκαστα, ὥς μηδένα μηδέκ αὐτῶν διαλανθά-

pore oporteat. Quamquam animae pleraque iam dixi. Nam
 & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem,
 & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti opor-
 tere illum, aio: ad haec iudicare posse de poematibus, &
 cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta
 redarguere. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regu-
 lam illum iam demonstraturus mihi videor. Neque enim pro-
 cerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili
 statura & nano sumilis; sed iustae exactaeque mensurae;
 neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad
 excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.
 Volo tibi etiam populi cuiusdam, non mali ad talia notan-
 da, clamores narrare. Antiocheneses enim, ingeniosissima ci-
 vitas, & maxime saltationem commendans, ita quae di-
 cuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quid-

νειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος καὶ τὸν Ἑκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ Φωνῇ πάντες ἀνεβέησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἑκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι, ἔφασαν, τὸ τεῖχος, οὐδὲν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν μεγάλα περρωμένου, Δεόμεθα, ἔφασαν, Φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχε, ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ἴδης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ρυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ
 77 αἰσχροῦ αὐτῆς δύνασθαι. Εὐκίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔστω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγώς, ὡς λυγίζεσθαι τε ὅπη καιρὸς, καὶ συν-
 78 εστᾶσθαι καρτερῶς, εἰ τούτου δέοι. Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλ-

ς Καὶ προσβαλεῖν) Προσελθεῖν
 ἢ προσέρχεσθαι. V.

8 Θυμέλης) Θυμήλη, ὁ βραμὸς, ἀπὸ
 τοῦ θυεῖν. Θυμολίη δὲ αὐλητικὴ. V.

quam effugiat. Parvo enim ingreffo faltatore & faltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Astyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiffimus aliquis faltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transcende murum* dicebant, *scalis nihil opus habes*. Ac de crasso pinguique faltatore, magnos tentante saltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae*. Contra vehementer attenuato succlamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi causa mentionem feci, sed ut videas, populos quoque integros magnum in faltatoria arte studium posuisse, ut etiam quae deceant illam, quae dedeant, quasi ad normam possent exigere. Mobilis deinde omnino sit *faltator*, & corpore soluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter consistere, ubi opus est, possit. Non abhorrere autem faltationem nec ab illa us-

λακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῶν Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀβλήσει καλῶν, ἰδοὺς ἀν' ἐκάστη τῶν μιμήσεων ἐπισχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων Φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὠτῶν δοκεῖ ὄρχησθαι δὲ καὶ τὰ ὠτῶν καὶ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, 79 ὥστε ἀν' ἑρῶν τις, εἰς τὸ θεάτρον παρέλθοι, ἐσωφρονισθῇ ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπη ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου Φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὅποτεν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλκενὸν φαίνεται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καί τοι Σατυρικὴ οὔσα, οὕτω κεχεῖραιται τοὺς ἀνθρώπους

tata in sacris certaminibus manuum gestificatione, sed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra sunt, videas, si unicuique harum imitationum attendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad sensum perveniunt, fideliora esse auribus videntur: at saltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adfunt. Ita vero saltatio mulcet, ut si quis amans in theatrum veniat, resipiscat visis multis adeo malis amoris finibus. Et tristitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quasi epoto oblivionis quodam poculo, aut secundum poetam, *luctus bilisque medela*. Quam vero familiaria sint naturae nostrae, quae fiunt in saltatione, & quam agnoscat unusquisque, quae demonstrantur, illud signum est, quod lacrimantur saepe spectatores, cum triste aliquid & miserabile apparet. Bacchica quidem saltatio, cui in Ionia praefertim & in Ponto seria datur opera, Satyrica li-

τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἀ-
 πάντων ἐπιλαβόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας,
 Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκό-
 λους ὀρῶντες. καὶ ὀρχοῦνται γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι,
 καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστη τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδού-
 μενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονούντες ἐπὶ τῷ πράγματι
 μᾶλλον περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώ-
 80 μασι προγονικοῖς. Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχη-
 στικὰς, ἀκούε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν
 σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν
 οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας (ἀμή-
 χανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφούς) καὶ σολοικίας δεινὰς
 ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι,
 καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδὴν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ
 πούς, ἕτερα δ' ὁ ρυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὐρυθμία μὲν, τὸ

7 Λειτουργίαις) Λειτουργία κν-
 ρίως ἢ δημοσία ὑπερησία. V.

14 Μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν

χορδὴν) Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ'
 ἐκ παροιμίας μεταίληται τῆς, οὐ-
 δὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

cet fit, ita tamen qui ibi sunt homines subegit, ut stato tem-
 pore universi reliquorum omnium obliti, totos dies sedeant,
 ac Titanis, & Corybantes, Satyrosque, & pastores spe-
 stent: saltantque ista etiam generosissimi & principes unius-
 cuiusque civitatis, quos, tantum abest, ut pudeat eius rei,
 ut potius sibi valde in ea placeant, magis quidem, quam no-
 bilitate, aut muneribus, aut dignitatibus maiorum. Quan-
 doquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam
 vitia. Ac corporis quidem quae sint, iam ostendi: mentis
 vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae
 inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes)
 etiam graves soloecismos in saltatione committunt: alii
 quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad
 chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii
 numerosse quidem illi, sed res ipsae aut post tempus iustum,

πράγματα δὲ μετὰχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε
 ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ
 τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοΦαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου
 συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέ-
 λην ὑποκρινόμενος βαλλομένην τῷ κεραυνῷ, τὴν Γλαύ-
 κην αὐτῇ εἵκαζε, μεταγενεστέραν οὔσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό-
 γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, κα-
 ταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς
 μὲν, ὥσπερ εἰσιν, ἀμαθεῖς νομιστέον, ἐπαινετέον δὲ τοὺς
 ἐννόμους καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα
 δρῶντας. Ὅλως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπη- 81
 κριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὐρυθμον, εὐμορφον, σύμ-
 μετρον, αὐτὸ αὐτῷ εἰκὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίλη-
 πτον, μηδαμῶς ἐλλιπές, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον·
 τὰς ἐνθυμήσεις ὁξύν' τὴν παιδείαν βαθύν' τὰς ἐννοίας ἀν-
 θρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοι-

aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memi-
 ni. Iovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis
 suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thye-
 stis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens
 dum feritur fulmine, Glaucen illi affimilavit tempore po-
 steriorem. Sed non puto, tales propter saltatores ipsam
 damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse
 prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt,
 habendos; laudandos vero, qui legitime, & concinno ar-
 tis ordine omnia faciunt. In universum autem oportet un-
 dique perfectum exactumque esse saltatorem, ut omnia sint
 concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia
 sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficient
 nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse acutum in cogitando, profunda eruditione, huma-*
nissimo praefertim animo. Nam tum denique laus ipsi per-

το ἐντέλης παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώτων
 γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ
 ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἂ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἂ
 ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι
 ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸν ἑπαινον ἐκ-
 χέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες,
 καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖ-
 νο τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς
 περιγίγνεται· καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρον, ἅτε
 χρῆ ἀιρεῖσθαι, καὶ ἂ Φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἂ
 82 πρότερον ἠγνόουν διδασχθέντες. Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λό-
 γοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἢ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη
 κακοζηλία, ὑπερβαίνοντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ
 πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δεοί,
 ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἀπαλὸν, καὶ ὑπερ-
 βολὴν θηλυομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου

1:3 Λεγομένη κακοζηλία) Ὅτι βούλεται. ὅπρ' ἄλλοι ψυχρολογίαν
 κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον ἔφασαν. V.

fecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquis-
 que sua quaedam agnoscat, vel potius tanquam in speculo;
 sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, &
 quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se pos-
 sunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effun-
 duntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque ima-
 ginem. Plane enim Delphicum illud NOSCE TE IPSUM
 ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae
 eligenda sint, quae fugienda, moniti, edocisque quae ante
 ignoraverant. Exsistit autem quemadmodum in oratione,
 sic in saltatione etiam ea, quae ocozelia vulgo dicitur, eo-
 rum, qui egrediuntur modum imitationis, & ultra, quam
 par est, contendunt, & si quid magnum ostendendum sit,
 immensum ostendunt; & si molle, ad excessum usque ef-
 feminatum; eaque, quae virilia sunt, ad agrestem usque

καὶ θηριώδους προαγόντων. Οἷον ἐγὼ ποτε μέμνημαι 83
 ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκίμοῦντα πρότερον, συνετὸν
 μὲν τὰλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ
 οἶδα δὲ ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβο-
 λὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα,
 μετὰ τὴν ἦτταν εὐθύς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερέξε-
 πεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μαίναν, ἀλλὰ μαίνε-
 σθαι αὐτὸς εἰκότως ἂν τινι ἔδοξεν. ἐνὸς γὰρ τῶν τῷ σι-
 δηρῷ ὑποδήματι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν.
 ἐνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἀρπάσας, τοῦ Ὀ-
 δυσσεῶς πλησίον ἐστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονούν-
 τος διεῖλε τὴν κεφαλὴν κατενεγκών· καὶ εἶγε μὴ ὁ πῖ-
 λος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπο-
 λῶλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίον-
 τι περιπεσών· ἀλλὰ τόγε θεάτρον ἅπαν συνεμεμῆνει τῷ

8 (Ἐνὸς γὰρ --) Τοιοῦτό τι καὶ
 ἐπὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γίνεται κρίων·
 δαιμονῶντα γὰρ τινες τῶν ἀκρατῶν
 νέων ἐκμιμούμενοι οὕτως ἐάλασαν

τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν τῆς ζωῆς
 μὴ ἀντιγεῖν τοῦ πάθους, ἀλλὰ
 συναπιθεῖν τῇ ὀλεθρίᾳ ταυτῇ μι-
 μήσει. M.

feritatem producunt. Quale quid ego quondam memini fa-
 cientem videre saltatorem, qui ante haec florebat laudibus,
 prudentem illum quidem de cetero, & admiratione vere
 dignum, sed qui, nescio quo fato, in indecentem actionem
 per excessum imitationis incidisset. Saltans enim Aiacem
 furentem, cum primum victus esset, adeo modum omnem
 egressus est, non ut ageret iam furentem, sed furere ipse
 facile alicui videretur. Unius enim eorum, qui ferrea solea
 humum feriebant, vestimenta laceravit, modos autem ti-
 bia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyssis prope adstan-
 tis & victoria sibi placentis capiti ita impegit, ut divide-
 ret, & nisi oblitisset pileus, maioremque plagae partem
 excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem
 saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Aia-

Αἴαντι, καὶ ἐπὶ ἡδὼν καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερ-
ρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶνται, τοῦ
μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ
κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦ-
τα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειώτεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ
αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιω-
πῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἀνοιαν τῆς
ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ
Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ
ἀρκεσθεῖς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου
γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ
βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαβέζετο, πάνυ δεδιότων
μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγώσῃ λαβῶν· καὶ
τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώ-
πτευον, μὴ ἄρα ἐκ τῆς ἄγαν μιμήσεως εἰς τὴν τοῦ πά-
84 θους ἀληθείαν ὑπηνέχθη. Καὶ αὐτὸν μέντοι, φασὶν, ἀνα-

ce furebat; exsultabant, clamabant, abiiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non affecuti, peius aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum, quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Aiace furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos affidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem, ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, numquid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset. Ipsum qui-

ἡψάντα οὕτω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ
 νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀληθῶς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνώ-
 σμενον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων
 γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσα-
 σθαι αὐτοῖς, παρασθησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς
 τὸ θέατρον· Ἰακόν ἐστὶν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ
 αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τοῦ γὰρ
 ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ γραφέντος, οὕτω κοσμίως καὶ σω-
 φρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινέσθηναι, μείνας
 ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὁρῶν, καὶ μὴ παραινῆσας εἰς τὴν
 ὑπόκρισιν. Ταῦτά σοι, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμπόλ- 85
 λων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ
 πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουλη-
 θείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλω-
 σόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανήσοντά γε προσέτι. ὥστε οὐ-
 δὲν δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σέ εἰπεῖν, τὸ,

dem aiunt, cum resipuisset, adeo poenituisset factorum suo-
 rum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, seque
 veri ipse furoris damnaret. Et satis aperte hoc declaravit
 ipse. Cum enim, rursus Aiacem ut sibi saltaret, factionis
 illius homines peterent, & actorem *alium* commendans di-
 xit ad theatrum: *Satis est semel insaniisse*. Maxima vero il-
 lum molestia affecit adversarius in certamine & artis ae-
 mulus. Cum enim similis illi scriptus esset Ajax; adeo de-
 center, modeste adeo simulavit furorem, ut laudaretur,
 quod mansisset intra terminos saltationis, nec ebrioso quafi
 furore actionem violasset. Haec tibi, amice, pauca de plu-
 rimis proposui saltationis opera atque studia, ne omnino
 aegre feras, me cupide illa spectare. Si vero in partem ve-
 nire spectaculi mecum volueris, bene novi, captum te iri,
 & insuper ad furorem usque amaturum saltationem. Itaque
 non opus habeo Circes illud apud te dicere:

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς οὔτι πιὼν τάδε Φάρμακ' ἐβέλχθης. Φελχθήσῃ γάρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ σὺς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ κυκεῶνος ἄλλω μετὰ δώσεις πιεῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ράβδου τῆς χρυσοῦς λέγει, ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐβέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων.

ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείβομαι τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὴν εἰς τὸ θέατρον ἦς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίῳις.

Miror, nec puto demulctum te te esse veneno.

Demulceberis enim, & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*

Mulcet, cum lubuit, somnos dispellit eadem:

hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula, quae fiunt, excitans.

Crat. Quin nunc iam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi iuxta te occupare spectaculum, ne solus inde nobis sapientior revertaris.

Λ Ε Ξ Ι Φ Α Ν Η Σ.

ΛΥΚ. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. I

ΛΕΞ. Νῆ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ τητινὸν τι τῶν ἐμῶν κομιδῇ νεοχμὸν.

ΛΥΚ. Ἦδη γάρ τι περὶ αὐχμῶν ἡμῶν γράφεις;

ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφεὺς οὕτω καλεῖν. σὺ δὲ κυφελόβυστα ἔοικας ἔχειν ὅτα.

ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἐταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ

Νέος τις) Φασὶν ὡς εἰς Πολυδύ-
κην τὴν ὀνοματολόγον, ἀποτεινόμενον
Λουκιανόν, τοῦτον γράφει τὴν λό-
γον. τέχνη μὲν οὐδ' ἂν τινα λόγων
παραδιδόντα, σφῶν δὲ λέξεων ἀδιά-
κριτοι ὑφίσταντα, καὶ ὅπως οὐκ ἀπὸ
σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρη-
ται. ἐπεὶ καὶ συγχρόνως ἀμφω Λου-
κιανὸς καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ
Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

3 Τητινὸν τι) Χρόνου δηλωτικὰ
τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα, πέρυ-
σιν. τῆτες. γέστα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ

χθὲς γίνεται χθισινὸν, οὕτως ἀπὸ
τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ
ἐπείτιον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ
δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει,
ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ
ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεο-
χόν, καὶ νεοχμὸν πηλοτασμοῦ τοῦ
μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης. V.

7 Κυφελόβυστα) Κυφίλη λέγει-
ται καὶ ὁ τῶν ὄτων ῥύπος. λέγεται
καὶ τὸ κεραμεῶν στανόστομον ἀγ-
γεῖον τὸ ἀπισσάτων. νῦν δὲ τὸν ῥύπον
ἀκουστίον. V.

L E X I P H A N E S.

Lyc. LEXIPHANES ille pulcher cum libro quid sibi vult?

Lex. Per Iovem, Lycine, scriptum est hornum quod-
dam de meis, musteum.

Lyc. Nempе de musto aliquid nobis scribis?

Lex. Minime equidem; neque mustum nominavi: sed
memineris musteum vocare, quod modo scriptum est. At tu
sordibus [Gr. Cypseli] obturatas habere aures mihi videris.

Lyc. Ignosce mihi, sodalis: multum enim de musto ha-

τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ συγ-
γράμματι;

ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ.

ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ
συμποσίου, τὸν Πλάτωνα μοι δοκεῖς λέγειν.

ΛΕΞ. Ὁρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλαι
παντὶ ἀνόητον ἂν ᾔην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου,
ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἐστιάσεως. νέ-
κταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχόρῃσιν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ.

ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα πεδοῖ κατάβαλε· σὺ δὲ εὐπο-
ρα ποιήσας τὰ ὦτα, ἥδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα
ἡ Κυψελίς.

ΛΥΚ. Λέγε Φαρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις,
οὔτε Περιάνδρος ἐν τοῖς ὥσιν κάθηται.

6 Ἀνίγωνς) Ἀνελογίαν. V.

11 Πεδοῖ κατάβαλε) Ἰσως ἀντὶ
τοῦ χαμαὶ πρὸς πόδιν κατάβαλε. V.

13 Ἡ Κυψελίς) Οὕτως ὁ ῥύπος
τῶν ὠτῶν λέγεται κυψελίς, καὶ τὸ
ἐστρακεῖν ἀγγεῖον, ὃ τοὺς ἀρτους

ἀποτίθενται. ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου
τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μη-
τρὸς κατακυβελίς, Κύψελος ἀνομά-
σθη. ἄμφω δὲ ἦτε κυψελίς καὶ ἡ
κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἑλὴν
ἐρρηθῆσαν. V.

bet musteum. Sed dic mihi, quod scripti consilium est?

Lex. Convivio instruendo aemulor filium Aristonis.

Lyc. Multi sunt Aristones: tu vero, quantum e convi-
vii mentione suspicor, dicere mihi Platonem videris.

Lex. Recte agnovisti: sed quam istud dictum ignorabile
fuit cuivis alii!

Lyc. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio
illo excludar. Videris enim nectar nobis de illo ministraturus.

Lex. Illum quidem cum itrisione simulatorem animum &
linguam solo allide: tu vero commeabiles fac aures, & iam
audi: absit vero obtutrix illa Cypselis.

Lyc. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypselus, ne-
que [filius illius] Periander in auribus mihi residet.

ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μεταξύ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχὸς γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὐλεξίς, ἔτι δὲ εὐώνυμος.

ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σὸς γε ὢν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

ΛΕΞ. Εἴτα δειπνήσομεν, ἥ δ' ὅς ὁ Καλλικλῆς· εἴτα 2 τὸ δειλινὸν περιδινήσόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρὸς ἐστὶ χρίσθαι τὸ ἡλιοκαῆς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἄρτοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ, ὦ παῖ, στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ Φωσώνια, καὶ ρύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοῦ πῖλουτρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δὴ ὀβολῶ. σὺ δὲ τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξιφανες, ἥξεις, ἢ ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι; καὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ,

2 Εὐαρχος) Τὸ μὲν εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὐλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος, εὐλεξίς δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπῶς ἐνόμασι καὶ λίξεσι χρώμενος. V.

5 Ἡ δ' ἔτι) Εἶπεν αὐτός. V.

7 Εἰλην θέρεσθαι) Ἀλία καὶ αὐγὴ ἡλίου θερμαίνεσθαι. V.

9 Ὡ παῖ στλεγγίδα) Στλεγγίς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖσθαι, φωσώνια δὲ ταπείας λί-

γει ὀβονίας. ρύμματα τὸν σάπανα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχράντο γὰρ καὶ νῖτρον οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαντα ἀγεῖν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ συναθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβέτιον, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσφαλὼς καὶ ἐχεγγύως καταθεῖσθαι. V.

13 Ἐλινύσεις) Ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις. V. (Βραδυτίς C. Abb. Et V. alter.)

Lex. Confidera autem interea, quomodo peragam, Ly-
cine, sermonem, num beneprincipiatus sit, multamque be-
neloquentiam ostendens, & bonis verbis constans, bonif-
que insuper nominibus.

Lyc. Viderur talis esse, tuus cum sit. Sed incipe tandem.

Lex. Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad vesperam gi-
ros faciemus in Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, &
ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et
iam eundem. Tu vero, puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea,
& saponem, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem
ferto: habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero
quid ages? *Lexiphanes*, veniesne, an hic adhuc moraberis? *Quin*

Lucian. Vol. V.

M

τρίπαλαι λουτιῶ. οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἄμφι τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀστράβης ὀχνηθεὶς. ὁ γὰρ ἀστραβηλάτης ἐπὶ σπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτὸς· ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμῆς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερνὴν ὠδὴν· τοὺς δὲ τὰ φον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ ἀνδρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι καύματα ἦν. οἷσθα δὲ

1 Οὐκ εὐπόρως) Ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμειος. V. (δύναμαι V. alter.)

2 Τὴν τράμιν) Οἱ μὲν τὸ τῆμα τῆς ἔδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ θαλάμου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἰστί δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἱπποιστηκίαν, ὁμοίαν ραφῇ. V.

ibid. Ἐπ' ἀστράβης) Ἀστράβη τὸ σῆμα ἦτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σισαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ποικίλ' ὁ καινολόγος ἀστραβηκάτας καλεῖν, ὥστε καὶ ἄρματιλάτας εἰσθαμὴν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἱ τινες τῷ ἄρματι ὑπερέχοντες. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν αἰζυγα φασὶν ἡμίονοι, ἐφ' ἧς ὀχνοῦμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. V.

3 Ἀσκωλιάζων) Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἐπὶ ποδὶ βεβηκέντα οὕτω κινεῖν

οἷσαι. τὸ δὲ ἰστίον ἔλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κινήσιν περιλείπειτο, ἢ ἔλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι οὖν ἀπὸ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. V.

7 Ἀνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν λεγούσι διὰ τὸ εἶναι ἐνιχμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. ἄνδρα μέρος τοῦ κήπου. G. (Scholion sequens omisi, quod ex Luciani tantum textu sumtum, nihil huc faciebat.)

9 Καὶ ὅτι καύματα ἦν) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῆμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρώτρῳ ἐξαιργασμένα πεύρα. σκάνδικες καὶ βράκανα, εἰδὴ λαχάνων. κάκρυς δὲ, σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ εὐάριον τὸν ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνισύρην, ἐτρέβην τὸν ὑποταῦρον, ἦτοι τὴν τράμιν. λακιδόκωλις

ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio: nec enim satis bene habeo, & circa perinaeum infirmus sum, clitellaria mula vetulus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui: deprehendebam enim operas aestivam cantionem minurientes, parum vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant, & ipse manibus laborem adiuvissem, illos quidem dereliqui, cum frigoris causa, tum quod essent usiones: nosli autem, in frigore vehementi

ὥς ἐν κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περι-
ελλῶν τὰ ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκό-
τα, καὶ γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανθί-
κων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυσ
πριάμενος (οὕτω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμῖαι ἦσαν, ὡς αὐ-
τοποδητὴ βαδίζειν) ἀνατεθεῖς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρην
τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίῳ θαρᾷ,
καὶ μαλακίῳ τὸ σῶμα, καὶ δεομαι διανεῦσαι ἐν τῷ
ὕδατι ἐπιπλεῖστον, χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουό-

δὲ, ἢ τὰ ἀλλοισμένα ὄσπρια, ἥτοι
τὰ βεβεργμένα παλοῦσα. οἱ δὲ ἰα-
τροὶ λέκιδον φασί, καὶ τὸ τοῦ αὐοῦ
αἰχρόν. χυρμαίνωλης δὲ ὁ τὰς εὐ-
ταλαῖς οὐκάρας πιπράσκων. σίλγη
δὲ πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυ-
φίας ἄρτοι εἰσιν· ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ,
ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῇ ὀπτι-
μένος. γάτεια δὲ τὰ κρίμμυα. οἷβος
δὲ τὸ περιτραχύλιον, ἀπὸ τῶν ὀπι-
σθεῖν, κρίας. λαγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν
εὐαχύνον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν.
σίλλος δὲ ἐστίν, ὁ διάστροφος τοὺς
ὀφθαλμούς. ἡδύνη δὲ, τὸ σκευάζειν
ἥτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μά-
κτρα, ἥτοι ἡ πλατεῖα σκάφη. ξηρα-
λοιφεῖν δὲ ἐστὶ, τὸ ἄνευ λουτροῦ
ἀλειφθεῖν ἐλαίῳ. γνάμονα δὲ, τὸ
τοῦ σκιατηρίου τῆς σκάφης ἥτοι τοῦ
ὀρολογίου μίσον ἐπανιστηκὸς κανό-
νιον λέγει, ὃ τὰς ἡμέρας δείκνυσιν τῇ
ἑαυτοῦ σκιά. πόλον δὲ τὸ μίσον καὶ
κοίλον τοῦ αὐτοῦ ὀρολογίου λέγει.

καριμάντας δὲ τοὺς σύγγκλυδας ὀφ-
μαι, καὶ συρφετώδεις φασί. βύζην
δὲ ἐπιρρηματικῶς ἀκουστέον τὸ οἶοναί
διὰ τὴν συνέχθειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν
πίλινον παραβιβασμένην ἐστάναι,
καὶ ὠθεῖν τε καὶ ἄθίζεσθαι. τοῦτο
γὰρ τὸ ἄσπριζεσθαι σημαίνει. τὰ
κόρα δὲ δηλονότι οὐκίας τὰς κόρας
σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδα-
μύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνὰς τὰ
βλέφαρα. φαρμακῶν δὲ τὰ ὀρματα
φασί, ἀντὶ τοῦ φαρμάκου ἥτοι ἰα-
τρίας δεῖσθαι. V.

3 Γηπαττάλους) Γρμ. γῆπατά-
λους. G.

ibid. Σκανθίκων καὶ βρακάνων)
Εἶδη λαχάνων εἰσὶ σκανθίκες καὶ
βράκκανα. V.

4 Βρακάνων) Δύσπλετα λάχα-
να. V. Ἄγρια καὶ δύσπλετα. Coll.

ibid. Κάχρυσ) Ὀσπριον. V.

8 Διανεύσαι) Ἀντὶ τοῦ κολυμ-
εῖσθαι. V.

*ustiones exsistere. Ego autem obiens vernaeta, alliaque inveni ibi
nata, & effosis quibusdam terrae clavis, & scandicibus, & bra-
canis pro olere lectis, erutisque insuper cachrybus, (nondum au-
tem odorifera erant prata, ut meis ipse pedibus ambulare mallet)
in mulam iterum impositus excoriatus sum in perinaco, & nunc
incedo cum dolore, & sudo frequenter, & languo corpore, atque
opus habeo pernatere in aqua plurimum. Gaudeo autem fessus ab-*

3 μενος. Ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν οὕτοσι αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτην τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ Φύκας, καὶ οἶβον τουτονί, καὶ λωγάνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ Φώκτας. Εὐγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δὲ, ἢ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα, γεγένημαι, σὲ περι-
 ὀρῶν· σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ;

2 Λεκιθοπώλιδι) Λεκιθόπωλις ἢ τὰ ἀκλισμένα ὄσπρια, ἥτοι τὰ βεβρυγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἱατροὶ λεκιθον φασὶ τὸ τοῦ αὐτοῦ ὄχρον. V.

ibid. Γρυμαιοπώλῃ) Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς σφάρας πιπράσκων. V. At in altero Ms. V. sic legitur: Γρυμαιοπώλῃ) Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελεῖ σκηνάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρύ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ρύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

3 Τὰ σέλγη) Κοινὰ δειπνητήρια. V.

5 Πυριάτην) Πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῇ σπουδῇ ἀπτημένος. V.

ibid. Γήτεια) Τὰ κρίμνα. V. Ita hic editum invenio. At supra recte κρίμνα.

6 Οἶβον) Περιτραχήλιον ὀπίσθιν. V.

ibid. Λωγάνιον) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τραχήλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. V. At in altero eiusdem Vossii Cod. in forma, quam quartam vocant, idem Scholion sic legitur: Λωγάνιον) Ἀμβραχίστας καὶ Ἠπειρώται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενοι χάλασμα, καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἴτυκαῖος. ἴσθι δὲ ἢ Ἴτυχη πόλις Σικελίας. ἴσθις δὲ οὗ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζῶων ἑτέρων τὸ σκεβύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἀχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ καὶ λαμύριδα φασί.

9 Σίλλος) Ὁ διαστρίφος τοῦς ὀφθαλμούς. V.

Tui. Decurram igitur ipse quoque ad puerum, quem credibile est aut apud pisorum venditricem, aut salsamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipsi fuerat, ut occurreret ad panes. Sed opportune hic ipse adest, mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis intestinum, & phoetas. Euge, Atticio, compendi mihi fecisti maiorem viae partem. Ego vero, inquit ille, strabus, here, factus sum, te dum circumspicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Iovem, inquam,

ὡ μὰ Δί', ἣν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, ψύτταν
κατατείνας, οἷσθα δὲ ὡς Φίλαγρός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως
ἔσοθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσὼν, ταῦτά τε

1 Ψύτταν) Ταχίως. V. Sed in
altero eiusd. Cod. sic legas: 'Ὡχό-
μην ψύττα)' Ἀντὶ τοῦ ταχίως ὀρε-
μών. Sed M. Ψύττα κ.) Ταχίως
δραμών.

2 Κατατείνας) Δραμών. V.

3 Λαταγεῖν) Τὸ δὲ λαταγεῖν τὸ
στόμα πληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ
τῇ πλάστιγγι ἐναποχρεῖν. ἢ βαρυ-
τομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις προσέ-
κρουσιν ὑποκειμένοις καὶ κοττάβην
ἀπετίλει &c. de Cottabo require
in fine Plauti impressi Mediola-
ni. G.

Λαταγεῖν κοττάβους) Εἶδος παι-
δίας ὁ κοττάβος τοιοῦτο, μῖτον ἵστα-
ται Χάραξ ἀνθεὶν ζυγὸν κατὰ κο-
ρυφὴν ἐπαιωρῶν. καθυκάτερον δὲ ἄ-
κρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγας φέρει, ἀν-
δριανταρίαν ταῖς πλάστιγγιν ὑπο-
κειμένων. ὁ κοττάβιζων τοῖνυν λα-
βὼν εἰς τὸ στόμα ὕγρον ὅτιον οἶνον
ἢ ὕδατος, καὶ πλῆσας τὰς γνάθους,
ἀφίκει διὰ τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν
σταγόνα τοῦ ὕγρου κατὰ τῶν πλά-
στιγγων. αἱ δὲ δεξιόμεναι κοῖλαι
οὔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει,
κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὕγρου φέ-
ρονται κατὰ τὸν ὑποκειμένον ἀν-
δριανταρίαν, καὶ κρούσεται ἀνὰ μέ-
ρος ἑκατέρω κατὰ τὴν ἐτεροζυγίαν
τοὺς ἀνδριάντας ποῖον ἔχον ἀποτε-
λοῦσιν, εὐφραίνει τὸν ἥρωτα, ὥς τῶν
παιδικῶν κατευστοχούντα. ἐρωτικὴ
γὰρ ἡ παιδιὰ. εἰ δὲ τῶν πλάστιγγ-
ων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἠττάσθαι
δοκεῖ ὁ ἥρως, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν
μελλούσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ ἀν-
δριανταρία μάταια. Οἱ ἀκριβέστερον

δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο
φασὶν εἶναι εἶδη κοττάβων, κατ-
ακτὸν, καὶ δι' ὀξυβάφων. ὁ μὲν
κατακτὸς τοιοῦτος. ἢ τι οἰοῖτο λυ-
νεῖν ὑψηλὸν ἔχον ἐν αὐτῷ πρόσω-
πον τι, ὃ ἑκαλεῖτο μάτης, ἐφ' οὗ εὐδὲ
πισεῖν τὴν καταβαλλομένην πλά-
στιγγα, ὥς Ἀριστοφάνης φησί. Γε-
νίσσεται τοι τῶν κατακτῶν κοττά-
βων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος.
ἀγγεῖον τι λυτηριδία εἰσὶν πλῆρες
ὕδατος ἐτίθητο, ὀξυβάφων κινῶν ἐπι-
πλέοντων, ἀπερ ἢν καταδύειν ταῖς
ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λα-
ταξίν ὁ ἀγὼν. (Ἀριστοφάνης Ἀφρο-
δίτης γοναῖς. Ἐγχοπίδιζω καθ' αὐ-
τὸν κοττάβων ἀφίει, ἐπὶ τὴν πλά-
στιγγα ποιήσεις πισεῖν πλάστιγγα
κωμῶν τοῦτο τὸ) πλάστιγγας δὲ τὸ
ὑποκειμένοι ἀπὸ τὸ μικρὸν, τὸ πινα-
κίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τυχὴ αὐ-
τῆς, ἐπὶ τὸν μάνην πεσεῖται. παρήλα
δὲ ὁ κοττάβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ
τῶν περὶ Σικελίας πρῶτον εἰσαγα-
γόνταν. πρὶς δὲ τούτοις κυκλοτερεῖς
ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς
τὸ μῖσον τιθέντος τοῦ κοττάβου,
ἔχοιεν ἐξ ἴσου τῶν ἀποστάσεων ταῖς
λάταξι βάλλειν, καὶ περινίκας ἀγα-
νίζεσθαι. οὐ τῷ βάλλειν δὲ μόνον
ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τῷ κα-
λῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος
τις αὐτὸν ἐπερείσας, ὕγρως ἀφίει
τὴν λάταγα, ὥς ἐπίους μέγα φρονεῖν
ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν ἢ ἐπὶ τῷ ἀκον-
τίζειν. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ
συνθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βαρ-
βαρῶς καὶ παρακεκαμμένως εἰρη-
σθαι. V.

verum rus abieram, cito percurrrens: nosti autem, quam sim amans
ruris. Vos autem forte putabatis, me sonare cottabos. Sed intro-
abi, hancque & alia condito, & expurga matram, ut lascivias

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς Θρι-
 4 δακίνας μάττοιτε ἡμῖν. Ἐγὼ δὲ Ξηραλοιφῆσω ἀπελθών.
 καὶ ἡμεῖς, ἧ δ' ὅς ὁ Φιλῆνος, ἐγὼ τε καὶ Ὀνόμαρχος,
 καὶ Ἑλλάνικος οὐτοσὶ ἐψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων
 σκιάζει μέσσην τὴν πόλον. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρῷ ἀπο-
 λουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τοῦ σύρ-
 φακος βύζην ὥστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ
 δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ἐπιτεδόλωσθον,
 καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ τὰς
 ὀμματαί μοι Φαρμακᾶ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς
 ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταραξας, καὶ ἐγχεας μοι Φάρμα-
 κον, ἀπερυθρίασαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ρηκέτι

1 Ἡδύνειν) Σκιάζειν, ὅτι μα-
 γιρεύειν. V.

ibid. Κάρδοπος) Μάκτραν. V.

ibid. Σρῆν) Καθαίρειν. V.

ibid. Θριδακίνας) Ἄρτους. V.

At in altero eiusd. Cod. legas:
 Ὡς Θριδακίνας) Εἶδος ἄρτων αἱ
 Θριδακίαι.

2 Ξηραλοιφῆσω) Ἄνευ λουτροῦ
 ἀλείφεισθαι ὀλαίφ. V.

4 Ὁ γνώμων σκιάζει μέσσην τὴν
 πόλον) Τοῦ ὁρολογίου μέσον, οὗ
 σκιά δείκνυσιν τὰς ὥρας. V.

7 Βύζην) Ἐπιρρηματικῶς γὰρ τὸ
 στίξισθαι σημαίνει. καριμάντας δὲ
 τοὺς συγχλύδας καὶ συρφετάδας κα-
 λῶ. V.

8 Δυσωπῶ) Ἀμβλυότω. V.

Κακῶς διακχεῖται τοὺς ὄφθαλμους. M.

ibid. Ἐπιτεδόλωσθον) Ἐπάρατ-
 τον. V. Ἐπιτετάραχθον. C. Τάρατ-
 τετον. σκωτίζετον. B.

12 Ἀπερυθρίασαι) Τὸ ἐρυθρῶς
 ἀποκαθάραι. V. In altero eiusdem
 hoc sic legitur: Ἀπερυθρίασαι)
 Ἐπίτρυδες ὁ παγιγνῶν τὸ ἀπερυ-
 θρίασαι τίθεικε διὰ τὸ γελοῖον.

nobis subigatis. Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos
 vero, inquit Philinus, ego nempe, & Onomarchus & Hellani-
 cus sequemur. Etenim gnomon mediam iam aream inumbrat, &
 metus est, ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post
 Carimantes, cum faece plebis confertim trudenti. Et Hellanicus,
 Ego vero, inquit, etiam aegre video: etenim utraque mihi pu-
 pillula turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrimarum
 sum, & medicamenta desiderant oculi, atque Asclepiade quodam
 oculorum sapiente indigeo, qui confuso & infuso medicamento fa-
 ciat, ut erubescere desinant, ut non amplius lipposi sint, neque

λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. Τοιαῦτα ἅττα 5
 διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καίπειθ' ἤτο
 ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπησθημένοι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀ-
 κροχειασμῶν, ὁ δὲ τραχηλισμῶν, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρήτο
 ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ και-
 ρύκῳ, ὁ δὲ μολυβδοάνας χερμαδίου ἀράγδην ἔχων, ἐχει-
 ροβόλει. εἴτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισά-
 μενοι, καὶ ἐμπαίζαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν καὶ Φι-
 λῖνος ἐν τῇ Θερμῇ πυέλῳ κατακλιθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοι-
 ποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφεὺς κἀρα δελφινίσαντες, παρένεον
 υποβρίχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὐθις ἄλλος
 ἄλλα ἐδῶμεν. ἐγὼ μὲν ὑποδησάμενος, ἐξυόμην τὴν κε-

1 Λημαλέους) Σὺν λίμαις, V.

ibid. Διερὸν) Ὑγρὸν. V.

3 Ἀπησθημένοι) Ἀντὶ τοῦ ἀπο-
 δυσάμενοι. ἐσθήματα γὰρ τὰ ἱμά-
 τια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τοῦ
 γυλοῦ καλὸς γε ποῖον, διαπλάτ-
 τειν, ὅς καὶ προφάσεως μὴ ὑπόσεως
 γέλατος, αὐτὸς ἀνευρίσκων προφά-
 σεις οὐ διαλείπει. V.

7 Συντριβέντες) Ἀντὶ τοῦ ἀλλή-
 λους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλ-
 λήλους, ὁ ποιεῖν εἰσάγειν ἐπὶ τινων

παιδῶν οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ
 τῶν τοῦ ἡττημένου, ἔθελον καὶ κα-
 τανωτισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαί-
 ζαντες, οἷον παίζαντες ἐν τῷ γυ-
 μνασίῳ. ψυχροβαφεὺς δὲ, τὴν ψυχρὰν
 φρενὶ πυέλῳ, ἐν ᾗ φρενὶ ὑποδύοντες
 ἀρετὴν δελφίνες τὰς κἀρας κυβιστῶν-
 τες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβᾶμεν. τὸ
 δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενίζεσθαι.
 ὀδοντωτὴν γὰρ ζύστρα τὸ κτείνιον
 φρενὶ. κηπίον δὲ καὶ σκαπίον, εἶδος
 κυρτῆς. V.

*humidum videant. Talia quaedam disputantes praesentes omnes,
 abimus. Et cum venissemus in Gymnasium exvestiti iam, unus
 quidem exercitatione extremarum manuum, alius supinandi, & lu-
 bae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat se: alius
 obduciebat se coryco: alius autem plumbeas matrum implentes
 cum fragore manibus iactabat. Deinde contriti [frictione usi],
 cum tergis nos invicem portassemus, atque illussemus [lusisse-
 mus in] Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido per-
 fusi eximus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immer-
 gentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus
 alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam ca-*

Φαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρα. καὶ γὰρ οὐ κηπίον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομηκώς. ἄλλος ἐθερμωτράγει, ὃ δὲ ἡμεῖς τὸν νῆστιν, ὃ δὲ ἀραιὰς ποιῶν τὰς ραφανίδας, ἐμυστίλατο τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ, ἄλλος ἥσθιε Φαυλίας, 6 ὃ δὲ ἐρρόθει τῶν κριθῶν. Καίπειδ' ἡ καὶρος ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείντο δὲ καὶ ὀκλαδαίαι, καὶ ἀσκάνται. τὸ μὲν γὰρ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευάστο δὲ πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τοκάδος ὡς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ

1 Κηπίον) Εἶδος κουράς. V.

2 Σκαφίον) Εἶδος κουράς. V.

7 Ὀκλαδαίαι) Ὀκλαδίας μὲν δίφρος, ἦν ἀναπαύστιστον φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὃ εὐτελὲς κράββατος. συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἄρσεν. V.

ibid. Ἀσκάνται) Ἀσκάντης εὐτελὲς κράββατος. V.

9 Δίχηλα ὕεια) Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὄντων, ἥδεια ὄντα καὶ ἐδωδιμα. ἀσκάντης καὶ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν κεφαλῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V.

ibid. Σχελίδες) Τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασίν ἀκρονάρια. V. alter in fol.

10 Καὶ τοκάδος ὕες) Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευάζοντο οἱ τῶν παλαιῶν βιογράφοι βρώματά τι, συγκόπτοντες πολλὰ κρία καὶ τυρόν. καὶ ὕδην αὐτοῖς βρώματα. V.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. V.

ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγίνου) Λοβὸς ἐκ ταγίνου, τὸ ἕπαρ φασὶ τὸ ἀπὸ ταγίνου. μυττωτὸς δὲ ἐστὶ τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττωτὸς δὲ ἐκ μέλιτος πλακωύτης. ἀπρῶτον δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸν παρρηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γῶμα ἀπεβαλόντα, ὃ ἐστὶν ὀδύς ἀπὸ γενετῆς. V.

put raduli ex dente facti [pestebam], quippe non in simiam, sed in scaphium tonsus eram, qui non ita pridem barbam & verticem decomaverim [totonderim]: alius lupinos edebat: alius vomebat ieiunum: alius excavatis raphani frustis hauriebat ius pisculenteum: edebat alius phaulias [olivas]: sorbebat alius de hordeis. Ac deinceps cum tempus esset, cubito nixi coenabamus: positae autem erant sellae & grabatuli. Ac coena quidem ipsa erat de collationibus. Parata autem erant multa & varia, & bisida [pedum extrema] suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens [vulva], & lobus ex sartag-

ταγήνου, καὶ μυττωτός, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦται
 τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες, καὶ θρία, καὶ με-
 λιττοῦται. τῶν δὲ ὑποβρυχίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ
 ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη ποντικά τῶν ἐκ
 σαργάνης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλε-
 κτρυῶν ἤδη ἀπώδως, καὶ ἰχθύς ἦν παράσιτος. καὶ οἶν δὲ
 ὅλον ἵπποκαῖν εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλήν.
 ἄρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νου-
 μήνιοι, ὑπερήμεροι τῆς ἐορτῆς· καὶ λάχανα τὰ τε ὑπό-
 γεια, καὶ τὰ ὑπερφυῖ· οἶνος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν
 ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκῆς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. Ποτήρια 7.

1 Ἀβυρτάκη) Σκυῖασμα βαρβα-
 ρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. V.
 In altero eiusd. Cod. haec sic le-
 gebantur: Ἀβυρτάκη) Σκυῖασμα
 βαρβαρικὸν διὰ καρδάμιυ καὶ πρά-
 σων. Νυμφοδώρος δὲ ἐν τρίτῳ βαρβα-
 ρικῶν νόμων φησὶν, ὅς λυτικῶ τῆς
 κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φησὶν τοὺς
 βαρβάρους.

2 Θρία) Τὰ φύλλα τῆς συκῆς.
 λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ
 ἐνδισμύμενον βρώμα. ὡς καὶ τὴν τὰς
 ἀσταφίδας τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ
 συσμεύζοντες αὐτὰς, ἀμύλει καὶ
 τοῦτο φησὶ σημαίνειν αὐτὸ τὴν, ἵκει

καὶ μελιττοῦται παράχινται, αἱ
 εἰσιν οἱ τὴν λεγόμενοι παστίλλοι. V.
 ibid. Μελιττοῦται) Ἐκ μέλιτος
 πλακοῦντες. V.

3 Κωπαίδες) Ἐγγέλεις λίγει
 βοιωτικῆς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαίδος λί-
 μενης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων.
 οἶν δὲ ἵπποκαῖν τὸν κλιβατίτην ἄρα.
 V.

ibid. Καὶ ἀλεκτρυὸν ἦν) Τὸν
 παρηνικότα. V. in fol.

7 Ἴπποκαῖν) Κλιβατίτην ἄρα. V.
 in fol.

ibid. Λειπογνώμονος) Τοῦ τὸ
 γνῶμα ἀποβαλόντος. V. in fol.

gine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae;
 & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis car-
 tilaginoſa multa, & quae corium habent testaceum, & frustra Pon-
 tica de sporta, & Copaicæ [anguillæ], & gallina domestica, &
 gallus, qui iam canere desit, & piscis convictor. Ovem autem
 etiam habuimus totam in furno assatam, atque edentuli bovis pe-
 dem anteriorem. Verum panes erant siliaginei non mali, & alii de
 novilunio, qui fero ad festum venerant, & olera; tum quae sub
 terra, tum quae supra illam crescunt. Vinum autem erat non so-
 nex, sed de utre; non illud quidem adhuc mustum; sed nondum

δὲ ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης, ὁ κρυψί-
ρετώπος, καὶ τρυήλης Μεντορουργῆς, εὐλαβῇ ἔχων τὴν
κέρκον, καὶ βομβυλῖος, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῇ
πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ἅπτα, εὐρυχαδῇ τε, καὶ ἄλλα
εὖστομα. τὰ μὲν Φωκαῖῃθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὲν-
τοι ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστραμα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

1 Δελφινίδος τραπέζης) Οὕτω
λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπων τοὺς
πίδας ἔχειν. V.

ibid. Κρυψίμετώπος) Ὁ διὰ μί-
γθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον
ἀποκρύπτει. μεντορουργῆς δὲ ἀπὸ
Μέντορος τινος ὁλοῦ τοῦτο κα-
ταχρησασμένου· τῶ εἶδει τῶν ποτη-
ρίων. ἄνισαν πρὸς τὸ πυθμῆνι μεγά-
λην ἔχοντα τὴν λαβὴν. ἀφ' οὗ καὶ
εὐλαβῇ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλῖος δὲ
τὸ στρογγύλος, οἷα τὰ νῦν πιθά-
κια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ
μὲν, εἰς χῶναις δὲ τύπον ἐξηρασμέ-
να. γηγενῇ δὲ τὰ ὀστράχεια λέγει
εὐρυχαδῇ τὰ βαθία καὶ πλατιά. εὖ-
στομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφό-
ρητα δὲ, τὰ ἐλαφρότερα διὰ λεπτό-
τητα. διὰ καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρα-
κα. κυμβία δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν,
βαθία δὲ. καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύ-
λα καὶ ἄβαθῃ. γραμμαιχῆ δὲ, τὰ
γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλικεῖον δὲ
τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλότην νῦν κα-
λοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὃ μίσσις πικρῆς
μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὃ συνήγορος
ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέ-
κετονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησὶ. λαῖρον,
τὸν γυναικείον κόσμον λέγει, παρὰ

τὸ ἡδυι εἶναι παρόσιον καὶ τὰ ἀνθη λεί-
ριά φαμεν. ἐλλόβια τὰ ἐνώτια, παρὰ
τὸ τρεῖς λοβοὺς τῶν ὠτῶν ἐνηρμόσθαι.
πίδας τὰ φέλλια. ἀδικον ἡμέραν καὶ
ἀλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δι-
καινοῦς λόγους. ἐχέγγαττιμα δὲ,
τὴν ἀργὴν ποιοῦσαι τὴν γλῶτταν.
ὅπτοι τοὶ εὐπρόσιτοι, παρὰ τὸ εὐκαί-
λας ἀνευ τῶν ἀπασχολούτων ὀρε-
σθαι. ἀχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς
ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ
λευκὸν ἱμάσιον. ἀρροτοποιὺς ἐκου-
σίως διασύρουσι εἰπε τοὺς τελεστοῖς,
διὰ τὴν μυστηριαδίαν αὐτῶν. V.

2 Μετορουργῆς) Ἀπὸ τοῦ Μέν-
τορος ἐκχρησασμένος. V.

3 Βομβυλῖος) Στρογγύλος. V.

ibid. Δειροκύπελα) Τὰ μακρὰ
μὲν, εἰς χῶναις δὲ τύπον ἐξηρασμέ-
να. V.

ibid. Γηγενῇ) Ὀστράχεια. V.

4 Εὐρυχανδῇ) Βαθία καὶ πλα-
τιά. V.

5 Εὖστομα) Λεπτοχειλῆ. V.

6 Ἀνεμοφόρητα) Ἐλαφρότερα διὰ
λεπτότητα. V.

ibid. Κυμβία) Κυμβία στρογγύ-
λα καὶ βαθία. V.

tamen percōctam. Pocula posita erant omnis generis in Delphica
mensa, frōnicetum illud, & triclavium illud, Mentor's opus,
caudam habens capiendo commodam, & bilbiens [angusti colli],
& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia affabat Thericles,
late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, alia e
Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret [prae levitate], &
iestam membranæ [instar tenuem] habentia. Cymbia autem

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ
κυλικεῖον. Ὁ μέντοι ἱππολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κε- 8
Φαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἀνθρακάς. ἐπινόμεν δὲ ἀμυ-
στὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἴτ' ἐχρίόμεθα βακχα-
ρίδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-
γωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναρ-
ρίχισάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ ληκίδα ἐπαιζεν,
ἄλλος ἐρρίκνουτο σὺν γέλῳ τὴν ὄσφυν. Καὶ ἐν ταυτῷ 9
λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Με-
γαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέ-
κτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ Ὠκοάταξις Εὐδη-
μος. καὶ γὰρ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὅψε ἤκοιεν. ὁ μὲν

1 Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβα-
θῆ. V.

ibid. Γραμματικά) Τὰς γραμμάς
ἔχοντα. V.

2 Κυλικεῖον) Τὸ δοχεῖον, ὃ πο-
τηροπλῦτῃ νῦν καλοῦσι. V.

ibid. Ἱππολέβης) Τὸ ἐν τῇ συνη-
θείᾳ μιλιᾶριον. V.

3 Ἐπέτρεπε) Ἀπὸ τοῦ ἐπέπεμ-
ψεν. V.

ibid. Ἀμυστὶ) Ἄνευ τοῦ κλεῖσθαι

τὸ στόμα. V.

4 Βακχαρίδι) Εἶδος ἐντρίμματος
μυράδου. ποδοκτύπη δὲ, τὸ τύμ-
παον. τριγωνίστρια δὲ, ὄργανον μου-
σικόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος κα-
λούμενον. V.

5 Κύκλῳσι-τις) Εἰσέφερε. V.

10 Δικοδίφης) Ὁ συνήγερτος,
ἀπὸ τοῦ τὰς δίχας διφᾶν τὸ ζῆτεῖν.
V.

ibid. Χρυσοτέκτων) Χρυσόχοος. V.

erant, & phialae minutae, & literata pocula: itaque plenum erat
pocularium [poculorum armarium.] Sed lebes camini supra mo-
dum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amy-
ssida: & iam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide: atque
intro volvit nobis aliquis pedisonam [saltatricem], & trigonistriam
[psaltriam.] Postea alius quidem in cantherium enifus, insultum
parabat: alius ludebat crepitu, alius erispabat cum risu lum-
bum. Eodem tempore loci commissatum non vocati ad nos venire
Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille
tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego inter-
rogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas qui-

οὖν Χαιρέας, Ἐγὼ ἦδ' ὅς, λειρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλ-
 λόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο
 ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφίγμαι. Ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Μεγαλώ-
 νυμος, περὶ ἄλλα εἶχον· ἦν μὲν γὰρ ἀδικος ἡ ἡμέρα, ὡς
 ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὐσης, οὔτε
 ῥησιμετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι.
 10 πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὁπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρη-
 στα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέ-
 ὤρησα ἑμαυτόν. Εἴτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ
 ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρου-
 σιν ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ἐγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνό-
 μαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὐπερ ὠσιώ-
 θησαν, ἀνώνυμοι τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἀπ

1 Λειρόν τινα ἐκρότουν) *Ἦτος
 γυναικίον κόσμον, ἐξ ἐσθημάτων
 ποικίλων καὶ ἐπιθιγνόν, καθότι λείρια
 τὰ ἀνθη φασίν, ἢ καὶ χρύσειον κόσ-
 μον, ἡδύοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν.
 Διδὼ καὶ λειριόσσαν ὅπα *Ὀμηρος
 φασὶν. ἢ ὅσπερ λῆρον φασὶν τὴν ἀδο-
 λισχίαν διὰ πέρα τοῦ δέοντος περι-
 τόν. εἴρηκε καὶ γὰρ οὕτως λῆρον τὸν
 τοῦ θελήτος κόσμον, ὡς περιττόν τῆς
 χρείας καὶ παρέλκοντα. V.

ibid. Ἑλλάβια) Ἐνάτια. V.

2 Πέδας) Ψάλλια. V.

4 *Αἰδικος ἡ ἡμέρα) Τὰς δίκας μὴ
 ἔχουσα. V.

5 Καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχε-
 γλωττίας οὐσης) Δικαιολογὸς λόγους
 μὴ ἔχουσης, ἀργὴν ποιοῦσης τὴν
 γλῶτταν. V.

7 Ἀχρηστα) Καινά. V.

8 Εὐήστρια) Λευκὰ καὶ λεπτά
 ἔσθια. V.

dem, Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inau-
 res, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum.
 Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat enim, ut
 scitis, sine iudicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium
 esset, neque admitti verba habebam, nec aquae demensum ubi ac-
 ciperem. Cognito autem, visibilem esse [adiri posse] Praectorem,
 sumtis vestibibus inustatis [novis] boni staminis, calceis autem
 ingestis [novis], extuli me ipsum. Deinde statim incido in faci-
 gerum & hierophantiam, & reliquos infanda [sacra occulta, my-
 steria] facientes, qui Diniam raptim in ius traherent, crimen
 obiiicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene scires, a
 quo tempore consecrati essent, anonymos esse, nec iam nominabi-

ιερώνυμοι ἤδη γεγεννημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ, ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς σκειραφείοις ἐγκαίψιδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκῦθων, καὶ τῶν αὐτοκαβδάλων, αἰε κουριῶν, ἐνδρομίδας ὑποδοσόμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμνηγέπη δίκην, ἢ λάξ πατήσας ὥχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγός, καίται αἰτιμαγελοῦντι καρπώδεσμίᾳ τε αὐτῷ περιθεῖς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἰ-

6 Ἀμνηγίη) Ἀπὸ τοῦ, κατὰ τινα τρόπον ὅσον δὲ τι. αἰτιμαγελοῦντι, ἀπὸ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφύγοντι τὴν στατήριαν, περιφρονούντι, καὶ γὰρ αἰτιμαγίλας ταύρους φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γυναικότητα ἀθετούντας. καρπώδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσιν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γιγίσου ἵνακα πέπλαστοι. οἷον τὸ ὑπέβδαλλον καὶ πορδαλεόν, ἃ ὅλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὲς δὲ τὸ ἐρθρινὸν φῶς, ἔστι σκοτίας οὐσης. Τεσεχρία δὲ, ἢ ὥς ἂν τις εἰποι Διοχολασοῦν. παίζοντος δὲ κατὰ ἐναντίον τὸ ἀπνυχόνσα. ὁκλάξ δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ γότῳ καμφθεῖς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἷον διαβρέχων, ἢ βοῇ

καλῶν καὶ συστρέφον, ὃ διὰ τοῦ διακωδονίζειν παρανόησι. συνεχὲς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀπὸ πιπιεσμένων, συττεθλιμμένων. ἀναφλῶντα δὲ, ἀπὸ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖν τῆς πίστης γυμνούντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρονέας προσάγειν τι. σκοπάδειον δὲ, ἀπὸ τοῦ Σκόπια ἔργον, τῶν περιωνύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιός. V.

ibid. Αἰξ πατήσας) Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένων μεγάλαις συμφεραῖς θαυραλέως δὲ ταύτας ἐκύνονται λίγνται τοῦτο, ὡς καὶ ἐν τραγωδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γὰρ ποτ' ἂν γίνοιτο' ἂν ἀσφαλὲς πόλις, ἐν ἣ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σάφρα λαγύνει πατεῖται, κατῆλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κινύσει πόλιν. V.

les [nomine suo appellandos], qui facio iam nomine gaudeant. Non novi, inquam, quem dicas Diniam. Vocabat igitur me nomine. Est, inquit, in foris aleatorius cepivorus homo, ex illo genere, qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides solcas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo, inquam, dedistne poenas aliquo modo, an iactatis calcibus abiit? Quin ille, inquit, qui tum saltaverat, iam immotus est. Praetor enim, licet segregare [& subducere] se veliet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & nervo illam esse fecit. Quare

- ναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὦν, ὑπέβδυνε τε ὁ κακοδαίμων
 ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυ-
 11 χα δίδοναι ἤθελεν. Ἐμὲ δέ, ἥ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ
 ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀ-
 θλητῆς, καὶ πολυνίκης, νῦν δέ ἤδη ὑπὸ γήραος ἐξαβλος
 ὦν. οἷσθαι τὸν χαλκοῦν τὸν ἐστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ
 μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικνεῖν γὰρ ἐμελ-
 λε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν
 αὐτήν. εἴτα μερμέριόν τι κακὸν ἐμπεσὼν, διέκοψε τὴν ἐορ-
 τήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς,
 μᾶλλον δὲ θεοεχθρία σχεθεὶς, ἀπῆγγεν ἑαυτόν. καὶ, εὖ
 ἴστε, ἀπολώλει ἂν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστάς, ἀπηγχώνισά τε
 αὐτὸν, καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς, ἐπιπολύ τε ὀκλαῶ
 παρακαθήμενος, ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον, βαυκαλῶν,
 καὶ διακωδωνίζων, μὴ πῇ ἔτι συνεχῆς εἴη τὴν Φάρυγγα.
 τὸ δὲ μάλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις κατα-
 12 σχῶν αὐτοῦ τὰ ἄκρα διεπίεσα. Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ,

victus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, &
 opes pretium animae dare volebat. Me autem, Eudemus inquit,
 summo crepusculo arcessivit Damascias, athleta olim & multorum
 victor, iam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum
 illum in foro stantem [cuius statua est in foro]; & partim qui-
 dem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim desti-
 nabat hodie viro filiam, & iam illam comebat. Deinde sollicitum
 malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius
 Dio, nescio qua re dolens, vel potius, Deorum odio implicitus,
 ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego,
 ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque geniculatim
 assidens, fodiens hominem, tiuillans, explorans undique, ne qua
 adhuc continens [compressus, elisus] esset gula. Quod, autem
 maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens
 compressi. Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum,

Φῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ λακκοσχῆαν, τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, καὶ βλιμάζοντα, ἣν τινα πεώδη καὶ πόσθωνα αἰσθηταί μιν ἔων. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέος. ἀλλὰ τοι γε τὴν θεὸν, ἣ δ' ὅς ὁ Εὐδήμος, θαυμάσας. Ἀρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, σκοπάδειον ἔργον. αὐτὴ προσπεσόντες, ὃ, τε Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἦδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολίης ἀκριβῶς, ἰκέτευσεν ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσεν καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τάτε· ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἐκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἀρτεμις. Πίνωμεν οὖν, ἥδ' ὅς ὁ Με- 13 γαλῶνυμος, καὶ γὰρ καὶ λάγυνον ταυτοῖ παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας

1 Τὸν μύρτωνα καὶ σχινοτρώκταν) Τὸς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκαμαῖδον. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προ- χείρως ἀνασχικονεῖν. V.

8 Πολίης) Πέπαιχται τὸ πολίης· εὐθεία γάρ ἐστιν. οἷον ἡ πολίης, τῆς

πολιάδος. M.

14 Παρηβηκότος) Προσπακων- στίον οἶνου. V.

15 Τρυφαλίδας) Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. V.

ibid. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς) Χα- μαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυ-

laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum roden- tem adolescentem, illum masturbantem & lascive contrectantem, si quem bene vasatum, & improbe mutonium senferit, illum ad- mittens. Ille quidem & patellaris: sed Deam, inquit Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damastius & uxor illius, senex iam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui miseretur: at illa sta- tim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum [Deodatum], aut magis aperte Artemidorum [Dianidatum] habent adolescent- tulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-iaculans, eminus-pugnans est Diana. Bibimusne igitur, inquit Megalonymus. Etenim la- genam hancce effoeti vini vobis attuli, & casei recentis massas,

χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτάς ὑπὸ σφραγίδι θρι-
 πηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστάς, καὶ πῆλινα
 ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωτα, ὡς ἐξ αὐ-
 τῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυλώδη τὴν
 πλοκήν. σὺ δ', ὦ παῖ, πλεον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς
 μὴ καρηβαρεῖν ἀρξαίμην, κατὰ σοι τὸν παιδοβοσκὸν κα-
 λῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπιλον ἔχω
 14 τὴν κεφαλὴν. Μετὰ δὲ τὸν ποτὸν συνυβλήσομεν, οἷα καὶ
 ἄτ' εἰώθαμεν· οὐ γὰρ ἄκαιρον δῆπουθεν ἐνοικοφλύειν.
 ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμέν
 τῆς Ἀττικίσσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὅς ὁ Καλλικλῆς.
 τὸ γὰρ ἐρεσχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαλησθιγὰν
 γίγνεται. ἐγὼ δέ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐδήμος, κρύος γὰρ ἐστίν,
 ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι καὶ μὲν χειμῶνός

πίπεις. αὐταὶ γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν
 ἀπορρυῖσι τοῦ δίδου, οὐ σκινάζου-
 νται οὕτως. νευστάς δὲ τοὺς κολυμ-
 βητάς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξ-
 εσμένα στίλβεις ἔνεκιν. πλακοῦν-
 τα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκυροδυσκλινῶν,
 ὅτι διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν,

οἷον ὡς κρωβύλον ἀναδεδιμένον. ὃ
 ἢ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδο-
 βοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον. διέμπιλον
 δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμέ-
 νον. V.

8 Συνυβλήσομεν) Συνυβείσομεν,
 ἀντὶ τοῦ φλυαρήσειν. V.

& olivas caducas, (servo autem illas sub sigillis vermium opera
 praeclare erosifis) & alias olivas colymbades [natatiles], & lutea
 ista pocula, acutistacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: &
 placentam ex intestinalis cinnamato plexu formatam. At tu, puer,
 plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi
 puerulcum [paedagogum] contra te advocem. Scitis enim, quam
 crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus ca-
 put habeam. Post potum autem connugabimur, qualia & quae so-
 lemus: neque enim intempestivum sane in vino garrere. Laudo hoc,
 inquam: etenim flos ipse & medulla sumus Atticissationis. Bene
 dicis, inquit Callicles: saepe enim invicem nugari coticula fit
 loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim est, luben-
 tius meraciore pocula suffrequentarem, etenim frigore enectus sum:

εἰμι, καὶ χλιανθεῖς, ἥδιον ἀκούοιμι τῶν χειροσόφων τού-
των, τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τῆς βαρβιτωδοῦ. Τί ταῦτα 15
ἔφησθα, ὦ Εὐδήμη; ἦν δ' ἐγὼ ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάτ-
τεις ὡς ἀστόμοις οὔσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ
γλῶττά τε ἦδη λογά, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιο-
λογήσων ὑμῖν, καὶ κατανίψων ἀπὸ γλῶττης ἅπαντας·
ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὀλκάδα
τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένου τοῦ
ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσας, ἔκτο-
ράς τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀΦεῖς,
καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον, Φθόνῳ
τῆς εὐημερίας. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ
καὶ νῆι καὶ θεῖ κατὰ τοῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος,
πίνων ἄμα, ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ Φαλά-

5 Λογᾶ) Ἀπὸ τοῦ λίγην ἐπιθυ-
μῆ. V.

9 Εὐφοροῦσαν) Ἀπὸ τοῦ εὐφροῦ
τῷ πνεύματι φερομένην· ἀκροκυμα-
τοῦσας δὲ τὴν μετρίους τοῖς κύμασιν
ἔτι διολισθαίνουσας· ἔκτορας δὲ καὶ
ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδη-
ροβάλεια φασί. V.

12 Πλεῖ καὶ νῆι καὶ θεῖ) Πί-
παικται τῷ κακοδαίμονι τὰ προσ-
τακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖν ἔτι τὸ
ἀπὸ τῆς ληθείας εἰκόνος τῆς τριαρ-
μέου νείας. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δει-
κνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὅτι ὡς λιποῦ-
ται αὐτοὺς παραλογίζεται. V.

& calefactus lubentius audirem manusapientes illos, & tibicinem,
& barbiticinem. Quid haec, inquam, Eudeme? indictionem [si-
lentium] nobis iniungis, quasi ore carentibus, & elinguatis. Mihi
vero & lingua iam fermocinaturit, & iam provehebar, ut qui an-
tiquo apud vos sermone usurus essem, & nive vos de lingua mea
conspuiturus omnes. At tu simile quid fecisti, ac si quis trium ve-
lorum onerariam navem, secundo navigantem, sinuatis velis sca-
phae, felici cursu per summos fluctus latam, dimissis quibusdam
tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium,
comis retrahat impetuosum illud cursus, invidia venti ferentis.
Igitur, inquit ille, tu quidem, si volueris, naviga, & nata, & cur-
re per fluctum: ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus
Lucian. Vol. V.

κρων, ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὅψομαι διαφερόμενος
σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατ-
ουρουμένην.

16. ΛΥΚ. ὦ Λεξιφάνες, καὶ ποτοῦ καὶ ἀναγνώ-
σεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἦν μὴ
τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὅποσα διεξελήλυθας,
εὐῖσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος ὑφ'
ῶν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον,
γελῶν ἐπῆει μοι ἐπ' αὐτοῖς· ἐπεὶ δὲ πολλὰ, καὶ πάν-
τα ὅμοια ἦν, ἤλευν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λα-
βύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτακότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν
17 μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα. Ζητῶ οὖν πρὸς
ἐμαυτὸν, ὅπόθεν τὰ τσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν
ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἵχες τοσοῦτον
ἔσμον ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲν αὖ-

2 Κατουρουμένην) Καὶ τοῦτο πεί-
παικται ἀποσκαπτικῶς εἰς τοὺς ὀνο-
ματοποιούντας· κοῖνον γὰρ τοῦτο
καὶ κατὰ τοῦ φορτικῷ τὸ κατου-

ρουμένην. V.

9 Καὶ πάντα ὅμοια ἦν) Ὅπως
ἀπὸ τῆς, πάν ὅμοια, παροιμίας.
V.

*ille Iuppiter, aut de glabri montis specula, aut de coeli arce, vi-
debo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.*

*Lyc. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis: ego enim
iam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuerō
haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum
nactus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti
me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum
vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum
infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te inci-
disse, e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel
atra potius bili esse percitum. Quaero igitur apud me ipse,
unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tan-
tum examen absurdorum distortorumque nominum con-
cluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero*

τὸς ἐποίησας, τὰ δὲ κατορωρυγμένα ποθεν ἀνασπῶν,
κατὰ τὸ ἱαμβεῖον,

“Ολοὶα θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς
τοσούτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου, μή
δὲν σε δεινὸν εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε Φίλον τινα,
ἢ οἰκεῖον, ἢ εὖνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε,
καὶ παρρησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέαι, ὅς τάληθες εἰπὼν,
ἔπαυσεν ἂν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους
διαρραγῆναι κινδυνεύοντα, στωτῶ δὲ εὖσαρκον εἶναι δο-
κούντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφορὰν, καὶ ὑπὸ
μὲν τῶν ἀνοήτων ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις,
ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. Ἄλλ’ 18
εἰς καλὸν γὰρ τουτοῖ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἱατρὸν προσιόν-

13 Σάπολιν) Εἶθε καὶ νῦν τουτοῖ
Σάπολιν εἴχομεν. οὐ γὰρ ἂν ἡμιμα-
νεῖς καὶ κορυζάντας, (μικρὸν γὰρ
τοῦτό γε) ἀλλ’ ἀποπληκτους καὶ
λημφάτους ὅλους, τοῦτο μὲν περὶ
μεταχειρίσιν λόγων, τοῦτο δὲ περὶ
τῶν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν
ἴασαιτο ἂν. εἰ καὶ χαλεπῶ καὶ δυσ-
μεταχειρίστῳ ὅσα γε τὰ τῆς παρού-
σης καινότητος ἐπικέαλετο ἂν. πρὸ
γὰρ ἂν τοσούτου εὐπύρηνεν ἑλλεβό-

ρου; τίτων Οἰταιῶν ὀρέων, τίτων
Ἀντικύρας ὀρεπιδίων ἐπιδαφιλου-
μένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χα-
λεπώτερον, τίνας καὶ πίπειται ἂν
παρασχεῖν ἑαυτοὺς περιουθετισμέ-
νους; οὕτως ἀπάντων καταχόρας κα-
χιδαμνοῦντων, ὥς μὴ ἂν τινα τού-
των ἑαυτῶν τῶν ἀπ’ αἰῶνος εἰς σύνα-
σιν ὑμνουμένων. οὐχ’ ὅπως ἐνάμιλλον
οἶσθαι φαῖναι, ἀλλ’ οὐδ’ ἐγγὺς
τούτῳ γενέσθαι. τὸ τοῦ Ὀμήρου

sepulta alicunde eruiſti, ut ex iambico illo tibi dici poſſit, Per-
eas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum
in me effudiſti, qui nulla te iniuria laeferim. Videris autem
mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut be-
nevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fi-
ducia utentem incidiſſe, qui vera dicendo liberaret te aquo-
ſo tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, peri-
clitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valetu-
dinem eſſe, quae calamitas eſt: & ab infanis quidem lau-
daris, morbum tuum ignorantibus, eruditis autem miſe-
ricordiam moves merito. Verum enimvero, accedentem
enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te

σα, Φέρε τούτω ἐγχειρίσαντές σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τῆς νόσου, ἱασίν τινά σοι εὐρώμεθα· συνετὸς γὰρ αὐτῆς, καὶ πολλοὺς ἤδη παραλαβὼν, ὥσπερ σὲ ἡμῖμαρτες καὶ κορυζῶντας, ἀπῆλλαξεν, ἐγχείας Φάρμακον. χαῖρε, Σώπολι, καὶ τουτονὶ ΛεξιΦάνην παραλαβὼν ἐταῖρον, ὡς οἶσθα, ἡμῶν ὄντα, λήρῳ θεῖνυν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν Φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἐνίγε τῷ τρόπῳ.

- 19 ΛΕΞ. Μὴ ἐμέ, Σώπολι, ἀλλὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιΦανῶς μακκοῦ, καὶ ἄνδρας πεΦρενωμένους ὀλισθογνῶμεῖν οἶεται, καὶ κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον

ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα περιφερομένου, ἡμῖς τοι πατέρων μὲν ἀμεινονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ καὶ ἀληθές μὲν, κατὰ τὸ χερίστον δὲ. Μ.

10 Μακκοῦ) Μακκοῦν τὸ μωραίνειν. Ἀλλὰ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μαρία διαβαλλομένη. ἢ φασιν ἐν-σπριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρα διαλύεσθαι. ἔνθαι τὸ ἀκκίζεσθαι παρ' αὐτὴν λελίχθαι ἀκκοῦ καὶ μακκοῦ. G.

11 Μνησάρχου) Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπὴν. ἐπί-τηδες δὲ τὴν Ἀθῆναι ἀπὸ τοῦ αἰδε-

σματούμενον, ἀνίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θρησκόμενον τὸν Ἡρακλῆα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κατακρίτων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀττεύομαι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπείγμαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεικε τὸν χρῶσμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἥτοι προφητεύοντος, κείμεται. ρηναυστήσιν δὲ ἀπὸ τοῦ ταῖς ραῖς καταυλῆσαι, ἐπίσιν γὰρ τοῦτο ρηναυλοῦντες, ἥτοι διὰ τῶν ρινῶν φοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῶν τινῶν καὶ χλυσῇ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀπὸ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμνησίων κά-σχουσιν. V.

commendemus, age, & fermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui iam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve, Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio iam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne iam plane perierit periclitantem, serva, quacunque demum ratione licuerit.

Lex. Non me, Sopoli, sed huncce Lycinum, qui manifeste maccus est, & homines cordatos labi sententia arbitratur, & ut Samius ille Mnesarchi filius, silentium nobis

σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῶν ἐπιβάλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον Ἀθηναίαν, καὶ τὸν μέγαν Θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρυ καὶ τοῦ Φνέϊ Φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὅττιέομαι οὖν μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· εἰ καὶ δὲ καὶ ῥιναυστήσιν, τοιαῦτα ἐπιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι παρὰ τὸν ἐταῖριον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ρεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτὴν, ἀλλ' ἄβατος καὶ ἀνήρατός ἐστι.

ΣΩΠ. Τί δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης;

26

ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπαλι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλιῶν ἐτῶν ἡμῶν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλώτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεῖς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐταῖς, ὡς δὴ τι μέγα ὄν, εἴτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς Φωνῆς παρακάπτοι.

& linguorium imponit. Sed per impudentem [*quam nemo pudore afficiet*] Minervam, & magnum monstripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus: quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam nasum corrugaturus, cum tot ipsius reprehensiones audiam: & iam quidem ab eo ad sodalicium meum Cliniam, quod audio tempore iam *satis longo* impuram [*non purgatam*] illi esse mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius incendit illam, sed in via & inarata est.

Sop. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes?

Lyc. Ipsum hoc, Sopoli, non audis, quae loquatur? & nobis, qui iam cum ipso versamur, relictis, ante mille annos *recepto sermone* nobiscum loquitur, linguam ipsam pervertens, & absurda illa componens, studiumque in illis collocans, quasi magnum quiddam esset, si ut peregrinum se infusuat, & constantem linguae monetam adulteret.

ΣΩΠ. Μὰ Δί', οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γούν τῷ ἀνδρὶ πάση μηχανῇ, καὶ κατὰ θεὸν γάρ, τῶν χολωτῶν τινι φάρμακον τοῦτ' κερασάμενος ἀπῆειν, ὥς πῶν ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξιφάνες, ὥς ὑγίης ἡμῖν καὶ καθαρός γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθεῖς· ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ράων ἔσῃ.

ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὃ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτοῦ τοῦ Φαρμάκου. δέδοικα γούν μὴ πτώμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα.

ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὥς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίς, καὶ λέγοις.

ΛΕΞ. Ἴδου πείθομαι, καὶ πίομαι. Φεῦ, τί τοῦτο; πολλὸς βορβορυγμός. ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

21 ΣΩΠ. Ἀρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τοῦτ' ἐμῶν, εἴτα μετ' αὐτὸ, ἐξελέλυθε τὸ, κατὰ· εἴτα ἐπ' αὐτοῖς,

Sop. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam forte attribulario cuidam hoc poculum temperavi, iamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age, prius ipse bibe, Lexiphanes, uti sanus nobis & purus fias, exhausta illa sermonum absurditate. Quin obsequere mihi, & bibe, habebisque mollius.

Lex. Nescio, quid acturi mecum sitis, Sopoly, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti poculo. Metuo enim, ne loculum mihi verborum paret hoc poculum.

Lyc. Bibe, ne cunctare, ut humanum iam sapias & loquare.

Lex. En obsequor, & bibo. Phy, quid hoc est? multus intestinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutuisse.

Sop. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κατὰ. Tum post illa, ἢ δ' ἄε, & ἀμυγέ-

τὸ, ἥδ' ὅς, καὶ ἀμηνέπη, καὶ λῶστε, καὶ δῆπουθεν, καὶ
 συνεχές τὸ ἅττα. βίασαι δ' ἑμῶς, καὶ κάθετες εἰς τὴν
 Φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἱκταρ-ἐμήμεκας,
 οὐδὲ τὸ σκορδιᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ
 σκύλλεσθαι. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐ-
 τῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἂν
 ἔνια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται
 συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὲν καθα-
 ρὸς οὐτοσί, πλὴν εἴ τι μεμῆνηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω
 ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν, ὦ
 Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε ἅ χρὴ λέγειν.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν 22
 προωδοποιῆται τὰ παρὰ σοῦ· καὶ πρὸς σέ τὸ λοιπὸν, ὦ
 Λεξιφάνες, ἡ συμβουλή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς
 ἐπαινέσθαι ἐπὶ λόγοις, καὶ τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,

3 ἱκταρ ἐμήμεκας) Πλατωνικὸν
 τοῦτο, καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ
 τὸ σκορδιᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ
 χάσματος διαταυρῆσθαι. V.

7 Σιληπορδία) Σιληπορδεῖν παρὰ
 Σώφρονι τὸ στρηνιάειν καὶ ἀβρύνεσθαι.
 ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ
 κακίμφοτον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν

διὰ τὴν εὐπρίαν τῶν λέξεων, καὶ τὸ
 μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξαγκύ-
 σθαι αὐτῶ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ
 ἀποπνεῦσαι ἢ τὸν ὄγκον ἐπείγε-
 σθαι. πολλὰ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποβλη-
 μένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον
 ἔσεσθαι. V.

πῃ, & λῶστε, & δῆπουθεν, & frequens illud ἅττα. Atta-
 men vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum
 enim ἱκταρ ενουμίστι, neque σκορδιᾶσθαι, neque τευτά-
 ζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenius-
 que tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quae-
 dam decedant. Σιληπορδία enim magnū crepitum edet,
 cum spiritu una elabens. Sed iam purus hic est, nisi si quid
 mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea
 assumtum, Lycine, aliter institue, & doce, quae dicenda sunt.

Lyc. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a
 te munita est. Ac tuum de cetero est consilium, Lexipha-
 nes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine

τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα Φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξά-
 μενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκά-
 λοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ
 ἐκείνων Φωνῇ συντραφεῖς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλά-
 τωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ,
 καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ
 τούτων ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις
 ἐν λόγοις ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κορο-
 πλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἰοικῶς, κεχρωσ-
 μένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πῆλι-
 23 νός τε καὶ εὐρύπτως ὢν. Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ἄλγυν
 τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπερμείνας, καὶ μὴ αἰ-
 δεσθεῖς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι,
 καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος
 ἐπὶ τῷ χεীরι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἑλληνα καὶ Ἀττικὸν
 ἀποκαλούντων σε, τὸν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς σαφε-

ne celebrari, talia quidem omnia fuge, & averfare. Facto
 autem initio, a poetarum optimis, cum magistrorum opera
 eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae in-
 nutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi,
 multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi
 exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum
 instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui
 nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum
 finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra
 luteus sis & fragilis. Haec si feceris, & pauxillo tempore
 infcitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo
 te pudeat; cum fiducia multitudinem alloqueris, neque de-
 ridebere, ut nunc, neque in deteriore partem in ore eris
 praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contem-
 tum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis nu-

στάτοις ἀρθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκείνο μέ-
μνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν γενο-
μένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περισφίειν ἐκεῖ-
να, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατεῖν, ζη-
λοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων, μηδέ σε φελ-
γέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν
ἀθλητῶν νόμον, ἢ στερεῶ σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μά-
λιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν ἀμπόλου λίαν
νῦν ἀπελέλειψο. Καὶ ὁ τύφος δέ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, 24
καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγί-
ζειν ἀπέστω, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ
αἶεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἣν τὰ πάντων συκοφαν-
τῆς. καὶ μὴν καὶ ἐκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον
ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προ-
παρασκευασμένος, ἔπειτα κατακωσμεῖς τοῖς ῥήμασι,

8 Χάρισι --- θύε) Ἐκ τῆς τοῦ
Πλάτωνος παραινέσεως δοχεῖ παρει-
λῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν
τῷ περὶ Γαμηλίων παραγγελμάτων,

ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυ-
τέρῳ τὸ ἄθος ἔντι, τ' ἄλλα δὲ καλῶ
κἀγαθῶ, παρεκείμετο θύειν ταῖς
Χάρισι. (p. m. 246. pr.) G.

merari dignus sis. Ante omnia vero hoc mihi memento,
ne imiteris Sophistarum, qui paulo ante nos fuere, pessima,
neque studiose illa confecteris, uti nunc; verum talia
conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te
verborum inodori & caduci flores; sed ex lege athletarum,
solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato,
a quibus longissime iam relictus es. Tumor vero & iactantia,
& mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio
absit, & infectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum,
si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum,
sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba,
sententias comparatas, verbis deinde exornas no-

καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἦν που ῥῆμα ἐκφυλὸν εὐρύς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῆς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διανοίαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῆ, ἂν μὴ παραβύσης αὐτό που, καὶ τῷ λεγομένῳ μὴδ' ἀναγκαῖον ἢ οἶον πρῶην, τὸν οὐ μάλωπα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν εἰκότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς
 25 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν Φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μὴδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσκειν. οἶον ἐκεῖνα πᾶς οἶει κατὰ γῆς δύναι ἡυχόμεν, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸν ἀνδρεῖον ὥς λεγέσθαι δουλάρια δέ, καὶ τοὺς ἄρρενας τῶν ἀκολούθων ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ

minibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum iudicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur, plane necessarium non sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, proiecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescabant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utroscumque, & te, & laudatores illos risere. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedisse.

οἶδεν ὅτι χιτώνιον μὲν, γυναικὸς ἐσθῆς, δουλάρια δὲ τὰ
 θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστε-
 ρα, οἷον τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντῶμενος, καὶ τὸ καθε-
 σθεῖς, οὐδὲ μετοικικὰ τῆς Ἀθηναίων Φωνῆς. ἡμεῖς δὲ
 οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ γλῶτταν γραφον-
 τας ποιήματα· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέτροις παραβάλ-
 λειν, καθάπερ ὁ Δωσιάδου βωμὸς ἂν εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυ-
 κόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν Φωνὴν
 κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦτα ζηλώσης, καὶ μεταμά-
 θης, ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἦν δὲ
 λάβης αὐτὸς εἰς τὴν λιχνείαν κατολισθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
 πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄν-
 γε καὶ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

quos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse
 vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; &
 alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντῶ-
 μενος, & καθεσθεῖς, quae neque aliunde delata domicilium in
 Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas lau-
 damus poëmata scribentes, ad quae glossario opus est. Tua
 vero, ut pedestria metris comparem, sicut Dosiadae ara
 fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & si quis adhuc est lin-
 guae, quam isti, infelicioris. Haec si studiose dediscas, opti-
 me tibi consulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas
 fallente velut vestigio labaris, admonitione ego defunctus
 sum, tu vero te accusabis, si quidem aliquando deterio-
 rem te factum intelliges.

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

1 ΠΑΜΦ. ΠΟΘΕΝ, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖ-
ξαι; αἰ μὲν γὰρ Φαιδρὸς ὦν τυγχάνεις. ταῦτ' δὲ πλεον
τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτ' ἄν μὴδὲ κατέχειν δυ-
κατὸς εἴ τὸν γέλῳτα.

ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἤκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέ-
λωτος δὲ αὐτίκα κωινῶν ποιήσομαί σε, ἣν ἀκούσης οἷα
δίκη δικαζομένη παρεγενόμην, Φιλασόφων πρὸς ἀλλή-
λους ἐριζόντων.

ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις.
τὸ, Φιλοσοφῶντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ
καὶ τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ὡς ἀφίσι διαλύεσθαι τὰ
ἐγκλήματα.

2 ΛΥΚ. Ποθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἱ γε

ΕΥΝΟΥΧΟΣ.

Pamph. **U**NDE nobis, Lycine, aut quid ridens advenis?
Nam semper quidem hilaris esse soles: hoc autem solito
plus mihi videtur, in quo neque risum continere potes.

Lyc. E foro tibi adsum, Pamphile: risus autem statim
faciam te participem, si audieris, cui causae disceptandae
interfuerim, contendentibus inter se philosophis.

Pamph. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, phi-
losophos iure inter se experiri: qui debeant, si quid etiam
sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

Lyc. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se

ἑμπεδόντες, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι;

ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκίνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων δίκη δὲ ὁμῶς συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ὑψηλοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἂν τις ἠδέσθῃ, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος.

ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἦδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὥς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ. Συντέτακται μὲν, ὦ Πάμφιλε, ὥς οἶσθα, ἐκ 3

1 Ὅλας ἀμάξας) Ἐπὶ τῶν ἀγαν ἑβριστικῶς ἀλλήλοις χρημέναν εἰρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἀμαξῶν ἀναβαίνοντες, τοῦ ἅμα τε περίσπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἰσχυροὶ ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία, τὰ ἐξ ἀμά-

ξης. οὗτος οὖν ἐν' ἐνδείκνται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκάμματι παρακολουθῶσαν τοῦ εἰσθῆτες, ὅλας εἶπεν ἀμάξας. V.

2 Ὑπερδιατεινόμενοι) Ὑπερφλονεύοντες. V.

3 Διεφέροντο) Διαμάχοντο. V.

plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes, & ultra, quam possent, contententes?

Pamph. Numquid de literis disceptabant solemnia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae?

Lyc. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Eiusdem enim ambo sententiae, & disciplinae eiusdem. Et tamen iudicium constitutum est, & suffragia ferebant iudices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediat.

Pamph. Quin tu igitur dicis iam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

Lyc. Constituta sunt, quod nosse, Pamphile, ab impera-

Βασιλέως μισθοφορά τις οὐ Φαύλη κατὰ γένη τοῖς Φιλοσόφοις, Σταϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικεῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ᾧ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἄλλα, οὐ βοεῖη τις ἦν, κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' ἱερήιον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ᾧ συνεῖναι τοῖς νέοις.

ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καὶ τίνα Φασὶν αὐτῶν ἑναγχοῦς ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον.

ΛΥΚ. Αὕτη, ᾧ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμινομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ Φιλοσόφους εἶναι Φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνεύουσης, καὶ ἱερῶν πατρώων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι.

ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τούτῳ γέ ἐστι τοῖς

6 Κατὰ τὸν ποιητὴν) Ἐκ τῆς X τῆς Ἰλιάδος τοῦτο. G.

tore salaria non contemnenda generatim philosophis, Stoicis dico, & Platonicis, & Epicureis, insuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicuius locum surrogari, probatum suffragiis optimum, Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, secundum poetam, *neque vislima*, sed decies millenae quotannis drachmae, ut iuvenes doceret.

Pamph. Novi ista: & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Peripateticorum puto alterum.

Lyc. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & haecenus ridiculum illis erat nihil aliud, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris maiorum suorum decertarent.

Pamph. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non

Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσθαι.

ΛΥΚ. Ὅρθῳς λέγεις. Φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. Τὰ μετὰ ταῦτα 4 δέ, ἥδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτερος, οἷσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικόν, καὶ Βαγῳάς ὁ εὐνούχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπέδεδεικτο, καὶ ὅτι τῶν Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἶχετο· καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. Τὸ δ' οὖν τέλος 5 τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφ' ἑνὸς γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγῳάν, καὶ διελέγχειν ἐπειράτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· κατὰ ταῦτα δέ καὶ ὁ Βαγῳάς, ἀντεζήταζε τὸν ἐκείνου βίον.

3 Καὶ -- ἐγίνετο) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκόπει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐστέρειαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V. 7 Ἀμφήριστοι) Ἐπιφιλόνηχοι. V.

valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare.

Lyc. Recte dicis. Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est. Quae autem post consecuta sunt, iam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen iam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli eiusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior. Finis ergo causae huc evasit. Diocles, omisso ostendere sua merita, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit.

ΠΑΜΦ. Εικότως, ὦ Λυκίνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἔχρησεν εἶναι αὐτοῖς· ὥς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

6. ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἥδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν δεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγῳά μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐκ αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλείσθαι ἤξει, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιβραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἀπάντων συλλόγων, δυσσιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θάμα, εἴ τις ἔωθεν ἐξῶν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν εὐνούχον λέγοντος, ἀλλὰ τι
το Μεταποιεῖσθαι Ὁ Ἀντιποιεῖσθαι. V.

Pamph. Merito illud quidem, Lycine: ac maior pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si iudex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae iudicem.

Lyc. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis haberent conviciorum & criminum, denique iam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quid-

εὐνυθετον, καὶ μικτόν, καὶ τερατώδεις, ἔξω τῆς ἀνθρω-
πείας φύσεως.

ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα Φῆς, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ἤδη γελαῖν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τῆς παρα-
δόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἄτερος; ἄρα
τὴν ἡσυχίαν ἤγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντει-
πεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἱ 7
κεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἡρυ-
θρία, καὶ ἰδίῳ Φανερὸς ἦν τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυ-
ναικεῖον ἐμφοβεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διο-
κλέα, Φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ
γυναιξὶ μετεῖναι καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτί-
μα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῶ καὶ τῖς Ἀ-
καδημαῖκός εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐ-
δοκίμησας ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καίκεῖνον αὐ-

dam, & mixtum, & prodigiosum, & a natura humana ab-
horrens.

Pamph. Novum crimen narras, Lycine, iamque ipse ad-
risum, sodalis, adducor, inexpectatam accusationem au-
diens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quo-
que contra haec dicere quidquam ausus est?

Lyc. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod fami-
liare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste su-
dabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre,
inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum,
qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi pos-
sint; adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thargelia,
quae causam ipsius iuarent; atque aliquis Academicus e
Gallia enuchus, qui paulo ante nostram aetatem inter Graeco-
cos floruerit. At Diocles illum ipsum quoque, siquidem

Lucian. Vol. V.

O

τὸν, εἰ περιῆν, καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἴρξεν αὖν, οὐ
καταπλαγεῖς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν· καὶ
τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκείνον
ὑπὸ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς
8 τὸ γελαιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. Ἐν τούτοις
ἦν τοῖς δίκασταῖς ἡ διατριβή· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ
σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνούχος
ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχει-
ρισθῆναι ἀξίων· τοῦ μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐ-
μοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέ-
γιστον, πῶγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτὸν, καὶ τοῖς προσιοῦσι
καὶ μανθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα
ταῖς μυρίαῖς, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεισθαι· τὸ
δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακῆλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν
γὰρ καὶ πεπειῖσθαι ποτε ἀνδρείας, τούτων δὲ ἐξ ἀρ-
χῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι

12 Πρέποντα ταῖς μεθοφορίαις.
G.

14 Βάκηλος) Βάκηλος μέγας,
ἀνόντος, γυναικώδης. V.

fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius
apud vulgus gloria: & quædam ipſe memorabat dicta, in
illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in cor-
poris illud vitium iacta. In his agebant iudices, & caput
cauſæ iam in eo vertebatur, probandumne eſſet eunuchus,
philoſophiam profiteri, & adoleſcentium præfeſturam ſibi
demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integri-
tatem partium omnium corporis inefſe philoſopho debere,
præſertim, prolixam eum barbam habere, quæ fidem ei
apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque præ-
ſtet, dignam denique decem millibus, quæ ab imperatore
acciperet. Eunuchi vero conditionem, exfeſtorum etiam
ſtatu deteriore. Hos enim tamen aliquando expertos eſſe
virilitatem: hunc autem ab initio ſtatim abſciſſum, & am-
biguum quoddam animal eſſe, cornicum inſtar, quæ ne-

κατὰ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἱ μὴτε περιστέραῖς, μὴτε
 κόραξιν ἐναριθμοῦντο ἄν. Τοῦ δὲ οὐ σαματικὴν λέγοντος 9
 εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης
 ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπι-
 στήμης· εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου,
 εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ
 τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ
 ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βα-
 γώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις
 διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολὴν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι
 δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν
 ἂν, ὡς διαφθεύρων τὰ μεράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγέ-
 νειον μάλιστα ἐσκόφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο,
 προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πάγωνος, ἔφη, βαθέος κρίνε-
 σθαι δεοὶ τοὺς φιλοσοφούντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότε-
 ρον προκριθῆναι πάντων. Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρε- 10

5 Εἴθ' ὁ Ἀριστοτέλης) Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς. V.

que in columbis, neque in corvis numerentur. Altero au-
 tem contendente, Non corporis hoc esse iudicium, sed ro-
 bur animi *spectari*, & examen mentis oportere fieri, atque
 scientiae dogmatum: tum Aristoteles citabatur testis eius
 orationis, qui supra modum admiratus sit Hermiam eunu-
 chum, Atarnensem tyrannum, usque eo, ut etiam illi eo-
 dem modo, quo Diis, rem sacram faceret. Quin etiam illud
 adiciere ausus est Bagoas, Multo aptiorem esse adolescen-
 tibus eunuchum magistrum, in quo neque haerere aliqua
 illorum respectu calumnia possit, neque Socratis illud cri-
 men locum habere, quasi corrumpere adolescentulos. Cum-
 que in mentum imberbe inprimis iacta quaedam essent, le-
 pide hoc, ut sibi quidem videbatur, adiecit. Si enim, in-
 quit, a barba prolixa iudicari philosophos oporteat, caprum
 iustius praeferrī omnibus. Inter haec tertius alius superve-

στῶς, (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεί κείσθω) Καὶ μὲν, ἔφη, ὧ ἄνδρες δικασταί, οὕτοσὶ ὁ τὰς γνάβους λείος, καὶ τὸ Φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ εἰκῶς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάντῃ ἀνδρείος ὑμῖν Φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτὲ, ὡς ὁ Ἄξων φησὶν, ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν εὐνούχον ἀναφυγῶν, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὐρόμενος, ἀφείβη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπὸ γε τῆς Φανεράς ὀψεως. νῦν δὲ καὶ παλινο-
 11 δῆσαι μοι δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. Τούτων δὲ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγῶας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χροῖματα, καὶ ψυχρῶ τῷ ἰδρῶτι ρεόμενος, καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

6 Ἄρθρα ἐν ἄρθροισι ἔχων) Κακίμφοτον τοῦτο, καὶ ὁ φασὶ οἱ ἰδίωται φύσιν πρὸς φύσιν. V.

niens, cuius nomen in obscuro relinquatur, Verumtamen, inquit, iudices, iste laevibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho similis, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum iudicabant, negantibus, ex specie manifesta: iam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis causa. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffuens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque verò inutile sibi crimen ad praesens certamen iudicaret.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν ἤξιον 12
ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους ἐπισκο-
πεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων· οἱ
δὲ ἔτι γελοιότερον μεταστελαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκή-
ματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυεῖν,
καὶ τινὰ τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβυτάτον τε καὶ πιστό-
τατον ἐφ'esτῶτα ὄραν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ ἐπεὶ πάν-
τας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα
ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον
ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. Καὶ νῦν ἄτερος μὲν 13
πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς Φασί, γυμνάζεται,
καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορίαν συγκροτεῖ, καὶ

7 Τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων. Βάλλ' ἐς κόρακας, μιὰρ, εἰ τοῦτο φιλοσο-
φεῖν ἔγνωκας. V.

Pamph. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praeuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo iudices de illis decreverunt?

Lyc. Non in eadem omnes erant sententia, sed alii postulabant illum exutum istar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule, arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, iubere illum congregi, & inire, & iudicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum assistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset, cui non concussa dolerent ilia, decreverunt reiicere & remittere causam in Italiam. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem, ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen

τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ
καὶ οὗτος κατὰ τοὺς Φαύλους τῶν ρητόρων τοῦτο ποιῶν,
καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος κα-
ταλέγων. τῷ Βαγῳά δὲ ἕτερα, ὥς Φασι, μέλει, καὶ
ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα,
καὶ τέλος, κρατήσῃν ἐλπίζει, ἣν ἐπιδείξῃ ὥς οὐδὲν χεί-
ρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ,
ὦ ἐταῖρε, Φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ
ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἐτι δέ μοι
κομιδῇ νέος ἐστίν) εὐξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν
γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἔτοιμον ἐς Φιλοσοφίαν ἔχειν.

5 Ἀνδρίζεται) Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρὸς τι ποιῶ. V.

movet, maxime sibi contrarium: hūque more malorum cau-
sidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc
ipso crimine recenset. Bagoam autem alia, aiunt, cura te-
net, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem ha-
bet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo
se afinis, qui equas ineunt, deteriore. Illud enim, soda-
lis, optimum videtur philosophiae criterium esse, haec de-
monstratio, cui contradici nihil possit. Itaque filium (est au-
tem mihi admodum iuvenis) optaverim, non mentem ne-
que linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam
habere.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

ΑΜΦΙ τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ ἰ
 αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' αὐτέου περί οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαν-
 τείης, καὶ ἀληθείης, ἥ δὴ ἐκ τούτων ἐς ἀνθρώπων βίον
 ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ δι-
 δασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅπως ταύτην τὴν μαντοσύνην
 διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὅσοι σοφοὶ εἶντες, τὰ μὲν
 ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται·
 μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.
 Καὶ ἡ μὲν σοφίη παλαιή, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀπίκετο, 2
 ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλέων, Θεοφιλέων. οἱ δὲ
 νῦν, ἀμαθὴ καὶ ῥαθυμίη, καὶ προσέτι μισοπονίη, κεί-
 νοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὐτ' ἀν' ἀνδράσιν ἐπικυ-

1 ΑΣΤΡΟΛΟΓ.) Γραι. Ἀστρο-
 λογίης. G.

5 Ὑποθημοσύνη) Δόγμα. V.
 13 Ἐπιχυρίσει) Ἐπιτύχουσιν. V.

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque stellis haec scriptio est: non ipsis de
 astris, ipso de coelo, sed de divinatione ac veritate, quae
 ab hisce ad hominum vitam pervenit. Neque vero prae-
 cepta hic libellus habet, neque disciplinam promittit, quo-
 modo excellere hac divinatione quis possit, sed reprehen-
 do, quotquot docti cum sint, alia quidem exercent, & suis
 omnibus enarrant, solam autem astrologiam neque hono-
 rant, neque exercent. Ac sapientia quidem huius rei anti-
 qua, neque recens demum ad nos venit, sed opus est an-
 tiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc sunt, in-
 scitia & socordia, atque insuper laboris odio, cum con-
 traria illis sentiunt, tum, si quando in homines incidunt fal-

ρέωσι ψεύδεα μαντευομένοισιν, ἄστρον τε κατηγορεῖσιν, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν, οὐδὲ μιν οὔτε ὑγίεια οὔτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψεύδεα, καὶ ἀνεμῶλιον, οὐ δικαίως, ἐμοὶ δοκεῖ, φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος αἰδρεῖν, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφύειν, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίην, μουσικῆς ἀσοφίην. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθῆες
 3 τῶν τεχνῶν, ἐκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφίῃ. Πρῶτον μὲν ὧν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτὶν δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἢ σοφίῃ τοῦ ἔθνους, (καὶ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ τῆς οἰκῆσεως ἢ εὐμοιρίῃ· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίῃ καὶ γαληναίῃ περικέαται· οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτους τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μὴ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὧν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πᾶμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε ἄλλη μορφῇ τροπομένην, ἐδό-

3 Ἀνεμῶλιον) Μάταιον. V.

5 Ἀφύειν) Ἀυκίην. V.

7 Πρῶτον) Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις σχεδὸν δοκούντα ταῦτα. Χαλ-

δαίους γὰρ φασὶ πρώτους ἀστρονομίας ἀρξαι. M.

. II Εὐμοιρίῃ) Εὐκληρίᾳ. V.

fa divinantes, & sidera accusant, & ipsam oderunt astrologiam, eamque neque sanam, neque veram arbitrantur, sed disciplinam mendacem & ventosam, inique, ut mihi videtur, sentientes. Neque enim fabri inscitia, fabrilis ipsius artis mala indoles; neque imperitia tibicinis, musicae ipsius est inertia. Sed isti quidem artium imperiti, unaquaeque autem ars per se sapiens est. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus constituerunt. Causa illis partim sapientia gentis, nam reliquis etiam in rebus sapientiores ceteris Aethiopes; partim etiam habitandi fors commoda. Semper enim illos serenitas & tranquillitas circumiacet, neque anni vices patiuntur, sed in una eademque tempestate habitant. Cum igitur cernerent, lunam non eandem semper apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam

κεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίας ἄξιον. ἔν-
 θεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τούτων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ
 σεληναίῃ τὸ Φέγγος, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡελίου ἔρχεται. Εὖ 4
 ρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν Φορὴν, τοὺς δὲ πλά-
 νητας ἡμεῖς καλέομεν, (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων
 κινεῶνται) Φύσιν τε αὐτῶν, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα,
 τὰ ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν
 ἐπέθεσαν, οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκειον, ἀλλὰ σημήια.
 Ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ 5
 δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρ-
 ἔδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφῶν ἐκδεξάμενοι ἡμερ-
 γέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἡγεῖραν, μέτρα τε τῆς ἐκά-
 στου κινήσεως ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μῆ-
 νέων καὶ ὥρέων διατάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον
 ἢ σεληναίῃ, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφῇ ἐγένετο· ἔτεος δὲ
 ἡέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἡελίου περίφορος. Οἱ δὲ καὶ ἄλλα 6

13 'Εσημήναντο) 'Εσημιοῦντο. V.

verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna.
 Inde igitur quaerendo invenerunt causam harum rerum,
 quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit. Invene-
 runt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem
 planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum mo-
 ventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae
 singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina:
 non *nuda* nomina, ut videbantur, sed *signa ipsarum natura-
 rum*. Haec igitur Aethiopes in coelo conspexerunt. Post vi-
 cinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegy-
 ptii vero, quam acceperunt ab illis ex parte modo altera ab-
 solutam divinandi rationem, in maius extulerunt, mensu-
 ram motus uniuscuiusque signarunt, & annorum nume-
 rum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium
 quidem illis modus luna eiusque conversio fuit, anni au-
 tem sol, atque solis circuitus. At ipsi alia quoque his mul-

ἐμήσαντο πολλῶν μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντός
 ἥερος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ εὐ-
 σταθέων, καὶ οὐδαμᾶ κινεομένων, δωδέκα μοίρας ἐτά-
 μοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεία ζῶα ἑόντα, ἕκα-
 στον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐνά-
 λια, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ
 7 δὲ κτηνέων. Ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἰρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυει-
 δέα ποιεῖται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δωδέκα
 μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ ἀλλοίησι μοίρη-
 σιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέ-
 βλεπον· ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημή-
 ναντο· οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν·
 καὶ οἱ ἄλλοι τᾶλλα ὡς ἕκαστοι, ἰλάσκονται. ναὶ μὴν
 καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἡερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ
 Ἄπις αὐτέοις χρῆμα ἰρώτατον, τὴν χώραν ἐπινέμεται;

1 Ἐμήσαντο) Ἐμνησάσαντο.

7 Ἀπὸ τίω) Τούτου. G.

14 Σεβίζονται) Σεβάζονται. G.

15 Ἄπις) Τὸ μοσχάριον. G.

to maiora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis
 reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moven-
 tibus se, duodecim partes rescuerunt, in quibus illae al-
 terae moverentur. His cum assignassent suum cuique ani-
 malia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia
 vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia iumen-
 torum. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum ge-
 nerum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim par-
 tibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus di-
 versisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quot-
 quot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *no-*
mine illo signaverant: neque caprum mactant, quicumque
 noverant Capricornum; atque alii alia, ut cuique *visum est*,
 placant. Sane etiam taurum in honorem coelestis tauri co-
 lunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem il-

καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου
 τοῦ ταύρου μαντικῆς. Οὐ μετὰ πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες 8
 ἐπέβησαν τοῦ λόγου· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ
 Ἀμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἥερα καὶ ἐς τὴν τούτου σο-
 Φίην εἶρητο, παρὰ τὸν Ἀμμωνα, καὶ οὗτοι κριοπρόσω-
 πον ποιεόνται. Ἐγνώσαν δὲ ταυτέων ἕκαστα καὶ Βαβυ- 9
 λῶνκοι, οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἔμοι δὲ
 δοκεῖ, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀπίκετο. Ἐλ- 10
 ληνες δὲ οὔτε παρ' Αἰθιοπῶν, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων ἀ-
 στρολογίης περὶ οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς
 ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγέστατο,
 οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς Φάος τὸν λόγον προήνεγκεν,
 ἀλλ' ἐς γοητείην, καὶ ἱερολογίην, οἷη διανοίη ἐκείνου. πη-
 ξάμενος γὰρ λύρην, ὄργιά τε ἐποίεετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν.
 ἡ δὲ λύρη, ἐπτάμιτος εἶϋσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέ-
 ρων ἀρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος,

lorum depascatur, cui oraculum ibi constituerint, signum
 divinationis illius *coelestis* tauri. Non ita multo post Libyes
 etiam hanc rationem amplexi sunt. Nam Libyum etiam
 oraculum Ammonis, ipsum quoque ad coelum eiusque sa-
 pientiam, relatum est: quatenus Ammonem hi etiam arie-
 tis vultu sibi faciunt. Agnoverunt autem horum singula
 etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi
 vero videtur, multo post ad ipsos hanc rationem perve-
 nisse. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegy-
 ptiis de astrologia quidquam audire: sed ipsis Orpheus
 Oeagri & Calliopes filius primus haec enarravit: non ille
 manifeste valde; neque in lucem totam rationem protulit,
 sed ad incantationem, & sacramenta quaedam, sola mens
 illi *spectabat*. Lyra enim constructa faciebat orgia, & sacra
 canebat. Lyra autem, septem chordarum quae esset, erran-
 tium stellarum harmoniam symbolo quodam signabat. Haec

καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔβελγε, καὶ πάντων ἐκρά-
 τειν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης
 ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύ-
 ρη. Ἕλληνες τε τάδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ
 ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρῃ Ὀρ-
 φέως. ἦν δέ κοτε Ὀρφέα ἰδῆς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροῖῃ μεμι-
 μνημένον, ἐν μέσῳ ἔζεται ἱκελος αἰείδοντι, μετὰ χερσὶν
 ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς
 καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων, καὶ τῶν ἑκάστον·
 εὐτ' ἂν ἐκεῖνα ἰδῆς, μέμνησό μοι τούτων, κοίη ἐκείνου
 αἰοῖδῃ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος
 λέων, Ὀρφέως ἐπαίουσιν. ἦν δὲ τὰ λέγω αἷτια γνοίης,
 II σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἑκάστον τούτων. Λέγου-
 σι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιωτίον, τοῦ δὴ κλέος μαντασύ-
 νης πέρι πολλὸν αἰρείται, τούτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἑλ-
 λησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θή-

inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, &
 omnia vincebat. Neque enim illam, quam fecerat sibi, lyram
 spectabat, neque alia illi cordi erat musica; sed haec ma-
 gna lyra Orphei. Honorantes vero ista Graeci, partem
 ipso in coelo ei decreverunt, & stellae plures lyra vocan-
 tur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidi-
 bus. vel colore affimilatum, in medio sedet canenti similis,
 in manibus habens lyram: circa ipsum autem animalia stant
 fexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eo-
 rumque singuli. Ea vero cum videris, horum mihi memento,
 qualis ille sit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus,
 & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero, quas dico, cau-
 sas nosset, tum tu etiam in coelo unumquodque videres.
 Aiunt vero, Tiresiam, virum Boeotium, cuius divinandi
 gloria multum elata est, hunc igitur Tiresiam inter Grae-
 cos dixisse ferunt, errantium siderum alia, quae sint fomi-

λες, οἱ δὲ ἄρρενες εἶντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι τῷ καὶ
 μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολο-
 γέουσιν, ἄλλοτε μὲν θῆλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως 12
 δὲ καὶ Θυέστew περὶ τῇ πατρώῃ βασιλείῃ Φιλονεικεόν-
 των, ἥδη τοῖσιν Ἑλλήσιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ
 σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστ' ἔμελε· καὶ τὸ ζυγὸν τῶν
 Ἀργείων, ἄρχειν ἐγνώσαν ἐωυτῶν, ὅστις τοῦ ἐτέρου σο-
 φίην προφερέστερος. ἐνθα δὴ Θυέστης μὲν κριὸν σφίσι
 τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ
 ἄρνα χρύσειον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς
 δὲ τοῦ ἡελίου πέρι καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτείου λόγον ἐποίη-
 σατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡελίος τε, καὶ ὁ κόσμος
 κινεῖνται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις ἀντιδρομέουσι· καὶ
 αἱ νῦν δύσεις δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσεις εἶναι, τοῦ
 ἡελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀρ-
 γεῖοι ἐποίησαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτείου ἐγέ-
 γ' Ἀναφανδὸν) Φανερῶς. V.

tina, alia vero masculina, non eadem efficere: unde etiam
 illum duplicis naturae fuisse atque vitae Tiresiam fabulan-
 tur, alias feminam, alias vero marem. Atreo autem &
 Thyeste de regno paterno contendentibus, iam Graeci aper-
 te astrologiam & coelestem sapientiam vehementer secta-
 bantur: & commune Argivorum regnare eum apud se de-
 creverunt, qui atero, quantum ad hanc sapientiam, esset
 praestantior. Hic Thyestes quidem arietem illis, qui in coe-
 lo est, designatum monstravit: a quo auream ovem Thye-
 sti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius
 sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque
 mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum te-
 nere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videat-
 ur, solis ortum esse. Haec illum dicentem regem suum
 Argivi fecerunt, magnaue fuit sapientiae illius gloria.

- 13 νετο. Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντew τοιάδε Φρονέω.
 πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείβομαι, δο-
 κέω δὲ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε Φρο-
 νέοντα, καὶ ἀστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ
 14 ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον
 τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τὸν δὴ κριῶ χρυσέῳ δι' αἰθέρος
 ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθη-
 ναῖον, (ξείνῃ μὲν ἡ ἱστορίῃ, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρο-
 λογίης) ἀλλὰ οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσατο, καὶ παιδὶ
 15 τῷ ἑαυτοῦ κατηγήσατο. Ἰκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀτασθα-
 λίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀερθεὶς τῷ νῶ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθείης, καὶ παντὸς
 ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη ἀβύσ-
 σων πρηγμάτων τὸν Ἕλληνας ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ
 κόλπον ἐπ' αὐτέῳ ἐν τῇδε τῇ θαλάσῃ Ἰκάρειον εἰκὴ κα-
 3 Μιθίποντα) Διόχοντα. G. · 10 Ἀτασθαλίῃ) Φρηνόβλαβείᾳ. V.
 11 Ἐπιίκη) Μίτριά. V.

Ego vero etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alarum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior. Puto autem, illum, sapientiae huius studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in coelum non equi opera ascendisse, sed animo. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunt, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Atheniensem: peregrina quidem & mira historia: sed puto, illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit. Icarus autem iuventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac sine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium. For-

λέουσι. Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκού- 16
 σασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἀστροῖσι Φαινομένου,
 καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκητο,
 ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.
 Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκα- 17
 στοὶ αὐτέων ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σελη-
 ναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγεύραντες,
 δρόμου τε αὐτέων πέρι κινήσεως, καὶ δυνάμεως. Καὶ Ἐν- 18
 θυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διετάξατο. Φαέθων δὲ, 19
 τοῦ ἡλίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μὲν γὰρ ἀτρεκέως, ἀλλ'
 ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀ-
 γνοέοντες, ἡλίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον
 ἐπ' αὐτῷ οὐδαμᾶ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γὰρ μιν
 παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ Φωτὸς ἄρμα
 ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναι τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἰπ-
 पासίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἄρμα,

10 Ἀτρεκέως) Ἀκριβῶς. V. 15 Ὑποθέσθαι) Διδάξαι. V.

tasse etiam Pasiphaë, quae audisset ex Daedalo de tauro si-
 dere in astris lucente, & ipsa astrologia, in amorem do-
 ctrinae devenit: unde putant, eam a Daedalo conciliatam
 tauro esse. Sunt vero etiam, qui divisa in partes discipli-
 na, alia singuli excogitarunt, alii, quae ad lunam perti-
 nent, alii, quae ad Iovem, alii, quae ad solem, colligen-
 tes, deque cursu illorum, motu, & potestate. Atque En-
 dymion quidem, quae ad lunam pertinent, ordinavit. Phaë-
 thon autem solis cursum designavit, non sane exploratis
 omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est.
 Qui autem ista ignorant, solis filium Phaëthontem putant,
 & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant: venisse
 nempe ad Solem patrem, ab eoque petiisse, ut lucis cur-
 rum regere sibi liceret; illum vero dedisse, & legem au-
 rigationis subiecisse. At Phaëthon conscenso curru, prae iu-

ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν πρόσγειος ἠνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρῆσθη· Φαέθοντα μεγάλῳ πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίουν, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἶδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἵγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτέοισι πεθεσθαι, οὐδὲ ἥελιος παῖδα ἐποίησατο, οὐδὲ ὁ παῖς
 20 αὐτέῳ ἀπέθανε. Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείβομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων θεοφιλέες ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτῃ, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδοσποτεύουσιν,

4 Πρῆσθη) Κερραυτῶ. V.

ventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus astringatur, alias nimium a terra sublatum, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Iovem indignatum fulmine magno Phaëthontem ferisse. Cadentem circumstantes sorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc sunt populi, lacrimamque super eo electrum stillant. Non ita gesta haec sunt, nec fas est fidem iis adiungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipsi mortuus est. Dicunt autem alia multa fabulosa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas sit credere, filium Aeneam fuisse Veneris, & Iovis Minoem, & Martis Ascalaphum, & Autolycum Mercurii? At singuli horum cari Deo fuere, nascentesque hunc Venus, hunc Iuppiter, hunc Mars respexerunt. Quicumque enim hominibus in hac genitura domum, ut domini vel decani,

οὗτοι ὅκως τοκέες ἐαυτοῖσι πάντα ἱκέλα ἐκτελέουσι, καὶ
 χροὴν, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διανοίην. καὶ βασι-
 λεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης
 Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο κλέπτῃς δὲ Αὐτόλυκος, ἡ
 δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμῆω ἀπίκετο. Οὐ μὲν οὖν οὐδὲ τὸν 21
 Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδῃσεν, οὐδὲ εἰς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ
 ἄλλα ἐμήσατο, ὅκῃσ' ἀνθρώποι νομίζουσιν· ἀλλὰ Φέ-
 ρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω Φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων,
 καὶ οἱ νωθρήτε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ρηϊδίῃ τοῖσι ἀνθρώποισι
 ὀρέεσθαι. διὸ δὴ μιν ἐστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδη-
 μένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἥeros, τάρταρος καλεέ-
 ται. Μάλιστα ἐκ τε Ὀμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν 22
 Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἂν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολο-
 γέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπη-
 γήται, καὶ τοῦ ἡελίου τὰς βολὰς, τὰ δὲ ἐγὼ ἡματα
 εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι
 Ἡφαιστος ἐποίησατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν.

9 Νωθρήτε) Ὀκνηρά. V.

regunt, illi tanquam parentes similia sibi omnia efficiunt,
 & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex qui-
 dem Minos Iove duce, pulcher autem Aeneas Veneris vo-
 luntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a
 Mercurio venit. Iam vero neque Saturnum Iuppiter vinxit,
 neque in tartarum detrufit, neque reliqua machinatus est,
 quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem
 extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, ne-
 que observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare il-
 lum aiunt, tanquam vinctum compedibus. Ingens autem
 coeli profunditas tartarus vocatur. Maxime ex Homeri poë-
 tae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum
 Astrologis convenerit. Quando vero catenam Iovis refert,
 & solis iacula, hos utique dies esse coniicio; & urbes, quas
 in clypeo Achillis fecit Vulcanus, & chorum, & vineam,

Lucian. Vol. V.

P

τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέῳ καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν ἀπεργάζεται· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεισι τὰ ἔργα ἐκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπών·

Ἀλλὰ σὺ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.
τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἀρηί Φοῶ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

- 23 Ἀπερ οἱ παλαῖοι ἰδόντες, μάλιστα μαντήσιν ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' οὔτε πόλιας ὤκισον, οὐδὲ τείχεα περιβάλλοντο, οὔτε Φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναικάς ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς παρβένος ἔχει

3 Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μέτρον ἐστὶρήσεν. V.

4 Τὴν Ὀμήρου αἰοιδὴν) Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὀμηρὸς μέτρον ἐτίθειεν. V.

ad astrologiam pertinere arbitror. Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Coniunctio nempe Veneris & Martis Homeri cantum efficit, ac veri aliquid habere ostendit. Aliis vero versibus opera uniuscuiusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunt connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec proelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a varibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi mu-

τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἡριάν Διδύμων ὀνομάζεται. Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα ἱράτατον 24 ἢ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεύς, ἐπεὶ δὴ ἔκαμψε πλανέομενος, ἐβελήσας ἀτρεκέως ἀκούσαι περὶ τῶν ἑαυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν αἶδην ἀπίκητο, οὐκ ὄφρα ἰδῇ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' ἐς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίην ἐπιθυμέων. καὶ ἐπεὶ δὴ ἐς τὸν χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμνη, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκρῶν παρόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑαυτοῦ, τοῦ αἵματος πιεῖν ἐβελόντων, οὐ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενί, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον καὶ ἀνέσχετο διψῶσαν ὀρέων τῆς μητρὸς τὴν σκίην. Λα- 25

nus habet, coelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a coelestibus Geminis [*Didymis*] dictum. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses, cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerneret ut functos vita, illaetabile regnum*; sed in colloquium Tiresiae venire qui desideraret. Et cum venisset in locum, quem designaverat Circe, & fossam fodisset, mactassetque oves; mortuis multis praesentibus, interque illos matrem ipsius, ac bibere de sanguine volentibus, non prius permisit cuiquam, nec ipsi matri adeo, quam Tiresias gustasset, eumque ipse coëgisset edere sibi oraculum; sustinuitque sitientem matris umbram videre. Lacedaemoniis autem

- κεδαιμονίοισι δὲ Λύκουργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ διατάξατο, καὶ νόμον ὁφίσιν ἐποίησατο μηδαμῶ
μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα
γενέσθαι· οὐ γὰρ ἴσῃ ἐνόμιζεν εἶναι τὴν δυναστείην, αὐ-
ξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ
26 ὑπ' αὐτῇ διοικέσθαι. Ἀλλὰ μῦθοι Ἀρκάδες ταῦτα
οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν ἀστρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ
ἀσοφίῃ λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστε-
27 ροι. Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάν-
τιες· οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲν αὐτέων ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν ἀν-
θρώποισι τέλος εὔρασθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναι μιν οὐ-
τε πιστὴν, οὔτε ἀληθεῖα· οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ
οὐρανῷ ἡμέων ἔνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρώ-
πων πηγάτων πρηγμάτων οὐδεμίαν ὥρην ἐκείνοι ποιεῖνται, οὐδ'
ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· κατὰ σφέας δὲ χρεῖη
28 τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην

14 (Ωρην) Φροντίδα. V. 15 Χρεῖη) Ὑποθίσει, προνοίᾳ. V.

Lycurgus rem omnem publicam ex coeli rationibus con-
stituit, & legem illis posuit, ne usquam in bellum ante
progredierentur, quam plena luna esset. Neque enim ae-
qualem putabat esse potentiam augescantis lunae & decre-
scētis, omniaque ab illa administrari. Sed soli ista Arca-
des non recipere, neque in honore habuerunt Astrolo-
giam; sed amentia quadam & insipientia dicunt, ipsa se Lu-
na esse antiquiores. Maiores igitur nostri valde adeo divi-
nationis erant studiosi: sed qui nunc sunt, partim illi qui-
dem fieri posse negant, ut inveniant homines finem *certum-*
que fundamentum divinationis. Neque enim fidam illam esse,
neque veram: neque Martem aut Iovem in coelo nostra
causa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane
nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce
rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei causa, atque
quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti. Alii vero

ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ ὑπὸ
μαντοσύνη ἀλλάσσεσθαι, ὅκῃσα τῇσι μοίρησι δοκέοντα
ἐπέρχεται. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, 29
ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται;
πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον
ἐπιγίγνεται. ἢ ἐβέλεις ὑπαι μὲν θεόντος, καὶ ὀρνίθων,
καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασταλεύεσθαι, καὶ
κάρφεια δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ
τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν
ὀλίγου πυρὸς ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ
δι' ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπειος;
ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ
αστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά
ἐστίν, οὐδὲ ἀλλάξαι τὶ τῶν ἀπορρέοντων πρηγμάτων
ἀλλὰ τοὺς χρεομένους τὰδε ὠφελεῖ, τὰ μὲν ἐσθλὰ
εἰδότες ἀπιζόμενα, πολλὸν ἀπὸ προσθεν εὐφραίνει, τὰ

4 Σφετέρην) Ὀδόν. V. & Κάρφεια) Κάρφην, ξηρὸς καὶ κοῦφος χέρ-
τος. V.

Astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque
expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari,
quae fatorum decreto eveniant. Ego autem ad haec ambo
illa habeo dicere, Stellarum quidem in coelo suam sibi viam
volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quo-
que peragunt. Aut vis tu, equo quidem currente, aut avi-
bus, hominibusve commotis, emoveri lapides, & festucas
agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem
vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni ali-
quid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit
quidquam, neque ille nos, ut calefiamus, curat: stellarum
autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae, quae
mala sunt, in melius mutare non licet, neque mutare quid-
quam rerum, quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis
prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante

δὲ Φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γάρ σφισι ἀγνοέουσα
ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ρηϊδία καὶ
πρήεα ἡγεῖται. τάδε ἀστρολογίης πέρι ἐγὼν ὑπο-
λαμβάνω.

1 Εὐμαρίως) Ῥαδίως. V.

exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim im-
prudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione fa-
cilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

ΕΜΕΛΛΕΝ ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπα-
 σιν ἁμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων,
 ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνῶμην ἀκρως
 φιλόσοφον ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἰς τε τὸν Βοιωτίον Σώ-
 στρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν,
 καὶ ὦντο εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημόνακτα τὸν φιλό-
 σοφον, οὗς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· πατέρω
 δὲ, τῷ Δημόνακτι, καὶ ἐπὶ μήμιστον συνεγενόμην. περὶ
 μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπται μοι,
 καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβο-
 λή, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαίτα, καὶ ἡ ἐπί-
 πονος εὐνή, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπωδὰ τοῦ
 ὀνόματος, καὶ ὅσα ἡ ληστὰς αἰρῶν ἐπραξεν, ἡ ὁδοποιῶν

DEMONACTIS VITA.

DEBEBAT ergo neque nostrum seculum expers omnino
 esse hominum sermone & commemoratione dignorum; sed
 tum corporis ingens robur, tum animum summo opere
 philosophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium So-
 stratum respiciens, quem Herculem vocabant Graeci, &
 putabant esse; & maxime ad Demonactem philosophum:
 quos & vidi ipse, & visos admiratus sum; altero vero,
 Demonacte, diutissime etiam sum usus. Ac de Sostrato qui-
 dem alio in libro a me scriptum est, & tum magnitudo il-
 lius ostensa, tum excedens prope fidem robur hominis, &
 subdivalis in Parnasso mora, & cubile in gramine, & sil-
 vestris victus, & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia,
 quaeque aut tollendis latronibus perfecere, aut viis per

- 2 τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὥς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναϊότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς Φιλοσοφίαν ὀρώντες, ἔχουσι μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ρυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγώ,
- 3 Φιλοσόφων γενόμενον. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀθανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικόν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιόσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς Φιλοσοφίαν ἄρμηνυσεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', αὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, Φωνῇ τε καὶ γνῶμῃν μάλιστα κεκοσμη-

in via muniendis, aut cum pontibus iunxit loca traiectu difficillima. De Demonaeste autem iam dicere fas fuerit duarum rerum causa, ut & ille in memoria verferetur, quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum, & iuvenum generosissimi, qui ad philosophiam appulere animum, non antiqua tantum exempla habeant, ad quae se ipsos componant, sed etiam e nostro seculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur, optimum, quos ego novi, philosophorum. Fuit autem genere Cyprius, non obscurorum unus, neque quantum ad dignitatem in republica, neque divitiarum nomine. Verum enimvero superior hisce omnibus, atque ad ea, quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio, neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heraclienfi Timocrate, sapienti viro, & lin-

μένω. ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινός, ὡς ἔφην, παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς Φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθύς κεκίνημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπειῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερία καὶ παρρησία διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῶ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὀρώσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ Φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. Οὐ μὴν ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς 4 ταῦτα ἤξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἡσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀψάμενος, ἠπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεῖν εἶναι ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ διαρ-
9 Οὐ μὴν ἀνίπτοις) Ἀντὶ τοῦ αὐτοσχευιάσας. V.

guae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiducia cum tradidisset, ita vixit; recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exercebaturque dicendo: tum sectas philosophorum non pauxillum, neque extremo, secundum proverbium, digito attigerat, verum sciebat: corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum subegerat. In universum cura illi, ne cuiusculunque alterius rei indigeret: adeo ut cum intellige-

κῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον
 5 τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ
 εἶδος οὐχ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ ἐς ταῦτὸ κα-
 ταμίξας, οὐ πᾶν τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. ἰώκει
 δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ὠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήμα-
 τι, καὶ τῇ τοῦ βίου ραστώνῃ τὸν Σινοπέα ζηλοῦν ἔδοξεν,
 οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο,
 καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμο-
 δαίτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφαι
 6 κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο. Καὶ τὴν μὲν τοῦ Σω-
 κράτους εἰρωνείαν οὐ προσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττικῆς
 μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσομιλή-
 σαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς,
 μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας,
 παντοίους δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέ-

6 Τὸν Σινοπέα) Τὸν Διογένη. V.

ret, se non amplius sibi sufficere, de vita sponte abierit,
 relicto Graecorum optimis quibusque multo de se sermone.
 Philosophiae autem non unam aliquam speciem sibi re-
 scuit, sed multis in unum commixtis, non fatis declaravit,
 qua illarum *praeter ceteras* gauderet. Videbatur tamen So-
 cratis maxime ad familiam se applicuisse, licet habitu & illa
 victus facilitate aemulari Sinopensem videretur. Neque ta-
 men ea, quae ad victum pertinent, in deterius mutabat, ut
 admirarentur ipsum, & oculos in ipso defigerent vulgo ho-
 mines, sed eodem, quo ceteri, victus cultusque genere utens,
 communis, ne pauxillum quidem tumidus, versabatur pri-
 vatim & publice cum omnibus. Socratis quidem illam dis-
 simulationem non admittens, sed plenam Attica quadam
 gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo disce-
 debant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tan-
 quam ignavum, neque asperitatem reprehensionum eius
 refugerent; sed prae voluptate quasi immutati, decentio-

ρους παραπολὺ, καὶ Φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον
 εὐέλπιδας. Οὐδέ πώποτε γοῦν ᾤφθη κεκραγῶς, ἢ ὑπερ- 7
 διατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῷ δέοι,
 ἀλλὰ τῶν μὲν ἀμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἀμαρ-
 τάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰα-
 τρῶν ἡξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργῇ
 δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας οὐ χρωμένων. ἡγέετο γὰρ ἀνθρώ-
 που μὲν εἶναι τὸ ἀμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοδέου,
 τὰ πταισθέντα ἐπανορθοῦν. Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, 8
 εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐδεῖτο, Φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ-
 κότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμί-
 μνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκαῦσιν ἀγαθοῖς ἐπ-
 αιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ Φυγὴν δυσχε-
 راῖνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι
 παρεμυθεῖτο, εὐχ ὀρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύ-
 σεται μὲν τὰ ἀνιώντα, λήθῃ δὲ τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν,

res multum, & hilariores, & spei in futurum melioris ef-
 sent. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum
 contendere, aut indignari, neque si quis reprehendus
 esset; sed peccata cum perfringeret, ignoscebat peccanti-
 bus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanan-
 tibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utenti-
 bus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei au-
 tem, aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere. Hanc
 vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indige-
 bat, sed amicos in iis, quae e re esse iudicaret, adiuva-
 bat: & si qui illorum felices sibi viderentur, submonuit,
 quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur.
 Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre
 ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, conso-
 latus cum risu est, qui non viderent, post pusillum tem-
 poris cessatura, quae ipsos contristarent, oblivionem vero

- καὶ ἐλευθερίᾳ μακρὰ πάντα ἐν ὀλίγῳ καταλήφεται.
 9 Ἐμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλάτ-
 τειν, καὶ γυναῖξιν πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυ-
 τανεύειν. καί ποῦ καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διε-
 λέχθη, καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ
 πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς Φιλοσο-
 10 φίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἡμερος, καὶ Φαιδρός. Μόνον
 αὐτὸν ἡνία Φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὥς ἂν καὶ τὸ μέγι-
 στον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν Φιλίαν ἡγούμενον
 καὶ διὰ τοῦτο Φίλος μὲν ἦν ἅπασιν, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα
 οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἀνθρώπον γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλατ-
 τον ἔχαιρε συνῶν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅπο-
 σοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα δια-
 μαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφρο-
 δίτης αὐτῆς ἔπραττε τε καὶ ἔλεγεν, ὥς αἰεὶ τὸ κωμικόν
 ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ ποῖς χεῖλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem lon-
 gam brevi omnes occupaturam. Curae hoc quoque sibi ha-
 bebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redige-
 ret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam,
 ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persua-
 sitque maiori parti, ut ministrarent patriae tributa medio-
 eria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta,
 hilaris. Solum molestia ipsum afficiebat morbus, aut mors
 amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam iu-
 dicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus; nec est,
 quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum
 homo esset. Ceterum magis minusve quorundam inter il-
 los consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui
 ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque
 haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut
 semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius infide-*

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὃ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν 11
 τέλει ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα
 τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέ-
 κρσε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μείον τοῦ παρὰ
 τοῖς πλῆθεσιν ἐκτίσαστο ἐπὶ τε τῇ παρρησίᾳ καὶ ἐλευθε-
 ρίᾳ. καὶ τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄνυτοι καὶ Μέλι-
 τοι, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ ἀκείνοι τότε, ὅτι
 οὔτε θύων ὠφθη πώποτε, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἀπάντων
 ταῖς Ἐλευσινίαις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανω-
 σάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον ἀναλαβὼν, καὶ παρελ-
 θὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τρα-
 χύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ὑπελογήσαστο.
 πρὸς μὲν γὰρ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ
 θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον
 αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυ-
 σιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων,

res. Itaque Atheniensium cum universus populus, tum prin-
 cipes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum
 aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio
 plerisque illorum offensus est, odiumque non minus popu-
 lari illo contraxit loquendi illa fiducia atque libertate. Iam-
 que confurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti,
 accusantes eadem, quae illi quondam, quod neque sacrifi-
 care unquam visus esset, neque initiatus esset solus omnium
 Eleusiniis. Ad quae quidem ille viriliter sane, coronatus
 & pura veste indutus cum in concionem prodiiisset, par-
 tim concinne, partim vero asperius, quam pro suo institu-
 to, causam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem
 sacram Minervae fecisset, Nolite, inquit, mirari, Athenienses,
 si non prius ei sacrum feci: neque enim indigere meis illam victi-
 mis putabam. Ad alterum vero illud de Mysteriis, Hanc sibi

- ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε Φαῦλα ἢ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπῆσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμνημένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσι αὐτὰ ἐξαγορεύσειν ὑπὸ Φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πρᾶους αὐτῶ καὶ ἱλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἀρξάμενους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γὰρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὀρῶντες ἔστε Θανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καί με καταθύσατέ· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε.
- 12 Βούλομαι δὲ ἓνια παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων· ἀρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλόν, καὶ ὧν πρὸς ἐκείνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρίνος ἀκούσας τινός, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὀμιλίας αὐτοῦ, καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ

causam esse dicebat, cur non veniret in communionem initiatorum, quod, si mala sint mysteria, taciturus non esset apud non initiatos, sed dehortaturus illos ab orgiis; sin bona, indicaturum prae humanitate omnibus. Igitur Athenienses, qui iam lapides contra ipsum haberent in manibus, mites illi & propitii statim sunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti sunt, ac denique admirati; quamquam in principio statim suae ad illos orationis asperiori paulum usus affet prooemio. Nam, Athenienses, inquit, cum coronatum me [victimae instar] videatis, vos iam me quoque mactate; priore enim hostia non litastis. Volo iam subiicere quaedam acute pariter & urbane ab illo dictorum. Iuvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audisset e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipsius cum familiaribus sermones, maxime versiculos illis immixtos, quod

ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννές, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφία ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημόνακτα, τίς ὢν χλευάζει τὰ αὐτοῦ; Ἀνθρῶπος, ἔφη, οὐκ εὐσπάτῃτα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημόναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἤκει; ὄρχεις, ἔφη. Ἄλλοτε δὲ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημό- 13
νακτα, τίνα αἴρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ; ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελαῖ, ἐκεῖνος ἔφη, Γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦν-
τας, αὐτὸς πώγωνας οὐκ ἔχων. Τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ 14
σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἑπαινὸν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πε-
πείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἢ ἔλεγεν· εἰς Ἀριστο-

fraſti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime de-
centes eſſent: acceſſit ad Demonactem, rogavitque, *Quis eſſet*, [quid ſibi arrogaret] *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, in-
quit, *aures habens deceptu non nimium faciles*. Inſtante vero
Sophiſta, atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, De-*
monax, a puero ad philoſophiam acceſſiſti? Teſticulis, inquit.
Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonac-
tem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At
ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit, me philoſophari?* &c iam diſ-
cedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante,
Quid rideret? *Ridiculum mihi*, inquit, *eſſe videbatur, te a bar-*
ba iudicari velle philoſophos., barbam cum ipſe non habeas. Si-
donio aliquando Athenis floreſcente, ac de ſe laudem com-
memorante eiufmodi, ſe philoſophiam univerſam explo-
raſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: Si *Ariſtoteles me*

- τέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἔψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ
 τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ,
 διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς
 οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκρωμένων οὗτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ
 15 ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος τῶν ἐν
 Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὠραίου, ἐρεσχελοῦν-
 τος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν, καὶ
 κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλλογισμοῦ τὴν λύσιν, Ἐν, ἔφη,
 οἶδα τέκνον, ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ
 τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος,
 Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ἐπιδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλῳ τι
 16 ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις; Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητῆς
 καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὥφθη ἀνθεινὴν
 ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὢν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς
 τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἑρρύν· οἱ μὲν παρόντες
 ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων

10 Τῇ τῆς ἀμφιβ. σκ.) Σημαίνει
 γὰρ τὸ περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλο-
 γισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμ-

πίρσμα, καὶ τὸ ἀίσχρως τινα κατὰ
 τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ἢ σπέρ-
 μα ἐκβάλλειν. V.

*vocet in Lyceum, sequar: si Plato in Academiam, veniam: si
 Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: si Pythagoras vocet, silebo:*
furgens igitur ex mediis auditoribus, Heus tu, inquit, nomi-
ne illum appellans, vocat te Pythagoras. Pythonis cuiusdam
Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nu-
gis, & sophisticam interrogationem proponente, eiusque
fyllogismi solutionem dicere illum iubente, Unum, inquit,
puer, novi, te περαίνεσθαι. Aegre autem ferente illo lusum
ex ambiguo, & una minitante, Statim tibi virum monstrabo!
cum risu interrogavit, Virum nempe habes? Cum vero athle-
ta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olymp-
pionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset,
& sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unus-
quisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsu-

ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι· ὁ δὲ Δημόναξ, Μηδαιῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἱατρὸν. Ἐπεὶ δὲ ποτὶ καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῶ βαδίζων εὔρε, 17 γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεῖς, ἡξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἤκειν, καὶ εἰπόντα ὁλκὴν αὐτοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμβάνειν ἤκεν οὖν τις μεираκίσκος ὠραῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ δακτύλιον φύλαττε, τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. Τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων βουλῆς τις Ἀ- 18 θήνησιν υἱὸν αὐτῶν δείξας πάνυ ὠραῖον, θηλυθρίαν δὲ καὶ διακεκλασμένον, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς οὐτοσί· καὶ ὁ Δημόναξ, Καλὸς, ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτου δέρματι Φι- 19 λοσοφῶντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἡξίου. Ἐρωτήσαντος δὲ τίνος τίς αὐ- 20

9 Δακτύλιον φύλαττε) Εἰς τὸν ἀφιδρόνα ἀπίσκωφι· καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός. V.

lem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum*. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, di&oque pondere illius, & gemma, & imagine, eum reciperet. Venit adolescentulus formosus, se perdidisse dicens. Cum vero sani nihil diceret, *Abi, puer*, inquit, & *tuum ipsius anulum serva: hunc quidem non perdidisti!* De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipsi suum ostendens formosum valde, sed effeminatum fractumque, *Salutat te*, inquit, *filius hic meus*. Et Demonax, *Pulcher*, inquit, & *te dignus*, & *matris similis*. Cynicum illum in ursi pelle philosophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, sed Arcesilaum vocari volebat. Interrogante quodam, *Quis ipsi finis felicitatis*

- τῷ ὄρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, Μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τὸν ἐλευθέρον· ἐκείνου δὲ Φήσαντος, πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, Ἄλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μῆτε ἐλπίζοντά τι, μῆτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὐροῖς ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παύσα-
 21 μένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλας τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέειπε, καὶ λέγοντος, Δημῶναξ οὐ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρίνε, οὐκ ἀνθρω-
 22 πίζεις. Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ Φρέας ἀγαγόν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν, ἤρετο, Τοιοῦτους ἄρα
 23 τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπωδᾶς ἔχειν ἰσχυρᾶς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὅποσα βούλε-

videretur? Solum felicit, ait, liberum: illo vero dicente, multos liberos esse; At ego, inquit, illum puto, qui neque speret quidquam, neque metuat. Ille, Et quomodo quis illud possit? Omnes enim ut plurimum hisce rebus servimus. Quin si perspicies, inquit, res hominum, apprehendes, illas neque spe neque metu dignas; cum desinant omnino molesta pariter & iucunda. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, Demonax non agis canem [Cynicum], respondit, Peregrine, non agis hominem! Verum Physicum quendam, de antipodibus disputantem, excitavit, & ad puteum deducto ostendit in aqua umbram, interrogans: Tales igitur ais esse Antipodas? Cum aliquis magum se esse diceret, & carmina habere potentissima, quibus persuadere posset omnibus, ut praeberent sibi, quae-

ται, Μὴ θαύμαζε, ἔφη, καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμοτεχνὸς εἰ-
 μί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἔπου πρὸς τὴν ἀρτοπωλιν, καὶ
 ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπωδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ Φαρμάκου
 πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νό-
 μισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπωδῇ δυνάμενον. Ἐπεὶ δὲ Ἡρώ- 24
 δης ὁ πάνυ, ἐπέμβει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόν-
 τα, καὶ ἡζίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους
 παρίστασθαι ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-
 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκου, ἔφη,
 κομίζω σοί τινα ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ
 οἰσθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συν-
 τρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος· Τί οὖν, ὦ Δη-
 μῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶται σε, ἔφη, ὅτι μὴ
 ἦδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν 25
 σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος
 τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ
 εἶδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀναμάσκει,

cunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *nam & ego artis tuae sum*: & *si vis, sequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam, ut panem mihi det*, nummum indicans, cuius eadem, quae carminis, vis esset. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem suum lugeret ante pubertatem defunctum, iuberetque currum illi iungi, & equos adstare tanquam conscensuro, & coenam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *affero tibi epistolam*. Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipsum suo subservire morbo, dicenteque, *Quid ergo, Demonax, Pollux postulat? Accusat te*, inquit, *quod non iam ad ipsum abeas*. Idem lugenti filium, & in tenebris se concludenti, accedens dixit, *Magum se esse, & posse ipsi evocare filii umbram, modo sibi tres quosdam homines*

- μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐν-
δοιάσαντος, καὶ ἀποροῦντος, οὐ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι,
εἰπεῖν τοιοῦτον, εἴτ' ἔφη, ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πά-
26 σchein νομίζεις, μηδένα ὄρων πένθους ἄμοιρον; Καὶ μὴν
καὶ κείνων καταγελαῖν ἡξίου, τῶν ἐν ταῖς ὀμιλίαις πάνυ
ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἐνὶ γοῦν ἐρωτη-
θέντι ὑπ' αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέν-
τι, Ἐγὼ μὲν σε, ἔφη, ὦ ἐταῖρε, νῦν ἡρώτησα, σὺ δέ μοι
27 ὥς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνη. Εἰπόντος δέ τινος τῶν
ἐταίρων, Ἀπίωμεν, Δημόναξ, εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ
προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ
τὸν Ἀσκληπιόν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομέ-
28 νων ἀκούειν. Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ
ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσῃ ἐρίζοντας, καὶ τὸν μὲν ἄτοπα
ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, Οὐ δο-
κεῖ ὑμῖν, ὦ Φίλοι, ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλ-

nominaret, qui neminem unquam luxerint. Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret; Tum tu, inquit, ridicule, solum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem? Etiam illos risu solebat excipere, qui in congressibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a se aliquid, & supra modum Attice respondentem, Equidem te iam nunc, inquit, interrogavi: at tu mihi tanquam sub Agamemnone respondes. Dicente sodalium quodam, Abeamus, Demonax, in Aesculapii, & oremus pro filio; Utiq̃ue, inquit, surdum iudicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda obiiicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, Nonne videtur vobis, inquit, amici,

γειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ 29
τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα Φρονούντος, ὅτι μόνος αὐτός
ἔστι καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ
Ἀγαθοκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ
πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλ- 30
λάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολ-
λὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ παιοῦντος, ἐπειδὴ
τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάβαρ-
μα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα.
Καὶ Ἀπολλώνιον δὲ ποτε τὸν Φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολ- 31
λῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἥδη δὲ ἀπῆει μετὰ πέμ-
πτos, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, Προσέρ-
χεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.
Ἄλλου δὲ ποτε ἐρομένου, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δο- 32
κεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. Περὶ μέντοι 33
Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον οὐ μίαν
ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, Ῥη-

*alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere? Agathocle Peripatetico gloriante, solum se & primum dialectico-
rum, Quin tu, inquit, Agathocles, si quidem primus, non so-
lus: si vero solus, non primus. Cethego Consulari, cum per
Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicu-
la multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno,
qui ista videret, dicente, magnum cum purgamentum esse; Me-
dius fidius, inquit Demonax, ne magnum quidem. Apollo-
nium aliquando philosophum cum videret multis cum di-
scipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis
causa cum Imperatore esset: Accedis, inquit, Apollonius,
cum suis Argonautis. Interrogante alio, Utrum immortalis illi
videatur anima? Immortalis, inquit, sed ut omnia. De Herode
dicebat, verum dicere Platonem, non unam nas animam habere:
Neque enim eiusdem esse animae, Regillam & Pollucem [mor-*

γίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιάειν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τελετὴν αὐτοῖς καταστήσαντος Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρακὸς ὄντος. Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆς; πάντα ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὁκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθύς καταφαγών. Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἑμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος. Καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι ἀνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὅπόσον ἂν αἰτῆς· εἰ δὲ ὡς

tuos], ut viventes convivio excipere, & talia declamare. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, Propter quam causam excludant sacris Barbaros, idque, cum consulerent illis initia Eumolpus, Barbarus & Thracia? Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim, inquit, si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sum. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente, Semper apud me dico; Non igitur mirum est, inquit, talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, Non video, inquit, pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatiis, parum nimis exigis, quantumcumque

δεδοκται τῷ Θεῷ, πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαν-
 τική; Πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματούντος, καὶ 38
 τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου,
 καὶ ἐρομένου, Πῶς σοι, Δημόναξ, μεμαχῆσθαι ἐδοξα;
 Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχης. Καὶ 39
 μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστό-
 χως παρεσκευάστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ,
 εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημόναξ, πόσαι
 μναὶ ἂν καπνοῦ γένοιτο; Στήσῃ, ἔφη, τὴν σπυδὸν, καὶ
 τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κορινθῆ 40
 ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, Ὁ βα-
 σιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. Εἶθε σε,
 ἔφη, Ἑλλῆνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν. Ἰδὼν δέ 41

12 Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετί-
 μηκεν) Οὐ γὰρ ἴδει οὕτως εἰπεῖν,
 ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἱστίᾳ με πολι-
 τεία, ἀδυνατοῦν γὰρ τοῦτο καὶ ἀδύ-
 λον, ποῖα τῇ εἰσεγράφατο αὐτὸν
 φρατρία, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς
 Ῥωμαίων πολιτείας συγκληρονημί-
 νης· οἷον Οὐρεττίαν, Φλαβίαν Αὐρη-
 λίαν, καὶ ἄλλαι πλείους. οὐ γὰρ
 καὶ πάσαις ἐπολιτογραφῆθαι εἰς ἂν.

ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἔχρην εἰπεῖν
 τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράφατο πολιτείᾳ.
 ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιε-
 λαμβάνετο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥω-
 μαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ
 αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου παρεληλυῖτο, ὃ
 καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορ-
 θούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκόπτων, ὡς
 μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἑλλῆνα
 βουλόμενον εἶναι. V.

*exigas. Sin vero, ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid
 prodest divinatio? Sene quodam Romano, corporis bene cu-
 rati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque in-
 terrogante, Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Prae-
 clare, inquit, ligneum si hostem habueris. Etiam ad difficiles
 quaestiones acute admodum paratus erat. Per ludibrium
 enim interrogante quodam, Si mille minas lignorum crema-
 vero, Demonax, quot ibi minae sumi fuerint? Appende, in-
 quit, cineres; reliquum omne fumus est. Polybio cuidam, indo-
 cto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret, Imper-
 ator Romanae me civitate honoravit; Utinam, inquit, Graecum
 te potius, quam Romanum, fecisset! Cum praetextatum aliquem*

τινας τῶν εὐπαρύφαν, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέ-
 γα φρονούντα, κύβας αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆ-
 τος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ
 42 πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. Ἐπεὶ μέντοι λουό-
 μενος ὤκησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζεῖν ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό
 τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος
 43 αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον; Ἐρομένου δέ τινος, Ὅποια νο-
 μίζεις εἶναι τὰ ἐν ἄδου; Περίμεινον, ἔφη, καὶ κείθεν σοι
 44 ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ Φαύλῳ, λέγοντι γε-
 γραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθέ-
 κας κέκελευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον
 δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός·
 γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλὸν ἐστίν, ὦ Ἀδμητε, τὸ ἐπί-
 γραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.
 45 Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἶα τοῖς γέρουσιν ἐπι-
 εικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημόναξ; ὁ δὲ μει-

videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius in-
 clinatus, & prehensa veste, ostensaue, *Hanc quidem, in-*
quit, ante te ovis gestabat, & erat ovis. In balneo cum in-
 gredi ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis
 accusaret, *Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?* In-
 terrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos?* *Exspecta,*
inquit, inde tibi rescribam. Admeto cuidam, malo poetæ,
 cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod
 testamento iussisset suæ columellæ *sepulcri* inscribi: sed quid
 prohibet ipsum ponere?

Terra, cape Admeti utriculum, Deus exit ipse!
 videns dixit: *Adco pulchrum est, o Admeto, epigramma, ut ve-*
him illud iam inscriptum esse. Videns aliquis in cruribus illius,
 qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Esquid hoc, De-*

διάσας, Χάρων με ἔδακεν, ἔφη. Καὶ μέντοι καὶ Λα- 46
κεδαίμωνίον τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα,
Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σουτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.
Δανάης δὲ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρί- 47
θητι, ἔφη, οὐ γὰρ εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. Μά- 48
λιστάς δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς
ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἓνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα
μὲν καὶ πῆραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας, ὑπέρογ-
κον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένης, καὶ
Κράτητος, καὶ Διογένης ἐστὶ ζηλωτῆς, Μὴ ψεύδου,
ἔφη, σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. Ἐπεὶ 49
μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν εἰσὶν ἀκακομαχοῦντας, καὶ
παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν
δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικώτως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητάς οἱ
παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν. Ἀστείον δὴ καίκεῖνο 50

I Καὶ Λακεδαιμόνιον τ.) Ἐμά-
στιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάχωνες τελευ-
μναι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκά-
πτει. V.

II Ὑπερίδου μαθ.) Εἰς τὸ ἀρα-

βδον διασύρει ὡς ὑπερίστωις δέο-
μενον. V.

15 Λέοντας κ.) Καὶ γὰρ εἰσάγαμεν
τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικά-
ζοντες οὕτως λέγειν, λίον ἐστίν. V.

*monax? Ille subridens, Cerberus, inquit, me memordit. Lace-
daemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum
suum, Desine, inquit, parem tibi honore reddere servum tuum.
Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, In ius
ambula, inquit, neque enim illa es Danaë Acrisii [iniudicati]
filia. Maxime autem impugnabat, qui non vere, sed osten-
tationis causa, philosopharentur. Unum enim videns Cyni-
cum pallium quidem habentem ac peram, pro clava au-
tem pistillum, clamantem ultra modum, dicentemque se
Antisthenis, & Cratetis, & Diogenis aemulum, Noli menti-
ri, inquit, tu enim Hyperidis (q. d. pistoris, aut pistillarii)
discipulus es. Cum multos athletarum videret male pugnan-
tes, & contra legem certaminis loco pancratiis mordentes,
Haud iniuria, inquit, hodiernos athletas sui sectatores leones*

αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρη-
 μένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ
 σῶμα ὅλον· Κυνικοῦ δὲ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ
 αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν δια-
 βάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν
 Κυνικὸν κελεύσας, ἐμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ
 Φυγῇ ζημιώσῃν· ἀλλ' ὅγε Δημόναξ παρατυχὼν παρη-
 τέτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατὰ τινα πάτριον τοῖς
 Κυνικοῖς παρῆρσίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυ-
 πάτου, Νῦν μὲν σοι ἀφίξιμι αὐτὸν, ἀν δὲ ὕστερον τοιοῦ-
 τόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημόναξ,
 51 Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσεν. Ἄλλω δέ τινα
 στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθλους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν
 ἐμπιατευθέντι ἐκ βασιλείας, ἐρομένῳ, πῶς ἂν τις ἀρι-
 σταῖ ἄρξῃ; Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολ-

12 Δρωπακισθῆναι) Ἀπὸ τοῦ
 τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἥς
 καὶ αὐτὸς οἱ νῦν ἐπιμίμνεται, τ'
 αὐτὸν γὰρ τὸ πιττούσθαι τῷ ὄρω-

πακίζεσθαι· ἵστί δὲ ἅμφω, τὸ τὰς
 τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαζῇ
 χρίσματος. V.

*appellant. Lepidum sane illud quoque ipsius & mordax si-
 mul ad Proconsulem dictum. Erat is nempe ex eo nume-
 ro, qui crura ac totum corpus vellerent. Cynico autem
 quodam ascendente in lapidem, atque id ipsum accusante,
 mollitiemque illius traducendo, indignatus, detrahique iu-
 bens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exsi-
 lio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus
 est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis liber-
 tate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule, *Iam quidem
 illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid
 patri dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli iube*, in-
 quit. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae
 imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti,
Quomodo optime imperaret aliquis? respondit: *Si non irascatur,**

λὰ δὲ ἀκαύων. Ἐρομένῳ δὲ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦν- 52
 τας ἐσθίει; Οἷε αὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τι-
 θέναι τὰ κηρία; Πρὸς δὲ τῇ Παικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν 53
 χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὅψέ ποτε, ἔφη, Ἀθηναίους εἰ-
 κόνι χαλκῇ τετιμηκένας τὸν Κικαίγειρον. Καὶ μὴν καὶ 54
 Ρουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ
 Περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπαλὺ τοῖς Περιπάταις ἐνδιατρίβον-
 τα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀνασχυντότερον χωλοῦ Περι-
 πατητικοῦ. Ἐπεὶ δὲ ποτε ὁ Ἐπίκτητας ἐπιτιμῶν ἄμα 55
 συμβούλευεν αὐτῷ ἀγαθέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδα-
 ποιήσασθαι, πρέπει γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ,
 ἕτερον ἀντὶ αὐτοῦ καταλυεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα
 πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητα, δὲς μοι
 μίαν τῶν σουτοῦ θυγατέρων. Καὶ μὴν καὶ τὰ πρὸς Ἐρ- 56
 μῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπαμειβανέσθαι. εἰδὼς
 γὰρ αὐτὸν παγκράτιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐρ-

5 Κικαίγειρον } Τοῦτο γὰρ Κυ- πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ; πελέκει πρὸς
 ναιγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπίς. V.

& loquatur paucis, multa vero audiat. Interrogante quodam,
 Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur, inquit, stultis fa-
 vos strui ab apibus? Ad Poecilen cum vidisset statuam manu
 truncatam, Sero tandem, ait, statua aenea honoratum ab Athe-
 niensibus Cynaegirum. Rufinum Cyprium, dico autem illum
 claudum, illum de Peripato, videns multum in illisambu-
 lationibus versantem, Nihil est, inquit, claudio Peripatetica
 impudentius. Cum quondam Epictetus non sine reprehen-
 sione consuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos,
 decere enim hoc quoque virum philosophum, ut aliam pro sa-
 rum naturae relinqueret, sic respondit, ut planissime illum re-
 futaret, Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum. Etiam
 illud, quod ad Aristotelicum Herminum dixit, commemor-
 rabile est. Cum observaret pessimum hominem & infinita

γαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ
 τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς
 57 ἄξιός ἐστι δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων
 κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν
 μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη,
 ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν
 58 βωμὸν καβέλητε. Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι
 αὐτῷ, Ἡλεῖοι εἰκόνα χαλκῇν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς
 τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἡλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς
 προγόνους ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένης
 59 εἰκόνα ἀναθεύεικασιν. Ἠκουσα δὲ αὐτοῦ ποτὲ καὶ πρὸς
 τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι
 ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἂν τε ποτηροῖς, ἂν τε ἀγαθοῖς
 γράφονται· οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων, οἱ δὲ ὑπὸ νόμων
 60 οὐδὲν βελτίους γίγνονται. Τῶν δὲ Ὀμήρου στίχων ἕνα
 ἦδε μάλιστα,

6 Ἐλείου τὸν βωμὸν) Εἰ γὰρ ὁ
 εἰλείου βωμὸς οἰκτιρμονας κηρύττει
 Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φη-

σι, τοιοῦτον ὁμοῖ πρᾶγμα διαδοῖται;
 V.

patrantem mala, Aristotelem autem & decem illius cate-
 gorias [praedicamenta] in ore habentem; Vere, ait, *Hermine*, di-
 gnus es decem categoriis [accusationibus.] Atheniensibus ae-
 mulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum constituen-
 do spectaculo deliberantibus, progressus inter illos, *Ne prius*,
 inquit, o Athenienses, de his in suffragium ite, quam *Misericor-*
diae aram sustuleritis. Cum Olympiam venienti Elienses ae-
 neam statuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, o viri *Elien-*
ses, hoc facite, ne exprobrare videamini maioribus vestris, qui
 neque *Socrati* statuam, neque *Diogeni* posuerint. *Audivi* illum
 quondam ad iurisperitum ista dicere: *Inutiles fere leges esse,*
sive bonis scribantur, sive malis: alteros enim nec indigere legi-
bus, alteros nihilo a legibus fieri meliores. *Homeri* versuum
 unum maxime cantillabat:

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἀργὸς ἀνὴρ, ὁ, τε πολλὰ ἐργῶς.
 Ἐπῆναι δὲ καὶ τὸν Θερασίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. 61
 Ἐρωτηθεὶς δὲ ποτε, τίς αὐτῷ ἀρέσκει τῶν Φιλοσόφων, 62
 ἔφη, Πάντες μὲν θαυμαστοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέ-
 βω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.
 Ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυ- 63
 πος, οὐδένα ἐνοχλήσας τί, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος,
 ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα
 ἔσχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπαντα ἡ Ἑλ-
 λας, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχον-
 τας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον
 δὲ, ἥδη ὑπὲργηρῶς ὢν, ἀκλήτος εἰς ἣν τύχοι παριῶν οἰ-
 κίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάβευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα
 ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καὶ τινα ἀγαθὸν
 δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ
 αἱ ὀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτάς, ἐκάστη ἀξιούσα

Mors simul ignavum rapit, & qui multa patravit.
 Therasitem laudabat, ut Cynicum quendam concionatorem.
 Interrogatus, *Quis philosophorum maxime sibi probaretur?*
Omnes quidem, ait, admirabiles: ego vero Socratem veneror, mi-
ror Diogenem, amo Aristippum. Vixit annos non multos in-
 fra centum, sine morbo, sine dolore, nemini molestus cum
 fuisset, a nemine quidquam cum petiisset: utilis amicis,
 qui inimicum nunquam quemquam habuisset. Tanto illum
 amore prosecuti sunt cum ipsi Athenienses, tum universa
 Graecia, ut prodeunti in publicum assurgerent principes,
 silentium autem ab omnibus illi praestaretur. Denique cum
 ultimam senectutem iam egressus esset, invocatus quam-
 cunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernocta-
 batque: quam rem Dei alicuius adventum interpretaban-
 tur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se in-
 troiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se

παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν
 ἑαυτῆς ἢ δωδεκάτην ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὁπώρας
 64 προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. Στάσεως δέ πο-
 τε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 Φανείς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δέ, ἰδὼν ἤδη
 65 μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. Ὅτε
 δέ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὦν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς
 τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἀθλῶν ταμίας·

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποσχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου Φαιδρὸς, καὶ
 66 οἷος αἰεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνεται. Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς
 τελευτῆς ἐρομένου τινός, περὶ ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πο-
 λυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὁδμὴ με θάψει. Φαμένου
 δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὄρνεις καὶ κυστὶ βορὰν προ-
 τεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρός σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτο-

trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eo-
 que se feliciorē, quae dederat, iudicare. Quin pueri fru-
 ctus illi offerre, & appellare patrem. Seditione aliquando
 Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia
 sua silentium procuravit. At ille cum videret, iam illos re-
 sipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit. Cum intelli-
 geret, se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad
 praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit, Pulchram tribuens

Meritis laurum, Tempusque vocat,

Prohibetque moras :

atque abstinens omnibus, vita discessit hilaris, & qualis sem-
 per his, qui illum vidissent, apparuit. Paulo ante mortem
 interrogante aliquo, *De sepultura quid iubes? Nolite labora-*
re, inquit, odor me sepeliet. Dicente autem illo: *Quid? nonne*
turpe avibus canibusque cibum iacere talis viri corpus? Quin,

πον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζῶοις τισὶ
 χρήσιμος ἔσεσθαι. Οἱ μὲντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐ- 67
 τον δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐπένησαν,
 καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὅποτε κάμνοι,
 ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἑστεφάνουν ἐς τιμὴν
 τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ
 ἐκαβέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφοράν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ
 ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μὲντοι
 ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα
 ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ
 τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὅποιος ἐκείνος
 ἀνὴρ ἐγένετο.

ait, nihil absurdū hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam
 utilis sit. Verum Athenienses & publico illum funere ma-
 gnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in
 qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque
 honoris viro habendi causa, rati sacrum etiam esse, in quo
 federat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin proce-
 deret, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes se-
 retro ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de
 multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi co-
 pia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

Ε Ρ Ω Τ Ε Σ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

Ι ΛΥΚ. ΕΡΩΤΙΚΗΣ παιδιᾶς, ἐταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ
 ἑωθिनῷ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συν-
 εχεῖς σπουδᾶς ὧτα· καὶ μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης
 ἀνέσεως, εὐκαιρὸς ἢ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις.
 ἄσθενής γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι.
 ποθοῦσι δ' οἱ Φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φρον-
 τίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίσσθαι. πάνυ δὲ με
 ὑπὸ τὸν ὄρθρον ἢ τῶν ἀκολάστων σου διηγημάτων αἰμύ-
 λη καὶ γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανε· ὥστ' ὀλίγου δεῖν

7 Ἄσθενής γάρ) Ἄγα, καὶ φυ-
 σικῆς θεωρίας ἔχομενοι τὸ χαρίον,
 ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς
 ὕλης ἀσθενείαν, οὐχ οἷα τί ἐστιν ὑπο-
 στήγειν τὰ εἶδη ἐνδελεχῶς, οὐδὲ τῆς
 τοῦ ἵαντίου ἐπιστάτου ἀνέπαφα,
 ἀλλ' ἢ θατέρου παρουσία ὥσπερ

τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ
 ἑτέρου ἐγκόπου ἡδὴ ἐνεργείας, ταύτη
 γὰρ δὴ, καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἐκπύρην
 ὑπαλλαγῇ σώζεσθαι καὶ τὸ ὑποκεί-
 μενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἡδὴ κεκ-
 μήκος ἐπανάγοντος τοῦ ἐπισιέοντος,
 τῇ τῶν ἵαντίων καταδοχῇ. V.

A M O R E S.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

Lyc. **A**MATORIO lusu, Theomnefte sodalis, a mane in-
 de implevisti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihi-
 que vehementer eiusmodi remissionem sitienti, opportuna
 admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. In-
 firmior enim est animus, quam qui perpetuam contentio-
 nem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus
 parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc
 matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dul-
 cisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides

Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερ-
κηλούμενος. ἄχθομαί τε, νῆ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλα-
τὺς εὐρέβη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καὶ σὲ
πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέ-
γειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νῆ Δία, θῆλυς ἐφεί-
ται σοι πόθος, ἥρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι, καὶ γὰρ
ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύον-
τες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν Θεὸν ὡς ὄξυς ἦν πρὸς Ἀ-
φροδίτην ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας
προσῆσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Ὅαττον ἂν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύ- 2
ματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσεις, ἢ
τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπο-
λελεῖσθαι Φαρέτραν νομίζω, καὶ ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆ-
ναι θελήσωσιν, ἀνοπλος αὐτῶν ἢ δεξιὰ γελασθήσεται.
σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους

mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblecta-
tus: atque fero moleste, per tibi tuos amores iuro, quibus
latus adeo scopus inventus es, quod narrare defuisti: ac
per ipsam te Venerem obsecro, (si forte vana me dicere
putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor im-
missus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam
alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non
ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem:
lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas
admissurus.

Theomn. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque
nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem
omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si
involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum
dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore, quo e pue-
rili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupidita-

κρῖεις, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι·
 διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέ-
 ρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμ-
 Φουῶς Ἰόρας πολυπλακώτερα, μὴδ' Ἰόλεων βοηθόν.
 ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ, οὕτω τις
 ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς
 αὐτὸν ἀρπάζων ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς
 ἀπορεῖν ἐπέρχεται μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος· οὐ
 γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις, οὐδὲ Ἴπ-
 πολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμενος, ὥς ἐρέθισαι τῆς Θεοῦ
 τὴν ἀπαυστον ταύτην ὀργήν.

- 3 ΛΥΚ. Πέπαυστο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς ταύ-
 τῆς ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ
 βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομί-
 ζεις, εἰ γυναιξὶν ὠραίαις, καὶ μετὰ παιδῶν τὸ καλὸν

1 βουκολοῦμαι) Κατατρύχομαι.

V. 4 Ἰόλεων) Τὸν Ἰόλεον. G.

8 Οὐ γὰρ Ἡλιάδης) Διὰ τὴν Πα-
 ρισιαν, ἵππεϊ Ἡλείου οὐσα ἐκ μνήδος
 Ἀφροδίτης ταύρου ἡρώδην. V.

9 Οὐδὲ Λημνιάδων ἕρις) Ἐπὶ καὶ
 ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἑγκωτός Ἀ-
 φροδίτη γινομένη, εἰτα δυσάδεις αὐ-
 τὰς ποιήσασα, ἀποκοίτους αὐτὰς
 ποιῆσαι τοὺς ἀνδρας αὐτῶν πᾶσιν αὐ-
 τῶν. V.

tibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, &
 ante adeo, quam priores desinant, incipiunt alteri, Lernaea
 capita, renascentis illius Hydrae capitibus magis multipli-
 cia, nec Iolaum adiutorem admittentia. Neque enim igni
 ignis exstinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum in-
 fidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate
 nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare,
 quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie
 sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippo-
 lytea rusticitate superciliosus, ut irritaverim implacabilem
 hanc Deae iram.

Lyc. Define fictam hanc & molestam simulationem, Theo-
 mneste. Gravaris enim, hanc te vitam a Fortuna fortium,
 ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros

ἀνθούτων ὁμιλεῖς· ἀλλὰ σοι καὶ καθαρσίῳν τάχα δεή-
 σει πρὸς τὸ δυσχερές αὐτῷ νόσημα· δειῶν γὰρ τὸ πάθος·
 ἀλλ' οὐχὶ τοῦτον τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμονα
 σαυτὸν εἶναι νομεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχληρὰν γεωρ-
 γίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην
 ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστροι μέλουσί σοι,
 καὶ Φαιδρά μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθει-
 μένη, διακριδὸν δ' ἡσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε
 μὴν ἐρωτικῶν ἡμέρων καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει,
 καὶ γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειράσας μὲν γὰρ
 ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ παρ-
 εῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἑναγχος γοῦν διηγουμένου σου τὸν
 πολὺν, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὃν ἀρχῇθεν
 ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὁμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς
 ἀνυγραίνοντο· τὴν Φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβου θυγα-
 τρὶ λεπτὸν ἀφθύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθύς
 5 ἄλας) Πλάτας. V.

pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibus-
 dam opus erit ad difficilem adeo morbum: gravis enim
 aegrimonia. Quin tu effufis multis id genus nugis beatum
 te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato
 Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve
 in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac
 laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cu-
 ra in discrimen pexae. Ceterum amatoriorum desideriorum
 ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis
 mordet. Post experimenta enim speras: frueris iam potius.
 Aequae voluptati est praesens, ac futurum. Nuper enim cum
 recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum
 amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conie-
 ctus molliter fluctuabant: vocem vero, qualis Lycambae
 filiae fuit, blande suaviterque extenuans, ipso illo habitu

δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς
μνήμης ἔρων. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην
περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ, τῷ δὲ
Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχου.

- 4 ΘΕΟΜΝ. Βουφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ
ταῖς ἀκάπνοις, ὥς Φασί, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμε-
νος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἐορτὴν λόγῳ γεραίρομεν,
αἱ μὲν ἐμαὶ διηγῆσεις ἐξ ἑωθινοῦ παραταβεῖσαι κόρον
ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τῆς συνήθους μεθαρμωσαμένη
σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καὶ μοι γε-
νοῦ δικαστῆς ἴσος, ἐπεὶ μὴδ' εἰς ἕτερόν σε τοῦ πάθους ῥέ-
ποντα ὄρῳ, ποτέρους ἀμείνονας ἢ γῇ τοὺς Φιλόπαιδας, ἢ
τοὺς γυναῖοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς
ἐκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφοτέρας
πλάστιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὦν,
ἀδελκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἰρήσῃ. πάντα

statim declarabas, te non ipso modo, sed eorum quoque
amare memoriam. Sed si quae tibi de illa Venerea circum-
navigatione sunt reliquiae repositae, ne quid occulta, ve-
rum perfectam Herculi victimam praesta.

Theomn. Ille quidem Deus, Lycine, solidos boves vo-
rat, & victimis sine fumo, ut aiunt, minime delectatur.
Quandoquidem autem annum illius diem festum sermone
honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae sa-
tietatem habent. Tua vero Musa a consueto studio ad aliud
quasi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc
diem transigat: huiusque mihi aequus arbiter, cum in neu-
trum te morbum proclivem videam, quos meliores putes,
puerorumne amatores, an eos, qui feruntur in muliercu-
las? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina
utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero,
qui extra causam sis, incorrupto iudice, ratiocinatione,

δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν, ὦ Φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι
ψῆφον ἢ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη Φέρε.

ΛΥΚ. Παιδιάς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν
διήγησιν ἢ δ' ἐπαγγέλλεται τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ'
εὖν ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἠψάμην, εἰδὼς ὅτι
λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ἐξ ὅτου δυοῖν ἀνδρῶν ἀκηκῶς,
περὶ τούτοις συντόνως ὡς ἀμιλλωμένοις, ἐτι τὴν μνήμην
ἐναυλον ἔχω· διήρητο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πά-
θη, καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς αὐπνος ὢν,
διττοὺς ἄρτυσαι μισθοὺς,

Τὸν μὲν βουκαλέων, τὸν δ' ἄργυφα κῆλα νομεύων.
ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικαῖς ἤδετα, τὴν θήλειαν Ἀ-
Φροδίτην βάραβρον ἡγούμενος, ὁ δ' ἀγνέων ἐρωτος ἄρρε-
νος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν εὖν μαχομένον παβοῖν

1 Ἀκκισμὸν) Προσκοίναν. V.

5 Ὑπογυίου) Ἐκ τοῦ ἔγγυς ὑπέ-
γυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεώ-
στι γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου καὶ

μετ' ὀλίγον. V.

8 Ἐναυλον ἔχω) Οὐ πρὸ πολλοῦ
μνησχομένου ἢ ἐνηχομένην. V.

10 Ἀρτυσαι) Λαμβάνεις, δέχῃ. V.

quod melius est, eliges. Omni igitur resecta dissimulatione,
fodalis, quem tibi calculum iudicium de meis amoribus per-
misit, eum iam ferto.

Lyc. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tracta-
tionem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim
nuper manum operi admovi, ac scio, valde id quidem se-
rium, ac minime ludi, ex quo duo viros audiui de hisce
rebus, quanta potest contentione, certantes, cuius memoria
aures adhuc perfonare videntur. Divisi erant illorum cum
sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est,
pervigil mercedem capis duplicem,

Hanc armensa regens, pecora illam candida pascens:

sed alter supra modum puerorum oblectabatur amoribus;
barathrum iudicans Venerem muliebrem; alter purus ab
amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter ef-

ἀγανοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἶπεν δυναίμην, ὥς
ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἵχνη ταῖς ἀκοαῖς
ἐνεσφράγισται σχεδόν, ὥς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν
ἐπιτιμῆσάως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀπαθόμενος, ἃ παρ' ἀμο-
φοῖν ἤκουσα λεγόντων, κατὰ τὸ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι.

ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὲν ἐγώ γε ἀπακαστὰς ἔνθεν, ἀπαν-
τικρὺ καθεδούμαι σου,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

σύ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς διαφορᾶς,
μελωδία περαίνεν.

- 6 ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διανοουμένῳ ταχυ-
ναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, αἷς
μάλιστα χρῆσθαι Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰωνίῳ κολή-
πῳ παρωκισμένον. ὥς δ' ἐγὼ, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς

12 Δικρότων) Δίχροτα, δίηρη,
πλοῖα μονήρη εἶναι, ἃ καὶ δίχροτα
κατισκευάσθη. Ἐνὰ δὲ καὶ ἐκ
πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πύρας ἐκατέρω-
θεν πηδαλίοις ἴσχυρτο ὅπως αὐτοῖς
τὰ μὲν μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλάνα-

σι καὶ ἀναχωρεῖσι. καὶ τοὺς ἐναν-
τίους ἐκ τῶν πρόσπλων καὶ ἀπόσπλων
πύλων σφέλλασιν. V. In altero
Vossiano haec tantum legas: Δι-
κρότων) Δίχροτος ἢ δύο εἰσεξίας
ἔχουσα.

sem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non
possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermo-
num mihi illorum vestigia, velut figillo quodam, impressa
sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita sta-
tim omni reprehensionis tuae occasione, quae utrifque di-
centibus audiui, accurate tibi enarro.

Theomn. At ego paulum hinc discedens e regione tibi
confidebo,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero iam nobis antiquam gloriam amatoriae illius con-
certationis, cantu perage.

Lyc. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium ve-
lox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxi-
me uti videntur Liburni, ad Ionium finum gens habitans.

προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατείας ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικήν ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς παραπέμπον-
 τὰς με δεξιωσάμενος, (ἡκολούθει δὲ παιδείας λιπαρῆς ὄχλος, οἱ συνεχῆς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεξεύγνυν-
 το) τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς ἐγγυὺς ἐμαυτὸν ἴδρυσά τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοδίῳ τῶ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡ-
 μῶς ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἰστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀπά-
 ραντες καρχησίῳ τὸ κέρας προσεστείλαμεν. εἴτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀδόντας ἐκχέαντες, ἡρέμα πιμπλα-
 μένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδέν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοί-
 ζῳ διῦπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πύραν. Ἀλλ' ἄ γε μὴν ἐν τῷ με-
 ταξὺ παράπλῳ σπουδῆς ἢ παιδείας ἐχόμενα συνηέχθῃ,
 καιρὸς οὐ πάνυ μακρύνειν. ὥς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἑφαλὸν
 16 ἑφαλὸν) Παραθαλαττίαν. V.

Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adora-
 fem, & love hospitali invocato, ut volens propitius pere-
 grinam militiam una capefferet, mulis iunctis ab urbe ad
 mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant,
 (sequebatur autem assidua eruditionis [eruditorum] turba,
 qui perpetuo mecum versati cum molestia iam disiunge-
 bantur) & puppim conscendens prope gubernatorem asse-
 di. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in al-
 tum evecti, eum etiam post nos auræ fluctus vehementer
 moverent, malum ex mediâ navî, e carchesio autem an-
 tennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes
 vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui
 nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter cir-
 ea findentem illum proram remugiente. Verum quæ inter
 illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non ni-
 mis producenda sunt. Cum vero maritimam Ciliciæ par-

ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χελιδόνας ὑπερβέοντες, οὐκ ἀμοχθεῖ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὄρους, ἐκάστη τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφές εὐδαιμονίας ὁράται λείψανον· ἄχρι τῆς Ἡλιάδος ἀψάμενοι Ρόδου, τὸ συνεχές τοῦ μεταξὺ πλοῦ
 8 διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενώωνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοὺς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔστι γὰρ ὅντως ἡ πόλις Ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριῖων δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ στοᾶς, ἐκάστην γραφὴν κατώπτευσον, ἅμα τῷ τέρποντι τῆς ὄψεως, Ἡρωϊκοὺς μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γὰρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν, ὀλίγου δια-
 --6 Ἡλιάδος) Τῇ γὰρ Ἡλίῳ ἡ 14 Ἀνατινόμενος) Ἀνατίτας, Ρόδος ἀνέκειτο. καὶ ὅπως πολλὸς ὁ ἀνακαινίσας, ἀναμνησθεὶς, ἀναγνίσ- λόγος. M. ρας, εἰς ἔθνησαν ἐλθόν. V.

tem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae: donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam, quae adhuc fuerat, navigationem intermittere aliquantum decrevimus. Remiges igitur, subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque confidero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui par-

Φόρου πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασία προϋλάμβανον. Ἦδη δὲ τῆς θεάς ἄλις 9 ἔχοντι, καὶ διανοομένῳ μοι βαδίζειν οἰκαδὲ, τὸ ἥδιστον ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας ἐνταῦθα, τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομμωτικῆς ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναῖοις ἐνωραϊζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἀπλοῖκόν. προηγουμένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προύστατο, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγαθαίου ρητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός, οὐ δὲ ἄλλο τι μοι δοκεῖν τὰς παλαιάστροφας ἀγαπᾶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικαὺς ἔρωτας· ὅλως γὰρ εἰς τοῦτο ἐπτόχτο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλά καὶ Προμηθεὶ κατηράτο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερος

7 Κομμωτικῆς) Κομμωτικῆς, ὡς κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ ἀπὸ τοῦ κόμμου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν κόπτω, κόμμος ὁ κεικομμένος τρι- οὐδ' ἑτέρας. V.

va intercedente mercedula omnem mihi historiam enarrarent: pleraque autem & ipse coniectura praecipiebam. iam satius eram spectaculo, iam domum ire cogitabam; cum, quod iucundissimum est in peregrina regione, lucrum mihi obtrigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nee tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem iuvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis, quae formae studet, qui mulierculis, puro, pulcher videri gessit; & una cum illo Callicratidem Atheniensem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebibat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causam amans; ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem feminei sexus. Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo

με, γήθους καὶ χαρᾶς πλέοι προσέδραμον. εἴθ' ὅποια Φι-
 λεί, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἐκάτερος ἤξιον με.
 καὶ γὰρ Φιλονεικούντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τήμερον,
 εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς
 ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ Φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν
 ἐγεύρητε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦθα ἡ
 τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμοιβαίως ἀνθεστιάσετέ με·
 10 κλήρῳ διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. Καί κεινὴν μὲν
 τὴν ἡμέραν εἰστιάρχουν ἐγὼ, τῇ δ' ἐπιούσῃ Καλλικρα-
 τίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρίκλῆς. ἐώρων δὴ καὶ παρὰ
 τὴν ἐστίασιν ἐναργῆ τῆς ἐκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, καὶ πᾶς
 οἰκέτης αὐτῶ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπο-
 γραφέντος αὐτοῖς χροῦ παραμένοντες. ἐπειδὴν δὲ ἰούλοις
 αἱ παρειαὶ πυκαυθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι
 χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρίκλῆι γε μὴν πο-

11 Ἑστίασιν) Συμπόσιον. V.

me cum conspexissent, gaudio & laetitia plenii accurrunt :
 tum, ut affolet, complexi, ad se quisque venire me postu-
 lant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem,
Hodie, inquam, vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne ma-
giorem tollatis noxam: proximis vero diebus, tres enim hic aut
quatuor decrevi manere, vicissim mihi eoenam praebebitis: uter
autem prior, sorte decernetur. Placent ista. Itaque illo die con-
 vivator ego, post die Callicratidas, & post ipsum Charic-
 les: Animadverti autem etiam in convivio manifesta ani-
 mi utriusque indicia. Nam Atheniensis formosis pueris erat
 ipsestructus, & unusquisque prope servus illi imberbis, qui
 nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipsum
 manerent; cum primum vero prima barba densarentur ge-
 nae, dispensatores, & villici agrorum in Attica dimitteren-
 tur. Verum Chariclem multus saltatricularum & musica-

λὺς ὀρχηστρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἶπετο, καὶ πᾶν
 τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίαις, γυναικῶν μεστὸν ἦν,
 ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μὴ τι πρὸς νήπιον, ἢ γέ-
 ρων ὑπερήλιξ ἐψοποῖος ἀφ' αἵματός, τοῦ χρόνου ζηλοτυπίας
 ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ'
 ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πελλάκις γε
 μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν,
 οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν
 ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐβελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην.
 διεννοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. Καὶ 11
 δόξαν ἡμῶν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀ-
 φροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερόν· ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς
 Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντας ἐπαφροδίτων ἡρέμα τῇ γῇ
 προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς Θεοῦ λιπαρὰ γαλήνην

3 Ἀκαρῆ) Ἀκαρῆς, βραχὺ, δέυ-
 οῦ οὐχ οἷόν τε κτεῖραι. ἀκαρῆς,
 ἐπίρρημα, ἐν βραχεῖα ἄρα, εἰ ἀτά-
 μα. V.

7 Ἀψιμαχίαι τινὲς) Συναφαί

μάχης. V.

9 Ἀνάγεσθαι) Ἀνάγεσθαι λί-
 γον τὴν ναῦν, ὅτι ἀπὸ γῆς εἰς πύ-
 λωγος ἔρχεται. V.

10 Ἀπαίρειν) Παραγινώσκειν. V.

rum chorus sequebatur, totaque domus, velut in Bonae
 Deae sacris, plena erat mulierum, viro plane nullo prae-
 sente, nisi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur;
 illius nempe aetatis, in quam zelotypa suspicio non
 caderet. Erant igitur ista quoque, uti dixi, satis aperta sen-
 tentiae utriusque specimina. Saepe autem ad parvum tem-
 pus velitationes quaedam inter illos commotae sunt, non
 tamen ut exitum haberet disputatio. Verum cum disceden-
 di tempus esset, navigationis illos socios, quod sic vellent,
 assumpsi: cogitabant enim non minus, quam ego, in Italiam.
 Et cum placuisset ad Cnidum appellere spectaculi causa, &
 templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in
 illo Praxitelesae artis opus revera venustum: paulatim ad
 terram delati sumus, ipsa, puto, Dea splendida ferennitate

πομποστολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν οὖν ἄλλοις ἔμελλαν αἱ συνήθειαι παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεύγος ἐκ-
τέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιήειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀ-
γελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν
Ἀφροδίτῃς πόλει. στοᾶς δὲ Σωστράτου, καὶ τᾶλλα,
ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ
τὸν νεῶν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νῶ μὲν ἐγὼ τε καὶ
Χαρικλῆς πάνυ προθύμως· Καλλικρατίδας δ' ὡς ἐπὶ
Θέαν θήλειαν, ἄκων ἥδιον ἂν, οἶμαι, τῆς Κνιδίας Ἀ-
φροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαζόμενος ἔρωτα.

- 12 Καὶ πῶς εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους Ἀφροδίσει
προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ εἰς ἑδάφος ἄγο-
νον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς
ἐκ Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς
κόμαις εὐθαλέσκει ἄχρι πόρρω βρύνοντα τὸν πέριξ αἶρα
συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἢ πυκνὰ καρπὸς ἐτεθήλει

navigium nostrum deducente. Reliquis in apparatu consue-
to occupatis, ego amatorium illud par utrinque fuscensum
ducens brachüs, in orbem Cnidum circumibam, non sine ri-
su figulinae lasciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps.
Cum autem Sostrati porticus, & quae oblectare nos pote-
rant reliqua, primum obiissemus, ad Veneris templum pro-
gredimur, nos quidem, id est, ego & Charicles, lubenti ani-
mo; Callicratides autem tanquam ad muliebre spectaculum,
invitus; qui iucundius, puto, pro Cnidia Venerē eum, qui
Thespius est, Cupidinem permutaturus fuerat. Et ab ipso sta-
tim conspecto Venerae velut aurae nobis adspirabant. Sub-
divalis enim area maiorem partem non in sterile solum po-
litis lapidum tabulis strata; sed tanquam in Veneris sacro-
totum erat mansuetorum fructuum fertile, cum arbores vi-
ridantibus comis in longinquum usque exuberantes, cir-
cumiectum aërem quasi tecto concluderent. Praeter cete-

μυρρίνη, παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαΐφιλῆς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνου πολὺα καθαύαινε, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε καὶ πλατανίστων αἰθέρια μῆκη, καὶ σὺν αὐταῖς αὐτόμολος Ἀφροδίτης, ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι Φυγὰς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ Φίλεως προσεῖρπυε κιττός· ἀμφιλαφεῖς τε ἀμπελοὶ πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτῃ μετὰ Διονύσου, καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἥττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιάσθαι θέλουσιν,

4 Σφριγῶν) Νεάζων. αὖξαν. σφύζων. βράζων. εὐσμαιατῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. V.

ibid. Κλωσὶν) Κλάδοις. V.

ibid. Ὤρια.) Κατὰ καιρὸν. V.

5 Ἀγονα) Ἀκαρπα. V.

10 Ἀμφιλαφεῖς) Ἀμφιλαφῆς, κατάσκιον, ἐκατέρωθεν βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ διπλοῦν, τεχνικὸν τε καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφῆς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβανέσθαι αὐτῆς ἔστι. V.

ras illa denso fructu myrtus suam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem fortitae sunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, sed sub ipso maturitatis fastigio novis luxuriantes ramis tempestivae erant. His immixtae erant steriles alioquin, sed pulchritudinem pro fructu habentes, cupressorum platanorumque proceritates aëriæ, & cum illis transfuga iam Veneris olim fugitiva eius Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitiose amatoria illa hedera adrepserat. Densus viribus crebrae pendebant uvæ: iucundior quippe cum Baccho Venus, miscerique se, quod utrinque suave est, patitur; seiuncti a se invicem minus oblectant. Erant, qua densior umbrosiorque silva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi

13 εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές· ἀβρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὅντως Ἀφροδισιάζοντες. Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρωθ' ἦμεν, εἴσω τοῦ νεῶ παρήειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυται, Παρίας δὲ λίθου δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον· καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης, γηγύμνεται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτό γε μὴν ἡ δημιουργὸς ἰσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω καὶ καρτεράν τοῦ λίθου φύσιν ἐκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος, εἶπε, θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης, καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφειστώς ὁ Καλλικρατίδας κατὰ νοῦν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' ἀμφίδυρος αὐτῆς ὁ

8 Παρὰ λαλῆτος) Λάβρα. V. 10 Ἀντίτυπον) Ἐναντίον. V.

agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant; frequens autem popularium turba festos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant. His plantis satis oblectati, inus in ipsum templum ingressi fumus. Dea igitur in medio collocata est, e Pario marmore, pulcherrimum ac superbum opus, rictu aliquantulum hiascente subridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, vestitu nullo circumposito, nudata est, nisi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars statuaria hic valuit, ut dura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quasi furiundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatissimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accurrens simul adpressis labiis, protensa quantum poterat cervice, illam deosculatur. At silentio adstans Callicratides intra animum admiratur. Est autem utrinque aperta illius aedicula,

νεώς, καὶ τοῖς Θέλουσι τὴν Θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ
 κόπου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀβαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας.
 οὖν ἐστὶ τῇ ἐτέρᾳ πύλῃ παρελθούσι, τὴν ὅπισθεν εὐμορ-
 Φίαν διαβρῆσαι. Δόξαν οὖν ὅλην τὴν Θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ 14
 κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἴτ' ἀνοιγείσης τῆς θύ-
 ρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυ-
 ναίου, Θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν
 Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ
 μέρη τῆς Θεῶς κατῶπτευσεν, ἀβρόως πολὺ τοῦ Χαρι-
 κλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν
 μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες,
 ἀγκάλισμα χειρόπλαθες· ὥς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλου-
 τῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς αὐ-
 τοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκε-
 χυμέναι πίσυρτα· τῶν δὲ τοῖς ἰσχύοις ἐνεσφραγισμένων
 ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἶποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως,

volentibusque accurate contemplari Deam, licet, a tergo
 etiam & sic, ut nulla eius pars admirationi non expona-
 tur. Facile ergo est per alteram ianuam accedentibus eam
 etiam, quae a tergo est, pulchritudinem perspicere. Cum
 ergo placuisset totam videre Deam, ad posticum aedicu-
 lae transivimus. Tum aperta ianua per mulierculam, cui
 clavium credita custodia erat, subito nos stupor ad tan-
 tam pulchritudinem corripuit. Athenienfis igitur, qui ctio-
 se paulo ante spectasset, pueriles Deae partes contempla-
 tus, repente furiosius etiam, quam Charicles, exclamavit,
Hercules! quanta dorsi concinnitas, quam aptum ad amplexan-
dum, manusque implendas latus. Quam venuste circumscriptae
clunium carnes sinuantur, neque deficientes nimium, & ipsis ad-
strictae ossibus, neque in nimiae molis pinguedinem effusae. Lacu-
narum autem, coxis ipsis utrinque impressarum, nemo dixerit

μηροῦ τε καὶ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἡ-
 κριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ
 Διὶ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ· παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν
 ἐγὼ διακονουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα
 τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφό-
 δρα θάμβους ὀλίγου δέῃν ἐπεπῆγει, τακερόν τι καὶ ῥέον
 15 ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραινών. Ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμά-
 ζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπῖ-
 λον εἶδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ
 τὴν ἀμορφίαν ἢ περὶ τᾶλλα τῆς λίθου λαμπρότης. ἐγὼ
 μὲν οὖν πιθανῇ τάληβες εἰκασία τοπάζων, φύσιν ὥμην
 τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων
 ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις κα-
 λοῖς, ἢ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι
 Φυσικὴν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πρά-
 ξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς

*quam suavis sit risus ; femorisque & tibiae recta linea ad pedem
 usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes
 in coelo Iovi pectus ob id ipsum suavius infundit : ab Hebe equi-
 dem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista cla-
 mante Callicratide , prae nimio stupore Charicles tantum
 non dirigit , molli quadam tabe se diffuere natantibus ocu-
 lis confessus. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem
 absterfisset , labem in altero femore vidimus , ut in veste
 maculam , cuius deformitatem reliquus faxi candor argue-
 ret. Atque ego quidem probabili coniectura verum colli-
 gens , lapidis ingenium esse , quod videbamus , putabam.
 Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis exper-
 tia sunt , multumque his , quae summo gradu pulchra esse
 poterant , fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quen-
 dam naevum adpersum ratus , in hoc ipso admirabar Pra-
 xitelem , qui deforme illud in lapide in iis partibus , quae*

ἥττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ
 παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν Ζάκορος ἀπίστου λόγου και-
 νήν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμευ γένους
 νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλά-
 κισ ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρα-
 σθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα
 τῷ ναῷ, κατ' ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἀγιστείας δόκη-
 σιν. ἐκ τε γὰρ τῆς ἐωθινής κοίτης, πολὺ προλαμβάνων
 τὸν ὄρθρον, ἐπεφοῖτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἰ-
 καδὲ, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμε-
 νος, ὀρθὰς ἐπ' αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς
 ἀπῆρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομέ-
 νης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμφεις. Ἐπειδὴν δὲ 16
 καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε,
 προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λι-

2 Ζάκορος) Ζάκορος, νεώκορος.
 καὶ ὁ ὑπέρτης ἢ ὁ ἱερεὺς ἢ τὸν ναὸν
 παρῶν, καρεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ'

Ἀττικοῖς. V.

7 Ἀγιστείας δόκησιν) Ἀγιστύνη.
 καθαρότης. λατρεία. V.

minus deprehendi possent, abscondisset. Verum adstans pro-
 pe nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis histo-
 riam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili iuvenem,
 (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui
 saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis
 auspiciis incidisse: qui cum totos dies in templo transige-
 ret, initio superstitionis veneracionis opinionem sustinuisse.
 Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ven-
 titabat, & post occasum denique invitus domum redibat,
 totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam
 perpetuo oculorum coniectus defigebat. Obscuri autem ser-
 mones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-
 bantur. Si quando vero fallere parumper amorem suum
 vellet, allocutus ante Deam, atque quatuor talis de dama

Βυκῆς δορκὰς ἀπαριθμήσας, διεπέττευε τὴν ἐλπίδα· καὶ
 βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν
 αὐτὴν εὐβολήσῃε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσω
 σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομί-
 ζων· εἰ δ', ὅποια Φιλῆι, Φαύλως κατὰ τῆς τραπέζης ῥί-
 ψειεν, οἶδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀνασταίεν, ὅλη Κνίδω
 καταράμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖς
 καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἐτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀστο-
 χίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθίζο-
 μένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ
 δένδρου Φλοῖος Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ'
 ἐξίσου Διὶ Πραξιτέλῃ, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρε-
 πές οἶκοι φυλάττειτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς θεοῦ. πέ-
 ρας αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἐπενοήθη-
 σαν· εὐρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. ἤδη γὰρ
 ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλίνοντες, ἥρέμα λαβὼν τοὺς παρόντας

1 Δορκῆς.) Dorcadis. G.

Africana in mensam numeratis, iactu spem suam experie-
 batur. Et si ex sententia iactasset, maxime, si quando ipsam
 Deam [Venerem] iecisset, nullo talo eadem facie cadente,
 adorabat, suae se cupiditatis compotem futurum putans.
 Sin, ut fieri solet, male iactasset in mensam, iique sinistro
 omine starent, toti maledicens Cnido, tanquam in tristi &
 incurabili calamitate, interiecto tamen parvo tempore cor-
 ripsiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Iam vero
 magis irritato morbo, paries inculpi omnis, unusquisque
 arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare,
 aequo ac Iuppiter in honore esse Praxiteles; si quid domi
 pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offer-
 ri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio
 expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati leno-
 cinetur, audacia. Iam enim ad occasum inclinato sole, sen-

ὅπισθε τῆς θύρας παρεισερρήνῃ, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδο-
 τάτῳ, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνεῶν ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῶν
 ζακώρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσσάμενων, ἐνδὸν ὁ και-
 νὸς Ἀγχιόσης καθεῖρκετο. καὶ τί γὰρ ἀρρήτου νυκτὸς ἐγὼ
 τόλμην, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρω-
 τικῶν περιπλοκαῶν ἵχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ
 τὸν σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὣν ἔπαθεν ἐλεγχον. αὐτόν γε
 μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημῳδὸς ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατὰ
 πετρῶν, Φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα,
 παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. Ταῦτα τῆς ζακώρου διηγου- 17
 μένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,
 Οὐκοῦν τὸ θῆλυ, καὶ λίθινον ἦ, φιλεῖται. τί δ' εἰ τις
 ἐμψυχον εἶδε τοιοῦτον κάλλος; ἄρ' οὐκ ἂν ἡ μία νύξ τῶν
 τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλι-
 κρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χάρικλεις, εἰ
 πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν

sim, clam praesentibus, post ianuam correpsit, & stans
 occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit.
 Aeditimis autem pro more extrorsum ad se ianuam trahentibus,
 intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarraret?
 amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdum conspecta sunt, & maculam habet Dea, eorum, quae passa est, indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, aiunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, Ergo, ait, femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam eiusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Iovis sceptris aestimetur? Subridens autem Callicratides, Nondum, inquit, Charicles, novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespis. Et nunt

Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. πῶς; ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἐδόξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γάρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεαῖας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάβους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς, οἷδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτούμενων λόγων, τὸν συμμιγῇ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἐταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης Φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἐαυτοῦ δόξης ἐκάτερος ἀποτεινάσθε· καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι· τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδῇν.

1 Θεσπιαῖς) Πόλει. V. Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι· quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens; λαβοῦσα δᾶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Multi autem eo pro-

fecti sunt ad videndum Cupidinem. G.

8 Ἀκρίτων) Ἀδιακρίτων. G.

13 Ἀποτεινάσθε) Ἐκτεινάσθε. Φιλονεικεῖτε. V.

iam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Quis istuc? interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, Amatorem illum, iuvenem, totius noctis otiosam usuram natum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam. Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, Viri, inquam, sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum adest eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad eiusmodi, quod cum

ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεῶ (πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφαιτῶν ὄχλος) εἰς ἓν τι τῶν συμποσίων ἀποκλίνωμεν, ὅπως δὲ ἡρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν ἄτ' ἂν ἦν βουλομένοις, ἐξῇ μεμνησθαι δ' ὥς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλήσει. Καλῶς ἔδοξα 18 ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταίνεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης Φροντίδος· οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἰς τὴν συνηρέως καὶ παλίνσκιον, ὥρα θέρους, ἀναπαστήριον, Ἡδὺς, εἰπὼν, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπερηχοῦσι τέτιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμεν, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προβεῖς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρίκλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχῃσθαι τοῦ λόγου 10 Συνηρέως) Ἑστρασκόμενον. V.

delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo; (quando quidem multa turba religionis causa affluit) in coenationum unam devertamus, ut otiose audire & dicere, quaecunque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus molestum nobis futurum. Recte ista dicere visus sum, & comprobantibus illis egressi sumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at isti cogitabundi, qui magnam intra se commentationem fursum deorsum volverent, quasi de pompae ducatu Plataeis deceriaturi. Cum autem delati essemus ad lecta undique & umbrosa ipso aestatis tempore fedilia, suavis locus, dicens ego, etenim in cacumine iucundum quiddam cicadae strepunt, in medio, plane iudicis in morem, consedi, ipsam in ipsis supercilliis Heliaeae praeferens. Cum vero sortem utrisque, de eo, uter prior diceret, proposuissem, & Charicles priorem locum fortitus esset, eum statim ingredi orationem iussi. At

19 διεκελευσάμην. Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχῶν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ, Σὲ, δέσποιναι τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἰέμαί σε θέσεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, καὶ βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι περιττῶς σου δέονται· σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτῃ μήτρῃ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλειά· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρωτόρριζον, ὣν ἀξιώ, μάρτυρα επικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱεράν τῶν ὅλων φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξάμενη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, αέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἀλλήλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐξωογόησεν ἐμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμέν ὕλης δημιουργήματα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἐκάστῳ καθεύμαρται, τὴν ἐτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο,

ille, dextra mulcens faciem; aliquantum cunctatus, sic fere exorsus est: Te, Domina, causae pro te, Venus, dicendae, adiutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae suadellae adsperferis, illico perfectissimum est. Amatorii autem sermones praeter cetera te indigent: tu enim germanissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, quae es ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum, quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae, prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commixtione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unictique assignatum, ut unius interitus generatio alterius

καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν αἰὲ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ενός τι γεννᾶσθαι, διπλὴν ἐν ἐκάστῳ φύσιν ἐμψυχήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφῆνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρῳ γενεὴ πόνον ἐγκερασάμενη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἐκότερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τᾶρρεν ἀπρεπῶς μαλακίεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὀμιλῖαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπων βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίον πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνούντων. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρώϊκα φρονῶν ὁ βίος, καὶ 20

esset, machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea, quae nascuntur, admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in unoquoque genere naturam machinata est, maribus suas feminum coniunctiones largita, feminam autem velut receptaculum geniturae constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebne genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile mollescat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus venerabilibus honores omnes tribuuntur, hominibus ex aequo patri matrem etiam adorantibus. Initio igitur, cum Heroi-

τὴν γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ Φύσις ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἴθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν Φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε· καὶ τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνήλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία Φύσις· αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὀρῶντες, οὐθ' ἂ δρῶσιν, οὐθ' ἂ πάσχουσιν, ἡδονῶντο· κατὰ πετρῶν δέ, Φασιν, ἀγόνων σπεύραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντι-

21 κατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. Τούτοις γε μὴν ἐς τοσούτον τυραννικῆς βίας ἡ τόλμα προέκοιψεν, ὡς μέχρι σιδήρω τὴν Φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τῶν δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκ-

cis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo coniuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paulatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas quasdam vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescabant, atque per sterilia, quod aiunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent; marium-

κενώσαντες, εὖρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, ἵν' ἐπιπλέον ὥσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἰνίγμα διπλῆς Φύσεως, οὐτ' εἰς ὃ γεγέννηται Φυλαχθέντες, οὐτ' ἔχοντες ἐΦ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναι ἄνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· οὕτως ἢ μιὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφή, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονᾶς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τῆς οὐδὲ ρηθῆναι δυναμένης εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. Εἰ δ' ἐΦ' ὧν ἡ πρό- 22 νοια Θεσμῶν ἔταξεν ἡμᾶς, ἕκαστος ἰδρυτο, ταῖς μετὰ γυναικῶν ἀν' ὀμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνειδούς ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἢ τῆς Φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνον-

13 ἠρκούμεθα) ἠγαπάμεθα. V. 14 Ἀμέλει) Διὰ τοῦτο. V. -

que exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non iam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille, qui in iuventute aliquantum manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consequere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria, voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum, qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret. Si vero, in qua nos lege constituit providentia, unusquisque permaneret, mulierum consuetudine contenti essemus, criminis omnis vita esset pura. Nempe apud animalia, quae vitare nihil prava affectione animi possunt, nihil polluta naturae lex

ται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆ-
λυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βου-
σὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πλη-
ροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν μὲν εὐνάς μεταδιάκουσι
κάπροι; λυκαῖναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθάλου δ'
εἰπεῖν, οὐθ' οἱ αἰρία ροιζοῦντες ὄρνεις, οὐθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν
καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον,
ἄρρενος ὁμιλίας ἐπαρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητος τῆς προνοίας
τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ Φρονεῖν εὐλογού-
μενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς Φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ
νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἡρέ-
θισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαν-
τες, ὁμιλοῖν ἡστοχήκατε, Φεύγοντες ἂν διώκειν ἔδει, καὶ
διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει Φεύγειν; καὶ καθ' ἓνα τοιαῦτα ζη-
23 λῶν πάντων ἐλομένων, οὐδὲ εἰς ἔσται. Ἀλλὰ γὰρ ἐν-

8 Ἐπαρίχθη) Ἐπιθύμουν. V.

servatur. Non furunt leones in *sui* sexus leones, sed tem-
pestiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux
gregis taurus in vaccas salit, & aries universum gregem
masculo implet semine. Quid vero? non suum cubilia per-
sequuntur apri? & lupas lupi incendant? Univerfum dica-
mus, neque qui aërias regiones perstrepunt volucres, nec
quaecunque humidam per aquas sortem sortita sunt, sed
neque in terra ullum animal masculam illam consuetudi-
nem appetiit, sed immota manent decreta providentiae.
Vos vero, o frustra sapientiae nomine bene audientes,
mala profecto bestia, homines, quo novo morbo contra
leges in mutuam contumeliam irritati estis? Quo caeco
mentibus stupore offuso utrinque aberrastis, fugientes quae
consectari oportebat, &, a quibus fugiendum erat, ea con-
sectantes? Ac si singulatim omnes eandem sibi rationem
sequendam eligant, neque unus paulo post *superstes* fuerit.

ταῦτα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὃς οὐ παιδικαὶ μὲν ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται· τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναίτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὐμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' αἷς μοι πολλάκις καυχάζεται ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὧ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδοκὸς ἑαυτοῦ πείραν ὁποῖόν ἐστιν, ὧ πολὺ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόχεται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσονται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστὶ, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινέσθαι τὸν καλόν; ἀλλὰ τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Verum enimvero hic etiam Socraticis praeclara illa, *fi Dis placet*, nascitur oratio, qua pueriles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non iam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, &, cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo iam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemptam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua iudicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enimvero, secundum magnum veritatis interpretem Homerum,

— εἶδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνὴρ·

Ἄλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν

Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ἐδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει

Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν·

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὡς εἰσορώσι.

καὶ πάλιν εἶπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἰδεῖ καὶ φρένες ἦσαν.

ἀμέλει τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πλέον
24 ἐπαινεῖται. Πῶς οὖν Φρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε
λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείους ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι
τάξιν, οὐδεὶς ἔρωσ ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτά-
τας ὁρμᾶς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γοῦν ἔρᾳν ἔδει Φαίδρου
διὰ Λυσίαν, ᾧ Πλάτων, ὃν προῦδωκεν; ἢ τὴν ἀρετὴν
Φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰκὸς ἦν, διότι ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν
ἀγάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσίνι τελετὴν αἱ παρὰ πότον

alius pulchro minus enitet ore,

At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur

Laeti omnes, suavi intrepidus commixta pudore

Dum fatur, medioque in coetu praeferat honore;

Perque urbem adspiciunt gradientem numinis instar.

Et rursus alio loco,

At iibi formoso sub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo sapiens Ulysses magis laudatur. Quomodo igitur prudentiae quidem, aut iustitiae, reliquarumque virtutum, quae sorte quadam maturae aetatis viris adiunctae sunt, amor non convenit; sed ea, quae in pueris est, pulchritudo acutissimos perturbationum impetus excitat? Omnino enim amare oportebat Phaedrum propter Lysiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum statuas truncavit, & quod Eleusinia mysteria voces inter commissatio-

ἐξορχοῦνται Φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προ-
 δομμένων Ἀθηναίων, καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ
 βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν οὐδέπω κατὰ
 τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπлатο, πᾶσιν ἐπέρα-
 στος ἦν. μεταβάς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄνδρα, καθ'
 ἣν ἡλικίαν ἢ τέως ἀτελὴς Φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο-
 γισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δὴ; πάθεισιν αἰσχροῖς
 ὀνομάτων ἐπιγράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι
 τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν οἱ Φιλόνοι μᾶλλον ἢ Φιλό-
 σοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισήμων
 ἀνδρῶν Φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρή-
 σθω. Μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέ- 25
 ραν, ᾧ Καλλικρατίδα, καταβάς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παι-
 δικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τό γε
 πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶ-

2 Δεκελείας) Τόπος. V. *ibid.* Ἐπιτειχιζομένης) Ἐποικοδομῶ. V.

nem fusae propalarunt. Quis amatorem se profitetur, cum
 produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita spe-
 ctat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Pla-
 to ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum
 vero e puero transfisset in virum, qua aetate imperfecta
 adhuc prudentia plenam affecuta rationem est, odio erat
 omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomi-
 na verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis de-
 corem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et
 haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur
 meminisse, huc usque dicta funto. Paulum vero a ni-
 mio illo studio [*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philo-
 sophi*] ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus,
 ostendam, consuetudine puerorum praestantiorē longe es-
 se muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque
 fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praeter-

ναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα φθά-
 νει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν
 τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἶβε καὶ βίου μακρὰς προ-
 θεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν
 ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμο-
 μένης· ἐορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανηγυρίαν τὸν ὅλον χρόνον ἡγο-
 μεν. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων
 ἐνεμέσθησεν, ἐν γε τοῖς παρούσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα.
 γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν
 ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ρυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐ-
 ἀγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα, καὶ παρέλβη τὰ τῆς ὥρας,
 26 ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Εἰ
 δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῶν παῖδά τις, αὐτὸς ἔμοιγε δο-
 κεῖ πασχητιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων.

1 Ὀξεῖα) Τραχεῖα. V. 2 Ἐν τῷ παρέλκοντι) Παρέλκων, τὸ περι-
 τόν, καὶ παρατείνων. G.

volans enim celeris voluptas prius, quam cognoscatur, de-
 finit. Quidquid autem oblectat, eo ipso, quod protrahitur,
 melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem
 diem fordida nobis Parca destinavisset, atque universum
 illud spatium nobis esset perpetua sanitas, dolore nullo
 mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem to-
 tum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem maio-
 ra nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus cer-
 te suavissima, quae longissime durant. Mulier quidem igitur
 a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam
 omnino extrema senectutis ruga incurset, res est amplexu
 & consuetudine viri dignissima. Et licet illa formae matu-
 ritas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod di-
 cat sapientius adolescentulis. At si quis viginti annorum
 adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videat-
 ur, qui ambiguum adeo sectetur. Venerem. Dura etenim

σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, καὶ τρα-
 χὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθῆναι ἰούλοις τὸ
 γένειον· οἱ δ' εὐθυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερ εἰ ρυπῶντες. ἃ δ'
 ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ὑμῖν εἰδέναι
 παρήμι. γυναικὶ δὲ αἰεὶ πάσῃ ἢ τοῦ χρώματος ἐπιστίλ-
 βει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς
 κεφαλῆς ἑλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορ-
 φύροντες· οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσ-
 μος, οἱ δὲ παρ' ὠτα καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λει-
 μῶνι οὐλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῇ
 τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἡλέκτρον, Φασὶν, ἢ Σιδω-
 νίας ὑέλου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. Τί δ' οὐχὶ 27
 τῶν ἡδονῶν καὶ τὰς ἀκτιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὴν
 ἐξίσου τοῖς διατιθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνωνται; σχε-
 δὸν γὰρ οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζῴοις τὰς μονήρεις
 διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλὰ πῶς φιλεταίρῳ κοινωνία

membrorum in his, qui viri facti sunt, robora, & asperum
 pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit,
 & femora illa bene nata pilis velut sordescunt. Quae hisce
 magis latent, vos, qui experti estis, scire patior. In mulie-
 re autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de
 cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar
 pulchrum florent, partim per tergum fusae, scapularum de-
 cus, partim circa aures ac tempora, pratenibus apiis mul-
 to laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem
 illis succrescente pilo, electro, quod aiunt, vel Sidonio
 vitro refulget lucidius. Quidni vero in voluptatum genere
 eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequa-
 liter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur.
 Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia,
 solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communio-

συζυγέντες, ἡδίων τὰ τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ καὶ Φιλίας μεσότην τράπεζαν παραβήμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπολαύσιν, οὐ μόνον τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ κατ' αὐτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἐκάστω τὸ μετ' ἄλλου, καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι, μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖοι σύνοδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαβέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστῇ Τειρεσία προσεκτέον, ὅτι ἡ Θήλεια τέρψις ὅλη μοῖρα πλεονεκτεῖ τὴν ἄρρενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ Φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται, σκοπεῖν ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν, ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων

ne coniuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes; sed iucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam voluptatis fructum habent: cum enim aequaliter se invicem afficiant, delectati ambo abeunt, nisi forte Tiresias iudex audiendus est, feminae voluptatem altero tanto maiorem esse virili pronuntians. Honestum autem puto, homines non prae amore sui nimio, frui cum volunt; hoc spectare, ut ipsi pro se bonum quiddam auferant, totam ex aliquo voluptatem capientes; sed ut partientes quod consequuntur, vicissim praebeant similia. Hoc autem in

εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμνηεν. ἀλλ' ὁ μὲν διαβεῖς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν οὐ δύναι, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τῆς ἀλγηδόνης χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἤτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτῃς τεμένει) γυναικί μὲν, ὣς Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα, τὸ δ' ἄρρεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. Ὡστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρ- 28 σκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτευχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἄρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὥς νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσῃν ἐξουσίαν καὶ γυναιξὶν ἀλλήλας ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἂν-

pueris ita se habere, non dixerit quisquam; non ita infanie-
rit. Verum amator quidem, prout de his existimat, exi-
mia voluptate percepta abit: at passio contumeliam ab ini-
tio quidem dolores & lacrimae; remittentibus autem pau-
lum ipso tempore doloribus, nihil amplius, aiunt, molestus
fueris, voluptas autem nec tantilla. Si quid vero curiosius
dicendum, dicendum autem in luco Veneris, muliere qui-
dem, Callicratides, etiam puerilem in morem utenti oble-
tari licet, duplici fructus via aperta: sed femineum fru-
ctum nullo modo mas praebere potest. Itaque si vobis etiam,
puerorum amatoribus, placere potest *mulier*; a nobis invicem,
quasi interiecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros
cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invi-
cē mulieres. Age iam, novum seculum, & peregrinarum
voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias ex-
cogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: se-

φρες' ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγώσασθαι τέχνασμα,
 ἀσπόρων τεράστιον αἰνίγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ
 γυναικὸς, ὡς αἰνῆς· τὸ δὲ εἰς ἀκοήν σπανίως ἦκον ὄνομα
 (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τῆς τριβακῆς ἀσελγείας,
 ἀναίδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνίτις ἔστω
 Φιλαίνις, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ
 κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γεν-
 29 ναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι; Τοιαῦτα συντό-
 κως μεταξὺ παθαίνόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν
 τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὅμμασιν ὑποβλέπων. ἐώκει δέ
 μοι καὶ καθαροσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας.
 ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἡρέμα
 τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιάς, ἔφην, καὶ γέλω-
 τος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδο-

4 Τριβὴν) Τριβάδες αἱ ταῖς γυ-
 ναιξιν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, οἷον ἦν
 Φιλαίνις. V. Et Sappho, addit C.

6 Φιλαίνις) Ταύτην τὴν Φιλαίνι-
 δα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος χα-
 μαιδιοποιὸς ἐξοπόμευσεν, ὡς ἐταιρι-

στρίαν καὶ τριβάδα. V.

9 Παθαίνεσθαι) Ἀγανακτήσας.
 V. Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγανα-
 κτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαρ-
 βάνειν. G.

cum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumen-
 torum commenta substringentes, portentofum steriliū aē-
 nigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro, cubent: il-
 ludque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam di-
 cere, tribadicae obscoenitatis, sublato pudore triumphet:
 gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, feminares amo-
 res contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in
 luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris ge-
 nerosum est, in mulierem effeminari? Talia contentius, &
 tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Chari-
 cles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cer-
 nens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra
 masculos amores uti. Ego vero placide subridens, coniecis
 in Atheniensem oculis, *Ludi*, inquam, & *risus*, *Callieratide*,

κήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρίκλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ Φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ, νῆ Δία, Φαρμάκων, ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς ἐπαβήνατο. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. Περικλέους δὲ πειθῶ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, μιᾶς τῶν ἐν Πνυκί δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. Μικρὸν οὖν ἐπισχῶν 30 ὁ Καλλικρατίδας (ἐώκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησίᾳ, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνησο, καὶ σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὡς Χαρίκλεις, ἐτίμων. σχεδὸν γὰρ οὐδὲ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὅποσαι προὔχουσιν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν, οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον· οὐχ ἡ Σπαρ-

me sedere ratus arbitrum, nescio quomodo a Chariclis vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Pericleamque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius iam esse memorem. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides, (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia viae sunt, si quis illis dicendi potestatem permetteret, tanto

τιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἀργεὶ
 θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἀρης· οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὐ-
 χημα Λεσβίων Σαπφῶ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σο-
 φίας θυγάτηρ Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς οὕτως
 ἀν' Ἀσπασία συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδὴ περ εὐπρεπὲς
 ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἰπώμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ
 ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἰλεως, Ἀφροδίτῃ, γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν
 31 σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρῃ παιδιᾶς
 ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου
 λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσ-
 μένως τὴν ἀφορμὴν ἤρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρωσ κοι-
 νὸν ἀρετῆς καὶ ἡδονῆς ἐστὶν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴ-
 περ ἦν ἐν δυνατῶ, τὴν ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λό-
 γων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐ-
 τυχεστότερον, ἐγγυὲς ἡμῶν ἐστάναι, πεφυκυῖαν ἐνθ' ἡ Φαί-

2 Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν) Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. V. 14 Λυκείου)
 Τόπου. V.

studio dicerent: non illa armata contra Spartanos Telephilla,
 propter quam Argis in feminarum numinibus Mars memo-
 ratur: non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia sa-
 pientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ira
 Aspasiae causam egit. Verum enimvero quandoquidem vi-
 rum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri.
 At tu propitia, Venus, esto. Nam tuum nos quoque Amo-
 rem colimus. Equidem putabam intra ludum hilarem con-
 tentionem nostram processisse: quando vero istius oratio
 philosophari etiam pro mulieribus instituit, lubens eam oc-
 casionem arripui. Solus enim amor masculus commune vir-
 tutis atque voluptatis opus est. Optaverim enim, si quidem
 fieri posset, arbitram aliquando Socraticorum sermonum
 platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorē,
 prope nos stare enatam, ubi acclinabat se Phaedrus, ut

θρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερός εἶπεν ἀνὴρ, πλεί-
στων αἰψάμενος Χαρίτων. αὐτὴ τάχα ἂν ὥσπερ ἡ ἐν
Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα Φω-
νὴν, τοὺς παιδικούς εὐφήμεσεν ἔρωτας, ἐτι τοῦ καλοῦ
μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον·

— ἥ γὰρ πολλὰ μεταξὺ

Οὐρεά τε σκιοέοντα, θάλασσά τε ἠχήμεσα,

ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμεθα, καὶ πλεονέ-
κτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τάληβες οὐ προ-
δώσομεν, εἰζάντες ὅκνω. Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, 32
καιρίως παράστηθι, Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυ-
στηρίων ἔρωσ, οὐ κακὸν νήπιον, ὅποια ζωγράφων παί-
ζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχή, τέ-
λειον εὐδὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης
ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου
τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνα

sanctus vir dixit, qui multas eo loco dicendi veneres affec-
tus est. Ipsa forte, velut illa Dodonae fagus, sacram erum-
pens de ramis vocem, pueriles amores formosi Phaedri ad-
huc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo mo-
do possit,

multa enim nimis intercedunt,

Montes umbrosi, resonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relictī simus, & praerogativa
Chariclis sit Cnīdus: tamen verum non prodemus, conce-
dentes ignaviae. Modo tu nobis, coelestis genī, opportu-
ne ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor,
non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, sed quem
seminandi princeps origo genuit ab ipsa statim nativitate
perfectum. Tu enim ex obscura & profusa informitate uni-
versum hoc formasti. Igitur velut commune quoddam uni-
versi mundi sepulcrum auferens, circumfusum illi chaos,

μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα
ὡς ἀληθῶς

— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεδέν θρουράς, τῆς ἔμπαλιν οδοῦ εἰρ-
γῆται· λαμπρῷ δὲ Φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας,
παντὸς αἰψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἔχοντος ἐγένου δημιουρ-
γός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώπου τὰ σε-
μνὰ Φιλίας πάβη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἀπαλῆς
ἔτι ψυχῆς ἡ εὐνοία συνεκτρεφόμενη, πρὸς τὸ τέλειον ἀν-
33 δρῶται. Γάμοι μὲν γὰρ διαδοχῆς ἀναγκαίης εὐρηταί
φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρωσ, φιλοσόφου καλὸν ἐστὶ
ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐ-
πρέπειαν ἡσκημένοις, ἔπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς
παραντίκα χρείας ἐπιθεῖται· καὶ πάντα τοῦ ἀναγκαίου
τὸ καλὸν κρείττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθῆς ἦν, οὐδέ-
πω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχαλῶν.

hoc quidem in ultimi recessus tartari fugasti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, sunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam custodia vinculum a reditu ar-
ceatur: ac splendida luce obscuram noctem explicans, ina-
nimatorum omnium animatorumque factus es opifex: exi-
mia autem hominibus concordia affundenda honestas ami-
citiae affectiones coniunxisti, ut ex innocenti & molli ad-
huc anima simul enutrita benevolentia ad virilem matu-
ritatem perveniat. Nuptiae enim, ut necessariae successio-
nis remedia, inventae sunt: solus amor masculus hone-
stum philosophae mentis imperium est. Quaecunque autem
praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea maior
consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia
adiecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantio-
ra. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii
ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti

ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεεν εὐρεσιν. ἔπειθ' οἱ αἱ μὲν ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων αἰεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφέντες ἡκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρείττονων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνήζοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τέχνων ἕνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ κατ' ἡμέραν λιμοῦ Φάρμακον ἄζητουν, εἰβ' ἀλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πῶς ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ρίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα ὀρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἡ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη, σπóρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὐρύνσασθαι κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα· καὶ οὐδὲ μανεῖς ἂν εἴποι τις, ὅτι ὄρυς στάχυνος ἀμείνων. Τί δ' 34 οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρω-

praeſentibus intra ipſa ſe neceſſaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Poſtquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere, poſteriorumque ingenia, neceſſitate ſoluta, uti ſatis naſta ſunt, melioribus inveniendis; ex ea re paulatim artes. enatae ſunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conii cere. Vix nati erant primi quidam homines, cum quotidianae famis remedium quaefivere: tum deprehenſi a praeſente inopia, cum indigentia, quod melius eſſet, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba veſcebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: ſed haec quidem poſt tempus aliquod mutis animantibus abiecta ſunt: ſed tritici ſementem atque hordei videbant agriculturalum curae, quam invenerant, quotannis inſtaurari. Nec adeo inſaniam quicquam, qui ſpica meliorem dicat quercum. Quid vero? nonne principio ſtatim

ποι, νάκη, θηρία δείραντες ἡμΐέσαντο; καὶ σπήλυγ-
 γας ὀρώων, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ παλαιῶν ῥι-
 ζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα; τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μί-
 μησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον αἰὲ μετὰγοντες, ὕφηναν μὲν ἐαι-
 τοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ἀκίσαντο, καὶ λεληθότως αἰ
 περὶ ταῦτα τέχνηαι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,
 ἀντὶ μὲν λιτῆς ὕφης, τὸ κάλλιστον ἐποίκιλαν, ἀντὶ δὲ
 εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέ-
 λειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐ-
 ανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἐκάστη
 γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφρωνος οὔσα,
 καὶ βαβεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως
 κατὰ μακρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος
 γὰρ εὐρών τι, παρεοῦδου τῷ μετ' αὐτόν· εἴβ' ἢ διαδοχῇ
 τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστιθεῖσα, τὸ ἐν-
 35 δέον ἐπλήρωσε. Μὴ δὴ τις ἔρωτας ἀρρένων ἀπαιτεῖται

vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pelli-
 bus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia
 frigoris excogitabant, aut rursus radicum plantarumque *af-
 servandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imita-
 tionem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas,
 domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum, tempus
 magistrum naetae, pro simplici textura pulchrius quiddam
 variegarunt; pro vilibus casis, sublimia tecta, & saxa sum-
 tuosa machinati sunt, & nudam parietum informitatem flo-
 ridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque ha-
 rum artium ac scientiarum, muta olim & profunda obli-
 vione merfa, velut post longum occasum paulatim in suos
 radios exorta est. Unusquisque enim, si quid invenisset,
 suo successori tradidit: tum ipsa accipientium series, ad-
 dendo iis, quae didicisset, quod deficiebat explevit. Ne igitur
 a verusso tempore masculos amores quiscquam repetat.

παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναῖξί γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν Φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφαίαι, καὶ τῆς Φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἑᾶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοῦμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ Φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὔρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὐτῷ ὡς Φαῦλον εὐθυνεῖ μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναῖκεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὐτῷ ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. Ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἑναγχος ἐπῆει, Χα- 36 ρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινούντος· ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν Φιλονεικίας καὶ μετενόει,

2 Ἄσπερμον) Ὡς μικρολόγε, εἰ θῆλυ, λύσις ἔσται τοῦ κόσμου· τί χαρὶς γυναικῶν ἄσπερμος ὁ βίος, γὰρ ἔτι κόσμος τῆς ἀνθρωπίνης χρη- τοῦ γε λοιποῦ ἐφ' ὑμῖν ἀβιττοῦσι τὸ ρεύου φορᾶς; Μ.

Cum mulieribus enim congredi necesse erat, ne plane feminis expers genus nostrum interiret. Varia autem eruditio, & virtutis huius, pulchri amore accensae, cupiditates vix ab ipso, quod nihil impervestigatum relinquit, aevō in lucem venturae erant, ut cum divina philosophia puerorum etiam amor adolefceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, postquam excogitatum est, rursus tanquam pravum sub censuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congressus antiquiora tempora inscripta habent, alteri generi detrahe. Sed vetera quidem studia necessaria putemus; quae autem rursus vita, excogitandi otium nata, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet. Equidem paulo ante vix a risu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante solitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione,

γενόμενος Ἕλληνας οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία Φεγγαγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ Φωνῇ λαρυγγίζων. Οὐκ ἐρώσι, Φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἢ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὀρμὴ κρατεῖ καὶ τέ θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἂν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεὶ τοι Προμηθεύς, ἡ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἐκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρεῖος αὐτοὺς ἐποίμαιναν, οὐδὲ ἀλλήλους τραφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ ταῖς κοιναῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἡτυχηκότα, προσαφῆρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρώσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ Φι-

quod Graecus esset, ipsum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria proposito diceret, submissa voce ipsa dicta sua quasi suffurabatur; sed subiecta voce, dilatato gutturo boans, *Non amant*, inquit, *se invicem leones mares, neque ursi, neque apri, sed ipsos solus in feminas impetus superat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito elegerit aliquis, ea his, quae rationes non possunt subducere, propter suum stuporem habere non licet. Nam si Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adiunxisset; non solitudo sane & silvestris victus ea pasceret, neque in cibo se invicem haberent: sed aequae, ac nos, templis aedificatis, & mediis suarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, si animalia, ab ipsa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio suppeditat, accipere a providentia contigit, inter alias res masculis etiam cupiditatibus privata sunt? Non

λοσοφούσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκοι, τὸ γὰρ ἐκ Φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης Φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσαι τὸ κάλλιστον ἐλομένη, βεβαιωτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. Μὴ τοίνυν, 37.
ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἐταιρικά διηγήματα, γυμνῶ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μὴδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναριθμει· λογίζου δὲ ὅψε μὲν ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων· ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδὴ περ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς Θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν Φοιτῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζουν. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια Φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀΦρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται· μάλιστα δὲ αὐτῷ γυ-

4 Βεβαιωτάτους ἐρώτων) Εἰ πάντα πρὸς τὸ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσματο, οὐδὲν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρτατε, τί πλεον ἡδονῆς ἢ ἀδύνητοφθορίας ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις παιδοποιεῖν, ἢ τῶν βρωμάτων ποικιλία

τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἢ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψιος τοῦ ζώου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν Θεόν. V.

amant leones? sed nec philosophantur: non amant urfi? quantum enim oriatur ex amicitia bonum, nesciunt. Sed inter homines prudentia scientiae coniuncta, frequentibus collecta experimentis, optimum quod est eligens, firmissimos amores decrevit masculos. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec coelestem Amorem cum illo infante annumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verumtamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cuius nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis col-

ναικειῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐΦημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ Φορᾷ πρὸς τὸ βουλούμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως Ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπεῖς θεάματα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἐκάστου διανοαῖς ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἴλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. δισσὰ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἐνὸς δὲ φύματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδῶς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων.

Αἰδῶς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἥδ' ὀνύησιν.

Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν

Εἰσὶ δύω, τὴν μὲν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Ἡ δ' ἐπιμωμητή· διὰ δ' ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν

ligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id, quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscuiusque mentibus inspirat. Hunc Deum propitium nacti, mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices enim revera spiritus Amor spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.

Nec contendendi genus unum est, sed duo terras

Sollicitant: unum, qui novit, laudibus ornet;

Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti ap-

ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλα-
στον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὐνοίαν. Γάμους οὖν, 38
Φησι, τὸ μηδὲν οἶει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου Φυγαδεύεις,
ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλατὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν
σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνό-
δου, Φοιτῶντες ἐπὶ ἱερά, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυ-
σοῦ τέκνα ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς ἐωνοῦμεθα. ἀνάγκη γάρ,
βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κελευομέ-
νοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἰρώμεθα
τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρεῖῳδες. ἄχρι
τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἕστωσαν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις,
ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ Φρονῶν ἀνέχε-
σθαι δύναίτο, ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραϊζομένης ἐπικτή-
τοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτήρ ἄμωρος,
ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦ-
σιν. Εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδῃ 39

pellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas
libidinosa, & sapiens benevolentia. Nuptias igitur, ait, ni-
hili putas? & muliebri genus exfulare e vita iubes? dein-
de quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de
Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum
mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento &
auro liberos successionis causa emeremus. Necessitas enim
grave cervicibus nostris iugum imponens imperiis parere nos
cogit. Quod igitur pulchrum est, ratione eligamus: cedat
autem necessitati utilitas. Liberorum tenuis numerus sunt
mulieres. In reliquis vero, apage, ne mihi sit mulier. Quis
enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde
adscitis artificiis formam interpolantem? cuius vere turpis
est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est,
lenociniis quibusdam demulcent. Si enim a nocturno cubili

τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίῳ νομῖσιν ἑρρίων τῶν
 πρώϊας ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληροδόνιστων. ὅθεν ἀκρι-
 βῶς οἴκοι καθεύγουσιν αὐτάς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλε-
 πομένας· γράς δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος,
 ἐν κύκλῳ παρεστώσι, ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρ-
 μακεύουσιν αὐτάς, οὐ γὰρ ὕδατος ἀκρά-
 τῳ νάματι τὸν ὑψηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἀπτον-
 ται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολ-
 λαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὸν αἰδῶν τοῦ προσώ-
 που χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὥς δὲ ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς,
 ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχεῖρισταί, λεκα-
 νίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ
 ἐν φαρμακοπώλῳ, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολ-
 λῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ
 40 βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. Τὸ δὲ πλεῖ-
 στον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ
 φαρμάκοις ἐρυθραίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν

mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores cenfebit
 illis animalibus, quae matutina hora nominare male auspi-
 catum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum
 nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex
 circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus infi-
 cientes. Non enim puro aquae liquore altum somnum ab-
 luentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed
 multae fucorum compositiones infuavem faciei colorem
 laetiores reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud
 alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, &
 gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa in-
 felicitate repleta, in quibus aut dentium deterforiae faculta-
 tes, aut nigrorem inducens superciliis ars reposita est. Ma-
 iorem autem partem temporis & operarum consumit cura ca-
 pillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad

τοὺς πλοκάμιους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῶ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις δὲ ἄρκειν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται, τὸν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρὰ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλίκων οὐλότητα διαπλέκει· καὶ περιέργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμένοι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὀπίσθεν ἐπισταλεύονται πλόκαμοι. Καὶ μετὰ τοῦτο, 41 ἀνθοβαφῇ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοῦφῆς ἐς πρόφασιν ἐσθῆς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως προπεπτωκότων μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δέ τι τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξίεναι; λίθους Ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἡρτημένας βρί-

solem meridianum cincinnos, instar lanarum infectionis, flavo tingunt flore, propriam naturam [*nativum colorem*] damnantes. Quibus autem sufficere nigra coma solet, illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam spirantes. Et instrumenta ferrea, obtuso ignis ardore calefacta, vi quadam crispos cincinnos implicant, & minuta industria ad supercilia usque deductae comae, breve fronti interstitium relinquunt: superbe autem ad scapulas usque posterioris comae annuli fluctuant. Et post haec florei coloris sandalia intra ipsam carnem pedes adstringentia, & tenuissimo textu dicis causa vestitus, ut nudae esse videantur. Omnia autem intra hanc vestem facilius agnoscuntur, quam facies, exceptis, quae deformiter alioquin proceriderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditorum harum mala enarrare? Erythraeos

θος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίονσι δράκοντας, ὥς
 ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσοῦ δράκοντες εἶναι· καὶ στεφάνη
 μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιβεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διά-
 στερος· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὄρμοι καθεῖνται· καὶ
 ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄβλιος χρυσοῦς.
 ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον
 δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περισφυρα σκέλη πεπεδησθαι. καί περ-
 δαν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι
 κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειαῖς ἐρυθαί-
 νουσιν ἐπιχρίστοις Φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν
 42 καὶ πίονα χροῖαν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφαινῇ. Τίς
 οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐδὺς ἀπὸ τῆς
 οἰκίας ἔξοδοι, καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμη-
 κότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσα-
 σι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλί-

15 Κωλιάδας εἰ τύχοι) Ἐπίθετα διατὰς διασέρειν τὰς χλιδάσας τῶν
 ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἶκος τοὺς γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν

in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum suspen-
 sum habentes, an illos circa manus & brachia dracones,
 qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in
 orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaeque
 cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum
 descendit aurum, quidquid circa talum nudatur consttrin-
 gens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum
 regione compediri. Cumque totum illarum corpus spuriae
 formositatis pulchritudine deceptrici velut incantarum fue-
 rit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut can-
 didissimum illarum & pinguem colorem florens purpura
 rubore quodam adspersgat. Quae igitur post tantum appa-
 ratum vita est? Statim exitur domo, & spectator unus-
 quisque maritos zelotypia enecat. Tum Numina salutatum eunt,
 quorum nonnullorum miseri viri nec ipsa norunt nomina;
 Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut

δας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτά κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι τελεταὶ δὲ ἀπορρήτοι, καὶ χωρὶς ἀνδρῶν ὑποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὴν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ πολυτελὴς μὲν νῆ Δία τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἄκκισμός. ἐπειδὴν γὰρ ὑπὲρπλεῶ γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ Φάρυγγος αὐταῖς παραδέχασθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. Ταῦτ' ὅν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐβελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσσεται Προμηθεῖ, τὴν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας Φωνήν·

Ῥέαν λέγει. ἥτινι καὶ τοῦτο διασώρουσιν ὅτι μοι τὰς ἀπορρήτους τῶν γυναικῶν, ἐπὶ κλέειν τῷ Ἀττιδί τοιαύτη ἐνυμφεύτο. ποιμένα δὲ τὸν

Πάρν, δὲ ἀπὸ Φρυγίας καμάσαι εἰς Λακιοδαίμονα εἶλεν Ἑλένη τὴν Μεγάλου. V.

infeliciter amantis ad pastorem comissionem. *Accedunt sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria.* Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his redire, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros diffimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec iam capere gula cibum potest, summis digitis per apposita quasi scribendi causa ductis singula degustant, noctes inter haec enarrantes, & diversi coloris somnos, & cubile muliebri plenum mollietie: e quo quicunque surgit, balneo statim indiget. Atque ista vitae bene sibi constantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora sunt, si quis singulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea exsecrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Εἴτ' αὖ δικαίως προσπεπᾶτταλευμένον
 Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
 Ἀγαθόν, ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς Θεοὺς.
 Γυναῖκ' ἔπλασσεν, ὧ πολυτίμητοι Θεοί,
 Ἔθνος μιαρὸν· γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
 Λάβριος, τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι...
 Γαμηλίῳ λέχει δὲ μοιχὸς ἐντροφῶν,
 Καὶ Φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίς βίος ὁ δυστυχῆς οὗτος
 44 θυμῆρης; Ἀξίον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τὴν
 ἄρρενα τῶν παίδων ἀγωγὴν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς
 ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἐτι λοιπὸν ὕπνον
 ἀπονεψάμενος ὕδατι λιτῷ, καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανί-
 δα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας

*Ergo immerentem discitanti Promethea
 Pendere fixum Caucaſi de rupibus?
 Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
 Sed, quod Deos pœſſe cunctos autumo,
 Formavit idem feminam, o Dei boni!
 Genus ſceleſtum! Ducit aliquis coniugem:
 Ducit? libido nempe clancularia,
 Et nuptiali moechus illudīt toro:
 Venena dehinc, infidiae, morbi, invidia
 Graviffima, aevo femina omni quam fovet.*

Quis haec bona perſequitur? cui haec infelix vita cordi
 eſt? Aequum igitur opponere muliebribus iſtis malis viri-
 lem puerorum vivendi rationem. Mane ſurgens de caelibē
 lecto, reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſt-
 quam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis,

ἑστίας ἐξέρχεται κάτω κεκυφώς, καὶ μηδένα τῶν ἀπαν-
 τώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδ-
 αγωγοί, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἔπονται, τὰ σεμνὰ τῆς
 ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ πριστοῦ κτενὸς
 ἔντομας κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα
 τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ'
 ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν
 ἔργων ἀρετὰς φυλάττουςαι βίβλοι· καὶ εἰς Μουσικῷ
 θεοὶ φοιτᾷν, εὐμελὲς λύρα. Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυ- 45
 χῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια
 τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθε-
 ρίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουσιν
 αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα πωλοδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ
 μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεῖς, καὶ βέλη δι' εὐ-
 στόχου δεξιᾶς ἀποπάλλων. εἴθ' αἱ λιπαραὶ παλαι-
 στραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλαππος ἐγκονίζεται

paterna domo egreditur deiecto vultu, ac neminem eorum,
 qui ex adverso veniunt, contuitus. Pedissequi autem illum
 & paedagogi, decens caterva, sequitur, honesta illa vir-
 tutis instrumenta manibus tenentes, non secti serra pecti-
 nis incisuras mulcere comam aptas, neque specula, obie-
 ctarum formarum nec-pictas imagines; sed vel multipli-
 ces tabellae a tergo sequuntur, aut antiquorum operum
 virtutes servantia volumina; & si ad musicam eundum
 fit, canora lyra. Peractis diligenter omnibus philosophae
 mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli
 bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis cor-
 pus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum
 paulum iuventutem ipse suam equulei instar agitavit & sube-
 git, bellicam rem in pace meditatur, emittens iacula, &
 tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad me-
 ridanum solis calorem densandum corpus in pulvere volu-

τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἳ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἰδρῶτες, μεθ' οὓς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμεναι καὶ ἐπιμελούμεναι μνήμαι, τίς ἀνδρείος ἥρωϊς, ἢ τίς ἐπὶ Φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἡσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἐσπέρα τὴν πράξιν ὀρίσῃ, τῆς γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὑπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν
 46 ἐπὶ χρόνον. Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐΦήβου γένοιτο τοιούτου; τίνοι δ' οὕτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσῃ τὸν ἐν παλαιστραῖς μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν, δαίμονες οὐ-

tatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paulo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui iustitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subiungat. Talis adolescentis quis non amator fiat? cuius adeo caeci oculorum coniectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet aliquis Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris, divinasque in mortali corpore virtutes persequentem. Verum mihi quidem, o coelestes Dii, vita haec sit

ράνιοι, βίος εἴη διηκεῖς οὗτος, ἀπαντικρὺ τοῦ Φίλου
καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν, ἐξιόν-
τι δὲ αὐτῷ συνεξίεναι, καὶ παντὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν.
εὖζαιτο μὲν οὖν ἑρῶν τις δι' ἀπταίστου καὶ ἀκλινοῦς βίου,
τὸν στεργόμενον ἀλύπας εἰς γῆρας οἰεῦσαι, μηδεμιᾶς
τύχης πειράσαντα βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ, οἷος
ἀνθρωπίνης Οὐσεως νόμος, νόσος ἐπιψάυσειεν αὐτοῦ, κά-
μνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγο-
μένῳ συμπλεύσομαι· καὶ τυραννικὴ βία δεσμὰ περιά-
ψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιβήσω σιδήραν· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκείνον, ἐμὸς ἔσται, καὶ Φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν
εὐνοϊκῶς ἔχοντας· εἰ δὲ ληστὰς ἢ πολεμίους Θεασαίμην
ἐπ' αὐτὸν ὀρμῶντας, ὀπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν· καὶ
ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς
μετ' ἐκείνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν
ἀμφοτέροις ἐπιχωσάει τάφον, ὁστέοις δὲ ἀναμίξαντας.

6 Ἐπήρειαν) ἀλγῆμα. V.

perpetua, ex adverso amici federe, & ex proximo suave-
loquentem audire, exeuntem deducere, & omnium rerum
cum illo communionem habere! Atque amator quidem ali-
quis optaverit, per inoffensam & nihil vacillantem vitam,
fine ullo dolore ad senectutem pervenire amasium suum,
invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae
humanae naturae lex est, morbus illum attigerit, aegro-
tabo cum laborante, & per tempestuosum mare navigan-
tem comitabor: & si tyrannica vis vincula ei iniciat, ae-
quale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque il-
lum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum
complectentur. Si vero latrones aut hostes videam in illum
irruentes, ultra vires etiam arma sumam: & si moriatur,
vivere non sustinuero: ultimaque mandata iis, qui post il-
lum cari mihi erunt, dederò, commune utrisque monu-
mentum uti aggerent, ossibusque ossa permiscentes neque

ὅστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρίναι.
 47 Ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἔμοι πρὸς τοὺς ἀξίους
 ἔρωτες, ἀλλ' ἡ θεοῖς γείτων ἡρωικὴ φρόνησις ἐνομοθέτη-
 σεν, ἐν αἷς ἡ Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε.
 Φωκίς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδην συνήψε·
 θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες,
 ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν· ἀμφοτέροι
 Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ'
 ἀμφοῖν Αἰγισθοῦς ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας
 ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζε-
 το, τὴν δὲ ἐρωτικὴν Φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις
 ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας
 ἐπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τῆς γαῦν Ταυ-
 ρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς
 ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περι-
 εστώτων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μαλίας πεσὼν ἔκειτο·
 Πυλάδης δὲ

mutum pulverem discernant. Haec vero non primi fancient
 amores adversus dignos mei, sed vicinus Dis Heroum sen-
 sus hanc legem tulit, in quibus ille amicitiae amor ad mor-
 tem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde an-
 nis, Orestis Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo murui af-
 fectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vesti sunt.
 Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis
 filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis
 Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Iudicio cum
 illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Grae-
 ciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum ter-
 minos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In
 Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix fu-
 ria hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, al-
 ter a consueto furore prolapsus iacebat: Pylades vero

Ἄφρον' τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,

Πέπλου τε προῦκάλυπτεν· εὐπήκτοις ὕφαϊς,

οὐκ ἔραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρός· ἐνδεικνύμενος ἦθος.
 ἡνίκα γοῦν ἐκρίθη πατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ Φονευθῆναι,
 τὸν ἕτερον ἐς Μυκῆνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα,
 μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφοτέροι· θάλαυσιν, ἑκάτερος ἐν
 πατέρω ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπαυθεῖται δὲ τὰς
 ἐπιστολάς· Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου,
 μόνον οὐκ ἔραστῆς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τοῦδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῷδε μὲν δέλτον δίδου,

Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.

Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

3 Ἐνδεικνύμενος Ὁρδίκνυμαι
 καὶ ἐπιδείκνυμαι ταυτὸν. ὅταν ἐπὶ
 τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτι-
 μούμενος δηλὸς ᾖ γηθόμενος. V.

14 Πέμψω γὰρ Ἄργος). Haec
 dicit Orestes apud Euripidem, ἐν
 τῷ Ἰφιγενείας δράματι. G.

Sputum auferabat, corporis curam gerens,

Texiti perli firmo iacentem protegens,

non amatoris modo, sed patris etiam animum ostendens.
 Cum enim iudicatum esset, manente altero ut occideretur,
 Mycenae abire alterum, qui literas eo ferret, manere quis-
 que pro altero volunt, rati unusquisque, se vivere in vi-
 vente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-
 gniores, qui eas acciperet, Pylade, factus tantum non ama-
 tor pro amasio.

Istum perire, mi nimis grave est onus:

Nam quidquid est mali, mea navi veho.

& paulo post ait:

Isti quidem da literas,

Hic ibit Argos, hic tuum negotium.

Curabit; at nos, qui potest, necet.

48 Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπου-
δαῖος ἔρως ἐντραφεῖς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην
ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιλήθην, ἀμοιβαίους ἔρωτας
ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότε-
ρος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ Φιλήσαν-
τος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τέ-
δη οὖν τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις
θείοις νόμοις ὀρίσθην, ἐκ διαδοχῆς ἐΦ' ἡμᾶς καταβεβη-
κός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἀγνῆς διανοίας,
νεωκοροῦμεν. ὀλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σο-
φῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδες τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κείνος ἐλαφρότατα, κούροι
Τὸν φιλέουσιν.

αἶγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλῖαι, καὶ τὸ λαμπρὸν
ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελφικοῖς τρίποσιν.

Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi iam capacem corroboratus est, ille, qui amatus adhuc fuit, mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur velut peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

— cui iuvenescit equus, puerique ministrant,

Nam fert aetatem molliter ille senex,

Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Delphici tripodes honorarunt: veritatis enim

ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐβέσπισεν, ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδευαστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. Δεῖ δὲ τῶν νέων ἐραῖν 49 ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνου ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἡδίστα προσθεῖναι ἂν ἅπασιν κήρυγμα·

Αἶθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,

Ἐρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,

Ἔσδε νέων ἐράοιτε, πόλιν κεῦανδρον ἔχοιτε.

ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαί, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόστιτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὐνοίαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω Φιλοῦσιν, ἡδίστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος,

oraculum fudit Pythius, excellit omnes mente Socrates viros, qui cum reliqua disciplina, qua vitam iuvit, etiam puorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat. Oportet autem amare iuvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris fomnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos, o qui pueros oculo patrante voratis,

Erchius ut teneros iussit amare mares,

Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis, iuvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis causa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui libidinis habete. Sed, coelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum vivendi

οὐδεμίᾳς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. αἰοίδιμοι δὲ
 μετὰ θάνατον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληρόνες. εἰ δὲ δεῖ
 φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθήρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
 τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες,
 50 ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. Τοιαῦτα τοῦ
 Καλλικρατίδου σφόδρα νεανικῶς σεμνολογησαμένου,
 Χαρικλέα μὲν ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον·
 ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι Φρονοῖν
 ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου λόγους ἀριθμη-
 σάμενος, Οὐκ ἐξ ὑπογυίου, Φημί, καὶ παρημελημένως,
 ὑμῖν, ὧ ἐταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι·
 διηνεκοῦς δὲ, καὶ, νῆ Δί', ἐρρώμενης Φροντίδος ἐναργῆ
 ταῦτ' ἐστὶν ἰχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐστίν, ὅ, τι τῶν λεκτέων
 εἰπεῖν ἐτέρῳ δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὰ μὲν ἡ τῶν
 πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης,
 ὥστ' ἔγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θη-

16 Θηραμίνης) Ἀθηναῖος ῥήτωρ, ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. V.
 μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κεῖου. ὅς Θηραμίνης) Iste vir fuit πανούρ-

tempus, turpi nulla conscientia in *animo* habitante; nobilis
 autem post mortem ad omnes fama exit. Si vero fides ha-
 benda philosophorum filiis, aether post terram excipit hos,
 qui his rebus studuerunt; atque, ad vitam meliorem mor-
 tui, praemium virtutis habent immortalitatem. Ista Calli-
 cratides iuvenili quodam ardore & gravi oratione cum pro-
 tulisset, Chariclen, dicere volentem denuo, repressi, quod
 tempus erat descendendi ad navim. Rogantibus autem, ut,
 quid sentirem, pronuntiare vellem, perpensa paulum utrius-
 que oratione, *Non ex tempore*, inquam, & *negligenter*, so-
 dales, orationem quisque suam videmini deproperasse; sed perpe-
 tuae profecto & robustae cogitationis aperta haec sunt vestigia.
Vix enim quidquam est eorum, quae dici hic debent, quod dicen-
dum alicui reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuist, tum
maior etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, si fieri

ραμένης ἐκείνος ὁ Κόθορνος, ἢ ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου
 βαδίζετε. πλὴν ἐπεὶ δὴ περ ἀνήσειν οὐκ εἰκάτε, καὶ αὐ-
 τὸς ἐν τῷ μεταξὺ πλῶ, περὶ τῶν αὐτῶν αὐ κέκρικα διο-
 χλεῖσθαι, τὸ μάλιστα παραστὰν εἶναί μοι δίκαιον, ἀπο-
 φαίνουμαι. Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, 51
 καὶ μακάριον, ὅπότεν εὐτυχῶνται· παιδικούς δ' ἔρατας,
 ὅσοι Φιλίας ἀγνὰ δίκαια προμνῶνται, μόνης Φιλοσο-
 φίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδ-
 εραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
 γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρί-
 κλεις, μηδὲν ἀχθεσθῆς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἢ Κόρινθος εἴ-
 ξει. Καὶ γὰρ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπι- 52
 σπεύσας, ἐξανέστη· ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χари-

γος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μεταβαλ-
 λόμενος. Χίος γὰρ καὶ Κίος inter
 se belligerabant: quando igitur
 apud Chios erat Theramenes,
 Chium se dicebat; cum apud Cios,
 Cium. Erat autem revera Χίος.
 Hic etiam διὰ τὸ εὐμετάβολον αὐ-
 τοῦ ἱκαλεῖτο κόθορνος: est enim co-
 thurnus alterutro pedum aptus,
 tragicum calceamentum. G.

10 Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις) * Ἡ ὅτι
 Χαρίκλεις μὲν Κόρινθιος, Ἀθηναῖος
 δὲ Καλλιμαχίδας, ὃν τὴν νικᾶσαν ὁ
 διαίτητής οὗτος ἔνεμιν. ἢ ὡς τῆς Κο-
 ρίνθου μὲν ἀναχειμένης Ἀφροδίτῃ.
 οὗ καὶ πολλὰ ἐν Κόρινθῳ ἡ γυναι-
 κεία μίξις. Ἀθηνᾶν δὲ παιδεραστία
 κωμώντων. ἢ τοὶ τῇ κατὰ φιλοσοφίαν
 καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιᾶρᾳ
 καὶ διαβεβλημένῃ. V.

posset, ille cothurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis.
 Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse
 inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id, quod
 maxime in praesens mihi iustum esse videtur, pronuntiabo. Nuptiae
 quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt.
 Masculos autem amores, quoties casta amicitiae iura illos concii-
 liant, solius opus philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contra-
 hendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur philoso-
 phis: minime enim perfecta in mulieribus virtus exsistit. Tu vero,
 Charicles, non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit. Atque
 ego prae pudore concisa oratione festinanter iudicium cum
 expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum

κλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος, ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προήει
σφοδρὰ σοβαρῶς. εἶκασεν ἂν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι
Πέρσας κατανεναυμαχηκέαι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως
ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἐστίασαντος αὐτοῦ τὰ-
πινίκια· καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος.
ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεκ-
νότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερβαυμάζων, ὅτι δυσχερε-
53 στέρω μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. Ἄλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ
διατριβῇ, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδῇ
ἰλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὐμουσον ἐσχηκίτα, τῇ δὲ πῇ
διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἑωλὸν ἡμῶν ἐκα-
λεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότε ἦσθα, πῶς ἂν
ἀπεφῆνω;

ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἶε με, πρὸς Θεῶν,
ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν Φέρω ψῆφον;

11 Τῇ δὲ πῇ) Τοῦτον τὸν τρόπον. V.

vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset.
Atheniensis vero hilari gestu laetus exultans, iactabundo
valde incessu progrediebatur: putares navali ad Salamina
proelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe iudicii
mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam trium-
phali coena excepit. Erat enim alioquin etiam in victu ma-
gnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde
consolabar, vi dicendi illius commemorata, perpetuo vehe-
menter admirari me dicens, quam potenter difficiliore par-
tes tuitus fuisset. Sed illa in Cnido commoratio, & habitū
in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eru-
ditum lufum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu,
Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evoca-
sti, si tum iudex fuisses, quid pronuntiaturus eras?

Theomn. Adeone Mestiden aut Coroebum, mediū fidius,
me arbitraris, ut iuste a te iudicatis contrariam feram sen-

ἐς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ὠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸν νεῶν ἐκείνων. ὅμως δ' οὖν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἐορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶ περιέργος ἦ, πατηγυρίζειν δοκεῖ) τοὺς ἄγαν ὑπὸ τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλην οὐ πάνυ θυμῆρες ὠόμην, ἐφ' ἣ βῶ παιδί συνδιημερεύοντα, Τανταλείους δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὁμμασι τοῦ κάλλους μονονουχὶ προσκλύζοντας, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐράμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον ἔχει βαθμὸν ὀψέως, ἵνα ἴδῃ, καὶ θεάσῃται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων καὶ μόνον θίγει, τὰ τῆς ἀπολαύσεως εἰς ἅπαν

6 Κατωφρυώμενος) Ὁφρῦσι μετέωρος. V.

tentiam? qui prae summa iucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Verumtamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis, etiam si forte nimius, ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis causa admirabar equidem: verum illud parum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre, quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet: & ubi contemplatus est, cupit admotum corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fru-

διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεί-
 ραν ἐπάγει Φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περιέρχων, ἀλλ' ἡρέ-
 μα χεῖλη προσεγγίσας χεῖλεσιν, ἀ πρὶν ἢ ψαῦσαι τε-
 λείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἵχνος καταλιπών. εἴτα
 πρὸς τὸ παῖκρον ἀρμοζόμενος, αἰ λιπαρεστέροις μὲν
 ἀσπάζμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ
 τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρήσιν ἀργήν· αἱ γὰρ
 Φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συν-
 άπτουσιν. ἢ λαβριῶς ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα,
 μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδῶντας πιέζει. καὶ
 σφριγῶσης γαστρὸς ἀμφιλαφεῖ τοῖς δακτύλοις ἐπι-
 δραττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο καὶ πρωτόχουν ἄνθος
 ἤβης. καὶ τί τάρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ; τοσαύτης
 τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρω, θερμότερου τινὸς ἄπτεται πράγ-
 ματος· εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κω-
 54 μικόν, αὐτὸ ἐπάταξεν. Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γέ-

(16 Ἐμοὶ μὲν) Μόγις ποτὲ, μιὰρὲ καὶ ἐπάραι, τὸ σαντοῦ ἐξείπας.
 ἐξώλης καὶ πρῶτης ἀπόλοι. M.

Quis ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio ten-
 tat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia
 admovens labiis, quae prius etiam quam plane se conti-
 gerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde
 concedenti se accommodans, longioribus semper amplexi-
 bus quasi illiquefcit, interdum etiam placide os diducens,
 nullamque manum oriosam esse patitur; cum manifestae
 illae sensibilibus partium complexiones voluptatem conglu-
 tint. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum sub-
 iens, mammillas premit paulum ultra naturam tumentes,
 & duriusculi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit,
 post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid
 arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunita-
 tem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a femi-
 nibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit. Mihi quidem

νοίτο. μετεωρολέσχει δέ, καὶ ὅσοι τὴν Φιλοσοφίας ὀφρῦν
ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήκασι, σεμνῶν ὀνομά-
των κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνεταιωσαν ἔρωτικὸς
γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλ-
κιβιάδης αὐτῶ χλανίδα κλιθεῖς, οὐκ ἀπλήξ ἀνέστη.
καὶ μὴ θαυμάσης, οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλ-
λέως ἠγαπάτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀντικρὺ καβέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν αἰείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων Φιλίας μεσίτις ἡδονή. στένων
γούν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτω
πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβῆς ὁμιλία Καλλίων.

τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἑλλήσι κωμαστάς,
οὐδὲν ἄλλ' ἢ δῆλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις
αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθὲ γέ, νῆ τὴν
Κνιδίαν Ἀφροδίτην.

hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugato-
res autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa
tempora fustulere, honestorum verborum phaleris imperi-
tos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates: sub ea-
dem cum illo laena iacens Alcibiades, non sine plaga sur-
rexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eate-
nus tantum amatus est, ut e regione federet,

Aecidi intentus, dum cesset fundere carmen:

fed erat ipforum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens
ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in
verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur,
nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte
aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per
Cnidiam Venerem.

ΛΥΚ. Οὐτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι· τᾶλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὥτων πόρρω ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Lyc. Non feram te, care Theomnefte, aliud tertiae orationis quasi fundamentum iacentem, cuius initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omiffa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Iam enim convenit rogi Deo accendere: nec iniucundum fpectaculum, eorum, quae in Oeta Deo ufu venere, praefentes admonens.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

THE JOURNAL OF THE

III

OF THE

VARIAE LECTIONES

IN ABDICATUM.

*Pag. 1. l. 3. 'Εξέμαθε) ἔμαθε C. l. 10. 'Αποκηρύττεται) ἀπει-
δῶν ἀποκηρ. vult Iensius. Nihil vero a vulgata abeunt edd. &
C. Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τὸ τοῦ π.) Sic Fl. Τὸ τοῦ π. reliquae edd.
omisso τοῦτο. ead. 'Ιασαίμην) Sic I. P. H. &c. quibus adstipu-
latur P. 'Ιασάμεν Ex. Fl. l. 13. Τῆς) Ita bene P. B. 2. Fr. S. A.
Τοῖς male I. Ald. Fl. H. l. 15. Βοήθειαν) τὴν βοήθ. H. 2. Pag. 3.
l. 6. 'Υπουργεῖν) Sic I. H. &c. 'Υποργ. P. ead. Καὶ) Compa-
ret in I. H. P. aliisque; abest a Fl. l. 13. 'Απολογησομαι) ἀπο-
λύσομαι marg. A. i W. Pag. 4. l. 7. 'Ἦδη) Sic I. Pell. Μὴ δὴ
edd. priores. Μὰ Δι' Marcil. ead. Καθεστῆκόςτος) Sic edd. I. Fl.
H. P. &c. Καθεστῆκόςτος P. l. 17. Προθυμία) προμηθεία Fl. & L.
Sed cum vulgata nostra faciunt I. H. & Cod. P. Pag. 5. l. 4.
Φιλοκρινούντων) φυλοκρ. male Fl. l. 18. Φιλοκρινόντων, pro φι-
λοκρινούντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis
verbi διακρινόντων; quare id mutavi. Reitz. Pag. 6. l. 5. 'Εν
έχρον) ἐνέχρον male I. sola. Pag. 7. l. 4. Δὴ) Sic cum reliquis
etiam I. Fl. H. Δὲ rectius marg. A. i W. l. 7. Μελλήσας) με-
λήσας edd. priores, demta S. l. 12. Εὐφραίνε μὲν) Et sic habe-
re I. Fl. cum H. notat Solanus. Pag. 8. l. 4. Παραφύλαξα)
Hanc edd. lectionem firmat Cod. P. Παραφύλακτο enim male
Fl. l. 7. 'Εξενίκησε) Constantem hanc esse lectionem notat
Solan. l. 9. Καινόν) Ita restitutum ex P. Κοινόν enim edd. aequae
ac Ex. l. 15. 'Ωκτειρα) ὠκτηρῦ L. ead. 'Αξίαν οὐσαν) ἀξιούσαν
marg. A. i W. Pag. 9. l. 4. 'Ωστο) αἰστο Fl. l. 8. 'Ἠτῆσθαι)
Sic I. Fl. H. P. &c. 'Ἠτῆσθαι L. l. 11. Πάσχει) Ita P. cum
edd. plerisque. Πάσχειν Fl. Pag. 10. l. 10. Καὶ) Id adesse
etiam in Fl. I. & H. notat Solanus, qui eandem constantiam in
duobus versibus sequent. quoque observat. Pag. 11. l. 3. 'Εφ'
φ) ἐφ' ὃ Ex. Fl. At vulgatam edd. lect. firmat Cod. P. l. 5.
Καὶ) Deerat in Ald. Sed adscriptum margini. In aliis autem
edd. aderat. Pag. 12. l. 7. 'Οτε) Pell. An non melius ὅτι; l. 9.
'Υφ' αὐτοῦ) Sic praeter alias etiam I. Fl. H. P. l. 16. 'Ανάγε-
Lucian. Vol. V. X 2*

σθαι) συνάγεσθαι marg. *A. 1. Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας*) Sic quoque habere *Fl. H. & S.* norat Solanus. Habent & *I. P. Fr.* nec dubito, quin reliquae. ead. *Γεγέννηκας*) Recte sic *P. S. Γεγέννηκας I. Ald. H. Fl. l. 6. Τότε*) Hanc esse constantem lectionem observat Solanus. *l. 14. Προδεδαπνημένη*) Sic dedi ex marg. *A. 1 W. Προδεδαπ.* enim edd. priores. *Pag. 14. l. 4. Τούτους*) Ita *Ald. I. H. Fl. P. Τούτοις P. l. 7. 'Ανείληφας*) ἀνήλειφας male *I. Ald. Fl. H. B. 2. Correxist S. l. 13. Παρητήσω*) Sic bene *I. Ald. P. H. Παράιτήσω* male *Fl. Pag. 15. l. 3. Μὴ*) Deerat in edd. excepta *I.* Addidit etiam marg. *A. 1. W. l. 5. Αὐ*) πάλιν marg. *A. 1 W. l. 13. Τούτῳ*) τοῦτον *L.* Nil mut. edd. *l. 15. Οἷον ὄντα*) ὄντινα *L. & marg. A. 1 W. Pag. 16. l. 11. 'Εφροσέντ')* Sic *Ald. I. H. Fl. S. & Ex. 'Εφροσέντα P. l. 12. Μὴ*) Abest a *Fl.* Ceterae habent. *l. 13. Δ' οὐ*) δὲ οὐ marg. *A. 1 W. Pag. 17. l. 9. Μοι*) μὴ *I. male. Μοι Ald. Fl. H. P. & c. l. 12. 'Ον*) ὅς *Ex. Fl. 'Ον P.* cum edd. *Pag. 18. l. 7. Σωφρονίσαντα*) Ita restitui ex *Cod. L. Σωφρονήσαντα* enim vulgo edd. *l. 14. Τυγχάνοι*) Sic restitutum ex *P. & L. Τυγγάνοι* edd. priores. *l. 15. 'Ος*) Deest in *Fl. Pag. 19. l. 2. Μείζον*) Sic *I. Fl. P. Μείζω* marg. *A. 1 W. l. 5. Οὐ*) οὐ male *I. l. 8. 'Εμαυτοῦ*) ἐμαυτῷ marg. *A. 1 W. l. 16. Πάθους*) Sic recte *Cod. L. Πατρὸς* edd. omnes & cett. *Codd. male. Pag. 20. l. 15. 'Απερ*) ὅσπερ *P. Vulgat. servant edd. I. Fl. H. P. & c. Pag. 21. l. 2. Γοῦν*) Sic edd. vet. & recentiores. *Γὰρ L. ead. Ποίησωμεν*) Hoc edd. constanter tuentur. *Οἴησωμεν Marc. l. 5. 'Ανέτρεξε*) ἀνέπ' ὀδισι marg. *A. 1 W. l. 13. Εἰ*) Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscriptit Solan. *l. 17. Δίκαια*) Deest in *P.* Adest in edd. *Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων*) γεγεννημ. *I. Pell.* punctum post πολλὸν habet, & πῶς οὖν οὐχ οὕτω. *Pag. 23. l. 13. Πρὸς τῷ*) πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. edd. lectioni assentitur *P. Pag. 24. l. 10. Συγχωρήσωμεν*) συγχωρ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. editionum lectione facit *P. l. 11. Νομοθέτης*) νόμος marg. *A. 1 W. l. 14. 'Υμᾶς*) Recte sic edd. plurimae & *P. 'Υμῖν* male *Fl. Pag. 25. l. 4. Αἰτιᾶ*) Sic *Marc. Αἰτία* edd. male. *Αἰτιᾶται B. 2. l. 11. 'Αλλὰ τί; ὅτι*) ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. servant ceterae, cum *P. Cod. Pag. 26. l. 4. Κελεύς*) *Ex P.* est. Nam abest ab edd. *Κελεύεις* tamen etiam marg. *A. 1 W. l. 6. Τοιαῦτα*) Sic in marg. *Ald.* correctum, cum τοῖτα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus, optimas edd. mendis typographicis non carere. *l. 10. Γραφεῖ*) Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. *l. 14. 'Αν*) Deerat in *S.* Aderat in *I. P. & c. Pag. 27. l. 2. Προνομείαν*) Sic edd. vet. & recentt. Προνομίαν Vorst. ead. Ἐχέειν)

εἶχειν *I.* male. *l.* 6. Γενέσθαι) γίνεσθαι marg. *A.* 1. *Pag.* 28. *l.* 3. Προνομίας) Sic rursus edd. unanimi consensu. Sed προνομίας marg. *A.* 1 *W.* *l.* 7. Νυνὶ δὲ) νῦν ἰδε *Fl.* male. Vulg. tenent cett. edd. cum Cod. *P.* *Pag.* 29. *l.* 1. Μίσος) καὶ μίσος marg. *A.* 1 *W.* *l.* 4. "Οτ') ὃν Vorst. male. Vulgatam tuentur *I.* *Fl.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* *l.* 6. Τοῦ γε) Sic *I.* *Fl.* *B.* 2. *P.* *S.* &c. Τότε *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. *ead.* Δυνάμενος) Nihil se varietatis hic reperisse, testatur Solanus. *l.* 13. Τὸ δουλεύειν) τοῦ δουλ. *P.* *L.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Προσδεωκότες) Sic edd. omnes & Cod. *P.* Προσδεωκότας *Fl.* Προσδεωκότας Gronov. Προσδεωκότες marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 31. *l.* 5. "Ετι) εἴτι *Fl.* male. "Ετι cett. & *P.* *l.* 7. Γὰρ) Ex *I.* & marg. *A.* 1. restitutum. Deest enim in reliqq. edd. *l.* 16. ἴσθαι) Et sic habere edd. principes, notat Solan. *Pag.* 32. *l.* 4. "Αναφύσεται) Ita restitui ex *I.* & *L.* "Αναφύσται enim male *Fl.* *Ald.* *H.* *B.* 2. *Fr.* *P.* *S.* *A.* *ead.* Εὐθαλής) Sic recte *Ald.* *B.* 2. *H.* *P.* *S.* & *P.* Εὐσταλής male *I.* & *Fl.* *l.* 14. Διαφορὰν) Ita restitutum ex Cod. *P.* & *B.* 2. ac marg. *A.* 1 *W.* Διαφορὰν enim cett. male habebant. *Pag.* 33. *l.* 5. "Εκκείμενα) μᾶλλον ἔκκ. Vorst. *l.* 11. Τούνημέσφ) Sic *I.* *H.* *P.* &c. Τῶν ἐν μέσφ *P.* & *L.* *l.* 16. "Ερ) Sic *P.* *L.* & marg. *A.* 1 *W.* "Ον edd. "Ον. Ex *Fl.* & *Ald.* *Pag.* 34. *l.* 15. Γέρονσι) γέροντας *L.* rectius. Sed vulgatam servant edd. optimae omnes. *ead.* Δὲ) καὶ *Fl.* *Pag.* 35. *l.* 5. "Οργὴν κατ') Vid. notas. *l.* 8. Οὐδὲν) Vorst. οὐδένα. Nihil. mut. edd. *l.* 11. Μίσει) Sic etiam esse in *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. *Pag.* 37. *l.* 3. Πώποτε) Ita etiam exstare in *I.* *H.* *B.* 2. & *Fl.* notat Solan. *l.* 4. "Υπομιμνήσκει) In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *I.* *Ald.* & reliquae. *l.* 8. Τοιαῦτ') ταῦτ' *Fl.*

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. *l.* 2. Δυνάστης) Alii δεσπότης, Coll. Nil mut. *I.* *Fl.* *H.* *P.* *l.* 6. "Επέστειλεν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *Ald.* "Απέδτειλεν *I.* "Επέστειλεν etiam Coll. Sed addunt ταῦτα. *l.* 10. Τῶν πάντων) πολλῶν, & sine articulo, Coll. *l.* 11. "Υμῖν) Sic recte *P.* *I.* *H.* *Fr.* *Ald.* "Ημῖν male *Amst.* & *S.* "Υμῶν *Fl.* *ead.* "Οσφ) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. *Pag.* 39. *l.* 10. "Επιεικὴ) ἐπιεικὴ τε Coll. *l.* 13. col. 1. "Απατεῖσαι editum erat; sed hoc merito correxit Solan. *l.* 21. col. 2. Μάγιστρος) Pars haec posterior Scholii non exstat in *C.* *Solan.* *l.* 22. col. 1. "Αληθευτικοῦ) Sic restituit Solan. ex *G.* & *C.* cum ante editum lege-

retur ἀθλητικοῦ. *ibid.* l. 23. Ἐπισκευασίαν) Et hoc restituit idem ex C. κ enim medium apud Cler. omisum. *ibid.* l. 24. Ἄλλ' οἶον ἀντὶ) Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *Solan.* Pag. 40. l. 8. Ταῦτ' ἐπαινοῦντες) ταῦτα συνεπαινοῦντες Coll. l. 13. Ἀστασίαστος) Restituit Solan. ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρησίαστος enim edd. priores omnes. Sed restitutam lectiōnem etiam confirmat marg. A. i W. l. 16. col. 1. Ἀττικὸν δὲ) πρόπου δὲ legebatur in editis. Correxuit ex collatione Solanus. *ead.* col. 2. Ἐπήγαγε) Ita dedi ex C. & distinctionem addidi; nam ἐπίγειε misere erat in editis: sed nondum sanata sic omnia credo. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κατ') μετ' editum fuerat. Mutavit Solan. ex eodem fonte. Pag. 41. l. 7. Προεστώτων) Sic Fl. l. B. 2. H. Ald. P. S. & A. l. 10. Περιβολῇ) περιβολαῖς marg. A. i. l. 13. Προῦνθουν) Sic Coll. Fl. H. P. S. Προῦνουν l. l. 16. col. 1. Ἐσπείσμην) ἡσπασμην edebatur ante. Sed prius ex C. est. Ἐφιλιούμην G. pro ἐφιλούμην, quod in V. erat. l. 17. col. 2. Νεολαία) νεολαίη habebant edita. Νεολακία mendose C. Pag. 42. l. 2. Ἐπιπέμψεις) ἐπίπεμψις marg. A. i W. l. 3. Ἀπειλῇ) Recte sic P. B. 2. & 1. & S. Ἀπηλῇ male l. Ald. Fl. H. l. 5. Ἐσκοπούμην) διενούμην P. Prius servant l. Fl. H. P. aliaeque. l. 6. Παύσαιτο) πείσαιτο Vorst. Nil mut. l. Fl. B. 2. P. Pag. 43. l. 1. Ἀποστάσεως) Ἀλὶ ἀποστασίας Coll. *ead.* Ἐσκοποῦντο) ἐπεσκοποῦντο Coll. l. 13. Ἀφυλάκτως) Sic edd. quas vidi, omnes. l. 22. col. 1. Ἐπορίζοντο) ἐπονίζοντο antea legebatur. Merito emendavit Solan. Pag. 44. l. 7. Γυμνῇ) Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult Gronov. l. 19. col. 2. Μεταστειλόμενος) μεταστολάμενος erat in editis; sed correxit Solanus. Pag. 45. l. 8. Α συνελόντες ad οἷς nil variare edd. & Coll. notat Solan. l. 12. Ῥιπτούμενον) Ἀλὶ ῤηνύμενον, Coll. l. 14. Ὑμῶν) Sic recte P. marg. A. i. S. & L. Ἡμῶν male l. Ald. Fl. H. Pag. 46. l. 3. Πάνυ πόρρω) πόρρω πάνυ, Coll. l. 5. Καταγελάσαςδε) γελάσαςδε tantum Ald. Fl. H. B. 2. P. S. Καταγελάσαςδε l. unde iam καταγελάσαςδε fecimus. *ead.* Ὑμῶν) ἡμῶν male rursus l. Ceterae recte ὑμῶν. l. 11. Ὁμοίως) ὅμως legi iubet Solan. *ead.* Ἐξ ἅπαντος) Pell. Forte ἀπαξ ἅπαντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξ ἅπαντας voluit. l. 19. col. 2. Τὸ) πᾶν Exc. G. Omittunt C. l. 21. col. 1. Ἀνέκειτο) Ed. Cler. male ἀνέκειται. *ead.* col. 2. Πιττακοῦ) Πιττακοῦ male edit. Clerici. Pag. 47. l. 2. Ὡν) ὡς l. sola, & marg. A. i W. l. 16. col. 1. Πριννέως) Πρανέως Ex. G. Prienei C. *ibid.* Πλείστες) πλείονες G. Πλείονες κακοι C. *ibid.* l. 17. Ἐγγύη) ἐγγύα C. Pag. 48. l. 2. Εἰς τὰ τ. &c.) Nihil hic mutare Coll. & edd. primarias notat So-

Ianus. *l. 5. Δέ, τίνα*) Et sic eadem edd. Δέ τινα P. *Pag. 49. l. 13. Καὶ εἰ φιλ.*) Et sic habere Coll. cum edd. notat Solanus. *l. 15. Σκοπούς*) κατασκοπούς marg. A. i W. *Pag. 50. l. 13. Πέριλαος*) Sic edd. quas consului omnes, *l. Ald. Fl. B. 2. H. P. S. Πέριλλος* tamen adscriptit margini Solanus. *Pag. 51. l. 6. Πέριλαος*) Hic vero nihil adscriptit idem. Sed neque hic edd. variare invenio, neque postea, ubi idem nomen recurrit. *l. 12. Ὑποκαίειν καλεῖν*) Et sic Fl. habere cum I. notat idem. *l. 15. Μυκήσεται*) Sic B. 2. P. & S. recte. Μυκήσεται male I. H. Fl. Ald. *l. 17. Καταυλούμενον*) καταλούμ. male sola B. 3. *Pag. 54. l. 6. Προσήσεται*) Sic I. H. Fl. P. & c. Προσέσται P. L. & marg. A. i W.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 9. col. 1. Πρόξενος) Scholium hoc in impress. corruptissimum, MSS. Codd. ope nitore suo, si ultima excipias, reddidimus. *Solan. ead. col. 2. Πολιτικὸν πολιτικούς* C. *l. 12. col. 1. Ἀστούξενος*) ἀστυξενος C. hic & in sequentibus. *ead. col. 2. Παραδόσεως τηρούντας*) Sic C. Περὰ δόχης τυχόντας misere in editis. π. τυρούντας V. *l. 13. col. 2. Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν*) Et hoc ex C. est. Πολλοὶ ταῖς πατράσιν G. Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολιτικαῖς πράξεσιν fecerant editores priores. *l. 15. col. 1. Ἐνὶ ἰδίῳ ἐνὶ ξένος* C. recte, & sic dedi pro ἰδίῳ ξένος, quod in vulgato erat. Ἰδίῳ — ξένος G. *Solan. ibid. l. 18. Ἡθός*) Ἀν ἔθνος; Reitz. *ibid. Οἱ μέντοι νεώτεροι*) Sic ex C. restitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna est in G. *ead. col. 2. Προσδέχονται*) προσδέχεται ante legebatur. Mutavit Solanus ex C. item ἑτέρας ex eodem, cum ἄτερας in editis esset. *l. 20. col. 1. Τισὶ γινόμενους*) οἱ γίνονται in ed. Cler. erat. Sed hoc & alia permulta, quibus enumerandis non morabor lectorem, restituit Solan. ex Coll. Codicum. *ibid. l. 21. Ἀπὸ τοῦ*) Haec verba in C. non exstant. Sed retinenda sunt. *Solan. ibid. l. 23. Τῶν κ. &c.*) Lacunas ed. *Amst.* ex Coll. supplevit idem, integer enim versus deerat. *l. 25. col. 2. Οὐς ἐν οἰκίᾳ*) Lacuna hic est in Exc. G. & V. *l. 26. col. 1. Καταχρ.*) Et hic lacuna erat in ed. Cler. pro qua καχρημένων τῇ κρίσει est in Coll. *Pag. 56. l. 6. Δημιουργός*) Deest in Angl. Adeest in edd. *ead. Προδίνειαι*) προσδίνειαι marg. A. i W. *l. 11. Ὅσω*) Ita restituit. ex L. & marg. A. i. Ὅσον edd. *Pag. 57. l. 4. Οὐ μὴ* marg. A. i W. *l. 7. Αὐτὸ*) Sic Fl. H. P. S. Ald. Αὐτοῦ I. & marg. A. i W. *ead. Ἐμυσάττετο*) ἡμυσάττ. I. Prius servant H. Ald. P. &c. *l. 9.*

Εὐδία) Ex Cod. L. Ἀδία marg. *A. 1 W.* Εὐδία edd. priores. *Pag. 58. l. 9. Αὐτοὺς*) Sic *I. Fl. P. S. Αὐτοὺς P. H. Ald. & B. 2. l. 13. Καὶ τ' ἄλλα*) Sic recte L. marg. *A. 1. & I.* nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum edd. reliquae. *Pag. 59. l. 11. Ἡμᾶς*) Male ὑμᾶς *S. P. & Fl.* Recte *I. H. Ald. ead. Αὐτοὺς*) Recte *Fl. & S.* spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae. *l. 13. Ἐλλυσιν*) Restitutum ex L. & marg. *A. 1 W.* Deest in edd. prioribus. *Pag. 60. l. 10. Φιλοκρινεῖν*) Ita edd. unanimiter. *Φυλοκρ. Angl. Pag. 61. l. 1. Ἐθῶν*) Merito conspirat cum edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* sola. *l. 13. Αἰεὶ*) Sic *I. Fl. H. P. Ald. & c. l. 14. Ποιήσωμεν*) ποιήσωμεν penult. longa habebant *I. Fl. H. P.* At recte, quod edidimus, est in *P. & B. 2. & marg. A. 1 W. l. 15. Μηδὲ* *Al.* μὴ δέ. *Pag. 62. l. 4. Ἐμπέπλησται*) Ita recte *P. B. 2. H. Fl.* aliaeque. Ἐμπέπλησθαι male *I. l. 8. Ἀπορήσωμεν*) Bene iam sic *I.* item *H. B. 2. Ald. S. P. & P.* Ἀπορήσωμεν *Fl. l. 9. Αὐτὸν*) αὐτὸν edd. priores. *l. 11. Καὶ ὑπὲρ*) καὶ μὴ ὑπὲρ Vorst. male. Sic notat Solanus. *eade ἢ τινι*) ἢ τινι Ex. *Fl.* At vulgatam edd. lectionem firmat *P.*

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 5. Ἐπινοίας) Sic *I. Fr. S. L. & marg. A. 1. Ἐπο- νίας B. 2. P. Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας Heins. *l. 9. Εἰς κα- χίαν*) Nihil mutant edd. Ἐν κακία *P. & Angl. l. 11. Μέλλοις*) Ita esse in *I. Fl. H. & B. 2.* notat Solanus. Sed & est in *Ald. & c. l. 15. col. 2. Ἐξυφν.*) Sic emendavit Solanus pro vulgato ἐξυ- φανάμενος. *l. 17. col. 1. Πρὸς ἰσάριθμον*) Et hoc ex C. restituit idem. Πρυσάριθμον enim ante legebatur. *Pag. 64. l. 3. Ἀμέτρη- τος*) Sic edd. Ἀμήθτος marg. *A. 1 W.* Ἀμύθτος *P. l. 7. Ἐμοῦ*) ἑμαυτοῦ marg. *A. 1. Pag. 65. l. 4. Οὐ Μινύαν*) Nil mut. edd. *Μυσίαν Palm. l. 17. col. 2. Μινύειον*) Μινύιον antea male. Vid. *Homer. II. B. Catal. 18, vel 511. Solan. Pag. 66. l. 2. Μερ- πτὸς*) μωμπτὸς *P. l. 8. Το*) Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *I. l. 14. Ρουτιλιανῶ*) Ρουτιλιανῶ *Fl. l. 17. col. 1. Σίλλος*) Sic C. Σύλλος V. Σώλλος edita. *Solan. l. 18. col. 2. Πονηρία*) Ita mutavit Solanus, cum πονηριῶν editum esset. Sed confer & Suidam h. v. *Reütz. Pag. 67. l. 1. Αὐτοῦ*) Sic recte *B. 2. Αὐτοῦ* ceterae. *l. 7. Εἰς*) Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *I. l. 13. Ποικιλωτάτην*) ποικιλωτάτην edd. priores. *Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως*) Ita bene *P. B. 2. & marg. A. 1 W.* Βολήσεως male *S. A. I. H. Ald. Fl. l. 5. Ἀφελέστατος*) Sic *P. & edd.* optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl. l. 6. Προῆν*) προῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tueretur *P. l. 10.*

Βουλομένοις) Sic A. P. L. & marg. A. 1 W. Δεομένοις edd. prio-
 res. l. 13. Τοῖς ἐχθροῖς) ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς Fl. l. 15. Εὐφυᾶ) Ita
 etiam habere l. Fl. & B. 2. notat Solan. Sed habet & H. & c.
 Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Θῶνος Cod. A. & P. Prius edd. constan-
 ter. l. 7. Αὐτὸς οὗτος A. P. L. Αὐτὸς edd. vett. l. 9. Ξανεῖ)
 Τειανεῖ l. sola. ead. Πάνυ) τῷ πάνυ Marc. Nihil mut. edd. l. 15.
 Ἐπενόει) ἀπενόει P. ead. Χρονογράφῳ) Sic l. H. P. S. Ald. B. 2.
 Χορογράφῳ Fl. Pag. 70. l. 6. Ἐπεσιτίσαντο) ἀπεσιτ. male P.
 Pag. 71. l. 6. Δυσὶν) δυοῖν P. Δυσὶν Ald. H. B. 2. Fl. S. recte.
 de l. vid. nott. l. 9. Ἐν) Abest a Fl. Adest in aliis. l. 15. Ἐς τὰ
 ἱερὰ) Deest artic. τὰ in Fl. H. P. S. B. 2. Adest in l. l. 17.
 col. 1. Δελφούς) Et hic & statim iterum male ἀδελφούς erat in
 impress. Cum Cod. V. tamen recte Δελφούς. Solan. Sed & pro
 αἰοιδίμους in edito male αἰοιδήμους. Reuz. Pag. 72. l. 4. Ὅπερ
 μείζωνος) ἐπὶ μείζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant edd.
 Ἐπὶ μείζον etiam marg. A. 1. adscriptum fuerat, sed erasum
 deinde. l. 9. Χαλκηδὼνα) Constans lectio. l. 10. Καὶ ἐμπέριον)
 Et hanc esse constant. lect. notarat Solan. l. 11. Προσοικούν)
 πρόσοικον l. Pell. Pag. 73. l. 9. Χαλκᾶς) χαλκᾶς ridicule l.
 l. 15. Κῆκεῖνοι) Sic dedi ex l. & marg. A. 1. Ἐκεῖνοι enim erat
 in reliquis. ead. Γὰρ) Sic l. H. Fl. B. 2. S. Ald. Pag. 74. l. 4.
 Προσισπόμεπεται) προπέμπεται A. P. At prius recte edd. vett.
 l. 6. Καὶ μασόλ.) καὶ deest in edd. Ald. P. S. H. Adest in marg.
 A. 1 W. & l. & Fl. l. 9. Ὀλεθροῖ) Heinf. & Guyet. ὀλέθριοι.
 l. 12. Περσιδης) Sic edd. Περσιδης marg. A. 1 W. l. 14. Οὐ-
 τως) Ex emendatione Solani. Οὗτος enim edd. priores. l. 15.
 Στέλλεσθαι) Sic A. P. L. & marg. A. 1. Στύεσθαι edd. omn.
 Vid. not. l. 16. Εὐρητο) εἴρητο P. A. Vulgatam servant l. Fl.
 Ald. P. H. & c. Pag. 75. l. 1. Ἠῶσ' ἄγχι) Ἠῶσ' ἄχρι l. sola.
 l. 5. Τετράκυκλον) τετράκικλον male l. Pag. 76. l. 3. Αὐτὴ) Sic
 Cod. P. recte. Αὐτὴ edd. priores, male. l. 9. Συλλειβόμενον)
 συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant edd. l. 16. Ἐνθαῶζοντες) ἐν-
 θαῶζόμενοι A. P. L. & marg. A. 1. Nil mut. edd. Pag. 77. l. 1.
 Δειξομένην) δεῖξομένην Ienf. Pell. quoque an δεῖξομένην; idem
 habet & marg. A. 1 W. Sed δεῖξομ. edd. pertinaciter retinent.
 l. 6. Ὅ, τι λέγοι) ὅ, τι καὶ λέγοι marg. A. 1 W. l. 9. Προωκονο-
 μουμένην) Sic P. R. five B. & Fl. Προωκοδομημένην edd. cert.
 l. 12. Τῇ) Aderat in Fl. Aberat a reliquis edd. l. 16. Πώματος)
 Sic edd. P. Ald. H. & reliquae. Στόματος l. & c. P. Pag. 78.
 l. 13. Γεγεννημένον) γεγεννημ. edd. priores. Pag. 79. l. 3. Προ-
 ξυρ.) προσξερ. Marc. Nihil mutant edd. l. 8. Αὐτοῦ) Sic cum
 l. etiam H. Fl. P. & c. Sed αὐταῦ recte correxit Gein. l. 19.

col. 2. Κατέαγα) κατέαγον erat in editis, mutavit Solanus. Pag. 80. l. 5. Καὶ ταῦτα) Αἱ καὶ τὰ αὐτά; l. 8. Τὸ ἀντίθυρον) Sic Ald. l. Fl. H. B. 2. Fr. P. S. l. 14. Νεαρῶτεροι νεαλῆστεροι Fl. & marg. A. 1 W. At prius Cod. P. & cett. edd. Pag. 81. l. 8. Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα) Exhibent Ald. l. P. B. 2. Fr. & S. Πρὸς τὰ τοιαῦτα Fl. l. 12. Πάν) πάν P. L. & marg. A. 1 W. Vulgatam fervant priscae edd. earumque lectio est melior. l. 15. Γεννώμενον) Sic iam gemino v recte edd. Pag. 82. l. 8. Ἀμφιλόχου) Ex emendatione Solani & Gesneri. Ἀντιλόχου edd. priores. l. 16. Μαντεύσεται) μαντεύεται l. sola. l. 17. Ἡμέραν) Deerat in edd. excepta l. quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At, quod edidi, est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνευ τοῦ προσιπῶν G. ead. Οὐ δέοιτο) ὃ δέοιτο marg. A. 1 W. Pag. 83. l. 6. Ὡς) Inserui ex marg. A. 1 W. Deerat in edd. l. 8. Ὑπογεγραμ.) Sic edd. Ἐπιγεγρ. marg. A. 1 W. l. 13. Πάνυ) Sic P. & l. ed. Πάντη cett. Pag. 84. l. 13. Βρυττίας) Ita ex Fl. dedi. Βηρυττίας male ceterae. l. 16. Ἀπέματτε) ἀπεμάττετο marg. A. 1 W. Pag. 85. l. 4. Τιτάνου) Ita edd. constanter habere, notat Solanus. l. 7. Τούτῳ) τούτο male Ex. Fl. Nihil vulgatam mutat P. l. 14. Ἐχρη) Sic P. Ἐχρη edd. priores. l. 15. Εἰκαστικὸν) Ex G. P. L. Eikos edd. Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμουν) Sic Fl. l. H. B. 2. legere notat Solanus. Sed & Ald. ac P. ita habent. ead. Κυτρίδες) κυτῶδες male P. Nihil murabant edd. l. 6. Αἰγείου) ἀρκαίου edd. priores. Αἰγείου Codd. L. G. P. & marg. A. 1 W. l. 12. Δὲ) Illud δὲ inferui ex marg. A. 1. Deerat enim in edd. ead. Οἰνῆς) Sic restituit Solan. ex L. Eandem correctionem habet & margo A. 1 W. Itaque firmatur coniectura Iensii & Vorstii. Οἰνῆς enim edd. antea male. l. 13. Εἰς ἑπτὰ) ἢ ἑπτὰ l. Eἰς recte ceterae. ead. Ἡ ὀκτώ) Ita reposui ex marg. A. 1 W. pro vulgato editionum καὶ ὀκτώ. l. 14. Ἀνὰ) ἅμα l. Nil mutant edd. vett. l. 15. Ὑπὸ) ἀπὸ l. sola. Pag. 87. l. 1. Περί αὐτὸν) Sic cum l. etiam habere Fl. notat Solanus. Sed habent & aliae, ut H. Ald. &c. Et περί rectum est, licet παρὰ forte quae-fiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. Pag. 88. l. 1. Ἀναφέροντες) ἀνανήφοντες corrigit Solanus, vid. nott. l. 10. Μολυβδαίναις) μολυβδίναις vult Solanus & margo A. 1 W. Μολυβδαίναις edd. Parisina etiam maiore litera, quasi nomen proprium esset. Pag. 89. l. 11. Καταγελάστω) καταγέλαστος P. Nil mutant edd. vett. Pag. 90. l. 1. Μέν) μέν οὖν marg. A. 1 W. l. 3. Κόλπου) κόλπον marg. A. 1 W. l. 6. Χρησμοφδοῦντα) Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare edd. vett. notarat Solan. l. 14. Σευηριανῶ) Sic iam edd.

I. Ald. H. P. S. &c. Cum ante in Quom. hist. c. 21 Σεβερια-
 νῶ vel Σεβερμανῶ haberent. *Pag. 91. l. 5. Στρατιᾷ*) Ex corre-
 ctione Solani. *Στρατεία* edd. priores. *Pag. 92. l. 3. Μαλλῶ*)
Δήλω P. & marg. *A. 1 W.* male. *Pag. 93. l. 3. Πράξεσι*) Resti-
 tutum ex G. P. L. & marg. *A. 1. Τάξεσι* edd. priores. *l. 5. Καί*)
 Abest a *Fl. P. Ald. &c.* Adest in *I. & marg. A. 1 W.* *Pag. 94.*
l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *I. Fl. H. P. ead.* Ἐνέπλησε) ἐνέπληξε *I.*
Pell. l. 6. Ξενίοις) Recte sic P. ut Ienſ. voluit, ξενίαις enim
 edd. *l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ*) φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ
Pell. Εὐνους ἐργαζόμενος marg. *A. 1 W.* Editionum αὐτῷ in αὐ-
 τῷ mutavi. *l. 10. Αὐτοῦ*) αὐτοῦς P. *ead.* Ἀλλὰ) Ex P. & marg.
A. 1. Deerat in edd. *Pag. 95. l. 1. Συνίης δέ, οἷας*) Ex emen-
 dat. Solani. *Συνίης δ. δ. Fl. Συνίσι* P. *Συνίσι δέ, οἷα* edd. ce-
 terae. *Συνίσις* etiam marg. *A. 1. ead. Μέγα*) μέγала Ex *Fl.*
 Nihil mut. edd. nec P. *Pag. 96. l. 3. Τὴν τίτος*) Nihil hic muta-
 re *H. & Fl.* notat Solan. Sed nec quidquam *I. Ald. P. ead. Αὐ-*
τὸς διεδ.) αὐτὸς deficiens in edd. ex L. & P. insertum. *l. 5. Ἡ-*
λιάς) ἰλίας male P. Nil vulg. mutant *I. Fl. H. P. l. 7. Οὐδὲ*) οὐ
l. l. 15. Μελλήσας) Sic recte *I. &c.* Μελήσας *Fl.* passim. *l. 18.*
col. 1. Διαβάλλαι) διαβαίνει male fuit in ed. Cler. correxit So-
 lanus, non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est ma-
 nifesta. *Pag. 97. l. 2. Τὴν πενθερὰν Σελήνην*) τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ
Fl. Cum vulgata nostra facit P. *l. 5. Μαίζω αἰε προσεπενόει*)
 Sic edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον αἰε προσενόει. *l. 6.*
Χρησιμοφόρους) χρησιμολόγους marg. *A. 1 W. l. 12. Ἀκερσεκό-*
μης) ἀκείρεκόμης P. Nil mut. edd. *l. 13. Πυλῶν*) Sic P. & marg.
A. 1 W. Πυλώνων edd. vulgo. *l. 16. Ἐν*) Aderat in *I. & marg.*
A. 1. Aberat a *Fl. H. P. Ald. B. 2. &c.* *Pag. 98. l. 6. Τὰς*) Ex
 P. additum. Deest in edd. *ead.* Ἀκερσεκόμην) Sic edd. reliquae.
 Ἀκείρεκόμην *Fl.* vid. nott. *l. 12. Τὰς*) τοὺς *B. 2. sola. l. 13.*
Προεμνηχανᾶτο) προεμήχαν τοῦτο P. *l. 15. Πρώρρησις*) Sic re-
 cte P. *H. Fl. B. 2. Πρώρρησις* *I.* male. Conf. de Sacrif. cap. 12.
Pag. 99. l. 4. Ἐπεφθέγγετο) ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata stat
 Cod. P. & reliqq. edd. *l. 9. Γάμος*) ἔρως P. *l. 11. Ἐρως*) γάμος
 marg. *A. 1. l. 12. Ἡ*) Deest articulus in *Fl.* Adest in *I. H. P.*
 &c. *Pag. 100. l. 2. Ἐκείνης*) Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου edd. priores.
l. 4. Κόλπου) Recte edd. κολπὺς P. *l. 6. Ἥ*) Nihil hic variare
 edd. notat Solanus, neque hic, neque paulo post in ead. vo-
 ce. *l. 8. Κήρυκες*) κήρυκες minore litera edd. priores, aequae ac
 μοχ καρβατίνας. *ead. Καρβατίνας*) καρβατίδας *Fl.* male. *l. 16.*
Αὐτῇ) Sic *Ald. Fl. H. P. B. 2. S. Αὐτῷ* *I. & P.* cum marg.
A. 1. Pag. 101. l. 4. Δίης) Sic edd. plurimae. Δίης *I. & marg.*

A. 1. Διὸς Schol. *I.* 5. Ἀνδρῶν) Sic recte *Fl.* & *P.* Deerat in *R.* *H.* *B.* 2. *Ald.* *S.* Sed & additum in marg. *A.* 1 *IV.* *I.* 6. Διὸς βληθ.) Διὸς μεγάλου βληθ. Pell. male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *I.* 7. Παιδίου) Ita esse in *I.* *Fl.* *H.* *B.* 2. notat Solanus. Sed & est in aliis. *I.* 10. Θεοπρόπους) Sic edd. plurimae. Θεοσεκίλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοσεκίλους adscriptum marg. *A.* 1 *W.* ead. Ὑμνήσοντας) ἡμνήσ. *I.* male. *Pag.* 102. *I.* 3. Οὔτοι) Deest in *Fl.* Adest in cett. & *Cod.* *P.* *I.* 9. Ἦύχουν) ἠύσχοντο male pro ἠύχοντο marg. *A.* 1 *W.* vel ἠύχουντο. *I.* 10. Ἀληθῶ) Ex *I.* Ἀληθῶς cett. minus recte. *I.* 11. Σακέρδατος) Sic edd. Σακερδῶτος *P.* *I.* 15. Δέσποτα) δέσποτα male *I.* sola. *Pag.* 103. *I.* 5. Διδύμοις) Sic recte *P.* *S.* *B.* 1. & 2. Δυδίμοις male *I.* *Fl.* *H.* *Fr.* *Ald.* *I.* 6. Προπάτορα) πατέρα *Fl.* *I.* 7. Χρησμοφδούντα) χρησμοδοτοῦντα *I.* sola. Oſto reliquae, ut edidimus. *Pag.* 104. *I.* 5. Προσαγαγεῖν) προσάγειν *P.* & marg. *A.* 1. Vulgatam fervant *I.* *Fl.* *H.* *P.* &c. *I.* 10. Ἀναπλεύσας) Sic *Fl.* *Ald.* *Fr.* *H.* *B.* 2. *S.* *P.* Ἀποπλεύσας *I.* *I.* 11. Κλύσματος) κλυσμ. minore κ. edd. priores. *I.* 15. Δὲ) Sic omnes praeter *I.* quae γάρ. *I.* 18. Εἰπεῖν) Illud εἰπεῖν inseruit Solan. sed mallet indicasset unde; nam quod verbum proximum παρηγήσατο pro vulgato παρηγήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *Reitz.* *Pag.* 105. *I.* 5. Ἐπικούρους) Sic edd. omnes, excepta *I.* quae ἐποικούρους. *I.* 7. Τῷ Πόντῳ) τοῦ Πόντου *P.* & *L.* *I.* 13. Θεσπίζοι) θεσπίζει *Fl.* *I.* 14. Τῷ) τὸ vult Marc. Nil mutant edd. *Pag.* 106. *I.* 5. Κεφαλαιῶδες) Ex emendat. Solani. Κεφαλεῶδες *I.* Κεφαλαιῶδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae. *I.* 17. col. 1. Ἀθηναίσις) Sic recte *V.* pro Ἀθηναίος, quod erat in ed. Clerici. ead. col. 2. Οἰαώτης) διασώτης male in editis. Correxit ex ingenio Solan. *I.* 18. col. 2. Ἐπὶ κακῷ) ἐπικαλῶν pessime edit. Ἐπὶ καλῷ *V.* unde ἐπὶ κακῷ fecit Solan. *Pag.* 107. *I.* 2. Οὐ δαδὶ) οὐχ ὑπὸ δαδὶ edd. *H.* *P.* *Ald.* *Fl.* *B.* 2. *Fr.* *S.* Ὑπὸ ὕδατι *I.* marg. *A.* 1. & *Codd.* *A.* *L.* Ὑδατι sine ὑπὸ *P.* *I.* 6. Καὶ τὸν) Sic edd. omnes. Sed Pell. καὶ delet. ead. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Desunt haec duo in *P.* πάροδον etiam omittit *Fl.* *I.* 13. Διηπετέος) διηπ. Vorst. Nil mut. *Fl.* *Ald.* *I.* *P.* *B.* 2. *H.* *I.* 14. Ἐμβαλέειν) ἐσβαλέειν *I.* sola. *Pag.* 108. *I.* 4. Δισμυρίων) δυσμ. *I.* male cum *Ald.* & rel. *I.* 8. Ψυχρῶς) Sic *P.* & edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. *I.* 11. Ἐπὶ ῥέοντων) ἐπεσρέοντων marg. *A.* 1 *W.* Ἐπὶ πολλοῦ ἔπεσρ. *P.* & *A.* Nihil mut. edd. *Pag.* 109. *I.* 2. Παρακινδυνεύων) παρακινῶν *P.* aut *L.* (Sic expressis verbis signante Solano.) Παρακινδύνων male *A.* Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. ead.

Ἐπελθόν) Sic *I.* Ὑπελθόν rel. Ἐδεθλόν male *A.* *l.* 6. Ἀπολαμβ.)
 Ex Pell. restitutum. Ὑπολαμβ. edd. priores. *l.* 15. Ὠπίεις) Sic
 restitui ex *Fl.* Ὠπυες cett. *Pag.* 110. *l.* 6. Ὀνόματα) τὰ ὀνό-
 ματα marg. *A. i W.* *l.* 10. Οὐ) Deest in *Fl.* Adest in aliis. *l.* 11.
 Ἐν μέσῳ) ὁ ἐν μέσῳ marg. *A. i W.* *l.* 13. Λύοιντο) Sic edd. omni.
 Δέδοιντο *P.* Δίδοιντο *L.* *l.* 16. Μόρφι) Μορφεῦ βαργύλω
 ἰσχυὶ ἀγχιπέχιν φάος δὲ *A.* ead. Δεῖλει φάος) λείλει φᾶος
Fl. *Pag.* 111. *l.* 1. Ἄλλως) Sic *P.* *Fl. B.* 2. *S.* Ἄλλος *I.* *Ald. H.*
Fr. ead. Ὀλως) ἄλλω *A.* & *P.* Ἄλλως marg. *A.* 1. Sed prius
 edd. habent omnes. *l.* 4. Προσελθόντων) ἐπαχθέντων marg.
A. i W. & *P.* Nil variant edd. in vulgata. *l.* 9. Μάλαχ' Ἄττις
 ἄλλος) μάλαχα ἄττιαλος *Fl.* *l.* 15. Κυτμίδι) Κυτμίδα marg.
A. i W. ead. Χρίσσαι) Sic *Fl.* & *P.* Χρίσσαι *I.* & cett. ead. Τέ
 κε) Sic *Ald. P. B.* 2. Addit & *H.* Solanus. At in ea dubium,
 sitne unum, an duo vocabula. Τέκε, quasi a τίκτω effert, *I. Fl.*
l. 16. Ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος) ἐράμένου τοῦτον καὶ πλε-
 σούντος *A.* *Pag.* 112. *l.* 9. Ἐπιγραφῇ) ἀπογραφῇ male *Fl.*
l. 16. Τῆς) Sic pro τις, item πρὸς pro ἐς, quod in edit. fuit, re-
 stituit Solan. *Pag.* 113. *l.* 13. Εἰώθει) Restitutum ex *P.* Εἰώθε
 edd. priores. *l.* 14. Χρηστῶ) χρηστῶ male *I.* *Pag.* 114. *l.* 3.
 Κατέπανέ τε) κατέπανσέ τε *I.* sola. *l.* 9. Ἐπὶ) Deest in *Ex. Fl.*
 Adest in edd. & *P.* *l.* 13. Ῥαδίας &c.) Ῥαδία γενομένη μου ἢ με-
 ταβολή *C. Fl.* ed. *Fl.* *Pag.* 115. *l.* 2. Ἀπλοῦν τι) ἀπλοῦντε
 coniunctum *I.* Sed pro τι in Cod. *P.* est τοῦτο. ead. Πόρον) Re-
 stitutum ex *L.* & *Fl.* Πόντον edd. priores. *l.* 7. Ῥαδίως) Ῥαδίως
 ἄν margo *A. i W.* *l.* 10. Προβεβιωκῶς) προβεβηκῶς *Fl.* Sed vul-
 gatam tuetur Cod. *P.* *l.* 16. Βοσπορανούς) Sic *Fl. H. P. Ald.*
B. 2. *S.* Βοσπορειανούς *I.* *Pag.* 116. *l.* 3. Δεξιῶς) δεξιῶν marg.
A. i W. *l.* 7. Πρὸ) πρὸς male *I.* sola. *l.* 11. Φιλοσόφους) Hoc
 habent *Ald. P. Fl. H. B.* 2. *S.* Φιλοσόφου *I.* *l.* 16. Ὀρμης) Sic
 restitutum ex *P.* & *L.* & marg. *A.* 1. ὕργης enim edd. Sed &
 pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in *P.* & marg. *Ald.* ead. Ἐν
 δέοντι) Sic fere *I.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντε
 iunctim. Ἐνδέον τι peius *P.* *Pag.* 117. *l.* 4. Καινὸν ἐγκεχαρ.)
 καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A.* 1. & *I.* Sed illud κόψαι ignorant
 cett. *l.* 6. Τὴν ἀρπην) τὴν ἀρετὴν *Fl.* male. Ἀρτὴν male etiam *P.*
 At *P.* cum cett. edd. recte ἄρπην. ead. Πατρομήτορος) προμή-
 τορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur *P.* *l.* 12. Ἐφωράθη) ἐφάνη
P. & marg. *A. i W.* *l.* 17. col. 2. Διαβέβρωται) Sic rursus cor-
 rexerit Solan. cum διαβέβρωται ante legeretur. *Pag.* 118. *l.* 9.
 Καὶ προφ.) Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B.* 2. *H. P. Ald. I.*
Fl. & *Fr.* *l.* 10. Πολιώδης) Sic *S.* eiusque affecla *Amst. Πόλιος*

marg. *A. i W. Πολίτης I. Ald. Fl. Fr. & ceterae omnes. l. 12. Αὐτῷ* Sic edd. *Αὐτῷ* correxerat Solanus, male. *Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν*) *βοηθῶν A. & P. Nil mut. edd. l. 7. Ἐντυχοῦσι*) *ἐντυχοῦσαι* male *I. Conf. supra cap. 47.*

I N D E S A L T A T I O N E.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) ἀποστερῶν em. Marc. Nihil mut. edd. nec M. *ead. Ἐξ ἀρχῆς*) Sic *P. B. 2. Ἐξ ἀρχῆς* una voce *I. H. Ald. Fl. Fr. S. l. 14. Ἀφήμενος*) ἀφήμενος male *A. sola. Pag. 121. l. 3. Ἐναβρυνόμενον*) Edd. priores & M. *ἐναμβρυνόμενος* habebant. Sed recte μ delevit Solan. *l. 11. Τὰ ὅμοια*) τὰ ὅμοιον *W. l. 14. Κυκλικῶν*) Nil mutant edd. nec M. *Pag. 122. l. 1. Δεήσει*) δεήσει *W. Nil mut. edd. l. 6. Δὴ*) δ' οὖν *W. l. 8. Μόνου*) Ex *Fl. & M. dedi. Μόνον* edd. vulgo. *l. 14. Ὀλος*) Sic *W. Ὀλος* edd. priores. *Pag. 123. l. 10. Σοι*) Deerat in edd. inferui ex Cod. *W. Pag. 124. l. 5. Ἐξ Ἰσου ἡμῶν καὶ σὺ γεγενῆσαι*) ἐξίσῃς ἢ κ. συγγεγένῃσαι *Fl. At vulgatum servant I. H. P. &c. cum Codd. M. P. l. 8. Το*) Ita esse in *I. Fl. H.* notat Solanus. Sed & est in aliis. *ead. Ἦν*) οὖν *P. male. Ἦν* recte cett. & M. *Pag. 125. l. 12. col. 1. Σημαίνει δὲ τὸ*) Ita dedit Solan. pro vulgato σημειοῦ δὲ τοῦ. *ibid. l. 13. Τοῦ πιδόν*) Ita correxi ex C. *Τὸ πιδόν V. Του πιδόν M. Solan. ibid. l. 14. Ἀττικῇ*) καὶ ἢ Ἀττ. erat in edit. Delevit καὶ ἢ idem, sine dubio ex collat. Codd. *ibid. l. 16. Ταῖν*) Sic recte C. *Τοῖν* male *V. ibid. l. 17. Ἀρσενικὰ ἄρθρα*) ἀρσενικῶ ἄρθρῳ *C. Pag. 126. l. 2. Ρυθμίζει*) Sic M. & edd. *Fl. B. 2. P. S. recte. Ρυθμίζοι* male *I. H. Ald. l. 11. Λειτουργίαν*) λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. λειτουργία adscriptum. Cett. edd. recte, ut edidimus. *l. 13. Ἐθέλοις*) Nil mutare *I. Fl.* notat Solan. *Pag. 127. l. 14. Πρώτον*) Et sic habere edd. vett. notat idem. *l. 16. Κυρήτας*) Sic edd. *I. Fl. H. Ald. P. S. Κούρητας W. Κυρήτας S.* habere Solanus notat; sed fallitur, si *Salm.* ed. putat. *Pag. 128. l. 1. Γὰρ*) γὰρ *M. & Fl. Vulg. ferv. cett. l. 4. Ἐν ὅπλοις*) Sic *I. Fl. B. 2. Ald. H. P. S. Ἐν ὅπλιος W. Pag. 129. l. 17. Μέν*) δὲ *M.* Sed a recentiore manu. *Pag. 130. l. 6. Ἐν δίδωσι*) Et sic cum *I.* habere *Fl.* notat Solanus. Sed habent & *H. P. &c. l. 7. Αὐτοῖς*) αὐτῆς *Fl. & L. Prius retinent edd. cett. cum Codd. M. & P. l. 8. Δ' αὖ*) δ' αὖ οὖν ἔτι *W. & καὶ supra scriptum est. l. 10. Παισάντες*) παῖσαντες ἀλλήλους edd. Abest ἀλλήλους a *W.* Ideo expunxit Solanus. *Pag. 131. l. 3. Διδασκαλίαν*) καὶ διδασκαλίαν *Fl. Abest καὶ a reliquis & ab M. ead. Φασιν*) Nil mutat *I. Fl. H. P.*

& M. l. 4. Κομάξατε) Sic Fl. Κομάσατε cett. & M. l. 12. Ἀνδρίας) ἀνδρείας W. Prius tenent l. Fl. P. H. Ald. ead. Τυμνο-
 παιδίας) γυμνοποδίας male edd. priores & M. l. 13. Ὀμοίως)
 ὁμοιος Graev. male. Nil mut. edd. l. 16. Κυβιστητῆρας) Sic
 W. & Homer. Κυβηστ. edd. priores. Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) In-
 sertum ex W. Deerat in edd. l. 2. Ἐδίνεον) Restit. ex Ho-
 mer. Ἐδίνεον male edd. Luciani priores. l. 12. Φησι) φασιν
 W. l. 13. Τὰν εἰκόνα) Restitui ex W. Τὰς εἰκόνας edd. male.
 Pag. 133. l. 1. Τοῦτο) τοῦτον male l. folia. l. 8. Ὑπ' αὐλῶ) Sic
 dedi ex W. Ἐν αὐλῶ edd. l. 11. Ἡ λύρα) Nihil hic mutare edd.
 & M. notat Solan. Pag. 135. l. 7. Ἐμπούσαν) Ἐμπούσαν W.
 l. 16. Πεπονημένων) Sic l. Πεπονημένων reliquae & M. l. 17.
 Τὸ) Ἀντά; Solan. Pag. 136. l. 1. Ἀρν) Ἀρην Fl. Nihil mut. cetr.
 nec M. l. 8. Γενικῶτ.) Sic M. & edd. praeter B. 2. quae γεν-
 νικῶτ. l. 17. Παιδῶν) Sic dedi ex Codd. M. P. Exc. Fl. & B. 2.
 Παιδῶν habebant edd. ceterae. Παιδῶν P. Pag. 137. l. 5. Ἡ-
 διστα) ἡδιστα male l. l. 9. Ὀρχημῶς) Sic restitui pro ὀρ-
 χημῶς, quod omnes edd. obfidebat. l. 12. Ὀρχηστὴν τε) ὀρ-
 χηστὴν τε male edd. l. P. & c. omnes, praeter S. & Amst.
 quae recte ὀρχηστὴν τε, quod confirmant Codd. M. P. L.
 Pag. 138. l. 4. Ὀρχεῦνται) ὀρχοῦνται P. l. 15. Ὀκνεῖ) ὀκνεῖ W.
 male. Pag. 139. l. 2. Τότε) Hoc inserui ex W. Deerat enim in
 edd. l. 6. Αὐτοῦ) Sic recte Fl. H. P. Αὐτοῦ male l. l. 9. Τρα-
 γικῇ & c.) τραγικῇ & κωμωδικῇ Fl. Nil variant cett. nec M.
 l. 10. Τρίτης) Ex P. restitui. Τρίτη edd. male. l. 12. Τὴν κωμωδ.)
 Articulus abest a W. l. 14. Διὰ τοῦτο) διατοῦτο uno verbo
 Ald. Pag. 140. l. 2. Πρώτου) Sic l. Ald. H. Fl. P. Πρώτον l.
 Pell. l. 4. Ἠσκημένος) ἐσχηματισμένος l. Pell. Pag. 141. l. 8.
 Αὐτῇ) Nil mutant edd. vet. ead. Νενόμικεν) Hoc ex W. re-
 stituit Solan. Νενέμικεν edd. priores. l. 15. Κινουμένων) κινῶμε-
 νον Fl. At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. l. 16. Ἐπε-
 πάραπτεν) Nihil mutare M. S. l. H. Fl. & P. notat Solanus.
 Pag. 142. l. 7. Τοῦ) Abest a Fl. l. 9. Προστίθεικεν) προστέθη-
 κεν Fl. l. 11. Ἀμαθίας) Sic esse in l. Fl. H. notat Solan. Sed
 & P. aliaque sic habent. Forfan quaesivit, num quae ἀμα-
 θίας haberent, ut mox. ead. Παράσχομαι) M. recte cum
 edd. Sed l. male παράσχομαι. l. 16. Πολυμαθίας) Sic iam
 edd. l. Fl. H. P. & c. Πολυμαθίας W. Pag. 143. l. 8. Γενικωτέ-
 ρας) Sic edd. pleraeque & M. Γεννικῶτ. P. & B. 2. l. 14. Θε-
 μέλιοι) θεμέλια l. Prius habent edd. l. 16. Ὅπερ) l. recte:
 Ὅσπερ edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes.
 Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστρίζειν) θερμ. male l. Recte ceterae per

S. cum Cod. M. *l.* 8. Παρέλειπον) παρέλειπον W. *l.* 12. τὰ) Deest in S. Adest in cert. & W. *l.* 13. Θάτερα) θάτρα W. male. Pag. 145. *l.* 4. Γεωμετρικῆς) μετρικῆς W. *l.* 6. Αὐτῇ) Ita cum *l.* etiam habere Fl. & H. notat Solan. *l.* 9. Ὦν) De hoc idem notavit. *l.* 14. Πολύμυριαν) Πολύμυριαν M. Nihil mut. edd. *l.* 16. Τ' ἔοντα) Sic M. Vulgo edd. τὰ τε ὄντα. Pag. 146. *l.* 8. Αὐτὰ) Thucydid. ταῦτα, male. Solan. Pag. 147. *l.* 10. Ἰάκχου) Scripsi ex W. Ἰάχου male edd. *l.* Fl. H. B. 2. P. S. *l.* 12. Ὅσα ἦφ.) Sine περὶ edd. etiam Fl. I. H. P. Sed. vid. not. *l.* 15. col. 2. Παγίφιστάσει) Sic habent C. & M. Παγίότητι ed. Cler. Παγίφιστάση mendose V. Solan. *l.* 19. col. 1. Νήσους) Non aderat in ed. Sed addidit Solan. Non significans tamen ex quo Codice. *ibid.* *l.* 23. Ἐπίτεκα) Sic M. non ἐπίτεκον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπίτεκον V. & C. *ead.* col. 2. Αἰετὸν) Sic V. & M. recte. In impr. omissa ea vox sensum perturbabat. Solan. *l.* 24. col. 1. Ἔστη) ἐστὶ M. prave. Solan. *ibid.* Ἄλῃς) Et hic ita mutavi: antea enim legebatur ἄλλῃς in ed. Amst. Sed C. ἄλῃς. Solan. Pag. 148. *l.* 1. Αλιρρόθιον) Edd. priores ἀλιρ. minore α. *l.* 10. Ἀκάμας) Nil mutant edd. & M. *l.* 15. τὰ) Sic recte W. Deerat enim τὰ in edd. *l.* 16. Σκύλλα) Σκύλα W. Pag. 149. *l.* 1. Πόρος) Nil mutant edd. nec M. Πόθος vult Graev. *ead.* Εὐεργέτιν) Sic recte M. *l.* Fl. P. S. Εὐεργέτην male H. & B. 2. *l.* 4. Σπαρτῶν) Sic P. recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *l.* 15. Διαέριον) διαπόντιον Marc. male. Nihil mut. Fl. H. I. P. Pag. 150. *l.* 2. Δέρης) ἀρνίον W. L. & Fl. Δέρης cert. & P. *ead.* Πελοπονείας) Πελοπονείας W. *l.* 4. Στρατεία) στρατιά P. Vulgatam servant edd. *l.* 10. Παρθένευσιν) Sic I. H. Fl. & M. Διαπαρθένευσιν P. male. *ead.* Γέννησιν) Ita dedi ex L. P. Γένεσιν edd. priores. *l.* 11. Προηρημένον) Hoc habent Ald. B. 2. H. Fr. P. S. & P. Προεξηρημένον I. Fl. & M. *l.* 12. Κασσιόπεια) Sic recte I. B. 2. H. Fl. Ald. & M. Κασσιόπεια P. S. & Vorst. Pag. 151. *l.* 16. Ὀδυσσέως) καὶ Ὀδυσσέως W. Pag. 152. *l.* 1. Τηλέγονος) Τηλέγονος I. Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. *l.* 6. Ἀφορμαὶς καὶ Ἥλις) καὶ ἡδεῖς ἀφορμαὶς Fl. καὶ Ἥλις ἀφορμαὶς M. Cert. edd. vulgatam servant cum Cod. P. *l.* 10. Κενταύρων) Κενταύρου Fl. Nihil mutant cert. nec P. *l.* 11. Ὑφαλος) Recte ὕφαλος minore υ Fl. S. A. Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott. Pag. 153. *l.* 4. Ἀνάδυσιν) Sic edd. vet. S. & A. vero ἀνάδυσιν. *l.* 7. Ὀρφέα) Sic Fl. H. P. & M. Ὀρφέα I. *l.* 12. Νέων) Restitutum ex W. Fl. & vera coniectura Leop. Νῶν enim male edd. priores. *l.* 14. Σπαραγμὸν) σπαραγμὸν littera σ minore H. P. Fl. S. & C.

recte. At *I.* male quasi nomen proprium esset. *Pag.* 154. *l.* 9. Ἐρυθρίας) Ἐρυθρίας *W.* Nihil nostram lect. mutant *I. Fl. H. P. l.* 11. Ὅσαι εἰς δ.) Sic *I. H. Fl. B. 2. P. & M. l.* 12. Καίνα) Κενέα *W.* male. *l.* 16. Ἀντιπάτρου) Ἀντιγόνου marg. *A. 1 W. Pag.* 155. *l.* 5. Ἐαυτὸν) Sic recte *M. L. B. 2. P. S.* Ἐαυτῶν male *I. Fl. H. Pag.* 156. *l.* 6. Παλλόντος) Et sic cum *I. Fl. & H.* habere *M.* notat Solan. *l.* 8. Κατηγόρει) Nihil mutare *I. Fl. H. B. 2.* nec *M.* notat idem. Sed ἐκατηγόρει volebat. male; vid. not. *l.* 13. Γοητευομένων) Sic restitutum ex *L. P.* ut Ienf. recte coniecit. Γοητευομένοις enim edd. priores & *M. l.* 14. Τερτίσμασι) τερτίσματι *Fl.* Prius est in aliis & *M. l.* 15. Κοσμίῳσαι) κοσμίεται *L.* Nil mut. edd. *Pag.* 157. *l.* 13. Ὑποδεδουκῶτα) ὑποδεδουκῶτα *W.* Nil mut. *I. Fl. H. P. Pag.* 158. *l.* 4. Μέγιστος) μέγιστον male *B. 2. l.* 6. Βασιλίδος) Sic *I. H. Fl. S. B. 2. &c.* & *M.* Leg. βασιλίσκος adscriptit Solanus. *l.* 9. Συνείναι) Restitutum ex *W.* Συνείναι edd. priores. *l.* 10. Οἰκίαν) Sic esse in *I. H. Fl. S. & M.* notat Solanus. Est & in *P.* aliisque. Quid tum? *Pag.* 159. *l.* 4. Τὰ αὐτὰ) ταῦτα *P. l.* 6. Οἶδε) Sic edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἶδε *I. Oἶδεν M. l.* 9. Ἀριστέων) Et sic cum *I.* habere *Fl. & H.* notat Solanus. *l.* 16. Ὁ αὐτὸς) Illud δ inferui ex *W.* Aberat enim ab edd. ead. Ὑποκρινέται) ὑπερκρινέται male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cert. *Pag.* 160. *l.* 6. Ἰσχων) ἔχων *W.* Prius vero *I. Fl. H. P. Ald. &c. Pag.* 161. *l.* 2. Ἐκάστου) Nihil mutant edd. nec *M.* Ἐκαστον Graev. *Pag.* 162. *l.* 10. Μέν γε) Hanc esse edd. lectionem & Cod. *M.* notat Solanus. *l.* 12. Ὁρχήμασιν) De hoc idem notat idem. *l.* 14. Τρίτον) Marcil. δεύτερον. At nil varietatis invenio. *l.* 16. Αὐτὴ) αὐτὴ *W. Pag.* 163. *l.* 2. Ὑπισχοιμένων) ὑπισχοιμένων *I. Ald. & H.* At prius recte cert. *l.* 14. Εὐχέρεις) εὐχερεῖς Pell. *Pag.* 164. *l.* 4. Ζητοῖς) Sic reddidi Luciano ex *Fl. & M.* Ζητοῖς edd. vulgo. *l.* 9. Μὲν τὸ) μὲν inferuit Solan. ex *W.* Aberat ab edd. *l.* 12. Γὰρ) Restitutum hoc ex *L. P.* Καὶ erat in edd. prioribus. *Pag.* 165. *l.* 11. Γὰρ οὐτε) γὰρ inferuit Solan. non addens unde. Deerat in edd. & *M. l.* 15. Ἐπιτηρεῖ) ἐπετ. Ienf. At vulg. servant *I. Fl. H. P. & M. Pag.* 166. *l.* 8. Φείσαι) φάσθαι *W.* Περφείσαι *P. L.* Φείσαι *I. Fl. Ald. H. &c. l.* 11. Ἰδῆς) εἰδῆς *W. Pag.* 167. *l.* 3. Ἀθλήσει) ἀνλήσει male *B. 2. & 3. Ἀσκήσει Palm.* At vulgatam nostram recte tuentur *I. Fr. Fl. Ald. H. P. S. & M. l.* 13. Τὸ) τῷ καὶ *W. Pag.* 168. *l.* 2. Τῶν ἄλλων) Desunt haec duo verba in *W. l.* 13. Ἐπιδείκνυται) ἐπιδείκνυται male *I.* Cert. recte ut edidimus. *l.* 17. col. 2. Μετείληπται) παρείληπται *C.* *Pag.* 169.

l. 5. Τῷ) Ex W. insertum. Aberat in edd. *l. 6. Αὐτῇ*) αὐτῇ W. *l. 9. Ἀμαθεῖς*) ἀμαθῶς male B. 2. Prius est in *l. H. Fl. P. & M. l. 14. Ἑλλίπες*) ἑλλισπῇ W. Sed a recentiore manu. Nihil mutant *l. Fl. l. 15. Παιδείαν*) Sic recte *Fl. H. P. & M. Παιδείαν* I. Pag. 170. *l. 2. Αὐτοῦ*) αὐτοῦ edd. priores. Correxerit Solan. *l. 7. Αὐτοῦς*) Hoc iam bene *H. Fl. P. Αὐτοῦς* I. *l. 8. ΣΕΑΥΤΟΝ*) Ex W. dedi. *Σαυτὸν* edd. priores, excepta *Fl.* quae *σεαυτὸν*. Pag. 171. *l. 4. Ἡ τινι*) εἰ τινι *Fl. & M.* Ceterae vulgatam bene servant. *l. 19. col. 1. Νέων*) νεῶν scripserat Solanus. Ego mutavi. *Reitz. Pag. 172. l. 13. Μαστιγώση*) Sic una cum edd. legit M. Pag. 173. *l. 5. Παρασπασάμενος*) παραιτησάμενος L. Nihil mutant *l. H. Fl. P. l. 8. Γραφέντος*) Sic *l. H. Fl. B. 2. P. S. & C. l. 15. Ὁρχηστομαν.*) Hoc ex W. restitutum. Ὁρχηστομανήσοντα edd. priores. Pag. 174. *l. 1. Οὔτι*) Sic edd. & M. Sed οὔτε in Homero esse, ait Solanus. vid. notas. *l. 3. Νόος*) Ita habere *l.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. *l. 4. Κομίδῃ*) Aberat ab edd. Insertum nunc ex B. & W. *l. 7. Κυψελόβυστα*) Sic edd. omnes. Κυψελούντα Mf. RG. *l. 10. col. 2. Γίνεται*) γράφεται editum erat, correxit Solan. *ibid. l. 12. Τοῦ αὐτοῦ*) Ita dedit idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ. *l. 13. col. 1. Λόγων*) λόγον in ed. Cler. mutavit Solan. Sed mox etiam συγχρόνῳ in συγχρονοὶ mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *Reitz. l. 14. col. 2. Καὶ ῥῆμα τὸ*) Et hoc restituit idem ex M. & B. Τὸς χρῆται enim erat in ed. Cler. Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. Abb. & V. *ibid. l. 19. Ὄτων*) Antea misere legebatur αὐτῶν. *ibid. l. 20. Κεραμεοῦν*) Sic rescripserat Solanus pro vulgato καραμέως. Pag. 176. *l. 1. Νεοχμὸν*) νεχμὸν S. male. Recte aliae νεοχμ. *l. 3. Τὸν*) τῷ *Fl. & W. l. 16. col. 1. Ἀνέγνως*) Sic C. Abb. recte. Idem ἀνελογίσω pro vulgato ἀνελόγισε. Ἀνελογίσω M. *ibid. l. 18. Χαμαί*) Non aderat hoc in editis. Sed ex Scholio altero pag. 41 ed. Cler. huc inseruit Solan. *ibid. l. 20. Κυψελίς*) κυψελή M. *ibid. l. 21. Ω*) ἐν ᾧ B. Reliqua huius Scholii ex eodem & C. sunt emendata. *Reitz. Pag. 177. l. 2. Εὐαρχος*) Sic edd. & M. Ἐνάρχος I. vel saltem dubie. *l. 6. Λυκίῳ*) Λυκίῳ W. *l. 9. Στλεγγίδα*) στλεγγείδα I. At vulgatam servant cert. & M. *l. 12. Τί*) Male omisum in *l. l. 13. Ἐλινύσεις*) ἐλινύσεις M. & *Fl. l. 15. col. 2.*

Ἐχρῶντο) ἔχρῃντο editum erat; mutavit Solanus. *l.* 18. *col.* 1. Χρῶμενος) κεχρῆσθαι editum erat, mutavit Solan. non addens ex quo Cod. Sed coniicio ex V. *Reitz.* *ibid.* *l.* 24. Φωσάνια) φασσ. C. Abb. *Pag.* 178. *l.* 16. *col.* 2. Ἐνικμα) Recte sic restituit Solan. pro vulgato αἰνιγμα. *Reitz.* *l.* 25. *col.* 1. Τπεζεύχθησαν) Et hoc Solani correctioni debemus, pro monstroso υπερέχθεσαν, quod editum fuerat. *ibid.* *l.* 27. Ἀζυγα) Ita dedit idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut Amor. cap. 44 ἄζυγου κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *Reitz.* *ibid.* *l.* 28. Ἀστραβηλάτας) ἀστραβηλάτους male ed. Cler. *ead.* *col.* 2. Σίτηρον) αἰτορον ed. Cler. Mutavit Solan. *Pag.* 179. *l.* 3. Γηπαττάλους) γῆπαττάλους Coll. Cum vulgata facit M. & Fl. &c. *l.* 4. Βρακάνων) βραχάνων Coll. Nil mut. *Fl. H. M.* &c. *ead.* Παχανευσάμ.) λίσχιν. *Fl.* *l.* 6. Ἐδάρην) Edd. priores ἐδάρην, male. *l.* 9. Ἀπολούμενος) Edd. Ἀπολούμενος W. & Fl. *l.* 10. *col.* 1. Ἀλληλεσμ.) ἡλοημένα ante legebatur. Correxuit Solan. ex C. Abb. & Cod. altero V. (in quo tamen λευθόπολις est.) *ibid.* *l.* 11. Ἱατροί) Ex V. altero & C. Abb. Ἱατρεῖον enim male hic antea edebatur. *ibid.* *l.* 19. Περιτραχήλιον) περιτραχήλιον V. aliunde huc translaturum. *Solan.* *l.* 21. *col.* 2. Φαρμάκου) φ—κ. posito χ ὑπὲρ κ V. i. e. φαρμακῶν. *Solan.* Sed φαρμάκων saltem scribendum, nimis notum. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 1. Σκευάζειν) κενάζειν ante edebatur, quod correxit Solan. *ibid.* *l.* 25. Σκάφη) ἐστὶ σκάφη ante legebatur: sed ἐστὶ delevit idem. *ibid.* *l.* 29. Μέσον) μέγα Exc. G. Μέσον cum V. C. Abb. *l.* 30. *col.* 2. Κάχρυς) καὶ χρῶν editum inveni; sed facilis erat correctio. *Reitz.* *Pag.* 180. *l.* 1. Ἀποθρέξ.) ἀποθρίξ. Coni. apud B. *l.* 3. Σέλγη) Nihil mutant edd. nec M. Γέλγη Meurf. *l.* 6. Λωγάνιον) Vorst. λαγώνειον. *l.* 13. *col.* 2. Λωγάνιον) λογάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio impr. & M. *Solan.* *l.* 18. *col.* 1. Γρυποπώλην) Forſan γρυτοπώλην. *Reitz.* *l.* 23. *col.* 2. Ἰτυκαῖος) ἐν πρώτῳ γε. Σικ. M. i. e. γεωγραφίας. *Solan.* *ibid.* Ἡ Ἰτύκη) Sic praeceunte Solano dedi. Ἰτύχη enim ed. Cler. & ἡ aberat. *Reitz.* *Pag.* 181. *l.* 1. Ψύτταν) Forſan ψιττὸν, h. e. ταχέως Vorst. Ψύττα *Fl.* & W. *l.* 4. *col.* 1. Ψύτταν) ψύττα erat in impress. & M. & ex expositione patet, pro adverbio a Scholiaste sumtam. *Solan.* *l.* 5. *col.* 2. Κατακτὸν) κατακτῶν ante editum, & mox δι' omisſum: quod praeceunte Solano correx. *Reitz.* *ibid.* *l.* 7. Τὶ — ἔχον) τε & ἔχον ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit Solan. *l.* 14. *col.* 1. Κοτταβὸν) Sic hoc loco scriptum inveni; sic & in medio Scholii sequentis: sed

Suid. & alii Lexicogr. scribunt κόνταβος. Et V. modo hoc; modo prius habebat; verum curavimus, ut ille saltem sibi similis esset. *Reitz. ead. col. 2. Τι λουτηριδίω*) Ita dedit Solan. pro vulgato τῷ λουτηριδίω; etsi non addit, unde hauserit. *l. 22. col. 2. Πλάστιγ.*) Reliqua huius Schol. in C. Abbaris non leguntur, uti neque ea, quae in principio dicta sunt. In M. duo sunt Scholia distincta. *Solan. ibid. l. 25. Μάνην*) μάνην ante edebatur. Sed μάνην legendum ex praeced. pater: & sic recte M. *l. 26. col. 1. Τὰς*) Edit. Cler. male τούς. Et mox διὰ omissum erat; utrumque correxit Solan. *l. 27. col. 2. Εἰσαγαγόντων*) εἰσαγόντων ed. Cler. male, & mox τοῦτο habebat eadem pro τούτοις. Paulo post τεθέντος in τεθέντος etiam mutavit Solan. *ibid. l. 31. Ἀποστάσεων*) Lege ἀποστάσεων. *Solan. ibid. l. 33. Οὐ τῷ*) Ex emendat. Gronov. & M. Οὕτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς restitutum, pro vulg. τῷ. *l. 36. col. 1. Ἐρωτα*) Lege ἑρώντα. *Solan. l. 40. col. 2. Βαρβαρῶς*) βάρβαρον editum fuerat; sed βαρβαρῶς dedimus ex M. & Exc. G. *Solan. l. 41. col. 1. Ἀνδριαντάρια μάνεις*) Ἀ—τάριάμεινς V. Illud emendatum adscripserat If. Vossius. Iac. Gronov. ἀ. μάνης M. *ead. col. 2. Παρασκευαμένων*) Lacuna est in V. hunc in modum παρα—εἰρῆσαι, quam ita, ut iam edidimus, implet C. *Pag. 182. l. 4. Ἐψόμεθα*) ἰψόμεθα Exc. Ἐψήμεθα L. *l. 5. Μέσσην πόλιν*) μέσσην τὴν πόλιν W. non compareret articul. in edd. *l. 7. Ὡς τιζόμενοι*) Nil mut. edd. nec M. *l. 12. Μικέτι*) μικέτε τι W. male. *l. 13. col. 2. Βύζην*) βύζειν in ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum accommodavimus, & paulo post συγκύδας pro vulgato συγκύδας. *l. 15. col. 1. Κάρδοπον*) κανδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *Reitz. ibid. l. 21. Ξηραλειφῆσω*) Hoc Solan. correxit, cum ξηραλείφης editum legeretur. *ibid. l. 24. Μέσσην*) μέσσην καὶ κοῖλον Coll. Sed prave, nisi aliquid exciderit. *Solan. l. 25. col. 2. Παιγνήμων*) παιγνήμων C. Abb. Παιγνήμων V. *ibid. l. 26. Τέθεικε*) Sic Solan. reposuit ex M. τέθεικε enim vulgatum erat. *Pag. 183. l. 2. Ἀπαντες*) πάντες P. *l. 6. Μολυβδαίνας*) Nil mutant *l. Fl. H. P. &c. l. 9. Καταιοινηθέντες*) κατεοινηθέντες W. *l. 11. Ἄλλος*) Ita dedi ex *Fl. & W.* Ἄλλοσε enim edd. cert. *l. 13. col. 2. Νικῶντες*) νῆκτες C. Abb. *ibid. l. 14. Τοῦ ἡττημένου*) τοῦ ἡττημένου erat in ed. unde Solanus τοὺς ἡττημένους fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate planiorem lectionem τοῦ ἡ—ου inducere, quod feci. *Reitz. ibid. l. 16. Γυμνασίω*) Sic dedit Solan. pro vulgato συμποσίω, recte quidem; sed ex coniectura, credo. *Reitz. l. 19. col. 1. Ὅς*) ὡς editum.

erat; sed ὅς ex V. & C. Abb. dedit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀνευρ. προφ.) Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως εὐρίσκων. *ibid.* l. 22. Ἀλλήλου) ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo. *Pag.* 184. l. 1. Ὀδον- τὰ) Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ edd. priores. l. 5. Ἐμυ- στίλατο) ἔμυστῖλατο W. l. 8. Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχ' ἡλα ὕεια) πολλαὶ καὶ ποικίλαι καὶ δίχ' ἡλαὶ ὕειαι W. l. 10. Ὅδε) οὗδε l. ὅδε cett. & M. l. 12. col. 2. Ζῶων) χοίρων M. l. 14. col. 1. Φασίν. ἀσκ.) φησὶν & ἀσπάντες antea legebatur. *ibid.* l. 17. Ἐρανον) οὐρανὸν in impress. sine sensu. Ἐρανον V. & C. Abb. quod monente Solano recepi. *Reitz.* l. 21. col. 2. Τηγάνου) τα- γήνου editum erat. Sed mutavit ex C. Abb. Solanus, quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utrumque au- tem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem ef- ferri verbo variato, recte fecisse putavi Solanum, quod mu- tarit. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Μελιττούται) μελιττῦται V. l. 23. col. 1. Κελῶν) σκελῶν in impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit Solan. *ibid.* Mῆκος) Sic recte pro edito μῦκας dedit idem; qui & ἄπερ inseruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *ibid.* l. 25. Σκε- λῶν) Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *Reitz.* *ibid.* l. 27. Φησὶν) & φη— Ex. G. Sed quare hic non etiam φασὶ facit So- lanus? *Reitz.* *Pag.* 185. l. 1. Ταγίνου) τηγάνου apud B. Nil mut. edd. l. 5. Σαργάνης) Edd. Σαργάνης maiore Σ, male. l. 13. col. 2. Πάστυλλοι) πάστυλοι B. l. 17. col. 1. Νυμφοδῶρος). Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit Solanus ex col- lat. Codicis; deerant enim in editis. *ead.* col. 2. Βοιωτικὰς) Βοιωτικὰς M. l. 22. col. 1. Αὐτὰ) Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit Solan. *ibid.* l. 24. Τινὲς) τί erat in editis. Non agnoscebat Cod. Abb. *Tives* M. Solan. *ibid.* l. 26. Φησὶ) φημί V. *ibid.* Σημαίνειν) σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit Solanus. *Pag.* 186. l. 1. Δελφινίδος τραπέζης) Nil mut. edd. Coll. nec M. l. 2. Τρυήλης) τρυῆλεις W. l. 7. col. 2. Καὶ) δὲ male edita Schol. Correxuit Solan. l. 12. col. 1. Ἀποκρύπτων) ἀποκρύβων ante editum erat. *ibid.* l. 15. Πρὸς) Ita dedit Solanus pro καὶ, quod in editis erat, non addens unde; nec opus est. Mox ite- rum καὶ legebatur ante βομβυλίδε, quod idem delevit, nec im- merito; etsi enim καὶ δὲ recte coniungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *Reitz.* l. 21. col. 2. Ἀπὸ) Lege ὕπθ. Solan. l. 24. col. 1. Ἐλαφροτ.) ἐλαφροτ. in edit. male. Et pau- lo ante quoque male ἀνεμφορῆτα. *ibid.* l. 25. Καὶ) Iam καὶ in edd. absens inseruit Solan. *ead.* col. 2. Ἐξηργ.) Lege ἐξήργα.

Solan. l. 28. col. 2. Εὐρυχανδῆ) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 29. col. 1. Κυλικεῖον) κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *Reitz. ibid.* l. 33. Τὰς δίκας) δίκην, & sine articulo edit. Cler. Mutavit Solanus, non addens unde. Sed ex altero Vossiano eum id hausisse video, quod postea exhibetur. *Reitz. ead.* col. 2. Κυμβία) κυμβεῖα, bis habebant edita. Correxerit Solan. *Pag.* 187. l. 2. Κυλικεῖον) Sic marg. *A. 1 W.* Κυλίκιον edd. & M. Κυλικεῖον correxerat Solanus. l. 4. Βακχαρίδι) Sic W. & marg. *A. 1.* Κακχαρίδι edd. l. 5. Εἰσεκύλισε) εἰσεκύκλησε W. l. 6. Κατ-ήλιφα) κατάλυσιν marg. *A. 1.* l. 7. Ἐπιφώρημα) Lacuna hic est in Fl. & M. l. 8. Ἐρρίκνουτο) ἔρρικνουτο ex marg. *A. 1 W.* W. & Fl. Ἐρρίκρουτο cett. edd. l. 11. Ποικίλος) πικίλος l. male. *ead.* Ὠκατάξις) Sic edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. l. 15. col. 2. Τὸ τύμπανον) Sic V. & M. Τὰ τύμπανα edit. Clerici. l. 17. col. 1. Κυλικεῖον) κυλίκιον male editio prior, quam ego mutavi. *Reitz. ead.* Ποτηροπλῦτην) ποτηρολύπτην antea lectum pessime. Correxerit Solan. Sed & ita corrigendum vidit literatiss. iuvenis L. C. Valkenaar, in Animadv. ad Ammon. p. 3, qui etiam observat, Scholiasten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλῦτην, usus diversissimi. *Reitz.* l. 19. col. 2. Κύκλησέ τις) Sic in V. scriptum erat. *Solan.* l. 21. col. 1. Ἐπέπεμπ.) Et hoc debetur diligentiae Solani: nam ἀπεπ. antelegebatur. l. 23. col. 2. Χρυσόχρος) χρυσοχρῶν ed. Cler. male. *Pag.* 188. l. 1. Δεῖρον) λήρον W. l. 2. Θυγατρί) Sic W. B. 2. P. Reliquae edd. θυγατρή. l. 8. Ὑποδήματα) Sic W. Fl. P. & c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum, quod *Amst.* non imitata sit: l. 15. col. 2. Ψέλλια) ψέλλια ed. Cler. male. l. 16. col. 1. Ποικίλον) ποικίλων ante editum. Solanus ποικίλων inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *Reitz.* l. 23. col. 2. Εὐπίστρια) Sic V. *Pag.* 189. l. 3. Σκειραφίσις) σκιραφ. Fl. Vulgatae adstipularur M. *ead.* Ἐγκαψιδάλος) ἐγκαμψικδάλος W. l. 7. Αὐλούμενος) αὐλώμενος Gronov. Nil mutant edd. nec M. l. 9. Καρπῶδ.) καρπῶδ. W. l. 10. Ποδόστρ.) παιδοστρ. W. l. 11. col. 2. Ὁ) Aberat ab editis, & κωδωνίζειν, pro διακωδ. Mutavit utrumque Solan. l. 15. col. 1. Φασί) Sic M. Φησί V. & Cod. Abb. *ead.* col. 2. Πῶδης) Sic recte Cod. Abb. & M. Πῶδης edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G. l. 18. col. 2. Σκοπάδειον) σκοπαδίων edit. Cler. Mutavit ex Luciano Solan. *ibid.* Σκόπα) Σκόπου Cod. Abb. prave. l. 20. col. 1. Τραχήλου) Sic mutarat Solan. pro τραχήλων, quod in editis erat. *ibid.* l. 22. Ὑπέβαλλον) ὑπέ-

βδ' ἄλλον M. *ead. col. 2.* Μεγάλαις) μὲν tantum conspiciebatur in editt. quod ex compendio scribendi natum. *Reitz. l. 23. col. 2.* Ἐκδύντων) Ita dedit Solan. pro vulgato ἐνδύντων. Item μοχ τοῦτο correxit, cum legeretur ταῦτα. *l. 24. col. 1.* Φῶς) Recte sic Solan. pro absurdo vulgati φησίν. *ibid. l. 26.* Παίζοντος) παίζοντα antea editum. Correxid idem ex Cod. Abb. *ibid.* Κατὰ) καὶ τὸ Cod. Abb. *l. 27. col. 1.* Ἀπηγχόνησα) Sic etiam Cod. Abb. *l. 29. col. 2.* Κηδεύοι) κυβεύει Cod. Abb. *Pag. 190. l. 3.* Ἡ) ἦν marg. *A. 1. male. l. 7.* Πιττῶν) Sic dedi ex *l. Fl. & M.* Πιττῶν edd. cett. *l. 12.* Ἀπηγχόνησα) ἀπηγχόνησα edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. *l. 14.* Ἐπινύσσων) ἐπινύσσων W. *l. 17.* Διεπίσσα) διέσπα Mf. B. Nihil mut. edd. nec M. Sed a manu recentiore. *Pag. 191. l. 2.* Σχινωτρ.) σχινοτρ. W. *l. 3.* Πειῶδῃ) παιῶδῃ W. & Mf. Bourd. Nil. mut. *H. l. Fl. P. ead. Mιν ἑῶν)* Sic edd. & M. Μὴ ἑῶν melius marg. *A. 1 W. l. 6.* Σκαπάδειον) Sic edd. excepta *Fl. & W.* ubi σκοπῆδιον. *l. 7.* Δαμασίας) Restitut. ex W. Δαμάσιος edd. priores. *l. 13.* Πίνωμεν) Ex emendatione Solani. Πίνομεν edd. priores. *l. 14.* Παρηβηκότ.) Sic recte M. & *H. B. 2. P. Fl.* Παρυβηκ. *l. male. l. 15.* Ὑμῖν) ἡμῖν male *l.* sola. *l. 16. col. 1.* Σχινωτρώκταν) σχινωτρώκταν & μίρτωνα edd. male. *l. 22. col. 2.* Δρυπέταις) δρυπέταις ed. Cler. male. Ἔοικε λέγειν ὡς λέγομεν δρυπέταις Cod. Abb. *Pag. 192. l. 1.* Θριπιδεστάτοις) Sic *l. H. Fl. P. &c.* Θριπιδέτοις W. *l. 3.* Εὐπυνδάκωτα) Sic W. & Mf. RG. Ἐμπυδάκωτα edd. Ἀπυνδάκωτα P. *l. 6.* Καρηβαρεῖν) καραιβαρεῖν edd. priores. *l. 8.* Συνυβλήσομεν) συνυβλήσομενοι W. solus. omisso οἶα. *l. 9.* Ἐνοιοφλύειν) Sic edd. praeter *l.* quae ἐνοιοφλήειν. *l. 12.* Ἐρεσχηλεῖν) ἐρεσχηλεῖν *Fl. & W. ead.* Λαλησθιγάνῃ) λαλησθιγάνῃ W. & *Fl. l. 16. col. 2.* Χορδὸν) Sic V. Χορδὸν C. Abb. Χορδὸν M. & B. *ibid.* Παιδοβοσκὸν) παιδαβ. ante editum, male. *ibid. l. 20.* Συνηθ.) Sic V. sed male editum erat συνυβλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν scriptum in V. *l. 21. col. 1.* Κρωβυλώδῃ) Ita restitutum ex C. Abb. M. & B. Κρωβυλεῖδῃ enim ante editum erat. *Pag. 193. l. 1.* Χειροσόφον) Sic edd. iam constanter, & M. *l. 7.* Εἰργάσω) Sic edd. vet. constanter habere, notat Solan. *l. 16. col. 2.* Τὰ προστακτικὰ ταῦτα) τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ δεῖ, προστακτικὰ M. *l. 17. col. 1.* Εὐφορῶ) φορῶ tantum ed. Cler. quam correxit Solan. *ibid. l. 20.* Διολισθαίν.) διολισθέν. . . . male legebatur in edd. *ead. col. 2.* Ὅτι) Non aderat in editt. addidit Solan. *l. 22. col. 1.* Φασι) Sic dedi ex C. Abb. Φησι V. *Pag. 194. l. 10.* Ἠλέουν) Sic recte M. cum *l. P.*

H. Ἡλέγον male *Fl.* *Pag.* 195. *l.* 5. Εἰργασμένου) Sic *W.* *B.* 2. *S.* & *P.* In reliqq. male εἰργασμένον, ne *Fl.* & *H.* quidem exceptis. *l.* 6. Οἰκείον) Ita recte *P.* cum *Fl.* *B.* 2. & *M.* Εἰκείον male *I.* cum *H.* & *Ald.* 1. in cuius marg. tamen οἰκείον adscriptum. *l.* 11. Ἀγνούτων) Deest hoc in *Fl.* usque ad ἐλευόμενον. Adest in cett. & *M.* *Pag.* 196. *l.* 10. Πεφρονωμένους) Legendum πεφρόν. adscriptit Solanus. Sed vulgatam servant edd. & *M.* ead. Ὀλισθογνώμειν) Editionum lectio. Sed *W.* ὀλισθογνώμονειν. *l.* 19. col. 2. Κινουμένου) Editā κινόμενου. Correxīt Solan. *Pag.* 197. *l.* 1. Σιωπῇ) Deest in *Fl.* *l.* 3. Φνεῖ) φνεῖ *P.* male & *A.* Φνεῖ cett. Φνεῖ *M.* *l.* 4. Οὖν) γοῦν *W.* *l.* 10. δὲ) δα) *W.* *Pag.* 198. *l.* 7. Ῥάων) Sic *W.* cum iota subscripto: sine eo edd. *l.* 10. Πῶμα) πῶμα *W.* & *Fl.* *l.* 11. Φρονόις) Nihil hic mutare *I.* *Fl.* & *H.* notat Solan. (At *S.* habet φρονίς.) *l.* 14. Ἐγγαστρίβυθον) Sic edd. quod *I.* peius in duo verba diremit, ἔγγαστρι βυθὸν exhibens. In *W.* quoque ἔγγαστρίβυθον; sed adscriptum ἴσως μ. *Pag.* 199. *l.* 5. Σκύλλεσθαι) σκύλλεσθαι *W.* *l.* 7. Σιληπορδία) Ex *W.* & Schol. Σιλληπ. edd. ead. Ἐργάσεται) Sic *A.* Ἐργάζεται edd. *l.* 13. Προδοπ.) Sic *W.* Προδ. sine augmento edd. priores. *l.* 17. col. 2. Φρονεῖν) Sic restituit Solan. Nam φορεῖν habebant edita. *ibid.* *l.* 18. Τῷ ἀποπν.) τὸ ἀποπν. *M.* *l.* 19. col. 1. Διαταύεσθαι) Sic etiam *C. Abb.* Solan. *ibid.* *l.* 20. Σιληπορδεῖν) σιλιπ. *M.* *Pag.* 200. *l.* 2. Τπὸ διδασκ.) ὑποδιδ. unica voce *W.* *l.* 15. Χείρονι) χείρονος marg. *A. 1 W.* *l.* 16. Βαρβάρων) Ex emend. Gronov. Βάρβαρον edd. & *M.* *Pag.* 201. *l.* 6. Ἀνεμῶναι) Et sic habere *I.* *Fl.* *H.* *P.* notat. Solan. *l.* 12. Οἴεσθαι) Sic *L.* recte cum *Fl.* *B.* 1. 2. *P.* & *S.* ἴεσθαι male *I.* & *H.* cum *P.* & Exc. *l.* 14. Προπαρεσκενασμ.) Ita *M.* & *B.* 2. recte. Προπαρασκ. cett. *Pag.* 203. *l.* 3. Ἀπαντῶμενος) ἀπαντῆμενος *W.* *l.* 4. Μστοικιὰ) Sic edd. & *M.* ead. Δὲ) Abest a *Fl.* & *M.* Adest in reliquis. *l.* 7. Δωσιάδου) Ex emend. Solani. Δωσιάδα edd. priores & *M.* *l.* 10. Ἄριστα) καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit *W.*

IN EUNUCHUM.

Pag. 204. *l.* 1. ΕΥΝΟΥΧΟΣ) ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *I. H.* Deest ΠΑΜΦΙΛ. in *Fl.* *P.* *S.* Sed in *S.* additum ante πύθεν. *Pag.* 205. *l.* 16. col. 2. Παρακολυθῆσαν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρακολουθεῖσαν. *Pag.* 206. *l.* 2. Ἐπικουρείοις) Ἐπικουρείοις *W.* *l.* 3. Ἐπὶ καὶ) ἐπὶ δὲ καὶ *W.* *l.* 6. Ἱερήιον) Sic *P.* Ἱε-

la. Ἰερῶν cett. & M. l. 7. Μύριαι) μύρια male L. l. 11. Γελοῖον οὐδ' ἐν ἡν ἐκείνοις) Sic edd. constanter, item M. Pag. 207. l. 12. Τὸν) τῶν male I. Τὸν recte cett. & M. Pag. 208. l. 10. Μεταποιῶσθαι) Nihil mutare I. Fl. H. P. S. notat Solan. l. 13. Αὐτῶν) Sic recte Fl. & P. Αὐτῶν I. male. Pag. 209. l. 1. Ἀνθρωπίας) ἀνθρωπίας I. Sed prius est in Fl. H. P. & M. l. 11. Ἐμφθῆξ ἁμέμενος) Hanc esse constantem lectionem, notat Solan. l. 15. Ἐκ Κελτῶν) In M. erat in marg. Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελών. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat Fl. Pag. 210. l. 1. Εἰ περιῆν) Ita restitutum ex L. & Fl. Εἴπερ ἦν sine commate edd. vulgo. l. 3. Ἀπεμν.) Sic Fl. H. P. &c. & M. Ἐπμν. I. ead. καὶ πρὸς) Et illud καὶ adesse in H. Fl. & P. notat Solan. l. 7. Ὅν) εἶναι W. male. l. 8. Παραλθεῖν) παρελθόν Vorst. At vulgat. servant H. P. B. 2. Fl. Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. l. 9. Ἀξιῶν) Nil mut. I. B. 2. P. Fl. & M. l. 13. Μυρίαίς) Coll. videntur legisse μισθοφορίαις. Sed vulgatam servant H. I. Fl. P. & M. l. 16. Ζῶν) ζῶν W. cum puncto subscripto. l. 18. col. 2. Γυναικώδης) ἢ ὁ τετμημένος τὸ αἰδοῖον G. Pag. 211. l. 6. Ἑρμείαν) Sic etiam I. P. H. Fl. Pag. 212. l. 5. Καὶ μοιχῶς) Nihil mut. Fl. I. H. B. 2. P. M. ὅτι legend. adscript. Solan. l. 6. ἄξων) Sic minore a Fl. Cett. ἄξων maiore. l. 10. Δοκεῖ) Hoc ex Fl. & W. est. Δοκῇ edd. vulgo. l. 13. Τῷ ἰδρῶτι) Desunt haec duo male in Fl. Adfunt in cett. Item in M. & P. l. 14. Τῷ τῆς μοιχείας) τῷ περὶ τῆς μοιχ. W. Pag. 213. l. 8. Οἰκήματος) Et hoc habere I. Fl. H. B. 2. P. & M. notat Solanus. l. 9. Ὀπύειν) Sic W. & Fl. Ὀπύειν vulgo. l. 11. Μετὰ δὲ) Et sic esse in I. H. & Fl. &c. notat Solanus.

I N D E A S T R O L O G I A.

Pag. 215. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.) M. solus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte Coll. & Fl. Ἀστρολογίας cett. edd. male. l. 3. Αὐτέων) Ex emend. Solani. Αὐτῶν edd. priores. ead. Αὐτέων) αὐτοῦ edd. priores. l. 4. Ἀληθίης) Ex emend. Iensii. Ἀληθείης enim edd. priores & M. l. 7. Διενεκτέον) Nil mut. edd. & M. l. 8. Πᾶσι) Forf. παῖσι, adscript. Solan. l. 10. Ἀπίκετο) ἀπίκετο edd. priores. l. 11. Βασιλίων) βασιλείων W. & Fl. sola. l. 15. col. 2. Ἐπιτύχουσι) ἐπιτήκωσι ante legebatur; sed recte in C. ἐπιτύχουσι. Solan. Pag. 216. l. 1. Μαντευμένοις) ματευόμενοι edd. priores male. (μαντευομένοις S.) ead. Κατηγορεύουσι) Sic M. a recent. manu. Κατηγοροῦσι edd.

l. 4. Δοκέει) Sic W. recte cum edd. plurimis. *Δοκέει* male *Fl.*
l. 5. 'Αφύιν) *ἀδικίην* W. solus. *l. 7. Σοφὴ*) *σοφίην* *Fl.* Nihil mut.
 edd. nec M. *l. 11. Οικήσεως*) Sic edd. praeter *Fl.* quae *οικιά-*
σεως. Οικήσιως M. *l. 13. 'Ων*) Sic restitui ex W. *Οὖν* edd. prio-
 res hic & supra. *l. 15. 'Αλλοτε*) *ἄλλω* τὲ *Fl.* Sed vulgatam
 cett. edd. lectionem tenent M. & P. *ead.* *Ἀλλη μορφῇ*) *ἄλλη*
μορφὴν *Fl.* sola. *l. 17. col. 1. 'Αδικίην*) Corrupta haud dubie
 vox. *Solan. Pag. 217. l. 6. Αὐτέων*) *αὐτῶν* edd. priores. *l. 7.*
Ἐπιτελεύουσιν) *ἐπιτελεύουσιν* *I.* male. Ceterae recte, cum Cod.
 M. *ead.* *Ἐν δὲ*) Constans edd. lectio. *l. 9. 'Ων*) *οὖν* edd. prio-
 res. *l. 13. Μηνέων*) Sic *Fl. P.* & M. *Μηνῶν* male cett. edd.
Pag. 218. l. 2. Εὐσταθέων) *εὐπαθέων* *Fl. W.* & marg. *A. 1 W.*
l. 4. Οικεῖα) *οικία* M. *ead. Ζῶα*) Lacuna inter *οικεῖα* & *ζῶα* est
 in *Fl.* *l. 7. Τέων*) *τέω* M. & Coll. *ead.* *Ἰρὰ*) *ἰερὰ* edd. priores:
 quod in M. erat emendatum. *l. 9. 'Αλλοι δὲ*) Nihil mutare
 edd. nec M. notat Solan. *l. 13. Ναλμὴν*) Et sic edd. cum M.
l. 14. 'Ηριου) Sic *I. H. P.* & c. *Ἰερῆου* *Fl.* & M. *l. 15. Ἰρώτατον*)
 Ita M. Sed emendatum. *Ἰερώτατον* edd. priores. *Pag. 219. l. 4.*
Τουτέου) *τούτου* edd. priores. Et mox *τούτους* pro *τουτέους*.
l. 5. Παρὰ) Ita edd. & M. *Πρὸς* Angl. *P.* & *L.* *l. 8. Ἀπικετο*)
ἀφίκετο ante legebatur. *l. 12. Προήνεγκεν*) Recte edd. & M.
Προήνεγκεν *I.* *Προηλ. B. 2.* *l. 13. Ἰρολογίην*) *ἰερολογίην* edd.
 priores. Et mox *ἰερὰ*, quod similiter mutavi. *Pag. 220. l. 3.*
Ὀρφέως) *Ὀρφέος* W. Sed a manu recentiore, loco sequente.
l. 7. 'Εν) Deerat in edd. addidit Solan. *ead.* *Ἰκελος*) Sic W. *Ει-*
κελος edd. *l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον*) Constans edd. lectio & M. In
I. comma est post *τῶν*. *l. 12. Ἐπαΐουσιν*) Ita bene *Fl. H. P.* &
 M. *Ἐπαύουσιν* *I.* *Pag. 221. l. 4. Πατρώη*) *πατρώω* *Fl.* Nil mut.
 cett. nec M. *l. 5. Ἑλλησιν*) *Ἑλλεσις* misere *I.* sola. *l. 6. Εὐνὸν*)
κοινὸν Vorst. Nil mut. edd. nec M. *l. 9. Ὑπέδειξεν*) *ἐπέδειξεν*
 W. Nil vulgatam mutant *I. Fl. H. P.* *l. 11. Ἀνατολέων*) *ἀν-*
τολ. W. *l. 13. Ἀντιδρομέουσι*) Hoc Solan. ex W. substituit
 pro vulgato *διαδρομ.* *l. 15. Ἀνατ.*) *ἀντ.* W. *Pag. 222. l. 2.*
Ἰππον) *ὡς Ἰππον* W. *l. 9. Οἱ*) Sic edd. & M. *l. 10. Ἐωυτοῦ*)
ἑωυτου *I.* hic & alibi. *Ἐαυτοῦ* male S. *Ἐωῦτοῦ* *Fl.* *l. 11. Χρεώ-*
μενος) *χρεώμενος* Heinf. *ead.* *Ἐπεικτὰ*) *ἐπιικτὰ* Pell. pro *ἐπι-*
κτὰ Ionice. *ead.* *Πόλον*) *πολλὸν* W. *l. 12. Ἀληθῆνις*) *ἀληθεῖς*
Fl. *l. 13. Ἀβύσσων*) *ἄβυσσον* *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M.
l. 15. Αὐτέω) Sic Exc. *Αὐτέον* L. *Αὐτῷ* edd. priores. *l. 16. Φρε-*
νοβλαβεία) Sic dedit Solan. pro vulgato *φρενοβλαβῖν*. *l. 17.*
Ἐπεικτὴν) *ἐπεικτὰ* Exc. G. Lege *ἐπεικτὰ*. *Solan. Pag. 223. l. 6.*
Αὐτέων) *αὐτῶν* edd. priores. *l. 8. Δρόμου*) Sic W. P. *Δρόμου*

edd. Δρόμον L. ead. Κινήσεως) Sic Fl. Κινήσεως reliqq. ead. Δυνάμεως) Sic rursus Fl. Δυνάμιος W. Δυνάμεος cett. l. 9. Διετάξατο) συνετάξατο W. l. 11. Τάγε) τάδε W. Nil mut. l. H. Fl. P. &c. Pag. 224. l. 8. Αύτέοισι) αὐτοῖσι edd. priores. Item αὐτῶ pro αὐτέφ bis. l. 14. Θεοφιλέες) Θεοφιλέες male l. l. 15. Ἐγένοντο) γέροντο W. l. 16. Ἐπέβλεψεν) ἐπέβλεψαν W. Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) εἴκελα edd. priores. l. 2. Χροῖν) Sic Solan. recte rescripsit, etsi χρόν M. quoque cum edd. priscis. l. 8. Ἀπ') Sic edd. & M. Ἀφ' Fl. minus recte. l. 10. Ὁρέσσαι) W. P. sic habent pro vulgato ὀράσσαι. l. 18. Νωθρήτε) Ita dedit Solan. pro vulgato ἀνωθρήτε. Pag. 226. l. 1. Αὐτέφ) αὐτῶ vulgo. l. 5. Αὐτέων) Bene sic edd. plurimae. Αὐτῶν male Fl. & M. l. 10. Μαντήσιον) μαντήσιον M. l. 12. Ἐργάζοντο) Nil mut. edd. nec M. Εἰργ. Ienf. l. 16. col. 1. Καὶ τοῦ Ἀρεως) Lacuna erat hic in editis & Cod. quem Clericus consuluit; sed cum recte coniecisset ex ipso Luciano sic supplendum, non invitatus ei morem gessi. Reitz. ead. col. 2. Ἐξ ἀφροδισίου) Hoc Scholion in ed. ad Eunuch. relatum, huc retrahi iussit Solanus, addiditque, in M. recte huc referri, & recte collegisse l. Clericum, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia. Pag. 227. l. 5. Ἰρώτατον) Sic restitui ex W. ἱερώτατον edd. l. 10. Ἡ) οἱ W. l. 12. Νεκύων) νεκρῶν W. Sed vulgata potior est. Pag. 228. l. 4. Ἐνέμιζεν) ἐνέμιζον edd. male. l. 11. Εὐρασσαι) Et sic Fl. cum l. P. &c. l. 14. Ὄρην) ὄρην edd. priores. l. 17. Ὑποθέσει) Haec vox omissa erat in edit. supplevit eam ex collat. Codicis Solan. Pag. 229. l. 7. Κλονεομένων) κινεομένων L. Nil mut. H. Fl. l. P. l. 10. Ἀπορροῖν) ἀπορροῖς Fl. l. 14. Πρηγμάτων) πραγμάτων edd. anteriores, ne Fl. & Ald. quidem excepta. l. 15. Χρεομένους) Sic W. Χρεωμένους edd. l. 16. Ἀπιζόμενα) ἀφιζόμενα edd. priores. Pag. 230. l. 1. Ἀγνοούσι) Hoc particip. in edd. male post τὰ δὲ collocarum ex M. & Fl. in sedem suam retractum. l. 3. Ἠγεῖται) Vulgatam hanc servant etiam Fl. H. B. 2. P. & M. l. 5. Εὐμαρέως) εὐμαρέως ante editum erat.

IN DEMONACTEM.

Pag. 232. l. 4. Ὁρῶντες) ὀρμῶντες Graev. Nihil mutant edd. Pag. 233. l. 1. Γὰρ) Sic edd. Γε legit Solan. l. 9. Ἀνίπτοις) Sic recte L. H. B. 2. Fr. P. Ἀνίπτοις male l. & Fl. Ald. Ἀνίπτοις S. & A. Et sic emendat etiam margo A. 1 W. l. 10. Ἠξεν) Edd. priores ἦξεν. Pag. 234. l. 3. Ταῦτὸ) τοῦτο edd. priores. l. 6.

Σινωπία) Σινωπία male *I.* Pag. 236. *l.* 1. Καταλήψ.) κατα-
 λείψ. male *P.* *l.* 2. Ἐμελλε) ἔμελλε *Fl.* male. Cett. recte, ut edi-
 dimus. Pag. 237. *l.* 4. Πολλοῖς) πολλῶς male *I.* sola. *l.* 6. Μέλη-
 τοι) Μέλητοι *Fl.* male. Cett. recte. Confer supra Ἀναβ. § 10.
l. 10. Ἀναβαλὼν) Sic edd. Ἀναβαλὼν malit Solan. *l.* 12. Ἡ) De-
 est haec particula in *Fl.* Pag. 238. *l.* 16. Ποιοῖτο) Sic recte edd.
 Ποιοῖτο *P.* Ποιεῖτο *Ex. Fl.* utrumque male. Pag. 239. *l.* 7. Προ-
 ελθὼν) προσελθεῖν male *S.* quod *Amst.* tamen correxit. Et vet-
 edd. —ων habent. *l.* 10. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *P. L. & I.* Αὐτῷ male
Ex. Fl. H. P. S. Αὐτῷ *B. 2.* Pag. 240. *l.* 2. Τῇ Ποικίλῃ) Sic de-
 dit Solan. ex Angl. *L. & P.* Τὴν Ποικίλῃν edd. priores. *l.* 9. Ἐπὶ
 τῷ) ἐπὶ τῷ *I.* male. *l.* 16. Τετυπημένος) Et sic *I.* cum *Fl. P. S.*
&c. *l.* 17. col. 1. Τῷ τῆς ἀμοιβ. σκ.) Hoc Schol. ad aliena ver-
 ba relatum in editis, in sedem suam restituit Solan. *ibid. l.* 18.
 Περαινεῖν) Sic restituit idem ex *C.* cum περαιὼν esset in editis.
ead. col. 2. Ἡ σπέρμα) Tria illa posteriora verba deerant in
 editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cuius, Solan-
 nus. Pag. 241. *l.* 10. Ῥωμαίων) Ῥωμαίων male *I.* *l.* 11. Ὀραίων)
 Ὀραίων male *I.* *ead.* Θηκυδρίαν) Ξηληθρ. male *B. 2. l.* 15. Ὀνά-
 ρατον) Ὀνάκρατον *B. 2.* sola. *l.* 16. Ἀρκησίλαον) Ἀρκησίλαον
 male *P.* sola. Pag. 242. *l.* 14. Αὐτῷ) Sic *H. 1. 2. I. S.* Αὐτοῦ *P.*
 Pag. 243. *l.* 1. Θαύμαζε) Sic habere edd. omnes notavit Solan-
 nus. *l.* 8. Παρίστασθαι) παρίστασθαι male *I.* sola. *l.* 14. Ὁ δ'
 αὐτὸς) Constans edd. lectio. Pag. 244. *l.* 14. Ἀταιδύτους)
 Ita edd. omnes. Pag. 245. *l.* 9. Ὁ Δημ.) Sic *Ienf. & B. 2.* Ὁ
 Δημ. edd. cett. male. *l.* 17. Ῥηγίλλαν) Ut Marci. voluit, edi-
 di. Ῥηγίλαον edd. priores. Pag. 246. *l.* 9. Κᾶτα) Deest in *Fl.*
 Adest in reliqq. Κᾶτα *I. & P.* sine puncto subscripto. *l.* 14.
 Ἰδὼν) Sic recte *P. & B. 2.* Εἰδὼν *I. & reliqq.* male. *l.* 15. Ἐφ'
 ὅτῳ) ἀνθ' ὅτου *Ex. Fl.* At vulgatam etiam servat *P.* Pag. 247.
l. 15. col. 1. Οὕτως) In *V.* erat οὕ, & iterum Schol. 8; quod ego
 pro οὕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. Solanus.
l. 16. col. 2. Ἰνα τὸ πλατὺ — καὶ αὐτὸς) Corrupta haec sunt.
 Solan. *l.* 19. col. 1. Φατρία) Ita hic, & mox quoque φατριῶν
 Cod. *V.* Licet φρατρία & φρατριῶν edit. Cler. Et melius cum *p*
 scribitur. Solan. (ἀν πολῶ — φρατρία; ut mox πολιτεία; Reitz.)
ibid. l. 21. Αὐρηλίον) Sic dedit Solanus, sine auctoritate, sed
 bene; nam Ἀβρηλίων edita: quae tamen non mutassem, si mea
 solius auctoritate haec edere suscepissem. Reitz. *l.* 22. col. 2.
 καθαρῶς) Sic dedi ex coniectura, καθαρὸς enim habebant edi-
 ta, nec varietatis quidquam notarat Solanus noster. Reitz.
l. 23. col. 1. Καὶ πάσας) Aberat καὶ in editis. Addidit Solanus.

Pag. 249. l. 1. Χάρων) Mallem Κέρβερος, Solanus recte adscripsit. *l. 8. Ἀντί*) Sic edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. coniicit Palm. Ἐπὶ δὲ τὴν βακτ. Vorst. & Marcil. Ἄνευ melius Solanus. *l. 20. col. 1. Ὑπερίδου*) Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce Solano sedi suae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄρα βδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάβδον. *Reitz. ead. col. 2. Οὐτως λέγειν*) οὐ λέγει editum ante, sine sensu, οὕτως esse in V. testatur idem, quo compendio satis commode significari οὕτως λέγειν existimat, iubetque conferri Scholium 5; quare & hic facile monenti parui. *Reitz. Pag. 250. l. 5. Κατασπασθῆναι*) Nil mut. *l. H. Fl. P. l. 15. Ἀόργητος*) Sic edd. constanter. *l. 16. col. 2. Τὰς* τοὺς male edit. *Cler. ibid. l. 17. Μαδῶν*) μαδδῶν C. *Pga. 251. l. 17. col. 2. Πρὸς* ἐς legebatur in editis, muravit Solan. non addens unde habeat: ναυμαχία vero ego dedi pro edito ναυμαχῶ. *Reitz. Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ*) Ex *Fl.* sic dedimus. *καὶ διὰ στόμ.* edd. cett. *l. 12. Τὸν*) Et sic habere cum *l.* etiam *Fl. B. 2. H. &c.* notat Solanus. *Pag. 254. l. 7. Ἐπικουρεῖν*) ἐποικουρεῖν *Fl.*

IN AMORES.

Pag. 256. l. 2. ΛΥΚΙΝΟΣ) Deerat hoc nomen in *P.* Aderat in *Fl.* & *l. Λυκίνου καὶ Θεομνήστου B. 1. l. 3. Παιδιάς*) Sic recte *Fl. P. B. 2. S. & P. Παιδείας l. l. 4. Ἐωθινού*) Sic bene edd. *O. & M. Ἡωθινού* male *l. l. 10. Διηγημάτων* λόγων edd. priores. Sed *Διηγ.* exhibemus e *Codd. Angl. L. O. P. W. l. 11. Κατεύφραναν*) Sic *P. B. 2. Fr. Fl. & M. Κατεύφραναν l. Κατέφραγαν O. l. 12. col. 1. Ἀσθενὴς*) Ante ad verbum ἐρωτικῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion. *ibid. l. 15. Ὑποστέγειν*) ἀποστέγειν olim editum. Correxuit Solan. *ead. col. 2. Σώζεσθαι*) Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male. *l. 17. col. 1. Ἐπεισβδου*) Ex M. sic restituit Solan. nam ἐπεκβδου absurde editum ante. *ead. col. 2. Ἐπεισιόντος*) Sic dedit Solan. pro vulgato ἐπιόντος. *l. 18. col. 1. Ὡς περὶ*) ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit Solan. *Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης*) Ἀριστείδης ἐνβρίζον *l. Pell. ead. Μιλησιακοῖς*) Μιλησιακῆς male *l. l. 3. Εὐρέθη*) εὐρέθης marg. *A. 1 W. l. 4. Εἰ περιττά με*) εἰ μὴ Marc. & mox delet με. Nil mutant vulgata edd. nec *O. & M. ἡ γεροτολογεῖν, ἢ ἡ περ ὕμνολογεῖν* marg. *A. 1. l. 5. Ἐφείται*) ἀφείται Vorst. & Pell. & marg. *A. 1. l. 13. Ἀπασαν αὐτῶν*) αὐτῶν ἀπασαν *O.* Nihil mut. *M. B. 2. l. P. &c. Pag. 258. l. 1. Ἐπ'*) ἀπ' marg. *A. 1. l. 2. Τοὺς προτέρους*) Sic edd. *τῶν*

προτέρων M. & O. l. 15. Τὸ καλὸν) τὸ κάλλα marg. A. 1 W. Τὸ
 κάλλος forsan voluit. Pag. 259. l. 3. Τοῦτον) Sic O. B. 2. P.
 aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων l. 5. Ἄλας) Sic Coll. Et edd.
 praeter l. & Ald. quae ἄλας cum Cod. M. Ἄλλας O. l. 7.
 Τρυφὴν) Nihil mutant O. M. & edd. l. 9. Μὴν) μιν M. Sed a re-
 centiore manu. ead. Καὶ αὐτὸ) καὶ abest in O. & W. Adeft in
 edd. l. 10. Γλυκὺς) γλυκὺ l. Pell. ead. Μὲν) Ex O. & M. ante
 γὰρ inferuit Solan. Non aderat enim in edd. l. 11. Ἰση δὲ ἡδο-
 νῇ) Sic recte P. L. B. 2. Ἰση δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. edd. ma-
 le. Δὲ autem abesse etiam in W. notat Solan. l. 13. Καὶ) De-
 est in O. & W. ead. Παρ' Ἡσ.) Παρησιόδω iunctum l. male.
 l. 15. Ἀνυγραίνοντο) ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M. ead.
 Τὴν φωνὴν δ' ἴσιν) τῇ φωνῇ δ' ἴση M. ead. Λυκάμβου) Μικάμ-
 βου male O. Vulgatam servat M. B. 2. l. P. & c. l. 17. Πλά-
 νας) πλανήσας ante legebatur. Emendavit Solan. Pag. 260.
 l. 1. Ἡς) ἦν male O. ἦς cum puncto M. l. 6. Ὡς) Deest in M.
 O. Adeft in edd. l. 7. Ἐτήσιον) ἐτήσι. l. 8. Παραταθεῖσαι)
 Et sic habere l. Fl. B. 2. & S. notat Solanus. Sed habent aliae
 quoque & recte. Παρατεθεῖσα marg. A. 1. l. 15. Ἰσορρόπως).
 ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B. 2 l. P. & c. Pag. 261.
 l. 4. Τί) Deest in O. & W. l. 5. Τπογυίου) ὑπογύου male l.
 Fl. l. 6. Ἄλλ' οὐ παλαιὰς) ἐστὶ οὐ παλιμὸν marg. A. 1 W. ead.
 Ὅτου) ὅτε M. l. 7. Συντόνως) συνιδὼν O. W. Fl. l. Vulgata com-
 paret in cett. omnibus, & Cod. P. ead. Ἀμιλλωμένοι) ἀμιλ-
 λωμένοι l. Vulgatam tuentur M. & O. l. 9. Καὶ) Abesse ab O.
 adesse in M. & Fl. notat Solan. l. 16. col. 1. Ἐκ τοῦ ἐγγύς) De-
 erant haec in edd. Implevit ea ex Collat. Codd. Solanus, qui
 etiam testatur ὑπὲρ γυν fine i scriptum utrobique in V. & C.
 Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conve-
 niret. Reitz. l. 17. col. 2. Ἡ ἐννηχοῦμ.) Duo haec verba in edd.
 deficientia eodem indicante supplevi. Reitz. ibid. l. 18. Δέχχη)
 Aberat ab ed. Cler. Pag. 262. l. 4. Ἐπιτιμήσ.) ὑποτιμ. M. O.
 & marg. A. 1. ead. Ἀποθέμενος) Sic P. Fr. H. S. Ὑποθέμενος
 W. l. Fl. l. 5. Τὸ) Deest in M. & O. l. 6. ΘΕΟΜΝ.) Defunt-
 sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12, librarii incuria. ead.
 Ἐπαναστὰς) Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς edd. priores. l. 10.
 Πέραινειν) πέραινε l. Pell. l. 11. Πλείν) Abest a W. l. 12. Εὐ-
 τρέπιστο) Punctum erat post hoc verb. in l. Fl. & M. Com-
 ma in P. & S. ead. Δικρότων) Sic recte l. Fl. P. & c. Διπρό-
 των male S. l. 13. Λιβυνοὶ) Λιβινὸι male W. post Λιβυνοί.
 Pag. 263. l. 2. Στρατείας) Ita marg. A. 1. Στρατιᾶς edd. prio-
 res & M. ead. Ὀρικῶ) ὀρεικῶ l. Pell. l. 9. Ἐκύμανον) Sic edd.

omnes. Ἐποίμανον A. L. P. W. ead. Ἀπάραντες) Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ edd. Vide notas. l. 10. Προσεστειλ.) προσ-
 στείλ. edd. priores. l. 11. Πιμπλ.) πιμπλ. male W. l. 14. Αὐ-
 τῷ Ita restitutum ex Cod. L. marg. A. 1. Ven. 2. & B. 2. Αὐτῷ
 cett. edd. & M. male. l. 15. Παιδιάς) παιδείας W. male.
 Pag. 264. l. 4. Χαίροντες) εὐκάζοντες marg. A. 1. l. 5. Εὐδαιμ.)
 εὐγαιμ. l. male. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) ἐμπιπλάμενος W.
 l. 14. Ἀν—ος) Sic edd. & M. Ἀν—ους l. male. l. 15. Προ-
 εῖρήνησαν) προπροσεῖρ. male B. ead. Διαφόρου) Solan. ita re-
 flit. pro vulgato διάφοροι, quod in edd. & M. erat. l. 16. col. 1.
 Ἠλιάδος) De hoc cognomine conf. not. ad Alex. c. 34. Reitz.
 l. 17. col. 2. Ἀναμνησθεῖς) Hoc & sequentia quatuor verba
 non erant in ed. Cler. Addidit ea Solan. Pag. 265. l. 10. Ἀ-
 πλοῖκον) οὐδ' ἀπλ. marg. A. 1. l. 13. Ὀλως—ἐπτόητο) ὄλος—
 ἐπτοεῖτο W. l. 15. Πόρρωθεν) Ita Fl. P. aliaque nonnullae
 recte. Πόρρωθεν male l. Pag. 266. l. 1. Ὀπειᾶ) Ita dedi ex M.
 & edd. verr. Οὐν ποῖα enim erat in P. ead. Φιλεῖ) Sic M. Fl. l.
 P. Φιλοῖ B. 2. l. 5. Ἐμέ) Ex L. & marg. A. 1. Luciano reddi-
 tum. Ἐμοὶ edd. priores. l. 6. Ἐγείρῃτε) Sic P. Fr. B. 2. Ἐγεί-
 ρηται l. Fl. V. 2. S. l. 8. Ὁ πρότερος) Sic edd. Ὁπότερος Vorst.
 & M. a recent. manu. l. 13. Ὑπογραφέντος) Haec est scriptu-
 ra Cod. P. & edd. B. 2. Fr. V. 2. P. S. Ὑπογράφοντος W. Fl.
 & l. l. 14. Αὐτοῖς) αὐτοὺς P. marg. A. 1. & Ex. Fl. Vulgatam
 tenent l. P. & c. Pag. 267. l. 9. Ἐπηγόμεν) Sic marg. A. 1. f.
 ἐπηγόμεν W. Ἐπειγόμεν edd. priores. l. 11. Τοῦ Ἀφρ. ιδ. π. ι.)
 τοῦ Ἀ. ἱεροῦ W. l. 13. Εὐχέρειας) Sic etiam esse in l. V. 2. B. 2.
 & S. notat Solan. Sed & est in P. & c. Pag. 268. l. 2. Συνήθεις)
 συνήθης l. sola. l. 9. Τῆς Κν. Ἀφρ.) Ἀ. τῆς Κν. W. l. 10. Ἀντι-
 καταλλαξόμενος) ἀντικαταλλαξάμ. W. l. 11. Ἀφροδ.) Hic
 pergit Cod. Bar. l. 12. Τὸ γὰρ αἶθριον οὐκ) Pro his omnibus
 αἶ Ox. ead. Εἰς) ἦν marg. A. 1. l. 14. Ἀ) Duobus versibus
 omisiss καὶ tantum O. Et paulo post ἦ τε in eodem esse notat
 Solan. non addens quo pertineat. l. 16. Πυκνόν.) πυκνόν. l.
 sola. Pag. 269. l. 2. Μετείληχεν) μετείληφε marg. A. 1 W. l. 4.
 Σφριγῶντα) Ita dedi ex W. & Schol. Σφρυγῶντα edd. omnes
 male. l. 5. Ἀνεμέμικτο) ἀνεμέμικτο male l. l. 6. Κυπαρίττων)
 κυπαρίττης W. male. l. 9. Κιττός) Sic M. O. & edd. praeter
 l. quae κηττός. l. 10. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφιλαφεῖς τε O. Abest τε
 ab edd. & M. ead. Κατήρτητο) κατηρτούντο O. Nil mutant
 edd. l. P. B. 2. & c. nec M. ead. Βότρυσι) Desunt seqq. in Cod.
 Mf. Ox. usque ad cap. 14 verb. Ἡράκλεις. l. 13. Ἦν) ἦσαν l.
 Pell. ead. Ταῖς) Sic recte P. & c. Τῆς male Fl. & l. l. 14. Κλε-

σίαι) Sic M. & edd. pleraeque. Κλησίαι I. l. 15. col. 1. Σφρι-
 γῶν) σφριγῶν etiam Suid. in ed. Hag. Σφρυγῶν al. l. 17. col. 2.
 Διπλουν) Omisum erat in edd. aequae ac particula τῶ. Supple-
 vit utrumque Solan. Pag. 270. l. 1. A) Constantier legi notat
 Solan. In marg. A. 1. ἄς adscriptum est. l. 8. Λαληθῶτος) Ma-
 le Amst. λεληθῶτος. l. 12. Ἐμβοήσας) ἀναβοήσας W. Nil mut.
 Fl. l. P. &c. l. 16. Ἀμφίβυρος) ἀμφίβηρος male Fl. & I. ead. Αὐ-
 τῆς) Deest in W. Et quae sequuntur alio ordine collocata, sed
 non distincte notavit Solan. quomodo. Pag. 271. l. 4. Ὀλην)
 Sic P. P. B. 2. Fr. S. Deest in I. Ald. Fl. l. 6. εἶναι πεπιστ.)
 ἔμπεπιστ. sine εἶναι W. l. 10. Ὅση) Hic rursus pergere Mf.
 Ox. notat Solan. usque ad ῥυθμοί. l. 11. Ἀμφιλαφεῖς) ἀμφι-
 λαμφεῖς male I. l. 12. Ἀγκάλισμα) Sic recte O. B. 2. M. Ald.
 P. S. Ἀγκάλεισμα l. Fl. l. 13. Ἑλλειπτεῖς) ἑλλειπτεῖς W. l. 15.
 Πιόντηα) Sic restituui ex B. 2. B. 1. & S. Ποιόντηα enim I. &
 cett. cum Ox. & M. Pag. 272. l. 2. Τοιοῦτος ἀρα) Ab his ver-
 bis, usque ad med. c. 19, omnia rursus desunt in Ox. l. 7. Πά-
 θος) Hoc reposui ex L. P. W. Πένθος edd. omn. habebant. l. 12.
 Πάθος) Sic iam edd. ead. Οὐδὲ) οὐδὲν marg. A. 1. l. 15. Κηλ-
 φα) Accentum sic inveni in edd. Pag. 273. l. 1. Τπέκρυψεν)
 Sic edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. l. 6. Ἐνδιατρίβ. τῶν) ἐν τῶν. δ.
 W. l. 7. Δεισιδαίμονος) δυσιδαίμ. male I. Fl. Ald. Sed emen-
 datum in marg. huius. l. 17. col. 1. Ἡ τὸν) ὁ τὸν est in C.
 Pag. 274. l. 1. Ἀπαριθμήσας) Nil mutant M. Fl. I. Ald. B. 2. S.
 P. Ἐπαριθμήσας marg. A. 1. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Et sic est in iis-
 dem. Forfan ἐπεσκόπει. l. 6. Οἶδ') Sic L. P. Οἶδ' cum accen-
 tu I. Fl. S. H. l. 7. Κατηφεῖ) Mallem κατήφει α κατηφέω.
 l. 14. Ἐπενοήθησαν) Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν edd. prio-
 res. l. 15. Μαστροπὸς) Sic etiam recte esse in Fl. & M. nota-
 bat Solan. Pag. 275. l. 5. Ἡ ἄλλος) Et sic esse in Fl. notat So-
 lan. Sed cum I. etiam sic P. S. Ald. H. &c. ead. Διηγούμεαι)
 διηγῶμαι marg. A. 1 W. Pag. 276. l. 1. Θεσπιαῖς) Sic edd.
 Θεσπείαις W. & Schol. ead. Ὑπὸ) ἀπὸ W. Sed vulgata est po-
 tior. l. 2. Ἐναργές) Recte sic M. B. 2. I. Fl. P. Ἐναργῆς male
 S. & A. l. 5. Ὀλην) ὄλου marg. A. 1. l. 7. εἶναι τὸ δῆλυ) μὴ
 δὲν τῶ δῆλοι marg. A. 1. l. 10. Ἐχέσθαι) ἔχουσθαι W. l. 14. Τῇ
 δὲ) τῶ δὲ male S. Pag. 277. l. 2. Ὀχλος) Deest in W. l. 3.
 Ἄττ') ἄν W. Vulgatam servant I. Fl. P. B. 2. S. ead. Ἦν) ἦ
 marg. A. 1. W. Sed eodem redit; ἦν enim aequae in tertia perf.
 dici, quam ἦ, nimis notum. l. 12. Ὑπερηχούσι) Sic W. Ex. Fl.
 I. Ὑπηρεχούσι P. P. S. l. 16. Εὐθὺς) εὐθὺς male I. Fl. Pag. 278.
 l. 10. Πρωτόρριζον) Sic P. aliaeque recte. Πρωτόρριζον male I.

Pag. 279. l. 4. Τοῖς μὲν) Hic pergit O. *ead.* Ἀρρεσιν) ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. l. B. 2. P. &c. l. 6. Δοχσίον) ἀγγισθὺν W. P. L. *ead.* Οὖν) Deest in W. Adest in M. & edd. l. 7. Ἀνάγκης) ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B. 2. l. P. l. 10. Διὰ τοῦθ') Defunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22. l. 14. Μένουσιν) Recte sic P. M. P. V. 2. B. 2. S. Μέλουσιν male l. Fl. Pag. 280. l. 2. Ἐπιθάρχει) ἐπιθάρχει W. *ead.* Ζευγνύμενοι) μιγνύμενος L. P. l. 6. Ἐτεμεν) ἔτεμεν W. l. 7. Παρηνόμ.) παρενόμ. W. Augmentum agnoscunt l. Fl. P. S. l. 10. Αὐτοὺς) ἰσως αὐτοὶ L. l. 12. Σπείραντες) σπείροντες W. l. 13. Τούτοις) Sic dedi ex marg. A. 1. ex L. & Ald. Εἰποῖς edd. cert. male. l. 14. Ἡ) Sic bene Fr. Fl. P. ἢ l. male. *ead.* Σιδήρῳ) σιδήρου marg. A. 1. Pag. 281. l. 4. Ὁ γηγέννηται) ὃ τε γέννηται l. Ὁ γηγέννηται cert. & M. Sed in medium duplicavi, monente Solano. l. 5. Ἐνεότητι) Bene sic P. & aliae. Ἐνεότητι male Fl. l. l. 6. Μαράσσει) μαραινῖν W. l. 7. Οὕτως) Hic rursus pergit O. l. 10. Εὐπρεπῶς) Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεπούς O. Εὐπρεπούς edd. l. 11. Εἰ δ') Omittit has particulas l. & Fl. Habent eas ceterae. Item M. & O. l. 12. Θεσμῶν) Sic recte marg. A. 1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν edd. priores. *ead.* Ἡμᾶς) Sic edd. & M. Pag. 282. l. 6. Ἀέρια) ἀέριοι O. Nil mut. M. B. 2. l. P. *ead.* Ὀρνίς) Sic M. Fl. l. P. &c. Ὀρνις O. Ὀρνις male B. 2. l. 14. Καθ' ἑνα) καθ' ἓνα male l. l. 15. Ἔσται) ἔστω O. Vulgata est in l. P. V. 2. B. 2. & M. Sed supra est s. *ead.* Ἀλλὰ γὰρ) Deficit rursus O. usque ad p. seq. Pag. 283. l. 1. Καὶ) Abest a W. l. 3. Φανακίζονται) Sic W. recte. Φαιναικίζονται male l. Fl. V. 2. B. 2. P. S. *ead.* Κατὰ φρόνησιν) καταφρόνησιν una voce l. Fl. Ald. Vulgatae adstipulantur cert. item P. & M. l. 6. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. l. 13. Εὐθὺ) εὐθύς marg. A. 1. W. l. 14. Τὸν) τὸ l. Pell. Pag. 284. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic Homer. & W. Λεύσσουσιν edd. Luciani priores male. l. 4. Ἀγρομένοισιν) Sic Homer. B. 2. P. &c. & M. Ἀγομένουςιν male l. l. 5. Θεὸν) Edd. & M. Θεῶν Homer. *ead.* Εἰσορώσι) εἰσορώσι Fl. l. l. 14. Ἡκρωτηρίαζε) Sic W. Fl. P. & quaedam al. recte. Ἡκρωτηρίαζε l. S. H. Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) ἐξορχοῦντο marg. A. 1. W. l. 4. Ἐμπίπλατο) Sic edd. Ἐπίμπλατο W. l. 5. Τὸν) τὴν l. Τὸν cert. & M. l. 9. Τοῦ) Abest artic. ab M. *ead.* Εὐπρέπειαν) εὐγένειαν O. l. 12. Τμετέραν) ἡμετέραν marg. A. 1. Pag. 286. l. 3. Εἶθε) εἴτε γε O. Nihil mut. l. P. B. 2. M. l. 5. Διηνεκὴς) διεινecὴς l. Fl. P. &c. Correctum in marg. A. 1. l. 6. Ἠγομεν) ἡγομαι male O. Vulgatam ruetur M. Fl. l. B. 2. P. l. 9. Γυνή) O. male ξυνή. l. 10. Τοῦ) Deest artic. in O. l. 12.

Εἰ δ') Deficit rursus O. usque ad γυναῖκι. Pag. 287. l. 4. Ὑμῖν εἰδὲ παρήμι) ἡμῖν εἰ. παρήμι male I. & Fl. Ceterae recte, ut edidi, cum W. Sed ἡμῖν etiam male S. & Ald. At correctum in marg. A. 1. l. 5. Γυναῖκι — χρώματος) ὅτι τῇ γ. ἡ τοῦ σίματος O. l. 6. Βοστρύχων τῆς κεφ.) τῆς κεφ. βοστρ. O. & M. l. 7. Τακίνθοις) Sic recte M. B. 2. S. Ἰακίνθοις cett. cum Ald. in cuius marg. emendatio tamen additur. ead. Πορφύροντες) Sic etiam esse in Fl. notat Solan. Est & in I. P. aliisque. l. 10. Ἀκαρῇ) ἀκαρεῖ O. Ἀκαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur I. B. 2. P. Fl. l. 12. Τέλου) Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4, c. 41. l. 14. Εὐφραίνονται) εὐφραίνονται W. l. 15. Κατὰ ταυτὰ) Sic P. P. Fr. B. 2. V. 2. S. Κατ' αὐτὰ I. Fl. Pag. 288. l. 3. Μεσίτιν) Sic M. & edd. praeter I. & V. 2. quae μεσίτην. ead. Τράπεζαν) Ita edd. omnes. Ἐστίαν G. W. l. 5. Μόνον) μόνι I. male. l. 8. Γυναικεῖσι) Sic Fl. H. I. B. 2. P. & c. Γυναικεῖαι Vorst. l. 14. Λαμβάνοντας) λαμβάνουσι W. l. 15. Ἐκείνο) ἐκείνῳ W. Pag. 289. l. 11. Δύναται) Sic Fl. P. H. S. Δύνανται W. I. ead. Ἀπ—ώμεθα) ἀπ—όμεθα, antepenult. brevi I. Fl. V. 2. Vulgatam habent cett. & M. Aldina 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum. l. 16. Ὀμιλησάτωσαν) Sic M. Ald. Fr. P. H. S. B. 2. Ὀμιλείτωσαν I. Fl. & V. 2. Pag. 290. l. 5. Ἀναίδην) Restitui ex I. & Fl. V. 2. & W. Ἀρίδην enim in reliquis, minus recte. l. 6. Καὶ) καίτοι marg. A. 1. l. 10. Ἐώκει) ἐδόκει marg. A. 1. l. 11. Καθαρσίῳ) καθαρσίῳ I. & Fl. Vulgatam ceterae edd. lect. tuentur M. P. l. 13. Τῷ ὀφθαλμῷ) τῷ ὀφθαλμῷ Fl. male. ead. Ἐφην) Ex emend. Solan. & M. Ἐφν edd. priores. l. 15. col. 1. Τριβήν) Exc. G. τρυβήν. ibid. l. 16. Οἶν) Ita emendarat Solan. cum ὅτη ante legeretur. ibid. l. 18. Φιλαινίς) Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit Solan. ead. Φιλαινίδα) Φιλινίδα habebant edita, quod correximus, aequae ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστερῖαν male editum fuerat. Pag. 291. l. 5. Ἀπαιτεῖν) Sic P. H. & c. & P. Ἀπαιτεῖ I. M. & V. 2. cum Fl. ead. Περικλαῖ δὲ πειθῶ) Sic Fl. Ald. Fr. B. 2. P. H. W. Περικλείον δὲ πειθῶ I. & V. 2. Περικλέους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλείον δὲ πειθῶ mutato accentu marg. A. 1 W. l. 7. Ἐνὶ) ἐνι marg. A. 1 W. l. 9. Ἐώκει) Sic Fl. H. P. S. Ἐδόκει I. & marg. A. 1. l. 15. Αὐτῶν) Sic P. I. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. ead. Ὅπως αἰ πρ.) ὅπως αἰ πρ. W. l. 17. Ἐφῆκεν) ἀφῆκεν marg. A. 1. Pag. 292. l. 2. Μελιχρὸν) μελοποιον G. & Schol. Nihil. mut. edd. nec M. l. 3. Πυθαγορείου) Πυθαγορίου W. l. 6. Ἄνδρες) ἄνδρας I. & Ald. male. Cett. recte, ut edidi. l. 10. Ἐπενόηθησαν) ἀπενόηθησαν marg. A. 1.

l. 12. Ἀρετῆς καὶ ἡδ.) ἡδ. καὶ ἀρ. W. ead. Γὰρ ἀν) δ' ἀν marg.
A. 1. Pag. 293. l. 2. Ἀφάμενος) ἀφάμενος marg. A. 1. l. 3.
Ὀροδάμναι) ὀροδάμναι W. & P. Vulgata est in I. P. Fl. H. &c.
l. 8. Ἀπειλήμ.) Sic S. Ἀπειλήμ. cett. l. 10. Εἰζάντες) νικη-
δόντες P. l. 12. Παίζουσι) παίζουσιν W. Pag. 294. l. 4. Δε-
διν) Sic recte Fl. P. W. & marg. A. 1. Δαδὲν ceterae edd. omn.
l. 14. Παραυτίνα) Restitutum ex I. & V. 2. Παρ' αὐτὰ cett. &
M. Pag. 295. l. 5. Ἡυκαίρου) Sic edd. Εὐκαίρου P. l. 6. Ἐντε-
λεστέραν) Nil mutare Fl. notat Solan. Sed nec I. H. P. S. l. 13.
Ἐρρίφθ) Sic edd. Ἐρρίφθ L. l. 16. Εὐθ) Deest in Ex. Fl. Ad-
est in edd. & P. Pag. 296. l. 2. Παλαιῶν) Ex I. & V. 2. Πά-
λαι edd. cett. In W. παλαι ρίζων legitur, sed litera est extrita,
& videtur fuisse ροζών. Παλαιὰ marg. A. 1 W. l. 5. Ὀκίσαντο)
ὀκίσαντο W. l. 7. Κάλλιστο) Ita restitui ex L. Κάλλιον edd.
hac priores. l. 12. Δύσεως) Sic I. Pell. Δύσεως edd. Sed pro
μικρὰς est μακρὰς apud eund. & edd. l. 16. Δή τις) Vulgatam
hanc etiam esse in P. notat Solan. Pag. 297. l. 2. Ἀσπερμον)
Ita habent M. & P. cum edd. plurimis. Ἀσπορον I. V. 2. Fl.
ead. Φερῶ) φερῶ P. (l. 3. Κα) Deerat in P. H. & Fl. Inserui
ex I. l. 11. Ἐνύσχαλ.) ἐνάσχ. Fl. At vulgata est in I. P. H. S.
&c. Pag. 298. l. 2. Ὑπεσταλμένῳ) ὑπεσταλμένῳ τε W. l. 11.
Μέσιν) Sic Fl. H. P. S. Μέστην I. an μεστήν I. voluit? l. 12.
Ἰδίων) ἡδίων I. sola. ead. Τοῖς κοινοῖς) τῆς κοινῆς male I. Τοῖς
κοινῆς P. Τοῖς κοινῶς P. Ald. Fr. S. &c. Pag. 299. l. 18. col. 2.
Ἄλλ) M. Cod. ἀλλ' οὐδ' ἐνέχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιὰς δειξάει
χρήσεως ταύτης, ὅ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελευτὰ βλασφη-
μίας. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον. l. 20. col. 1.
Παιδοπ.) πρὸς παιδοποίησιν erat editum. Sed praepositionem
ducibus V. & M. deleuit Solan. Pag. 300. l. 12. Οὐδ') οὐδ'
edd. priores. l. 13. Δύω) Restitut. ex Hesiod. Δύο edd. Lucian.
& M. ead. Ἐπαινήσεις) Ex eod. nam ἐπαινήσεις edd. Luciani
priores. Pag. 301. l. 3. Φησί) Deest hoc verb. in W. l. 4. Ἰνα
πῶς) Nihil mutant I. Fl. Fr. P. & M. l. 7. Ὑπέρ) Ita dedi ex
marg. A. 1. I. V. 2. & L. Παρὰ cett. & M. male. ead. Γαρ) Sic
M. & edd. omnes praeter I. & V. 2. quae δὲ, cum marg. A. 1.
l. 8. Αὐχένα) αὐχένων L. ead. Ἡμῖν) ἡ μὲν male I. & V. 2. l. 9.
Παρθαρχεῖν) παρθαρχεῖν W. l. 10. Εἰκέτω) Sic recte Fl. B. 2.
Fr. P. H. S. Οκέτω male I. l. 11. Ἔστωσαν) ἔστωσαν Veneta
utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. ead. Ἐν δὲ) ἐπὶ δὲ
Fl. sola. Ἐν δὲ etiam P. l. 13. Ὀραιομένους) Sic edd. & P. Ὀ-
ραιομένους Ex Fl. Pag. 302. l. 1. Αἰσχῶ) Sic Ex. Fl. H. P. B. 2.
Fr. S. Αἰσχῶν I. V. & L. Item marg. A. 1 W. l. 2. Προΐας)

Sic L. & marg. *A. 1. W.* Πρὸ μιᾶς edd. priores. *ead.* Δυσκλινδων² νίστων) Hoc dedi ex *I. V.* 2. ex marg. *A. 1. W.* & *W.* Sed mediam corripui. Δυσκλινδων... edd. cett. omnes. *I. 5.* Καταφ—εύσαι) καταφ—εύσαι *W.* *I. 9.* Ἀηδῆ) ἀηδῆ *Fl.* *I. 17.* Ἐρυθραῖν) ἐρυθραῖν *Fr.* Vulgatam firmat *M. Fl. H. I. &c.* *Pag.* 303. *I. 4.* Ἀναλίσκ.) ἀναλύσκ. male *Fl.* *I. 8.* Ἐφεικνυσμέναι) ἐφεικνυσμ. *W.* *I. 13.* Γεγυμνώσθαι) μὴ γεγυμν. marg. *A. 1. I. 15.* Μαζών) Sic edd. omnes. *Μαστῶν* vult *Solan.* *ead.* Τί δει) Incipit rursus *O.* *I. 17.* Ἡρτημένας) Edd. pertinaci consensu. Ἡρτημένους vero *M. & O.* *Pag.* 304. *I. 1.* Περὶ καρποῖς) Sic *M. O. B. 2. H. P. Fr. S.* Περικαρποῖς *Fl. I.* *ead.* Καί) Abest a *Fl. I. 7.* Περισφύρα) Sic *I. P. H. B. 2. Fl.* Περισφύρα *M.* eraso gravi accentu super περί. Περὶ τὰ σφύρα *O.* *ead.* Κάπτειδ' ἀν) κάπτειδ' ἀν *I.* Κα' πειδ' ἀν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant *O. B. 2. Fr. P. &c.* *I. 11.* Ἐπιφοινίξῃ) φοινίξῃ *O.* Vulgatam retinet *M.* *I. 13.* Ἐξοδοῖς) Sic *M. B. 2. P. H. &c.* Ἐξοθί *I.* Ἐξοδος, *O.* *ead.* Θεατῆς) Θεῶν τις marg. *A. 1.* male. *I. 17. col. 1.* Τοὺς θεατὰς) τὰς θεατὰς *Exc. G.* *Pag.* 305. *I. 3.* Περιπλέκειν) Nihil mut. *I. B. 2. P. H. &c.* Περιβλέπειν *O.* In *M.* utrumque legitur, sed antiquior script. περιπλέκειν. *I. 4.* Εὐθὺ) εὐθὺς *O.* Vulgaræ favet *M. & edd. vett.* *I. 5.* Νῆ Δία) Restitui ex *G. & M.* Καὶ ἡ δία edd. *I. 11.* Διηγούμεναι) Sic esse in edd. & in *O.* atque *M.* notat *Solanus.* Διηγόμεθα invenio notatum in marg. *A. 1. I. 15.* Προμνηῖ) τῷ *Pr. O.* Vulgatam exhibent *I. B. 2. &c. & M.* *I. 17. col. 1.* Διασύρουσιν) Lege διασύρει. *Solan.* *ead. col. 2.* Κομιάσαι) Donec melius quid suggerant *Codd.* lege κομιάσας. *Solan.* *I. 18. col. 1.* Ἀωρολείους) In *Exc. G.* legitur ἀωριλίου. In *V.* ἀωριλίου. In *M.* ἀωρολήους. Ex quibus omnibus satis constat, scriptum fuisse ἀωρολείους, de qua voce consule *Suidam.* *Solan.* *Pag.* 306. *I. 3.* Γίγν') γένετ' male *S.* Deficit rursus *O.* fere usque ad fin. huius *Dial.* *ead.* Οὐδ' ἔν) Bene *I. Fl. P. H.* Οὐδ' ἐν male aliae & *Grot.* *I. 4.* Ὁμισίῃ) ὁδ' ἰμισ. *I.* male. & marg. *A. 1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *I. 7.* Λάθριος) Sic *M. & edd.* plurimae. Λάθριοι *I. Fl.* marg. *A. 1.* Μάλ' ἄθλιος *Grot.* *ead.* Γάρ) ἀρ' marg. *A. 1. I. 8.* Λέχει) λέχει τε marg. *A. 1. W.* *I. 9.* Φαρμακείαι) φαρμακίαι *I. I. 13.* Ὀρθριος) ὄρθριος male *I. & Fl.* Ceterae ὄρθριος cum *Cod. P. I. 15.* Καὶ χιτωνίσκον) Vid. nott. *Solani.* Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *I. 16.* Ἐπωμίαῖς) Ex *A. W. P. L.* Ἐ—οῖς edd. *Pag.* 307. *I. 1.* Κάτω) Deest in *Fl.* *ead.* Ἀπαντῶντων) Restituit ex *W. L.* marg. *A. 1.* *Gr.* Ἀπάντων edd. priores. *I. 5.* Κατα-

ψάχειν) καταψάχειν W. καταψάχειν Fl. l. 9. Φοιτῶν) Bene P. S. Φυτῶν male I. Fl. H. Ald. Sed emendat marg. ead. Λύρα) διόρα perperam I. l. 15. Ἀποπάλλον) ἀποπάλλων minus recte Fl. l. 16. Ἐγκοιζέται) Sic edd. Ἐγκοιζέται M. P. G. Pag. 308. l. 3. Ἐπινηφούσα) ἐπινηφούσα W. & Ex. Fl. Vulgatam servat P. l. 11. Ἐπὶ χρόνον) ἐπιφθόνον W. L. Nihil mut. I. Fl. H. P. S. l. 12. Τίσι) τίσι W. Sed vulgata praeferat. Pag. 309. l. 2. Λαλοῦντος) Recte sic edd. plurimae & M. Καλοῦντος I. l. 7. Νόσος) Deest in P. Adest in Ex. Fl. I. P. H. &c. Νόμος, νόμος Angl. male. Pag. 310. l. 6. Μεσίτην) Edd. & M. Pag. 311. l. 1. Τ' ἀπ.) Non compareret coniunctio in edd. nec in M. ead. Ἐτημέλει) ἐπεμέλει male B. 2. & P. Ceterae recte cum M. ἐτημ. l. 2. Πέπλον) πέπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. ead. Εὐπῆκτοις) Bene P. V. 2 Fr. B. 2. S. Εὐπῆκτους I. Fl. ead. Τραῖς) ὕφας Fl. Vulgatam tuetur P. l. 13. Δίδου) Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὥς γενέσθαι in A. 1 W. in ipso textu. l. 14. Πέμψω) πέμψαι Eur. Nihil mutant Fl. nec M. ead. Σοὶ) οἱ W. Pag. 312. l. 3. Φιληθὲν) φιληθὲν male I. Fl. l. 7. Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὅ.) Haec omnia omissa in Fl. l. 8. Ἡμᾶς) Sic Fr. Fl. P. &c. & M. Ὑμᾶς I. Pag. 313. l. 2. Ὅς ἅμα) ὅς οὐχ ἅμα W. l. 10. Ἐράοιτε) ἐράωντε W. P. Angl. Nihil mut. edd. l. 12. Εἰνεκα) εἰνεκεν W. Pag. 314. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθαν. edd. priores. l. 8. Φρονοῖν) Ex Ven. utraque & marg. A. 1. Φρονοῖεν cett. edd. & M. l. 9. Ἐκατέρου) ἐκατέρων W. l. 10. Ὑπογυίου) ὑπογύου Fl. I. M. l. 12. Δί) Δία Fl. ead. Ἐρρωμένης) εὐσκεμμένης marg. A. 1. l. 14. Πολλῶ) Sic Fl. P. &c. recte. Πολλῇ I. l. 16. Ἐν δυνατῶ) Omissa in W. Pag. 315. l. 1. Ἐκείνος ὁ Κόβ.) Desunt haec tria in Fl. l. 7. Προμῶνται) Sic M. & edd. recte. Προμῶνται I. l. 9. Ἐφείσθω) Ex W. dedimus. Ἀφείσθω edd. priores. ead. Φιλοσόφοις) τοῖς σοφοῖς W. P. l. 17. col. 2. Ὡς) Non aderat ὥς in editis. Inferuit Solan. ibid. l. 18. Ἀφροδίτη) Sic mutavit idem, cum editum esset Ἀφροδίτης. ibid. l. 20. Παιδεραστία) Et hoc ita dedit Solanus, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque, τὴν pro ἡ prave fuisse in V. Pag. 316. l. 2. Προσώπῳ) Restitui ex A. G. L. P. W. & marg. A. 1. Τρόπῳ enim erat in edd. omnibus. l. 5. Τὰ πινίκια) τὰ πινάκια W. male. Τὰ πινίκια Fl. B. 2. l. 11. Παιδιδαν) Sic I. Fl. H. &c. Παιδείαν W. male. l. 15. Κόρυβον) Κόρυβον M. Pag. 317. l. 1. Διατρίβειν &c.) ἐν Κνίδῳ διατρίβειν φ. ὁλ. τὸ βραχὺ W. [l. 2. τὸ βραχὺ) Desunt in S.] l. 5. Παιδεραστοῦ) παιδεραστεῖν W. Cod. Fl. ed. Fl. Vulgatam retinent edd. cett. cum

Cod. P. *Δι. το. Δι. ψ. ην*) *Δι. ψ. ην* Ex. Fl. Vulgatum tenet ceteras & P. *Δι. ψ. ην* P. & Fr. cum iota subscripto, quod in H. & I. non adest. Pag. 318. l. 2. *Εὐθύ* *εὐθύς* marg. A. i W. l. 5. *Πάρηκον*) M. & edd. recte, excepta I. quae *παρήκον*, quod & in marg. A. i W. adscriptum. l. 7. *Αί*) *η* I. male. A. i cett. & M. Marg. A. i. habet *η*. l. 8. *Τῶν αἰσθ.*) *μετὰ τῶν αἰσθ.* M. G. *Μητὰ* P. Non agnoscunt praeposit. edd. *ead. Αἰσθητῶν*) *εὐδαι- των* L. *ead. Συμπεριπλοκαί*) *περιπλοκαί* Fl. l. 9. *Δάβριος*) *λα- δρῖος* Ex. Fl. *Δάβριος* marg. A. i. l. 11. *Ἀμφιλαφές*) *ἀμφιλα- φέσι* L. Nil mut. Fl. I. P. S. H. Pag. 319. l. 3. *Κόμ. ψεύμασι*) Sic Fr. H. P. & c. *Κομ. ψεύμασι* male I. Fl. *ead. Ποιμανέτω- σαν*) Ita dedi ex P. *Ποιμανέσδωσαν* edd. male. l. 4. *Εἰ τις περ*) *εἰ περ τις* marg. A. i. l. 6. *Οὐδὲ γάρ*) Incipit rursus O. l. 7. *Κατ' ἀντικρὺ*) Restitutum ex M. & O. *Κατὰ ἀπαντικρὺ* edd. l. 9. *Μεσίτης*) Hoc praetuli ex W. & O. *Μεσίτης* edd. priores. l. 12. *Καλλίων*) *Καλλίω* W. & Ex. Fl. At vulgatae assentitur P. l. 14. *Φήσιν*) *φῆσι* W. Pag. 320. l. 4. *Ἀφόμενοι*) *ἀφόμενος* W. l. 5. *Υφάπτεσθαι*) *υφάψασθαι* O. Vulgatae ceterar. edd. le- ctioni favet M.

ANNOTATIONES

IN ABDICATUM.

Pag. 1. l. 3. Ἀποκηρυχθεὶς τις) Eadem species tractatur in Senecae Exc. Controv. 4, 5. GESN.

ead. l. 8. ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται) Quis non videt, haec ultima esse imperfecta? Neque enim quia novercam iubebatur sanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil supra: sed quia furentem sanare iussus, id recusavit. Hic simplex est status quaestionis, qui subsequenti libello passim declaratur. C. 22 ita loquentem legimus patrem: *θεραπεύειν προστατθόμενος οὐ θέλεις, καὶ διὰ τοῦτ' ἐν ἄξιός εἰς ἀποκηρύξεως, ἀπειθὼν τῷ πατρὶ, medicinam adhibere iussus, non vis; ac propterea quidem abdicacione dignus sis, ut qui patri non obedias*. Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum possumus instaurare: *μετὰ ταῦτα, μεμνηνύαν τὴν μητρίαν ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀπειθὼν, ἀποκηρύττεται, post novercam insanientem sanare iussus, neque obtemperans, abdicatur*. Et, ut puto, vox ἀπειθὼν exciderat. IENS. Supplevimus ex Mf. Reg. 2955 καὶ λέγων μὴ δύνασθαι intactam tamen reliquimus versionem Gellneri, quae ad Iensii coniecturam est accommodata. Mf. 2954 καὶ μὴ βουλόμενος. Minus recte.

ead. l. 13. Τὰ ταυῦτα ὀργίζεται) Iubebat Solan. in marg. conferri Prometh. c. 6. Sed cum aliter distribuerit capita Hemsterhusius, vide iam cap. sive § 9 f. ibique varias lectt. & notas Graevii, Solani, & Hemsterhusii, & cognosces, ἐργάζεται atque ὀργίζεται saepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic vicissim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit sequentia. At si mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3 & 8, non dubitaveris, ὀργίζεσθαι & hic verum esse. REITZ.

Pag. 2. l. 5. Τοῦτο τοῦ π.) Ed. Fl. hic secutus sum. SOLAN.

ead. l. 13. Τῆς οἰκίας) Antiquiores edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. SOLAN.

ead. l. 14. Πρώην — ἐπὶ βοήθειαν) Conf. mox cap. 13, οὐν δὲ σωτῆρα ἡγαγος &c. SOLAN.

Pag. 4. l. 6. Προσπαρών μὴ δὲ — μὴ δὲ ὀργίζεσθαι &c.) Pro M^h δὴ Marcilius legit μὰ Δι'. Multum, fateor, hic debemus Marcilio, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet μὴ Δι'. Numquam fere μὰ Δι', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio; at eam ad μὰ Δι' referri non posse, clarum est. Periodi huius sensus paulo difficilior fugit interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse infimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid, inquit, & profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mentis, iniusta ira, & calumniae contra filium structae, (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post invasuri, odium sine causa &c.* Ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντιθέναι tanquam substantiva sunt consideranda; veluti saepe infinitivi, etiam sine, ceteroquin solemni, articulo sumuntur. IENS. Προσπαρών δὲ καὶ — συντιθέναι) Locus hic sanus non videtur. Guyet. Ita in nott. Mss. Guyeti conscriptum invenio; nempe συντιθέναι pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique constanter invenio: sed forte est aberratio eius, qui has notas descripsit, & menda, quam Guyetus indicare voluit, latet in μὴ δὲ, quod h. l. pro ἡδὲ legebatur in edd. de quo statim agetur. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ὑπώπτειν μὴ δὲ ὡς οὐ σφόδρα) Καὶ ὑπώπτειν, μὰ Δι', ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demosthenis Olynthiaca II, quae vulgo I numeratur, ad quam ea de redixi. MARCIL. Καὶ ὑπώπτειν μὰ Δι') Non modo Marcilianam illam emendatam a lensio coniecturam probō, sed illud insuper arbitror, excidisse articulum τὸ ante ἀδίκως, quo restituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Mὴ δὲ) Alii aliter: ego ἡδὲ legendum censeo. Vide tamen Orph. c. 83. SOLAN. ἡδὲ) Mὰ Δι' recte Gesn. profecto verterat; sed quia ἡδὲ ex Cod. est, id recepi, & iam tum reposui. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ νόμον) Mores, vertebatur. Verte, legem asperant. GUYET.

Pag. 5. l. 4. Φιλοκρινόντων) Cf. infra Phalar. 2, § 9. SOLAN.

ead. l. 17. Προπατέρων) Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore, patrem dicere; ab egestate tamen profectum, ut iudicat Casaub. ad Athen. I, 1, Ἀθήναιος μὲν δὲ

τῆς βίβλου πατρὸς, dicens: Non habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter &c. REITZ.

Pag. 6. l. 1. Οἱ φασι) Hippocrat. περὶ τέχνης. VORST.

ead. l. 4. Ἐκαστον) Videtur aliquid excidisse: aut qui sit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? SOLAN. Videtur Solan. ἕκαστον masc. gen. accepisse. Sed neutr. est, & recte se habet. REITZ. Praeferendam tamen putat cl. B. de Ball. Mss. Regg. 2955 & 3011 lectionem ἕκαστα.

ead. l. 8. Τῷ μισεῖν) Usitatus τοῦ μισεῖν; sed uti tum subauditur ἔνεκα, ita iam intellige ἐπὶ. REITZ.

Pag. 7. l. 4. Δὴ) An δέ; SOLAN.

ead. l. 7. Μελλήσας) In plerisque edd. μελήσας unico λ, ut & in Πητ. c. 18, & apud Xenoph. Cyrop. I, 41, 5. (Sed emendare iubet Steph.) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ, ut Ταλ. a. c. 9. SOLAN.

Pag. 8. l. 9. Καινόν) Ita L. uti conieceram. In reliquis κοινόν. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον) Et hanc esse constantem edd. lectionem, collatio Solani indicat, nec immerito id investigavit; coniucias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum, ut ad medicum referatur: nam si neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analogia exempla non desint, ut supra Prometh. § 41. καταχρήσασθαι σοφιστικῶν, ὅς ἐστι σὺ, & similia; verum sic a visu ad auditum transire insuetum videtur: at si τοῦτον legam, nondum mihi satisfacio tamen; quia sic sermo redditur ambiguus; nam nescias fere, utrum illud μόνον tum quoque mascul. gen. sit accipiendum, an adverbialiter; ubi mascul. genere acceperis, significabit, si audierit medicum, qui solus loquitur, aliis tacentibus. At hoc absurdum hic est, ideoque adverbium erit μόνον, & tantummodo significabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. Cic. ad Fam. XII, 27, scribens, Quod si, ut es, cessabis, relinquit intelligendum, ut es cessator. Sallust. Iug. 66, 2, Igitur Vagenenses, quo Metellus praesidium imposuerat, i. e. in quod oppidum Vagenesium. REITZ.

ead. l. 13. Ὅπως καὶ αὐτὸ τοῦτο) Ecce tria pronomina coniuncta; quod non insolens est Graecis. Sic fere Ael. V. H. II, 13 ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et Aristot. de Gen. animal. III, 6 pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem supra credo in Dial. Hermot. iam ad partes vocavimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀξίαν οὖσαν) Ut multa hic sunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae servare in conver-

sione nostra studuimus: ita hic insignis est ambiguitas. Potest enim illud ἀξίαν οὖσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam misericordia sua dignam sibi visam. GESN. Privignum id velle dicere, vel saltem videri velle, novercam esse dignam, cuius eum misereat, apparet ex c. 2, ubi ait: ἀχθόμεαι — ἐπὶ τῇ μητρὶ ἁ χαιπῶς ἐχούσῃ χρηστὴ γὰρ ἦν. REITZ.

Pag. 9. l. 11. Ὀργίζονται — μετὰ παρρησίας) Ubi narrasset Abdicatus, quemadmodum a patre novercam furem sanare iussus, ex certissimis signis collegerit, se ei mederi non posse; tum quemadmodum id patri suo, homini rudi, persuadere non potuerit; denique quemadmodum pater eum criminatus sit, quasi se consulto huic rei subtraheret, ac imbecillitatem artis obiecerit; at se illa omnia dare dolori, quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες, pergit, τοῖς μετὰ παρρησίας τάλιθ' λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἀνὸς τε ὦ, δικαιο-λογησομαι· πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. Omnes nimirum (quotquot scilicet istiusmodi calamitate ob-ruuntur) irascuntur iis, qui sine circuitu & fidenti animo dicunt id, quod resest. Ego vero, quantum potero, causam ad eum agam, & pro me ipso, & arte mea. Si & mihi μετὰ παρρησίας de hoc loco sententiam ferre licet, non dubitare aio, quin hic sit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris, se filium suum secundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota, quae sequitur, disputatio oritur, & ob quod integrum hoc opusculum scriptum est) continuo autem filius causam dicere incipit ante, quam id, unde causa nata est, expositum est. Quis tam ἀσύνδετα & praeter decorum desultoria ab Luciano, artificiosissimo scriptore, credat esse profecta? Adverte animum, Lector, & mecum deplorabis politicissimi huius opusculi vulnus haud sanabile, nisi abintegriori Codice. IENS. Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipso argumento proposito, &, si dubitat, ex his, quae statim sequuntur, rem totam discit: satis iudices ex patris accusatione, qua de re agatur, intellexere; nec possunt ullo modo ignorare, si paucissima post haec verba audiant. GESN.

ead. l. 13. Οἷός τε ὦ) Iubet Solanus in marg. conferri Prometh. c. 3. Sed vide iam Prom. § 4 f. ubi οἷός σι quidem occurrat; verum aliter constructum: qualis constructio tamen satis illustrabitur ex iis, quae modo c. proximo, ad verba καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μέναι, diximus. REITZ.

Pag. 10. l. 4. Τὴ τελευτὰ ὀργίζεσθαι). Conf. supra Pro-

meth. § 9 f. ubi sic restituit cum Solano Hestherhusius. Confer & huius Abdic. c. 1 & 3. REITZ.

ead. l. 14. Ὅδωρ ἐγχεῖται) Iubet Solan. in marg. conferri infra Διαστ. c. 15, ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas Piscat. c. 24. Ibiq. commentatores, tradentes, aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad causam dicendam concederetur, dictum alio loco eiusdem Dialogi, vel proximi. Rursum autem idem occurrit cap. 28 Pisc. ἐγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24 Pisc. indicatis. REITZ.

ibid. λόγος ἀποδίδεται) Vide de hac phrasi Duker. ad Thucyd. III, c. 109. Quem, admonente Hemsterhusio, consului, vidique, eum, & λόγον & λόγους δίδοναι dici, probare hoc Luciani aliorumque testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Revivisc. REITZ.

Pag. 11. l. 3. Ἐφ' ᾧ) Hoc praefendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' δ exhibet, vix probatione indiget: ἀγανακτεῖν enim, vel ἀνιάσθαι ἐπὶ τινί, rectius dici, satis multis ostendit Iens. ad Nigr. c. 7. Quamquam & ἐν τινί recte dicitur, ut ibid. probat Hemsterh. REITZ.

Pag. 12. l. 7. Ὅτι) Probarem Pelleti coniecturam, siue ab alio eius libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem Erasmi versio procurdit, nimirum: quos cum educabant, cuiusmodi essent futuri, nesciebant. Ac tum ὅτι separatim scriberem: sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio Gesneriana indicat. REITZ.

ead. l. 10. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι) Id est, πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι, vel ὡς, ut in Dial. mort. Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεργότα. Amat autem & Noster nudos eiusmodi infinitivos. Sic Clem. Alex. Strom. l. IV, p. 474, Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψέσθαι, — i. e. oleum ad ungendum; & Aristoph. Plut. 556, καταλέλξει μηδὲ ταφῆσαι, i. e. πρὸς τὸ ταφῆσαι, non relinquet, unde sepeliatur. Long. Past. I, p. 14 f. Τοῦτο καὶ ὅσους Δάφνιν, χρῆσθαι καταφορὰς ὀχλήματι τράγων ubi χρῆσθαι est, quod vel quia utebatur, adeoque paulo aliter, quam apud Nost. Sed cum Nostro idem Longus I, 18, δέρμα ταύρου σμεῖν ὑποδήματα. Alciph. I, Ep. 9 f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει καρδαίνειν — ἐμφοροῦσιν ὕβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere

perfaepe, ut Evan. Luc. 2, v. 3, ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. REITZ.

Pag. 13. l. 4. Διαλλάττοντας) Cum nihil variant edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur, i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet Solanus noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi. An igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit, cum διαλλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit Solanus noster; cum Lucianus hic transitive uti hoc videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae apprimè conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους: nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. Supra quidem *differre* significat, Prometh. c. 1. Ubi vid. notam Lamberti Bos. Immo plurimum *conciliare* notat, vid. Thucyd. VI, cap. 47, Aristoph. Vesp. 1385, & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit cum Gesnero, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγήν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγή aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους: dissolvit enim, quod ante statutum erat. Interim & *liberare, absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox cap. 14, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπὸ πᾶσιν ἀπαλλαγμένους, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere, praeterire*, media forma Aretaeus Cappadox L. I Περὶ θεραπειᾶς ὀξέων παθῶν c. 10 fin. Εἰ γὰρ τινες ἀπὸ ψυχροῦ διαλλάξαντο τὸν κίνδυνον. Et ne credas forsan, ibi διαλλάξαντο, *transilierunt*, legendum, in edit. Oxon. additus est Xenoph. 517 B. διαλλάξας Μακεδονίαν, *praeteriens, transiens Macedoniam*. REITZ.

ead. l. 14. Προδεδραπημένη) Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. Aldinae Wesselinganae, cum edd. minus apte haberent προσδεσπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus iam sensit interpret, vertens, *ante consumpta*. Sensit idem Gesn. ut ex eius versione apparet: & licet προσδεσπ. quoque eo trahi possit, alterum tamen melius esse diffitebitur nemo: quin, si prior lectio retinenda foret, ἐτι προσδεσπ. *νημένη* potius dicendum fuisset. REITZ.

Pag. 14. l. 7. Ἀνέλλησας) Perperam in omnibus ante S. legabatur ἀνέλλησ. SOLAN. *Salm.* lectionem firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 15. l. 1. Ἐγὼ μὲν) Deest alterum *ei* ante ἀποκηρ. aut pro δέμενος, legendum δέμενον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ γὰρ τὴν ἀρχὴν) Excidisse videtur negatio, δ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic iam vertit Erasmus. Sic, sententia postulante, & nos dedimus. GESN. τὴν ἀρχ. hic significari *initio*, certum est; quare vides, non ubique valere *omnino*, *praecipue*. Confer quae dicta ad 1 Ver. Hist. § 4. REITZ.

ibid. Μὴ ποιεῖν) Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituiimus itaque ex ed. *Iunt.* in qua sola reperitur. SOLAN.

ead. l. 5. Αὐ) Illud πάλιν, quod margo Aldinae primae Wesselinganae habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Cod. legi: quod si verum forer, velim id apertius indicasset ille, qui collationem hanc allevit; ac tum non improbarem: solet enim πάλιν αὐ coniungi, aequae ac apud Latinos *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex Terent. aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam, tanquam superfluum, eiicerent. Etsi Devarius de particulis, αὐθις αὐ geminatum bis ex Demosthene proferens, id pro pleonasmō habere non vult; sed *contra*, *rursus* significare contendit contra Budaeum: est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὐθις non πλεονάζει apud Aristoph. Plut. 860, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν Πάλιν αὐθις. Veluti & apud Homer. saepissime, ut Il. B, 276, Οὐδ' ἔτι μιν πάλιν αὐθις ἀνίσσει θυμὸς ἀγένητος: quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adiungo; sed & addo Il. E, 257. REITZ. Pro αὐ Mf. Reg. 2955 legit αὐθις.

ead. l. 9. Ἀρ' ἂν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὐθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπατάγειν; οὐδαμῶς τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ πάντας κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν) Tale forte fuit Graecorum ius: sed in eo ius Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adversus libertum ingratum, qui, si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam iudicis. Lege *Divus* ff. de iure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12, Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2, & Lege *Liberti* 3, & Leg. *Libertinae* 4, Cod. de Libertis & eorum liberis. PALM.

Pag. 16. l. 6. Ἐναγχοῖ) Iubet Solan. in marg. conferri princ;

cap. 2 huius Abdicari, item finem eiusdem; sed ibi per $\chi\theta\epsilon\varsigma$ & $\pi\rho\acute{\omega}\nu\eta\iota$ effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. Zeux. & alibi. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς διαπραξίας ἐκείνης, οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα) Distingue verba hoc modo: Τοιοῦτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τῆς διαπραξίας ἐκείνης· οὐδ' ἓνα λόγον ἔχοντα. Paulo post: ἐλαύνειν τὸν ἐφησθέντα &c. verto, *ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus*. L. BOS.

ead. l. 11. Ἐκλύνειν, τὸν ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδικῶς ἐξεβέβλητο) Non video, quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui iure sit obsecutus, cum praeter ius eieceretur*. Ex hac versione nequaquam patet Luciani mens, quae haec est: *ut abigat eum, qui iure possit laetari eo, quod iniuria fuerat eiectus*. VITRING. Ἐφησθέντ' habent, quod sciam, omnes: certe non vidi annotatam varietatem. Interpretatus est Erasmus, *qui iure sit obsecutus*: neque mutant posteriores, nisi quod video Solano placuisse, *qui iuri sit obsecutus*, quasi legi vellet pro *δικαίως δικαίως*. Ego vero, quem locum hic obtinere potuerit ἐφησθέντα, plane non video; cum vis eius verbi ad obsequium inviti, tristis, queruli, pertinere non possit. Quomodo quaeſo *δικαίως delectari* potest, abdicatus, ut sibi videtur, iniuste? Neque enim de martyre vel confessore Christiano sermo est, qui gaudeat, sibi contigisse ut pariat aliquid &c. Multo minus *δικαίως* locum habet, cum, iniustam fuisse priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planissime corruptus, nec vero sanabilis difficulter, si & contextum orationis in consilium adhibeas, & cogites, seculo (ut vocat Bernardus in erudita illa tabula) Leonis Isaurici, h. e. octavo Christiano, figurās literarum ϵ & μ itemque ϕ & ν misceri non difficulter potuisse. Legendum omnino videtur, τὸν μνησθέντ' ἂν δικαίως· sic optime conhexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione nostra intelligitur: nec dubito, addicturos esse, si exſtent & excutiantur, maiores seculo Isaurici Codices. GESN.

Pag. 18. l. 14. Τυγχάνοι P. & L. In reliq. τυγχάνει. SOLAN.

Pag. 19. l. 2. Μείζον — εὐεργεσίαν) Admissem lectionem marginis Aldinae *μείζω*, quia sic melius cum *εὐεργεσίαν* in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis, *μείζον* cum apostropho pro *μείζονα* posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque currere *μείζω*, unde quis coniiciat, etiam *μείζον* sic usurpari; sed hoc non satisfacit. De *μείζω* Mercerus ad Aristaen. epist. I,

7, ubi ἑτέρα πολλῶν βαλτίω — ἄγρα legitur, ait: βαλτίω nolui mutare, quia consensum video perpetuum in omnibus his vocibus, ut eas non inflectat, quamvis contra Grammaticos canones. *Infra Ep. XII, τοῦ βαλτίω βίου XI, καλλίω XIV, μείζω.* Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen, μείζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adiuvandam arbitror, si quid mutandum: verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρίμα, quod supra non semel habuimus in aliis adiectivis; ita ut & hic significet, hoc beneficentiam tuam in maius quid evellurum puto, vel maius quid redditurum. REITZ.

ead. l. 16. Εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ) In Abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque; & omnia momenta observasse eius valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πῶσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με; πῶσα καμῶν παρόντα; ὑπερετούντα, καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν εἰκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ· νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti versio: Quam multa me fecisse arbitramini, quantum & exhaustisse laborum? dum affideo, dum obsequor, dum opportunitatem observo, nunc cadens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμῇ est patris vehementia? Nil poterat absurdius. Πατρὸς ἀκμῇ Graecis esset patris vigor, cum in ipso flore virium & aetatis est. Verti haec non possunt, quia nihil Graecis significant. Legendum est εἰκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ, cecidens morbi vehementiae. Ἀκμῇ τοῦ πάθους est, cum morbus est vehementissimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόν κακόν, cum remissius est malum, cum inclinat nonnihil morbus. Usus est Lucianus proprio medicorum verbo. Sic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμῇ est, cum maxime saevit febris: vide eundem in comment. in Hippocratis Prognost. ubi docet, quae sit ἀρχὴ τοῦ πάθους, seu νοσήματος, initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμῇ, cum est vehementissimus, & παρακμῇ cum inclinat, & minuitur. GRAEV. Emendationem Graevii certissimam, nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, securi sumus. Vide etiam Plut. 806 f. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Τούτων) Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus sum. GESN.

ead. l. 7. Ἀντεξισταζόμενος) Et sic habere cum *l.* etiam *B. 2. H. & Fl.* notarat Solanus. Quid tum? Occurrit etiam supra Dial. Mor. XII, § 2, quod Solanus tamen ibi in ἀντιταξάμενος mutare voluit; sed defendit Hemsterhusius vulgatam lectio-

nem, quem vide, & cognosces, hic quoque aptissimum esse hoc verbum. REITZ.

ead. l. 17. τοῦ νοῦ) *Noūs* cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissimam tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere vagantem*. GESN.

Pag. 21. l. 2. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν) Ὅταν γοῦν *πολλάκις οἰήσωμεν* &c. MARCIL. Marcilius pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto, Nostro, Articae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν, cum οἶμαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίζωμεν, quod interpretes recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos sanatu difficiliore esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita medicorum agant, in illos nihil esse medicis imperii. Itaque, ait, cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum iam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo effervescente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimat, atque artem eludit. IENS.

ead. l. 9. Νόμους) *Lege de ingratis filii tantum tenebantur erga parentes, quamquam ulterius a Petito trahatur. Vid. Val. Max. V, 3, & Xenoph. Ἀπομν. II. Vit. praef. VI. Meurs. Them. Att. I, 3. Menag. ad Diog. Laërt. I, 55. SOLAN.*

ead. l. 13. Εἰ δὲ) Placet coniectura Solani, ὃ δὲ legentis, sive ipse eius auctor sit, sive aliunde hausert; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit: sed tum potius mutato accentu ὃς demonstrative legerem. Non tamen reiicio vulgatam; sed mallet, ubi ei praeferas, αὐτὸς mox ei subiici, quam οὗτος, ideoque magis ad ὃ inclinarem. REITZ.

ead. l. 16. Ἀσπάζομαι) Sic pro amplector, delector, Alciph. I, Ep. 3 f. ἀσπάζασθαι ἀδελφὸν βίον, amplecti metu expertem vitam. Idem I, Ep. 4, p. 29, Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ, si urbem amas. REITZ.

Pag. 22. l. 8. Γεγεννημένων) Supra c. 10 huius Dissert. idem Iuntinae mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum v habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεγέννησάντες tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. REITZ.

ibid. Οὐχ ὅπως) Monebat in marg. Graev. Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, n. 31, quem su-

pra pro Lapf. c. 4 iam indicavimus. Iam vero, quia hic satis est spatii, inferere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιούνη, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, verba sunt Thucyd. L. III, c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως faepiffime dicitur pro *non modo non*, fequente negatione in pofteriore membro orationis. Lucian. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4, καὶ οὐχ ὅπως Θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιόις πρέπον. Sed non minus fine ea. Thucyd. I, 35, Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταί ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν περίψεσθε. Lucian. Abdicato, h. l. ἀλλ' οὕτως — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non poteft suppleri ex fequenti membro, quod de hoc loco Thucydidis dicit Portus in Var. Lect. Eadem in lingua Latina eft ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi poffent ex L. Bos de Ellipf. pag. 332. Sed libellus ille omnium in manibus merito verfatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id iam dudum egere, peti poffint, indicavi in libro de Ambiguis, Tit. NON, p. 380 & feq. Unde nihil repetam, nifi hoc, adiri quoque poffe Dukerum noftrum ad Flor. III, 20, 3, p. 664, qui modeste refutat Perizonium ad Sanct. Min. IV, 7, 5, exiftimantem, *non modo* pro *non modo non* dici non poffe, nifi fequente particula negativa. REITZ.

Pag. 24. l. 11. Οὐδ' ἐ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὃ, τι ἂν τύχη ὁ πατήρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω) Sic, non ὅτι, fcribendum. Neque id dicit legislator, pater, quodcunque tandem criminatus, abdicet. IENS. Quod fic dividi pro vulgato ὅτι volebat Ienf. id in *Par.* iam ita editum erat. In *Iunt.* autem Solanus manu fua diviferat. In *Hag.* ed. in duo quidem verba diremtum eft, fed fine commate. REITZ.

Pag. 25. l. 4. Τί τῶν πάντων αἰτία;) Αἰτιά. MARCIL. Ferri vulgata lectio αἰτία non poteft. Legendum neceffario, ut Marcilius fuadet, & nos correximus, αἰτιά. B. 2. αἰτιάται, minus concinne. SOLAN. Αἰτιά) Facile obfecundavi Marcilio & Solano fic legentibus, pro vulgato αἰτία, quia id plane neceffarium. Immo & fic iam videtur legiffe Erasmus, vertens, *quod accusat*, etfi verba τὰ μετὰ ταῦτα δὲ in verfione neglexit. REITZ.

ead. l. 11. Οὐ, φησιν) Melius fic interpungitur. Vide locum huic fimilem in Dearum iudicio feu Θ. Δ. XX, c. 4. (iam c. 9.) SOLAN. Nemo intelliget, quid Solanus velit, dicens, melius fic legi, & conferendum cap. 4 Dial. Dear. Iudic. infcripti; ideo paucis dicam, quid fit: erat in aliis edd. fic interpunctum, ἀπαιτεῖς, οὐ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; οὐ φησιν unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὐ, φησιν quod fine haefitatione fic edi curavi, etfi

vulgata quoque satis intelligi sine mutata distinctione poterat; at nunc melior tamen est. Quod autem idem supra occurrere ait, id solam ed. *Iunt.* respicit, quam ille secutus fuisset, si sibi Lucianum edere contigisset. Verum recte Hemst. ibi ab *Iunt.* lectione recessit, & οὕτω pro οὕ dedit; vid. § 9 Dear. Iud. non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio: Solanus enim non satis commode illa distribuerat, fa-
teor; cuius tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non superest. REITZ.

Pag. 26. l. 4. Κελεύεις) P. solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπεὶ τοι ἂν τῷ γράφειν πατρὸς προστάτῃ, ταῦτα μὲν, τέκνον, γράφῃς &c.) Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γράφῃ scribendum; quod observavit quoque interpres, *Iam si cui pateri praecipiat pater, Haec pingē, fili, non illa &c.* Paulo post, ἄρα ἂν ἀνάσχοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. IENS. Γραφῇ emendandum, post Vorstium & Iensium, duximus, reluctantis frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* ed. tamen recte γραφῇ. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι) A conditione artis medicae, cuius studium erat olim cum primis honorificum, ut Galenus & Erasmus comprobant. COGN. Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. huius c. At servos fuisse medicos ICi probant ex L. 3 C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. Zurkio ad Cic. Orat. pro Deiot. c. 6, qui dicit: *Philippum medicum servum regum — esse corruptum.* Eod. cap. sub fin. *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non eredit.* Contra, a servitute eos liberare conatur doct. Vink, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus temporibus medici honoratiores fuere, quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. Cicero I de Off. c. 42, Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus seiungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. Charicles, Tiberii Caesaris medicus, cum eo in convivio accubebat; vid. Sueton. in eius vita c. 72. De varia medicorum conditione vid. Cellar. antiquitt. medicas, p. 39, 40.

& seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus, *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subiicere nondum licuit. REITZ.

Pag. 27. l. 2. Προνομίαν) Vorstius frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. SOLAN. Cap. seq. iterum sic occurrit, ubi tamen diphthongum *ei* in *Ald.* quoque expressam delevit eadem manus, quae variationem προνομίας adscripserat: hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. REITZ.

ead. l. 17. Πατρικῆς) Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ ante ἀτελῆς quadantenus sanatus videatur. SOLAN. Non capiet lector, quid Solanus sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in ed. *I.* ante πατρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Par.* tamen iam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἡδυσθαί in edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρος recte in *Par.* fuit, cum in *I.* punctum ibi esset. Non tamen adspernerer καὶ planioris stili causa ab Solano insertum, ut legas, ἄμοιρος καὶ ἀτελῆς ἢ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursus aliud comma, quod post ἄμοιρος est, deleas, nimirum legendo: πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος ἀτελῆς ἢ τέχνη· construendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρος maneat. REITZ.

Pag. 28. l. 4. Ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδασκόμενου) Vitruvius in praefatione libri VI sic scribit: Alexis poeta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod, cum omnium Graecorum leges cogant, parentes ali a liberis, Atheniensium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita Plut. in Solon. COGN.

ead. l. 6. Καὶ ταύτην) Male sanae hic edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. SOLAN. Hic Solano morem gessi in recipiendo καὶ, quia maior hic est necessitas, quam supra. REITZ.

ead. l. 11. Μεμάθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ) Transponantur. GUYET. Mens Guyeti videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi, quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein

margini additus, ab eo, qui postea rursus descripsit, uno ordine serius, quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Gesnerum dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. REITZ.

ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας) Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας, οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti, o pater, nihil habens a te ad discendum filius.* Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si delata unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλουκας. Οὐδ' ἐν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχω. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. GESN. Non infirior, emendationem a Gesnero propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur: sed cum non amplius sit discipulus, at iam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio Guyeti more in ordinem redacta. At si ordinem inverti non placet, pro ἔχων possis legere παρέχων. Nam παρὰ facile omitti potuit propter satis prope praecedens παρὰ: ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, sensusque sit, *primus artis meae fructum percepisti; nihil a te (de tuo) ad discendum praebens.* Παρὰ enim sic usurpari, T. I iam diximus, & Perizon. ad Ael. V. H. 2, 13 med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta sunt.* Habes hic, lector, tres coniecturas: tu elige Gesneri aut Guyeti emendationem, quas meae praepono. REITZ.

Pag. 29. l. 4. Ὅτ') Videtur Vorstius illud ὅτ' accepisse pro ὅτι positum, ideoque correctionem quaesivisse. Sed est pro ὅτε, *cum, quando*, positum, & rectius quam ὅν de tempore enim quaestio hic est. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦ γε) Pro hoc τότε habent P. & L. sed ne tum quidem recte se habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum censeo; neque vulgatam repudio. SOLAN.

ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος) *Reposcere possem.* Verte, *reposci.* GUYET.

ibid. Δυνάμενος) Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim est, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, si ἀπαιτεῖσθαι non media voce, sed passiva accipiat, cuius rei exempla in promptu sunt. GESN.

ead. l. 13. Τὸ δουλεύειν) Et si primo intuitu multum adblanditur lectio Codicum τοῦ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen edd. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum sequitur, ideoque prius τὸ necessario etiam retineri necesse est; sed etiam, si & alterum τὸ in τοῦ mutassent iidem Codices. REITZ.

ibid. Τὸ πάντα καλεῖουσιν ὑπηρετεῖν προσεδωκότες) Necessario legendum προσεδωκότες. GRON. In nota Gronov. antea editum erat, eum velle προσιδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admissum sit, & in variantt. & in eius nota mutavi in προσεδ. Ac fateor, non displicere eius coniecturam. REITZ.

Pag. 31. l. 7. Γὰρ) Ed. I. sola hanc vocem exhibet. SOLAN.
ead. l. 9. Τὰ δὲ — ῥαδίως ἀλίσκόμενα) De corporibus intellige, non de morbis. Ἀλίσκόμενα quod attinet, vide infra c. 28, εὐαλωτότερα. SOLAN.

Pag. 32. l. 4. Ἀναφύσται) Ratio postulat, ut, Mf. volente, legas, ἀναφύσται εὐθαλῆς, αἶμαι, καὶ εὐτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, proveniet, puto, fructus laetus, benenutrients, copiosus: non ἀναφύσται, ut editi. Mox idem Codex πρὸς τὴν νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφορὰν, recte, & ratione diversitatis morbi, quia diversi longe sunt morbi muliebres, & viriles. GRAEV. Ἀναφύσται praeter Mf. Gr. L. etiam ed. Iunt. vide Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ibid. Εὐθαλῆς) Si quis dubitet, num iniuria fiat editionibus principibus Fl. & I. in reiicienda earum lect. εὐσταλῆς, conferat supra Zeux. c. 4 pr. & infra de Dom. c. 4, aliaque. REITZ.

ead. l. 14. Διαφορὰν) Mf. Gr. P. & B. 2. Alii omnes libri διαφορὰν, prave. SOLAN.

Pag. 33. l. 4. Εὐαλωτότερα) Confer supra c. 27. SOLAN.
ead. l. 9. Κατολισθαίνουσιν) Conf. supr. Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μέσσην) P. & L. τῶν ἀν. Sed nescio, an sic satis etiam consulatur integritati huius loci. SOLAN. Nescio, quid difficultatis obversetur Solano; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimavit. At melior illa certe est lectione Codicis P. modo recte construas. Τὸν μέσσην enim signif. spatium medium, sive intervallum, quod intercedit; adeoque & discrimen, quod interest inter res vel homines, ut hic: cuius significationis exempla Lexicographis notata non reperiuntur, neque constructionem indicabo ex versione Gesneri iam satis apparentem. REITZ.

ead. l. 16. Ἔστι, καὶ ὃν) Ineptissime legitur, ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἔστι, καὶ ὃν τῇ φύσει, τὸ δυνατόν ἐφ' ἑκάστου σκῶπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἔστι καὶ ὃν; Mf. optime, ὥσπερ ἔστι καὶ ἐν φύσει, sed cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera. GRAEV.

ibid. Ἐν) G. P. & L. recte. Fl. & Ald. ὃν. Reliquae ὃν. SOLAN. Non reddam rationem lectionis mutatae: res enim ipsa loquitur. Quod autem Solanus dicat, Aldinam habere ὃν adspirate, Aldinam alteram intelligat oportet: nam Aldina prima ὃν spiritu leni habet aequae ac aliae. REITZ.

Pag. 34. l. 9. Παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμνημένοι) Benedictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod cum non fecerit, non aliter Latina concepit, ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. GRON.

ead. l. 15. Γέροντας) L. recte. In aliis γέρονσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπεσῶσα, quod mox sequitur, poterat. SOLAN.

Pag. 35. l. 5. Κατ' ὀλίγον) Haec sententia, uti a nobis & ed. Fl. factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ. cum praecedenti coniunctum legitur. SOLAN. Quod Solanus de mutanda interpunctione monet, idem Gesnerum in versione iam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἢ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. REITZ.

Pag. 37. l. 1. Ἦν) Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. cap. 44, μήδ' ἦν ἑμαυτὸν ἐταξατάξιν λιπᾶν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑπομιμνήσκεις) Quia Parisinam correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾶ quoque non in ἐπισπᾶς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾶ iam esse secundam personam ab ἐπισπάσθαι. Ceterum novi, in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in εἰ terminare, ut Aristoph. Plut. 60, χαλεπῶς ἐκπυνθάνει, morose interrogas: ibid. 1056, βούλει — πρὸς μέπαῖσαι; pro βούλει. Et Equit. 1362, τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει; cetera vero, dic age, quomodo ordinabis? Et ubi non? Quamvis & eis forment, ut ibid. Pluto 21, οὐ γάρ με τυπτήσεις (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἶμαι, ὀλομαι; verum & παρέξει Evang. Luc. VII, 4, pro παρέξη. Item Ἀρνηθήσεται pro Ἀρνήσεται, quod ex Sophocli. Ai. 638 profert Maittaire de Dia-

lecti. p. 63 ed. Haganae, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει reicerem pro ὑπομιμνήσκη, ab medio ὑπομιμνήσκει deductum, nisi principum edd. cum omnibus reliquis consentientium hic maior esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμνήσκει hic verior, quam ὑπομιμνήσκει; cum hoc sit recorder, illud, in memoriam revoco alteri: quod in ἀνασπάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus coniungit Noster, διατείνω καὶ βοᾷς dicens. REITZ.

IN PHALARIN PRIOREM.

Pag. 38. l. 1. ΦΑΛΑΡΙΣ) Declamatio, quam rhetor scripserit. Fingit autem, taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. SOLAN.

ead. l. 11. Μάλιστα δὲ παρ' ἡμῶν) Male pro ὑμῶν, ut recte interpretes. GRON. Pro ἡμῶν Ald. & Bas. anni 1543 habet ὑμῶν id quod hic omnino requiritur; idque iam per se viderat Gronovius. Peius in Flor. ὑμῶν. Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores. IENS. (Τμῶν) Esti Salu. ed. ἡμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum, esse, ex versione eiusdem appareret, quae vobis exhibet, aequae ac Parisinae versio. Magis mirere, qui Graeviana ed. eundem errorem adeo fideliter secuta sit, ἡμῶν etiam per vobis reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. REITZ.

ibid. Ὅσω) En iterum varietatem frustra quaesivit Solanus; non tamen sine causa id investigavit; nam videtur quaesivisse, num additum alicubi μάλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra iam monuimus ad Dissert. pro Lapf. c. 12. Confer infra cap. 8, & Gall. c. 18, Ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. REITZ.

ead. l. 12. Παῖδες) Qui in eodem folio sedent, eiusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos αὐθρόνους & παῖδες vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Iac. Elfn. ad Apocal. III, 21, quem adiusse non pigebit. REITZ.

ead. l. 13. Ὁμαρβόριοι τοῦ Θεοῦ) Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρ-
χοντες. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 5. Συνοικεῖ) In συνοικῶ mutarat Solan. non addens, unde habeat. Non vilium fuit obsequi, quia rum & praecedens παρεδρεύει aequè in παρεδρεύω mutandum fuerat: at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia Scholia vix describi merebantur. REITZ.

Pag. 39. l. 11. Αὐθέκαστον) Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυ-
πτον, ut ap. Hefych. Ceterae huius vocis significationes huic loco non conveniunt. BOURD. Αὐθέκαστον, οὐδεις) Vid. Th. Mag. v. Οὐδεις, qui Οὐδεις Atticos, Οὐθεις Hellenas scribere ait. Sed & adi eundem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba sic citat: Δουκιανὸς ἐν τῇ Φάλαρις πρῶτος· βίαιον δὲ, ἢ σκαίδν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεις ἀπεκάλει με. Ubi in posterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo Magistri lectio corrigenda est. REITZ.

Pag. 40. l. 8. Ταῦτ) Mallem τὰ αὐτά. Coll. ταῦτα συνεπαί- SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ πόλις) Nullum dubium, quin ex Mf. cum Anglicano, tum meo, scribendum sit ἡ πόλις δὲ ἀστασίαστος, *civitas erat sine seditionibus*, hoc est, civitas erat tranquilla & pacata, sedatis omnibus turbis, dissidiis, & tumultibus. Laudat illam felicitatem, quae consecuta sit eius principatum. Atqui non laus est, si legas ἀπαρρήσιαστος, ut in editis legitur, sed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. GRAEV.

ead. l. 13. Ἀπαρρήσιαστος) Anglic. ἀστασίαστος. BOURD. Ἀστασίαστος A. G. P. & L. pro eo, quod in impressis omnibus est, ἀπαρρήσιαστος. SOLAN.

Pag. 41. l. 7. Προεστῶτων) Suspicor, Lucianum scripsisse προεφεστῶτων. Nempe ait Phalaris, se, cum videret, urbem ipsam negligentia eorum, qui ante se praefuissent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreasse, & aedificiorum instaurationibus exornasse. Sic statim magistratus dicuntur οἱ ἐφεστώτες & praefectus ὁ ἐφεστώς. IENS. Non quidem spernerem, quod Iens. affert, προεφεστῶτων; sed quia constans est vulgata lectio, nec absurda, nihil muto. Cur autem idem Iens. scribat προεφεστῶτων & ἐφεστώτων penultima correpta, non video: propemodum tamen & Solanum abstraxisset, qui in l. ω iam deleverat, & o supra scripserat, quod tamen deinde,

edd. consultis, rursus delevit; ideoque & ego omnes edd. evolvi, vidique ω recte in omnibus conspici. Nam cum contractum sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεσταότες, quae recte penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syllabam longam; sed forsan menti eius obversabatur primigenium ἐσταότες, ideoque non dedita opera & alterum correpte scripsit, qualia cuiusvis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non dubito. Si tamen exemplis aliunde desumptis opus est, vid. Evang. Matth. VI, 5, ἐστῶτες προσεύχεσθαι. Apocal. X, 5, εἶδον ἐστῶτα. REITZ.

Pag. 42. l. 2. Δορυφόρων ἐπιπέμψεις) De eo, quod Scholiafles monet, vide Tac. Annal. III, 44. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀκούσαι) Non absurda esset Scholiafste ista interpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Phalarin, hic locum habere posset; si ubi id exponendum foret, *aversor haec alios audire de me*: quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eodem modo, ac *male audire* apud Latinos, supra habuimus Nigrin. cap. 22, ubi ἀκούειν pro *vocari* positum Bourdelotius docet: quod tamen eodem redit, si active sic exponas, *audire te sic* ab aliis scil. *nominari*. Apertius tamen passiva potestate Prometh. c. 1, πηλοπλάθος ἀκούειν, *figulus vocari*, & sic passim, quae dabo, ubi necessitas exigit; nam satis haec sunt vulgaria. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτ' ἐζητούν ἐτι καὶ γὰρ) Ita interpungendum esse, monuit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 296, (edd. enim Salm. & Amst. male sic habent: τοῦτ' ἐζητούν ἐτι καὶ γὰρ μὲν &c.) quia, ut recte quidem ait ille, id vult Lucianus: *Utique non amplius tali aliqua administratione indigeret civitas, id spectabam praeterea. Atque ego ineptus hisce rebus occupatus eram, cum illi iam &c.* Verum antiquiores edd. ut Iunt. Par. Hag. illud punctum iam habebant, nec dubito, quin & aliae; in versione Benedicti quoque distinctio recte facta est, quam cum & Graeviana retinuerit, facile erat vel inde videre, Benedictum iam recte legisse, sed omissionem in Graecis typosetiae debere: unde forsan evenit, ut Solanus varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἐτι vertit *praeterea*, bene facit. REITZ.

ead. l. 10. Ἀρχαῖος) Pro *inepto, deliro*, (i. e. nimis simplicis antiquitatis homine, ut optime convertit Gesner.) Aristoph. Nub. 912, — σὺ δ' ἐγ' ἀρχαῖος εἶ, *tu delirus es*. Quod vide multis probantem Spanhem. ad eiusd. Aristophan. Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere, vid. apud eundem ibid. ad v. 581, — Κρονικαῖς γνώμας. Et ad Callim. in Pallad. v. 100, p.

609 & 610, ubi in utramque partem. Κρονικὸς νόμος, de lege; quae potior est, & Κρονικὸν de obsoleto, inepto: quod in libello de Ambigg. tit. *Antiquus* iam indicavi. Sed & confer Bos & Hemsterh. ad Lucian. Nigr. c. 3 f. REITZ.

Pag. 43. l. 11. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἦδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλευσαί) Perperam haec vertit interpres: Proinde tunc, o Delphi, cum in eodem metu cogitatione versati sitis, puto, vos mihi de rebus tum agendis consilium dedisse. Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiisci hac tam stulta versione. Redde, Ego vero hic vos, Delphenses, qui nunc animis eundem illum metum potestis concipere, velim mihi consilium vestrum, quid tum agendum mihi fuerit, imperiatis. IENS.

ead. l. 13. Ἀφυλάκτως) Forſan ἀφύλακτος. SOLAN.

Pag. 44. l. 7. Γυμνὴν ἦδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν) Pater adſcripſit γυμνόν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes, nudus a cruentis civibus caedem ſuſtinerem. Benedictus contumacior, ac potius nudam caedem ſuſtinere. Opinor, mentem Luciani fuiſſe, potius autem nudam iam iugulum porrigere, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. GRON. Minime cum Gronovio patre γυμνὴν pro γυμνὴν legerem, qui ad verſionem potius, quam ad verum ſenſum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem Benedictum reprehendit, quod reddiderit, nudam caedem ſuſtinere; ſed neque nudus caedem ſuſtinerem commodum hic ſenſum facit: σφαγὴ enim, ut recte Gronov. filius ait, hic iugulum ſignificat, vid. teſtimonia ſupra notata ad Tyrannic. c. 13, adeoque nudum iugulum praebere, quod in verſionem recepi, recte dicitur; nec opus eſt, totus homo ob id ſit nudus: ſic nudam cervicem praebere nota locutio. Et quamvis nudum bonis ſpoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, ſi vulgata & ſana eſt & conſtans? REITZ. Laudo non mutatam conſtantem leſionem, nec immutatam verſionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe ſumtum e libro putabam γυμνὸν illud Gronovianum, quod etiam in Hagenoëniſis exemplaris margine, quo in interpretando uſus ſum, annotatum obſervabam. Itaque σφαγὴν ὑπέχειν accepi, ut δίκην, τιμωρίαν, κόλαſιν, εὐθυνας ὑπέχειν. Valde mihi familiare eſſe peccare, novi. Hic non valde peccatum a me eſſe, aequi homines, ſpero, iudicabunt. GESN.

ead. l. 8. Ἐν ὀφθαλμοῖς) Gaudet hac locutione Homer. ut Iliad. A, 587, Μὴ σε, φίλην παρ' εὐῶσαι, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδομαι

Θεινομένην. Et Γ, 306, — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ, 135 &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεσθαι sine praepositione dicit. In Nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum aio tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret apud LXX, Gen. 3, 6, ὅτι ἀρεστοὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. Pseudom. c. 39. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ τῶν ἐνόντων) Τὰ ἐνόντα non esse, quod *supereſt*, ut vulgatus vertit, in Evang. Luc. XI, 41, neque satis accurate redditum a Belgis per *id*, quod *ineſt*; sed significare, *quantum res, ſive facultates ſerant, — quam maxime fieri poſſit*; vide doctentem L. Bos in Exerc. Philol. ad Ev. Luc. l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare*. REITZ.

ead. l. 13. Συνβουλευſατε ἂν) Benediſt. infelicititer verterat, *hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*. Rectius Obſopoeus, *haec — ſuaſiſſeis*. Eſſe enim hoc aoriftis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubiunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἂν facile erat videre) permultis docet Ienſ. Leſt. Lucian. pag. 28 - 30, ubi Benediſtum ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit Ienſus, ſubiungam ex Hom. II. N, 301, ubi — ὅς τ' ἐφόβηſε ταλάφρονά περ πολέμειſτην, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet, — *qui terreat, quantumvis impravidum bellatorem*. Cui addo II. Z, 73, Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰς ἀνέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες Εἰ μὴ — ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰς ἀνέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent, ſ. ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. Demoſth. de Cor. p. 520 f. ed. Par. Οὗτος τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἐβλαπτε καὶ διέβαλλεν. Et Herodian. 2, 3, 12. Adde Noſtrum Zeux. c. 5, ubi ἐπῆνεſα quoque *laudaverim* vertendum, non, *laudavi*; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Geſn. fecit. Et Long. Paſt. I, pag. 20, ῥαδίως ἂν ἐκεί λυκος ἀληθινὸς ἔλαβε, i. e. *lateat*, *latere poſſit*: & 2, p. 54, ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἐπραΰαν, εἰ μὴ &c. Aelian. V. H. XII, 1, p. 658 ed. Periz. mi-nor. Εἶπεν ἂν τις, λαλοῦſη αὐτῆς, ἀκούειν Σειρήνος. Conf. ſupra Tim. c. 9, ubi ἡ γυνάκτει indignaretur, pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra Fabrum defenditur. REITZ.

Pag. 46. l. 3. Καὶ — πέτρα) Mala diſtinctione hic laborabat

Salm. ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores edd. agnoscunt. REITZ.

ead. l. 5. Καταγέλασας) Sic ed. *Iuns.* nisi quod, operarum credo incuria, *καταγέλασας* habet. In reliquis simpliciter *γέλασας*. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀμοίως) *Lege ὅμως.* SOLAN.

Pag. 47. l. 2. Δόγους) Vide *Plut. περὶ τοῦ* El. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν *é.* in *Iunt.* est ὧς *é.* quod videtur ex ὥστε *é.* formatum. Sic *Dem. p. m. 144 C.* SOLAN.

ead. l. 7. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἔξηγ.) Addiderat marg. *Graev.* *Hemsterh.* consulendum *Duker.* ad *Thucyd. VI, p. 435, no. 5.* Id feci, vidique eum ad fin. c. 89, ubi editum legitur ὅσον καὶ λοιδορήσασιν, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil tum desit ad sensum, quem esse mancum credebant interpretes *Thucydidis.* Et quia *Codices* nonnulli cum *Scholias*te illud ὅσῳ habent, non video, cur dubitaret *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam *supr. ad c. 1* huius *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis. Et vide mox iterum ὅσῳ — ἐκκρίπτωμιν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian. 2, 3, 17.* REITZ.

ead. l. 11. Ὅσῳ &c.) Haec pagina ex epistolis *Phalaridis.* *BOURD. i. e. p. ed. Paris.* quae ab ὅσῳ incipiens ad med. c. 10 sese extendit. REITZ.

ead. l. 13. Φέρειν) Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat *Phalaris* obiectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum, qui suppliciiis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi. opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res *Hydrae* videatur similis. Quanto enim plures, pergit, excindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates, sive occasiones. Cogimur autem — ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum *Iolao*, si confirmatum imperium habituri simus. Apparet, nihil minus hic, quam φέρειν, congruere. Neque vero, qui identidem contumaces ἐκκρίπτει καὶ ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tollerat. An legendum *ὑπὸ τῶν*, demerere? Id certe optime respondet *ταῖς, ἐκκρίπτειν & ἐπικαίειν.* De *Iolao*, qui *Hydrae* Let-

naeae ἀναφωμένως κεφαλὰς exuffit, vid. Apollod. II Biblioth. IENS. Suspectum fuit Iensio illud φέρειν, pro quo legendum censuit περιζειν, *demetere*. Equidem levioze mutatione malim legere δέρειν, *caedere*. L. BOS. Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut II. B, 302, — οὐς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσαι interpretatur ἀποφέρουσαι, nisi, inquam, hoc placet, videndum, an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. GESN. Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id, quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo, qui facit, Demosth. adversus Leptin. p. Paris. 562 A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖον ἐστὶν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δὲ ἢν ἀντύχη συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam, qui talia facit, (i. e. homo invidus) veniam adipiscatur. Ibi πεπονθώς non est, qui invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic Herodian. I, 17, 22, εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κρασιπάλῃς, quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere, quieti se dare*, intelligitur, ubi aequae implicita est faciendi atque patiendi facultas. Confer 1 Ver. Hist. 4. Immo potius Hemsterh. ad Prometh. f. ubi τί ἀν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *afferre*, ut ap. Long. Paft. III, p. 125 ed. Iungerm. δέδομεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον, modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *afferre*, modo *auferre*, ut in Ambigg. satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Gesn. accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους, *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere, praedas agere*; vid. Scholiast. Thucyd. ipsumque Thucyd. I, c. 7. Locum Hom. II. B, 302, Iens. etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 5. Παρὰ δ' ἅτα) Apophthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I, c. 86, 6, p. m. 247:

Ἐπτά σοφῶν ἐρέω κατ' ἕπος πόλιν, οὐνομα, φωνήν.

Μέτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·

Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαιμόνι, γνῶθι σεαυτὸν·

Ὅς δὲ Κόρινθον ἔνασε, χόλου κρατέειν, Περιανδρὸς·

Πιττακὸς, οὐδ' ἐν ἄγαν, δὲ ἦν γένος ἐκ Μιτυλήνης·

Τέρμα δ' ὄρᾱν βιότοιο, Σόλων ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις
 τοὺς πλεοναὺς κακίους δὲ, Βίας ἀπέφηνε Πριηνεὺς
 Ἐγγύην φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἤνδα.

Haec addere visum fuit, ut appareat, Scholia satis cum his concordare. REITZ.

Pag. 48. l. 1. Ἰόλεων) De Ioleo vide Plut. p. 35 C. SOLAN.

Pag. 49. l. 3. Τοῦτο βουλοίμην ἂν) Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1) enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2) abundat εἶναι. 3) ἀδίκως σάζειν τ. ἔ. incommode admodum dicitur, pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur οὐ βουλ. donec ab aliis meliora in medium proferantur. Accipere, quam facere, praestat iniuriam, inquit Cicer. Tusc. V, 19, ubi doctissimus enarrator, ex decreto Socratis hoc esse ait, qui ap. Platonem in Gorg. p. 290 ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, εἰλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλανθρώπως προσφέρομαι) Vid. L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 7, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet, προσφέρεσθαι τινι, esse se gerere erga aliquem, tractare aliquem, & hunc Luciani locum aliaque testimonia affert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex Ael. V. H. XII, 27, Ἡμερώτατά, φασί, τὸν Ἡρακλῆα προσενεχθῆναι τοῖς αὐτοῦ πολέμοις. Et ex Herodian. IV, 7, 8, χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς. At haec iufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo Diod. Sic. XIX, p. 299 ed. Bas. μήποτε — προσενέγκηται τὴν παρθένον Σπριωδῶς. REITZ.

Pag. 50. l. 3. Πυθαγόρας) Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide, quid Rich. Bentleius scripserit. SOLAN.

ead. l. 13. Πέρிலας) Qui *Perilaus* Luciano, is Plutarcho, Plinio, Ovidio, & aliis *Perillus* audit. Vide Plut. 561 f. Apud Scholiastem Pindari *Perilaus* etiam scribitur, ad Pyth. I sub finem. SOLAN. Tam saepe eodem modo scriptum in proximis capitibus occurrit, ut non verisimile sit, ubique aberratum esse; alioqui considerari meretur, num Πέριλλος pro Πέρிலας recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Πέριλλας vero frater regis Casandri est, de quo Plutarch. Mor. p. m. 486. Et cum Gfner. quoque nihil in versione mutari, nec ego quidquam hic mutassim; quamvis Suidas ex Demosthene etiam Πέριλλος afferat, quod iisdem verbis habet Harpocration pag. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* De-

mostheni intelligatur, inde nihil conficitur; sed Latinorum & posteriorum Graecorum scriptorum *Perillus* ex *Περίλαος* contractum videri posset. Immo ad quam Demosthenis orationem pro Cresiphonte, i. e. *de corona*, provocant Suidas & Harpocrat. eam pervolvi, nec tamen *Περίλλου*, sed *Περίλαου* ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi iam sit suspecta. Nam & eiusdem *Perilai* meminit Demosthen. compluribus aliis locis, qui est Megarensium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. Plutarchus vero de Fortun. Rom. pag. m. 315 C. *Πέριλλος δὲ τέχνη χαλκουργός* habet. Ita ut verisimile sit, *Περίλλος* ad Latinum idioma conformatum esse, dum *Περίλαος* genuinum nomen Graecum est. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *καὶ ἀνοίξας*) Legend. interpr. Persf. BOURD.

ead. l. 11. Προστίθεναι) *Ἀντὶ τοῦ προστίθει*. Attic. BOURD. *Προστίθεναι* — *πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν*) Quod *Fl.* quoque habere dicit Solanus, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim est pro imperativo; exempla sunt obvia. Hom. Iliad. E, 261, — *σὺ δὲ* — *αὐτοῦ ἔρικακέειν*, tu vero ibi cohibe. Hippocrat. Aph. 10, S. I, *Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμή, αὐτίκα λεπτῶς διαίταν* & ibid. iterum, ubi tamen *δεῖ* commode intelligitur. Adde Aphor. 19, 20, & alibi. Et ut in illo Homeri *μέμνησο* intelligere queas, ita alibi *κελεύω* omissum statuere pro lubitu licet. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 386, qui plura concessit, unde aequae atque ex his Hippocratis patebit, non solis Atticis familiare esse hoc loquendi genus. REITZ.

ibid. τοὺς αὐλοὺς τοῦσδε) Sic Long. Paft. 2, p. 67, *μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε*. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. supr. ad Dial. Mar. III, § 2. *Ec Ver. Hist. I pr.* Et alibi non semel. REITZ.

ead. l. 16. Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι μεταξὺ καταλούμενον) Haec ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. *Καταλέω* est molo, mola frango, qui significatus non convenit huic loco. Lege meo periculo *κατακηνλούμενον*, id est, delemntum, sensu manifesto & apto. PALM.

ead. l. 17. Κατακηνλούμενον) Hic vero mirari subit eruditissimi viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius editionis scriptura imposuit, neque apud interpretem observavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quasi ducebat. Eo magis etiam, quod *Par. ed.* quae recte habet, inspexisse videtur, cum paginam adscribat, in qua invenitur hic locus, iterum usur-

pat' Ὀρχ. cap. 2, & Δικ. c. 17. SOLAN. καταλούμενον esse in H. B. 2. Fl. Ald. Fr. P. & A. sed male καταλούμενον in B. 3. notaverat Solanus in marg. *Iunt.* quae etiam recte καταυλ. At non opus erat tanta perquisitione: ubi enim in re tam manifesta tres quatuorve edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in censum vocari nihil est opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri posse Π. Ὀρχ. cap. 2, & Δικαστ. c. 17, ubi idem verbum occurrit. At nota Palmerii, tanto conatu, sed irritò, hunc locum emendantis, ei ansam dedit inquirendi; quare iam laudo Solani diligentiam, & addo, etiam καταλούμ. legi in Ald. & Salm. ac miror alterum nullam edit. contulisse; quod si fecisset, facile detexisset, credo, errorem tantum typographicum esse illud καταλ. pro καταυλ. Quod autem de interprete ait, eum filuisse, liceat mihi animadvertere, in Parisinae versione ab Obsopoeo concinnata tamen hoc verbum sic redditum, *inter modulandum*, & a Benedicto, *modulatione delecteris*. At his scriptis, video in notis Solani eadem contra Palmerium notata. REITZ.

Pag. 53. l. 5. Ἐν καλῷ τοῦ ἱεροῦ) Non est, ut interpretes, in elegantis delubro; sed in loco templi conspicuo. Sic in Navig. ἐν καλῷ τῆς πόλεως. Aelian. V. Hist. L. 2, 13, ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec L. Bos in notis Mss. Eadem habet in libello de Ellipsi, pag. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. REITZ.

Pag. 54. l. 6. Δωριεῖς) Vide Thucyd. SOLAN. *ibid.* Προσέσσαι) Sic impressi omnes. P. & L. προσέσαι. & sic Dem. 173 A. μὴ προσέσαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noëster. Φαλ. β, c. 3, N. Δ. XXIII, Ἐρωτ. c. 1, & Πητ. c. 16. SOLAN.

IN PHALARIN ALTERUM.

Pag. 55. l. 2. Πρόξενος) Differentiae inter πρόξενον & ἰδιόξενον multae, quas tradunt Grammatici. BOURD.

ead. l. 3. Ἰδιόξενος) Adducit Thomas Magister hunc Luciani locum in voce ἰδ. sed miserum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride secundo etiam primum dicit. Quae, si lubet & vacat, in eo emendato. SOLAN.

Pag. 56. l. 6. Δημιουργούς) Quesit in Anglic. Cod. BOURD. Suidas quidem δημιουργούς vocari ait τὰ δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem cre-

Ido innuit, quod Livius diserte docet de magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII, 22. Consule etiam Demosthen. Diog. Laërt. p. 42 F. & Platonem, ex quo habet, in Apol. & adde Thucyd. V. 47. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἡδὴ ἀνατιθέμενα συλᾶν, τὸ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν τ. α. β. ε. ἀσεβέστερον) Plane non ut apud Lucianum in Graecis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpretatiocinatur, cuius collectio longe infra efficaciam prioris: qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed alius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet, longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare praecidat, quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto peius peccatum induci Delphos. In fine huius paginae μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides veri praemium impietatis, quod mirum, qui ex Obsopoeo imitetur Benedictus. GRON.

Pag. 57. l. 4. Προσποβόμενον) Conf. Phal. I vers. fin. & Dial. Mort. XXIII vers. f. REITZ.

ead. l. 9. Εὐδία) Sic L. melius, quam quod in reliquis est εὐδία. SOLAN.

Pag. 58. l. 7. Χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσιν πάντῃ πιστεύειν διηγούμενοις. ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἀπιστάμεθα, κατηγορεῖν) Pro μὴ & meliori ordine & μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua Basileensi notavit Gronovius, qui iure quoque castigat hic interpretem, reddentem ultima, etenim incertum est, verane dicant, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Αὐτοὺς pendet a χρὴ, quod praecessit. Οὐχ ὅπως significat nedum. Verba, ἀδελον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda sunt parenthesi. Vertendum autem, oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea se passos esse dicunt, narrantibus magnopere credamus, (incertum enim est, num vera dicant) nedum ut ipsi ea, quae nesciamus, accusemus. IENS.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἀπιστάμεθα κατηγορεῖν) Benedictus, siquidem non possunt non criminari ea, quae explorata habemus. Itane? Immo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem sunt Benedicti. Nam in Basileensi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἀπιστάμεθα κ. & vertit Obsopoeus, ne quo modo eos, de quibus nihil certi nobis compertum est, iniuste sceleris accusemus. Certe haec lectio & vorum series videtur melior, & exponenda Latine, (pendet autem ab prae-

cedenti χρῆ) *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. GRON.

ibid. Αὐτοῖς) Sic P. H. & B. 2. In reliquis αὐτοῖς. Versio nostra sensum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim, *nedum ipsos, quae ignoramus, criminari.*) SOLAN.

ibid. °Α μὴ) Nullam hic varietatem notaverat Solanus noster; cumque Iens. indicet μὴ & legi, idque recte immuter, evolvi edd. sed cognovi, veteres P. I. B. 2. H. &c. iam sic habuisse, solamque adeo *Salm.* eiusque affeciam *Amst.* male dedisse μὴ ἃ. REITZ.

ead. l. 13. Τ' ἄλλα) Etiam supra monuimus, I. & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflecterē. Quod non imitatur, quia id in ἄλλος & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit reiectio vocalis brevis, eiusmodi elisio, quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est eiusdem naturae, atque crasis & contractio in uno verbo. Margo A. 1. rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet lector has minutias persequentī. REITZ.

Pag. 59. l. 4. Πέτρας γεωργοῦμεν) Πυθῶνά τε πετρήσσαν vocat in catalogo Homerus. Haec adscripta erant in marg. *Ald.* Wesselingi. REITZ.

ead. l. 5. °Ομηρον) Vid. II. B, in Catal. vers. 26, & Schol. I, 405. Homer. I. c. Πυθῶνά τε πετρήσσαν. Ibi enim Scholiastes docet, *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀσπαρτα — καὶ ἀνήροτα) Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in Paraf. & Rhetor. Discal. natum a fabula insularum Fortunatarum, de quibus Homer. Odyss. IX, Horat. & Lucianus. COGN. Homer. Od. I, 109. SOLAN.

ead. l. 13. Ἑλλησιν) Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. SOLAN. Haec vox in marg. *Ald.* Wesseling. ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adiungenda videatur: & haud scio, an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἑλλησιν probum est, ita iam adiecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen Solanus sic vult, morem gessi. At cum pro certo affirmare non queam, num ipse hunc Codicem inspexerit, an eius collationem tantum ab alio acceperit, dubito, num τοῖς ἄλλοις Ἑλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἑλλησιν ἀγαθὰ solum; ideoque fere alterutrum parenthesi inclusissem. Sed quia amplius delibe-

ranti melius visum, si utrumque coniungatur, quia se sic vere Graecum facit, suosque Acragantiños Sículos partem quasi adhuc Graeciae esse fatetur, a quibus se seiungeret, si ἄλλος abesset, ideo utrumque iam adesse malui. Sic Demosth. saepissime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de coron. p. 486 D. & 476 C. &c. Etsi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Atheniensibus distinguit, ad Hellada propriam respiciens. At Phalaridem suos cives Graecis annumerare, patet supra ex I Phal. c. 6, ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγετε c. 7, παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime se habet. REITZ.

Pag. 60. l. 1. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Δεδν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν) Qui serio haec verba legit, mirum si non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν Δεδν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐποροῦμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν, ac secundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati sumus. IENS. Μετὰ τὸν Δεδν καὶ εὐποροῦμεν Salm. ed. alieno loco: ceterae enim edd. εὐποροῦμεν uno versu serius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν coniungunt. Quam varietatem cum non annotarit Solanus, eam hic addimus, quo Iensii correctio melius intellecta confirmetur. REITZ.

ead. l. 10. Φιλοκρινεῖν) Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut est in Angl. Cod. per stirpes donaria discernere: sequitur enim, καὶ γεγενηλογεῖν τὰ πεμπόμενα. BOURD. Φιλοκρινεῖν proba lectio. Vide Ἀποκρη. c. 4, quamvis ibi Fl. φυλ. ut hic A. habeat. SOLAN.

Pag. 61. l. 12. Τὸ κατὰ τὸν Δεδν) Probe notanda haec phras. SOLAN.

ead. l. 13. Αἰεὶ) Quod magis poëticum videretur, pro vulgari αἰεὶ, ideo edd. perquisivit Solanus, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & supra idem sic habuimus circa fin. 2 Ver. Hist. vel initium Tyran. REITZ.

ead. l. 14. Ποίησωμεν) P. H. B. 2. Αἱ ποίησωμεν. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴδὲ πώποτε) Etsi confundi solet cum μὴδέποτε, plus tamen est: nam hoc nondum, illud nunquam signif. in illo Diogen. Laërt. cuius verba, aliud agens affert Solanus ad 2 Ver. Hist. cap. 18, Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲν νέους μὴδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μὴδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius nunquam reddat oracula, vid. Plutarch. de Oraculor. defectu T. II, p. 409. & seqq. REITZ.

Pag. 62. l. 9. Ἐτι) Melius videtur cum sequentibus coniungi. SOLAN.

ibid. Αὐτὸν καθιστάται) F. Guyet. etiam monuerat, vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum: quod vidi, postquam ipse iam mutaveram. REITZ.

ead. l. 10. Παρ' αὐτοῦ) Ἄν' ἄλλου; GUYET. Si cum antecedentibus coniungas, paulo melius se res habebunt. Sed an sana sint haec, dubito. SOLAN.

ead. l. 12. Βιωτὸν) Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noster utitur. Ita ἀβιωτον quoque Euripid. Herc. fur. 1257, — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβιωτον ὑμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν. REITZ.

IN ALEXANDRUM.

Pag. 63. l. 1. ΑΛΕΞ.) Duos eiusdem aetatis ab hoc diversos memorat M. Aurel. I, 10, 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII π. τῶν γινωσκ. SOLAN. Vide Dodwelli Dissert. Iren. II, p. 215. LA CROZE.

ead. l. 3. Ὁ φίλτατε Κέλσε) Is est Celsus, philosophus Epicureus, qui contra Christianos scripsit, & contra quem scripsit Origenes. Videndus Valesius ad Eusebium. MENAG. Plures fuisse Celsos, monuerunt iam viri docti. I. Celsi sub Hadriano Iurisconsulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celsum ab eo memorat occisum. Vide etiam Xiphil. 256 D. Duos Epicureos agnoscit Origenes: alterum sub Nerone, sub Hadriano & deinceps alterum, (p. 8 contra Celsum) his verbis, Δύο δὲ παρειλήφαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ' Ἀδριανὸν καὶ κατωτέρω. Qui posterior procul dubio hic noster est, cui Lucianus librum hunc suum inscribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Hadriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic scriptus est. Secundo *sesta*: Epicureus enim hic summus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes suum describit, qui id ei passim vitio dat, p. 8, 10, 16, 97, 131, 141, 159, 200, 213, 232. Tertio *liber contra Magos*, quem suo diserte Lucianus assignat, c. 21. Origenes autem, utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53, ὁρᾷς ὡς διὰ τούτων οἰοῦναι παραδέχεται μαγείαν εἶναι, οὐκ οἶδα εἰ ὁ αὐτὸς ὦν τῷ γράσαντι κατὰ μαγείας βιβλία πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. SOLAN. De aetate Celsi male sensisse videtur Dodwellus in Dissert. Iren. & in notis ad fragmentum Phil. Side-tae. LA CROZE.

ead. l. 4. Ἀλεξ. τοῦ Ἀβων.) Fuit eo tempore Alexander qui

dam Sophista, *Peloplaton* dictus, cuius historiam Philostratus scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quamquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque, a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est, Philostratum, hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vid. c. 9, 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ) *Ἐπινοία* vox a librariorum putilagine, pro Attica *ἐπινοία*. Lexicographi tamen eam obtrufere, quasi prox, five proba vox esset. Henricus Stephanus recte omisit. Paret autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est *ἐπινοία*. MARCIL. *Ἐπινοίας* L. *Iunt.* ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis *ἐπινοίας*. SOLAN. *Ἐπινοίας* verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. REITZ.

ead. l. 6. Μαργαρίτας) Confer supra Deor. Dial. 2. Et infra Dial. proximo Alex. c. 17, 25 ac 43 f. & 54. SOLAN.

ead. l. 9. Eis κακίαν) Angl. *in κακία*. BOURD.

ead. l. 13. Αὐγείου βουστᾶσιαν) Allegoria proverbialis in hominem aut rem maiorem in modum inquinatam, quae etiam usus est in Fugitivis. COGN.

Pag. 64. l. 10. Ἐν — δεῦρ' ὑπὸ πύλῃ.) Confer infra huius Dial. c. 44, & infra Tox. c. 59. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ Ἀππ'ιανὸς γὰρ) Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes Epicteti, verum etiam Enchiridion. MENAG. Hunc Luciani locum adducens Vossius, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum Arriani, historiam, cuius hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit, & probat idem vir eruditissimus. De eo etiam quasi mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de libro ipso Apologia intelligenda est. Vide Xiph. in Hadrian. 264 B. Ad Marci usque tempora deducit Photius Bibl. C. 58, pag. 53. Vide etiam Suidam. Circa annum Christi 134 Cappadociae praefuit. Dio 69, pag. 794; quo tempore *Pontu Euxini Periplum* Hadriano inscripsit. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κατὰ τοῦτον ἦν) Fallitur Graeculus. Notum enim est, Epictetum Neronis tempore vixisse. Vide Suidam. CLEER. Ad Antoninos usque vitam produxisse Epictetus traditur; vid. not. ad *Ἀπαιδ.* c. 13. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Τιλλιβόρου) Huius an meminerint alii scriptores, me latet. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ Μινύαν μὲν) Quae sit illa Minya regio, iuxta cum ignarissimis ignoro. Μινύας γὰρ dicta est aliquando Orchomenus in Boeotia, sed quam longe ab Asia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quaedam regio, quae Μυλία dicebatur, non Μινύας. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis, ubi sua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu, Lector, si mihi credis, leges confidenter Μυσίαν. Nam Mysiae provinciae mons Ida erat in Asia, si Asiae vocem latius accipias, & satis vicina Asiae proprie dictae. Ideo nulla est ratio dubitandi, quin nostra emendatio sit vera & proba. PALM. Τὴν τῆς Φρυγίας. Steph. GUYET. Eadem nota, iisdem verbis in ed. Graev. Menagio adscribitur, quam modo ex Guyeti nott. Mss. exhibeo. REITZ.

ibid. Μινύαν) Scholiastes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud Homerum in Catal. v. 18 in Boeotia est, atque adeo a posteriore non diversus. SOLAN.

ead. l. 13. Προσδετον) Quomodo id deprehensum sit, infra narrabit cap. 59. Sic κομῶν προσδέσεις inter muliebria lenocinia apud Philostratum recensentur pag. 931, ubi interpretes & hunc Luciani locum apposite adducit & Clem. Alexandr. Paedag. I, 3, p. 218. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ γοργόν) Τὸ σεμνόν, φοβερόν. GUYET.

Pag. 66. l. 4. Ζεὺ ἀποτρόπαιε) Recte secundum Theologiam gentilium. Quod autem Clemens Alex. 12, 2, — habet προτροπαιοῦς, mendosum est, & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum eius editorem non fugiet, credo. SOLAN.

ead. l. 5. Πολεμίοις) Sic Gall. § 30, ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Aeschylus Prometh. vinct. Ἐρ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πῆμασι. Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὥδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἔχθρους ἰδοίμι. Ex quo Plaut. Asin. Act. 3, Sc. Agedum. Ar. Hem, adspēcta, rideo? utinam male qui mihi volunt, sic rideant. Sic Terent. Eunuch. Act. 4, Sc. 3. Albin. Conf. ad Liv. Urbs gemit, & vultum miserabilis induit unum. Gentibus adversis forma sit illa, precor. Idem Albin. etiam. BOURD.

ead. l. 13. Κέρκωπας — Εὐρύβατον) Nobiles facinorosi. Meminit horum & Aeschines adversus Ctesiphontem: οὔτε γὰρ Φρυγῶνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος, μάγος καὶ γόης ἐγίνετο. Vid. Erasmus ad proverbium, ne in Iampyguum incidas. COGN. Vide Ovid. Metam. XII, f. 2. SOLAN.

ibid. Εὐρύβατον) Vide Erasmus in proverb. *εὐρυβατύνεσθαι* VORST. Scholiastae hic parum notus. SOLAN.

ibid. Φρυώνδαν) Pravitate notum fuisse Schol. ait. SOLAN.

ibid. Ἀριστόδημον) Quem Aristodemum intelligat, nescio: plures enim sunt huius nominis Tyranni; vide Scholium. SOLAN.

ead. l. 14. Σώστρατον) Eum intelligit, de quo supra N. Δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. SOLAN.

ibid. Ρουτιλιανῶ) Sic legit interpr. ex Cod. Flor. BOURD. De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clarissimus illa aetate fuerit. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Ὑπὲρ αὐτοῦ) Lege αὐτοῦ. GUYET. Αὐτοῦ B. 2. In reliquis prave αὐτοῦ. SOLAN.

ead. l. 5. Πρὸς αὐτὸν) Παῖς ἦν πρὸς αὐτόν. Sic Terent. *Nihil ad nostram hanc*, Eun. II, 3, 69. Et paulo post plenius, *ne comparandus ad illum est*. Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. fratris carissimi G. O. Reitzii Belg. Gr. p. 519. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ διαβολῇ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.) Hic locus ap-
prime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque eius
consilium atque institutum nosse disces. Ex animo enim quin
hic sit locus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, in-
quies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis
eos infestatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos ple-
rumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae prae-
tendebant. Reliqui fere ioci sunt, eximiis illis viris nequa-
quam fraudi, si lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πολλοστὸν — μέρος) Utitur hoc Luciani testimonio.
Duker. ad Thucyd. VI, 86, ubi πολλοστὸν μέρος nonnulli
Codd. habent. Sed & πολλοστημέριον dici, ut editum in Thu-
cyd. vid. Polluc. L. IV, segm. 165. REITZ.

ead. l. 13. Ποικιλοτάτην) Vitiose legitur, ὅλως γὰρ ἐπινόησόν
μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς
κρᾶσιν. Ratio linguae postulat ποικιλωτάτην. Id alibi observa-
tum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltra-
tione c. 31, πλὴν ὅτι ποικιλωτέρας αὐταὶ &c. IENS. Ποικιλωτά-
την Iensii emendatio, ut Ὅρχ. c. 31. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Βουλῆσεως) Ibidem non multo post, pro τῷ
ἐναντιωτάτῃ τῆς βολῆσεως σοικύϊαν, rescribe βουλῆσεως. Sic habet
Basileensis anni 1545. IENS. In plerisque impressis βολή-
σεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab alea-
toribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, fa-
ciem vultumque componunt tum maxime, cum alea mini-

me favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu*. Sed utramque nunc B. P. & Iensium monentem laudo, qui βουλῆσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem huius libelli c. 54 — 57, quae verbum hoc mire illustrant, & Thucyd. I, 92. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπέχειν τὸν νοῦν) Iussit in marg. Solanus conferre Th. Magistrum. Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπέχειν modo esse ἐπὶ τινὶ ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμούς omitti, docebunt Bos de Ellipsi, & Elsner. ad Act. Apost. III, 5; ubi de mendico, ὃ δὲ ἐπέειχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra Bosium sentiat, & non ὀφθαλμούς, sed νοῦν, in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέπον εἰς ἡμᾶς. Nec iuvant Elsnerum exempla, quae affert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & Bos habet, ubi ὀφθαλμούς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. REITZ.

ead. l. 8. Ὡς ἐπὶ ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι) Vertit interpres, ut licebat ex stipula coniecere; recte quidem, quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam interpres Graecus anonymus Homeri, ad Odyss. E, v. 214, ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς καλάμης ἐνεστὶν νοῦσαι τὸ κάλλος τῶν τεθερισμένων καρπῶν, οὕτως καὶ ἐκ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἔξιν κατανοῶσαι. Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessorum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paulo supra docuerat, cum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου, (sive, ut Hesychius, τὸ ξυλῶδες τῶν σταχύων) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, aetate effoeta; quemadmodum & καλάμην interpretatur item Hesychius. IENS.

ead. l. 10. Δεομένοις) Angl. βουλομένοις. BOURD. Βουλομ. A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. cap. 17, & passim apud optimos scriptores. SOLAN.

ead. l. 12. Μαγείας καὶ ἑπωδ.) Cf. supr. Misd. c. 40. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.) Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. BOURD.

ead. l. 14. Ἀναπομπὰς) Descouvertes. Ἀναπέμπω, emitto, sursum mitto, Etym. GUYET. Recte Guyetus exponit: nam promittunt magi, se suis incantationibus thesauros alte sub terra defossos, sursum evocatueros. REITZ.

ead. l. 15. Εὐφυνᾶ) Non quidem immerito varietatem quae fuit diligentissimus Solanus: nam *εὐφυνᾶ* requiritur ab recto *εὐφυνῆς*, si paradigmata grammatica spectes, ut ἀληθεία ἀληθῆς & εὐφυνῆ Vorstius etiam margini Basil. 2 adscripserat. Verum neuter videtur attendisse ad exceptionem, quae ea purum tam in α quam η contralii moner, sic ὑγῆν & ὑγιά utrovis more dici, & posterius quidem frequentius, Grammatici iam tradidere. Conf. de Salt. § 74, & Maittaire de Dial. p. 29. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Θῶνος) Anglic. *Θῶνος* & ita interp. BOURD. Conf. Homer. Odyss. Δ, 230. Θῶνος scribitur apud Hom. l. c. ad quem locum manifesto alludit: cum A. tamen P. etiam Θῶνος. Cave autem credas cum doctissimo Philostrati interprete, nomen id fuisse Tyanensem, (ad p. 148.) quem Aegyptium insuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem est, apud Philostr. huius hominis mentionem nullam fieri, quem participem suorum arcanorum Apollonio Noster tam diserte tradit. SOLAN.

ead. l. 5. Φάρμακα) Hoc carmen pluribus in locis est apud Homerum, praecipue Odyss. Δ, quod usurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio ministrant. COGN. Hunc versum vid. ibid. Odyss. Δ, 232. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτός) Angl. οὗτος. BOURD.

ead. l. 9. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων) Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. MARCIL. Huius vitam 8 libris Philostratus describit: hunc Hierocles Christo equiparavit: contra quem Eusebius scripsit. COGN. Secuti hic sumus emendationem Marcilii: nam τῷ deest in nostris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & simul magus, cum Apollonio Tyaneo diu versatus fuerat, qui paulo ante centesimum a Christo nato annum, eodem, quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Huius imberbis adhuc discipulus Alexander: unde facile patet, initio fere seculi secundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis, quae de eo hic traduntur, nondum septuagenarium decessisse sub finem imperii M. Aurelii Antonini, quod ex seqq. patebit. V. quae de bello Marcomannico habet c. 48. SOLAN. Emendationem Marcilii adeo necessariam existimavi, ut eam receperim, contra edd. REITZ. Τῷ πάνυ non comparent in Mss. Reg. 3011. & abesse vult B. de Ball.

ead. l. 10. Τραγωδίαν) Non sic de eo sentiebat Philostratus; qui viri vitam conscripsit, etiam nunc exstantem. Non Eunapius, qui in prooem. ad vit. Soph. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους Δεοῦ, librum eum inscribi iure potuisse censebat, Ante Lucia-

num vix reperiēs, qui eius meminerit. Eruditiss. certe Philostr. enarrator Lucianum cum Apuleio coaetaneo primos facit, praef. pag. 33. SOLAN.

ead. l. 14. Μικρὸν οὐδ' ἂν ἔπενδῃ) Sic Liv. de Scipione XXIX, 1: Nihil enim parvum, sed Carthaginiis iam excidia agitabat animo. SOLAN.

ead. l. 15. Χρονογράφῳ) Forſan χρησιμογράφῳ, ut infra cap. 10. LA CROZE. Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat Solanus, ut ſupra Herod. cap. 4, ubi καὶ ſυγγραφέας καὶ λογογράφους. Vel χρησιμογράφῳ, videndumque, quod hic ſequitur cap. 10 huius Alex. Sed prius malim. REITZ.

ead. l. 16. Κατιόντων) Circulatore mne intelligit? SOLAN. Κατιόντων aliquem legendum conicere, Guyet. ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. REITZ.

ibid. Καταρατοτέρῳ) Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. GUYET.

Pag. 70. l. 2. Παχεῖς) Sic pag. ſeq. & pag. 481. BOURD. V. Ariſtroph. p. 670 A. Et Noſtrum c. 9. SOLAN. Infra addit καὶ ἡλίθιοι, καὶ ἀπαιδευτοί. Et ſic παχεῖς de rudi, ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisq; aliorum teſtimoniis probat Elſn. ad Evang. Matth. XIII, 15, p. m. 67. REITZ.

ead. l. 3. Τους πολλούς) Notum quidem, addito articulo *vul-gus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. Noſtrum ſupra de Merced. cond. c. 9, & infr. hoc Alex. c. 9. Dion. Hal. VII, p. 473, τὸ ἄναρ — ἐν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. Thucyd. interpretatur πένητας, ad L. I, c. 6. Confer Ael. V. H. XIV, 8, ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcentiēs dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in Epiſt. ad Rom. c. V, 15, εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet Gronov. qui verba Arrian. de Exp. Alex. VII, p. 485 ed. Amſt. (ed. Leid. p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἀραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; cum non ſufficeret Vulcanii verſio, in *Arabas, populofam gentem*. REITZ.

ead. l. 4. Ἀποκείροντες — Μακέτιν) Vid. quae dicimus ad Philopat. c. 21, κεκαρμένους τὸν νοῦν καὶ τὴν διάνοιαν. Sic paulo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας προεξυρημέ-ναι. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetm* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. GESN.

ibid. Μακέτιν) Nomen eſt non proprium illius mulieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio,

unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a Kennetto laudarum pag. 117. SOLAN.

ead. l. 8. Πελλαία) Macedoniae civitas est, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellae dracones alere, eosque aestate, frigoris causa, collo circumdare. COGN. Adleverat margini cl. Hemsterh. videndum Ez. Spanhem. de Pr. & Uf. Num. Ant. Diff. IX, p. 655. Quem igitur adiisse non pigebit. REITZ.

ibid. Εὐδαιμονος) Enallage. GUYET.

ead. l. 9. Νῦν δὲ) V. Spanhem. 654. SOLAN.

ead. l. 15. Πολλοὶ δὲ) De serpentibus Pellaeis Casaubon. ad Suet. lib. 3. BOURD.

ead. l. 16. Τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπ.) Vid. Plut. in initio Alex. qui Luciano hac in re adstipulatur. Adde Spanh. 212. SOLAN.

ibid. Ὀλυμπιάδος) Matre Alexandri, de qua Dial. Diog. & Alex. COGN. Origo fabulae de Olympiadis serpente. GUYET. *Pag. 71. l. 3. Θεουκυδίδην*) Thucyd. L. II, c. 1. SOLAN.

ead. l. 6. Τὸν — βίον) Conf. infra Δημ. c. 20. SOLAN.

ibid. Τὸ δὲ θεῖν τούτων) Metus & spes divinationem & auguria repperunt. Qui impense cupiunt, suis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero misere cupiunt, quavis ex re solatium formidinis aucupant. Vide Lucianum in Char. & in Demonact. COGN. *θεῖν* edd. Atticum, neque hic solum, sed multis aliis in locis. SOLAN. *θεῖν* ait Solanus edd. habere; at Parisina habet *θεοῖν*. Vorst. in B. 2. etiam *θεοῖν* adleverat, frustra. Quid in *Iunt.* fuerit, nescio, nam Solanus eam sic mutavit, ut & *θεῖν* & *θεοῖν* inde conficere queas: quare edd. denuo consului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat, alias quasdam edd. nihil abire ab lectione *Iuntinae*, quas tamen *θεῖν* habere cognovi, ideo credo *θεοῖν* fuisse in *I.* Sed Solanum correxisse *θεῖν*, nam cum illa restituta lectione sic reliquae conveniunt. Certe *θεῖν* rectum esse, si testimoniis indiget, confer Diod. Sic. XIX, p. 296 ed. *Bas.* ubi *θεῖν σταδίων*. Et *θεῖν* *ρεοῖν* vid. ex Thucyd. pluraque apud Maittaire de Dialect. p. 34. REITZ.

ead. l. 11. Καὶ Δελφοῦς) Sic in Iove trag. & Icarom. BOURD.

ead. l. 13. Κλάρον) V. de his, quae supra annotata sunt, ad Θ. Δ. XVI. SOLAN.

ibid. Βραγχίδας) De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit Bulengerus de oraculis & vatibus c. 9. GESN. Vid. etiam Olear. ad Philostr. IV, c. 1, p. 140. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Πλίνθους) Sic in Contempl. BOURD.

ead. l. 4. Ὅπερ μείζονας) Angl. ἐπὶ μείζον. BOURD. A. P. & L. ἐπὶ μείζον. Sed nihil muto. v. quae ad Mισθ. c. 12 a me annotata sunt. SOLAN. Conf. mox c. 26. REITZ.

ead. l. 9. Χαλκηδὼνα) In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet Ez. Spanh. p. 117, nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in Strabonis Codicibus antiquis reperiri. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ἐμπόρων) Mirum, ni vox aliqua ante καὶ ex-ciderit. Facile tamen, quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. SOLAN.

ead. l. 11. Προσοικοῦν) Adscripsit Solan. vid. infra in Δι. c. 2, Γαράμαντες μὲνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adiuvetur, credo, coniectura Pellaei; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur: quare πρόσοικον admittere malim, si quis Cod. addicat. REITZ.

ead. l. 13. Τὰ οἰκοί) E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. SOLAN.

ead. l. 17. Τοὺς πολλοὺς) Conf. supra dicta ad c. 6. REITZ.

Pag. 73. l. 2. Κυμβάλοις κροτοῦντα) Quamvis *plaudo* significat, tamen & transitive usurpatur, aequè ac Latinorum *plaudo*; vid. Cerd. ad Virg. Aen. VI, 644. Alii etiam construunt cum accusandi casu, ut Alciph. I, Ep. 12, pag. 50; αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπεκρότει. Sed noster Deor. Dial. XII Ven. & Cupid. etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accusativo autem etiam Hom. Il. O, 453, ubi κείν' ὄχθα κροτέοντες, est vacuos currus quatientes, cum strepitu. REITZ. ibid. Κοσκίνῳ — μαντευόμενος) Cribro vaticinans, stulte de rebus occultis divinans, paroemia sumpta a divinationis genere, quod suspenso circumaeoque cribro peragebatur. COGN. Paroemiogr. BOURD. Κοσκινομαντία, de qua Theocr. Εἶπε καὶ Ἀγροῖδ' ἀλληθέα κοσκινόμαντις. GUYET.

ead. l. 11. Μέτεισιν) Praesens pro futuro: sic ἐστὶ pro ἔσται, & similia, vid. Ienſ. & Hemſterh. Somn. c. 9. Id vero in verbo εἰμι perpetuum fere esse, vid. Commentt. ad Aristophan. Plut. 70, ubi ἄπειμαι, abibo. Et vid. Hemſt. idem dicentem, ad Somn. § 7 f. Adde Long. Past. L. 2, p. 67; iterum 68, καὶ ἄπεισι τοῖς Μηνυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος, & venit Methymnaeis hostis, sat infestus, ut vertit Iungerman. Sed & potuisset hinc abibū vertere. At vix quidquam interest, & alibi de hoc significato agemus. Conf. eund. L. IV, pag. 125, (ed. Moll.

nam altera, ex qua olim priora excerpti, nunc non est ad manum) ἀπειμι τὰς αἰγὰς ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. Lucian. Si alia verba sic posita addere velim; quorsum id abiret? Vid. tamen Alciph. I, Ep. XI, p. 44, φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praefens sit, an fut. 2, vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 65 ἀπολῶ, pro ἀπολέσω, quod alibi agemus. REITZ.

ead. l. 15. Κἄκεῖνοι) Sic ed. I. Reliquae ἐκεῖνοι. Sed malletm γοῦν pro γάρ. SOLAN.

Pag. 74. l. 4. Τπὸ ἐχίδνης δηχθεῖς) Dico ad lib. 2 Heliodor. BOURD.

ibid. Προσισπένπεται) Angl. προπέμπεται. BOURD. Προσισπένπεται, pompa inducitur. GUYET.

ead. l. 6. Μεσόμευκον) Qualem reges Persarum soli apud suos gestabant. Xen. Cyrop. VIII, p. m. 127, 31. Vid. & Athen. V, 215 C. ad quem locum, dum alia optime, ut solet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritis, nescio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. SOLAN. Καὶ μεσόμευκον) Nihil de omisso illo καὶ in plurimis edd. notarat Solanus: nec tanti interesse dicet aliquis. At qui stilo Luciani est assuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etsi paulo post omittitur ante ἄρπην. REITZ.

ead. l. 9. Ὀλεθροὶ) Pestis, perniciēs, exitium. An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. GUYET. Nihil mutavit Solanus, neque ego quidquam mutavi, sine auctoritate edd. aut Codd. etsi adiectivum ὀλέθριοι sic usitatus, & pluralis substantivi ὀλεθροὶ alibi nondum a me observatus est. REITZ. Sic iterum subst. pro adi. infra de Salt. c. 5, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Et Iov. Trag. c. 43, Pseudol. c. 17 & 18, ac Dial. Mort. IX, 4. Ita ut vulgatum non sit movendum. IDEM in Addend.

ead. l. 12. Περσείδης) Περσείδης. GUYET. Parum abest, quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius: vereor enim, ut media longa inveniatur alibi Περσείδης. Nam brevis est ap. Aristoph. Vesp. 1132. Etsi ibi Persicam vestem significat, est tamen id adiectivum quoque. Potest ergo iam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At si a Περσεύς formatum dicas, longa poterit esse; verum & tum Περσείδης diceretur, aequē ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεύς. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτως) Sic enim emendavimus, cum antea legeretur οὗτος, nullo, aut certe Luciano indigno, sensu. Ratio emendationis per se patet. Vide autem cap. 39. SOLAN.

ibid. Ποδαλείριος) *Podalirius* Aesculapii filius, cuius se filium fingebat Alexander. V, c. 39. SOLAN.

ead. l. 15. Τρίκκης) Lege, si lubet, Orig. c. Cels. III, p. 113, 2, ubi inter urbes recensetur, in quibus miracula sua edere credebatur Aesculapius. V. etiam Avien. Arat. v. 206, & Strab. IX, de templo Aesculapii in ea urbe celeberrimo & antiquissimo. Est autem urbs Thessaliae, cuius & Hom. meminit in Catal. 236, ubi natus dicitur Aesculapius; Strab. XIV, p. m. 446 A. SOLAN.

ibid. Στύεςσαι) Male in Anglic. Cod. στέλλεςσαι. Vocem στύεςσαι alibi interpretor. BOURD. Στέλλεςσαι praeter A. P. & L. longe, mea quidem sententia, melius, quam ut in impressis est, στύεςσαι. Sensem vulgatae aperiet Aristoph. Lysistrata, eundem fere, quem alibi per οἷστρω φέρεςσαι, aut simile quid, effert. V. 'Ον. c. 33 bis, & 51. Sed nec castior solum vox στέλλεςσαι, sed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior, & Nostro familiaris. V. Νιγρ. cap. 2, 3, & passim. SOLAN. At versio Gesneri στύεςσαι servat. REITZ. Nondum poenitet τοῦ στύεςσαι in versione servati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio satirica. GESN. Reposuimus edd. vet. lectionem στύεςσαι, quam agnoscit etiam Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Εὔρητο) Minus recte in Angl. Cod. εἶρητο. BOURD.

Pag. 75. l. 2. Κατὰ Τύρσιν) Descriptio Abonoteichi. SOLAN. Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλεξανδρος, vel ἀλεξητῆρ auxiliary, plenius exposita apud L. Bos ad Evang. Ioan. I, 4, pag. 52 & seq. Sed quia eadem per compendium enarrat Solanus, Bosium non excribam. REITZ.

ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρ) Ineptorum versuum bonam interpretationem dare, ne, si possem quidem, vellem. Non est hic quidquam ingenii, sed, ut in toto hoc genere, stribligo dictionis, stupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, castrum, significat: notatur itaque Ἀβωνουτεῖχος. *Aufoniorum* mentio indicat, sub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* est A, tres decades Α & c. Ἀλεξητῆρ nomen retinendum fuit in versione. Metuebat astutus Apollo, ne non satis clare apud Paphlagonas signasset nomen prophetae sui per notas numerales ΑΛΕΞ. nisi adiiceret, eas primas quatuor literas esse in voce Ἀλεξητῆρ. GESN.

ead. l. 3. Ἐκ πρώτης) Aenigma est, quo (ΑΛΕΞ) ανδρος describitur.

A. 1.	4) 96	} 24
Λ. 30.	8	
E. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	—	
	00.	

Summa 96, per 4 divisibilis.

Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud Apollod. III, p. 93 A. SOLAN. Literae numerorum potestate in *Ald.* 1 *W.* ita huic & sequenti versui superscriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia Solanus iam indicavit, non repetam. REITZ.

ead. l. 7. Διὰ πολλοῦ) Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. GUYET. Recte Guyetus, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & Aristoph. Plut. 1046, Ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur, *opinor, quod te iam diu non viderit*. Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet Long. Past. IV, p. 106 ed. Moll. Παρεκελεύετο δὲ καὶ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων πιαίνειν τὰς αἴγας ὡς δυνατὸν μάλιστα πού, πάντως κακείνας λέγων ὅψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον διὰ μακροῦ, herum illas omnino post longum intervallum esse visuras. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος) De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. BOURD.

ead. l. 13. Ἀνθρωπόμορφόν τι) Figuram videbis in nummo, quem ad cap. 58 exhibebimus. SOLAN.

ibid. Κατάγραφος) i. e. *pistia*, *ποικίλη*. Κατάγραφος idem; quod κατάγραπτος. Catull. *Catagraphosque Thynos*. GUYET. Locus Catulli est in Epigr. 22 ad Thallum, ad quem vid. observatt. Vossii p. 63. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἄνδρος) Ita scriptum erat, quod per compendium significat Ἀλέξανδρος; alioqui ἄνδρος corrigendum, quod tamen ad sensum deterius; etsi enim ἄνδρος mox sequitur apud Lucianum, tamen literae illae Λ & Ξ non sunt in ἄνδρος, ideoque prius verum esse existimo. Nam si ἄνδρος hic significat residuum nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia sensus nullus apparet. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Μέλαινα) Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui Suidam consuluerit. De Aesculapii forma vid. Ovid. *Metam.* XV, 654. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῇ) P. non ut in reliquis αὐτῇ. SOLAN.

ead. l. 9. Συλλαμβόμενον) Minus commode in Anglic. Cod. συνθλιβόμενον. BOURD.

ead. l. 16. Ἐνθεάζοντες) Angl. ἐνθεαζόμενοι. BOURD.

Pag. 77. l. 1. Δειζομένην) Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δειζομένην ἐναργῇ τὸν Θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῇ τὸν Θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δειζομένην. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ἦδεν (ὁ Ψευδομαντῆς) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλη τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret. IENS. Δειζομένην mihi fere melior videbatur, quam si δειζομένην dixisset; non modo quia palam additur, quo significatur, Deum ante non conspicuum, nunc omnibus spectandum iri propositum; sed & quia c. 12 f. praedixit, *cum appariturum*. Tum etiam propter singularem verbi δεικνύμι energiam, quam vid. ab Hemsterh. indicatam Somn. c. 8, ad verba εἰδείξε τὸν Δία· quod hic quidem non prorsus idem est; sed gloriatur urbs quasi numine praesenti, quod iam publice posset omnibus re ipsa demonstrare. At si quem sequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, sed media forma hic ponatur, ille δειζομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa usitatum esse. Sic Hom. II. 7, 700, Πηλεΐδης — εἶπεν ἄεθλα δεικνύμενος Δαναοῖσι — & alibi saepe. Sed cum Iliad. I, 196, pro *data dextra recipere*, positum dicar Scholiastes, qui ad verba τῷ, καὶ δεικνύμενος, ait, δειξιόμενος, φιλοφρονούμενος; unde & S. Clarke ea reddidit, *eos autem dextra prehensens* &c. ideo, inquam, & hoc sensu poteris vulgaram accipere. Nam *recipiendi* notionem iam praefero, relict. § 10. REITZ.

ead. l. 3. Ἐτεθήπessαν) Conf. supra Scyth. c. 8. REITZ.

ead. l. 4. Φωνάς) Hoc forsitan imitatione verorum per Christianos miraculorum. Observa etiam, distingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐβρ. ἢ Φοινίκων) Sed quas hic ut diversas ponit, eiusdem tantum linguae dialecti erant variae: qua de re consule, si lubet, Grotii not. No. 1, ad lib. I, cap. 15, de verit. relig. Christ. &c, qui eam rem fuisse prosecutus est, Bochart. de lingua Phoenicia & Punica lib. II, Geogr. Sacra. SOLAN.

ead. l. 9. Προφκοδομημένην) Ceteri Codd. προφκονομημένην.

BOURD. In ed. Fl. ut edi curavimus, προκονουμ. In P. & Cod. B. mendose προκονουμημ. In rel. προκονοδημένην. SOLAN.

ead. l. 10. Πηγὴν) De oraculi fonte metaphorice intelligendum: patet enim, non fuisse verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. Arrian. in Epict. p. 239 C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. SOLAN.

ead. l. 12. Τύχην ἀγαθὴν) Flor. τύχην τῇ ἀγαθῇ. BOURD. Non temerario consilio illud τῇ inseruimus: nam & sic infra c. 38 huius Dialogi. Et si & alibi omittitur, ut in Vit. auſt. cap. 2 fin. & cap. 19 pr. Item Catapl. c. 7. Ac Deor. Dial. X, & Timone &c. REITZ.

ead. l. 16. Πόματος) P. & ed. I. στόματος, quod minime spernendum. SOLAN.

Pag. 78. l. 12. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὲν Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης) Miror versiones virorum insignium. Ipse Erasmus, non ex Coronide per Iovem, id est, cornicula, (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice: quae sic contraxit Benedictus, non ex Coronide per Iovem, hoc est, non ex cornice. At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit, quam Corone? Certe non. Coronis enim Larissaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aesculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocicae telluris apud Ovidium ab Neptuno stuprata, nisi intervenisset per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc postremam simpliciter de ave cornice accipere possumus, ut & per literarum convenientiam al ludat ad praecedens, & per significationem & appellationem volucris ad sequens. Neque vero probari potest id, quod scripsit in Gallica versione Sponius, tenant en sa main Esculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois, & quod addit in margine, C'est qu'il étoit fils de Coronis, qui signifie Corneille. Neque mox satis bene οἰκίσκον reddidit aedículas, cum exigatur numerus singularis. GRON. Optime verterat Erasmus: quamquam aliter viro clarissimo visum. Optime etiam Sponius. Ludit scilicet in ambiguo vocum: quia Coronis mater Aesculapii erat; v. c. 38, Ovid. Met. II, 569, & Apollod. III; quod nomen fere idem est cum κορώνη, quod cornicem designat. Non, inquit, iam Coronidis filius, aut cornicis, sed anseris, quia nempe ex ovo anserino exclusus. SOLAN.

ead. l. 13. Γεγεννημένον) Sic putavi rescribendum pro vulgato γεγεννημένον; nam est a γεννάω sic enim recte mox c. 18 scribitur: sic recte erat Abdic. c. 9 bis, adde c. 10 eiusd. Abdic. & 18, v. 46. Sic plus quam sexcenties recte apud LXX,

& in Novo Foedere. Sed tam saepe in hoc verbo *et* alterum in compluribus edd. omisum est, ut iam earum consensum nihili faciendum existimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56 γεγεννημ. rursus est, item cap. 23 huius Dial. a γένομαι. Et interdum nihil interest, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in eiusmodi casibus edd. priscas sequar; ubi vero significatione τοῦ γίγνο distincte opus est, ibi *vv* duplicabo, quoties ad id animum advertero. REITZ.

ead. l. 15. Ἡμέρας) Nesciebam, quid Gesnerum impulerit, quod ἡμέρας pro accus. plur. acceperit, cum pro solita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, structura, sit genitivus singularis, ut supra Tyrann. c. 1, δύο τυράννους ἀποκτείνας μιᾶς ἡμέρας, ut 1 Ver. Hist. c. 10. Et Tox. c. 52, & alibi non semel. Servari ergo potuisse putabam priscam versionem, quae *interdiu* habebat; etsi noram, & accusativo casu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut Long. Past. 2, p. 43, συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Iterum pag. 46 ed. Iungerm. Tertium L. IV, p. 106 f. ed. Moll. ἀπάγων (αἵγας) τὸ δειλινόν. Quare ambiguum alicui videri possit, sitne ἡμέρας plur. an sing. Postea vero didici, Gesn. τινὰς intellectum velle, ut in Evang. Marc. 2, 1, δι' ἡμερῶν. REITZ.

Pag. 79. l. 2. τοὺς ἐγκεφ.) Mira phrasis. Sic tamen omnes libri. Quid vero Marcil. voluerit, haud facile est coniciere; nisi forsan pro eius ἐξηρημένων legendum sit, ἐξηρημένων, eo nempe sensu, quo vertunt—*cor esset exemptum*. V. autem Δραπ. c. 14, & Φιλοπ. c. 26. Adde & Plut. 1482, 2, si forte quid lucis hinc affulgeat. SOLAN.

ibid. καὶ τὰς καρδίας προεξηρημένων) Προεξηρημένων. Itaque sequitur πρόβατα, p. seq. (immo statim vers. seq.) MARCIL.

ead. l. 12. Ἐκείνου) τοῦ δράκοντος. GUYET.

Pag. 80. l. 5. καὶ ταῦτα, ἀνθρώπ.) Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρώπων. καὶ ταῦτα καὶ διδασκόν, absurde prorsus. SOLAN.

ead. l. 8. τὸ ἀντίθυρον) Συμπ. c. 8, ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Oik. cap. 26, ubi femineo genere occurrit. SOLAN. Utitur & Homer. Odyss. Π, 159, Στῆ δ' ἐ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσεὺς φανείσα. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 2. Πονηρὸς) Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πόνηρος miser, & πονηρὸς malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra de Merc. cond. ad cap. 23. Etsi credo, posteriorem diem hanc distinctionem invenis-

se, cum in origine unum & idem fuerit; utrumque enim est *πόνος* & *πένομαι*. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. REITZ.

Pag. 81. l. 8. *Πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*) Deleverat Solanus ταῦτα & καί, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abesse credo: verum quia facilius est omissio, quam eiusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38, *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα προσημῶνάντο*, & alibi non semel. Sic & *τοσαῦτα* & *τοιαῦτα* coniungi amant. Long. Paft. L. 2, p. 63, *τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες*. REITZ.

ead. l. 9. *Τὰ τοιαῦτα*) *Fl.* ed. & P. Codex; cum nulla diverfitas in collatore sit notata. In reliquis *ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα*, minus concinne. SOLAN.

Pag. 82. l. 1. *Εἰκόνες*) Infra ad cap. 58 videbimus, nummos etiam cufos cum imagine & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam Goltzius in nomine erraverit, cum *ΓΛΥΚΩΝ* legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama eius pervenerat. SOLAN.

ead. l. 3. *Γλύκων*) Cognomen hoc: Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander, ut ex prophetia patet, quam supra c. 10 legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari iubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi Spanhem. 213 & 721. SOLAN.

ead. l. 6. *Φῶς ἀνθρώποις*) Sic Graecos vocare hominem, qui ingens emolumentum, magnam salutem affert hominibus, monet L. Bos ad Ev. Ioan. I, 4, ubi legas: *καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων*, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex Hom. II. Π, 39, & Aristoph. Pl. 69 confirmat. REITZ.

ead. l. 8. *Ἀμφιλόχου*) In omnibus libris legitur *Ἀντιλόχου*. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis unquam fando audivit? Amphilochem vero & Noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroë illo narrantur, omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in *Εκκλ.* c. 12, oraculum, *Cilicia*, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem *Φιλοφ.* c. 38, in *Dial. Mort. III*, & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi huius Amphilocho meminerunt & alii, *Plut.* 999, 2, & 771; *Xiphil.* in *Commod.* p. m. 290, *ἐστὶν ἐν Μαλλῶ* (sic enim emendandus ex Nostro aliisque *Xiphil.* pro vitio *Μαλλῶ*) *πόλει τῆς Κιλικίας Ἀμφιλόχου χρηστήριον καὶ χρᾶ δι' ὀνειράτων*. Unde patet, eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae

Luciani hac in parte confirmat. Clem. Alex. etiam *πρωτ.* p. 9, 1. — Haftenus de oraculo Mallensi: de alio eiusdem oraculo supra etiam dixi ad Dial. Mort. III; nunc de ipso *Amphilochi* incidit quæstio. Dicitur nempe hoc in loco, *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius*, innui viderur. *Ἐναγούς ἀνθρώπου καὶ μητραλοίου υἱὸς ὢν*, *Ἑκκλ.* c. 12; & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud Apollod. p. 83 A. B. Sed de ea quæstione vide, quæ ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit Orig. c. Celf. p. 131, 2, eumque in ea regione oraculum habuisse: quod ut confirmare non possumus, ita nec reiicere. Quæ ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & ap. Plut. 771, iis, quæ in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiam si Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem discrete *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV, p. m. 464 B. *Amphilochi* aliud oraculum fuisse in Aetolia ait I. Caes. Bulengerus; cuius meminisse ait Aristidem Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem I. Caes. Bulengerus tradit ex Euseb. III, Virae Const. c. XCIX. AG. VII, 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nulla fortis redditæ, nulla futura prædicta; sed tantummodo sanationes morborum dicantur factæ, quæ ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. Arist. Πλ. Idem c. LIV meminit alterius oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta essent, incidi in Heinsii ad Ovid. notas, in quibus ad Rem. am. 455 video, virum cl. eodem, quo ego feci, modo hic Lucianum emendasse. SOLAN. *Antilochus* nescio quomodo locum hic occupaverit *Amphilochi*, cuius oraculi & Noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. GESN.

ead. l. 9. Το ἐνδ. λαβ.) Το ἐνδύσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse; vid. Pollux I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in Iulian. Ep. 41, p. 421 Lips. *Ἐπεὶ δ' αὐτὸς ἡμῖν τοῦ μέλους τὸ ἐνδύσιμον μνηστέυεις κ. τ. λ.* quem locum interpretatur Budaëus, & totum hoc ἐνδύσιμον copiose illustrat. GESN.

ead. l. 11. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας) Sic supra Abdic. c. 1 f. SOLAN. *Ἐκπεσὼν* — ἀφικόμενος — ἀπῆλλαξε) En duo participia

iuncta sine copula: quod non ita frequens Nostro, tamen recte se habet. V. Evang. Luc. V, 25 & 28. Alciph. I, Epist. 4, pag. 20. REITZ.

ead. l. 14. Δύ' ὀβολούς) Cf. iterum infr. 'Εκκλ. c. 12. SOLAN. Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22 & 54. REITZ. | *ibid. 'Εκείθεν οὖν τὸ ἐνδύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεός, ῥητὴν τινα προειπὼν*) Mf. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνευ τοῦ προειπὼν forte ῥητὴν τινα ἡμέραν ἀνέστη προειπὼν, definitam diem surrexit praedicendo. Surrexit praedicens certam diem, qua Glycon sit oracula editurus. Vide autem de hoc Glycone, Abonoteichitarum ficto oraculo, Ez. Spanh. Diff. III de Us. ant. numif. GRAEV.

ead. l. 16. Ῥητὴν τινα) Scil. ἡμέραν. GUYET. Quia Solanus sic iussit, & tribus testibus niritur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in similibus locutionibus; vid. L. Bos p. 59. Verum post ῥητὴν omitti, uno hoc Luciani testimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etsi omitti posse non nego. REITZ.

ead. l. 17. Ἡμέραν) Sic G. P. & ed. I. nisi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis Graev. quod attinet, ab imperitis librariis descriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνευ τοῦ προειπὼν, i. e. sine verbo προειπὼν. Ita etiam stare posse sententiam, nemo, credo, negabit: immo, ut quod sentio dicam, venustior sensus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Ceterum pro vulgato μαντεύσεται ed. I. habet μαντεύεται. SOLAN.

ibid. 'Εκέλευσε) Tacit. An. II, 54, Colophone sacerdos numerum modo consultantium & nomina audit. SOLAN.

Pag. 83. l. 1. Ὁ μάλιστα) Sic Mf. Reg. 3011. In impress. aberat ἄ.

ead. l. 6. Ὡς) Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ quasi inferui, quod Gesn. haud aegre feret. REITZ.

ead. l. 7. Σεσημασμένον) Eodem modo oracula sua reddebat Iuppiter Heliopoli; vid. Macrobi. I, 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοφ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπογεγραμμένην) Ab iis, qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur, quam ὑπογεγραμμένην. Quin hoc & sequens tantum caput conferentes dicent, ὑπογεγρ. falsum esse: clausi enim & obfignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo solum consistebat, quod oraculum intelligere posset contenta, non laxatis vinculis ac signis, libroque non

aperto. Ad hanc fraudem tegendam responsa debebant exterius inscribi, non intra librum ipsi quaestioni subscribi; alioqui enim fraus nimis crassa etiam suspecta fuisset multitudini. Et Lucianus artificium clam resignandi libellos detegens, diserte prodit, pseudopropheta ea, quae quisque sciscitabat, sic legisse, inspexisse, non addens ibi quoque subiecisse responsum, quod non omisisset, si verum foret. Immo & deinde cap. 21, exponens artem signa tollendi, rursus ait, impostorem signo sublato *libellum legisse*, ac statim denuo clausisse. Ubi rursus narratur, *lectum tantum libellum*, de *subscriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, sed postea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed *ὑπογεγ.* tamen verum est; nec significat adeo locum, ubi scriptum sit responsum, sed relationem ad quaestionem propositam. Et sic rursus est hac Diff. c. 49 & 53. Sic *ὑπὸ* in compositis solet responsum significare, ut in *ὑπολαβεῖν*, aliisque, ut apud Aesop. Fab. 69, καὶ ἢ ὡς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio *ὑποτυχεῖσα*, *occurrens*: quod ad nostrum tamen scopum idem est. Sed Fab. 88, *ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος*, & alibi. Sic *suscipere* pro respondere, Virg. VI. 723. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς ἔπος) Hic significat *pro re nata*, vel *ad rem appositae*: quod quidem notum. Nam etsi *carmine* respondere solitus sit, & locutio οὐδὲν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem sit, quod *nihil ad rhythmum*, tamen *πρὸς ἔπος γράφειν* significare *carmina conscribere*, non video. REITZ.

ead. l. 12. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥίνα) Saepe utitur hac phrasi, ut Mort. Dial. VI &c. SOLAN.

ead. l. 13. Πάνυ) P. & ed. I. SOLAN.

Pag. 84. l. 6. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη) Adscripserat la Croze: vid. nott. Zacagnii in Disputat. Archelai pag. 27. Sed non satis indicans, ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non possum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. REITZ.

ead. l. 12. Ἐκ πίττης Βρυττίας) Saltem debuerant editores facere *Βρυτίας*, ut in versione exhibuit quoque Erasmus. Sed ex illa ipsa literae ταν duplicatione odoror, dubium nullum esse posse, quin Lucianus scripserit *Βρυτίας*. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios usus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. 33. Insulse ad oram libri sui rerulit Sponius *poix Berittienne*. GRON. Auctor, exponens, quid sit collyrium, *σκευαστὸν δὲ τοῦτ' ἐστίν*, inquit, *ἐκ πίττης Βρυττίας καὶ ἀσ-*

φαλτοῦ. Sagacissime vidit Gronovius pag. 1034, (ed. Graev.) legendum ἐκ πίττης βρυττίας plane enim ita editio Flor. IENS. (βρυττίας legendum cum Dioscor. vel βρηττίας v. Strabon. Vorst.) Secuti sumus scripturam ed. Fl. qua confirmatur emendatio Gronovii & aliorum. In reliquis βρυττίας legitur. V. Leop. IV, II. Plut. vit. 997 f. Goltz. in nummis M. Graeciae tab. 24 βρηττιοι. Et AG. VII, 414, & IV. SOLAN.

ead. l. 13. λίθου τοῦ διαφανούς) Suidae φεγγῆται λίθοι. Hic lapis inter deperdita numerandus, si talis fuerit, qualis ab Aristoph. Scholiasta describitur in Nub. II, Sc. 1. Sed hallucinatur ibi Scholiastes, & ex ipso Arist. satis patere videtur, crystallum fuisse, ita conformatum & expolitum, ut soli obiectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris nostris convexis curiositatis fere gratia praestamus. Suidae & Scholiastae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in ed. Suidae, quam parat contubernalis meus vir erud. Lud. Kusterus, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen, quae de lapide Bononiensi habet in sua Chimia Lemery. Sed ad Lucianum redeo. Quid hic est λίθος διαφανής; Crystallumne, an filix pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: sed de eo iudicium sit penes viros illos strenuos, qui naturae arcanis impigre scrutandis operam optime collocant. V. Leop. (de lapide speculari videndus Aegineta.) SOLAN. Apud Aristophanem vitrum vel crystallum intelligi, alia occasione diximus, & ex ipso inspecto satis patebit unicuique; nam additur τὸν ὕαλον λέγεις; At quis lapis hic intelligatur, parum refert: nam quovis lapide possis ad id uti, modo satis duro, & in pulverem tenuissimum redacto, ut calefactus non dehiscat. In simulandis enim antiquis nummis, vel signo faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, Venetiaanschen Tripel vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. REITZ.

Pag. 85. l. 4. Τίτάνου) Attice hoc dictum. SOLAN.

ead. l. 11. Κατὰ Μάγων) Celsi libri contra magos. GUYET. Perit hoc praestantissimum Celsi opus, quo praestigiatorum arcana patebant. Meminit huius & Origines c. Cels. pag. 53. Cuius verba ad initium huius libri exhibuimus. Meminit in praefatione etiam Diog. Laërt. librorum de magia & magis ab Aristotele & Hermippo scriptorum. Suidas etiam Antistheni librum, cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; sed de hoc Celsi opere tacent. SOLAN. Guyeti observatio tangit pristinam versionem, quae de magorum artibus habebat; quod versio Gesneri

iam sponte correxit. REITZ. In marg. MSti Reg. 2954 ad v. κατὰ Μαγῶν hoc legitur Scholion: Οὗτος ἴσως ὁ Κέλσος, κατ' οὐτὰ Ὠριγένους συγγράμματα.

ead. l. 14. Ἐχρη οὖν, καὶ ἐθεσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χράμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων) Vertunt: redderetur igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius. Ultima verba non respondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mf. τὸ εἰκαστικόν, sagacitatem verosimilia dicendi iungens sollertiae ingenii. Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophista sunt artes, quae iuvantur verum, & magna verisimilitudine exprimunt. Erat ingenio praeditus sagaci Alexander in divinanda & deprehendenda verisimilitudine, quae facultas aliis ingenii donibus accesserat, apta inprimis ad mimum illum decenter agendum. GRAEV. Ἐχρη) P. In reliquis ἔχρη. SOLAN.

ead. l. 15, Εἰκαστικόν) G. P. L. Reliqui τὸ εἰκὸς. SOLAN.

ead. l. 16. Λοξὰ καὶ ἀμφίβολα) Vid. Orig. contra Celsum p. 53 ed. Cantabrig. LA CROZE.

Pag. 86. l. 5. Εὐδοκίμων) Addiderat Solanus legendum ἡνδοκίμων. Sed in hac diphthongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad 1 Ver. Hist. cap. 13 ad verbum τετάχατο. Adde Iungerm. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμεν aequè dici atque ἡνχόμεν. (Immo frequentius) & sic εὐχοντο Homer. Iliad. Γ, 296, & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abiectum. Idem ex Hesych. & Pind. allatum vid. ap. Maittair. de Dialect. pag. 276 B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi dixeris ἡν magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in Nostro observavi. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ λίπους) Ait, illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmidēs, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. Fatue interpres, ex adipe suilla confectum, cum sit ex adipe ursina. Ἀρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. Sed in Mf. legitur αἰγείου caprina adipe: quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus profunt, ut ex Plinii lib. XXVIII, aliisque medicis constat. Nec αἰκονα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significantur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, c. 11, ut

& Paulus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi *κυτμίδα*, hoc est *ἀκοπον*, oraculum seu impostor iussit adhibere *πρὸς ὁδὺν πλευροῦ*, *ad dolorem laterum*. GRAEV. Benedi-
ctus *adipe suillo*. Certe accuratior Erasmus *urfino adipe*: etsi enim dicebatur *ἄρκτος*, tamen quàm frequens in eo vocabulo fuerit omisio literae *ταυ*, ipse Lucianus in *Demonacte* ostendit, a quo ait *Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δόρατι φιλοσοφοῦντα, οὐκ ὄνῳ-
ρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον* appellandum. In *Amoribus*, placuit Luciano variare; quippe-cum dixisset, *λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταύρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κρὶς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μὲν εὐγὰς μεταδιώκουσι κάπροι*, in sequentibus reddit, *οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες*. GRON.

ibid. Αἰγείου) Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & Solanus vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum *ἀρκείου*, quod idem est atque *ἀρκτηίου*, sanum sensum exhibet, eligat id, qui voluerit, quique *urfinum adipem* ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat: quo considerato & ego vulgatam praeferrem. REITZ.

ead. l. 8. Ἔσται πάντα) His Luciani verbis utitur I. Elsner. ad probandam phrasin Ev. Marc. XI, 24, ubi *καὶ ἔσται ὑμῖν* vertit, & *dabitur vobis, impetrabilis*. Recte quidem: verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient, fient*, veluti & infra Icarom. cap. 22 pr. *ἔσται πάντα, ἣν δ' ἐγὼ, fiant omnia*, (scil. quae iussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo Polyb. I, cap. 45, *τὰς κατὰ κοινὸν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς*, quod idem Elsner. *ibid.* affert. REITZ.

ead. l. 9. Ἐγὼ) Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit, *si Alexander vates meus me rogabit*. REITZ.

ead. l. 11. Δραχμὴ) In reliquis Amphilocho fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio, quae summa rei erat, antecellere sese voluit homo callidissimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipsa priore summa maius. SOLAN.

ibid. Δύ' ὀβολῶ) Vid. supra c. 19, *δύ' ὀβολούς* plurali numero dicit; sed ut posteriores Graeci duali rarius usi sunt, ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiscue

sunt usi. Sic Noster Somn. § 6, *δύο γυναῖκες λαβόμεναι τῶν χειρῶν*. Ubi post *δύο* pluralem habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem usitatus in membris, quae natura bina sunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rursum ait *τὸ θεῖον ἀμφοτέρω*, at contra paulo supra, *δύο ὀφθαλμούς*. Sic Homer. dualem & pluralem coniungit admodum frequenter, ut Iliad. I, 197, *Χαίρετον ἢ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον* &c. Exempla ex Luciano antiquioribus familia plena manu congeffit frater optimus G. O. Reitzius in Belg. Graeciff. p. 50—52. Addo, quod rarius, si verum est, dualem pro plurali in Homer. Iliad. I, v. 182, ab Scholiaste notatum in edit. Hervag. pag. 161. *Ἐνιοῖς* ait, *δὲ λέγουσι συμπεπρεσβυκέναι καὶ Φοίνικα. καὶ οὐδὲ εἶναι τεκμήριον τὸν παρὰ τῷ Ποιητῇ ἀριθμὸν. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ πλείονων αὐτὸν τετάχθαι ὥς καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ νῦ τοι οὐ χραίσμασιν ὅσοι θεοὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ ἄσσον ἰόντες, καὶ ὥς ἐπὶ, τὸν Κούρω κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα*. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc *ἰόντες*, quod est ex Il. A, 567, pro duali accipiunt, cum sit pro dativo *ἰόντι* positum, recte pluribus demonstrat S. Clarke ad eum versum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falsam esse Scholiaetae observationem, de qua Clarkius tacet; etsi rursus ei assentior, versum illum Il. I, 182, *τὸ δὲ βᾶτην*, ad Aiacem & Ulyssē solos referenti cum Schol. Victorian. Nam exemplum illud Scholiaetae, quod ex Odyss. Θ, 48, est petiit, ubi *Κούρω δὲ κριθέντε δύο καὶ πεντήκοντα Βητην*, iuvenes vero electi duo & quinquaginta *ibant*, manifestum dualem nominis & verbi habet, numero 52 virorum adiunctum: ira tamen adiunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* sine *πεντήκοντα* spectatum, trahi queat: quasi bimembris esset oratio, *illi duo ibant, & quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur: etsi discretio ibi maior, tamen ad illustrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari posse arbitror, ut perinde sit: nam omnis quidem dualis est pluralis, at non in verse. Si cui autem certius constet, dualem nihil aliud esse, quam antiquam dialectum Atticam, seu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis existimat; velim apertiora testimonia producantur: nam & illud Homeri Il. Δ, 452, — *Χεῖμαρροι ποταμοί, κατ' ὅρεσφι ῥέοντες—συμβάλλετον*, de duobus fluviis recte intelligitur. REITZ.

ead. l. 12. Οἰνῶρις) *Οἰνείης*. GUYET. Quaestum, quem A-

lexander impostor reddendis oraculis fecit, exponens Noster, ait, Ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολῶ. μὴ μικρὸν οἰνθεῖς, ὃ ἑταῖρε, μὴδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *constitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum istud censeas, mi sodalis, pretium, neque quaesitum hunc fuisse exiguum &c. quem alium haec verba sensum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰνθῆς. IENS. Οἰνθῆς L. In reliquis prave οἰνθεῖς. SOLAN.*

ead. l. 14. Ἀνὰ) L. ἄμα, quod ut non spernendum, ita minus elegans existimo. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀνανήφορες) Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. Suid. in ἀνέφερον sed si Codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀνανήφορες scriptum sit in optimis; ut Ἐνυπ. c. 7, Ἐρμ. cap. 84, qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὀρχ. cap. 84. SOLAN. Ἀναφέροντες) Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀνανήφορες aptissimum foret, quod Solanus in texum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter Suid. etiam me monet locus Long. Past. III, p. 124, εἴτα ἀνενέγκων ἐθάρρει, dein se colligens animum recipiebat. Recte enim & ebrii ad se redire dicuntur, postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur absentes, ut est in proverbio, absentem laedit, qui cum ebrio litigat. Ideoque vulgatam studiose potius conservandam, quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. REITZ.

ead. l. 5. Χριστιανῶν) Notandus probe hic locus, non ideo tantum, quod, crevisse iam numerum Christianorum in his oris, hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur: quod ideo observandum inprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. SOLAN.

ead. l. 10. Μολυβδίνας) In omnibus legitur μολυβδαίνας. quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. SOLAN. Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in Lexiph. cap. 5 eod. modo edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat Solanus, sine auctoritate; utitur quippe Homer. Il. Ω, 80, Ἥ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίῃ, ὀρμιζῇ. At substantive ponitur apud Homerum. Revera tamen adiectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex Athen. docet Stephanus. Et an non adiective usurpat Noster infra l. c.?

Quidquid sit, etsi *μολυβδίνας* hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. REITZ. *Μολυβδίνας* Mf. Reg. 3011.

Pag. 89. l. 1. Καὶ μόνω τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἶδόντι) Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis*. Plura testimonia congeffi ad Laërtii Epicurum. MENAG.

ead. l. 4. Ἀτεγκτος) Sic rursus infra utitur Dial. Meretr. XII. SOLAN.

ead. l. 8. Τοὺς περὶ Λέπιδον) Non debuit verti, eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an philosophus? aut privatus, sed doctus tamen? De eodem cap.

43. SOLAN.

ead. l. 16. Μάλβακα) A malva Latino μάλβα, μαλβακίς, μάλβαξ. MENAG. Ne quis temere damnet versiculum Latinum, quem, licet absurdum, sic satis putamus ob id ipsum respondere Graeco, qui nempe ab ipso auctore ut ridiculus & nullius sensus proponitur. Μάλβαξ forte est ex Latino, *Malvaceus* caulis, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάχεια &c id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui respondet *cuminare*, h. e. cumino adspargere vel condire: σίπυδρον fictum puto ex σίπυρ, quae arcam aut vas quodcunque farinae asservandae notat apud Aristophanem. Licuit oraculo in κυμίνεα alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipsius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & iam affuere, plura id genus oracula, in quibus, si fidem interpretis praestare debemus, non, quid recta ratio postulet, vel poësis, videndum est, sed quid Graecis respondeat. Itaque posuimus interdum versiculos multum deteriores his, quos dederat Erasmus, sed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. GERN. Menagii notam plane iisdem verbis in F. Guyeti Mss. invenio. REITZ.

Pag. 90. l. 4. Μειζόνως) Confer supra c. 8 f. SOLAN.

ead. l. 7. Γεράγων) Simili artificio callidus Anglus, quem ipsi vidimus, Thomas Irfonus, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipse narrabat, tota Caroli II aula, & rex ipse viso obstupuit. Immurmurabat spectatorum aliquis ori istius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacunque libitum erat lingua; quo facto mox responsum eadem lingua & ad rem accommodatissimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat iam per totam urbem monstri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium, quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum

capur consulendum fuerit; (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) cum subito adolescens ex nobilium famulitio, qui tum spectabant, in proxime adiacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conspicit; neque ullis muneribus & promissis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & paruit, sacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem, capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaestionibus, dictasse, & reuera inspirasse. Rem totam Irfonus ipse ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. SOLAN.

ibid. Ἀρτηρίας) Intellige *asperas arterias*, i. e. guttura, fistulas cartilaginofas refpirationi infervientes. Sic enim ufitata vox Medicis. Vid. Foef. Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίαν. REITZ.

ead. l. 8. Διείρας) Conf. infra Toxar. c. 33. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ γοῦν Σευριανῶ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου) Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius caesus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam fub Traiano floruit, ante eius impoftoris tempora, & hic paulo poft Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus eft, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἡλίθιος ἐκείνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπῆλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀβρυάδου κατακοπεῖς. Nam hae voces, ἀπῆλλαξεν, κατακοπεῖς, non mihi videntur aliter poffe intelligi, quam de eius clade & morte: hanc autem expeditionem nullus, quod fciam, antiquorum memoravit, nifi forte aliquid miffitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quae fuppreffit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda funt haec Capitolini verba de Vero imperatore: *nam cum interfecto legato, caefis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus, oriens vaftraretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter fymphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Prifcus & Avidius Caffius & Martius Verus [per] quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuiffe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuftratur Capitolinus, & nomen legati adiiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Perfaram *Othryades*, quod tamen Graecum fonat: & non dubito, aliter apud Perfes expreffum fuiffe; fed mos fuit Graecorum omnia barbara nomina ad fuum fonum accommodare. PALM. Haec

melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus & Priscus*. LA CROZE.

ead. l. 14. Σευηριανῶ) Aliter scribitur hoc nomen in *Συγγρ. c. 21 &c.* Sed variationis ratio doctis satis nota: quia scilicet *ν* consonantem literam ignorant Graeci, saepe per *Y* exprimunt. Saepius per *B*: eandem non raro etiam per diphthongum *ου*. Eundem autem virum esse, cuius nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus Palmerius affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam Xiphilino, quasi, quae apud Dionem legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex Xiphilinus in Antonino Pio, οὐ σώζεται δὲ οὐδὲ τοῦ μετὰ Ἀρτοῖνον ἀρχαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῶν ἱστορουμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμόδου υἱόν, ὃν ὁ Μάρκος γάμβρον ἐποίησατο, ἔπραξεν οὗτος αὐτὸς, καὶ ὅσα οὗτος εἰς τὴν κατὰ Οὐλογοαῖσου πόλεμον ὑπὸ τοῦ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum volumus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrium enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc inprimis est, initio iam imperii M. Aurelii clarum fuisse Alexandrum, cuius oraculum tanta de re consuleretur. Paulo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisset oraculum, c. 30. SOLAN.

Pag. 91. l. 3. Ἀκτίνοσσι) Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen, qui asserunt, divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel h. loc. solus evincet. SOLAN.

ead. l. 5. Στρατιᾷ) Antea in omnibus legebatur *στρατεία*, corrupte, nisi quod *l. στρατεῖα* habet. SOLAN.

ibid. Ὀβρυάδου) Idem est, qui in *Συγγρ. c. 18, 19, 21 & 31*, Osroës dicitur, quod a viro docto miror non esse animadversum. Neque enim tantum virum morata esset nominum diversitas, cum vel ii norint, qui historias Graecorum tantillum delibarunt, saepe sic variis modis nomina barbara Graeco habitu vestiri, & ipse hoc ipso in loco observet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in proelio occidit, c. 21. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομνημάτων) Mirum videri possit, ausum esse Alexandrum oracula sua in commentarios referre: sed & hoc dignitatem non exiguam, ab huiusmodi artifice dextro & subdole administratum, oraculo conciliabat; qui, si quid contra

quam in responso ambiguo praedictum fuerat, cecidisse animadverteret, debebat illico, & perspicuum iam, utpote re gesta, contrarium priori supponebat. SOLAN.

ead. l. 10. Τόξου) Verus itaque hic demum Severiani exitus. Si non meministi, cum de Conscr. Hist. librum legeres, perlege quaeso iterum, ut, quibus mendaciis illam potissimum historiae partem adulteraverint stulti & inficeti homines, videas. *Θηλυχίτων* autem quod attinet, Parthorum vestes innuit, Medicis & Perficis similes, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. Phil. & Alex. seu N. Δ. XIV. SOLAN.

Pag. 92. l. 3. Κλάρω, καὶ Διδ.) De Clario satis notum, Apollinis ipsius oraculum fuisse; unde & patrem vocat Aesculapius Glyco. V. tamen, si lubet, in *Δικ.* c. 1, & Orig. c. Celf. VIII, p. 333. Eiusdem Apollinis & oraculum sequens, Didymaeum scilicet. V. *Ἀστρι.* c. 23, & *Δικ.* c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipse, in oraculo, quod paulo post sequitur, *Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάγεο* &c. sed occurrit difficultas. Si enim Suidam adeas, in v. *Βραγχίδαί*, videbis, Branchidas, prodito Xerxi Apollinis templo, recepisse se in Asiam sub eius ditione victuros; deinde post aliquot secula ab Alexandro Magno ob veterem maiorum perfidiam excisos. V. & Curtium VII, 5. Qui sit ergo, inquires, ut hic Branchidae memorentur? In promptu responsum est: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum resuscitarent, & in sedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed Strabonem adi, qui l. XIV, p. 634, a Milesiis denuo conditam resloruisse ait. Vid. & XI, p. 518. Vid. etiam Orig. c. Celf. p. 55, 1. De eo sic Olearius. V. Ol. ad Philostr. p. 140. Notum illud oraculum Milesium; oraculum olim *Branchidarum* appellatum, postea *Didymaei* Apollinis, ut Plinius habet c. 29. *Τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν* dicitur Straboni l. XI, p. 518, & *μαντεῖον Διδυμέως τοῦ ἐν Βραγχίδαίς*, l. XIV, p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam iungit Lucianus in *Pseudom. & Iamblich. de myster.* III, 13, ut & Porphyrius apud eundem, qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua haurientem vaporem futura canere dicit *προφήτιδα*. Qui locus praeteritus Bulengero &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud consultum fuisse Sozomenus meminit; atque haec ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim ferme Delphicus Apollo. V. c. 43, & Plut. 988 B. SOLAN.

ibid. Μαλλῶ) Ibi oraculum erat Amphilochoi, temporibus il-

lis clarum, ut hinc & ex loco Xiph. supra ad c. 19 allegato patet. Pauſ. in Att. 33, ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ vocat. Agnoſcit hoc oraculum Bulengerus p. 46. AG. VII. Sed idem aliud eiufdem Amphilochi oraculum ponit in Mallo Ciliciae; non ſatis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi Pauſ. debeat, quem ibi laudat. SOLAN.

Pag. 93. l. 1. Ὁν πρῶτος καὶ κορυφαῖος) Demosthenes dixerit, ὃν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν οὗτος, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829 D. REITZ.

ead. l. 2. Ῥουτιλλιανός) Dicit, Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανός ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πικραῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος. Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis: sic interpretes. Sed Ms. ἐν πολλαῖς πράξεσι, in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. GRAEV. Huius apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in M. Aur. Antonino, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae, ut id credam, faciunt nonnulla. Quale est, quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores pervenisse; quod imperiti aequae & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec ut ipse nolim ambinoſe aſſerere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non ſit, coniecturas propoſuiſſe meas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος) Indignissima interpretatio utriusque interpretis, compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte, & in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſutus. Eodem errore mox ἀφεῖς τὴν ἐγκύχλειρσιμένην τάξιν, uterque vertit relicto exercitu, quem tenebat, cum debuissent, loco, vel munere, vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *il faillit donc aquitter l'armée, qu'il commandoit*; cum priora dubie reddidiſſet, *qui s'étoit ſigné en pluſieurs occaſions*. At clare phraſin ſuam exſerit noſter auſtor in principio Macrobio- rum, (c. 7) ὢν ἓνα ἡ εὐſεβεſτάτη μεγάλου αυτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίτην ἀγαθοῦσα τάξιν &c. GRON.

iiid. Τάξεσι) Vertitur proeliis. Verte *magiſtraibus*. GUYET. Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθός, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαῖκαῖς ἐξητασμένος. Pro ταξεσι MS. Graevii πράξεσι.

Sed *τάξεις* videtur proprium magis & conveniens, non ut cum interprete proelia, (nisi enim fallor, requireretur *παρατάξεις*) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo Gronovio. Huic Graecae Lucianae phrasi conveniunt ista Livii XXXII, c. 7, *Per honorum gradus documentum sui dantes*. IENS. Vide Herodian. II initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim *τάξεις* legitur. SOLAN. *Πράξεις*) Quia Solanus noster iam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. *Πράξεις* enim sic Herodiano dici, recte Solanus ait, cuius verba ex L. 2, c. 1, § 9, addam: Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκίμησας πράξεις. Sed & bellica & civilia negotia *πράξεις* vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum; tamen *πράξεις* hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi: nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod *Ῥωμαϊκαῖς* additur, quod urbanis rebus magis proprium. *Ἐξετάζεσθαι* autem pro *εὐδοκιμεῖσθαι* vid. Schol. Thucyd. II, c. 7. REITZ.

ead. l. 5. Εἰ μόνον) Vid. Clem. Alex. VII Stromat. pag. 302, v. 43. LA CROZE.

ibid. Ἀλλημιμένον που λίθον) Vide Clem. Alex. VII Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ οὗτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὲ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde iam in proverbium abiisse constat. Meminit & Apuleius initio Florid. monente ad Theophr. Char. 295 Casaubono. Ipse Theophrastus, superstitiosi hominis hoc esse, ait p. 47 C. Tangit & alibi Noster; supra *Ἐπισκ. c. 22*, infra *ἐκκλ. c. 12*. SOLAN. Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium Floridorum Apuleii, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum*. Sed nimirum huc pertinet tota de Baetyliis observatio. GESN.

ead. l. 6. Ἀεὶ) Mf. Reg. 3011 εὐθύς.

ead. l. 16. Γέροντα) Mortuus est Rutilianus aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante iam Commodο, & quidem septuagenarius. (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo Rutilianus, cum ad imperium accessere fratres M. Aurelius & L. Verus. Constat praeterea, in nummo Antonini Pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum; cum primum Romae innotuit Alexander; nisi ponas, senes post 40 exactum annum dici. Certe ita hoc in lo-

co, rationibus rite subductis, usurpasseprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. SOLAN.

Pag. 94. l. 5. καθ' αὐτοὺς) *De suis rebus futuris.* GUYET.

ibid. 'Ο δὲ) *Intellige 'Αλέξανδρος.* GUYET.

ead. l. 6. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ) Refert auctor miram Alexandri impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. 'Ο δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, Ξενίαις τε καὶ ταῖς ἀλλαῖς δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum Ξενίος, ut infra c. 56, Ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hospitalia dicuntur Ξένια vel Ξείνια, quae Latinis *laetitia*. Scripsi autem in posito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὐτῷ. (plus centies forte in hoc scriptore male se habet in hac vocula spiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ αὐτῷ habuit rationem. Nec mirum: in perversa enim, quam dat, versione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαι τινα αὐτῷ, est, *muneribus aliquem sibi conciliare*; & sic verti debuit. Vide omnino, studiose lector, politissimas Graevii Lectiones Hesiodicas, c. II, p. 9, ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere, parare*, usum eleganter, ut ibi omnia, illustrat; cui sententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere potest. Simili modo infra cap. 55, φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in Macrobiis, cap. 7, ἐργάσιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ὑγιεινότεον βίον, *paraveris tibi victus ratione longissimam iuxta & saluberrimam vitam*. Cum hoc Graecorum τοῦ ἐργάζεσθαι usu mire convenit ipsum verbum *exercere*, ita sumtum pro *conquirere, comparare*, abs Terentio; apud quem in Heautontimorumenon A. 1, S. 1, Menedemus ait, se vendidisse *Ancillas, servos, nisi eos, qui opere rustico Faciendo facile victum exercerent suum*. Lis quidem inter eruditos est de huius loci cum vera lectione, tum vero sensu; aliis hanc scripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exsercirent*, auctoritate potissimum Festi nitentibus. Sed profecto cum τὸ *exercerent* sit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu conveniat, nihil videtur causae, quidni in ea acquiescamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τῷ ἐργάζεσθαι recte componit, ad stipulatorem afferens Turnebum, qui & ex Ambrosio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere sumtum* eodem plane modo occurrat. Ceterum non possum facere, quin hic opportune elegantem Aeliani locum & ab interpretis hallucinatione vindicem, & ex ostenso hoc τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos usu exponam atque

que illustrem. IV nimirum ποικίλων, c. 3, loquitur ille de Polygnoto Thasio, & Dionysio Colophonio, pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἄθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἄθλα est certamina subire, quemadmodum vulgatus reddidit interpres; sed praemia sibi comparare ex certaminibus: quo sensu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi uritur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & interpretis hic lapsus verbo notatur, videre est. Innuunt nimirum Aelianus, pictorem Polygnotum pictura expressisse rerum grandiorum formas, easque integras; cuius artis & operae praemia tulerit & pretia. Possumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certasse, victoremque exstitisse; & adeo praemia, si qua fuissent proposita, reportasse. Etenim fuisse etiam inter pictores certamina, sanis notum vel ex eo, quod de Parrhasio narrat Aelianus IX, c. 11. Non tamen id quidquam facit ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior usus vocis ἄθλον, praemium, non certamen, significantis, id facile pariat. Dudum namque est, quod eruditi (vide Graevii ad Luciani Soloecistam animadversiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἄθλον inter, & ὁ ἄθλος distinxisse; ita ut hoc significetur certamen, illo certaminis praemium. Est tamen, ubi contra τὸ ἄθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in Anthol. I, c. 64, Epigrammate II, ostendit H. Stephanus, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita: Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. Huic addas licet ipsum Aelianum XIII Ποικιλ. 14, ubi in ceteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἄθλα: quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat Homerus II. Ψ. IENS. Ξενίοις L. Reliqui prave ξενίαις. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐργαζόμενος αὐτῷ) Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. suis rebus favens; fais. int. cela pour son intérêt particulier. GUYET. Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὖνους, quod marg. Ald. Wess. habet; verum quia & Pelleri φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55 φίλους ἀπεργάζεται, & alibi φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαι τινὰ αὐτῷ pro aliquem sibi conciliare, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Iens. ait, Graevium probasse, id minus accurate huc applicavit. Nam Graev. ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse labore ac-

quirere, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*; vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαι ἀνθρώπων quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare Guyeti explicationi accedo, ut sit, *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens*. REITZ.

ead. l. 10. Ἄλλᾳ) P. solus. SOLAN.

Pag. 95. l. 1. συνίσι) Forſan συνίσι. GUYET. Συνίσι δὲ οἷας) Omnes libri, excepta *Fl.* ed. habent συνίσι δὲ οἷα, quod quem ſenſum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide, annos rectius. Ego certe rem acu teriſſe mihi videor. Quid enim coniectura Alexandro opus, qui omnes omnino tabellas, ut reſponſa ſua componeret, reſignabat? Luciani acumine dignius, ut ad Celſum, cui inſcriptus hic liber eſt, orationem convertens, lectori, quid ſub imperatore Philoſopho rogaturi fuerint optimates, coniiciendum relinqueret, quam aut Alexandro tabellas, ut dixi, de more reſignanti iſtud tribuere, aut ipſum periculofa, imperante filio, temeritate edifferere. Caſſium, & alios res novas molientes menti eius, cum haec ſcriberet, obverſatos eſſe exiſtimo. (Oraculis nempe fretus Caſſius. V. Volcat. Caſſ. I & XIII. Nec deerant, qui ſive pertaeſi dominationis, ſive Philoſophum ſpernentes, aut gravitatis odio, aut honorum ſub alio cupidi, in annos imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. M. Aurel. vitam 32, a Dacerio ſcriptam.) In *Fl.* eſt συνίσις, quod ad noſtram emendationem propius accedit. SOLAN. Hiatus eſt in parentheſi illa notae Solanianae, & aliquid deeſt, quod poſtea additurus fuiſſe videtur. Ego itaque ſic exhibui, ut in eius not. Miſſ. inveni. REITZ. Omnes, quantum ſcio, legunt συνίσι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύστεις πυνθάνεſθαι, & συνίσι imperfecto tempore referunt ad ipſum Alexandrum, intelligebat: ſed vel ſic οἷα & τὰς πύστεις non bene conveniunt. Mihi dubium non eſt, dediſſe Lucianum συνίσι δὲ οἷας — τὰς πύστεις. Res nimis aperta. Ad conſcientiam Celſi ſui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere ſoleant potentes, nempe de vita imperatoris, de ſpe ſua, de ſucceſſu cogitatae rebellionis, e. i. g. a. quaestiones non magiſteriales, ſed capitales. Hoc ergo ſecutus ſum in verſione: & video idem viſum eruditiſſimo Solano. GESN.

ead. l. 2. Πύστεις πυνθάνεſθαι) Huiusmodi repetitiones verbi cognati, ut μέμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλεῖν, Graecis aequae familiares eſſe ac Latinis, vid. Spanh. ad Ariſtoph. Pl. 10. Et Noſtrum Herod. c. 3,

λόγους ἔλεγον, & Scyth. c. 4, ἔρωτας δὲ ἐράσους. Quom. Hist. c. 6, ἀρχὴν ἀρκτέον. Item Long. Paft. L. 2, pag. 55 ed. Wech. τέρψεις — ἐτέρποντο; & p. 62, φίλημα ἐφίλησε; p. 68 f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν; p. 86, ἤριζον ἔριν ἐρωτικὴν. L. III, 113, rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I dixerat: ac p. 114, συμπαλαίουςα πάλιν. Alia eiusmodi ex aliis etiam profert Iens. in Lectt. Lucian. pag. 337, 338. Quem vid. infra ad Iov. Trag. πομπὰς πέμπειν. REITZ.

ead. l. 9. Πυθαγόρην) In veteri inscriptione, in Sylloge Fleetwood p. 312, *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in ed. Petronii Amstel. A. 1669, 8°, p. 547. LA CROZE.

ead. l. 12. Παρὰ πόδας) Quod ante pedes, quod obvium est; ut in Quom. Hist. c. 13. Sed παρὰ & περὶ πόδα vid. ibid. cap. 14. REITZ.

Pag. 96. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret, quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26, cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν τίνος ψυχὴν) Frustra Solanus varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae causa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. Nigr. c. ult. REITZ. *ibid.* Αὐτὸς) P. & L. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡλιάς ἀκτίς) Sic Dorice ἁλιάς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a Sole, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἁλιάς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in Amor. a cultu Solis. Vid. Bergl. ad Alciph. I, ep. 12, p. 48. REITZ.

ead. l. 6. Λυκάβαντας) Antiqua vox, de qua consule Iunium c. 18, L. de anno & mensibus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἑβδομηκοντούτης) Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si Diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes, (cap. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus Rutilianus, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ) Cum Iunt. οὐ tantum haberet, consului edd. reliquas, vidique *Ald. H. P. Fl. S.* οὐδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δέ; nec Solanus id expressurus fuisse videtur, quia id Iuntinae textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab editore Iunt. non esse studio factam, inde coniicio, quod οὐ extre-

num paginae vocabulum est, cuius alteram partem in p. seq. transferre obliti videntur typothetae. REITZ.

ead. l. 13. Σελήνην) Hac de re Suet. Caio. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. "Ὅς καὶ") "Ὅς καὶ" habet V. Unde coniicio scriptum fuisse οὗτος γάρ. SOLAN.

Pag. 97. l. 1. Ἐξηκοντούτης) Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquires. Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est, (ad c. 30.) innotuisse Alexandrum Romae Rutiliano iam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam iam prophetae munus subiisset, aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset: nubilus itaque fuerit ante annum Christi CLXX, quo fere tempore nupuisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus. Hoc unice itaque observari velim, Alexandrum uxorem non duxisse, antequam munus illud suum propheticum susciperet: quod etsi disertis verbis non asserat Lucianus, facile ex eo elicitor, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir iam factus alienis uxoriibus. Unum his coniecturis obesse videri possit, quod huius filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam Alexandri fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. SOLAN.

ead. l. 5. Μείζων Flor. *μείζων ἀεὶ προσενβαί.* Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. BOURD.

ead. l. 10. Λοιμῶν) De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV, & sequentibus, v. supra ad Συγγρ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀκέρτεκός τις) Etsi & ἀκέρτεκ. bonum, vulgatam tamen fervavi, quia mox iterum sic edd. Et sic Homer. Il. γ, 39, & alibi. Conf. Solan. ad fin. huius capituli. REITZ.

ead. l. 13. Πυλῶν) Sic P: quod magis arridet, quam quod in reliquis est, *πυλῶων*. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Τῶ χρησμῶ — συντ.) Durior phrasis. SOLAN. Τῶν χρησίων marg. I. adleverat Solan. Sed cum videret edd. conspirare in χρησμῶ, delevit coniecturam, & merito delevit, addiditque conferendum Tim. c. 4. Sed ibi; ἀλλ' εἰς ἔθος τὶ ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Hemst. vertit, sed veteri, nescio cui, instituto id dandum credit. Itaque tamen χρησμῶ hic idem valebit, quod εἰς χρῆσμον, & significabit, nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant; adeoque differet aliquantum ab

illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adiuvare* significabit, ut apud Aelian. V. Hist. XIII, 1, pag. 783 ed. in 8°, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὁφείως συντελεῖν δυνάμενον, qui non solum ad pascendos oculos *adiuvare* (contribuere) poterat. Et Alciphro. III, Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συντελούντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adiuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis causa loquar. Deos enim laborantem adiuvari, non desidem, credebant; ut est in Menandr. fragm. 32, Τῷ γὰρ ποιοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει — τῶν πόνων. Et apud Sallust. in Catil. c. 52, § 28, 29. REITZ.

ead. l. 5. Προμαχομένας αὐτῶν) Lege αὐτῶν. GUYET. Et sic iam dedimus. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς) P. solus ante συλλαβάς. SOLAN.

ibid. Ἀκροσεκόμης) Utitur ea voce etiam Pindarus in Pyth. III; usurpat alibi etiam ἀκροσεκόμην. Isthm. I. Et sic habet hic Codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud Philost. 885. SOLAN. Nota haec Solani pertinet ad superius Ἀκροσεκόμης. Nam ibi Codicem P. ἀκροσεκ. legere, in Iuntina notaratur; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκροσεκ. habere, cum Cod. ἀκροσεκ. iam cum cett. edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in ed. Hag. inverse quoque notarit, Cod. P. hic ἀκροσεκ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem eius notae immutare nolui, & ne haec quidem annotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia praeferas edd. diligenter consuluisse. Vid. p. praeced. REITZ.

ead. l. 12. Τὰς ἐν) B. 2. τῶς, ex editoris coniectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Mss. proficetur. SOLAN. Videtur legendum τὰ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quod commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. GESN. Intellige πόλεις. Guyet. De hac ellipsi cf. L. Bos, p. 132. REITZ.

ead. l. 14. Δαδουχίας) Sic infra de Mort. Peregr. c. 28. SOLAN. At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, cum principio cap. 40 huius Dial. quoque occurrat? REITZ.

ead. l. 15. Τελουμένων) Malim τελουμένας. GUYET.

ead. l. 16. Ὡς περ Ἀθηνῆσι) Eleusine dicebant ταῖν θεῶν, v. Casaub. Capitol. in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat, ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός; vel, ut habet Lampridius, nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit. De quibus formulis consule etiam Orig. c. Cels. III, pag. 147, 2, ubi Celsi verbis

plures proponit. Adde *Δήμων*. cap. 34; unde patet, Barbaris etiam huius sacris interdictum fuisse. SOLAN.

ibid. *Χριστιανός*) Exploraturi itaque fraudes huius Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aequae ac ab Epicureis meruebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum, otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis Comoedia iucundius spectaculum, operam dedisse huiusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futes, aut otiosos, immo odiis & iniuriis non privatorum tantum hominum, sed & magistratum imperatorumque pressos, hoc egisse, ut ab illusionibus praestigiisque orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere necesse est. Aliam affert huius rei causam Lactant. minime respuendam: quam si lubet legere, adeas librum eius IV, c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. SOLAN. De Christianis, aliisque, ab his sacris arceri solitis, plura congestit Iac. Elsn. ad Apocal. XXII, 15, ubi & his Luciani verbis utitur, & ex Socratis Hist. Eccl. VII, 8, quoque docet, Isidigerdem, Persarum regem, ab Magis iudicatum arcendum a sacris, quod Marutha Mesopotamiae Episcopo familiaris uteretur. Verba ipsa ex Iulian. Epist. 52, aliaque, vid. *ibid.* REITZ.

Pag. 99. *l.* 2. *Πιστεύοντες τῷ Θεῷ*) Formula iam a Christianis desumpta. SOLAN.

ibid. *Τύχη τῇ ἀγαθῇ*) Conf. supra dicta ad c. 14. REITZ.

ead. *l.* 4. *Ἐξω Χριστιανούς*) Vid. Hoffmann. in notis ad Galenum de usu partium, n. 295. Item Dodwellum Diff. in Iren. II, p. 168, 169. LA CROZE.

ead. *l.* 15. *Πουτιλλία*) Fictum nomen putarim, quo superstitiosam feminam denoter: certe illud *τις* vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Observandum autem, haec sacra non Romae, sed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum est, ut imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula versari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praesentiam, quem haud temere quisquam, oraculi cura aliis demandata, Romam profectum existimabit. Si tamen *Oeconomum* retinere velis, potuerit unus aut alter abesse, per vices reliquis munus obeuntibus, & praesertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque ora-

culum cum uxore petiisse. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. SOLAN.

Pag. 100. l. 1. 'Εν ὀφθαλμοῖς) Conf. supra Phalar. I, c. 5. Et I. Elfiner. ad Evang. Matth. XXI, 42, recte docentem, non esse hoc poëticum, ut putabat Gatakerus. Adde & Nostrium Tyrannicid. c. 17, ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμούς· vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 505. REITZ.

ead. l. 2. 'Ολεθρίου ἐκείνου) Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Et ita interpretes legisse videtur. GUYET.

ibid. 'Εκείνου ἀνδρός) Leve est, quod de Rutillia, quam in oculis mariti eius osculabatur, legitur mendose καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρός φιληματὰ τε ἐγγίγνετο· cum rectius Mf. ἐκείνης ἀνδρός, sc. Ρουτιλλίας. GRAEV. 'Εκείνης) Auditoriatem Mf. G. secutus sum: libri enim, quos consului, ἐκείνου omnes habent. SOLAN.

ead. l. 4. Κόλπου) Cod. P. male habere κολπούς, notarat Solan. Bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrium; vid. saltem c. 26 huius Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut Long. Paft. I, pag. 27 ed. lung. Καὶ ὁ τέττιξ ἐκ τῶν κόλπων τῆς χλόνης ἐπήχησεν. Iterum *ibid.* pag. 34, Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eundem L. IV, pag. 137, five potius 145 ed. Moll. (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. Homer. Iliad. I, five IX, 566, Πρόχῳ καθεζομένη, δύνοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Adde & Aelian. V. H. XIII, 31. REITZ.

ead. l. 7. Εὐμολπ. — Κήρ.) Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. Thucyd. VIII, 53, & not. & Corn. Nep. in Alcibiade. *Idemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui cum devoverant.* V. Casaub. ad Athen. XIV, 23, & Clem. Alexand. II, 1, qui docet eorum originem. Adde & Diog. Laërt. p. 1 D. E. SOLAN.

ead. l. 8. Καρβατίνας) Id est, viles crepidas. Catull. GUYET. Idem notat, quod Virgilio crudus pero, Aen. VII, 690. SOLAN. Carbatinae, five Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae; vid. Voss. ad Catull. pag. m. 327. REITZ.

ead. l. 9. Σκοροδάλμην) Vide Aristoph. ἴππ. pag. 298, qui primus hoc in Paphlagonibus risit. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν Ψυχὴν) Articulum in edd. deficientem addidimus ex Ms. Reg. 3011.

Pag. 101. l. 2. Βασιλεὺς Γλύκων) Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγόρου Ψυχὴ &c.) Oppido lepidum Alexandri γόντος narrat auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae, an Pythagoreae animae similem; fecit ut oraculum a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus: Πυθαγόρου Ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δίνης φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μὲν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν, Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ. Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque iungim: Πυθαγόρου Ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοτε δ' αὖξει. Ἡ δὲ προφητεία, δίνης φρενὸς ἐστὶν ἀπορρώξ. Καὶ μὲν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν. Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῶ. Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Iovis recipiet, fulmine Iovis icta. Id enim de se iactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59, προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρται αὐτῷ ἐπὶ πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῶ βληθέντα, ἀποθανεῖν. Ubi vero praedixisset Alexander per oraculum de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori. IENS. Vide, quae la Croze supra habet ad c. 33. REITZ.

ead. l. 4. Δίνης) Erisi eodem redit, legasne δίνης, an Διὸς, cum Schol. ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic accuratius respondeat sequenti ἐς Διὸς, ac sic dicatur ex Iove orta anima ad Iovem redire: verum quia forent, qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ds acutae offenderentur, vulgatam non movi. REITZ.

ead. l. 5. Ἀνδρῶν) Ed. Fl. sola. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν) Illud καὶ πάλιν in iis, quas super hoc loco inspexi, editionibus, P. nimirum, Ald. B. 2. l. & S. male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, &

novus versus ab 'Ες Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, & *rursum*, inter versum tertium & quartum sic interiectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere: sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem, alios etiam *μεγάλου* ante *βληθεῖσα* inferuisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut iam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi Iensium idem iam optime fecisse, in Lectt. Lucian. pag. 264, cuius verba tamen iam praemitto, ut eius meritis nihil detrahā. REITZ.

ibid. 'Ες Διὸς εἶσι) Deest pes integer huic versui, adscripterat la Croze, qui illud *ἀνδρῶν* in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab 'Ες Διὸς versum quoque inchoari credebat vir clariss. At si iam a *καὶ πάλιν* inchoetur, nullus pes deerit. REITZ.

ead. l. 10. Θεοπρόπους) Varias lectiones hic exhibet P. Θεοκόλους, vel Θεοβόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο) Supra in 1 Ver. Hist. c. 15, ubi καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν legitur, Solanus particulam δὲ expunxerat, iam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo prae-buissē, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad 1 Ver. Hist. cap. 35. Adde Homer. Iliad. Δ, 107, ubi δεδεδυμένος est excipiens. REITZ.

ead. l. 16. Ὀκτωκαίδ. ἔτη) Conf. supr. ἴστ. β, c. 28. SOLAN.

Pag. 102. l. 1. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι) Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen, quod Hemsterh. in marg. monet, videri posse L. Bos ad Epist. I ad Cor. XVI, 20, ubi Apostolus ait, ἀσπάζασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & Heliodor. X, 27, adducit. REITZ.

ead. l. 9. Ἡύχουν) Si ab εὐχόμεαι formatum esset hoc verbum, ἡύχοντο ex marg. *Ald.* recepissē, quia activum εὐχῶ non est in usu, nec εὐχέω satis probatum: sed cum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. REITZ.

ead. l. 10. Ἀληθῆ) Sic optime ed. *l.* Reliquae ἀληθῆς. SOLAN.

ead. l. 11. Τιανού) Μοχ ἐν Τίφ, recte. Fuit & Sacerdos nomine consul, anno Christ. 158, sed ab hoc diversus. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν Τίφ) Τίος πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. Stephan. Τίσιον, τὸ, Straboni. GUYET.

ead. l. 15. Ἐγὼ ἦδ' ὃς Ἀσκληπιδὸς νέος. ἄλλος παρ' ἐκείνων τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; οὐκ ἔστι.) Cum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque, *numquis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque sic reddebat: *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quel-qu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* GRON.

ead. l. 16. Ἄλλος) Sic omnino distinguendum, uti a me factum est: neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. Fleetwood. p. 38. Quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. SOLAN. Solanus aliter distingui iubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Iunt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit: post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correctæ illa distinctio iam comparabat in *Par.* quam expressimus. REITZ.

Pag. 103. l. 5. Διδύμοις) Didum supra est ad cap. 29. V. Ovid. Met. I, 516. SOLAN.

ead. l. 7. Χρησμοφδούντα) Ed. I. *χρησμοδοτούντα* quae scriptura verior videtur, si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. V. Suid. apud quem ea vox reperitur. SOLAN. *Χρησμοφδούντα*) Sic cap. 25, vers. fin. & hic paulo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. REITZ.

ead. l. 8. Μὴδὲ τοῦτ' ἐβελήσας εἰδέναι) Vid. Philoponum de creatione pag. 183, L. IV, c. 20. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἀετρίδῳ) V. supra c. 25. SOLAN.

Pag. 104. l. 9. Θηρίοις) Conf. supra c. 2 huius Dial. SOLAN.

ibid. Ἵπὸ σου) Iam demum recte edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπὸ σου & similia exhibeant, in encliticae accentu traiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositio-

nem servamus cum accuratioribus Grammaticis, ut supra iam diximus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου) Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio. Ita vertit Erasmus. At si Ptolemaeum consuluisse, L. 4, tab. Afr. 3, didicisset, Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi praesidium erat; dicitur enim φρούριον ibi; & ut ex hoc loco coniicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemaeum fluvium, qui a Traiano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur, ἀνήγοντο, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum maiuscula Κλύσματος, & verte, usque ad Clysmā adducto navigio. Non dubito autem, id nomen fuisse a Graecis impositum ei loco, Ptolemaeis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quae illuc penetrabant, & eum locum ἐκλυζον, lavabant. Vide, quae notavi ad Strabonem pag. 804. PALM. Videtur Solanus Iuntinae lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet: quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, cum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine ascendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. REITZ.

ead. l. 11. Κλύσματος) An usque ad loca inundari solita? GUYET. Palmerii notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties frustra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus, quam fieri poterat longissime, vectis, terrestri tandem itinere ad mare Rubrum deportarentur, unde in Indiam nova iam instituebatur navigatio. Consule Humphr. Prideaux Hist. P. II, L. II, pag. 70 & seq. Gallicae versionis nostrae T. III, p. 114 & seqq. Quid ergo fiet, inquires, verbis istis Luciani, satis aperte indicantibus, sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego, ut verum fatear, Lucianum, hic errasse putō: videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus historia fieri potuisse negat. Nisi forsan verba eius corrupta sint. Sed in libris quidem nostris nihil subsidii comperio. SOLAN. Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen esse nescientium, praeter Palmerium castigavit praesertim Bochartus in Phaleg. 2, 18. Sed

ἀνάγρεσθαι ipsi quoque non recte videntur cepisse, quod ad primam illam versus *Clysm* navigationem referrent. Observat, & de *Clysmate*, quae sciuntur, tradit omnia decus literarum nostrarum Petrus Wesselingius ad Hieroclis Synecdemum pag. 728 seq. Interpretatio nostra & verbis Luciani satisfacere nobis videbatur, constantique usui verbi ἀνάγρεσθαι, quod *solvere*, *navigationem incipere* significat; & Geographicae observationi nulli contradicere. *Clysm* portum Aegyptium fuisse in litore maris Erythraei, constat inter omnes. Iuvenis hic, Alexandriae qui vixerat, in vectus ostio Canopico Nili adverso flumine pervenire poterat ad verticem usque τοῦ Delta, atque inde Traiani fossa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum *Clysmatis*, unde navigare ad Indos solebant, etiamsi is intervallo LX M. P. a capite fossae Traiani abfuit. GESN.

ead. l. 14. Διεφθάρθαι) Sola *Amst.* male διεφθάρθαι, quod in marg. correxit LA CROZE.

ead. l. 15. Γὰρ) Ed. I. in aliis δέ. SOLAN. Δέ) Cur illud γὰρ pro δέ non receperim, vid. mox ad pag. 105, l. 12. REITZ.

Pag. 105. l. 5. Ἐπικούρους) Mallem Ἐπικουρείους, ut cap. seq. SOLAN. Si constans sit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat Ἐπικουρείους, non dubito, ad ipsam appellationem respexisse vel Lucianum, vel ipsum adeo Alexandrum: idque expressi, cum ambiguitatem non ferat Latinus sermo. Qui non puniret olim haereticum hominem, & ulcisceretur, vocatus licet, sanctam matrem ecclesiam, ille quo in periculo fuerit, satis constat. Ἐπικούρον proprie esse, qui adiuvet oppugnatum ab aliis, observat Schol. ad Il. B, 130. GESN. Ἐπικούρους maiorem emphasin habet, quam si adiective efferatur: nonnihil tamen ex emphasi amittit, cum plurali num. proferatur, ideoque assentior Solano ex cap. seq. argumentanti. Nihil vero muto, etsi interpret. pristini substantivum in Graeco servantes, tamen *Epicureos* verterunt. REITZ.

ead. l. 12. Κατὰ τὰξιν) Conf. supra c. 19. SOLAN.

ibid. Μῖα δέ) Solanus supra c. 44 πολλοὶ δέ, in γὰρ mutarat, ex una I. Ego id studio neglexi; nam si id ibi falsum, & hic male se haberet: cum igitur hic nihil mutet, etiam supra intactum relinqueretur. Sic Hom. Il. Z, 47, δέ quoque usurpar, ubi & γὰρ locum haberet; & ubi id in γὰρ propter verbum non potest mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promississet, statim subiicit: Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod S. Clarke reddidit: *multae utique res pretiosae*

in divinis patris domo reconditae iacent. Recte; sed an enim non etiam hic eodem rediret? REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν ἐς κόρακας) Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνείπεν ἐνδοθεν, ἐς κόρακας. MARCIL.

ead. l. 14. Τῷ δὲ) Forſan τότε. GUYET.

Pag. 106. l. 1. Γῆν πρὸ γῆς) (Significat ſolum vertere, γῆν πρὸ γῆς cogito, i. e. de fugiendo, Cicer. ad Att. Vorſt.) & Cicer. de Nat. Deorum I. SOLAN. Ἐλαύνειν γῆν, pervagari terram. Sic infra Rhet. pr. c. 5. Et Aelian. I, 33. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπικούρου κυρίας δόξας) Epicuri ratas ſententias; quas Diog. Laërt. integras exhibet in vita Epicuri. LA CROZE. V. Diog. Laërt. 273 D. SOLAN.

ead. l. 5. Κεφαλαϊῶδες) Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαϊῶδες legebatur, niſi quod in Fl. legitur κεφαλαϊῶδη. SOLAN.

ead. l. 7. Συκίνων) Ex ligno ficulno fumum exſiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum, Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicuri κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea, ut opinor, fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum iudicaret. COGN. V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνώμη & Brod. p. 501. Theſ. Cr. II Vol. SOLAN.

ead. l. 12. Τοῖς ἐντυχοῦσιν) Conf. infra cap. ult. huius Dial. SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Ὑπὸ δαδὶ) Male Cod. Angl. ὕδατι. BOURD. Eſt etiam in P. L. & ed. Iunt. ut in Anglic. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti Men. c. 7, Φιλοſ. cap. 12; ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo reieciimus. SOLAN. Qui ὕδατι introducere, forſan decepti ſunt a voce ſequentē σκίλλη, quam pro σκύλλη monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope taedae & ſcillae, vid. ſupra Necyom. c. 7, ibique notam Hemſterh. REITZ.

ead. l. 6. Καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν) Intellige generum habens; GUYET. Καὶ τὸν Ῥουτ. εὐδ. πάροδον omnes libri, niſi quod in Fl. Cod. Bourd. deſunt εὐδοκμοῦντα πάροδον, in eiſdem vero loci impreſſo poſterioris vocabulum omittitur. In P. non eſt καί. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit ἐπὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν πάροδος; Aut ipſe Rutilianus πάροδος; Aduſne ad Rutilianum, aut ipſum Rutiliani aditum? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud

Lucianum paulo aliter usurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem Herc. Gall. c. 7. Sed demus, sic sumi, an de Rutiliano, ut de imperatore, locuturum censet Lucianum? aut *ipsum aditum* esse dices. V. omnino Dem. Phil. III. Neutrum ego facile admiserim. Dicam itaque, quod sentio, tu iudica. Scripserat Lucianus διὰ τὸν Ῥουτιλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel si hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν, lege πρόσδον, (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc sensu, *gratia generi sui Rutiliani. Vel patroni sui.* Vorstius παρ' ὅδον malebat, uti apud Ignat. emendandum censeo p. m. 125 B. Quidquid sit; haec enim iam in medio relinquo, facile cessurus, si quid melius proferatur; in iis, quae mox sequuntur, duo haec diligenter observanda sunt. Primo, M. Aurel. cum haec scriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum, de quo deinceps sermo est, gestum anno circiter CLXX & seqq. usque ad annum CLXXIV, vel CLXXV. Ex quibus iam certe de Luciani aetate constat. Sed de hoc paulo post plura. SOLAN.

ibid. εὐδοκιμοῦντα πάροδον) Haec desunt in Flor. Cod. BOURD. Ubi in vulgatis editionibus legitur, ἔχον γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμπεται χρῆσμον, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος: duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deesse Flor. Codici, notat Bourdelotius. In ed. tamen Florentina omisso τῷ πάροδον, conspicitur τὸ εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον satis possumus hic carere: nec quid illa sibi hic velit, perspicio. IENS.

ead. l. 7. Πάροδον) Τὸ πάροδον glossema videtur τοῦ ἐπίβασιν, e margine in contextum traductum. GUYET. Includendam puto πάροδον, aut potius plane eiiciendam Florentinae ed. auctoritate, tanquam glossam, ad ἐπίβασιν, rarioris usus nomen, relatum, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuisset. GESN. Apparet, & Gesnerum hoc vocabulum cum Iensio eieci tum vellet, quod in versione id non attigerit; nec ego ingererem, si abesse a pluribus viderem. Posses autem παρόδιον legere, acvertere, *habens Rutilianum adiutorem*, pro fulcro enim columnae, ex Plat. Dem. Kuhn. ad Polluc. VI, S. 121, affert; unicinis tamen seclusi ut suspectum. Alioqui cum πάροδος significet carmen, quod chorus primus in theatro canebat; vid. Kuhn. & Iung. ad Polluc. IV, 7, 53, pag. 374; (sic enim pro πάροδος recte scribendum docet ille; nam *ibid.* IV, cap. 15, § 108, ipse Pollux ad etymologiam vocabuli ducit, scribens,

καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάρος οὐ καλεῖται.) ut itaque *prologus*, tam de oratore ipso, quam de sermone, accipitur: ita possis & πάρος utrovis more accipere, & cogitare, an Rutilianus non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praefigiatori suo praeludat, ac populum alliciat? Sed totum *πάρου* eiicere, quam nimis argutari, malo. Si vero probare possem, id *introducstorem* significare, omnino retinerem. REITZ.

ead. l. 8. Μάρκος) Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in Col. Antonina, p. 13. LA CROZE.

ead. l. 13. Διηπετέος) Sic *Fl. Ald.* cett. *Διηπ.* Vorst. Consentiant Mss. Regg. 2954 & 3011. Conf. Eik. § 9, pag. h. ed. 11, Vol. VI.

Pag. 108. l. 1. Γενομένων) Faceissent iam, qui M. Aur. Antoninum nullis huiusmodi superstitionibus, auctore Xiphilino, unquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam, quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam I. Capitol. in M. Aur. XIII, ubi tantum huius belli terrorem fuisse ait, ut undique sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustraverit, retardatusque a bellica professione sit: ut ergo haec, quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. Baron. ad an. Chr. 171, & qui eum citat, auctorem vitae M. Aurel. operibus eius praefixae. SOLAN.

ead. l. 4. Τραῦμα) Vid. Ep. Marci ad calcem Apol. 4 Iustini. LA CROZE.

ibid. Δισμυρίων) Aliter rem narrat I. Capitol. in M. Aurel. Ant. XIV. Cum enim Aquileiam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. SOLAN.

ead. l. 8. Κροίσου χρησμόν) V. Z. Tr. c. 20. SOLAN.

ead. l. 10. Πολλῶν ἐπιβρόντων) Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπεσρέντων. BOURD. Πολλῶν ἐπὶ πολλοῖς ἐπεσρέντων Mss. Reg. 3011, probante Bel. de Ball.

Pag. 109. l. 2. Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθόν) Angl. Cod. παρακινδυνών τὸ ἐδελόν. BOURD.

ibid. Ὑπελθόν) Sic recte ed. l. vulgatae vero ὑπελθόν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχουμαι frequentissime, cum apud Lucianum, tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. SOLAN. Ἐπέρχουσαι de eo, quod mihi in men-

tem venit, usitatum esse, vid. in not. Hemsterh. ad Prometh. cap. 2. REITZ.

ead. l. 13. Σαλάγει) Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscœna verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum, & Abonitichitis solis familiare: viderur ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ σαλεύειν deduci. PALM. At σαλαγεῖ, ταρασσει exponit Hesych. Verum id huc nihil facit. REITZ.

ead. l. 15. Ὠπύες) Ὠπύεις. GUYET. Notaverat quidem Solan. Ὠπύεις esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. REITZ.

Pag. 110. l. 8. Πολλάκεις) Παυράκεις. Hesych. Παυράκεις, ὀλιγάκεις. GUYET.

ead. l. 13. Λύοιντο) Angl. δέδοιντο. BOURD. Δέδοιντο A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam, ut meliorem, sequor. SOLAN. Λύειν χρησμούς, est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod iam ab Erasmo factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paulo post χρησμοὶ ἔκτθ sunt quaestiones, sive petitiones oraculorum οἷο. GESN.

ead. l. 16. Μόρφη) Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ καὶ ἄσημα. Μορφεῦ βαργούλω ἰσχι ἀγγινέχι, φάος δέ. BOURD. Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio, non Scythae, datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a Nostro in Μακρ. c. 10. SOLAN. Corruptissima haec esse, ipsa varietas fati indicat. Ego aut reponerem lectionem Angl. Cod. prolatam a Bourdelotio, aut certe verba εἰς σκίην uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc, omittis εἰς σκίην, & adiuncto ἄλλος vel ἄλλως, effici, apparet. Sed forte praestat Angl. Cod. lectio, quae & ipsa hexametro conclusa est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione, non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Si-

gefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod iam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicuius errore huc relatum, cum paulo ante omissum esset. GESN. Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in Wachteri Glossario Germanico. Vel in specimine eius ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. § XIV. *Morimarusa* mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv* mori, *mork* mors, (unde forsitan *μορφεύς* & *mors*.) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse: tantum tamen forsitan appareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque ervere. REITZ.

Pag. III. l. 1. Ἄλλως) Ὀλως. Angl. ἄλλω. BOURD.

ead. l. 7. Προφανῶς) Illud προφανῶς referendum est ad κατασημναμένον. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paulo supra cap. 49. GESN.

ead. l. 9. Σαβαρδαλάχου) Huius quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id coniectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum existimo, qui heri iussu quasi invitus dixerit, quaerere dominum, an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus iam Alexander, quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo iam a Luciano est observatum. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὃ, τι ἦκε) Frequentius ἐφ' ὃ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut Aristoph. Plut. 889, ἐπ' ἀγαθῷ οὐδένι. Noster supr. Hermot. c. 50, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. Dion. Hal. Ant. X, pag. 638, 19, συνίστασθαι τινας — ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου. Idem VII, pag. 473, 39, Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου παραδούς. Evang. Matth. XXVI, 50, Ἐταῖρε ἐφ' ὃ πάρεσι; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ' ὃ, quam

lectionem, Casaubono potiore visam, testimoniis Euripid. Achill. Tat. & hoc Luciani, firmat Iac. Elsner. ad Ev. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet, utroque casu eodem sensu dici. Adde Nostrum mox c. 56 f. ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνέλυσαι. REITZ.

ead. l. 15. Κυτμίδι) Certe *κυτμίδα* recipiendum, ut conveniat cum *δρσίν*, quod substantive hic accipiendum, pro *δρόσον*. Aut *δρσίν* scribendum: sed quia oracula decet esse obscura, maneat intricatum. Est, qui ἦν τέκε in suo libro fecerat ex posteriore syllaba vocabuli *δρσίν* & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus est sensus: quo enim Genitivus *Λητοῦς* pertinebit? quo ἦν respiciet? REITZ. *Δρσίν τε καὶ Ἡοῦς* coni. Bel. de Ball.

ibid. Χρῖσθαι) *Χρῖσθαι*. GUYET. Recte Guyetus contractionem circumflectit; licet ego edd. accentum servarim, qui in vocalibus ancipitibus saepe acutus pingitur in edd. priscis, etsi syllaba longa est. Immo & *χρῖσαι*, aequae ac *χρῖσαν* & *χρῖσεν*, apud Homer. circumflectitur ubique. REITZ.

ibid. Λητοῦς) An pro Diana posuit? ut significetur, rorem luna splendens excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas iubent magi. REITZ.

ead. l. 16. Ἠκηίδει) Post hanc vocem sic legitur in Anglic. Cod. *ἐραμμένου τοῦτον καὶ πλευσῶντος*. BOURD.

Pag. 112. l. 7. Καὶ τὸ γιγν.) *Τοὺς ἐκκαίδεκα ὄβολους*. Supra. GUYET. Recte Guyetus; etsi alibi *γυγνόμενον* & *γινόμενον*, *merces*, *reditus* est; vid. Hemsterh. ad Somn. c. 1. REITZ.

ead. l. 8. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ) Confer The Magistr. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπέτρεπον τοῦ γάμου) Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paulo post narrantur. SOLAN.

in Schol. l. 1. Οὐδέν πρὸς τὸν Ὀμηρον) Hoc Scholion ante ad verba *Μὴ σὺ γε πλωμέναι* male relatum in sedem suam retraxit Solan. REITZ.

Pag. 113. l. 3. Νυκτιπλάνοις) Quamobrem haec de Lucia no indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paulo post, satis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in se iactum opprobrium posteris non veritus sit tradere. SOLAN.

ead. l. 13. Κῦσαι) Supra ad cap. 41 Scholiast. id exposuit *φιλῆσαι*. Hinc forte Belgicum & Germanicum *kussen*, ut recte existimat frater G. O. Reitzius in Belg. Graeciss. p. 238. Utitur & Homer. Od. Ω, 396, & alibi non semel. REITZ.

ibid. Εἰώθει) Sic P. In reliquis εἰώθε. SOLAN.

ead. l. 14. Δήγματι χρηστῷ) Bene monuerat Solan. confendum infra Sympof. Invenies enim ibi c. 4 χρηστῷ τραύματι fimiliter dictum de magno vulnere, vel potius opprobratio, i. e. quali & quo loco voluit is, qui intulit. Veluti καίριον τραύμα eadem ratione pro letali poni, tralaticium est. REITZ.

Pag. 114. l. 6. Ἐδικαιολογήειτο) Remiserat Solan. ad Timon. p. 49, i. e. c. 22 ex eius divifione. Ibi enim legas: βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσθαι πρὸς σέ; iam vero id quaerendum erit § 37. REITZ.

ead. l. 7. Λέγων πάνυ με εἶδέναι καὶ τὰ ὄν' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῶ συμβουλευόμενα) Erasmus, negans, se clam esse, quae suafisset Rutiliano. Benedictus, asserens, se scire, quae Rutiliano suafisset. Etiam Sponius modo, il se plaint à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilienus: ut apparet, sic interpretans, dum sola Latina inspicit. Nam Graeca si sequimur, ut debemus, interpretabimur, dicens, sibi me esse probe notum, ut & quae suaserim Rutiliano. GRON.

ibid. Πάνυ με) Si sana sint haec, aliter hic usurpat Lucianus verbum εἶδέναι, quam vulgo solet. Non memini saltem usquam de hominibus dici. SOLAN.

ead. l. 8. Τί παθὼν) Supra Abdic. cap. 10, τί παθὼν ἀνεκάλεις; REITZ.

ead. l. 13. Ῥαδίας) Flor. Cod. ῤαδία γενομένη μου ἢ μεταβολή. BOURD.

ead. l. 15. Ξενοφῶντι) Non video, quid obftet, quo minus Xenophon hic intelligatur. Arrianus, maior ille fortasse aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri histrionia sub Pio Antonino celebris esse inceperit: Lucianus carus, quod prooemio huius libelli apparet: porro in Bithynia patria sua multum versatus &c. Xenophontis iunioris nomine passim veniens. GESN.

ead. l. 16. Τὸν πατέρα) Haec post Rutiliani nuptias, aut certe sub idem tempus gesta esse, ex ipsa narratione manifestum: atque adeo, ut supra ad cap. 35 annotabamus, ante annum Chr. CLXX; quod ideo probe observandum, quia, cum patrem Luciani in vivis adhuc fuisse hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9 patet, designetur, sequitur, in flore ipso aetatis Lucianum tum fuisse. Unde iam apparet, multo serius vixisse, quam vulgo ex auctoritate Suidae traditur. Nam si quadragenarium fuisse pones, cum abunde constet ad senectutem pervenisse; (passim enim senem se di-

cit) vixerit propemodum ad finem usque illius seculi, necesse est. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos designet, adhuc dubito: filiū enim meminit ipso Eun. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1, ubi eadem phrasis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet, in illum A. C. incidere hunc reditum. SOLAN.

Pag. 115. l. 2. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενήμην) Cum iam mediam partem navigationis confecissem. Sic rectius ed. Flor. quam aliae μέσον τὸν πόντον. GRAEV.

ibid. Πόρον) L. & Fl. Sic Ἰστ. α. c. 12, κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον, ut Ἐν. δ. 8, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγίαϊον ἐγένοντο, minus commode hic quidem. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφ' ὅπερ) Conf. supra cap. 53 huius Dissert. ubi monemus, ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiscue dici. REITZ.

ead. l. 14. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιάλοις, ὣν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνεται, ὁπίσω ἀπὸ Πηλίου) Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Sic interpres. Nec improbo, nisi quod in Aegialis vertendum, non Aegialos. Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt casta nuce digna. Aegialos fuit locus in litore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus eiusdem nominis, cuius meminit Homerus Il. B, 855. Et qui sit locus, egregie docet Strabo lib. X, in descriptione Ponti: ὁ δὲ Αἰγιάλος ἐστὶ μὲν ἡδὼν μακρὰ, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνεται ὁ ποιητής, ὅταν φῇ — Κρώμναν τ' Αἰγιάλῳ τε καὶ Ἐφελῶν ἐρυθίνους. Γράφουσι δὲ τινες· Κρώμναν Κωβιάλῳ τε. Aegialus est litus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cuius meminit Homerus his verbis: Cromnam & Aegialum & altos Erithynos. Scribunt autem nonnulli: Cromnam Cobialumque. Sed vides, Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. GRAEV.

ibid. Ἐν Αἰγιάλοις) Aegialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Aegyptum traiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Aegialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponnesos dicta est. COGN.

ead. l. 15. Καλὸς Ὅμηρος) Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poetriam pulchram vocare solebat Socrates ap. Maximum Tyrium, diff. 8, p. 90 Davis. διὰ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καὶ τοὶ μικρὰν οὔσαν καὶ μέλαιναν. Locus Homeri est in navium Catalogo Il. B, 855. GESN.

Pag. 116. l. 1. Εὐπάτορος) Huius regis exstat nummus apud Spanh. 490, quo vir illu. tr. hunc locum mire illustrat. Cusus

est autem ante L. Veri mortem : praefert enim fratrum capita. SOLAN.

ead. l. 5. Παρὰ τοσούτων) Conf. supra notata ad 2 Ver. Hist. cap. 26. REITZ.

ead. l. 11. Τιμοκράτους) Timocrati cuidam suos libros Athenaeus inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum Noster 558 AB. 591 B. *ed. l. (i. e. de Salt. c. 69, & Demon. c. 3.)* SOLAN.

ead. l. 16. Ὀρμῆς) P. L. in reliquis ὄρμης. SOLAN.

ibid. Ἐνδέοντι) Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόντα hunc derulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore eius puniendi, licet de manifestis iniuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus iudicem ita comparatum. Οὕτω μὲν ἀνεκόνην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαύομην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ διακειμένου. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex edit. *Ald.* nempe οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, supple καίρῳ. Ego, inquit, hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub iudice ita comparato. Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum eius osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse, ac dissimulasse; at clam corrupisse navitam, qui Lucianum in traiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse; illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Ceterum illud ἐνδέοντι pro tempestive habet quoque Demosthenes I contra Philippum: Τούτων μὲν μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδὲν πώποτε ἐνδέοντι κέχρησθε. IENS. Non operae pretium iudicavit Solanus varias lectt. hic notare; qui in *l. ἐνδέοντι* tantum linea transversa separare fatis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. eiusd. *l.* indicavit: merito: nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & ἐνδέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae edd. eas propius iunxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione Erasmi apparet, qui in tempore vertit. Est.

que locutio s. ellipsis τοῦ καιρῶ adeo vulgaris, ut exemplis quinque, a L. Bos in libello de Ellipsi. p. 72 adductis, nihil addere opus sit. REITZ.

Pag. 117. l. 3. Ἰωνόπολιν κληθῆναι) Exstant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολίτων, sed in una huius nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολίτων vide Ioannis Harduini, viri ingenio & doctrina præcellentis, nummos antiquos populorum & urbium illustratos, in Ἰωνοπολίται. GRAEV. Sponius numifina L. Veri exhibet, in cuius adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ἸΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. Diff. cur. XXXV. Unde patet, concessam hanc ei petitionis partem: altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput præferat. Sed de his plenius mox. SOLAN. Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis illustris Spanh. aeterni operis 4, 11, p. 213 seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. GESN.

ibid. Νόμισμα) Exstant hodieque nummi imperatorum illius ætatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem, qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem præferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam viri imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus. Nummos Glyconis in doctorum virorum libris 4 invenio hosce: 1) ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. Spanh. 2) Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. 3) L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani præcedentia. 4) Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cufus. Vid. Aur. Vict. Cf. Harduin. numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται. Spon. l. c. Spanh. 213 & 721, I, 177. Pagina vero 529 alium nummum Abonoteichiton exhibet. SOLAN.

ead. l. 5. Στέμματα) Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea*, quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo, *In insula*, p. 189 ed. Amstel. Et mox ipse Noster τὸ ἱεροφαντικὸν καὶ προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανωθῆναι volebant successores Alexandri huius. Sic apud Aristoph. Plut. 39, Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. GESN.

ead. l. 9. Κεραυνῶ βληθέντα) Supra hoc Dial. c. 40 f. SOLAN.

ead. l. 12. Φαλακρὸς) V. supra c. 3. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπιβρέχειν) Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere &c. iubet V. G. Cellus 4, 2. GESN.

Pag. 118. l. 2. τοιοῦτον) Mf. Reg. 3011. Edd. τοιοῦτο. Conf. Reitzii not. ad Herm. c. 29, pag. huius ed. 388 Vol. IV.

ead. l. 3. τὸν ἐπιτάφιον) Quia Latinis epitaphium neutro genere efferrī solēt, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἄγων. Vid. Bos de Ellips. pag. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eund. p. 81. REITZ.

ead. l. 9. καὶ προφητικῶ) Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse, ait auctor, quem oporteret διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῶ καὶ προφητικῶ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. IENS. Illud καὶ, quod Iens. restituit, male abesse a quibusdam, non annotarat Solanus. Sed edd. confrens cognovi, id recte adesse in omnibus, excepta sola Salm. nam quod & absit ab *Amsl.* nil mirum, quia haec illam caeco semper ductu sequitur. REITZ.

ead. l. 10. Πολιῶδης) Etsi nescio, qua auctoritate Salmurienfis ed. id exhibeat ab omnibus priscis edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen eius lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari, ex statim sequentibus aequae ac praecedentibus patet, & sic iam Erasmm legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιῶδης unus scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poërice idem est, ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud, quam πολίτης, dare poterant. Sed potest tamen & πολιδς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιδς sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codd. auctoritas accedat. Deest πολιῶδης in Lexicis vulgaribus, sed habet Steph. unum eius exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτῷ τὴν) Lege αὐτῷ. GUYET. Αὐτῷ) Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Tropho-nii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτῷ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque enim ullum est ei suspicioni fundamentum. GESN.

ead. l. 16. Θαυμάσας ἑχῶ) Iubet Solan. conferre Dial. Mar. I., & Dem. § 32. At priore loco legas, καὶ τοι τί ἄλλο ἐν σοὶ

ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet, *quid potest laudare, quid habet, quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus est, hic participium. Alter locus habet, ἐκ γὰρ τῶν πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius respondet huic. Verum ille pleonasmus adeo est usitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T. inveniatur. Sic Hesiod. Ἔργ. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Aristoph. ληρεῖς ἔχων, & similia, quae vid. collecta apud Maithairium de Dialect. p. 79 C. Et Comment. Aristophanis. Et in Budaei Comment. REITZ.

Pag. 119. l. 4. Τιμωρῶν) Angl. βοηθῶν. BOURD.

ead. l. 7. Τοῖς ἐντυχούσι) Conf. supra c. 47. SOLAN.

INDE SALTATIONE.

Pag. 120. l. 9. Κατηγορῶν) Ἀποστερῶν. MARCIL. Emendatione nihil opus, optime se haec habent. SOLAN. Marcilii coniectura, ἀποστερῶν substituentis, ei forsan adblandietur, qui male construxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur postea idem accidat cuiquam, distinctionem alioqui non adeo necessariam post σεαυτὸν addidi, ut non haesites coniungere λέληθας σεαυτὸν, i. e. *te ipsum oblitus es*, ut Belgice dicimus, sive *te ipsum fefellisti*, vel, si mavis, *imprudenter fecisti, accusans hanc maximam voluptatem*. Vel potius, *nesciebas ipse, quid faceres*: omnia enim haec significat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex Plutarcho vel Lexicographi afferunt. Cui adde λήσεις ἀπολούμενος, *imprudens peribis*, ex Herodian. I, 9, 10. Immo potius, quod apprime huc facit, Aristoph. Nub. 241, Πόθεν δ' ὑπόχρεως σ' αὐτὸν ἔλαβες γενόμενος; & Aelian. V. Hist. I, 7, ὅταν αὐτοὺς λαβόντες ὑσχυάμου φάγουσι. Alciph. III, ep. 71 f. καὶ τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. REITZ.

ead. l. 10. Σκληρὸν) Mordet Stoicum allusione ad generalem Stoicorum thesim. BOURD.

ead. l. 13. Φιλοσοφία — ὁμιλικῶς) Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. Liban. Epist. 343, & ibi a Wolfio cit. L. Bos ad Th. Magistr. sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut Epiet. Sent. 2, ed. Rel. p. 90, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ εἰσὶν ἀενάῳ πηγῇ. Aelian. 2, 38, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἶνον. Aristoph. Nub. 1401, — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. Hippocr. de Art. p. 589, 44, καὶ οὐκ ἀρκέει μόνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνην ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμι-

λίη ὁμιλείν. Vid. & Nostrium alibi, cuius loca ex Indice apparebunt. Sed Grammatica praecepta postulerent ὁμιληκῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abiicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen, hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis iusta. REITZ.

Pag. 121. l. 1. Κάθησαι καταυλούμενος) Ἀφόμενος, ὃ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, Ξηλυδρίαν ἄνθρωπον ὄρων. Vertit Oblopoëus: remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas sarpas excipiens. Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceffit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus in libello, cui titulus est, εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον· Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντὴν καὶ κατακλίναντες εὐωχῆσμεν αἰεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον, cantu & tibiaturum modulis oblectatum. Cleomedes lib. 2, ἐν πολλῇ καὶ ἀσχημονι μέθη καταυλούμενος, in magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans. Eodem sensu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος, auscultans cantorem Stratonicus: quem locum frustra Erasmus emendare conatur. GRAEV. Conf. supra Phal. I, 11 fin. & infra Bis accus. c. 17. Miror itaque, cur Graev. ter scribat, καταυλούμενον, sine diphthongo; cum sit ἀκαταυλόμαι, — οὔμαι, neque καταύλομαι usquam reperitur, neque ipse in his Luciani locis, neque in Plutarcho, quem in subsidium vocat, sic invenerit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐσθῆσι μαλακαῖς) Confer supra ad 1 Ver. Hist. § 25. REITZ.

ead. l. 3. Ἐναμβρ.) Commodius legeretur ἐναμβρ. — quod & apud Agapetum reperitur de genere dictum c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Φαίδρας καὶ Παρθ. καὶ Ῥοδ.) Phaedrae notus amor apud Tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulyssae spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ῥόδοπας) Conf. infra § 51. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι) Mallem ad pulsationes strepitusque citharae, quam cum interprete reddere, cum citharae pulsationibus eiusque procacibus frequentamentis. Ita in Dial. Deor. 2 Cupidinis & Iovis § 2, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις, ad tibiā & tympana. Vid. etiam Sophocl. Electr. 713, Euripid.

Bacch. 155, Max. Tyr. Diff. 21. prov. Ceterum de κρούμασθ κιθάρας vid. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Delum, p. 466.

VITRING. Confer nos ad § 16 huius Diff. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud Alciphrr. l. ep. 12, Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, καὶ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. Bergl. not. p. 50, qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. Athen. VIII, p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. REITZ.

ead. l. 12. Τὰ ὅτα πτερῶ) Vid. iterum infra Gall. c. 6. SOLAN.

ead. l. 14. Κυκλικῶν) Aliter c. 26. Αὐλήτας enim ibi κυκλίουσ vocat. Philostratus pag. 589, ὅπῃτε οὖν σπουδάσεις περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχηστῶν δὲ αὐταὶ τὸ ἐπίπαι, φανέντος ἂν &c. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ ἔννομα) Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. Contra ἄνομα. Νόμος enim, quando de re musica sermo est, modum denotat. Vertit interpres, legibus consentanea. L. Bos. Recte Bos νόμον modum musicum significare ait. Vid. Thucyd. V, 70 f. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, sitne construendum, ex lege interpositorum tibicinum; an νόμῳ αὐλητῶν coniungendum, ut significetur modus Musicorum, i. e. dimensio temporis, quam Musici observare solent. Conf. Plutarchi libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. REITZ.

ead. l. 17. Ἐναγώνια) Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, fatis notum est. SOLAN. Conf. infra § 26, § 32, § 78. Et Demon. § 65. Quae loca monente Solano contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. REITZ.

Pag. 122. l. 7. Λυδὴ τις) Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26, 32, 79, & Δήμων. c. 65. SOLAN.

ead. l. 8. Μόνου) Sic optime M. & Fl. Reliquae edd. μόνον. SOLAN. Conf. Kust. ad Aristoph. Pl. 33. REITZ.

ead. l. 9. Ὀδυσσεύα) Vid. Hom. Odyss. F, 91. SOLAN.

ead. l. 14. Ὀλος) W. non ut in reliquis ὅλος. SOLAN. Etsi vulgatum ὅλος quoque bene se habet, tamen hoc Solano dedi ex Cod. W. ὅλος danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. REITZ.

ead. l. 15. Παπαί, Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τοῦ σαυτοῦ κύνα) Vertunt: Papae, Craton, quam asperum canens

zum in nos solvisti, nescio quam Latine. Asper dens apud Phaedrum est acutus: sic apud Tac. *asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur, *quam canem mordacem*. Lucianus in priore de iis, qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων, novi quendam ex mordacibus illis rhetoribus. GRAEV. *ibid.* Κάρχαρον) Qualis Appii canina *facundia*, de qua D. Hieronym. BOURD. Vid. supra de Merc. cond. c. 35, ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et Quom. Hist. c. 43, τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ καρχαρον. Rurfus bis Accufat. c. 33, ὑλακτικὸν — καὶ καρχαρον. Et videbis, quantum aberrarint, qui supra in Merced. cond. nomen proprium inde fecerant. REITZ. Ad v. ὡς καρχαρον Mf. Reg. 3011 hoc exhibet Scholion: Τοῦτο πρὸς Κυρικὸν φιλόσοφον διατείνεται, διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν (ὑλακτικὸν coni. B. de Ball.) εἶναι.

Pag. 123. l. 4. Τοῦπιτίμιον) Conf. supra de Merc. cond. c. 4, & loca parallela ibi ab Solano allata. REITZ.

ead. l. 10. Σοι ἔπαν.) W. solus optime. SOLAN. Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen apprime hic appositum esse, nemo negaverit: eleganter enim sic interponi pronom. σοι, μοι & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic Demosth. eleganti pleonasmō, pro Cresiph. p. 444 E. λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὀρεωτῶν. Noster in Abdic. c. 31 pr. τοιαῦτά σοι ὃ πάτερ — πῶπονθε. Verum & μοι, quasi πλεονάζον, interdum valere παρ' ἐμοῦ, recte docet Bergl. ad Alciph. I, Ep. 26, pag. 107. Sed rurfus magis παρέλκεν apud Nostrum satis saepe supra, ut in Nigrin. § 5, οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἐνθους — περιέρχομαι. Ac Dial. Marin. II, 2, τυφλὸς εἰμὶ σοι, ὃ Πρόσειδον. Vid. & c. seq. f. & c. qualia plura collegit Iensf. in Lectt. Luc. p. 61, 62. Ubi merito miratur, doctissimum Fabrum hoc fugisse. Vid. Iensii not. ad Timonis § 52. Interdum autem non pleonasmus, sed emphasis in eo est, ut hic. Vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciff. p. 353. REITZ.

ead. l. 12. Τερψάμενος) Hom. Odyss. M, 188. SOLAN. Verba ex ipso Sirenum cantu Od. M, 188, quorum interpretationem posuimus ex Cic. de fin. 5, 18. GESN. Quia versus Homericus incipit Ἄλλ' ὄγε τερψ. in edd. vero Luc. Τερψάμενος initium versus mentiebatur; id sic mutavi, ut vides. REITZ.

ead. l. 16. Οὕτως αἰσχροῖα) Persuasi antiqui, *saltationem* umbram esse luxuriae. Paret apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1, lib. 2. Artemid. lib. 1. BOURD.

Pag. 124. l. 4. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ Ἰσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγέννη

σαι) Interpretes, *si enim vidisti, par nobis hac in re evasisti*, inepte, & sine sententia. Vertendum, *siquidem vidisses, paria nobiscum fecisses*. Mox sequente pag. de histrione, *εις ουδ'εν δεον κατακλωμένω*, est, *indecore se frangenti*, non, ut vertunt, *in nullo usum fracto*. Paulo post *μη ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην*, est *male peccetam*, ut supra notavi: interpretes inveniuste, *nunquam ego venustatem consequar*. Nam quamvis *venustas* interdum felicitatem significet, tamen hoc in interprete non ferendum. GRAEV. Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidisti, aut non vidisti spectacula. Si illud, non est, quod nobis obiciās, idem enim fecisti; si hoc, parum idoneus es iudex. GESN.

ead. l. 8. 'Εν βαθεῖ τούτῳ πόνῳ) Sic supra in Revivisc. c. 41. Et Pisc. 12. De Merc. 25 ac 33. Adde & Zeux. c. 8. REITZ. *ead. l. 12. 'Ολέθρῳ*) Iterum pro ὀλεθρίῳ. Conf. supr. Alex. c. 11. REITZ. At ὀλεθρίῳ Ms. Reg. 3011.

ead. l. 15. Καὶ ὅσον πείρας ἔνεκα) Thucyd. VIII, 92, ἀπὸ addit, dicens, ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα. Quod Duker. ex Xenoph. quoque firmat, contra Stephan. Sed & ἀπὸ abesse alibi fateatur, hoc Luciani loco adducto. REITZ.

Pag. 125. l. 3. Μη ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην) An sic? *μη ὥραισιν ἀρέσκοιμι*. Τὸ ἀρέσκοιμην n. pl. locus videtur e poeta quopiam sumtus. GUYET. Vide supra ad Θ. Δ. VI. SOLAN. (Adde rursus infra Dial. Meretr. X med.) Non omnia intelligo, quae Guyet. tradit; nec quidquam est mutandum: est enim imprecandi & iurandi formula. De qua vid. Scholiaf. nostrum, cui etiam addo verba Scholiaf. ad Aristoph. Lysistr. 1036. *Μη ὥραισιν ἰκοισθε*, ait, *Εἰδὸς τι κατάρas ἀρχαίῳς ταῦτα γενέσθαι φαίνεται, ὃ καὶ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο. ὡς ἐν τῷ "Ἡρας καὶ Διὸς διαλόγῳ — καὶ πάλιν ἐν τῷ περὶ ὀρχήσεως μη ὥραισιν ἰκοίμην, εἴτι τοιοῦτον ἀνασχοίμην. καὶ αὖθις ἐν τοῖς μη ὥραισιν ἰκοίτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος* at in ipso Aristoph. legitur, *Ἄλλὰ μη ὥρας ἰκοισθ'*, quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiaf. Verum id nunc non inquirō. Patet saltem, apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra Deor. Dial. VI, § 4, ubi Hemsterh. id convertit, *pestime pereat*; & conf. notas ipsius ac Solani. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. REITZ.

ead. l. 5. Ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἢ δὴ ἐλεῶ) Interpres, *ut me tui nunc miseret*. Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet*. Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. Max. Tyrium Dissert. 21. REITZ.

Pag. 126. l. 12. Ἄνευ κηροῦ παρακούειν τῶν φαύλων δυνάμε-
νος) Interpres, cum sine cera res malas audire possim. Non expref-
sit vim verbi παρακούειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter
audit, cum dicta alicuius non afficiunt, qui audit quasi non au-
diat; & huc facit, quod mox dicitur, λέγε, ὥς μὴ δὲ ἀκούοιτός
τινος. VITRING.

Pag. 127. l. 3. Χθές καὶ πρόην) Vide Paroemiogr. BOURD.
Sic Long. Paft. III, p. 97, five p. 73 ed. Moll. qui in nott. plu-
ra huius proverbialis locutionis, qua tempus admodum nu-
per actum denotetur, affert. Veluti ex Synes. p. 15 D. idem
profert frater cariff. in Belg. Graeciff. p. 537. REITZ.

ead. l. 7. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ) Conf. supr. Deor. Dial. II pr. Et
Long. Paft. II, p. 35 ed. Moll. ubi Cupido ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ,
καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τοῦ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc
iam adductum a Hemsterh. quem cum aliis comment. vid. ad
l. c. Luciani. REITZ.

ead. l. 16. Κελεῦσαι) Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio
armata. V. Clem. Alex. p. 10, 1. SOLAN.

Pag. 128. l. 4. Ἐν ὄπλοις) Si respexeris ad § 21, ubi ἐνόπλια
παιδεύειν, & ad Demon. § 38, credes ἐνόπλιος & hic recipien-
dum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. REITZ.

ead. l. 6. Πολεμικὴν) Hanc saltationem πρύλιν vocat Calli-
mach. Hym. εἰς Δία. BOURD.

ead. l. 10. Ὀμηρος) Vid. II, Π, 617. SOLAN.

Pag. 129. l. 3. Μηριόνη) Iliad. Π. BOURD. Homer. loco mo-
do indicato. SOLAN.

ead. l. 9. Τέχνην τὸ πρᾶγμα πεπ.) Conf. infra § 21, ubi τοῦ-
το ἔργον πεποιημένων eodem modo. REITZ.

Pag. 130. l. 1. Καρυατίζειν) De hac voce copiose ad Pau-
san. BOURD. V. Thef. Cr. Grut. I, 785. Ab oppido Laconiae
Caryae vel Caryum dicto, in quo lucus Dianae sacer. In eo
eius Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebra-
bat, contententibus inter se citharoedis. Polemon. II: *Exesti-*
des citharoedus Pythia vicit. Vicit & Caryorum certamen in Luce-
daemonia. Unde Statius: *Plaudentique habiles Caryae resonare*
Dianae. Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curati.* Denique
meminit & Diomedes Grammaticus. Atque haec ex Thesaur.
l. c. SOLAN. Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Ca-
ryatidos saltare solitas, Pausanias auctor est Lacon. p. 178,
40: Τὸ γὰρ χάριον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστὶν αἱ Κάρυαι. Καὶ
ἀγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ
ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑστᾶσι, καὶ ἐπι-

χάριος αὐταῖς κατέσθηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὄρχούμεναι in sigillo Clearchi apud Plutarchum Artaxer. pag. 1864 extr. H. Steph. Meminit etiam Diomedes lib. 3, p. 483 extr. Purfch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem transfu-
lerit, nondum inveneram. GESN.

ead. l. 4. Καὶ ῥυθμὸν) De rhythmo hoc, quem ad modum Musices in progrediendo ad proelium observabant Lacedaemonii, vid. Thucyd. V, 70, p. 360, ibique Duker. (quem videndum commonuerat Hemst. in marg.) no. 17. Sic enim per errorem typothet. numerus est expressus, pro versu 84. Exempla autem alia similia profert vir clar. l. c. REITZ.

ead. l. 6. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς) Idem Hemsterh. indicat, consuli posse Davis. ad Cic. Tusc. D. p. 139, i. e. L. 2, c. 15; quod faciens video, & hunc ex Stob. Athen. Gell. Plut. & hoc Luciani loco probare, Lacedaemoniis usitatum fuisse, fistulas in proelio pro tubis adhibere. REITZ.

ibid. Ἐνδίδωσιν) Fere suspicor, Solanum quaesisse varietatem, propter usum rariorem huius phraseos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque est *retrocedere*. Sed recte se habet de sono musico, & respondet nostro *een Toon aangeven*. Sic Long. Past. IV pr. (ed. Moll. p. 106.) Ἐκαθίζετο δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Πάν) συριζὼν ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέρος καὶ τοῖς πατοῦσι, καὶ τοῖς χορευούσαις. Quod optime Moll. convertit, *similis impertienti cantum*: licet alibi non semel hallucinetur. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτοῖς) Αὐτῆς L. & Fl. Sed praestat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. SOLAN.

ead. l. 8. [Καὶ τοὺς ἐφήβους]) Parenthesin hanc Scholium esse puto, quod in textum irrepsit. SOLAN.

ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι) Has duas posteriores voces habet W. solus. SOLAN. Cum W. facit Mf. Reg. 2954.

ead. l. 9. Ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι) Vertunt, Erasmus; ubi enim iam summis colluctati sunt digitis, Benedictus, cum enim summis digitis colluctari defuissent. Annotavit pater, ἀπροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quae vera sunt; & vanae interpretationes. GRON.

ead. l. 10. Παῖσαντες καὶ) Inter duas hasce voces in impressis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. SOLAN.

Pag. 131. l. 1. Συγκωμάζοιεν) Hic pariter & paulo post ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur inprimis Dorum fuisse, quibus accensentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν uti de salutatione hilari. Sic certe Pindarus Ol. Θ, 6, itemque Isthm. A, 16,

Sic Hesiodus Scut. Her. 281: Ἐνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νῆοι κώμα-
ζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγχε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὄρχηθμῳ καὶ ἀοιδῇ
κ. τ. λ. Hinc apud Hesychium κώμα εἶν ὄρχησθαι, & κῶμος,
εἶδος ὄρχήσεως. GESN.

ead. l. 4. Κωμάξατε) Ita optime Fl. pro eo, quod in reliquis
est κωμάσατε. Sic enim Dores efferre solebant. Vox apud Pin-
darum frequens. Vide Nem. II sub finem, & Ol. XI, Pyth.
IX. SOLAN.

ead. l. 7. Παρ' ἑνα) Quid hoc sit, disce ex Καταπλ. c. 4, &
v. Thucyd. V, 82 A. Credo tamen, aliud hic significari, alter-
nis scilicet pueros, puellasque positas. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν ὄρμον) An idem sit cum Homericā saltatione
Il. XVIII, dubitat Meursius. Apuleius solus nominat, Miles.
X. Hormum canebat bellicosum. SOLAN. Ratio appellationis
ea videtur, quod ὄρμος, in quantum monile est, habet bacas,
uniones, gemmas, diversas, ordine tamen certo alternoque
eadem linea sibi iunctas. Germani etiam eadem fere ratione
nomine eodem, *Reihe*, & lineam margaritarum & chorum
saltantium appellant. GESN.

ead. l. 12. Ἀνδρεία) Et si ἀνδρεία, pro fortitudine hodie vulgo
usitatus est, quam ἀνδρεία, hoc tamen praetuli, memor admon-
itionis H. Stephani, cuius verba in Thes. T. I, p. 439, sunt :
*Invenitur autem scriptum modo ἀνδρεία, modo ἀνδρεία, quae scri-
pturae varietas in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. Suidam
tamen sequendo videtur potius scribendum ἀνδρεία, ut differat ab ἀν-
δρεία adiectivo, veluti cum dicitur ἀνδρεία ψυχῇ. Ac sane in emen-
datis Codicibus passim occurrit scriptum ἀνδρεία.* REITZ.

ibid. καὶ αἱ γυμνοπαῖδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις) Erant &
illis Gymnopodiae, genus saltationis. Sic interpres. Sed legendum
καὶ αἱ γυμνοπαῖδαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις, & erant Gymno-
paediae genus saltationis. Erat autem saltatio nudorum puero-
rum, cuius meminit Athenaeus, Hesychius, Pausanias. Plu-
tarchus in Apophthegmatis Agesilai ἐτι δὲ παῖδα, inquit, ὅττα
αὐτὸν γυμνοπαῖδας ἀγομένης ὁ χοροποῖς ἐστῆσεν εἰς ἀσμιον
τόπον. Agesilaum adhuc puerum, cum Laconica saltatio perageretur,
in qua pueri nudabantur, chori praefectus constituit in purum hone-
sto loco. Vide Ios. Scaligerum ad Eusebii Chronicon ad num.
MCCCCXLVII, ubi ostendit, Hieronymum quoque legisse
γυμνοπαῖδας, & vertisse nudipedalia. De Caryatide vero, seu sal-
tatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὄρμῳ vide Meursii La-
con. lib. 11, c. 12. GRAEV. γυμνοπαῖδαι) Vide Meursium in
Orch. qui emendare primus iussit. Festum erat apud Lacedae-

monios celeberrimum, & in eo saltatio. Nudi saltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. Athen. 678 B. Meminere Plut. apophth. Lac. & in Agefil. Thucyd. etiam l. V, 82. Adde etiam Plut. de Musica: *τούτων γὰρ εἰσηγασμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαιμονίῳ*. In omnibus editis & ipso M. legitur in hoc Luciani loco *γυμνοπαιδίας*, uti & apud Suidam, mendose. SOLAN. Nimis saepe occurrit apud optimos scriptores *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίας*, *γυμνοπαιδική ὄρχησις*, ut non probemus emendationem Meursianam, quo ducē Kusterus apud Suidam etiam *γυμνοπαιδία*, *γυμνοπαιδίας* substituit. *Γυμνοπαιδίας* sunt apud Herodotum 6, 67. Festum & statum diem fuisse, apparet ex Thucyd. V, 82. De ipsa ratione certaminis aliquid discere licet e loco Xenophontis Hellen. L. 6, p. 597 C. Paris. *Γυμνοπαιδίων τε οὐδ' ὧν* (i. οὐδ' ὧς) *τῆς τελευταίας, καὶ τοῦ ἀνδρακῶ. χοροῦ ἔνδον ὄντος κ. τ. λ.* designat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat Plut. Agefil. p. 1118 H. Steph. 8, qui etiam caelibes *γυμνοπαιδίας* spectaculo exclusos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368 inter dicta Agefilai, it. de Musica p. 2078. Athenaeus L. 14, p. 630 E. *ἡ γυμνοπαιδική*, inquit, *παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει*. Et p. 631 B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, *Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦνται οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ.* sunt enim plufcula. Nec aliter est apud Pausan. Lacon. pag. 93, 5. Haec me movent, ut *γυμνοπαιδίας* hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro *γυμνοπαιδία* posse forte colorem quaeri ex illa ratione, qua *φαεινομυρίδας* ludibrii causa appellabant Lacaenas virgines, de quo Plutarch. in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140; quo in libro p. 97 est etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. GESN.

ead. l. 13. 'Ομοίως) Graev. in nota *ὅμοιος* legit, nescio num dedita opera, an casu: sed mutatione nihil opus, ut ex versione satis apparet. REITZ.

ibid. 'Ομπρος) Vid. Il. Σ, 590. SOLAN.

ead. l. 14. 'Ασπίδι) *Ἀσπίς* Homeri non est peculiaris aliquis liber hoc titulo inscriptus; sed pars Il. Σ, in qua describitur elypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. VORST.

ead. l. 16. Κυβισσητήρας) Vid. Homer. Il. Σ, 604. Sic W. & ipse Homerus recte. SOLAN.

Pag. 132. l. 1. Αὐτῇ) W. solus. SOLAN.

ead. l. 2. Κούροι δ' ὀρχησθήσας ἐδίδνεον) Homer. Iliad. XVIII, ubi est *ἐδίδνεον*. MARCIL.

ibid. Ἐδίνεον) Locus est in cypseo Achillis II. Σ, ubi ἔδινεον. Unde error Luciani scribentis: omnes enim Codd. habent ἔδινεον. BOURD. Vid. Hom. II. Σ, 494. Ap. Homerum, unde haec laudantur, ἔδινεον scribitur. At hic & in omnibus nostris libris, & M. etiam ἔδινεον, ut Od. Δ, 19. Sed mutavimus. SOLAN.

ead. l. 7. Τὰς μαρμαρυγὰς) Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Hesych. BOURD. Hom. Od. Θ, 265. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα) Singulari numero habet W. Cod. optime, quod in reliquis τὰς εἰκόνας. SOLAN.

Pag. 133. l. 2. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι) Huic refert Eschenbachius in Epig. p. 38, quod μέλος ὁρχημοῖσι scripsisse dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro versu scriptae, h. e. carmen, quod caneretur inter illam mysticam saltationem: cum enim folio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς est, reliqui mystae circa ipsum choreas agebant &c. GESN.

ead. l. 3. Ὀργια σιωπᾶν) Hac de re alibi. Attigi ad Petron. BOURD.

ead. l. 4. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί) Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo desaltasse dici, qui mysteria prodiderunt. Sic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in versione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro secreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piscatore, & Amoribus. Heliodor. VI, ἀλλ' ἥδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῆ τύχας, ac testibus his enuntias mortuorum fortunas. Auctor Hierarchiae Ecclesiasticae, qui dicitur Dionysius Areopagita: ἀλλ' ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἀχραντα τοῖς ἀτελέστοις διατηρῶν. Cave, ne sancta sanctorum prodas, a plebeiis ea intacta & impolluta conservanda. Vide & Suidam in Διαγῶρας. Mox obscure & imperite haec verba Latine sunt translata: παιδῶν χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπὸρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκρίθέντες ἐξ αὐτῶν. Puerorum chori cum tibia citharaque ingressi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique saltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quid est saltationem accommodare? Interpretare: Puerorum enim chori in unum coacti, sub tibia & cithara, hi quidem saltabant, illi vero subsultabant, qui quod aliis praestarent, ex eis delecti erant. Est autem subsultabant, puerorum saltantium gestus & ipsi imitabantur, quod verus poeta dixit redamtruare de Saliis, ut praeful amtruat, sic populus redamtruat. Et usus est Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis redamtruantibus. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐξορχεῖσθαι) Profani καὶ ἀμύητοι ab omnibus sacris arcebantur, nec licebat, si temerarii in caerimonias irrupissent, ea, quae viderant, vulgare: haec appellabant ἔξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. BOURD. Verissimus hic vocis sensus. Vide & Ἀναβ. c. 33. Hic repugnant exempla a Suida in ἔξορχησάμεν allata. Unde mirari subit, a doctissimo editore non reprehensum Suidam ob interpretationem, ab ea, quam vidit, adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum Suidas exhibet ex Synesio, petendus est in Herculiano, teste Constantini Lexico: neque enim liber ipse ad manum est, aut sit sit, evolveré alia agenti vacet. Utuntur etiam Heliod. VI, Plut. 1592 f. & Tatianus p. 95. Aliter tamen enarrat vir sane doctissimus ad Tacit. An. XI, 21, Savilium secutus ad Chrysosth. in Psalm. Inde autem factum est, ut *mysteria evulgare* significari, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide Alexandri impostoris initia a Nostro descripta c. 38, 39 & 40. Fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur eius nudatum sit, c. 40. SOLAN. Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἔξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589 seqq. Iebb. ubi varium huius verbi usum declarat. GESN. Recte Solanus cum Luciano ait, ἔξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. Alciph. III, ep. 72 pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσίνι μυστήρια ἔξορχησάμενοι, τὸν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod Bergl. vertit: *qui Deae Eleusinae mysteria profanarunt, capitale iudicium sustinuerunt*, (*substituerunt editum, errore typographico, credo.*) REITZ.

ead. l. 6. Δήλων) Initium facit probandi, nulla olim sacra facta ἀνευ ὁρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionys. Areopag. Ecclesiast. Hierar. c. 1. Laudar hunc locum Casaub. c. 6, lib. 14, Anim. ad Athen. BOURD.

ead. l. 8. Ὅτι) W. Sic Thucyd. V, 70, ὑπὸ ἀλλήτων. Adde Nostrium c. 72, ὑπ' ἀλλοῖς &c. In aliis prave legitur ἐν. SOLAN. Et si ἐν ἀλλῷ defendi potest, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime appositum. Conf. Herodian. V, c. 3, § 16, ἰεουργοῦντα δὲ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βασιλεῦσι χερεῦντα

ὅμοιον βαρβάρων, ὑπὸ τε αὐλοῖς καὶ σύριγγι &c. Iterum ibid. c. 5, 9, προήκει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δὴθεν ὀρχήζων. Noster infra hac Dissert. § 72, ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra § 2, ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι ac Deor. Dial. 2, § 2, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit H. Vitranga, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Duker. ad Thucyd. V, 70 f. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. REITZ.

ibid. Ὑπορχεῖντο) Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare*, vel *saltationem* aliis accommodare, sed *cantum accommodare saltantibus*, vult Spanhem. ad Callim. p. 514, ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχομένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus Athenaei lib. 14, pag. 628 E. Συνέταττον οἱ ποιεῖται τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντό τοῖς σχήμασι σημεῖοις μὲνον τῶν ἀδομένων — ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. Plutarchi locus, & ipse indicatus a Spanhemio, de Musica p. 2078 H. Steph. 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδειγμα, ὑπογραμμὶς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra § 66, ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαναεῖ, qui tibia modos praeit. GESN.

ead. l. 10. Ὑπορχήματα) V. Meurs. Orch. SOLAN. Ὑπορχήμα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ἀδομένον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. Phot. in excerptis Procli. VORST.

ead. l. 11. Ἡ λύρα) Λυρική. GUYET. A Luciani manu hanc vocem esse non credo: sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν ἥλιον) De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *saltatione salutans Solem, tacite sese sublevantes, sive sensim proficientes*. Σχήμα enim vel σχήματιον erat saltationis genus, quo quis nunc profiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum σχηματίζειν, quod & apud Comicum in Pace pag. 645, ubi Trygaeus choro tripᾶδιанти, Μινδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον διασθεῖρετε διὰ τὰ σχήματα. Respondet chorus: Ἄλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομαι, ἀλλ' ὅψ' ἡδονῆς οὐκ ἐμοῦ κινούντος, αὐτῶ τὰ σέλην χορεύετον. L. BOS.

Pag. 134. l. 1. Μηρούμενοι) Iulianus Imper. hymno Solis. BOURD.

Pag. 135. l. 1. Καὶ δένδρου δόνημα) Et arboris quassum verticis interpres: mallem arboris motus, cum ventis agitur. GRAEV.

ead. l. 13. Βίθυς δὲ μῦθος) Ex Latina hac versione, Neque (Bithynia fabula) multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἓνα, ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt, τὸ ἔργον ποιῆσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, per medicos facientes medicinam, Plutarchus in Demetrio: Ἀτταλὸς δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκήπευ τὰς φαρμακώδεις βοτάνας &c. ὁπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἶδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὅραν Attalus Philometor herbas venenatas ferebat &c. & semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore. Suidas in voce τέχνη· Τέχνην πεποιήται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτῷ προεχώρηκε, Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: Quae Priapum, Deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus aut Idaeis Dactylis, hanc *artem* fecisse aiunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum. GRAEV.

ead. l. 15. Οἱ τὸν Πρίαπον) Deest verbum φασί, aut simile. V. autem Marm. Oxon. 28, 2. SOLAN. Verbum φασί, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. GESN.

ibid. Πρίαπον) Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρὸς, Βρίμω, ὀβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριάμω, i. e. βριαρὸς, ισχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. GUYET.

ead. l. 16. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων) Dehis Pollux, & vir clarissimus Isaac. Casaub. c. 5, lib. 1, Animad. ad Athen. BOURD. Animadverte fodes, quam lepide possint interpretari. Obsopoeus, unum ex Idaeis Dactylis illud opus factum, rebus militariibus instituendum fuisse, quem Mars (agnosce alienissima & Graecis contraria) a Iunone offerente acceptum &c. Benedictus, unum ex Dactylis Idaeis, opus illud factum ad rerum militarium institutio-

nam, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum, ubi posteriora recte mollior ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιμένον, & verte, unum ex Idaeis Dactylis, id opus exercentibus, nempe armatae saltationis ludum ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad p. 396. GRON. (Gronov. allegat pag. suam 396. Sed c. 9 eiusd. Dial. de Salt. eadem phrasis occurrit, de qua agit. REITZ.) (De Ἰδ. Δακτ. vide Strab. X Geogr. Clem. Alex. Strom. I, p. 132 &c. Apoll. Argon. I, 1129, eiusque Schol. Vorst.) Adde Lyl. Gyrard. Syntagm. I, & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congefissit. SOLAN.

*ibid. Πεποιμένον) I: e. ἡσκημένα, exercentem. GUYET. Πεποιμένον) Sic ed. I. quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιμένον; vide c. 9; ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam μοχ παραβαλλόμενος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιμένοις. SOLAN. Sive πεποιμένον legens ad Priapum referas, sive π—ον, tamen active accipiendum erit cum Guyeto, cuius exempla iam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant, sed suspensum tenebant lectorem, essetne πεποιμένον masc. an neutr. Φασί autem excidisse certum habeo; nam si non habet verbum, ad quod referatur. Iam vero sic procedet: quae fabulae aiunt, Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium, (nimirum armatum saltare docere) assumptum ab Iunone Martem — docuisse. Nam ἔργον ποιεῖσθαι τι significare idem, quod Belgae dicunt, *zyn werk ergens van maken*, mihi non est dubium. Et frustra Gronov. πεποινημ. corrigere, assentior H. Elsnero ad Hebr. XII, 27, licet exempla, quae affert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria ideo significatu afferunt. At sine auctoritate. Sed Plut. in Thes. affert frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Gr. pag. 475. Sic τέχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex Steph. de ling. Gr. & Gall. conv. pag. 109 adducit idem p. 509. Conf. Bud. Comment. p. 146 fin. Et not. Graev. 13. REITZ.*

Pag. 136. l. 1. Ἄρη). Quia utrumque bonum; unam Fl. reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut Deor. Dial. VII, 1, & XV, 3 &c. Sic Δημοσθέν & Δημοσθέων supra quoque iam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad Encom. Demosth. c. 2 & 9. REITZ.

ibid. Πέρα τοῦ μετρίου) De eodem Dial. Apoll. & Bacchī. BOURD. Πέρα τοῦ μετρίου recte edd. iam constanter, cum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Hemsterh. ad Nigr. § 30. REITZ.

ead. l. 6. Διονυσιακά) Copiose Long. ποιμεν. lib. 2. BOURD. *ibid.* Βαρχικά) V. Meurs. Orch. Platoni βαρχεία dicitur, de legg. VII. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτάτων) B. 2. γενν— prave. Sic iterum c. 34. Diogen. Laërt. 178 D. γενικωτάτων δέ ἐστιν ὁ, γένος ἐν, γένος οὐκ ἔχει. SOLAN. Non recepi lectionem B. 2. quae generosas facit illas saltationes. Pristini interpretes celeberrimas verterant. Sed si γενικωτ. legas, possis intelligere eas, quae viros generosos decerent; vid. § 20, 24, & 83 f. REITZ.

ead. l. 9. Κόρδακος) Tres enumerat saltationum species, quarum inventores perhibentur Satyri, Κόρδακα, Σικωνίδα, καὶ Ἑμμέλειαν. De prima Theod. Marcil. ad Horat. Ulpian. Demosthen. interpretes ad Olynth. 2, pag. 215, Hesych. Pollux. De secunda iidem Pollux & Hesych. De ultima, Plato, Interpretes Aristophan. ad nubes, & Hesych. apud quos rescribe Σικωνίς. BOURD. Quid sit K. Σ. E. vide Aristoph. Schol. ἐν Νεφ. p. 90, Hesych. & M. Etym. VORST. Comica saltatio & lascivior, & ab ebriis fere solis saltabatur. V. Demosthen. Ol. II, Theophr. in Eth. Char. περὶ ἀπονοίας. Meurs. Orch. SOLAN: *ibid.* Σικωνίδος) Athen. I. Ab inventore sic dicta ficinnium. Reines. var. lect. 100. Inventorem huius Clemens Alex. praeceptorem liberorum Themistoclis facit, Παιδ. I, 7, pag. m. 15 C. SOLAN.

ibid. Ἑμμέλειας) V. c. 26, & Plat. de legg. VII. Saltatio εἰρηνική, i. e. sine armis. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀφ' αὐτῶν) Nemo, quod quidem sciam, haec Satyrorum nomina prodidit. SOLAN.

ead. l. 17. Παιδείαν) Sic optime M. Fl. B. 2. non παιδίαν, ut in reliquis est. SOLAN. Παιδείαν) Ne mihi fraudi sit in variantt. notasse, Codd. M. & P. sic legere: nam ita Solanus in marg. Hag. ed. manifesto notarat. At in Junt. contra scripserat, M. cum Exc. Fl. & B. 2. ita habere. Sed P. Codicem cum P. ed. & reliquis παιδίαν. Sed quidnam verius sit, eius nota testatur. Ego mutato accentu παιδῖαν video esse in P. eamque id vertisse, institutionem; sed ex sua scriptura pueritiam debuerat facere. At quia id sensum nullum fundebat, forsitan credidit παιδείαν institutionem legendum; quod non modo non improbo, sed vel in textum recipi passus essem; quia de-

leſſatio & luſus, ut Bened. παιδιδαν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio ſcopo* Luciani apprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34 f. REITZ.

Pag. 137. l. 5. Ὑπνον καὶ φιλόπτητα) Hom. Iliad. N: Πάντων καὶ κόρος ἐστί καὶ ὕπνου καὶ φιλόπτης Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὄρχημῶς. GRAEV. Hom. Il. N, 636. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀμύμονα) Vid. verſus a Graevio adductos. Unde liquet, mox ſcribendum, uti facimus, ὄρχημῶς, pro vulgato ὄρχησμῶς, quod omnes editiones inquinat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡδὴ γλυκ.) Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὄρχησμῶς. SOLAN.

ibid. Ὀρχημῶς) Non dubitavi ſic reddere Luciano: id enim probum eſſe, alterum ſpurium, quis non videt? Homer. Hymn. in Apoll. 149, — καὶ ὄρχημῶ καὶ αἰοιδῇ. Item Odyſſ. Ξ, 134. Et vel decies alibi. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλα) Iliad. N. BOURD. Vid. Homer. Il. N, 730 — 31. Et Odyſſ. A, 421. Item Σ, 303. SOLAN. Memoriae confuſus Lucianus miſcuiffe videtur Barneſio ad Il. N, 731, duo carmina Homeri. Loco enim citato ita legitur: Ἄλλα δ' ὄρχηστών, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed Od. A, 421: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστών τε καὶ ἡμερέεſſαν αἰοιδῇν. GESN.

ead. l. 12. Ὀρχηστών) Aliter haec in hodiernis Homeri Codicibus in hunc modum leguntur: Ἄλλα δ' ὄρχηστών, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ αἰοιδῇν. Sed data opera, ni fallor, Lucianus, ut ſolet, alium huic verſui ex aliis Homeri locis aſſuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis, A, 421, & Σ, 303: Οἱ δ' εἰς ὄρχηστών τε καὶ ἡμερέεſſαν αἰοιδῇν Τραχάμενοι τέρποντο. Sed in priori loco pro ὄρχηστών, quod probum eſt, vitioſe in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὄρχηστήν quod nos ſedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & edd. S. & A. SOLAN. Ὀρχηστών ſcribendum, non ὄρχηστήν, ex Homeri locis ab Solano commonſtratis inſpicienti patebit. Ex priorē loco duo illi verſus deſumpti ſunt. At ſupra § 8 recte erat ὄρχηστήν ex Hom. Il. Π, 617. REITZ.

Pag. 138. l. 4. Περὶ κρήνην ἰαειδ.) Heſiod. in Theogon. Καὶ τε περὶ κρήνην ἰαειδέα πόσ' ἀπαλοῖσι Ὀρχεῦνται, καὶ βοῶν ἐρυθενός Κρονίωνος. BOURD. Eadem ſententiarum diverſitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda eſt, quae ad ipſum poetam viros doctos vexavit. Nam cum Obſopoeus reddidiſſet circa fontem floribus obſitum, Benediſtus poſtea mutavit in circum fontem ferrugineum. Sed nobis certe minime convenire videntur πῶς εἰ ἀπαλλο cum rebus ferru-

mineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ul-
la causa est, cum ripam eius credibile sit teneri ab omne ge-
nus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae
tinguntur praecipuae. Itaque merito vel Obsopoeum proba-
mus, vel propius ad Graecam vocem interpretamur *fontem*
violacei coloris. Et vel Lexiphanes notat dicere, οὐπω οἱ λειμῶ-
νες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὥς αὐτοποδῆτι βαδίζειν. Vide, quae in
hanc sententiam ad ipsum Hesiodum certissima annotavit do-
ctissimus noster I. G. Graevius. GRON. Ex Hesiod. *Θεογ.* 3.
SOLAN.

ibid. Ὀρχεῦνται) Sic edd. ferme omnes & Hesiodus ipse. Edi-
P. nulla de causa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lu-
cianus secundum versum ex ingenio. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑβρίζεις εἰς) Posset etiam sine praepositione dici:
sed & praepositio addi solet, ut Herodian. IV, 5, 11, ὑβρίσαν-
τα εἰς τοῦ ἐκεῖνα ἔργα. Aristophan. Nub. 1507, Τί γὰρ μαθόντ'
ὑβρίζετον γ' εἰς τοὺς θεούς. Ac non semel alibi. REITZ.

ead. l. 7. Σακράτης) Oraculum ipsum habes Ἐρωτ. c. 48. Vi-
de etiam Πρωτ. c. 13. Quod vero de saltationis amore hic tra-
dit Noster, confirmant Diog. Laërt. verba p. 41 B. ὅτι τε ὀρ-
χεῖτο συνεχῆς, τῇ τοῦ σώματος εὐξία λυσitteλεῖν ἠγούμενος
τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὥς καὶ Εὐροφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν.
Locus Xen. ad quem uterque respicit, exstat p. 511, & 5 ed:
Steph. Meminit & Plut. de San. tu. SOLAN.

ead. l. 8. Τῷ Πυθίῳ) Oraculum Apollinis. Vid. Xenophon.
Συμπ. 511. SOLAN. Apollo enim de illo dixisse ferebatur, Ἄν-
δρῶν ἀπάντων Σακράτης σοφώτατος, ut refert Noster infra A-
ποφ. c. 48. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ ἐμελλέ γε) Sic supra Quom. hist. c. 12, καὶ
ἐμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν. SOLAN.

ead. l. 16. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.) Vide Platonem. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. Τότε) Ex W: haec vox est, quae in impressis
deerat ante τὸν τέχνην. SOLAN.

ead. l. 10. Τρίτης) Ita P. rectius, quam in reliquis τρῖτη. SO-
LAN. Videtur legendum τρίτον, intell. εἰδός. Geminus huic lo-
cus Athenaei lib. 1, p. 20 E. ubi Bathyllus Italicam saltatio-
nem constituisse dicitur ἐκ τῆς κωμικῆς ἢ ἐκαλεῖτο κάρδαξ, καὶ
τῆς τραγικῆς ἢ ἐκαλεῖτο ἑμμέλεια, καὶ τῆς σατυρικῆς ἢ ἐλέγε-
το σίκκις. Nimirum satyrica poësis, de qua hic sermo, ex
Comoedia & Tragoedia mixta est, ut Cyclops Euripidea.
GESN. Facile patet, a sequenti Σ praecedens fuisse absorptum;
quod scribae dictantis verba excipienti facilius accidere potest

est: magis autem mirum, idem vitium in decem edd. iterari; cum oculorum iudicium vix effugere posse videatur. Sed forsitan credere ἐστὶ denuo intelligendum: iam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet τρίτον, quod Gesn. non visa nostra emendatione, coniecit: iam vero in hac acquiescet, scio. REITZ. Recte curatus locus, cui facile fuerit versionem accommodare, *tertia assumta Sicinnide*. GESN.

ead. l. 11. Ἐν ἀρχῇ) Conf. supra § 3. SOLAN.

ead. l. 13. Κυκλῶν) At supra § 2 habuimus αὐλητὰς κυκλῶνους. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis causa utrumque adhibitum credamus. REITZ.

ibid. Ἐναγώνια) Varii erant musici agones. Vide Plut. 2077, 2, & Nostrium Ἀγῶν. c. 8. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Φοβερὸν δῆμα) Tragica persona. GUYET.

ead. l. 4. Ἥσκημένος) Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent Pelleti scripturam ἐσχηματισμένος. At forsitan Lucianus dederit ἡξημένος. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13 pr. & Steph. Thes. REITZ.

ibid. Εμβάταις ὑψηλαῖς ἐποχοίμενος) De huius loci interpretatione agit Cuperus, Consecrationis Homerī pag. 82; quem curiosus consulat. ALMELOV. Vertunt, *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens*. At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba: nam πρόσωπον ἐπικείμενος, sign. *larva caput obductum habens*. Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατείνόμενος; non frustra ea ab auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive maiorem & longiorem fuisse; quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur: quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verito igitur illa posteriora, *persona testus longiore, quam pro modo capitis*. L. Bos.

ead. l. 7. Προγαστρίδια) Conf. infra Z. Τρ. c. 41. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐαυτὸν ἀνακλῶν) Ad verbum, *refringens se & infingens*, interdum *circumcinens*. Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quandam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλῶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: κατακλῶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur &c. περιέδειν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in al-

tum & profundum eadem syllaba cantici. Quod *ιαμβεῖα* hic memorantur, meminisse oportet; qui Tragoedias non solent legere, iambicis senarius maiorem partem constare Tragoedias &c. GESN.

ead. l. 12. καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνος παρήγων αὐτὸν) Interpres, ac soli voci semet obnoxium praestans. Quis intelliget? malim, solius vocis discrimini se exponens, ut soli voci servire debeat, & eius quasi rationem reddere, ut propter solam vocem aut laudetur, aut vituperetur. GRAEV. Cum proprie reus sit ὑπεύθυνος, vel certe ad rationem reddendam obligatus, quod non cadit nisi in eum, qui actionis alicuius auctor est: hic mediam quandam significationem habet, & simpliciter auctorem notat. Tragico auctori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor est. GESN.

Pag. 141. l. 2. Σολοικίαν) Dicitur in Nigrino. Veteres Grammatici *σολοικίαν* interpretantur, quidquid sit perperam: *σολοικία τὸ ἀμαθές*. BOURD.

ead. l. 4. Μιμεῖσθαι γυναῖκας) Conf. supra § 2. SOLAN.

ead. l. 7. καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ γενόμενον, οἷα δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα) Haec ultima sic vertit bonus Obsopoeus: (videlicet *lampadum & tibicinarum & coquorum personas*) supine sane, immo ridicule: putavit scilicet legendum *δάδων*, vel ex *δάδων* per crasim posse fieri *δάων*, ut ex *κεράτων*, *κεράων*, sed sine exemplo. Tum quid foret *lampadum personas*? merae nugae & aegri somnia. Lege cum maiuscula *Δάων καὶ Τιβίων*. Servorum quippe sunt nomina, qui saepe in Comoediis inducuntur ab origine & patria sic dicti. Nam *Δάοι* Herodoto sunt quaedam gens in Persia pastorem vitam agens. *Τίβιοι* vero sunt Phryges. Nam teste Suida *Τίβια* erat *Φρυγία ὅλη*. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius a nomine *Δάος* suum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina servorum, non lampades aut tibicines, ut somniavit Obsopoeus. PALM. Palmerii notae subscripserat Solanus: Philostr. *Εἰκ. Αἰσων.* pag. 767 ed. Olear. de vulpe: *χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσώπος διακόνος τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κακωδία τῷ Δάφ.* Quibus hac occasione addo, Olearium in notis Philostr. l. c. ex Strabon. VII, 304, docere, illum refutare eos, qui servile nomen *Δαυ* ἀπὸ τῶν *Δάων* deducunt, Scythico populo, & id a *Δάοις* derivare, qui *Δαυοί* sunt dicti antiquitus. REITZ.

ead. l. 8. αὐτῇ γενόμενον) An αὐτῆς γενόμενον; GUYET. Ne

νόμικεν W. recte, ut cap. 35. In impressis *τενέμικεν*. SOLAN. *ibid.* Οἷα Δάων καὶ Τιβίων) Recte castigavit Obsopoei versionem eruditissimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis literis orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus statim initio primi Θεραπευτικῆς, καθάπερ Γέται, καὶ Τιβίοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philostratus in imaginibus, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶν & Lucianus in Mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Aristophanis, εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυρρίας, Ξανθίας, Τιβίος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Synesius, ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τιβίος τάρικον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠφάνηκεν ἐχθές; Praestat etiam, ut statim veritas οὐ κατηρῆς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεικλὲς, ποτὶς ut illa, sed occlusa. Illae hiantes personae dicebantur Manduci. vide Festum. GRAEV. (Δάων καὶ Τιβ. i. e. Phrygum, ut arbitror. Τιβία enim ἔλη ἡ Φρυγία Suid. Vorst.) (Τιμ. c. 14 inter servorum nomina & Τιβίος recensetur.) Idem adducit etiam Strabonis verba a Graevio laudata, (ad calcem) deinde: οἱ κομικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πλεόν ἀπὸ τοῦ γένους ἐκάλουν, οἷον Σύρον, Καρίονα, Μίδαν, Γέταν καὶ ὅμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τοῦ χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τοῦ τρόπου δὲ Παρμένωνα, καὶ Πιστόν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ἐν ἣ ὠνήσαντο τὸν οἰκέτην ἐξ οὗ καὶ τοὺς Νουμνίας ὠνόμαζον. Photius in Helladii excerptis in suo μυριοβ. Vorst. Adde Galenum de nat. fac. I, c. 17, Par. ed. T. V, p. 29, ubi Davos & Getas a Menandro in scenam productos nominat. Philostr. p. 777, cuius locum Palmerii notae addidi, εἰκ. Αἰσωπ. de vulpe sic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἰσωπὸς διακόνῳ τῶν πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δαῶν. SOLAN. Δάων cum i. subscripto habent Luciani edd. P. S. A. I. B. 2. Ald. Fl. plures enim ob id excutere nihil opus est. Ideoque id expressi, etsi nec Palm. in nota sua id addit, nec in Philostrato est expressum, nec in Strabone; neque eo opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Μαγείρων) De hac voce neque Palmerius quidquam, nec Graevius, qui erudite de reliquis disseruerunt. Ego personam *coqui* in comoediis vulgatam fuisse, ex Athenaeo & Menandri Philemonisque fragmentis comperio; vide VIII, 290 B. & Casaub. not. SOLAN.

Pag. 142. l. 2. Ποικιλότεραι) Ita iam recte omnes. Merito igitur supra sic restitutum Alex. c. 4. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐναγώνιος) Conf. supra § 2 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Neapolim credo intelligit; quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chalcidem in Euboea metropolim agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymniciis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publicè prodiret, ut notat Cornelius Tacitus annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli totius Italiae traditam fuisse. PALM.

ibid. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ) Haec urbs Chalcidici generis Cumae. BOURD.

ead. l. 12. Πολλοὶ &c.) Vid. Athen. XIV, & Polluc. SOLAN.

ead. l. 13. Τὴν πλείστην διατριβὴν) Hic Pollucem perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV, S. 99 & seqq. LA CROZE.

ead. l. 16. Πολυμαθείας) Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen edd. habeant, forsitan & hic πολυμαθίας quoque, non συλυμαθείας, exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut § 23 παιδείαν & παιδιδαν, antiquiorum edd. consensum in huiusmodi vocibus sequi nihil obstat. REITZ.

Pag. 143. l. 2. Ὀψιμαθῆ) Ὀψιμαθεῖς, *seri studiorum.* Horat. Sat. I, 10. Huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. VORST.

ead. l. 8. Γενικωτέρας) Mutarunt B. 2. & P. Vide supra ad c. 22. SOLAN. Vid. supr. § 22. Et cognosces, quare hoc praelatum sit prae γενικωτέρας duplici exarato. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπιδιδόναι) Conf. supr. 1 Ver. Hist. c. 6, & Hermod. cap. 24. Ubi opposita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. REITZ.

ead. l. 13. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Godofr. Maluynus clarissimus Senator monuit, interpretem iudicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentiae.* Fraudis fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis maiusculas litteras praefigere neglexerint. Dicere debuit, *praecipue circa Augusti tempus.* BOURD. Vide Casaub. ad Athen. II, pag. 51, & XIV, p. 569. VORST. Adde Suid. cum notis, & Corn. Tacit. A. I, 54, & in eum locum Lipsii notam. SOLAN. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν) Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia Macrobi. Sat. 2, 7, tum illud, *Hic quia ferebatur mactasse rudis illius saltationis ritum, quae apud maiores viguit, & venustum induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto, Quae saltationi contulisset? respondit, Αὐλὸν συρίγγων τ' ἐνεπῆν, ὅμαδ' ὅν*

τ' ἀνθρώπων. Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13, Potanus, de emendando, id est, corrumpenda prima voce in *Λυδῶν* non cogitasset. GESN.

ead. l. 16. Ὅπερ) L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a Pl. diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. SOLAN.

Pag. 144. l. 1. Θερμαῦστριζειν) Furiosam saltationem vocat Athen. XIV. Apul. Mil. VIII, *Lymphaticum tripudium*. V. Eustath. ad Od. Θ. Meurs. Orch. Hefychium iubet videre Vorfius. SOLAN. Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit Meursius, quamquam ita, ut potius materiem congefisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim iucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi, τῆς *Θερμαῦστριδος* descriptionem, quam ex Crinia quodam protulit Eustathius ad Od. Θ, p. 1601, 28, edit. Ro. *Ἀναπνέοντες εἰς ὕψος πρὸ τοῦ κατενεχθῆναι ἐπὶ γῆν παραλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποιοῦν, ὃ δὲ Θερμαῦστριζειν ἔλεγον*. Vide, quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cuius auctoritates, qui volet, a Meursio petet. *Γέρανον* dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris*, quos per lasciviam ab iis peragi lego ap. Plin. X, 23, f. 30. GESN. Vid. Spanh. ad Callim. p. 425, f. ad Hygni in Del. versum 144, ubi *Θερμαῦστραι τε βρέμουν ὑφ' Ἡραίοις πυράρης*. Unde concludit, *Θερμαῦστρις* etiam legendum, non *Θερμαστρις*, apud Hefych. de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus Meursius in Orchestra, & unde verbum *Θερμαῦστριζειν* de iis, qui eandem exercebant, apud Lucian. de Salt. (i. e. h. l.) REITZ.

ead. l. 2. Γέρανον) Instituta haec saltatio fuit a Theseo, repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit Polux IV, 14, & Plut. in Theseo: tangit etiam alicubi Hefych. VORST.

ead. l. 3. Φρύγιον) Rusticorum temulentorum, Athen. XIV. VORST.

ead. l. 9. Ὁ Πλάτων ἐν τ. γ.) Plato Legg. II, 576. SOLAN. L. 8, p. 639 C. Laemar. GESN.

Pag. 145. l. 4. Γεωμετρικῆς) In *W. μετρικῆς* tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum, quia mox ipsam philosophiam etiam affui video, eodem credo, quo Geometria iure. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀφρόστηκεν) Significatio haec, pro *abhorre*, *alies*

num esse, probatur a Dukero ad Thucyd. VI, 88. REITZ.
ead. l. 16. τὰ τ' ἔοντα) Hom. II. A, 70, δὲ ἤδη τὰ τ' ἔοντα, τὰ
 τ' ἐσόμενα, πρὸς ἔοντα. M. etiam τ' ἔοντα. SOLAN. Itaque ex
 Homero & Cod. M. vulgaram mutavi, quia ἔοντα per dialy-
 sin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est parvi. REITZ.

Pag. 146. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. Corn. Nep. & Thucyd. II,
 60, apud quem ipse Pericles, se nullum sibi secundum in iis vi-
 deri, ait. Idem voluit Horat. cum Ep. 4, l. 1, sic scribit: *Quid*
voveat dulci nutricula maius alumno, Quam sapere & fari ut possit,
quae sentiat? SOLAN. Thucyd. in edit. Dukeri p. 135, v. 30 &
 seqq. ubi haec Periclis sententia, *nam qui novit, neque aperte do-*
cet, perinde est, ac si nunquam cogitasset. Ceterum verum est,
καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed
 cum Luciano etiam in Thucydide mallem legere αὐτά. Nam
 & sic iterum apud Nostrium infra Rhet. § 1, eadem ad verbum
 repetuntur: *γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύσαι αὐτά.* REITZ.

ead. l. 6. Περικλέους) Ipse de se Pericles ad populum Thucy-
 did. II, 60: *καίτοι ἐμοὶ τοιοῦτον ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, δὲ οὐδενὸς ἡσ-*
σων οἴομαι εἶναι γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεύσαι ταῦτα κ.
 τ. λ. GESN.

ead. l. 16. Ἀφροδίτης γονὰς) Ex spuma maris. SOLAN.

Pag. 147. l. 5. Ἀντοῦς ὠδίνας) Vid. Spanh. ad Callimach.
 Hymn. in Del. v. 306, p. 510—11. Ubi de hoc saltandi gene-
 re a virginibus peragi solito satis multa. REITZ.

ibid. Τίτυοῦ ἐπιβουλὴν) Vid. Apollod. lib. 1, p. 5 B. Latonae
 stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere.
 Pythonis idem paulo ante fabulam narraverat. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πῆσει τῶν ἀε-
τῶν) Vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium
 Theodorum, & Plutarchum in defectu oraculorum. GRAEV.
 Eur. Or. 331, 591, & passim. SOLAN.

ibid. Πῆσει τῶν ἀετῶν) Fabula haec apud Pindar. Cetera
 sunt nomina fabulis notissima. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ λάρακα &c.) Arca Deucalioni tribuitur. An
 a Noë habet? GUYET. De qua fusius Sup. c. 12. SOLAN.

ead. l. 10. Ἰάχου σπαραγμὸν) A Tiranibus puerilibus do-
 nis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur
 ab Orpheo, & in Parnasso conditus iuxta Tripodem, ut tra-
 dit Euphorion. Meminit etiam Diodorus Siculus lib. III Bi-
 blioth. GRAEV. Ἰάχου W. recte. In reliquis Ἰάχου. SOLAN.
 Phurnutus s. Cornutus potius, de nat. Deor. c. 30, pag. 220
 ed. Galei, de Baccho s. Dionysio. Is enim Iacchus non minus,

quam Osiris. Sic igitur Phurnutus, μυθολογείται ὅτι διασπασθεῖς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνετέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχεαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφ. καὶ Ἐριχθ.) Fabulam habes apud Lactant. Orig. c. Celf. Homeri Scholiast. ad II. B, Catal. 54. Et Apollod. III, p. 99 B. Vid. nott. ad Φιλοφ. c. 3, & Οἶκ. cap. 26. SOLAN. Auctoritatem Mf. Reg. 3011 securi edidimus καὶ ὅσα περὶ Ἡφαίστ. Ita mox pag. seq. καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας &c. In edd. deerat περὶ ante Ἡφαίστ.

ead. l. 13. Ἐριν) V. Apollod. III, p. 97 BC. Lucian. ipsum Ἐρμ. cap. 20. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Καὶ Ἀλιρρόθιον) Et Halirrhothium, de quo ad Pausan. Haec omisit interpres. BOURD. Vid. Suid. v. ἀρείος πάγος. Adde Apollod. III, pag. 98 A. Neptuni filius a Marte occisus, quae prima lis in Areopago iudicata est: quamquam corruptus est Apollodori textus. SOLAN.

ead. l. 4. Κελεῦ ἑνίαν) Eleufinus Triptolemi pater, apud quem diversata est Ceres. V. Apollod. I, pag. 6, & III, 99 C. Filiarum Celei meminit Clem. Alex. p. 18 C, Eleusine sepulcrum. Virg. Georg. I, 165, & Ovid. Fast. IV. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡριγώνης) V. Ael. de An. VII, 28. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀκάμας) Thesei is filius, cuius fabula mihi ignota est. V. Paus. 343, 9. SOLAN. Ita prope iungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua Tzetzes ad Lycophr. 496, ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est Ovidius Hero. 2, narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet Parthenius Erot. c. 16, & Tzetz. ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert Plut. in Theseo pag. 29; amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munium clam educatum ab Aethra matre Thesei &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. GESN. An Ἀθάμας quaevisit Solanus? ut mox § 42 & 67. Quia in Latinis auctoribus Acamas & Athamas quoque confunduntur. Vid. I. Arnz. ad Aur. Viñt. Or. c. 1, 8. Sed recte hic quoque Acamas legi vid. Parthen. Erot. c. 16, ὥς ἄρα παραγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἀπαίτησιν Διομήδους καὶ Ἀκάμαντος. Et sic quinques eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus: nam duo diversi sunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἡρακλεῖδων κάθοδος) V. Petav. Rat. temp. I, 12. De priore autem intelligendus hic Notter, cum ad Atheniensium res gestas referat. SOLAN.

Lucian. Vol. V.

G g

ead. l. 16. καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως-
 πόρος) Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.*
 Legendum cenſeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu*
amor. Scribit enim Ovidius in Met. & Virgilius in Cēiri, Scyl-
 lam Minois amore captam patriam ei prodidisse. GRAEV.

Pag. 149. l. 4. καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις) *Et satorum exortus.*
 Nimirum ex fati serpentum dentibus homines profilierant
 armati. GRAEV. Vinc. Obsopoeus *Spartanorum retributio*, per-
 ridicule. Benedictus, *satorum ortus*, paulo melius. Scripsit qui-
 dem Bourdelotius, cetera nomina fabulis notissima. Sed tamen
 cum ita sit περιεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti
 ab interprete, cur non hic quoque aliquid adiecit? Nam sive
 omittant, sive ita interpretentur, tantundem est. Ne simus er-
 go posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus*. GRON.
 SPARTOS etiam Latine dixit Lactant. III, 4. Fabulam hanc
 narrans Apollod. alia voce utitur, ἐδήλωσε — ἐκ γῆς ἄνδρας
 πέλλειν ἀναδύσθαι ἐπ' αὐτὸν καθοπλισμένους &c. pag. 26 A.
 & III, p. 70 B. ἀνέτειλαν ἐκ γῆς ἄνδρες ἑνοπλοι, οὓς ἐκάλεσαν
 Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes ferente. SOLAN. Vix
 operae fuisset annotare, σπαρτῶν habere pleraſque edd. quia
 quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis unciali-
 bus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scri-
 ptum tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum or-*
tus, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum
 duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum
ortus eandem rem significaret, quippe *Spartanorum* nomen in-
 de natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac
 sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet
 ex testimonio Apollod. ab Solano adducti. De voce ἀνάδοσις
 autem vid. infra § 50. REITZ. Dubium non est, & alias a nobis
 quoque ostensum, Latinis etiam *Spartos* dici fratres Cadmeos.
 Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam *Cubitos πή-*
χαις, & *Digitos Δακτύλους*. Vid. ad Rhet. praec. c. 6. GESN.

ead. l. 6. Μανία τοῦ) Amphionis nempe post liberorum &
 uxoris fata sibi ipsi mortem consciscantis. V. Ovid. Met. VI.
 SOLAN.

ead. l. 7. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει στυγῇ) Cic. Tusc. D. III,
 26, & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu si-*
lentium. Ad quem vid. Davil. p. 215, no. 7. REITZ.

ead. l. 10. Σφαγῇ) Apollod. II, p. 44 B. SOLAN.

ead. l. 11. Γλαύκην) Creontis haec filia, Medae pellex &c.
 SOLAN.

ead. l. 12. Σθενέβοιαν) Antaeam Hom. vocat, Tragici Sthe-neboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus Apollod. II, pag. 35 A. SOLAN.

ibid. Ἡλίου μάχην) De Neptuni & Solis pugna vid. Pausan. in Corinth. GRAEV. Pausan. Corinth. pr. Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδάωνα ἐλθεῖν Ἡλίῳ περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 13. Ἀθάμαντος μανίαν) Sic recte scribi (nec confusum cum *Acamante*, de quo § 40.) vid. apud Ovid. Fast. VI, 489, *Hinc agitur furis Athamas & imagine falsa*. Adde IV, Metam. 420. Et mox § 67. Ac supra Dial. Mar. IX. REITZ.

ead. l. 14. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν) Cum adverterem, Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitare, coniciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυδριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium dissert. 10, τῷ διερῷ γένει αἱ νῆξεις, τῷ δὲ μεταρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum, & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia: ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσῃ. τὸν δὲ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθεύοντα. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer & ante illos, sed ante illas, quod vides plane velle antecedentia. GRON.

ead. l. 15. Τὴν διαέριον φυγὴν) Τὴν διαπόντιον φ. MARCIL.

Pag. 150. l. 1. Ἀερόπην) V. Συγγρ. c. 8. Mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67 huius libelli Tragoedia Aegypti admiscetur. De alia *Aërope* Cephei filia v. Paus. 274, 23. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσοῦν δέρας) Ἀρνίον W. & Fl. (L. etiam inferit ἀρνίον.) SOLAN. Quod in variantt. notavi, id Solanus in marg. H. ed. distincte notarat. Sed in *Iunt.* notarat idem paulo aliter; nimirum Cod. L. inferere ἀρνίον; ita ut credas, & δέρας & ἀρνίον in illo legi: quod si verum est, vix dubito, quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iste liber. Quod tamen ex glossa potuit esse prognatum. REITZ. Χρυσοῦν ἀρνίον etiam Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 4. Στρατεία) Vulgatum servavi. Confer § 40, ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκουρων. Thucyd. I, cap. 110, τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. REITZ.

ead. l. 5. Φυγάδων γαμβρῶν) Non sufficit interpretatio Benediti, & *profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Obſopoeus, & *generorum exſulum Adraſti ſuſceptio*. GRON. Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet Hyg. f. LXIX & ſeqq. & Apoll. III, p. 77 B. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀντιγόνης) Vide Apoll. III, p. 80 C. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑψιπύλη) V. Stat. Theb. 4 & 5. Regina Lemni; v. Apollod. p. 22 B. SOLAN.

ibid. Ἀρχέμορος) Filius hic Lycurgi, Hypiſpyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. Apollod. I, p. 20 D. & III, 78 B. SOLAN.

ead. l. 10. Γέννηſιν) P. & L. In reliquis γένεſιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννηſιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. SOLAN. Γέννηſιν ut hic recte ſcribitur, ita infra § 50 recte γένεſιν. REITZ.

ead. l. 11. Προφημῆνον) In M. Fl. & l. προειρημῆνον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προφημῆνον. Confer Ev. Δ. XIV. SOLAN.

ibid. Ὡ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγηſις) Vertunt, cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio, perquam improprie: cum ſit, cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio. GRAEV.

ead. l. 12. Καſſιόπεια) V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque edd. ita legitur. P. autem, S. & Vorſtius Καſſιόπεια reponere iubet. SOLAN. Vorſt. in marg. B. 2. correxerat Καſſιόπ. forſan fruſtra. Erſi enim Latini Caſſiopea conſtanter dicunt, in Graecis Codd. tamen eſſe Καſſιόπ. teſtatur Stephan. in Lex. Hiſt. Geogr. ab Loydio aucto; ubi etiam animadvertit, Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. Ptolomaeus ſcribi. Καſſιόπεια iterum ſcribitur in optimis edd. infra de Imag. c. 7. Verumtamen in Apollod. p. 86 bis editum invenio Καſſιόπεια. Contra autem apud Eratoſth. Cyren. cap. 16 Καſſιόπεια: ubi Th. Gale etiam Caſſiopeia Latine ſcripſit, ne crederes, caſu ſic editum in Graecis. REITZ.

Pag. 151. l. 4. Τυνδάρεω) Vide Munkeri not. ad Hyg. 49. Sunt enim, qui ob Hippolytum ſuſcitatum, alii ob alios dicant fulmine percuſſum Aeſculapium. V. Apollod. III, p. 88 AB. Laët. I, 10, Noſtrum Θ. Δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a Suida etiam numeratur, quos revixiſſe fama eſt. SOLAN. Iubet in marg. ed. Graev. Hemſterhuſius conſuli Sexr. Empir. p. 272, i. e. L. I, c. 12 m. Id faciens invenio: Πανύας δὲ, διὰ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναſτῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Fabricius: *Plinius XXIX, 1, Lucian. de Salt. h. l.*

Tzetzes Chiliad. 10, v. 721. Haec ille. At Hygin. fab. 78 nihil de hac suscitacione, de qua plura quidem testimonia afferre liceret; sed potius ea de fabulis huiusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas, quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ Διδούς) An ex Marone, aut alio illo antiquiore? GUYET.

ead. l. 16. Ἀχάλλεως ἐν Σκύρῳ παρθ.) Hanc falsi arguit Philostratus p. 731. SOLAN.

Pag. 152. l. 7. Οἰνόμεον) V. Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Μυρτίλον) Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops, Hyg. V. Schol. Homer. ad Il. B, 104, & Eur. Or. 1550. V. Philostr. imag. p. 788, & Muret. var. lect. I, 12. Aliter rem narrat Καλλ. c. 19. SOLAN.

ibid. Κρόνον, τὸν Δία) Quid hi in Elide designarint, me latet. SOLAN.

ead. l. 10. Πανδὲς γοναί) V. supra Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑφαλος) Leg. Dialogum III Marin. SOLAN. Maior litera T, a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat, *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio*: quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim alludunt, ut Ovid. III Am. 6, 29. Virg. III Aen. 694, — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. REITZ.

ead. l. 13. Ταύρους ἀμφ.) Marathonium nempe, & minotaurum: prior enim e Creta advectus fuerat. Vide Apollod. II, p. 48 C. 68 A. Quidam etiam, teste Apollod. (I, p. 27 C.) Taurum & Taurum eundem putarunt. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Λαβύρινθον) Vid. Plut. I, 19, 5. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν Γλαυκόν, τὴν Πολυίδου μαντικὴν) Glaucum Minois filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celsum. Claudianus de Bello Getico: *Cretaque, si vere narratur fabula, vidit Minoum rupto puerum prodire sepulcro: Quem senior vates avium clangore repertum Gramine restituit: mirae nam munere sortis Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.* Vide & Apollod. III Biblioth. & Palaephatum de Incredibilibus c. 27. GRAEV.

ead. l. 16. Γλαῦκον) Minois filius, cuius fabulam narrat Apoll. III, p. 69 B. SOLAN.

ibid. Πολυίδου μαντικὴν) Meminit huius inter augures Hy-

ginus. Noster etiam Ἡσ. 1 nominatim, & c. 8 sine nomine, & Apoll. III, 69 B. ubi, quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. SOLAN.

ibid. Τάλλω V. Φιλοφ. c. 19, qui locus huic lucem foeneratur. Meminit & Apoll. Rh. IV, p. 113, & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi etiam Apollod. I, p. 27, ubi de eo plura: & Plat. Min. p. m. 510 A. SOLAN.

ead. l. 17. Περίπολον) Conf. 2 Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Pag. 153. l. 2. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλλον) Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. Scribe δάλλον, & interpretare, *Meleagrum, Atalantam, & uitionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII Metam. & in Ibin. *Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit, Sic tuus ardeat stupitis igne rogo*. GRAEV. Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalantem, Dalum*. Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit pater, vertendo *torrem*. Torris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et iam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis: οὕτω δάλλον τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς. GRON. Rursum maiore litera Δ scriptum erat in edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente Graevio, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. REITZ.

ead. l. 3. Σειρήνων) Sunt enim, qui Acheloi amnis ex una Musarum filias tradant. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐχινάδων) Adscripserat Hemst. videndum Duker. ad Thucyd. II, 102. Cuius verba, quia huc faciunt, inferam. *Lucianus* (ait ille) *de Saltat.* h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde Apollodor. III, 7, 5. Sed is l. 9, 21, non recte easdem facit Echinadas & Strophadas. Quod autem Thucydides Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat Cellarius II Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc Callimachi Hymn. in Delum, v. 155, λιπαρὸν νῆσσον Ἐχινάδες ὄρμον ἔχουσας, observat ibi Spanh. REITZ.

ibid. Ἀνάδοσιν) Mutavit vulgatam lectionem Salm. editor, quae tamen in W. etiam reperitur. SOLAN. Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσιν bona, quia proprie emersionem ex mari significat, quod de Echinadibus insulis apposite diceretur; tamen, eum

ceterae antiquiores ἀνάδοσιν fervent, aequae ac supra § 41, Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut Aelian. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν σύκην, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδοκε, (quia terra reddit etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacunque fere productione, ac sursum exsurrectione, emergence, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. apud Stephan. in Thes. ac saepe prorsus idem est, quod ἀνάδυσις, & ut supra § 41 Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur, ita Apollod. ibi in nott. Solani adductus de eadem re verbo ἀναδυεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a Stephano adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. REITZ.

ibid. Ἀλκμαίωνος οἰκισιν) Vide Thucydidem fine lib. II, Philostr. VII Vit. Apollon. Tyan. Meminit & Basilius in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἔχινάδ' εὐρὼν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέσχετο, neque enim Alcmaeon Echidnabibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit. Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. GRAEV.

ead. l. 5. Οἰκισιν) Fabulam Alcmaeonis fulse narrat Apollod. III, 8f. SOLAN.

ead. l. 9. Ῥοδόπην) V. supra c. 1. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀλκιστιν) Apollod. 20. SOLAN.

ibid. τὸν τῶν πεντ.) Verosimillimam Leopardi emendationem, νηῶν in νέων mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, aiunt. Eustath. ad Dionys. Perieg. 687: Ἰστορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας οὐ μιστὴν νηῖ, κατὰ τὸν πολλὸν περὶ τῆς Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τὸν Εὐξείνιον κ. τ. λ. Contra quinquaginta exsulibus Asiam penetratam a Iasone indignatur Aeetes apud Valerium Flaccum 7, 43. Add. 8, 274, ubi quinquaginta animae vocantur, numero valde rotundo & incerto, cum in Catalogo Burmanniano Argonautarum supra centum commemorentur nomina. GESN.

ead. l. 12. Νηῶν) Thessaliam inter alia suppeditare ait τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον, quinquaginta navium classē. Dandum est, quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in Miscella-

neis, qui legendum ostendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον, *quinquaginta iuvenum navalem expeditionem*, hoc est, Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. Vide lib. IX, cap. 24. Στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus eius interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ παρευόμενοι πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιάς νηὸς πλῆθος εἶπε. GRAEV. Νέων W. Cod. & FL ed. uti emendarat etiam Leopard. 189. SOLAN. (licet accentus in W. sit νεῶν.) REITZ.

ibid. Ἄλλον — τρόπον) Quam hic ἄλλον τρόπον navis appellat Noster, ea est εὐλαλος Ἀργῶ apud Orpheum v. 242. Propius ad nostrum Apollon. I, 524: ἡ δὲ καὶ αὐτὴ Πηλιάς ἰαχεν Ἀργῶ. ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Ἐν γὰρ οἱ δ' ἱερὸν ἐλήλατο, τὰ ῥ' ἀνὰ μέσσην Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἤρμοσε φηγοῦ. Similia sunt IV, 580 seqq. Ἀλληθραν κίσσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἐδώλων χαονιτικῶν ἀπο βροτησίαν ἰῖσαν Lycophron v. 1319 seqq. Modestior, uti decebat Romanum poetam, Valerius Flaccus I, 301: *Mox, ubi visla gravi ceciderunt lumina somno, Visa coronatae fulgens tutela carinae Vocibus his instare duci* &c. GESN.

ead. l. 13. Αἴτην) Solis filius, Medae pater. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτεσίλαον) Confer supra Dial. Mort. XXIII. SOLAN.

ead. l. 16. Λαοδάμειαν) Uxor ea Protefilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 17. Πολυκράτους) Huius historiam ap. Herod. habes lib. III, p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. SOLAN.

Pag. 154. l. 3. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὄμιος) Adscripsit Hemsterb. Sext. Empir. p. 270, & Fabric. not. S. Ait autem Sext. Emp. l. c. qui est I, 12, Οὕτω καὶ ὁ Γραμματικὸς δύναται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲν Πέλοπος ὄμιος ἐλεφάντινος ἦν, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, ὃ ὑπὸ Δήμητρος βρωθεῖς. Ad quae sic Fabric. *Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. I, v. 41, & Lycophron. v. 152, Hygino fab. 83, Luciano de Salt. h. l. Tibullus L. 1, 4, 57, — carmina ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur. Ceterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis humerum, plerique scriptores tradunt.* Non addidissim, nisi auctoritas Hemsterhusii permovisset. Compluria enim alia veterum testimonia iam collegit H. Steph. in Lexico Historico-Geogr. Sed forsitan aliud

quid notabilius addidisset Hemst. si in adornanda hac Luciani editione perexisset. REITZ.

ead. l. 11. Ὅσα) Nescio quid haesitarit Solanus noster, tam sollicitè in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ Hom. Il. A, 566, & vel centies aliis locis apud eundem. REITZ.

ead. l. 13. Τειρεσίαν) (Rex Thebanus, primo vir erat, at percussis anguibus, quos coeuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguib. visis & iterum percussis, forma prior rediit. Ovid. Met. III, 331. *Leedes*.) Hesiod. Apoll. III, p. 79 B. V. N. Δ. XXVIII. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον) *Luclumque illum Assyrium divisum*. Quis sit ille luclus Assyrius divisus, non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus, qui sit luclus ille, intelligitur: *Nonnulli etiam dixerunt, Venerem cum Proserpina ad iudicium Iovis venisse, cui earum Adonis concederet, quibus Calliopen ab Iove datam iudicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque iudicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret*. Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae causā in Idam descendere, ἀρτί δ' ἐς τὸν Λιβανὸν ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἀκεῖνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπ' ἐραστὸν ποιήσας, ἐξ ἡμισίας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. Nunc vero in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, qui & ut a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit. Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας, Idyll. XV. Patet nunc, quis sit ille dimidius Assyrius luclus. GRAEV. Ἀσσύριον) Adonis. Lege omnino Apollod. III, p. 98 C. SOLAN.

ibid. μεριζόμενον) μεριζόμενον hic alternum vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quamdiu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾗδῃ, quamdiu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, foecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. GESN.

ead. l. 16. Ἀντιπάτρον) Post matrem interfectam ad Lyfimachum, cuius filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15, ubi, quoniam pater audit Lyfimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro

SOLAN. Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae affinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit; vid. Iustin. compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in Evang. Luc. cum Quintilio Varo, quem nobis inde effingit P. Horreus in Prooem. Miscell. Crit. REITZ.

ead. l. 17. Στρατονίκης) Respicit historiam, de qua ad Συγγρ. c. 35, & Συρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 155. l. 5. 'Εαυτὸν) M. & L. B. 2. P. & seqq. edd. In Fl. & veteribus plerisque *εαυτῶν*, prave. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. 'Αναγκαῖον & ὅπερ) Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum I. & H. Forsan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11: quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens, *quod & rhetores facillitate consueverunt*. Sed apertius potuisset reddere, *quod & rhetoribus necessarium*. Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. REITZ. Ὡσπερ Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Χρησίδης) Tangit Plut. 910, 1, & Orig. c. Cels. pag. 63, 1. Vide Herod. in Clio p. 11 f. apud quem pro καλέοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ κωφῶν) Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut. *Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ καλέοντος ἀκούω*. BOURD. Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysofotomo in Babyla, & a Luciano in Iove confutato. Exstat totum apud Herodotum. GRAEV. V. Herodot. p. 11 f. SOLAN. Vel ed. Basil. p. 9, ubi haec legas: ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε· Οἶδα δ' ἐγὼ Λάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης. Καὶ κωφῶν συνίημι, καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω. REITZ.

ead. l. 6. Καλέοντος) Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet καλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. REITZ.

ibid. Δημήτριον) Huius, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. pag. 134. Sed in Metrocle p. 161 A. De eo etiam Seneca de Benef. VII, 1, & 7, & ep. 20, 62 &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163, ubi vide notas, & nos ad Τοξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13, & Noster Δημων. c. 3, & Ἀπαίδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 8. Κατηγόρει) Constantiam huius lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter edd. ab eo notatas etiam servant *Ald. Par. Salm.* Ac tamen ἐκατηγόρει edendum iusserrat: sic enim in *Iunt.* adscripsit. Sed semel in errorem se abduci passus, & bis, ter alibi eundem errorem sequitur: nam κατηγόρει verum, ἐκατηγόρει falsum esse, vid. nos supra ad 2 Ver. Hist. c. 7, ubi testimonia compluria dedimus. REITZ.

ead. l. 12. Περὶ τὸ πρᾶγμα γοντευομένοις) Diu, fateor, hic locus me torfit, ut bono inde sensu fruerer. Tandem decerno, eum esse corruptum, restituendumque id, quod, quantum prospicio, genuinum est; nempe γοντευομένων pro vulgato γοντευομένων. Est oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, quae ille arguit, saltatorem prorsus nihili esse faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit interpretes, sed plane nescio quod ἀνακλόουθον dedit, operae pretium erit, eam vertisse. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem esse supervacaneam quandam tibiae, fistularum, & pulsationum accessionem, qui nihil ipse ad fabulam conducit, at moveat insulsum, stolidum, nihilque ingeniosi habentem motum, dum homines fascinentur iis, quae actioni extrinsecus accedunt, veste nimirum serica, larva decora, tibiae & lascivis cantibus, cantorumque suavitate; quibus exornari actionem saltatoris, ubi ipsa per se sit prorsus nihil.* Quam diversus hinc abit Benedictus! Immo si versionem inspicias, nullum plane inde sensum eruas: quod in posteriore huius periodi parte iam ostendit Gronovius. IENS.

ead. l. 13. Γοντευομένων) Em. Iensii, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipse M. γοντευομένων. SOLAN,

ead. l. 15. Οἷς κοσμεῖσθαι μὴ δὲν τὸ τοῦ ὀρχήστου πρᾶγμα) Obsopoeus, quibus exornaretur, nequaquam saltatoris esse officium. Benedictus, quibus exornari saltatorem nihil est opus, ac si legiset hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accusaverunt, tanquam ornamenta saltatori non convenirent, sed ipsum saltatorem esse rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare sensum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe, quibus exornari actionem saltatoris, cum ipsa in se nihil prorsus esset. GRON.

Pag. 157. l. 3. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην, οἷμαι, τὴν δέσιν) Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem, rem aequissimam postulavit. Sic Aeschines κατὰ Κτησιφ. δεσόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέσιν, rem non magnam a vobis petemus. GRAEV.

ead. l. 7. Κτυπεύει) Interpositum *scamilla* (fluctuant libri in-

ter *scamilla*; *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint Rubenium de Re vest. 2, 16, & quae viri docti ad Sueton. Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπέδημα ad eundem usum laudat Noster infra § 83. GESN.

ead. l. 15. Δημήτριον) Vid. Phil. Caroli obs. in A. Gell. c. 5. L. I Animadv. III, p. 41. LA CROZE.

Pag. 158. l. 1. Ταῖς χερσίν) Hinc Lesboux Mitylenaeus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes Luciani p. 534. Leg. Athen. c. 8 & 16 lib. 1, & cap. ult. lib. 4. Cetera, quae ad saltationem spectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis, fusius alibi. BOURD.

ead. l. 6. βασιλικός τις ἄνθρωπος) Bene monet Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos in Evang. Ioan IV, 46. Ibi enim legas, καὶ ἦν τις βασιλικός &c. Ad quae Bosius ita commentatur: *Non putem per βασιλικὸν intelligi aulicum quendam, sive ministrum regium, ut Belgae interpretes & plerique alii volunt; sed potius quempiam ex genere regio, agnatum aliquem Herodis. Nam βασιλικὸὶ Graecis dicuntur vel filii, vel agnati regum, quales Latinis Regales appellantur. Lucianus de Salt. (h. l. ut vides) Achilles Tatius L. VII, p. 447, dixit: ἦν τοῦ βασιλικοῦ γένους. Sic & Herodot. I, cap. 35, Φρίξ μὲν γενεῇ, γένους δὲ βασιλικίου. Ammian. XVI, c. 12, Hos sequebantur potestate proximi Reges numero quinque, regalesque decem. Ad quem locum videatur Valesius. Addo Chrysostr. Homil. 35, in Ioan. pag. 697 ed. Eton. qui utrumque designari posse ait, his verbis: Ἦτοι τοῦ γένους ὦν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματι ἀρχῆς ἕτερον οὕτω καλούμενον ἔχων.* REITZ.

ead. l. 9. Ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν, ἐτύγχανε συνείναι) Pessime sic nostra ex ed. Salmuriensi, cum optime Basileensis (ἡμιέλλην γὰρ τις ὦν ἐτύγχανε) συνείναι. GRON.

ibid. Συνείναι) W. recte. Reliqui συνείναι. SOLAN. Συνείναι) Vix dubitarem sic scribere vel sine Codice. Sic enim recte supra § 62 edd. habebant. Conf. superius Quom. Hist. c. 37, ubi συνείναι quoque edd. priores pro συνείναι. Sed recte συνείναι ibid. cap. 44. Et Abdic. cap. 15, atque alibi. Licet rursus pro eo συνείναι legas in edd. infra Iov. Trag. § 27, quod ibi videmus. REITZ.

Pag. 159. l. 1. Καθίκετο αὐτοῦ) Sic supra Έρμ. c. 83. SOLAN.

ead. l. 4. Κατὰ τὰ ἀ. τ.) Ut Πρ. λ. cap. 2, Τιμ. cap. 33, & passim. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶδε) Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim at haec. GUYET. Nemo, haec quid velint, assequatur. Ed. Iunt,

pro οἷδε vulgato legit οἱ δε. M. οἷδε. Legendum οἱ δε γούνη καὶ ἐν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praeferre existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere ἡ δε. SOLAN. Puto dedisse Lucianum εἰωθε, quod deinde inter distantem atque excipientem in οἷδε transisse poruit. Certe ita interpretatus sum. GESN. Illud οἷδε certe intolerabile viderur, sed quia variis modis corrigi potest, & aequae in οἷδε — ἐπαινούμενοι, ac in αἱ δε — εἶναι, aequae, inquam, in εἰωθε, quam in ἡ δε mutari, ideo nihil muto, quia incertum est, quid Lucianus reliquerit. Gesneri εἰωθε, optimum videretur, si cum ἐπαινούμενη satis commodè cohaerere posset. Et si enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id Noster saltem adhibere non solet. REITZ.

ead. l. 7. τῷ εἰκέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις) Benedictus, ut propositis personis gestu respondeat. Obsopeus, ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat. At nec id agit Lucianus, ut ostendat, id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut pictura, caelatura &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens eius est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant: Novit enim (n. ὑπὲρ κρισις) se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subiectis personis. Innuit, vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, cum non ita pulchritudo eius in aliis artibus exferatur. GRON. τῷ εἰκέναι, id est, quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ εἰκέναι, dum, vel propterea, quod similes se gerant. Sic Herodian. III, 1, 5, τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους, si quidem mercenarios milites non habent. Plura similia dedi alibi. Addé & Abdic. c. 5, οὐ τῷ μισεῖν ἐμέ. REITZ.

ead. l. 9. Ἀριστεύων) Non satis assequitur una vox Latina vim, quae subiecta est τοῖς ἀριστεύουσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges iudicant, qui non bene tantum, sed optime, comparatione aliorum, gesserunt rempubl. Latina declamatorum schola fortes vocat simpliciter, aut fortiter fecisse dicit. GESN.

ead. l. 16. Ὁ) Ita W. solus: vulgatam qui sequuntur, solum vertant necesse est. Qui eundem vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. SOLAN.

Pag. 160. l. 5. Ὁ παῖ) Ex Pindaro habet, inter cuius fragmenta reperies pag. 493 paulo aliter scriptum: Πορτίου θηρός χρωτὶ Μάλιστα νόον προσφέρων Πάσαις πόλυσσιν ὁμιλεῖ. EX

Plut. 1690, 1, & 1801, 2. SOLAN. *O fili Polyphi, Theognis: LA CROZE.*

ead. l. 6. Ἰσχωρ) Illud ἔχωρ, quod W. suppeditat, nihili esse, patet ex archetypo, ex quo Lucianus hoc petiit. Desumfit enim ex Theognidis versu illo, quem Plutarch. *περὶ πολυφιλίας* citat, (teste Sylburgo in nott. ad Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἴσχε πολύφορος, ubi certe ἔχε in versu locum non haberet. At in ipso Theognide v. 216 sic legas: Πουλύπου ὄργην ἴσχε πολυπλοκόν, δὲ ποτὶ πέτρῃ τῇ προσομιλήσει, τοῖς ἰδεῖν ἐφάνη. Quod quidem nihil refert; verbum ἴσχε tamen eodem modo ibidem ponitur. REITZ.

ead. l. 13. Ἀθάμας) Conf. supra § 42. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Ἀερόπη) Vid. c. 43, & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. SOLAN.

ead. l. 2. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκουσμάτα ἐνδὲς ἐκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει) Interpres, *Alia quidem, quae spectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem ostendunt.* Ἐκαστος non est quispiam. Legendum ἐνδὲς ἐκάστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, cetera quidem, quae spectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque ostendit. Ἐκάστον, sc. ἀκουσμά, vel θεάμα. GRAEV.

ead. l. 14. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει) Hoc damnat ipse Lucianus in Rhetorum magistro. GRAEV. Lesbonaesti cuidam scribit Apollonius Tyanensis Ep. XXII & LXI; sed alius sit oportet. Philostr. p. 391 & 404. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐν τινὶ ἑτέρῳ) Lege τιμιωτέροις. SOLAN. An potius ἐν τοῖς ἱ νεωτέροις; HEMST.

Pag. 162. l. 2. Τιμοκράτης) Heracleota. *Δημων. c. 3.* Memoratur hic etiam apud Philostr. (p. m. 265.) § 35, & describitur ut & philosophus, & vir disertus, qualem etiam Lucianus hic tradit fuisse. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophistarum Philostrati, in qua circa annum 130 floruisse dicitur. Vide totam Polemonis vitam, & mecum senties. SOLAN.

ead. l. 6. Πλάτων) Plat. Polit. p. 506 A. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῦτο μὲν γε) Ἀν τὸ χαλινάγωγεῖν τὰ πάθη; GUYET.

ead. l. 13. Ἀριστοτέλους) Felicitatem Aristoteles tribus in rebus sitam esse vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἡθ. Νικ. I. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ μέρος τρίτον) Ἰμμο καὶ μέρος δεύτερον. *Ναῦα τρίτον, τὰ χρήματα.* Ipse in Eunucho: καὶ μὴ σφόδρα κατα-

φρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἶσδαι.
MARCIL. Locus Luciani in Eun. quem Marcilius ob oculos habuit, est § 3, non longe a fine.

ead. l. 15. Ἦκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανισομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὕτη Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται) Ceterum quendam audiui magis etiam subilia quaedam de saltantium personarum silentio iuveniliter affirmantem, id etiam Pythagoricum dogma subobscurè significare. Sic vertendus hic locus. De re ipsa Athenaeus lib. 1 Deipnosoph. Οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ αἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν, enimvero hic (Memphis pantomimus) aperte demonstravit, quanta Pythagoricae philosophiae vis sit, ut qui tacens omnia nobis manifestius indicaret, quam qui artem dicendi se docere profiterentur. GRAEV.

ibid. Περιττότερόν τι νεανισομένου) Magnificentiùs quid dicentem. GUYET.

Pag. 163. l. 12. Γυμνασίῳ γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίνεται ἂν ἐγὼ γε εἶναι) Interpres absurdissime, Etenim illud ego Gymnasiorum pulcherrimum & aptissimum esse affirmaverim; cum vertendum sit, ex omnibus gymniciis exercitiis illud pulcherrimum & venustissimum esse equidem dixerò. GRAEV.

Pag. 164. l. 2. Ὑπ' αὐλοῖς) Conf. supra § 16 huius Dissert. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Εὐφυνᾷ) Alibi erat εὐφυνῇ. Sed hic iam recte & constanter εὐφυνᾷ invenio. Vid. supra Alex. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν Πολυκλείτου κανόνα) Confer infra de Mort. Petr. § 9. REITZ.

ead. l. 11. Γὰρ) Illud γὰρ, quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. SOLAN.

ead. l. 13. Οἱ γὰρ Ἀντιστοχέως) Iul. Imp. Misop. BOURD.

Pag. 166. l. 1. Τὸν Ἐκτορα) Exstat epigramma in statuam Helladiae Heclorem saltantis. Vid. Anthol. IV, 25. Meursi. Orch. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡς Ἀστυάναξ) Legendum omnino οὗτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii: quod quam facile in ὥς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. GESN. An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa coniectura Gefneri, ei facile concedo. Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὥς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. Menand. 38, 2, Ὡς ἔργον εὐ ζῆν ἐν πομπῶις ἵθεσιν;

pro quantum opus, vel quam difficile est &c. & Latini quoque ad-
verbia sic adiungant nominibus substantivis, ut est in Teren-
tiano illo, *ne parum leno fies*. Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita sub-
sistere poterit, etsi per ironiam sic interpretere, o quam ille
(pro qualis, vel quantus) est *Astyanax*! scilicet habebit qui-
dem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si οὗτος
legeris. REITZ.

ead. l. 4. Καπάνεια) V. Auson. epigr. 83, & Anthol. II, 38.
Meurf. Orch. Et Eur. Phoen. 185, 1180. SOLAN.

ead. l. 5. Προσβάλλειν τοῖς Θεβαίων τείχεσιν) Est impetum fa-
cere in Thebanorum moenia: nobis, *bestormen*. Herodianus in V,
καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII, προσέβαλλον τῷ
ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon in III Hellenicōn,
Ξενικῷ μὲν Ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς τείχεσιν. GRAEV.

ead. l. 8. Τῆς θυμέλης) Thymelen, orchestrae partem me-
diam, locum proprium, & in centro totius theatri positum,
eorum, qui spectaculo esse deberent, satis eleganter ac diluci-
de declaravit Boindinus in Commentt. Acad. Inscriptt. Tom.
I, p. 186 ed. Holland. GESN.

Pag. 167. l. 1. Χειρονομίας) Χειρονομία diversa a saltatione.
GUYET. At quis hoc nescit, aut negat, Guyete? Accedit ta-
men & coniungitur inprimis cum saltatione *Pyrricha* vocata,
aliisque, nec minimum eius ornamentum habetur. Etsi ego
cum Cicerone potius dico, *Nemo saltat sobrius*. REITZ.

ead. l. 2. Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀγλήσει καλῶν) Lego ἐν ἀσκήσει,
& sic etiam legisse videtur interpretes. Aliquis posset etiam iure
susplicari legendum esse κακῶν nam pugillatus, in quo plagas
multas pati necesse erat, potius videtur dici debere ἀσκησις
κακῶν. PALM. Non procul a vero abibat Palmerii coniectu-
ra, cum ἀγλήσει sic corrigebat: verum cum edd. cett. habeant
ἀθλήσει, eius emendatione nihil opus est. At κακῶν hic locum
non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere sueti in
pugillatu, non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur
enim Herculeum etiam in saltatione exprimi, vid. supra § 73.
Cur itaque ad eius & reliquorum facta heroica non respice-
retur, causae nihil video. Τὸ καλὸν autem pro *laudabili*, *glorio-
so* usurpari, Stephanus in Thes. dudum docuit. REITZ.

ead. l. 3. Ἀθλήσει) Verissima lectio, quam non vidit Palmer.
Exstat autem in M. & omnibus impr. excepta B. 2 & 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡρόδοτος) Vid. Herodot. I, 8. SOLAN.

ibid. Τὰ δὲ ὀμμάτων) Hinc Plautinum illud, *pluris ocula-
tus testis unius, quam auriti decem*. Ὁ λογοποιὸς δὲ Θεῦριος ὅτ' αἰ-

πειν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Iul. Imp. ad Leontium. VORST.

ead. l. 10. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον) Vid. Hom. Od. Δ, 221.

SOLAN. De hoc Homericō *nepenthe* vid. eruditam G. E. Stahlī Dissertationem. Item Petr. Periti Dissert. de nepenthe Homeri, sive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, opera Graevii editam Traiecti an. 1689, ut refert Casp. Burman. in Traiecto Erudito p. 120. REITZ.

ead. l. 16. Κεχρίρωται) Rursus passivum praeteritum active intelligendum. Vid. Iens. ad Tyrannic. c. 12, & nos alibi non semel. REITZ.

Pag. 168. l. 12. Σολοικίας — ἐν τῇ ὀρχήσει) Sic eleganter etiam apud Philostr. pag. 541. Cum Tragicus actor, ὃ Ζεῦ, ὃ Ἰuppiter, exclamans, manu terram ostenderet, & ὃ γᾶ, o terra, vultu in coelum erecto diceret, praesidens Polemon exegit virum, οὗτος τῇ χειρὶ ἐσολοίκισε dicens. Alium huius vocis elegantem usum vidisti iam supra in Νίγρ. c. 18. SOLAN. Quod Solanus monet conferendum cap. 18 Nigr. id iam est § 31. REITZ.

ead. l. 13. Ἀλογα) Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad Quom. Hist. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ δὲ εὐρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετὰ χρόνα, ἢ πρόχρονα) Obscure interpretes, illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat. Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte, illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat; dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. GRAEV.

Pag. 169. l. 2. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενος τις) Interpres vertit, quidam enim Iovis parentes — repraesentans, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est, nativitatem, natalitia. PALM.

ead. l. 5. Γλαύκην) V. cap. 42. SOLAN. Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex Apollodoro I, 28. Misit Medea inductae sibi a Iasone Glaucae πέπλον μνηστῆρον φαρμάκῳ δὲ ἀμφοισμένη μετὰ τοῦ βοηθοῦντος πατρὸς πυρὶ λάβρω καταφλέγει. Perit itaque simili fere modo Glaucē Medae pellex, ac Semele Iunonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. GESN.

ead. l. 11. Ὅπως δὲ τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπληκρῶσθαι, ὥς εἶναι τὸ παρ' εὐρυθμον εὐμορφὸν συμμετρον· αὐτὰ ἐαυτῷ δείκνυσι· ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδ' αὐμῶς ἑλλίπτε· ἐκ τῶν

ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ἔξυν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.) Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adiectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid; quaesio, est, ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις; Malaе distinctionis vitio haec laborant: quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ἔξυν τὴν παιδείαν βαθὺν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Iam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem, egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum, pulchrum, iustis partibus constans, sibi ipsum per omnia conveniens, reprehensione & castigatione nulla dignum, nequaquam defectum, ex optimis mixtum ac temperatum, inventionibus acutum, subtiliae eruditionis, (sic verto τὴν παιδείαν βαθὺν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic βαθὺς τῆς ἡλικίας apud Aristophanem in Nubibus p. 156 ed. Allobr. v. 5, cuius aetas provecta est. Video observasse id etiam H. Stephanum, cuius sententiam in voce Ἐμβαθυρὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab Hesychio exponuntur ἑλλόγιμοι καὶ ἀνδρείας. Coniiciunt eruditi ἀνδρείοι.) cogitationes homini maxime convenientes habens. Eleganter sane ἔξυν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ἔξυν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello § 74: Μνημονικὸν τε γὰρ καὶ εὐφυῶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ἔξυν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἱστοχᾶσθαι φημι δεῖν αὐτόν.* Sic in Iove Tragoedo cap. 27, συνίεναι ἔξυν. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur ἔξυν τὴν ῥίνα ab Nostro in Bis Accusato c. 1. Sic ἔξυν τὰ ὄττα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in Deor. Concilio cap. 4, ubi Satyros vocat ἔξυν τὰ ὄττα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo, qui arrestas & in acutum desinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse, docuit Turnebus XVIII Adv. c. 8, componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo Long. Past. L. 2.) Commode asserendus hic est locus Aeliani contra tentationem eruditissimi Kuhnii. Ver-

ba Aeliani sunt XI Ποικιλ. c. 13, ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οἶον βλέπειν ὅξυν γενέσθαι, ὥστε &c. Kuhnius *legeret* ὅξυν. ὅξυν βλέπειν enim *esse*, quod Horatius *dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse vir doctissimus. Etenim ut verum sit, ὅξυν βλέπειν Graecis esse satis frequens, (quod multis probari posset exemplis: ita & δριμύ βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὅξυν βλέπειν. Ita namque foret haec dictio, si audiretur vir cl. At perspicuum est, haec Aeliani ita interpretanda esse, *homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuisse praeditus, ut &c.* hoc est, *tam acutus dicitur fuisse, quantum ad visum, ut &c.* Nempe ὅξυν βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὅξυν ἐπινοῆσαι, συνίεναι, dicitur; quod idem ac ὅξυν τὴν βλέψιν, ἐπινοίαν, σύνεσιν ut ὅξυν τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥίνα &c. quae vidimus. Prorsus ita Homerus quoque Il. E, 344, οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἡελίος περ, οὐ τε καὶ ὅξυντατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι, cuius oculus acutus est ad perspicendum. LENS. Iensii interpunctionem omnino necessariam, & quam Solanus quoque in *Iunt.* ex eiusdem animadversione correxerat, hic expressimus. In *Par.* quidem priore membro huius periodi commata tantum erant, inter singula adiectiva, eaque sufficere potuissent. Sed quia in edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea servavi. In posteriore vero parte eadem confusio distinctionum alieno loco collocatarum erat in *Par.* quae in aliis, etsi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior est in periodis dividendis. REITZ.

Pag. 170. l. 2. Ὡς περ ἐν κατόπτρῳ) Ad partes haec Luciani verba vocat L. Bos ad 2 Ep. ad Corinth. c. 3, 18, ibique κατοπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥς περ κατόπτρον docet signif. *probe considerare, & ex eo exemplum sumere*, auctoritatumque satis adducit, quae hic non repetam. REITZ.

Pag. 171. l. 12. Διείλε τὴν κεφαλὴν) Exemplum huic similem de Aesopo lege apud Plut. in Cicer. non longe ab initio. SOLAN.

cad. l. 14. Παραπαλόντι) Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαλεῖν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus,

dum nimium εὐφρανσίης est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit, quod non debebat, παραπαῖσι, propria simul & translata significatione. GESN.

in Schol. col. 2. l. 3. Ταυτῇ) Sic legebatur, sine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταύτην Attice, pro τὸ αὐτὸ. Malim tamen ταύτη. REITZ.

Pag. 172. l. 11. Καταβῆς) In theatro Romano sedent in orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. Boindinus l. c. GESN.

ead. l. 13. Μαστιγώσῃ) V. Sophoclis Aiacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssēm. Unde & titulus Αἴας μαστιγώσῃς, qui tamen antiquus Scholiastae non videtur. SOLAN.

Pag. 173. l. 2. Ἐπὶ μανίᾳ καταγεγνησμένον) Vere ob insaniam notandum, vertit Iac. Elfner. ad Ep. ad Gal. 2, 11, (notatum voluit) aitque Bezam durius vertisse illa Apostoli, ὅτι καταγεγνησμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata rectius dederint, reprehensione, vituperatione dignus. Quod ut non improbo, ita tamen condemnandi notionem saepe parum differre ab improbandi, vituperandi significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγεγνησμένον poni. Nam cum καταγεγνησκόμην proprie sit, cognita causa iudicor, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriore; condemnatio autem non omnis sit aequae gravis; hinc nihil mirum, si modo in minorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro condemnare, & pro deridere, perstringere, accipi, monet Scholiast. ad 2 Ver. Hist. c. 20, ubi Luciani verba, καταγεγνησκον — γραμματικῶν ψυχολογίαν, damnam &c. quoque vertit Gesn. & recte; licet improbam, reprehendebam, ibi eodem fere rediisset. Vid. quae ibi noto. Plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat Scheid. in Ind. Herodian. qui testimoniis indiget, ac diiudicet, anne recte dicat, καταγεγνησκοντες τινος ἀναγρίαν esse, condemnantes, vel vituperantes alicuius imbellem animum? At hic in Luciano verterem ὡς ἀλ. ἑ. μ. καταγεγνησμένον, tanquam qui se vere (iuste) insanum iudicatum, vel insaniae damnatum, accusatum, sentiret. REITZ.

ead. l. 3. Αἰτούντων γὰρ αὐθις τῶν συστασιωτῶν) Interpres rursus ita vertit, siquidem postulantiibus iterum aequalibus; sed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud significat, & uno quidem verbo Latine dici vix potest eius vocis significatus, sau-

fortamen maxime accedit, sed generalius sumitur. *Συστασιώτης* ille est, qui a partibus saltatoris stat, qui illi faver, & est ex eius factione. Nam diversae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mnesteri, alii Paridi favebant, & saepe ea de causa in theatro *στάσεις* fiebant, unde vox *στασιώτης*, & composita *συστασιώτης*. Verte igitur, *postulantibus iterum partium eius fautoribus*. PALM. Sed Benedict. iam sic dedit, vertens, *rogantibus enim factionis sociis*. REITZ.

ead. l. 5. Παρὰ στήθεσιν τοῦ ὑποκριτῆρος) Benedictus, *histrionem in theatro agens*, idque verborum serie multis modis commutata. At Obsopoeus, secutus Luciani ordinem, *adhibito repraesentatore*: quem sensum sane probem, modo Latine effertur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas *οἱ δὲ ἐγέλων* interpretatus est *alii laudabant*, nec maluit retinere Obsopoeanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi. GRON. In L. *παρὰ στήθεσιν* sed nihil muto, elegans enim est sensus vulgatae; *Ἰκαρ. cap. 17, Z. τρ. cap. 29, & passim apud Nostrium*. SOLAN.

ead. l. 16. Κίρκης) Apud Homer. pro-*οὔτι* legitur *οὔτε*, quod reducendum existimo. SOLAN.

Pag. 174. l. 1. Θαῦμά μ' ἔχει) Hom. Od. K, 326. SOLAN. Usus Noster etiam supra Catapl. cap. 14. Quam dictionem & Germani sic usurpant, casune, an ex traditione, quis dixerit? Potuisset tamen frater Belgae Graecissanti inferere. REITZ.

ibid. Οὔτι) Non modo adscripserat Solanus, *οὔτε* esse in Homeri l. c. sed & addiderat, edd. Luciani male *οὔτι* habere. Mirabar utrumque. Nam aequae ut in Luciani edd. ita & in Homero inveniebam illud *οὔτι*, tam in ed. Amst. an. 1650, quam in antiqua Argentoratina. Verum in Hervagiana anni 1511 *οὔτε* quidem est. At in Erobeniana anni 1559 *οὔτι* etiam conspicitur, quod in Eustathii commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed *οὔ τι* divisim scribo. REITZ.

ead. l. 3. Ἐμπροσθεν) Vid. Homer. Il. Z, 352. Et Od. K, 240. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ ἀνδρῶν ἄμματα δίνυσι) Homer. Odyss. E, 47. SOLAN.

IN LEXIPHANEM.

Pag. 175. l. 1. ΛΕΞΙΦ.) Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi Pollucem, qui Onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet, obsoleta verba inve-

niri, memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεδότῳ legere apud Iſaacum Voſſium τὸν πᾶν. GRAEV. (Hic liber ingenioſiſſime confectus velut laterculum quoddam eſt omnium dictio-
num ἀδοκίμων, quas ſemidocti homines Athenaei & Luciani temporibus, magno cum eruditorum faſtidio, ſoliti uſurpare. *Caf. ad Ath.* 168, 18.) De hoc opuſculo ego non tam magnifice ſentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congeſta erant Quod non res tantum ipſa indicat, ſed diſerte ipſe ait, cum *Lexiphantis* librum eſſe dicit. Sed an non quae ipſe αὐτοπρόσωπος loquitur, inſulſa & inſicera prorſus videntur? Si ergo Luciani opus ſit, a iuniore ſcriptum cenſeo; & Athenaei magni illud opus deriſum. Viderint alii: mihi neque lūber, neque vacat nunc Athenaeum ipſum eo conſilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus M. Aurelio imperante prodiſſe. Vid. 2 C. in eo-que omnia fere reperiri, quae hoc in opuſculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas, farraginem iſtam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? ſola perſonarum nomina diſcrepant, quae ridiculi cauſa a Noſtro conſicta ſunt. Unde liquet, aut eundem riſiſſe utrumque, aut Athenaeum ipſum a Luciano hic deriſum. SOLAN. Dubitabam initio, aggredederne verſionem huius Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi poſſe, deſperarem. Cum enim totus prope ſit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & ſimplici ſermone aliena, conſectantur, & tum mirifice ſe credunt eſſe locutos, cum ſermo illorum a communi ratione maxime abhorret: fruſtra fuerit, ſi quis ſperet, ea ſic poſſe quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor ſibi voluerit, aliquis Graece non doctus aſſequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perſtringi putabant viri docti, (poſt Hemſterhuſianam praefationem equidem putare deſii, & poſtquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non eſſe in Pollucis Onomaſtico) quod igitur de Pollucis Onomaſtico ſentiunt, ut quiſque eſt magis iudex idoneus, plane non debuiſſe ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello exiſtimem, quem non magis bene quiſquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena ſermones, quam obſcurorum virorum epiſto-
las, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quaſi quadam parodia deridentur. Interea tamen cum quibuſdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum eſt,

ad sententiam auctoris posse accedi, non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studioforum, qui Graece nondum satis sciat, naturam huius scriptionis utcunque inde intelligat. *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poetis eorumque Scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initip aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεοχμδς, *novus*, illo tempore in usu cōmuni non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμδ putare illum voluisse dicere. Nempe αὐ ea aetas sono ad o inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aequae κακδζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide, nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμδν, quam nostrum *mustum*, accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi unguis omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aequae κακδζηλα. Quin sunt ἀπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam coniectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, &, nobis certe, non iniucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis Is. Casaubonus in Athenaeum libro 3, c. 18, 19 & 20, conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia iam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio

fuo recitat Lexiphanes, compositum & confarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poetica, vel aliqui κακοζήλοις. GESN.

ead. l. 2. Λεξιφάνης) Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere, ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur. De similibus, Horat. Martijal. Suet. Aug. c. 86, & ibi interpr. BOURD.

ead. l. 3. Τητινόν τι) ὧς ἀπὸ τοῦ χθές, χθесινόν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον, ἥτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατῆς, unde σατάνιοι πυροί. Leg. Scholiaft. Aristoph. ad Nub. BOURD. Τῆτες, τητινός. GUYET. Τητινόν de hodierno die usurpatum ab imperitis, evincunt, quae Athenaeus habet 98 B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot sunt iis similia, quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riserint uterque necesse sit, aut ipsum Athenaeum Lucianus hisce petiisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 4. Νεοχμὸν) Mf. Reg. audivi voce una, nempe κομιδῇ: per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω, unde νεοχόν. Haec dictio etiam Thucydidi frequens, qua uti solet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου. Hanc Lexiph. postea vult significare τὸ ἀρτιγραφές. BOURD.

ead. l. 7. Κυψελόβυστα) Mf. Regius habet κυψελούντα, sed recepta lectio melior est, magisque alludit ad illud pag. sequentis ἐπιβύστρα ἢ Κυψελίς. Κυψέλη, κυψελίς & κυψελίς (sic enim ap. Hesych. & Interp. Aristoph. ad Pac.) ὁ τῶν ὠτῶν ῥυπος λέγεται: dicitur etiam τὸ ὀστρακεῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἀρτους ἀποτίθενται, sic dictum διὰ τὸ κακρύνειν τὴν ἑλὴν, ut vult doctissimus Christianus ad Aristoph. εἰρη. Sic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypselus rex Corinthiorum Aethionis filius, sic dictus, quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέκρυπται ἐν τῇ κυψέλῳ. Cuius posteritas diu postea Corinthi regnum tenuit. Dico ad Pausan. Tangit Lucian. pag. seq. dum ait οὐτε Κύψελός τις οὔτε Περσίδρος. V. Scal. ad Euf. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Νέος τις) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad Πητ. διδ. primum in impressis erat: huic enim opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. SOLAN. Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. id sciat lector ex altero Vossiano petiit: nam duo in ed. Cler. exhibentur Codices: alterum in Quarto, alterum in Fol. Plerumque tamen addidi, unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat,

de quo alter nihil, ibi subscripta litera V. sine discrimine utrumvis designat Vossianum. REITZ.

ibid. Πολυδῆύκην) Pollux non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque eiusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox fumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Traiano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodio Imp. V. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis lib. II, cap. 15, cuius rationibus in posterum addetur Scholiaetae nostri auctoritas. CLER.

Pag. 176. l. 1. Τὸ νεχμὸν) Corrige νεοχμὸν. GUYET. Νεοχμὸν, vox Euripidi familiaris, vid. p. 334 ed. I. (non invenio ibi.) SOLAN.

ead. l. 3. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ) Benedictus, convivium ab illo Aristonis, hic diversum instituo. Micyllus, convivium in eo vicissim instituo contra Aristonis illud. Certe hoc manifestius. GRON. Quamvis perierit ipsum Athenaei initium, ex argumento operis Graeco superstiti satis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuisse Athenaeum, idque esse aemulatum, cum opus illud suum ordiretur. Sic enim postrema verba habent: δραματουργεῖ δὲ τὸν διάλογον ὁ Ἀθηναῖος Ζήνων Πλατωνικῷ. Οὕτως γοῦν ἀρχεται. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸν Πλάτωνα) Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult, Platonis patrem Aristonem, ipsum Aristotelem dictum. Fuit & Aristo Ceus, qui scripsit ἐρωτικά, de quo Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 15. BOURD.

ead. l. 11. Τὸν μὲν εἰρῶνα) Τὴν εἰρώνειαν. GUYET.

ibid. Πεδοῖ) Antique dictum pro χαμᾶι, πρὸς τὸ πέδον. BOURD.

ead. l. 12. Ἐπιβύστρα) V. Schol. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 13. Ἡ κυψελίς) Ὁ ῥύπος, Hesych. GUYET.

Pag. 177. l. 1. Διαπεραίνωμαι) De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonastis. BOURD.

ead. l. 2. Εὐαρχος) Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προήμιον. Hoc enim potissimum curabant miselli scriptores illi, ut exordium reliquo opere longe splendidius eligerent. Quod antea Lucianus noravit tractatu De conscribenda historia, & saepe alibi postea. Imitati illi praeceptum Pindari Od. 7 Olymp. Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρῶτον Χρὴ δέμειν τηλαυγές. Citat Lucian. p. 848. (in Hippias c. 7.) BOURD.

ead. l. 3. Εὐώνυμος) Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copiose differit tractatu Quomodo conscribenda sit historia. BOURD.

ead. l. 5. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & supra in Alex. cap. 43. Et occurrit in hoc Lexiph. singulis paragraphis. Item Philop. c. 31 &c. quod ideo moneo, ne quis credat solis poetis proprium esse. REITZ.

ead. l. 6. Περιδινησάμεθα) Περιέλθωμεν, γυμνασάμεθα. De hac voce vide Casaub. ad Athen. BOURD.

ead. l. 7. Ἡλιοκαῖς) Usitatum magis ἡλιοκαυστον, κακαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re interpretes Petronii ad illa, *modica unctione usus*. BOURD.

ibid. Πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι) Alciph. I, Ep. 12, pag. 48, σπουδάζεται, ἔστιν οὐ δυναμένοις τῇ εἰλῇ θέρεσθαι, curae est, sicubi possumus aricari, ut vertit Bergler. qui & hoc Luciani, & Aristoph. Eccles. 64 adducit. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπιτητέα) Πορευτέα. BOURD.

ead. l. 9. Στλεγγίδα) Interpretes Persii & Apuleii. Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Καὶ βύρσαν) De hac balneorum supellestile omnes dixerunt. BOURD.

ibid. Καὶ φασώνια) Intelligit vestem cubitoriam, sive κομομάτιον, diminutum a φώσσαν, τὸ λινὸν ἄρμενον. Hesychius. BOURD. Alias φασσώνια. Etym. φώσσαν, σινδῶν. φασσώνιον. λινὸν τι ἦτοι σινδόνιον ἢ καὶ τὸ ἰστίον τῆς νεὸς &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγείον. λέγεται δὲ οὕτω καὶ τὸ παρὰ Ῥωμαίοις ὠράριον. GUYET.

ead. l. 10. Ῥύμματα) Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Casaub. ad Athen. c. 10, l. 8. Scholiast. Aristophan. Acharn. BOURD. Hesych. Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμηματοδοκίς, σμηματοθήκη. GUYET.

ibid. Ναυστολεῖν) Ναυσταλεῖν τὸ βελανεῖον, καὶ τοῦ πέλουςτρον κομίζειν, δις τὸ αὐτό. Sic Aristophan. Thesmoph. iunxit ναυστολεῖν. Vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. BOURD.

ead. l. 11. Τοῦ πέλουςτρον) Mercedem abluitionis. GUYET. Recte Guyet. Olim enim vertebatur, *ablutoriam*. REITZ.

ibid. Ἐχέεις) Quia ante ἔχέεις distinctionis nota nulla in L. erat, Solanus parenthesin fecerat ab ἔχέεις ad ὀβολῶ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγγυοθήκην) Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur Casaub. c. 13, lib. 5 Animad. ad Athen. BOURD.

ead. l. 13. ἑλινύσεις) Διατρίψεις Hefych. Dicitur etiam ἑλινύσεις, ἥτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide interp. Aristoph. Thesmoph. Pollux. BOURD. LEOP. 20. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Εὐλογος) Respicit vocem εὐλογίαν, quae mox sequitur. Novum itaque Scholion incipere decebat; sed cum aliter Scholiastae placuerit, nihil mutato eius instituto, ut tamen, quas enarret voces scire possis, maiusculis eas literis in Scholio edi curabimus. SOLAN. Ego vero nihil mutavi, nisi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occasionem praeberem typographis errores multiplicandi: nam verba, de quibus Scholiastes agit, in Luciano tam sunt sibi propinqua, ut facile inveniuntur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia dispendendum fuisset, sed eandem ob rationem indiscretum reliquimus. At si quid magis necessarium erat mutatu, ibi mutavimus. REITZ.

ibid. col. 2. l. 8. Καταθεῖται) Aut ἐστὶν — καταθεῖναι, aut ἐσθῆς legendum est. SOLAN.

Pag. 178. l. 1. Τρίπαλαι) Πάλαι. BOURD. Utitur Aristoph. Equit. 1150, τρίπαλαι κάθημαι. REITZ.

ibid. Λουτιῶ) Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. BOURD.

ibid. Οὐκ εὐπύρως) Ἀδυνάτως. BOURD.

ead. l. 2. Τράμιν) Ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud est, quod apud eundem Erotianum Lyfimaachus vocavit σφικτῆρα, ut emendavit doctissimus Christianus ad Erotian. & Aristoph. εἶρη. Vocat postea τὸν ὄρρον sine huius pag. BOURD.

ibid. Ἀστράβης) Sic vocem hanc interpretatur Hefych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ζύλον ὃ κρατοῦσιν οἱ καθιζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίτον οὕτως ἔλεγον ἐνίοτε δὲ πάντα ἀπλῶς τὰ σωματηγούντα ὑποζυγούντα. Videtur autem Lexiphanes ex seqq. ἀστράβην posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμίτον sequitur enim ἀστράβη-λάτης ἐπέσπερχε ἥτοι ἵπποκόμος. BOURD. Vid. Spanh. 187. Et Demon. cum Schol. 389. SOLAN. Alciph. II, Ep. 3 f. εὐθὺς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. Ubi Bergler. ex Scholiasta Luciani, aliisque Lyfiae, Demosth. & Athenaei testimoniis docet, ἀστράβην Atticis mulam significare, currui non iunctam, sed qua vehimur, equitamus. Cf. & Hefych. REITZ.

ead. l. 3. Ἀσκολιάζων) Ἐφ' ἐνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκολιάζων Hefych. apud quem rescribe ἀλλόμενος ἀσκολιάζειν. Illud est, quod Galli dicunt aller à croche pied, cum pes

alter incurvatur. Hanc vocem multis interpretatur Scholiast. Aristoph. ad Plut. BOURD.

ead. l. 4. Οὐκ ἀκμῆς) Μὴ κακμῆκός. BOURD.

ead. l. 5. Λιγυρίζοντας) Ἀδοντας, quia φδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Hesiod. De his rusticorum cantilenis Long. lib. 2 & 4 ποιμεν. BOURD.

ead. l. 7. Ἄνδρα) Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1 Heliod. BOURD. Hesych. ἄνδρον, ἄκρον, καὶ τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν. GUYET.

ead. l. 9. Καύματα) Profert hunc locum Casaub. Animad. ad Athen. c. 19, lib. 3. Iunge ab eo dictis interp. Virg. ad illud Georgic. *Boreae penetrabile frigus adurit*. Sic apud Long. lib. 3 ποιμεν. Κρύος μὲν ἦν ἐξάσιον καὶ αὐτὰ βόρειος ὑπέκας. Pisid. Cosmurg. Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντρίμνως Ἐκ τῆς πυρ-ἀγρας τοῦ κρύους μαραινεται. BOURD. Pompeiano tribuit Athenaeus 98 A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 6. Τὰ χεῖλη) Hunc locum visum est maculatum, prout in Ms. fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscirtia librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem coniiceret. Sed bene est, quod quae hic esse debebant, ad verbum apud Suidam legantur: Τὰ χεῖλη τῶν ποταμῶν ἄνδρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἐπικμα καὶ διερά. Ὅτι περὶ δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερά. Ἄνδρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet, sic legi debere, sed inter portentosas voces, quae ex oscitantia librarii hic natae sunt, latet vox γηπατάλους, cuius sine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. CLER. Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. SOLAN. Querimonia Clerici erat iusta: octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae iam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. REITZ.

Pag. 179. l. 1. Τὰ καύματα) Uredines. Plin. L. XVIII, cap. 28: Plerique dixerunt rorem inustum sole acri frugibus rubiginis causam esse, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falsum arbitror, omnemque uredinem frigore tantum constare. Τὰ καύματα, uredines, des jarfures. GUYET.

ead. l. 2. Ἀρώματα) Τὰ ἀρώματα ἐξείργασμένα πεδία, ἀρωτρίσματα, γεννήματα. Hesych. Schol. Aristophan. ad Pac. BOURD.

ead. l. 3. Γηπαττάλους) Γηπάτταλοι, εἶδη λαχάνων. BOURD.
Terrae plantas puto esse, quasi paxillos seu clavos. Dicit enim Festus in voce impraes, dicuntur agricolae pangere plantas, id est infigere, quemadmodum scilicet clavi panguntur. VORST.

ibid. Σκανδικόν) Hefych. Σκάνδιζ, λάχανον ἄγριον. Aristophani mater Eurip. Σκανδικώπολις dicitur. GUYET.

ead. l. 4. Βράκάνων) Hefych. Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. GUYET.

ibid. Κάχρυς) Ὀσπριον. BOURD.

*ead. l. 6. Ἐδάρην) Ἐδάρην. GUYET. Ἐδάρην, quod est in omnibus, quos vidi, editis, nihili esse puto. Legi & interpretatus sum Ἐδάρην. Nota vocis δέρω significatio. Vidit idem, credo, Micyllus, qui vertit *attrivi summum podicem*, melius ad intellectum; sed volebam propius assequi verbilegulum Lexiphanem. GESN.*

ead. l. 9. Ἀπολούμ.) W. & Fl. uti vult Casaubonus emendari, ad Athen. 189. In aliis ἀπολουέμ, SOLAN.

in Schol. col. i. l. 1. Ὀσπρια) Ὀσπρια hic & alibi in Scholiis hisce adspirare invenio. Suidas autem in λεκιθώπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque sic scribitur: cumque Scholiastes etiam interdum ὄσπρ. habeat, sic dedi; nec postea monebo. REITZ.

ibid. l. 5. Σέλγη δὲ) C. Abb. σέλγη δὲ † πυριάτης δὲ καί. Unde liquet excidisse Scholium. Eadem lacuna in M. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἀποθρέξομαι) Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. BOURD. Vertunt, curriculo puerum ablegabo. Emenda, curriculo ad puerum ibo. GUYET.

*ibid. Αὐτὸς τὸν παῖδα) Puto, hic excidisse praepositionem; legendumque, ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς ὡς τὸν παῖδα. Ἡ ὡς inter distantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζυλία non videtur in omissa praepositione, sed in composito ἀποθρέξομαι λεκιθώπολιδι, quae statim sequitur, interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, si credimus Scholiis ad h. l. & ad Aristoph. Plut. v. 427. GESN.*

*ead. l. 2. Λεκιθώπολιδι) Τὰ ἀληθεσμένα ἢ βεβεργμένα ὄσπρια πωλοῦση. BOURD. Forte λεκιθώπολιδι. Hefych. Λεκίς, παροψίς. GUYET. Ego nihil mutandum censeo, nisi quod maius Λ, quod in Paris. erat, quasi nomen proprium esset, sustulerim: nam quod & ibi, & apud Benedict. vertitur *Lechithopolidem*, nihili est: nec obstat quidquam, quin cum Scholiasta Aristoph. vertamus *ovorum venditricem*, eiusmodi enim conditionis, non nominis, feminam intelligendam patet ex seq. γρυ-*

μαιοπόλη. Kusterus ad Aristoph. Plut. 427, ubi λευκοπόλιν occurrit, ait: *Mirum est, Lucianum inter reliquas voces, vel barbaras, vel κακεζήλους formatas, & hanc Lexiphani suo tribuere pag. 822 ed. Amst. (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea usos fuisse, vel ex hoc loco Aristophanis constare possit.* Si Guyetus igitur ideo mutationem quaesivit, quia vox proba est, minus absurdè egit. At non credo, eum de Aristophane cogitasse, alioqui addidisset. REITZ.

ibid. Γρυμαιοπόλη) Τὰς ὁπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύϊ ἢ ἰχθυοπαλείῃ, apud eum, qui vendit piscium intestina, sive quisiuquias, quae γρυμαῖαι ἢ γρυμέαι. De qua dictio- ne Casaubon. ad Athen. cap. 11 & 19, lib. 7, ubi reprehendit eos, qui sacculum vertunt. Inde γρυ *hilum*, quales minuti illi pisciculi, de quibus Apuleius libr. 2 Miles. BOURD. Hefych. Γρυμαῖα ἐστὶν, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἥ δὲ καὶ λεπτὰ σκευάρια, ἃ καὶ γρύτην λεγομεν. Locus corruptus est apud Hefychium. GUYET.

ead. l. 3. Ἐπὶ τὰ Σέλγη) Locus hic, ut alii multi in cacoze- lo isto, perobscurus: quem ut concipiam, altius reperenda mihi vocis origination. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἄλλοις ἐκοινώνουν, ut testatur Scholiast. Aristoph. ad Vesp. Igitur qui totam hanc narrationem atten- te perleget, videbit, Lexiphanem voluisse intelligere τὰ κοι- νὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium mul- titudinem denotans, quam res communes, sive viles, de qui- bus hic perpetuus sermo est: detorta sane metaphora, qui- dam hic legunt τ' ἀσελγῇ mendose. BOURD. Τὰ Σέλγη, loci nomen Athenis. GUYET. Meursius ex Polluce IX, 5, & X, 11, emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Ex- stat Eupolidis fragmentum, in quo eodem, quo hic, sensu γέλ- γη reperitur. Vid. Potter. p. 38 f. SOLAN.

ead. l. 5. Πυριάτην) Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον alii ta- men πυριάτην idem esse dicunt, ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. Aristophan. ad Vespas. Casaub. quae Gallis tarteletes. BOURD. Πυριάτην τὸ Hefych. πυριάτης, colo- strum, i. e. lac primum, quod decoquitur. Aliter interpre- s. GUYET. Bourdelotius provocat ad Vesp. Aristophanis. Vid. igitur ibi v. 708. At πυαρίτη ibi legitur, & Scholiast. Bifet. ait hoc magis analogicum esse, quam πυριάτην, etsi idem signifi- cēt. Alter autem Scholiast. πυριάτην legit, & exponit, τὸ ἐφθον γάλα· sive generaliter τὸ πυρεφθον &c. REITZ.

ibid. Ἐγκρυφίας) Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus iam di-

xi, ubi de Empedocle cinericio. BOURD. Ἐγκρυφίας probum est. Ipse Noster alibi utitur Dial. Men. & Ai. seu N. Δ. XX. Et Hippocr. Pop. Morb. VII, teste Casaub. ad Athen. pag. 209, 58, apud quem iidem exstat 110 A. SOLAN.

ibid. Γήτεια) Κρήμνα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γήτεια, γήθια, γήτεια. De quibus Hesf. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ φύσας) Legendum φύσας. Hesych. φύσκη, κοιλα, καὶ τὸ παχὺ ἐντερον. GUYET.

ead. l. 6. Οἶβον) Τὸ ἐπιτράχην, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βодὸς κάλλιστον. Poll. BOURD. Οἶβος τοῦ τραχήλου τοῦ βодὸς τὸ κάλλιστον. Pollux. GUYET.

ibid. Λαγάνιον) Ἀν λαγώνιον, seu λαγώνιον; Hesych. λαγώνια, λαγού κρέα. GUYET. Lege λαγώνιον, i. e. λαγώ κρέα. VORST. Hesychius, λαγάνιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχην χάλασμα. Suidas, Λαγάιος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ στήθος. GESN.

ead. l. 7. Φώγτας) Ἀ φάγω, i. e. φρύγω, seu φάζω. GUYET.

ead. l. 8. Ἄβατον ἐποίησας) Ἄβατος ex eo genere est, ex quo ἄχρηστος & ἀφῆρτος, cum hoc non intolerabilem, sed nondum gestatum, illud non inutilem, sed nondum usurpatum significat. Ita nempe ἄβατος ὁδὸς non inaccessible, sed quam non opus fuit facere. De prioribus duobus Casaubonus ad Athen. III, 18. Ceterum videtur Atticionem studio vocasse hunc fervum Lucianus, ut absurdam Atticismi affectationem notaret, ac deinde Onomacritum, ac postea Onomarchum, quasi tu iudicem, principem nominum dicas: sic Hellanicum, ut germanum Graecum. GESN.

ead. l. 9. Ἡ δ' ὅς) Vid. paulo supra ad pr. c. 2. REITZ.

ibid. Σίλλος) Διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. BOURD. Id est; Strabo, idem quod ἱλλος apud Eust. cuius sem. ἱλλίς. Hesych. δανδῖλλον cognatum. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 6. Εὐτελεῖς) Εὐθαλεῖς ed. Cler. Correxīt Solanus, non indicans unde: sed facile erat e re ipsa, & sequentibus id videre. De γρῦ conf. Suid. qui eandem rationem affert; sed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in ed. Hag. Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτήπωλις vel γρυτόπωλις mutandum foret, si γρυτόπωλις, quod hic in Schol. sequitur, verum esset. REITZ.

ibid. l. 14. Πυριάτης) Patet aliquid omisissum: nam in altero V. Cod. in fol. distinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. supra haec omnia ad unum Scholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύματα ἔν. REITZ.

Pag. 181. l. 1. Ψύττα) Α ψύττα. Quod etiam spiro significat, itaque inter varias huius vocis acceptiones, recte Hefych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. BOURD. Ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Hefych. aut. Epist. Saturn. 2. r. pag. 839, Ψύτται κατατείνασαι. Utrobique ψύττα legi, i. e. ταχέως, placet. GUYET. Vid. nott. ad 1στ. α, c. 35. Vorstius coniicit legendum ψιττον, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & Fl. ed. ψύττα κ. Vid. Eurip. Ku. 565 A. SOLAN. Suspicabar legendum ψύττα κατατείνων, atque ψύττα esse ὄνυμα τοιοῦτον, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: suadere id mihi videbatur praeter Scholia ad h. l. ipse Hefychius, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Est autem hoc κακόζηλον maxime in scripto serio talia immiscere. GESN. Sed ψύττας edidit Bergl. ex Vatic. Cod. in Alciph. III, 24 f. p. 330, μὴ προαισδόμενος ψύττας παρὰ τινος φύγῃ. REITZ.

ead. l. 3. Λαταγεῖν κοττάβους) Παιζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Hefych. λάταξ, λόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte, inquam, ille: nam ludendo, cottabos cogeant sonum emittere. Valer. Max. cap. 11, lib. 3: *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hausit, quodque ex ea superfuerat iocundus illi summo humo clarum edere sonum coegit.* Copiose de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiast. Aristoph. Athen. Flor. Christian. ad Vespas. Theodor. Marcil. ad Horat. Hic Iulus apud Gallos *casse-pot.* BOURD. *Si trulla inverso crepitum dedit aurea fundo.* Iuven. Sat. III, 108. VORST. Vid. Athen. 479. Et Alex. ab Alex. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 35. Ἡ ἐπὶ) Deest μάλλον. SOLAN. Possumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde, REITZ.

Pag. 182. l. 2. Ξηραλοιφῆσω) Vid. Hefychium, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theodor. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 4. Ὁ γνῶμων) Vid. Ἀλ. c. 9, & Κρον. Cronosol. c. 8. Ita vocat hemisphaerium, in quo γνῶμων ostendebat horas, inquit Salmasius Plin. Exerc. p. 457 B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσην autem legendum μέσον. Antiquis tamen πέλος non horas, quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πᾶν. SOLAN. Alciph. III, Ep. 4 pr. ὁ γνῶμων

σκιάζει τὴν ἄκτῃν. Ubi Bergl. & haec Luciani adducit. REITZ.

ead. l. 5. Μῆσση πόλον) Ἡ πόλος, i. e. περιφέρεια τοῦ ὥρολογίου. GUYET. Copiose de hoc loco disputat Salmasius Exerc. Plin. 446 seq. & inepta antiquitatis affectatione πόλον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. GESN.

ibid. λουτρίῳ) Τῷ ἀπολούματι, ῥυπῶδει ὕδατι. BOURD.

ead. l. 6. Τῶν Καριμάντων) An servos intelligit? composit. ex Κάρι, & ἱμάς lorum. Noti sunt Κάρες genus servile. Τὸ Καριμάντες vocab. comicum videtur. GUYET.

ibid. Μετὰ τοῦ σύρφακος) Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. BOURD.

ead. l. 8. Δυσωπῶ) Ἀμβλυώττω. BOURD.

ibid. Ἐπιτεθλόωσον) Ταράττετον, σκοτίζετον. BOURD.

ead. l. 9. Σκαρδαμυκτῶ) De hac voce a me dictum antea. BOURD.

ead. l. 10. Φαρμάκῃ) Φαρμάκων δεῖται. BOURD. Quid si Φαρμακίῃ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat? Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. GESN.

ead. l. 12. Ἀπερυθρίασαι) Ἀποκαθῆραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. BOURD.

Pag. 183. l. 1. Δημαλέους) Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημῶν καὶ λήμων, quae sunt περὶ τοὺς κανθούς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαιγυῖαι συστάσεις, ἐκρέουσai τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic pag. 371. BOURD.

ibid. Ἄττα) Conf. infra c. 21, ubi ἄττα adspirate. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσθιμένοι) Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. BOURD. Ἀποσθέομαι, exuor. GUYET.

ibid. Ἀκροχειριασμῶ) Genus luctae ἀκροχειριασμός, qua solebant ἀκραις χερσὶ παλαίειν quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι δὶοῖσι ἀνδροφῶνοι. BOURD. A pointe des bras. GUYET.

ead. l. 4. Τραχηλισμῶ) Succollatione, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν, succollare. Hanc luctae speciem Boeotii vocant βαστραχηλίζειν. Vocabant enim Boeotii βάστραχας τοὺς τραχήλους, Helych. Igitur certare τραχηλισμῶ est ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. BOURD. En se collectant. Luster. debout en s'embrassant par le milieu du corps. GUYET.

ead. l. 5. Λίπα χρισάμενος) Ex Homero. BOURD.

ibid. Ἐλυγίζετο) Hanc vocem alibi interpretor. BOURD.

ibid. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ) Hoc est, περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliodor. lib. 10. Vide

Scalig. ad Euseb. Hunc locum quidam capiunt de pila sparsiva. Unde genus exercitii, quod fit cum folle, dictum *κωρυκομαχία*. BOURD. Exercebatur illa, quam *κωρυκομαχίην* vocat Hippocrates de Diaeta 2, f. 16, 43, 1; it. de Diaeta 3, f. 17, 23, 8. *Κορυκοβολία* est Areraeo diuturn. 2, 13, pag. 135 D. Boerh. Inde corrigendus Caelius Aurelianus, apud quem 5, 11, 134, Choricomachia legitur. De hac copiose Mercurialis de Arte Gymnast. 2, 4, p. 123 sq. ex Antyllo apud Oribasium. Cum videatur vir summus non satis attendisse, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem Antyllus, ut e Vaticano Codice laudatur a Mercuriali, *Κόρυκος* (etiam in hoc nomine inter *ω* & *ο* fluctuant libri) *ἐπὶ μὲν τῶν ἀσθενεστέρων ἐπιπίπλεται κεγχραμίδων, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ισχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρὸς τὴν δυνάμιν καὶ ἡλικίαν συναρμοζέσθω. Κρεμάννυται ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀρεφῆς ἀπέχων τῆς γῆς τοσοῦτον, ὥστε τὸν πυθμένα κατὰ τὸν ὁμαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲν πρώτην ἡσυχῶς, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥστε ἐπεμβαίνειν ἀποχωροῦντι αὐτῷ, καὶ πάλιν προσιόντος ὑπέκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τῆς βίας. τὸ δὲ τελευταῖον ἀφίσιν αὐτὸν ἐξω τῶν χειρῶν ἀπώσαντες, ὥστε ὑποτρέψαντα (leg. ὑποστρέψ.) σφοδρότερον ἐπιπίπτειν σώματι ἐκ τῆς προσελεύσεως. τὰ δὲ ὕστατα ἐπιπλεῖστον οἰκίσαντες (videtur leg. οκείλαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥστε ἐκ τῆς προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιτο, (f. προσέχοιτο) ἀποστρέφασθαι, (f. ἀναστρέφασθαι.) Ποτὲ μὲν οὖν ταῖς χειρσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετὰφρενον. *Corycus* (saccum, ὀύλακον, diferte interpretantur Hesychius & Suidas) ad usum imbecilliorum, qui eo exerceri volunt, impletur acinis, aut farina; ad usum robustiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suspenditur vero in Gymnasiis desuper e tecto, ea a solo distantia, ut fundus sacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita suspensum agitant, (hoc significat hic αἰωροῦσι, ex notione τῆς αἰώρας) primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimeo quanto possunt impulsu atque impetu illum dimitunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pecto-*

re, passis manibus, interdum averse, tergum obducunt. GESNER.
ead. l. 6. Μολυβδαίνας χερμαδίου) Virgil. 5 Aeneid. Plut.
in Thef. BOURD. Conf. supra Alex. c. 25, μολυβδαίνας — πέ-
δας, & videbis, cur neque hic mutare quidquam sim ausus.
REITZ.

ibid. Ἀράγων ἔχων) Τῷ τοῦ ἀράζοντος σχήματι. GUYET.

ead. l. 7. Ἔϊτα συντριβάντες) Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc
integram periodum interpretatur Casaubon. ad Athen. cap.
19, lib. 3. BOURD.

ead. l. 10. Τὸ ψυχροβαφές) Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυλῶ βαπτι-
σθέν. BOURD.

ibid. Δελφινίσαντες) Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. BOURD.

ead. l. 11. Ἄλλος) Ex W. & Fl. Ante legebatur ἄλλοσε.
SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξυμνή) Ἐκτονιζήμνη. Hanc lineam profert & in-
terpretatur Casaub. loco citat. ut & illud sequens οὐ κηπίον.
Duae fuerunt apud Graecos usitatissimae tonsurae species,
σκαφίον καὶ κῆπος, de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν
χρῶ, ὃ δὲ κῆπος τὸ πρὸ μετώπου. Scholiaf. Aristoph. ad aves
Hesych. Pollux, Suid. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 6. Φησι) Quia fere ubique sic reperi accen-
tum servatum in hoc verbo, qui poterat abiici, ideo & hic &
alibi in hac Dissert. eum intactum reliqui: nam videtur studio
sic scriptum, tum propter finem periodi, altero loco; quam
hic, ut aliquanto maior emphasis tribuatur τῷ dicit, & dicunt,
vel vocant, quam ubi pro incerto illo aiunt, ferunt, ponitur.
REITZ.

Pag. 184. l. 1. Ὅδοντῶν) W. In reliquis ὅδοντῇ. SOLAN.

ibid. Κηπίον) Κῆπος seu κηπίον tonsurae species. GUYET.
Duplex gentis tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc ap-
paret, qui κηπίον tondetur, illi non opus esse pectine, opus es-
se, qui σκαφίον. Iam κῆπον & κῆβον esse simiae genus, notum
est, loca veterum proferente Spanhemio Diff. 5, p. 243. Ita-
que notatur forte tonsura ἐν χρῶ, brevis admodum, qua qui
utuntur, non habent quod pectant: Scaphion forte liberat
frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes
possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tan-
tum, quod pecti possit, relinquit. Metuo, ne parum accura-
tus, aut certus sit Scholiaf. Aristoph. Bourdelotio laudatus,
cuius locus est Ὅρνιθ. 807. GESN.

ead. l. 2. Τὸν κόνον) Τὸν πώγωνα, menti barbam, Hes. GUYET.

ead. l. 3. Ἐθερμοτράγει) Τὸς δέρμους ἔτρωγε. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν ᾠστίν) Prodigiosa translatio a gutture ad anum. BOURD. An ieiunium, i. e. humores, qui a ieiunis evomi solent? GUYET.

ead. l. 5. Ἐμυστίλατο) Ἐμυστίλατο legendum videtur a μυστίλαομαι. GUYET. Aristoph. Plut. v. 627 μεμιστυλημένοι habet, i & v in veret ordine, quam apud Nostrium, collocato. Ubi vid. Scholiast. μιστύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται &c. Sed & vid. nott. Spanhem. qui ibi multus est in tradendo μιστύλην & μυστίλην a Scholiaste confusa; cum posterius sit *panis cavatus*, secundum Pollucem &c. prius vero *carnium minuta dissectio*: dein vero fatetur, utrovis more idem posse significari Atticis, μιστύλη, μιστύλλη, & μυστίλη & μιστυλλᾶν scribi ac μυστίλασθαι. Kusterus autem similiter docet, promiscue scribi μιστυλασθαι & μιστυλλασθαι. Sed μεμιστυλημένοι etiam in Aristophane legit Suidas: quare in Luciano nihil mutem. Cumque Hesych. μιστύλλειν & μιστύλαι afferens interpretetur τεμῆν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελθεῖν κρέα, non dubitem, si vera est scriptura apud Lucianum, etiam μυστίλειν simplex aequè rectum esse, ac μυστίλασθαι contrarium, adeoque non opus esse accentum cum Guyeto mutare. REITZ.

ibid. Τοῦ ἰχθυοῦ ζωμοῦ) Vel muria, vel garo: utrumque enim e liquore piscium; vide Scalig. ad Aufon. BOURD.

ibid. Φαυλίας) Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Cels. Varr. de Re rustic. BOURD.

ead. l. 6. Ἐρρόφει τῶν κριθῶν) Sic apud Aristoph. Vesp. τὴν φακὴν ῥεφύσσομαι. BOURD.

ibid. Τῶν κριθῶν) Potionem ex hordeo. GUYET.

ead. l. 7. Ἐκειντο δὲ καὶ ὀκλαδία) De quibus ia Lapith. & in Cynic. Ὀκλαδία, δίφροι, sive chiramaxium, sive sella gestatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινός ἐν οἱ ἀπόλοισι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιῶσι πλουσίοις, καὶ πεποῖηται τοῦνομα παρὰ τὸ ὀκλασθαι, ut vult Hesych. Galli vocant *chaise brisée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντεινόμενος, ποτὲ δὲ συστελλόμενος, Scholiast. Aristophan. ad Equit. De hac sella gestatoria L. Senec. c. 12 de Brevit. vitae. Martial. Epig. 17, lib. 12. Sueton. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. Huius usum ulterius prosequi non est otii. BOURD.

ibid. Ἀσκάνται) Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres Aristophan. σκιμποδα vertit. BOURD.

ead. l. 8. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν) Dico ad illud Petronii; Nos ut ad tam viles accessimus cibos. BOURD.

ibid. Ἀπὸ συμφορῶν) I. e. συμβολῶν. GUYET. Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae sunt antiquorum συμβολαί. Ceterum turpiter in Scholiastae ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπε τὸν οὐρανόν, pro ἔρανον; quod per se planum ac perspicuum est. IENS. Iocus hinc petitur, quod trito sensu *miseria* hac voce significatur, ex qua tristis fane coena conficitur. SOLAN. Συμφορῶν, quae calamitatem significat, posuit pro συμβολῇ collatione, ex etymo scilicet. Hinc pronum erat emendare Scholion, & legere, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τῶν ἐράνων τὸν οὐρανόν quidem nihili est. Sed piget observare talia, quae occupata merito suspicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. GESN. Συμφορῶν) Et sic ex Mf. iam correxi. REITZ.

ead. l. 9. Ὑεῖα) Πόδες χοίρειοι. BOURD.

ibid. Σχελίδες) Idem quod σκελίδες, pernae, jambons. GUYET.

ibid. Ἡτριάτῃ) Copiose Isaac. Casaubon. ad Athen. cap. 16, lib. 3 Animad. BOURD. *Sumen*, abdominis partes. Ἡτρίδια, τιμάχη Comicis. Pollux. GUYET. Ἡτριάτῃ) Sic & Athen. III, c. 16, p. 96 D. emendante hinc Casaubono. Reperitur autem etiam apud Aristoph. in Thesmoph. Partem fuisse in intestino *ἡτριάτῃ* vocabant. Casaub. SOLAN.

ead. l. 10. Τοκάδος υἱός) Vid. Athen. 101 A. Et Casaubon. not. SOLAN.

ibid. Ἐμβρυοδόχον) *Sumen* (immo *vulva*) foetaeque abdomina porcae. Martial. GUYET.

ibid. Λεβός ἐκ ταγήνου) Vel, ut in aliis, ἐκ τηγάνου. Nam idem esse voluit Grammatici, ut interpr. Aristoph. ad Equit. Hefych. Poll. Videtur autem λεβός ἐκ ταγήνου (sic enim Conviv. c. 38) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo Suid. & Poll. Conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. Hefych. Sed fortean Luciani stilo fuit λοπάς, de qua dictione copiose auctores, quos nuper citavi. BOURD. Λεβός, *du foi euit*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 10. Δίχνηται ὕεται) Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat, quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεται spir. leni editum esset, id tamen mutavi. Suidae ed. *Ἡσγ.* accentus prioris quoque aliter positus: legitur enim δίχνηται ζῶα. βοῦς. ἔλαφος &c. REITZ.

ibid. l. 11. Ἐδωδῖμα) Ἐδωδὴν V. Πρὸς Ἐδωδὴν M. Sed vulgata melior. Suid. Ἐδωδὴ. βρώσεις. Ἐδωδῖμων. βρωσίμων. Sed in Suida Ἐδωδῖμων, βρώσιμων, rescribendum existimo. REITZ.

Pag. 185. l. 1. Ταγήνου) Ita omnes impressi & M. Sic in Συμπ. cap. 38, ἰχθύς ἐκ ταγήνου. Sed ibi Coll. G. τηγάνου. SOLAN.

ibid. Μυττωτός) Quid sit, docet Scaliger ad Moretum, sed κυρίως μυττωτός ἐστὶ ἐκ σκοροδίων. BOURD. Moretum. GUYET.

ibid. Ἀβυρτάκη) Casaubon. ad Athen. cap. 35, lib. 3, tangit aliam huius vocis interpretationem. Est enim hic ἀβυρτάκη βρώμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Hesych. ἀβυρτακοποῖς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. BOURD. Hesych. ἀβυρτοκοποῦ. τοῦ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζοντος. GUYET.

ead. l. 2. Καρυκῆαι) Aliis καρυκῆαι, quod idem est. Inteligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. BOURD.

ibid. Θρυμματίδες) Sic nominare solent omne genus dulciorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβειν, Hesych. Effertur autem haec dictio vel per ι, vel per υ, ut patet apud eundem Grammaticum, v. ἐνθριμματίς. BOURD. Placentae genus: aliis intritum. GUYET.

ibid. Θρία) Quidam simpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, sed ibi capiendum est pro omni altili, quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 24, lib. 3. BOURD.

ibid. Μελιττοῦται) Πάστυλοι, μάζαι μέλτι δεδευμέναι, quae & μελιτόσσαι. BOURD.

ead. l. 3. Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια) Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Hesych. Suid. Poll. Casaub. BOURD.

ibid. Σελάχια) Piscium genus cartilaginofum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον· quod nocte luceant. σέλας. GUYET. Σελάχια piscium genus cartilaginofum. Galenus in expositione vocum Hippocratis: σελάχεσιν. οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας· quod eius cutis noctu luceat. Σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. Galenus de alimentis Lib. III: Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζῶον (σελάχιον). Plinius ait, huius vocis auctorem esse Aristotelem: quod falsum est, cum ea usus fuerit Hippocrates, ut ad Aristotelem Iul. Caes. Scaliger observavit. Verba Plinii sunt L. IX, c. 24, *Selache appellavit Aristoteles primus*. Occurrit autem haec vox apud Hippocrat. lib. 2 de morbis, & lib. 1 & 2 de femine. MENAG.

ead. l. 4. Τεμάχη) Κόμματα dernes. BOURD.

ibid. Ἐκ σαργάνης) Σαργάναι δέσμοι καὶ πλέγματα γυργα-

τῶδῃ, καὶ κοπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγγελαίς.
De quibus Scholiaſt. Ariſtoph. Acharn. & Heſych. BOURD.
ead. l. 6. Ἀποδός) An ſenex? GUYET.

ibid. Παράσιτος) An altis, domi enutritus in piſcina? Placet. GUYET. Vertebatur tam in Pariſ. quam Salmur. Piſcis *parasitus*, cum vertendum fuiſſet *obſonium*, ut me monuit frater optimus G. O. Reitz. REITZ.

ibid. Οἶν ὅλον ἰπποκαῆ) Ἐν κλιβάνῳ ἡπτηθέντα. BOURD.

ead. l. 7. Δειπογνώμονος) Qui ne *marque plus*. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπόγεια) An radices, tubera terrae? GUYET.

ead. l. 11. Ἀγλευκῆς) Ἀνδῆς. BOURD.

ibid. Ποτήρια) Leg. interpr. Petron. ad illud *cecidit menſa cum argento*. Caſaub. ad Athen. c. 2, lib. 11. BOURD.

Pag. 186. l. 1. Τῆς δελφινίδος τραπέζης) Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τυτον δελφίνος ἐχειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. BOURD. An Δελφιδος τραπ. i. e. Delphicae menſae, ſeu Delphicae ἐλλειπτικῶς. Martial. gloſſ. VI. GUYET. *Menſam poculorum* Servius vocat. Caſaub. Animadv. in Athen. VORST.

ibid. Ὁ κρυψιμέτωπος) Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντες. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ τρυήλης) Ἀ τρύω, *cavo*, unde trua & trulla pro truula, trula: τρυήλης, ut a ξύω ξυήλη, i. e. *radula*. Τρυήλης poculi genus videtur. An idem, quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, ſeu τρύπα, τρυπῶ &c. GUYET.

ead. l. 3. Κέρκον) Leg. Heſych. BOURD.

ibid. Βομβυλίδος) Στρογγύλος, ut interpretatur Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. BOURD. In Excerptis a Caſaubon. editis Animadv. in Athen. pag. 784: Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, οὗ περὶ τῆς ιδέας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες, ὅσον θείουσι, τάχιſτ' ἀπαλλαγῆſονται. οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου μετὰ μικρὰν ſτάζοντες. ἔſτι δὲ καὶ ζῶν τι. SOLAN.

ibid. Γηγενῆ) Ὀστρακινά. BOURD.

ead. l. 4. Θηρικλῆς ὄπτα) Interpretatur hunc locum vir cl. Caſaub. ad Athen. c. 6; lib. 11. BOURD. Θηρικλέους τέκνον, κύλιξ. Citat hoc dictum Athen. quem vide & Eraſm. in Adag. Θηρικλέους φίλος. VORST. Athen. XI, 470 E. Et in eum locum Caſaub. Thericlem alii *τορνευτήν*, alii ſigulum faciunt. Conſule etiam Bentleii Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. SOLAN.

ibid. Εὐρυχαδῆ) Πλατιά. BOURD.

ead. l. 6. Ἀνεμοφόρος) Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. BOURD.

ibid. Κυμβία) Στρογγύλα καὶ βαθέα. BOURD.

Pag. 187. l. 1. Φιαλίδες) Στρογγύλα καὶ ἀβαθὴ. BOURD.

ibid. Ποτήρια γραμματικὰ) Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. BOURD. Eadem, quae ad βομβυλίδες, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἀλεξίς. τὴν ὅφιν εἶπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὅτα συντεθλασμένον σφόδρα, ἔχον κύκλω τε γράμματα. Quidquid erat literis inscriptum, Graeci γραμματικόν, Latini *litteratum* dixerunt. Sic Plautus, *frons litterata*; & in Rud. de urna, *nam haec litterata est, ab se cantat cuius fiet*. Casaub. ad Athen. XI; apud quem etiam existat ποτήριον γραμματικόν, p. 466 E. F. SOLAN.

ead. l. 2. Κυλίκιον) Δοχεῖον. BOURD. Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. GUYET. Non dubito, legendum esse κυλικεῖον· εἰρήται γὰρ οὕτως ἢ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη, Athen. XI, 2, p. 460 E. ubi multis auctoritatibus demonstratur. ποτηριολήπτης. GESN. Κυλικεῖον) Non dubitavi sic edere pro vulgato κυλίκιον, invitis libris: non modo admonitu Solani, qui in *Iunt.* eius superscripserat, pristino accentu acuto per errorem calami servato; sed & quia res ipsa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex testimoniis Athen. XI, pag. 460, contra Casaub. adstruit L. C. Valkenaer, in *Animadv.* ad Ammonium Grammat. pag. 2. REITZ.

ibid. Ἰππολόβης) De quo Flor. Christ. ad Vesp. Interpretes Macrobiani de Miliario. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athenaeum 98 C. D. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπέτρεπε) Ἀναρρίπιζε. ἀνέπεμπε. BOURD.

ead. l. 4. Ἀκροθώρακες) Μέσον πῶς μεθύοντες. BOURD.

ibid. Κακχαρίδι) Ἐν τρίματι μυρώδει. BOURD. Puto legendum βακχαρίδι. Dioscor. 3, 51, βάκχαρις βοτάνη ἐστὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuisse adhiberi. GESN.

ead. l. 5. Εἰσεκύλισέ τις) Lego εἰσεκύκλησεν, i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. GUYET.

ibid. Ποδοκτύπην) Τύμπανον. BOURD. Saltatricem. GUYET.

ibid. Τριγωνίστριαν) Ὅργανον μουσικόν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. Leg. Hefych. verb. τρίγωνον. BOURD. Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνιστής, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα) Κλίμακα, ἱκρίωμα. Hefych. Poll. BOURD. Κατήλιφα, tabulatum, ἱκρίωμα exponit Hefych. GUYET.

ibid. 'Αναρρήχηςάμενος) 'Ανελθών. BOURD.

ead. l. 7. 'Επιφόρημα) 'Επιφορήματα *bellaria*, παρὰ τὸ ἐπιφύρεσθαι τοῖς ὄφλοις. Athen. Pollux. GUYET.

ibid. 'Ο δὲ ληκίνδα ἐπαιζεν) Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. BOURD. Ληκίνδα ἐπαιζε, i. e. ὀρχεῖτο. Hefych. ληκᾶν, τὸ πρὸς ᾧ δὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. GUYET.

ead. l. 8. 'Ἐρρίκνουτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν) Diceret Petron. *rifu latera commovebat*. Lego enim ἔρρικνουτο. 'Ῥικνουσθαι, *insultando lumbos agitare*: inde ῥικνός, de quo Grammatici. BOURD. 'Ἐρρίκνουτο) An ἔρρικνουτο; Placet. GUYET. In marg. A. i IV. erat, ἔρικνουτο, vid. Suid. Ego quoque sic legendum arbitror. At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius non mutarit: sed cui ipsum ἔρρικνουτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. REITZ.

ead. l. 11. 'Ο κατὰ νότου) An inustis in dorso notis, *μαστιγίας, flagris*? GUYET.

ibid. Ποικίλος) Non notassem I. *πικίλος* habere, nisi ut mōnerem, idem vitium in Codd. saepe occurrere, ab corrupta distantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. REITZ.

ibid. Ὁκατάξις) Id est, ὁ ὠτοβλαδίας, *παγκρατιαστής*. GUYET. Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad Laërt. in Lycone, pag. 208. (I. ed. p. 128 B. C.) MENAG. Iam probaveram Menagianam emendationem, qui ad Diog. Laërt. 5, 67, multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem, cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita morae suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae, potius est, ut credam, ad normam quasi illius confectum & eadem percussum moneata, forte per ludum, deinde ea cacozeλο scriptore usurpatum, ὠοκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. GESN.

Pag. 188. l. 1. Λεῖρον) Intelligit *γυναικεῖον ὄρμον*, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι, ut quibusdam visum est. BOURD. Ληρόν τινα lego. Hefych. Ληροὶ τὰ περὶ τοῖς γυναικείοις χιτῶσι κεχυσόμενα. GUYET.

ibid. 'Ελλάβια) 'Ενώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. Aristoph. & Pollux. BOURD.

ead. l. 2. Πέδας) Χειροπέλλα. BOURD.

ead. l. 3. 'Επίδειπνιος) Ad *repotia* vertitur. Verte, post coenam. GUYET.

ead. l. 4. Ἀδίκος ἢ ἡμέρα) Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum iustitium est. BOURD. Pompeiano tribuitur apud Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχεγλωττίας) In qua linguis dantur feriae, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλώτταν. BOURD.

ead. l. 6. Ἡμερολογεῖον ὥς) Ἡμερολέγειν legendum videtur, vel ἡμερολογεῖον. Sed prius placet. Τὸ ὥς abundare videtur. GUYET.

ibid. Ὑδρονομεῖσθαι) Πρὸς ὕδωρ νειόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. BOURD.

ead. l. 7. Ὀπτὸς) Ὀπτὸς affus, & visibilis. Iocus in ambiguo. GUYET. Idem, sed iocose, apud Athen. 388 B. C. SOLAN.

ibid. Ἀχρηστα) Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. BOURD. Nova, quibus nondum usi sumus. GUYET. Hunc soloecismum Athenaeus Ulpiano tribuit (97 E.) Et Pompeiano 98 A. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐήτρια) Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vestī subtili ac bene textae convenit. Plato in Polit. λεῖον καὶ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγοντα ἐξ αὐτῶν. Strabo L. XV, τὰς εὐνήριους ὑφαίνεισθαι σινδόνας. Hic fatuus εὐ — ὕ — elegantes calceos significans dixit &c. Casaub. ad Athen. 188. SOLAN.

ibid. Ἀφόρητα) Μῆπω φορηθέντα. BOURD.

ibid. Ἐξέφρησα) Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro exii, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα, in perniciem abiū. Casaub. *ibid.* SOLAN.

ead. l. 10. Ἀρρητοποιεῖς) Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. BOURD.

ead. l. 11. Ἀγδην) Τάκτικος. Vox Cretenfis, de qua vide interpret. 12 tabul. BOURD. Obtorto collo, *par les epaules*. GUYET.

ibid. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς) Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86 extr. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅστις ἦν τοῦνομα, οὐ μοι δέμεις λέγειν ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα. GESN.

in Schol. col. 1. l. 6. Ὀμηρος) Iliad. Γ, 152. SOLAN.

Pag. 189. l. 2. Ἐκάλει δ' οὖν με τοῦνομα) Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. SOLAN.

ead. l. 3. Σκειραφείοις) Τοῖς κυβευτήρισι, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τῆς διατριβῆς ἔχειν. BOURD. Hesych. Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. GUYET.

ibid. Ἐγκακίδαλος) Κίδαλον, κρόμμυον. Hesych. GUYET.

ead. l. 4. Αὐτοληκύθων) Vid. Brod. 549, & Harpocr. (consili potest P. Colvius ad L. 2 Floridorum Apuleii, ubi hanc vocem copiose explicat). I. Clericus ad fragm. Menand. pag. 75 C. SOLAN.

ibid. Αὐτοκαβδάλων) Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελέη. BOURD. Αὐτοκάβδαλον ἄλευρον, τὸ ὡς ἐτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάβδαλον σκάφος τὸ αὐτοσχέδιον. Suidas. GUYET.

ibid. Ἐνδρομίδας) De his calceis Hesych. Tertull. BOURD. Ἐνδρομίδας calceus cursorius, cursoribus aptus. GUYET. Ἐνδρομίδας — βαυκίδας) Cum sint plurima loca, quae confirment Hemsterhusianam sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, κακόζηλον. Diserte enim Pollux 7, 93, αἱ ἐνδρομίδες ἰδίον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94, αἱ δὲ βαυκίδες πολυτελεῖς ἢν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, annotare talia. GESN.

ead. l. 5. Βαυκίδας) Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit Pollux. Hesych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικίον πολυτελεῖς. Erant etiam albae baucides apud effeminatos. Leg. Casaub. ad Athen. c. 4, lib. 4. BOURD.

ibid. Ἀμφιμάσχαλον) Ἰμάτιον. BOURD. Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, & ἐλλειπτικῶς, ἀμφιμάσχαλος, i. e. tunica utrinque manuleata. Ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. GUYET.

ead. l. 6. Ἀμνηγέτη) Κατὰ τινὰ τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. BOURD.

ibid. Λαῖ πατήσας) Θαρσαλέως ἐκδύς. Ut apud Homer. λαῖ ποδὶ κινήσας. BOURD. Gaignant au pied. GUYET.

ead. l. 7. Καὶ μὲν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδος ἐστίν) Micyllus, at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, iam immobilis ac tacitus est. Benedictus quoque non alio sensu, qui antea tibiae cantu recreabatur, tanquam qui vincus sit, nequeat recreari tibiae cantu, cum tamen cantet vincus quoque compede fossor. Itaque Bourdelotius notat esse λόγους βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit, se correxisse ἀλάμενος, hactenus vagans. GRON.

ibid. Τέως αὐλούμενος) Λόγοις βαλλόμενος. BOURD. Verri, quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respon-

deat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat; libenter, festinatum a me esse, confitebor. GESN.

ead. l. 8. Ἐμπεδος) Δεσμῶτό. BOURD. Ἐν ταῖς πέδαις. GUYET.

ead. l. 9. Ἀτιμαγελοῦντι) Ἐξυβρίζοντι. Ἀτιμαγέλος dicitur taurus, ὃ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπῶδεςμα & περιδέραιον intelligit χειρό-
δεςμα & τραχηλῶδεςμον. BOURD. Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est solitario, a grege separato. Theocr. Hic εἰρωνικῶς positum est pro incarcerato, vineto. GUYET.

ibid. Καρπῶδεςμα) Lege καρπῶδεςμα. GUYET.

Pag. 190. l. 3. Ἡ δ' ὅς) Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis Ald. ex exemplis tribus quatorve, his cap. 9, 10, & plus viginti aliis eodem hoc Lexiph. occurrentibus, patet. Conf. saltem cap. 2 & 3. REITZ.

ibid. Τὸ ἀκροκνεφεῖ) Τὸν ὄρθρον. BOURD.

ead. l. 4. Δαμασίας) Meminit huius athletae Νεκρ. Δ. X, bis. SOLAN.

ead. l. 5. Πολυνίκης) Πολλὰ νικήσας. BOURD.

ead. l. 6. Οἷσα τὸν χαλκοῦν) Nosti hominem, qui aereus stat in foro. GUYET. Recte Guyetus: nam & sic Alciph. I, Ep. 30 εἰ χρυσοῦν σε στήσαιμι, ut alia similia omittam. REITZ.

ibid. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὐών) Παροιμιῶδες videtur. GUYET. Πιττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν πι-
cans, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eu-
demus ὠκατάξις, quasi tu dicas ovistrator, coquus videtur,
vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὐεῖν,
quod apud Homerum torrere est, adurere, pilos v. g. suis maeta-
ti, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tem-
pestate pro culinae altero opere affare posuerunt, cui πέσων,
πέττων, πέπτων, coquens, cognatum significatione est, & a
πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id
igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium,
πιττῶν & εὐών ad infamem prope artem dropacistarum & gla-
bratorum, pice & psilothris mollium hominum quidquid uf-
quam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non
repugnant; sed non video, qui ὠκατάξις, aut etiam ὠτοκά-
ταξις huc convenire possit. GESN. An ludit? ut Aristoph.
Plut. 1094. Ἰκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουεν χρόνον, satis
diu ante isthoc oblevi doctum. Non credo, nec intelligo. REITZ.

ead. l. 9. Διέκοψε τὴν ὁρτὴν) A troublé la fête. BOURD.

ead. l. 11. Θεσεχθία σχεθεῖς) Ὑπὸ θεῶν ἐχθραθεῖς. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβροχῆς) Α βρόχος ἐμβροχῇ ductum est. GUYET.

ibid. Ὀκλάξ) Homericā dictio, de qua Eustathius & ceteri Grammatici, ἐπὶ γόγγυ καμφθεῖς. BOURD.

ead. l. 14. Βαυκαλῶν) Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales fere sunt, quae pueris occinuntur, naeniae. BOURD. Βαυκός, ἡδύς. βαύκαλος idem. Βαρκαλῶν est κατακοιμίζειν, μετ' ᾧδῆς κοιμίζειν. GUYET. LEOP. p. 129. SOLAN.

ead. l. 15. Διακωδωνίζων) Metaphora ducta ab equis, quos explorabant tympano εἰ φοφούδεις εἶεν, ἢ εἰ ἄρρυτον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. Aristophan. ad Ranas, qui alias etiam huius vocis metaphoras exponit. Alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. BOURD. Κώδων tintinnabulum, latius tubae orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubae sono exploro; unde ἀκωδώνιστος, qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. Pollux. GUYET.

ead. l. 17. Ἄκρα) Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. GUYET.

ibid. Διεπίσσα) Hac voce interpretatur illud praecedens συσχῆς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίσσα in Ms. Cod. reperitur διέσσα, quae est praecedentis vocis interpretatio. BOURD.

Pag. 191. l. 1. Λακκοσχέαν) Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπίγωνα. De qua voce Aristoph. Athen. Lege Hesych. verb. λακκοσπέδα. BOURD.

ead. l. 2. Μύρτονα) Turpem illum & mollem: sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς. nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet ap. Schol. Aristoph. Lysistr. BOURD.

ibid. Σχινότρωκταν) Τὴν σχῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici: aliter tamen Hesychius, qui vult schinum hac ratione comedi solitum, ut dentes canes defierent: εἰδῶσι τὴν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. BOURD. Lentisco dentes purgantem, i. e. otiosum. GUYET.

ibid. Ἀναφλῶντα) Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen: quidam enim interpretantur στύειν, ἢ μαλάττειν, ut Hesychius & Scholiast. Aristoph. ad Ranas; alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχροῶς. ut Alcidas ille Cynicus p. 1044, καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μάλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud Theophrastum Charact. περιβδελυρ. Ὑπαντήσας γυναῖξιν ἐλευθέραις ἀνασυρέμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλῶν interpretantur χειροε

τριβεῖν τὸ αἰδοῖον, quam significationem securus est Iac. Miccyll. interpretes. BOURD.

ead. l. 3. Βλιμάζοντα) Simpliciter Aristophanes, ex quo Hefychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὑβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidae potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποιοῦν οἱ τὰς ὀρθὰς ὠνούμενοι. BOURD.

ibid. Πεώδη) Μf. παιώδη. BOURD.

ibid. Πόσθωνα) Etiam de hac voce dubitant Grammatici: quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud doctissimum Christian. explicatione huius vocis, & vocis ψωλοῖ ad Aristoph. pacem. Scalig. in Priap. BOURD.

ibid. Μιν ἔων) An καὶ μὴν οὖν, ἐκείνος &c. Locus depravatus videtur. GUYET. Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas huiusmodi sordibus non contaminaturus. SOLAN. Non intelligo illud μιν ἔων. Retinui Miccylli interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. GESN.

ead. l. 4. Λεκαλέος) Λεκαλήφιλος, *palinarius*, ut Vitell. apud Suet. BOURD.

ead. l. 5. Ἀρτεμις γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον) Attende, lector, quam sint haec immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis eius inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. GRON.

ead. l. 6. Σκοπάδειον) Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. BOURD. Τοῦ Σκόπα. GUYET. *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo Horat. Carm. III, 8. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπένευσεν) Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares, ut annuerent vel arriderent adeo. Eunapius in Maximo p. 85, post quasdam caerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμεῖς διὰ τὸ ἀγαλμα, εἴτε (i. εἴτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congeffit plura Ant. van Dalen pag. 210 sq. Et notum est, quid passim obiiiciatur recentioribus imaginum cultoribus. GESN.

ibid. Καὶ σῶς) Et voti compos. GUYET.

ead. l. 13. Πίνωμεν) Sic emendavimus pro πίνομεν. SOLAN.

ead. l. 14. Περὶ βηκτός) Ὀίνου παλαιοῦ. BOURD. Vini veteris, decrepiti. GUYET.

ead. l. 15. Τυροῦ τρυφαλίδας) Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. BOURD. Hefych. Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, παρὰ τὸ δρύπτεσθαι. GUYET. Alleverat margini Hemsterhusius: Aristoph. Vesp. v. 835, & Kuster. nott. Mss. At cum illas non possideam, addere non possum. In Aristoph. Vesp. v. 834, Τροφαλίδα τυροῦ Σικελίην reperio. Et sic Scholiast. quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲν ἐπιμήκη τυρόν· οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. REITZ.

Pag. 192. l. 1. Σφραγίσσι δριπιδεστάτοις) *Sigillis vermiculatis.* Dico ad Pausan. BOURD. Unice huc facit Hefychius v. δριπιδόβρωτος (leg. δριποβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγίσσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σπητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 2. Νευστὰς) Distinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς five ἀφ' ἐαυτῶν πιπτούσας a νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici, & *Colymbades* Latini. BOURD. Alias κολυμβάδας. GUYET.

ead. l. 3. Ὀξύστρακα) Testis asperis, sigillatis. Ὀξύς λίθος, asper. GUYET.

ibid. Ἐμπυδάκωτα) Mss. Regius εὐπυνδάκωτα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. BOURD. An ἐμπυνδάκωτα; a πύνδαξ, πυθμήν. Hefych. GUYET. Εὐπυνδακ. praeter Mss. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωτα recepinus. P. vero ἄπυνδάκωτα, nec ipsum spernendum. SOLAN.

ead. l. 4. Κρωβυλώδη) Ὁ χρωδὴν νῦν καλοῦσι. BOURD.

ead. l. 8. Συνυθλήσομεν) Συνφλυαρήσομεν. Consule Grammat. BOURD.

ead. l. 9. Ἀττα) At supra c. 5 est ἄττα, spiritu leni; & Tim. c. 28. Ἀττα vero rursus hic cap. 21, Hermot. c. 30. Et infra Amor. c. 17 &c. quod ibi vide. REITZ.

ibid. Ἐνοιοφλύειν) Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν, *tenix table*; sed rectior eorum interpretatio, qui dicunt esse ἐρέζειν ἐν τῇ οἴνοφλυγίᾳ, & sic Lat. interp. BOURD.

ead. l. 12. Λάλης θηγάνη) Παρὰ τοῦ λάλος, ἡδόμεαι, & γάνος. GUYET. Non vidi, qui aliter legat, quam *λαλησθηγάνη*, nec vidi, qui eam vocem interpreteretur. Micyllus, *nugis mutuo provocare nos voluptatem quandam affert.* Nemo, puto, nimiam audaciam nostram accusabit, si dicamus *λάλης θηγάνη* legendum, solo i in n mutato, quod iam Luciani aetas, nedum posterior librariorum, miscere solebat. Σιδηροβράτι utitur θηγάνη Sophocles, cuius vocabula affectant Atticistae. GESN. Firmant, ut video, coniecturam nostram de *λάλης θηγάνη* libri: quo minus illius poenitet, IDEM in *Addend.*

Pag. 193. l. 1. Χειροσφόρων) In hoc verbo consentire edd. notarar Solanus; sed bene se habet iste consensus: at supra de Salt. § 69, χειρισφόρους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Et infra Rhet. c. 17. med. χειρισφόρον exhibent edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more scribi arbitror. REITZ.

ead. l. 5. Λογᾷ) Τούτεστι λέγειν ἐπιθυμῶ. Ut Minucius Felix Octavio. BOURD.

ibid. Ἀνυγόμεν) Metaphora a re navali. GUYET.

ead. l. 6. Κατανίψων) Α κατανίψω ducendum videtur. Devincturus omnes, si ita loqui liceat. Alludit ad Homeri locum in Iliade, Ulyssis eloquentiam nivibus comparantis. GUYET. Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, κατανίψων hoc non α κατανίπτω derivandum, quod fecere, qui abluturus reddiderunt, sed α κατανίψω, respicique ad Homericum Nestora, eiusque ἔπεα νηφάδεσσιν εἰκότα χειμερίσιν· ut neque Horatii lectoribus ignotus esse potest ille Furius, qui hibernas cana nive conspuat Alpes, ad quem interpretatio nostra alludit. GESN.

ead. l. 9. Εὐφοροῦσαν) Φορῶ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. BOURD.

ibid. Ἀροκυματοῦσαν) Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. BOURD.

ibid. Ἐκτορας) Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Casaub. ad Athen. c. 21, lib. 3. BOURD.

ead. l. 14. Ὀμήρου Ζεύς) Hom. Il. N, 4. SOLAN.

ibid. Ἀπὸ φαλάκρων) Φαλάκραι vel φάλακρα speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Iuppiter imperat non minus, quam de coelo. Ἰδὴθεν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 194. l. 2. Πρύμνηθεν) Le vent en poupe. GUYET.

ibid. Κατουρουμένην) Id vitium est, quod Philostratus λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab interprete observatum, 21 a. 4. SOLAN. Ut cetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim: κατουρεῖσθαι est permingi, sed de nomine οὔρος & οὔριος dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰσχυάδες, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermissi pleraque ob causam, quam dixi: sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. GESN.

Pag. 195. l. 3. Ὀλοιο) Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855 D. (ubi Tragico tribuitur.) KUSTER.

in Schol. col. 2. l. 11. Ὀμήρου) Il. Δ, 405. SOLAN.

Pag. 196. l. 7. Νέσφ ζυνόντα) Ita συνείναι λιμῶ, fame laborare, supra in Phal. altero § 8; ζυνείναι πενίῳ, Tim. § 12. De permutatione autem τοῦ συν & ζυν meretur videri Hemsterh. ad Iud. Voc. § 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppediabit. REITZ.

ead. l. 10. Μακκοῦ) Μάτην ἀκούει. Sic quidam interpretes, quasi originatione vocis ludentes: sed melius, qui interpretantur τὰ μακκαῦς φορεῖ, quae de re Scholiast. Aristoph. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes, dum subiungit καὶ ἀνδρας πεφορεωμένους ἐλισσογραμμεῖν οἶεται. Cetera communia sunt. BOURD.

Pag. 197. l. 3. Γρῦ καὶ τοῦ φρεῖ) Minimum quiddam significat, aut sordes unguium, rem videlicet vilissimam, aut vocem suillam, quam edere solent, si qui gravantur sermone respondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo, quod est ne tantillum quidem. Aristoph. (Pluti pr.) COGN.

ibid. Φρεῖ) An κνῦ; Hefych. κνῦ τὸ ἐλάχιστον. GUYET.

ead. l. 4. Ὅττεύομαι) Statio, aminor. Hefych. ὅττεύειν, κληρονομίζεσθαι. ὅττεύεσθαι τὸ αὐτό. GUYET.

ead. l. 5. Ρίναυστήσεων) Irasci. Martial. *Fumantem nasum vivi tantaveris urfi*. GUYET. Verbum ρίναυστήσεων nec intelligo, nec unde derivatum sit comminiscor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; nisi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte somnari aliquid lubeat. Certe *as contrahunt austera*; quae molesta sunt *corrugant nares*, bilis sedem. Sed hoc est hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ρίναυλήσεων, q. d. *naso ut tibia canere*, locum habere possit; quod ad risum de nare etiam cum sibilo profusum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Persius ait, referebam. Quin video, praesidium huic lectioni & interpretationi in vetustis Scholiis esse. Itaque huc inclino. GESN.

ead. l. 7. Ἀκάθαρτον) Vid. etiam Athen. 99 E. Ὁ δ' ὀνοματοδότης οὗτος σοφιστὴς ἀκάθαρτον εἶπε γυναῖκα, ἥς ἐπεσχημένα ἦν τὰ γυναικεία. Observat tamen Casaub. ἀκαθαρσίην eo sensu apud Hippocratem legi. SOLAN.

ead. l. 13. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν) Conf. supra Iudic. vocal. c. 11, ubi οὐ γὰρ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις. — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὁ γλῶσσης ἀληθὺς νόσημα. Conqueritur ibi, γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; iam γλῶτταν ipse ait & c. 25 &c. si vera est scriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex usu, qui tum ob-

tinebat. Vid. not. Hemst. ad Iud. voc. c. 7. Alibi vero modo γλώσσα, modo γλώττα scribitur apud Nostrium, in uno eodemque capite, ut vid. in Pseudol. c. 25 f. & 26 pr. & Rhet. praec. c. 16, ubi γλώττης: ut alia omittam. REITZ.

Pag. 198. l. 7. ῥᾶων ἔσῃ) Vertebarur olim, minus difficilis eris, non inepte quidem: nam atrabilarii sunt morosi. Proprie tamen ῥᾶων ἔσῃ signif. sanaberis, melius te habebis. Supra in Abdic. c. 32, οὐποτε ῥᾶον ἔξει (ἢ γυνῇ) καὶ μυριάκις πῖν τοῦ φαρμάκου. Sic levare pro sanare vel minuere, Latinis usitatissimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cuius valetudo in deterius ruit; vid. C. Cels. praef. p. 10. REITZ.

ead. l. 14. Ἐγγαστρ. τινα &c.) Alludit ad Euriclem, cuius Aristoph. mentionem facit his versibus: Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλείους μαντείαν καὶ δianoian εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κομφιδικὰ πολλὰ χέασθαι. Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera hariolari censebatur, quod genium haberet intra viscera: ab eo harioli ἐγγαστρίται καὶ Εὐροκλίται vocabantur. Suid. Plut. in libello de Defect. Orac. COGN. Ἐγγαστρίβυθον edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. GUYET. Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a Vorstio etiam animadversum fuisse video. Et ad Clem. Alex. p. 9 A. Καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. SOLAN. Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc insolentem & forte ἀπαξ λεγόμενῃν inspicit, & est facilis admodum μ & β literarum in libris semiveteribus permuratio. Verum meminerimus, quis loquatur: est ille Lexiphanes, verborum faber abstrusorum, qui emoveri sibi ima ventriculi queritur. Lusit igitur, & ex ἐγγαστρίμυθον concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quasi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipsum, se penetrantem. GESN. Solanus correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem: sed quia barbarizans loquitur, studio corrupta pronuntiatio videtur ab auctore expressa. Multa de his impostoribus ἐγγαστρίμυθους Brod. Misc. IX, c. 19, Thesaur. Crit. T. IV, p. 72, 73. Ubi ex Hippocr. Ἐπισθῆμ. 6 assert, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπερφορεῖν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι. Quod Galenus edisserens ait, ἐγγαστρίμυθοι οἱ κακλισμένου τοῦ στόματος φεγγόμενοι, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φέγγειν. Engastrimantis (pergit ille) autem & stegnomantis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cuius monitis atque impulsu vaticinatur. Falluntur, qui putant, engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστήρ appellaretur. Graeci vero auctores

engastrimythum cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. Pollux: καὶ στεργματιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. Aristophanis in fucis commentator: οὗτος ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῆ μαντευόμενος διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος. Plutarch. περὶ τῶν ἐκλελοιπ. χρήστηρ. ὡς περ τοὺς ἐγγαστρίμυθους εὐρυκλέας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subiungit ibidem facerem historiam, quomodo eiusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit, sed longiorem, quam ut inferatur. REITZ.

ead. l. 15. Μῶν) Vid. Themistii Or. I in Soph. laudatam a Cressolio III, 23, § 6. AG. X, 146, 161. SOLAN.

Pag. 199. l. 2. ἄττα) Sic supra cap. 14. Atc. 5, & infra in Rhet. praec. c. 16, ἄττα non ἄττα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem frequens id ἄττα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dialogo? REITZ.

ead. l. 4. Σκορδινᾶσθαι) I. e. *pandiculari*. GUYET.

ibid. Τευτάζουσαι) Hes. Τευτάζοντες, πλανώμενοι. GUYET.

ead. l. 7. Ἡ γοῦν σιληπορδία) Scribendum puto *σιληπορδία* per unum λ. Sic certe apud Hefychium, *Σιληπορδεῖν*, & Athenaeum lib. V, *Σιληπορδῶν*. Nec aliter apud Scholiasten, *Σιληπορδία* & *Σιληπορδεῖν*. In quo Scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo *φορεῖν*. IENS.

ibid. Σιληπορδία) Hefych. *Σιληπορδεῖν, σιδηροπορδῆσαι, στρηνῶν, ἀβρύντεσθαι, δρύπτεσθαι, χλιδᾶν*. GUYET.

ead. l. 13. Προοδοποιῖνται) An *προωδοποιῖνται*; GUYET. *Προωδοποιῖνται* W. Cod. Impressi omnes. *προωδ.* SOLAN. Vulgo editum *προωδοποιῖνται*, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Iens. ad Hermot. § 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex assentitur, etsi supra in de Salt. similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe iam dictas. Conf. c. 24. REITZ.

ead. l. 14. Ὡς ἀλθῶς) Vid. de hoc pleonasmo infra Amor. c. 48. REITZ.

ead. l. 15. Κἂν) Leve est, quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in edd. quod ego delevi; nam sine *iota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐν positum invenio, uti hic, & ap. Long. in Past. I, p. 13, κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2, p. 47, κἂν ταῖς πηγαῖς ταῦταις λουομαι. Idem III, p. 118, ἢν κἂν ἰφ' αὐλῶνι σιγῇ. At ubi pro καὶ ἂν sumitur, differentiae causa *iota* addo. REITZ.

Pag. 200. l. 8. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις) Sane interpretes, quae a lutifigulis ad forum finguntur. Nescio, quid velint. Sed opinor intelligit ad vendendum. GRON.

ead. l. 13. Μεταμανθάνων) Vulgo vertebatur dediscere, non male quidem; sed plus inest in Graeco: signif. enim simul nova disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo, ex Aristoph. Plut. v. 925, eiusque Commentatoribus iam diximus. REITZ.

ead. l. 16. Τὸν μὴδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμῆσαι ἄξιον) Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sit. Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre saragit, facit se obscurissimum. Micyllus, qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit. Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere: qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sit. GRON. Gronovii emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam; sequor. SOLAN.

Pag. 201. l. 2. Μὴ μιμῆσθαι) Sophistae passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat, eos esse evidentem discipulorum perniciem. COGN.

ead. l. 3. Περισεύειν) Interpretantur depascere: neutrum bene percipio. Suspicio περίπειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat; cum facile fuerit manu intricatiore aetatis posterioris π in σδι transire. GESN.

ead. l. 8. Χάρισι) Hesiod. in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. COGN. Χάρισι — Δύε) Xenocrati tristiori idem Plato suavit; Diog. Laërt. 97 DE. Vid. Casaub. notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνη δύτεον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 10. Παρυγίζειν) V. AG. X, 130. SOLAN.

ead. l. 14. Λέξων) Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo res, deinde verba accurate perpendantur ab iis, qui ad scribendum animum appellant. SOLAN.

ibid. Προπαρεσκ.) M. & B. 2. recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa Fl. prave etiam Tyr. c. 21 scribit. SOLAN. Editt. vulgo male προπαρασκευασμένων: sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat Ienius ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. REITZ.

Pag. 202. l. 5. Οὐ μάλωπα) Ἀνθυμάλωπα; i. e. torrem. GUYET. Non valde spero, me assequi posse, quid haec sibi velint, cum iam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud He-

fychium inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὄκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit οὐ μάλ' ὄκα. Verum abieci εὐρηκα non magnum, cui repugnaret articulus τὸν & τοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. GESN.

ead. l. 10. Ὑπεράττικος) Philostr. in vit. Apoll. Thyan. c. 17 pr. Λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν — οὐ κατεγλωττισμένην, καὶ ὑπεράττικίζουσιν. Quod Olear. recte exponit affectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex eiusdem Rhet. praecept. aliisque affert. Sed hoc facile erat: solet autem saepe in difficilioribus aberrare. REITZ.

ead. l. 13. Οἷον ἐκείνα) Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, cum scilicet existimares χιτώνιον &c. Luciani sunt haec. GUYET. Vertebantur olim, qualia sunt illa πῶς οἷσι &c. Sed pessime, ut la Croze etiam animadvertorat. REITZ.

ibid. Κατὰ γῆς δύναι ἡνυχέμεν) Conf. infra Ἀπαιδ. cap. 18. SOLAN.

Pag. 203. l. 1. Χιτώνιον) Χιτὸν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. Hesych. GUYET. Conf. Th. Mag. SOLAN.

ead. l. 4. Μετοικικὰ) Ne Lucianus ipse aut eius larva peregrinum se prodar, lege μέτοικα. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ γλώτταν) I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. Ὅσα τοίνυν τῶν ὀνμάτων ἐν μὲν τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνηθῆ, νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐστὶ, τὰ μὲν τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. VORST. Hinc Philostratus, ut supra visum est hac Dissert. c. 17, λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat. Quod ex Suida & Aristophanis Scholiaste optime ab interprete enarratur p. 21, τὸ πολλάς γλώττας μαμιγμένον, addito etiam Eunapii in eam rem loco, de Libanio p. 173. SOLAN.

ead. l. 7. Δωσιάδου) Dosiadae ara. Sunt, qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βομῆς inscribitur, ac Troili epiraphium continet admodum obscurum. COGN. Lege Δωσιάδου. Exstat autem hodieque haec Ara inter Simmiae Rhodii opuscula. Ex hoc autem loco Scholiastam Theocriti emendare iubet Meursius, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὡδιάδου. Lect. Att. p. 141. Scholiastes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. edd. Sed in Veneta an. 1543, quod idem Meursius monet. Vide epigramma apud Kennet. p. 44. Rhodium fuisse, liquet ex Scholiis ad Ovum Simmiae. Primus edidit Salmasius, atque eruditus Scholius emendavit. Plinius

IV, 12, de rebus Creticis *Dosiadem* nominat. SOLAN. (Ara quae Theocrito solet subiungi, nec Theocriti nec Dosiadae est, ut Salmasio ostensum. LOID.) Suidae *Δωσιάδης* & *Δωσίας*. *Δωσιδας* scribitur apud Clem. Alex. in *Προτρ.* SOLAN. Cognati notam ad hoc verb. in exemplari suo merito deleverat la Croze. REITZ.

ibid. *Λυκόφρωνος* Ἄλσξ.) Quae hodieque superest, non sine maiorum nostrorum ignominia, qui tot praestantioribus neglectis, talia nobis monstra asservarunt. SOLAN.

IN EUNUCHUM.

Pag. 205. l. 1. Ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. BOURD. Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter se Peripateticorum interfuisset, cum Pamphilus id vere ridiculum esse respondisset, ac oportuisse potius, ut rem placide inter se componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter se composuerunt, ut congressi integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderint, summo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca eius ponamus: οἷον συμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κερκρυγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis huius origo (ἀμάξαι βλασφημιῶν) haud dubie ab illo antiquissimo apud Athenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus infidentes, genio indulgendi causa, scommata & convitia in quemlibet iaciebant: quemadmodum docet Gyraldus Dialogo de Poëtis VI, p. 324 ed. nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiolorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos &c. IENS. Sequebantur hic in Iensii Lecti. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes, 18 paginas implentia, a p. 272 ad 289; quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum lectorem ad libellum ipsum remittentes. REITZ.

ead. l. 7. Ψηφοφοροῦντες ἦσαν) Ita videtur concepisse structuram Gellnerus, ut periphrasis sit, qualis apud Herodian. I, 3, 12, *Κρατίστας ἦν τοῖς ὅπλοις*, pro *ἐκράτησε*. Vel ap. Nostrum in *Asin.* cap. 30, *Οὐ γὰρ ἦν καταβάς*, & alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei Belgam Graec. p. 402 — 3. Fa-

reor itaque, eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens, agit Ellner. ad Ev. Luc. I, 21, ubi καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν legitur, & cuius non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus interpres aliter videtur construxisse, vertens, iudices, qui cognoscebant, primates erant; scilicet ἦσαν iungens cum ἀρίστοι, non cum ψευδοποιεῦντες, quod nondum improbo; sed lectoris arbitrium facio, quam vellet eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. REITZ.

ead. l. 14. ΣΥΝΤΕΤΑΚΤΑΙ) Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipso, ut putant, anno, quo Athenis initiatus est, qui CLXXVI. Vid. Dion. LXXI, pag. 815, & Philostr. 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex Capitolino tribuatur, (c. 11) Dio id & Philostratus Marco vindicant; hic in Theodoto p. 291, ille p. 814 A. (vid. Wotton p. 169.) Quantum autem fuerit illud stipendium, vide statim hoc ipso capite, & cap. 8. SOLAN.

ibid. Ἐκ βασιλέως) An M. Antonino Philosopho? GUYET. Ita ἐκ pro ὑπὲρ infra Demon. c. 51. Et sic pro unde, vel a quo aliquid praebetur, Artian. Exp. Alex. II, 1, ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρσίου καθεστukaίς. Dionys. Perieg. de situ Orb. vers. ult. — ἀλλὰ μοι ὑμῶν αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιως εἶεν ἀμοιβή. Sic ἐκ τινος παθεῖν pro ὑπὲρ, Long. Past. III pr. Herodian. VIII, 8, 2, ἡγαράκτου ἔτι ἄρα ἔχουσιν ἐκ συγκλήτου βασιλέως, quod vertitur, gravabantur datos sibi a senatu principes. Sed & ibi simul significare potest, principes a senatu numero datos. Nam praemittitur, populum laetatum patriciis principibus. REITZ.

Pag. 206. l. 1. Μισθοφορέ τις) De salariis rhetorum vid. Gronov. P. V. 4, 11, pag. 32. Μύραι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium sunt quadraginta millia H. S. f. 2000 floreni Rhenani. Quae turbae circa talem successionem ortae nonnunquam sint, suo exemplo docet Eunapius in Proaeresio p. m. 131. GESN.

ead. l. 5. Δικ. ψήφω τῶν ἀρίστων) Philostratus quidem Herodi eam potestatem a Marco, cum primum constitueretur, factam tradit p. 566; cum ipse Professore Rhetorices Theodotum nominaret. At Eunap. in Proaeresio de philosophis, χειροτονοῦνται δοκιμαζέμεντες ἀπάσαις χρίσσει &c. SOLAN.

ead. l. 6. Κατὰ τὴν ποιτὴν) Carmen est Homer. ex Iliad. X. Virg. L. XII Aen. hoc ita interpretatus est: — Nec enim levia aut ludicra peruntur Praemia, sed Turni de vita & sanguine certant. COGN. Afferit eundem locum Cic. ad Att. I, 1 f. SOLAN.

ibid. οὐδ' ἰερήιον) Locum Homeri emendavimus, in quo Erasmus *ἰερήιον porcellum* verterat, dum legit ὕσιον. BOURD. II. X, 159, ἐπεὶ οὐχ ἰερήιον οὐδὲ βασίον Ἀπρυσθιν, ἀ, τε ποσσὶν αἰθρία γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat Clarkius, satis firmant interpretationem nostram *ἰερήιον*, quam *porcellum* reddidere alii, GESN. Et si nihil interest, quomodo hic legas, *ἰερήιον*, an *ἰερήιον*, dicam tamen; cur Parisinae soli obtemperaverim, cuius lectionem non annotarat Solanus noster. Recepi enim hoc, quia ex Homero est: at cum versus non sit, dices, ad rem, non verba, respexisse Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemisso vocabulo *basίον*; patet etiam alteram ad eandem esse formandam. REITZ.

ead. l. 7. Μύρια) Eandem cum Luciano summam tradit Philostratus in Theodoro Soph. pag. 566: τοὺς μὲν Πλατωνείους, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς Στοᾶς καὶ τοῦ Περιπάτου, καὶ αὐτὸν Ἐπικουρὸν προσέταξεν ὁ Μάρκος τῷ Ἡρόδῳ κτλ. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Professores, sed non eo stipendio dotati. Idem p. 526, & nott. Sueton. Vesp. cap. 17: *Primus e fisco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena constituit.* De Philosophis nihil. Nec satis assequor, quibus rationibus inducti viri quidam doctissimi errasse in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen summam tradit Tatianus p. 70, nempe ἑξακοσίου χροσῶν, quae summa quinta parte Lucianeam superat, si Aristophanis Scholiastes (p. 741) valorem aurei iustam assignavit. Cressolius summam a Luciano traditam 833 aureos Gallicos conficere ait, AG. X, p. 184. [Historia docet, stipendia Philosophis ab Antonino Pio ac M. Aurelio data fuisse. Capitol. in illius vita p. 21 C. *Rhetoribus*, inquit, & *Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse; haud obscure indicat Dio (LXXI, p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo (Marco) locupletaretur.* Idem Capitolinus in huius principis vita significat p. 32 C. Vide & Galenum progn. T. III, p. 460 ed. Bas. 1538. Dio LXXI, p. 814 A. Till. T. II, p. 682. Plura vero Salmasius not. ad Capitol. p. 72 de hoc Tatiani loco haber, ubi & Dionis locum citat; unde discimus, M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Atheniensibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus constituisse, *eisque annum salarium tribuisse*: qui μισθοὶ ἐτήσιοι erant μισθὸς δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco, *Μύριας αὐτῇ*

efficiunt monetae Romanae quadraginta sester tia, aureos vero quadringentos, at nostrae coronatos millenos. Tatianus tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus ab Imperatore constituta sunt salaria, paulo ampliorem eorum modum agnoscit. Nam ἐτησίους χρυσούς ἑξακοσίους eos in stipendium acceperisse dicit; quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας δραχμάς, sed μυρίας καὶ δισχιλίας continet. Quid igitur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei voci subesse oportet. *Λ. πεντακ.*) pro ἑξακοσίους, apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus aureorum conveniat cum illis μυρίαῖς Luciani & Philostrati? — Sed nullis correctionibus opus. Puto enim, Lucianum & Philostratum in exprimenda illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Philosophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum tamen darentur μυρίαὶ καὶ δισχιλίας. Sic maiorem numerum expressisse contenti, minorem & excurrentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita etiam optimos quosque auctores locutos, exemplis non paucis ad Suetonium firmabimus, ubi de hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus. Μυρίας δραχμάς talentum efficiebant. Vide A. Gell. I, 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. Cic. ad Att. XVI, 5, coll. cum Dione XLV. Vide etiam Plin. VIII, Val. Max. VI, 6, coll. cum Strab. V. — Greaves of the Denarius p. 54. Dodwellus diff. in Irenaeum p. 497. Valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375, aut circiter. (de summa Tatiani: probat enim, quae Salmasio placuerant.) Casaubonus not. ad Suet. Oth. 4, cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, aureum unum & centum nummos idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde Aristid. Or. IX, T. I, p. 110, quae scripta est circa A. C. 178. V. pag. 107 & 118. Iust. Mart. Apol. II, (in ed. I.) pag. 55 C. Philostr. vit. Soph. p. 585 & 593, de voce ἄθλα B.] Io. Mass. Exc. MSS. SOLAN. Benedictus decem millia nummorum. Notavit frater optimus G. O. Reitz. rectius d'Ablancourt. & Bos de Ellips. *Drachmarum. REITZ.*

ead. l. 9. Τὸν ἑτῆρον) Bini ergo cuiusque sectae videntur fuisse. SOLAN.

ead. l. 11. Γελοῖον) Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἢ δὴ ἦν ἐκείνους. SOLAN.

ead. l. 13. Χρημάτων καταφρονεῖν) Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκοπτεῖ, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. BOURD.

Pag. 207. l. 2. Τρίτον τι ἀγαθόν) Confer supra de Salt. § 70. SOLAN.

ead. l. 7. Διοκλῆς — Βαγώας) Nomina haec ut ficta esse cre-

dam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. SOLAN.

ead. l. 8. Βαγώας) Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est dominam servandī cura Bagoum*. COGN. In libro Apocryph. Iudith. c. 12 & 13 sic quoque vocatur cubicularius ducis Holophernis. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἀριστοτέλην) Solan. vulgatam hanc mutarat in Ἀριστοτέλη, sine auctorit. male. Nam etsi utrovis more dici potest, ut vid. ad de Salt. § 21, v. 23, in Ἀρῇ, tamen Ἀριστοτέλην usitatius, quam Ἀριστοτέλη. Vid. Diog. Laërt. L. V, 3 f. & 8 m. & 10 Δεμοσθένην. Quamvis ibid. 12, Ἀριστομένη, Διοτέλη, & 18, 19, Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. REITZ.

Pag. 208. l. 9. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν δευτέρου εἶναι) Neque principio fas esse. Quam potest, quaelo, sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus, *nefas esse vel conari aut proponere Bagoam*. Hoc enim vult, prorsus esse nefas, eum id velle. GRON.

ead. l. 13. ἱερῶν αὐτῶν) Sunt, qui ex verbis Deut. XXIII, 1, idem apud Iudaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide, quid vir eximius Humphr. Prideaux ea de re afferat Hist. suae L. VI, Partis I, pag. 400 ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II, pag. 265. SOLAN.

ibid. Παράραστηρίων) *Vasa lustralia* vertit Gesn. in Dial. de Sacrif. c. 13. REITZ.

ead. l. 15. Δυσάντητον θέαμα) Vid. Thes. Cr. II, 509, & Nostrum Ἐρωτ. c. 39, & Ἀποφρ. c. 17. SOLAN.

Pag. 209. l. 13. Ἀσπασία) Milefia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule Menagium in eo libro, quem de feminis philosophis edidit. Lucianus iterum meminit Eik. c. 17. Duas agnoscit Scholiafles Aristophanis p. 396, quem sequitur Suidas. Quin ipse Plutarchus docet, posterioris, quae Cyri iunioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milo*, in v. Pericl. p. 301. SOLAN.

ibid. Διοτίμα) Vid. Menag. De qua Noſter Eik. cap. 18. SOLAN.

ead. l. 14. Θαργυλία) Vid. Loid. Diction. & Plut. Pericle 300. SOLAN.

ibid. Τis — Εὐνεύχος) *Phavorinum* hicce designat, qui & ipse Eunuchus cum esset, adulterii causam dixit, teste Philostrato in Soph. vit. p. 489, (erat enim etiam Sophista Phavorinus)

de quo vide Δήμων. cap. 13, & Xiphil. 257 B. in Adr. & Plut. 1307, 2 f. Ubi autem legerit Muretus in adulterio deprehensum, nescio; nisi forte deceptus. Variar. Lectt. X, 11. Vid. not. ad c. 10. SOLAN.

ibid. Ἀκαδημαϊκός) Pro Ἀκαδημαϊκός, recte; vid. supra 2 Ver. Hist. c. 18, & Piscat. cap. 43 f. Item infra Icarom. cap. 25 f. REITZ.

ead. l. 15. Εὐνούχος ἐκ Κελτῶν) Intelligit Arelatensem philosophum Phavorinum, de quo in vita Demonastis. BOURD. Vid. Philostr. vitt. Sophistarum I, 8, de *Phavorino* praedicantem, eum utriusque sexus participem natum, & ex viro ac muliere compositum fuisse. Et mox *ibid.* quod Gallus cum esset, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuisse, ex Philostrati descriptione colligendum dixeris; nisi *ibidem* Eunuchum illum vocaret, addens, mirandum, Εὐνούχος ὃν μοιχαλίας κλησύνθαι. Videtur autem per iocum sic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; sive quod a natura esset sterilis, non castratus. Confer Olearii notas ad Philostr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philostrato comparat. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μεταποιεῖτο) H. Valesius δὲ μάκαρ ad *Excerpta* e *Dione* notavit corrigendum εἰ περὶ ἦν, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, cum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur, ut ciravi; tum nosse oportet, egregium *Brissonium* libro II de regno *Perfarum*, ubi primus illustrat hunc *Luciani* locum, docetque, *Phavorinum* esse illum Academicum philosophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat *Valesius*. GRON. Εἰ περὶ ἦν L. & ed. *Fl.* uti coniecerant *Valesius* & *Brissonus*. Ante an. Chr. 163 obiisse *Phavorinum*, ex *Galeno*, *Progn.* T. III, p. 455, colligit *Io. Masson*, *Exc.* ined. SOLAN.

ead. l. 3. καὶ πρὸς) Mallem illud καὶ abesse, non modo quia ab καὶ τινος, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas; sed quia καὶ τινος καὶ αὐτοῦ iam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκείνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est *Lucianus*, qui repetita hac coniunctione gaudet; verum & *Aelianus*, alique; vid. modo *Ael. L.* III, 1, ubi in parz. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphro*. L. 2, ep. 1, duodecies καὶ habet intra 14 versus; licet alioqui non semper ita prodigus sit huius coniunctionis. REITZ.

ead. l. 8. Παρελθεῖν — ἀξιῶν) Vorstius pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθόν, uti & in W. prius fuit, nunc autem παραγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio, legendumque ἀξίος. SOLAN.

Pag. 211. l. 6. Ἐρμείων) Vide Suidam, qui Ἐρμείων, falsis rationibus ductus, scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum; vide, quos ibi laudat doctissimus editor, Laërt. V, 3, p. 114 D. & 116 E. & Athen. XV, 696. Unde autem habuerit Bagoas, cultum ab Aristotele Hermyiam, non satis constat: sed arripuisse videtur calumniam, de qua ibi Laërtius, & Athenaeus l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Τοῦ Ἀταρνεὸς τύραννον) In marg. Ald. 1. additum erat: Vid. Suidam. Meminit & Strabo L. XIII. Consule igitur illum p. 614, (vel 913) ubi ait: Ἀταρνεὺς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἐρμείου τυραννεῖον, Atarneus est Hermiae tyranni regia: cuius historiam Xyland. dedit ante, in nott. ad Strab. REITZ.

ead. l. 12. Διαφθεῖρων) At ne erres, Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρῶσ. c. 15. SOLAN.

Pag. 212. l. 2. Οὐτοσί) Miror, quid hic in mentem venerit viris doctissimis Vossio & Gott. Oleario, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bagoa enim haec manifeste dicuntur. Vide huius not. 6 ad Philostrat. de Vit. Soph. L. I, c. VIII, 1. Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisset, de quo ad cap. 7. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ μοιχὸς) Lege ὅτι, vel ὅτι καὶ μοιχός. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀξὼν φασίν.) Αὐτολεγε Solonis, ut patet ap. Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. Suid. Scholiast. Aristoph. Νεφέλ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. BOURD. Vide Gell. II, 12. VORST.

ibid. Ἀρβρα ἐν ἄρβραις) Κακέμφοτον τοῦτο, καὶ ὅ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸς φύσιν. BOURD.

Pag. 213. l. 2. Τυχούσαν) V. not. supr. ad Pisc. c. 17. REITZ.

ead. l. 9. Ὀπύειν) Ὀπύειν. GUYET: Securus sum scripturam Cod. W. & ed. Fl. ac monentem Guyetum, quia sic recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine i. Vid. Aristophan. Acharn. 254. In Pollucis Onom. V, segm. 92, ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπύειν tamen expressum. REITZ.

ead. l. 13. Ἀναπόμεπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δέμην) Que la cause fut renvoyée en Italie. BOURD.

Pag. 214. l. 9. Τὴν νύκ.) Athenis hoc scriptum est: vide fin. c. 12. Sed an inde uxorem duxerit, incertum. SOLAN.

INDEASTROLOGIA.

Pag. 215. l. 1. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Coll. & Fl. Reliquae edd; 'A—as. (Non est Luciani. *Kust.*) Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. SOLAN.

ibid. ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ) Sic infra recte c. ult. SOLAN.

ead. l. 3. Αὐτῶν ἀστέρων) Libellus de Astrologia scriptus est Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur observata; quod sine dubio descriptorum socordia evenit. Sic statim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περί οὐρανοῦ, scribendum fuit αὐτέων, ut recte pag. 990 D. ed. *Salm.* 991 E. 993 A. 995 A. Iterum αὐτῶν secus positum pag. 985 D. 986 C. 990 C. Ita αὐτῶ pag. 991 D. cum rectius pag. praeced. E. αὐτέω. Iterum αὐτῶ pag. 992 E. Sic αὐτοῖς pag. 986 E. pro αὐτέοις, ut recte pag. 993 D. 984 E. 985 B. D. 995 B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοις pag. 991 C. 993 E. Pari Ionismi neglectu existimo ἀληθείης scriptum pag. 984 A. pro ἀληθίνης, ut pag. 490 A. Sic pag. 984 B. ἀφίκετο, & pag. 996 A. ἀφιζόμενα, pro ἀπίκετο & ἀπιζόμενα, ut recte observatum pag. 992 A. 994 A. & alibi. Similiter vitiose p. 989 E. legitur ἐαυτοῦ, pro ἐαυτοῦ, ut recte Basileensis, & ubique alibi in hoc libello, ut p. 988 E. 994 A. B. IENS. Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi soleo, quia ea aliaque ab Iensio non indicata suo loco partim sponte, partim Iensii monitu, ex Codd. correxi. REITZ.

ibid. Αὐτέων) Sic Ionice scribi curavimus, quod in impres-
sis omnibus & M. hic & alibi neglectum est. SOLAN. Αὐτέων
ubique correxi in hac Dissert. Vid. mox αὐτέου § 16 & 22, ubi
pluribus de Ionica hac scribendi ratione ago. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ περί) Cum saepe de corrigenda dialecto monue-
rint interpretes, mirabar, cur & hic αὐτοῦ intactum relique-
rint. Et fateor, in singulari crasfin hanc Atticam vel frequen-
tius reperiri ap. Iones, si fides editionibus, quam cum e in-
terposito. Ita αὐτῇ in Leg. Hippocr. ac de Arte pr. αὐτῆς quo-
que & αὐτῇ & αὐτῶν ter quater occurrit, (ut mille alia omit-
tam.) Item τούτου, τούτῳ & similia plus decies paucis paginis.
Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοῦς, τούτων, τούτους, τούτοιςιν com-
pluries. Verum cum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas *ibid.*
& alibi; veluti e. gr. de Arte p. 6 vers. fin. τούτων ac τουτέων
in eodem fere commate; dixeris genuinum Ionismum in No-
stro ubique restituendum, quia eum affectare vult videri, ut
postea non semel monere cogor. Interim hic nihil mutare

sum ausus, quia deinde eodem modo constanter legi video; quories demonstrative & ἐμφατικῶς ipse significatur, non relative: nam sic § 10, αὐτῷ οὐρανῷ § 16, αὐτῆς ἀστρολογίης § 24, αὐτῇ τῇ μητρὶ. REITZ.

ead. l. 7. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.) Ellipsis accusativi αὐτοὺς, vel πάντας. Sic Epict. Sent. 116, pag. 144, Λυπούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει, pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia similia vid. ad Amor. cap. 36, ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντίας φθελγόμενος, οἷς ἐπεχίρει λέγειν. Sed τῷ μέμφομαι ὁκόσοι similis est ellipsis Terentii in Ad. II, 1, 43, *Minime miror, qui insanire occipiunt ex iniuria*. Ubi quoque intelligendum relinquitur illos, veluti in phrasi, *mittere qui nuntiet*, omitti solet, *aliquem*. Vid. Vechn. Hellenol. p. 68—71. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπικέτο) Recte monuit Iens. ita corrigendum; confer infra c. 21 & 24, ubi edd. adspirationem bene omiserant. Vid. Herodot. L. I ipso princ. ubi vel quater una pag. ἀπικέμενος, ἀπικνέσθαι &c. REITZ.

Pag. 216. l. 1. Μαντευομένοισιν) In impressis est μαντευόμενοι: sensus & dialectus poscunt μαντευσόμενοι. Quod cum scripsissem, inspecto Cod. M. video in eo legi μαντευσόμενοις. SOLAN. Facile in re tam aperta morem gessi Solano ita corrigenti. Nec librorum fidem hic expectandam censui. Et si Ionismus ille miseram interdum cacophoniam parit, ut ap. Hippocr. Aphor. 20, Sect. II, ubi terminatio ista in σιν & σι tribus versibus decies ac ter occurrit, nimirum: Ὀκόσοις νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι, τουτέοισιν ἀπογενέσθουσιν ξηραίνονται. Ὀκόσοις δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι, τουτέοις πρεσβυτέροις γινόμενοις ὑγραίνονται. REITZ.

ibid. Κατηγοροῦσι) Lege κατηγοροῦσι, uti & in M. emendatum esse video. In reliquis κατηγοροῦσι. SOLAN.

ead. l. 13. ὄν) W. uti Dialectus poscebat. In impress. οὖν, quod commune est. SOLAN. Cum notatum reperissem, Cod. W. ὄν habere pro vulgato οὖν, nullus dubitavi id hic & supra recipere. Sic enim Iones solere ὄν pro οὖν scribere, vid. apud Maittaire. de Dialect. pag. 34. Ideoque & sic dedi mox § 5, etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde § 27 recte ὄν erat in P. REITZ.

ead. l. 15. Ἄλλη μορφῇ) In Flor. Cod. ἄλλην μορφήν. BOURD.

Pag. 217. l. 7. Ἐν δὲ) Corruptas censeo has voces. SOLAN. F. οἱ δὲ. REITZ.

ead. l. 8. Οὐκ οὐνόματα, ὅπως ἐδόκουν, ἀλλὰ σημεῖα) Non quae essent utcumque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.

Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcumque visum est confictis, sed quae notae rerum essent*. Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa & indicia eius*, quid essent, quidque efficerent. Ἐδόντων non refer ad Aethiopoulos, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, cum tamen sub illis laterent σημεῖα. GRON.

ead. l. 12. Μέζον) Recte pro μείζον. Et mox rursus μέζω, atque alibi. Vid. Maittair. de Dialect. p. 113 ed. Haganae, & pag. 133. REITZ.

ead. l. 13. Μηνῶν) Ἀν μινῶν, ut supra? GUYET. Μινῶν scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. SOLAN. In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μινῶν recte habebant nonnullae. Quare non erat, cur Guyetus dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. REITZ.

Pag. 218. l. 1. Ἐμήσαντο) Ἀ μήδομαι. GUYET. Non addidifsem, nisi ut appareret Scholiastae ἐμνησάντο expositionem esse, non aliam lectionem. REITZ.

ead. l. 3. Οὐδ' ἅμα) Corrige οὐδαμᾶ, ut infra § 19. GUYET. Οὐδαμᾶ) In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. SOLAN. Lubens itaque huic & Solano auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Gesn. qui *nec simul* ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis: quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at cum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere, quod aliquanto melius visum. REITZ.

ead. l. 4. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι) Addititia videntur. GUYET: Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum iniuria excidisse, cui rei occasionem dederit, quod post relativum ἐν τοῖσι sequeretur κινέονται, ac paucis interioribus κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. GESN.

ibid. Οἰκεία) Ὀκεία lego. GUYET. Non inepte; etsi οἰκεία nondum reiicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel, quae zodiaco sunt propria. REITZ.

ead. l. 7. Ἀπὸ τῶν) I. e. ἀφ' ὧν. GUYET. Hoc nimis notum;

& Homero, Hippocrati, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω, 387, ut alia mittam. REITZ.

ibid. Ἰρὰ) Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus huius libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἑκαστοί) Illa verbi εὔτυχε vel similis ellipsis post ὥς ἑκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata, sed Ionica quoque, v. g. Herodot. II, 40. GESN. Distinctionem, quae post τὰλλα erat, sublatam retuli post ἑκαστοί, praeeunte Solano, qui iubet conferre Ἰστ. A, cap. 15, ubi ille vulgatam ὥς ἑκαστοί tuetur & exponit. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ὁ Ἄπης) Osiris rex Aegypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. COGN.

Pag. 219. l. 4. Ἀμμωνός) Ammon Iovis epitheton, hoc est arenarius. Iuppiter enim arietis specie in extremo Lybiae arenoso colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela scribit, fidei inclytae, ubi responsa oratione non dabantur, sed nutu & signis, ut scribit Strabo. GOGN.

ead. l. 5. Εἰρητο) Ἀν ἦερτο, ab ἀείρομαι; Placet. GUYET.

ibid. Παρὰ τὸν Ἀμμωνα) Angl. Cod. πρὸς τὸν Ἀμ. Cetera huius dissertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis. Plurima interpretor alibi. BOURD. Παρὰ) In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debit enim esse, ni fallor, τὸν γὰρ Ἀμ. καὶ &c. Vide Εκκλ. 10, ubi ad cornua Iovis Hammonis alludit. SOLAN. Tenui mutatione παρὰ mutandum in παρ' δ, quod cum sententia postulare videretur, in interpretando secutus sum. GESN.

ibid. Κριοπρόσωπον) Aliter Q. Curtius. GUYET. Vid. hunc L. IV, c. 7, § 23, 24. Et in ed. Leidana nummos capita Iovis Hammonis referentes facie humana, sed arietinis tamen cornibus praedita. REITZ.

ead. l. 8. Δοκέει) Ἀν δοκέειν; ut infra de Dom. c. 17, intellecto ὥς, ut ὥς εἰπεῖν, pro ut ita dicam, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim: nam & sic *ibid.* de Dom. cap. 4 pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Passim vero alibi sine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν absolute positum hic magis placet, quia Graecismus est magis peculiaris. Sic Aelian. I, 17, Ὡν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. Idem XIV, 4, Τὴν ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος — φέρον. Plutarch. Themist. p. m. 113 F. ὥς addit, dicens: αὐτοῖς, ὥς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπον. Aristoph. Plut. 736, ὥς γέ μοι δοκεῖν &c. REITZ.

ibid. Ἀπίκετο) Non haesitavi sic rescribere pro vulgato ἀφί-

κετο, quod minus Ionicum. Et sic mox § 16 ἀπικετο recte edd. habebant. Confer & § 21, 24 & 29. REITZ.

Pag. 220. l. 6. Ἦν δέ ποτε Ὀρφέα ἰδὴς ἢ λιθοῖσιν ἢ χοροῖν μεμιμημένον) Uterque interpres, vel *saxo expressum*, quod profecto admodum est rude. Etsi enim id possit fieri, oportet tamen in his esse politio-rem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας tessellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Musivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Sponius. GRON.

ead. l. 7. Ἐν μέσῳ) Deerat ἐν in impressis, & ipso M. SOLAN. *ibid.* Ἴκελος) Etsi apud Homer. utrumque aequè frequenter invenitur εἴκελος & Ἴκελος, posterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et sic Hippocr. sexcenties; vid. Foef. Oecon. Hipp. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ τῶν ἑκαστον) Sic omnes, nisi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. SOLAN. Mf. Reg. 3011 καὶ τῶν ἄλλων ἑκαστον.

Pag. 221. l. 10. Ἄρνα χρύσειον θυέστη) Supra Ὀρχ. cap. 43. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρτιδρομέουσι) W. In reliquis διαδρομ. minus apte. SOLAN.

Pag. 222. l. 6. Δι' αἰθέρος) Conf. supra de Salt. § 42 f. τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγὴν. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλλὰ οἱ) l. e. ταύτη. GUYET. An etiam feminino genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ; SOLAN. An pro αὐτῇ; Solanus ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic Homer. Iliad. B, 515, — ὃ δὲ οἱ παρελέξατο λάβρη, hic autem Mars accubuit illi virgini furtim. Praecessit enim Ἀστύοχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ, 387, de anu, quae Helenae lanam carpebat, — ἢ οἱ Λακεδαιμόνι ναιετάωσιν Ἥσκειν εἴρια καλά. — Il. Z, 273, 4, — Ἀθηναίης — καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῷ. Sed quonam genere accipiendum Iliad. A, 200? ubi praemittens, Θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, pergit illico: Παλλὰδ' Ἀθηναίην, δεινὰ δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν, — terribiles ei oculi apparebant, i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioquin possis aequè construere, ei scil. Achilli sic videbantur Deae oculi, ac ei Minervae, pro eius Minervae, sic lucebant oculi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐσυντῶ) Servavi lectionem ed. P. quam recte se
Lucian. Vol. V. L1

habere, vid. apud Maittair. de Dial. p. 116 ed. Haganae. Sed & legere possis *ἑαυτέον*. Puncta vero diaereseos, quae in edd. antiqq. in *υ* ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam Hippocr. Aph. edd. Sect. I, Aph. 1, *ἑαυτὸν* editum est, ubi in vet. tamen recte *ἑαυτόν*. Sed & alibi non semel apud eundem in hisce erratum est in edd. ut ibid. Aph. 13, ubi vet. habent *ἑαυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν*. REITZ.

ead. l. 11. Χρόμενος) An *χρόμ.* vid. infra ad c. 29. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Τάχα δὲ καὶ) Ed. Reitz. *τάχα δὲ γὰρ*, male. Sic, ut edidimus, est in S. & Basf. 4. quibus adstipulatur Mf. Reg. 3011.

ead. l. 6. Αὐτίων) Non dubitavi sic edere contra edd. omnes, quia Ionismus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in edd. aliorum auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus ad cap. 22) tamen *αὐτίων* recte infra c. 22 edd. atque alibi habebant, & sic Herodot. Euterp. pr. Et Clio I, pag. 4 f. ed. Steph. &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. REITZ.

ead. l. 9. Φαέθων) Hanc fabulam persequitur Ovidius lib. 2 Metam. Plat. Timaeo, Arist. L. IV de mundo, Lucret. L. V. COGN. Conf. etiam, si operae est, Philostr. Icon. I, XI. REITZ.

ead. l. 12. Ἥελίου) Quo apud Homerum respiciat, nescio. SOLAN.

Pag. 224. l. 4. Βαλέειν) Nihil mutavi, etsi *βαλέειν* scriptura suspicari licet. Vid. Maittair. p. 351 f. Conf. infra c. ult. *ἡγῆσαι*. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ ἤλεκτρον) Conf. infra singularem Nostri de electro Dissertationem. REITZ.

ead. l. 12. Αἰεΐν) De eo Eustath. in L. 2 Iliad. Hom. Hymn. Veneris. COGN.

ead. l. 16. Ἐπέβλεψεν) Vulgatam hanc deleverat Solanus, & lectt. Cod. W. *ἐπέβλεψαν* substituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum esse: at quia vulgata quoque non incommoda, sed admodum usitata, nihil mutare sum ausus, ne novandi, (sive potius antiquandi) nimio studio teneri dicar. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Ἰκελα) Quia Ionismus hoc requirebat, sic dedi contra edd. Vid. supra § 10. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπ') Ne quis credat, Florentinam hic prae ceteris sapere, meminerit, Iones adspirationem tam in appositione

ne, quam in compositione, negligere, videatque testimoia apud Maittaire de Dialect. p. 134 & praeced. REITZ.

ead. l. 10. Ὁρέσθαι) Hoc recepi, pro lectione edd. priorum ὀράσθαι, quia & ὀρέων non ὀράων scribitur constanter deinde c. 24, & alibi. REITZ.

ibid. Διδὲ δὴ μιν ἐστάναι λ. δ. π.) Sic infra in Saturn. c. 7, διδὲ καὶ πεπεδῆσθαι με οἱ πολλοὶ εἵκασαν. REITZ.

ead. l. 12. Ὀμήρου τοῦ ποιητέω) Barth. ad Stat. Theb. IV, 464, Ὀμηρον putide abundare dicit; sed optime reprehenditur a Wessel. ad Diod. Sic. IV, cap. 66, 33, ubi etiam Ὀμηρον τὸν ποιητήν. Iterum c. 75. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σειρήν τοῦ Διὸς) Homer. Iliad. Θ, 18. SOLAN. Plato Theaet. pag. 119 A. τὴν χρυσὴν σειρὰν (Il. Θ, 19) οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὀμηρος λέγει καὶ Δημοκ. ὅτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐστὶ καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. Eustath. p. 695, 9, ed. Ro. cum haec retulisset, pergit: ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλαναμένων νοοῦσι χρυσεὰν σειρὰν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἡελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. GESN.

ead. l. 16. Καὶ τὰς πόλεις) Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achilles Il. Σ, 490, 560, 590; sed quas nescio, an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula astrologica sine dubio, quae habet poeta v. 484 seq. GESN.

ibid. Πόλεις) Huiusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. SOLAN.

ibid. Ἀσπίδι Ἡφαιστος) Iliad. Σ, 495. Et mox vid. Odyss. Θ, 266. SOLAN.

Pag. 226. l. 5. Αὐτέων) Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1 & 17. Quis tamen in Hippocr. & Herodot. sic ubique rescribere ausit? ubi ἐαυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἐαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, εὗτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοις, non τουτέοις, Hippocr. de Artic. S. VI, p. m. 92, vel sexies occurrit, iterum pag. 91 & 93. Τοιούτοις iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῶ p. 90. Et Herodot. I, p. 6 pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν Hipp. l. c. p. 91, & vel centies alibi. Τούτοις quoque Herodot. p. 8 D. p. 10 pr. & 11 B. Τούτων idem p. 3, 4 & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἑὼν & ἑοῖσι, pro ὧν & οἷσι, vid. apud Maittaire de Dial. p. 117. Τούτέων autem & αὐτέων apud Hippocr. rursus Aph. 3, S. I &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἀλλὰ σὺγ) Vid. Homer. Il. E, 429 & 430. SOLAN.

ead. l. 10. Μαντήϊσιν) M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox singulari numero effert: sed videtur de Astrol. cogitasse. SOLAN.

ead. l. 11. Πόλιας) Vide, quae de urbibus auspicato condendis observavit vir sine honore non nominandus Ez. Spanhemius ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. SOLAN.

ead. l. 12. Φόνους εἶργ.) Iensius, εἶργ — ad Ἑρμ. cap. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide Tatian. p. 73, & Ez. Spanh. ad Callim. & quos ibi laudat vir illustr. Plat. Νομ. V, Virg. Aen. V, 755, Thucyd. III, 235 ed. Wechel. &c. SOLAN. Obsecutus forem Iensio in Hermodot. monenti εἶργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia, quam syllabica, negligere, ut ἀμείψατο, ἐργάζοντο, ἔλεν &c. apud Herodot. & Arer. plus centies, ideo vulgatam omnino servandam censeo. Vid. saepe iam laudatum Maistair. de Dial. p. 124 — 5. REITZ.

ead. l. 13. Πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκούσαι) De more oracula in condendis urbibus consulendi, aliisque circa idem negotium ritibus, vid. Spanh. in nott. ad Callim. p. 80. REITZ.

Pag. 227. l. 2. Καὶ δράκων) Conf. historiam Danielis de dracone Babylonio numinis instar culto, sed obiecto bolo medicato ab ipso interemto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In versione Lutheri autem libris apocryphis annexa est. Adde Spanhem. ad Callim. p. 394, nummosque draconibus inscriptos ab eodem prolatos ad Aristoph. Plut. v. 732, pag. notarum 262. Adde & Schol. Aristophanis, & Macrob. Sat. I, 20. Ac Meibomium in iusiur. Hippocr. p. 33. REITZ.

ead. l. 5. Ἰρώτατον) Recte hic Cod. W. ἰρ. Peccant ubique impressi in hac voce. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅφρα ἴδῃ νέκυας &c.) Homer. Od. Λ, 93. SOLAN.

Pag. 228. l. 1. Λύκουργος) Plenilunium magna superstitione antiquis colebatur; & in eo mulieres partu facilius levare, scribit Plutarch. Proelium Lacedaemonii ante plenilunium ex Lycurgi praecepto non inibant. Erasim. in Adag. *Acessaui luna.* COGN.

ead. l. 2. Νόμον) Huius exemplum insigne habes apud Herod. VI. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀρκάδες) In summam morum immanitatem efferrati sunt, quod ceteris omnibus amplectentibus astrologiam, ceterasque liberales disciplinas, quarum cultu mansuescunt

hominum ingenia, soli contemserint, seque fecerint ipsa luna antiquiores. Serv. in 2 Georg. COGN.

ead. l. 14. Ὠρην) Sic cum tenui scribendum, quamvis in libris nostris hic cum aspero exstet; vid. Sup. c. 19. SOLAN. Recte Solanus spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in Alciph. L. I, ep. 27, Σὺ δὲ οὐδ' ἐμὴν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ· & Bergl. quoque ex Herodot. I, Segm. 4, asserat, μηδ' ἡμῖν ὥρην ἔχειν ἀρπασθεῖσιν. Nam praestat observare differentiam, quam Grammatici tradunt inter ὥραν curam, & ὥραν sive ὥραν, horam, pulchritudinem; licet affirmare nequeam, antiquitus eandem observatam. REITZ.

Pag. 229. l. 14. Πρηγμάτων) Πραγμ. hic habebant omnes, quas vidi edd. etsi cap. 24 recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror, neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsā & ego praetermissem, ni monuisset frater G. O. Reitzius. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat Hippocratem mille locis, & Maittair. de Dialect. p. 100 & 101. REITZ.

ead. l. 15. Χρομένου) Quia supra § 15 sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praefert, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum: utrumque enim satis crebro apud Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. apud Maittairium de Dial. p. 121 & 131. Et cum ἔχροντο quoque hac Differt. Luciani § 7 habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφιζόμενα) Id utilitatis, ait auctor, affert Astrologia, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότες ἀφιζόμενα, πολλὸν ἀποπροσθεν εὐφρανέει, τὰ δὲ ἀγνοοῦσι φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοοῦσιν ἐπέρχεται. In edd. novissimis praetermissa est vox ἀγνοοῦσι (quam Bas. & Ald. servant) in primo loco; cuius tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror: nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare: Bona quidem, inquit, eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa, illi (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt. Statim quoque divulgato ἡγεῖται mirum, ni auctor hic ἰωνίζων scripserit ἡγείται: ut § 3, περικείται, & ἀπηγείται § 22. IENS. Ἀφιζό-

μενα) Sic dedi pro vulgato ἀφιζόμενα, ut Ionismus appareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21 & 24. Conf. Herodot. ipso princ. ubi ἀπικομένοις & ἑσαπικνέσθαι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. REITZ.

ibid. Τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται) Sic commodè Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quae profecto, ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum, τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται οὐ γὰρ σφισι ἐπέρχεται. De quo si vere pronuntiare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, qua longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile, cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio, quae sit scriptura vetus in Codicibus Mss. Unde & pater ed. Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit περινοέουσι, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si, quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi, *adversa autem facile excipiuntur: non enim imprudentibus superveniunt* &c. GRON. Τὰ δὲ φαῦλα ἑ. δ. recte M. Fl. S. & A. Reliquae edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Ἠγέεται) Ita cum Iensio credidi legendum pro vulgato ἦγεῖται etli contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in Hippocr. Mochlico p. m. 113 ὁμολογεῖται legitur. Ac de Articulis p. 91 μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum cum dedita opera Ionismum hic affectet Lucianus, omnia ad illum erunt accommodanda, quaecunque possunt. Maxime, cum supra quoque —έται non εἴται dederit. Alioqui & ex Herodot. in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II, five Euterp. p. 104 ed. Steph. C. ἀναισιμούνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam nunquam. Conf. supra § 19 βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses coniicere. REITZ.

IN DEMONACTEM.

Pag. 231. l. 1. ΔΗΜΩΝ.) Demonactem quendam Cyrenaeis

dedisse leges, tradit Theodoret. 9 Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit viro doctissimo Philostratum pag. 556 enarranti, cur hunc libellum *fabulam* vocaret, norhumque esse putaret, mirari tantum possum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agent. Huiusce vitae meminit Eunapius, ut a Luciano scriptae p. 12, 13. Locum integrum in testimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. suspicatur *Pseudonymum esse Lucianum*: cum enim nihil sacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus lectoribus prostituere voluisse non putat. Deinde alibi *Samosatensem* se dicit, alibi *Patrensem*. (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur pervenisse: certe quod id suadeat, nihil in hac vita, nisi quid forte me latuit, conspiciatur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus iam senior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV, vel CXXX, Demonacte fere quadragenario. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ο καθ' ἡμᾶς βίος) Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι, homines nostri. Herodian. 1, 14, 7. Et I, c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, eodem tempore, Aelian. XIV, 8 pr. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπερφύᾳ) Recte, & magis Atticum, quam ὑπερφύᾳ. Sic Alciphro. II, p. 270. Et Noster supra εὐφύᾳ, Alex. c. 5, ac de Salt. § 74. REITZ.

ead. l. 5. Βοιωτίων Σώστρατον) Huius fortasse meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pseudoman. Softrati cuiusdam Sicyonii Pausan. meminit in Eliac. L. 2. COGN. Vid. omnino Hemsterhusius in praefatione Pollucis pag. 29. GESN.

ibid. Σώστρατον) Magnificentiora sunt, quae de hoc μοχ praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in Dialog. Mort. XXX & Alexandri vita cap. 4 loquitur, putandus videatur; vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit huius sub eodem Herculis nomine Philostratus in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnassus, vires immensae, omnia. Nisi quod de latronibus nihil Philostr. De operibus enim, quamvis diserte non dicat, satis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuisse dicit Isthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem*, teste Philostrato, vocabant, quia ab Herode in epistola longiore celebratus fuerat, ex qua omnia sua habere Philostratus videtur, 16. *Agathion* etiam a rusticis vocabatur, ut p. 553 docemur; *Softraus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat

Hemsterhusius Praef. ad Pollucem. p. 29, eundem virum Philostrato & Luciano describi. Quod miror a doctiss. Philostrato interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque esse dixisse, *eundem esse patere putat ex collatione*; non ipsum rem per se liquidam inspexisse. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπὶ μῆκιστον) Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui sub Nerone iam notus ad centesimum ferme annum vitam produxit, c. 3 & 63. SOLAN.

ibid. Περὶ — Σωστράτου — ἐπίπονος εὐνή) De Demonacte scripturus Noster, ait se singulari libello scripsisse de Sostrato quodam, ubi magnitudinem eius, ingens robur, omnemque victus rationem descriperit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἡελίοιο non adspicit, & in ceterorum aevi veteris monumentorum, quae vel hominum, vel temporis iniquitas nobis invidit, numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπονος εὐνή in qua dictione nihil equidem video, quod eam commendare possit. An, qualiscunque ille lectus fuerit, decumbenti & fesso, horridaeque ac asperae vitae asuesfacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus; posset quoque ἐπίπεδος id enim videtur Noster velle, eum humi cubuisse; idque ceteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit, ἢ ἐπὶ πῶας εὐνῇ, *cubile in gramine*. Plane enim ita Noster locutus fuerat in Necyomantia c. 7, εὐνῇ δὲ ὑπαιθριος ἐπὶ τῆς πῶας. Et sic Homerus II. Π, 235, χαμαιεῦνας habet. Latini dixerunt *humidomissiones*; vide II. Casaubonum ad Suetonii Iulium 72. IENS.

ead. l. 10. Γέγραπται μοι) Non exigua haec iactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse, nullum dubium est. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγεθος) VIII pedes, teste Philostrato l. c. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑπαιθριος) Vid. Plut. 483 f. Noster Mss. cap. 7. ὑπαιθριος scribit. SOLAN.

ibid. Ἐπίπονος) Vide Iensium. De diaeta agresti Philostrat. l. c. SOLAN. An ἐπὶ πῶας; adscriperat Gesn. REITZ. Ἐπίγειος vult cl. Bel. de Ball.

Pag. 232. l. 1. Περὶ δὲ Δημῶνακ.) Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait, primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos &c. Fere sic Livius, rerum Romanarum texturus historiam, in Praef. Iuvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi, pro virili & me ipsum consuluisse. IENS.

ead. l. 4. Καὶ — πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες) Interpres, & ad

philosophiam respicientes. Πρὸς φιλοσοφίαν ὄρῃν, *philosophiae operam dare*, non est Graeca locutio: sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὄρμησεν, ut paulo post πρὸς φιλοσοφίαν ὄρμησεν. GRAEV.

ead. l. 8. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὗ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλιστῶν πρὸς φιλοσοφίαν ὄρμησεν) Vertenda sunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obscuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Despectus nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis se rebus dignum iudicasset, ad philosophiam animum appulit.* Ὑπεράνω γενέσθαι non est excelsiorem fieri, ut interpretes transtulerunt, sed despicere, contemnere. Laërtius: καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι, vulgi laudes & gloriam contemnere. Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν εὐανδρотаτὴν τῶν ἀντιτεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἐλεῖν, *ma- lo me vincere contentu talium rerum, quam praepotentem hostium urbem vi capere.* Pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. GRAEV.

ead. l. 9. Οὐ μὴν ἀλλὰ) Sic οὐ γὰρ ἀλλὰ, de quo vid. Iensf. not. ad Vit. Auḡ. Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter veritur, igitur, in Plutarchi Num. p. 60 E. Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 71, Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τὸν Διόνυσόν ἐστι τις ἑορτὴ &c. pro, *sed &*, vel *praeterea.* Nihilominus. Verumtamen, Bergl. ad Alciph. II, 253. REITZ.

ead. l. 10. Ὑπεράνω γενόμενος) Non indignabuntur manes Graeviani, huic monito viri summi non obtemperatum, sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contem- tus* hic locum habere: quae enim *facile superamus, contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit, ut a verborum proprietate, & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. GESN.

ead. l. 12. Ἀγαθοβούλου) Hunc Eusebius anno Chr. CXX floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17, quem locum vide. SOLAN.

ibid. Δημητρίον) Cynicus is, de quo legimus in Apollonii Thyanei vita IV, cap. 25, p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non Demonactem, ut putavit Vorstius, respicit, qui τῶν ideo inferendum arbitrabatur; sed Agathobulum Deme- trio iuniorem fuisse indicat. Vid. Ἰππ. cap. 2 similem phrasin,

& Ὀρχ. c. 63; unde, Neronis tempore vixisse hunc Deme-
trium, constat. Confule Diog. Laërt. V, 84, p. 161 A. Huius
Phavorinus honorifice in scriptis suis, teste ibidem Philostrato,
meminerat. SOLAN.

ead. l. 14. Τιμοκράτει) Vid. Ἀλεξ. c. 57, & Ὀρχ. c. 69. De
eo Philostr. p. m. 265, (536) τῆς δὲ γλώττης εὐφώρας εἶχε,
καὶ σφοδρῶς, καὶ ἐτοίμως. Circa an. Chr. 130 floruisse tradi-
tur in Chronol. Sophist. Philostr. Quae si vera sunt, aut alium
Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid.
Ὀρχ. cap. 69. Sed errat Chronicon: nam de hoc ipso haud
dubie sermo est. SOLAN.

Pag. 233. l. 1. Ἀλλ' ὁ γὰρ Δημόναξ) Lege omnino ἄλλ' ὁ
γὰρ Δη. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνίπτοις γε πρὸς) Neutiquam inexercitatus, ne-
que rudis: quo proverbio etiam usus est in Rhetor. praecept.
COGN. Vide Paroemiog. BOURD. Ἀνίπτοις γε L. H. B. 2. Fr.
P. quod cur mutarit S. ed. feceritque ἀνίπτοις π. nulla ratio
erat. SOLAN.

ead. l. 10. ἤξευ) Sic mutavi: minus placebat enim, quod
omnes libri nostri hic praeferunt ἤξεν. Vid. & Δραπ. c. 6, ubi
inidem plerique impressi errarunt. Et confer notam T. Fabri,
& nostram ad Περ. c. 37. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ) Sic supra Quom. Hist. c. 4 f.
Hoc vero Luciani adducit Elfner. ad Evang. Matth. XXIII,
4, ubi, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, οὐ θέλουσι κινήσαι αὐτά. Tum
etiam ex Iul. Orat. 6, p. 200, γενέσθω δὲ τρυφῆς μηδὲ ἀκρῶ,
φασί, τῷ δακτύλῳ. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ τὸ σῶμα δὲ) Illud καὶ δὲ, quod frustra alibi
suspectum fuit commentatoribus, vidimus supra de Salt. § 10,
§ 12 & 13. Item 1 Ver. Histor. cap. 15, Alexand. cap. 41 &c.
Adde modo laudatum I. Elfner. ad Evang. Ioan. XV, 27, in
quo habemus, καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit,
& vos itidem, aut, quin & vos testabimini, aliaque ex Xenoph.
Thucydid. Arrian. hoc Luciani testimonio non omisso, ad-
ducit. REITZ.

in Schol. Αὐτοσχεδιάσας) Ita restituiimus ex Ms. Reg. 301 r
pro vulg. ἀποσχεδιάσας.

Pag. 234. l. 3. Ἐς τοῦτο) Non dubito, quin legendum sit ἐς
ταῦτό, sic certe interpretatus sum. GESN. Quod Gesn. conie-
cit, id Solanus quoque sic emendaverat: & quia necessaria
est emendatio, vel sine Codd. auctoritate ita edidi. REITZ.

ead. l. 7. Οὐ παραχαράττων τὰ) Dicit, Demonactem imita-

rum esse Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχάρατ-
των τὰ εἰς τὴν διαίταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν
ἐντυγχάνοντων, ἀλλ' ὁμοδαίτος ἄπασι. Vertunt: Non tamen
adulterabat ea, quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae
gratia, utque ab iis respiceretur, quibuscum versabatur; verum com-
muni cum aliis vivendi ratione utebatur. Παραχάραττειν τὰ εἰς
τὴν διαίταν, non est adulterare, quae ad victum pertinent, sed non
mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere. Io-
sephus V ἀρχαιολογίας, Παρέβαινε δ' ἢ δὴ τὰ πάτρια, καὶ τὴν
οἰκίαν διαίταν παρεχάρασσε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν, eiurabat
patrios mores, domesticosque ritus antiquabat, imitatione peregrino-
rum morum. Ruffinus sic vertit: Transcendebat iam leges patrias,
& edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum. Synesius:
καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ
δόγμα τὸ θεῖον παραχάραττοντες, ut nummos divinam doctrinam
mutantes. GRAEV.

ead. l. 10. Σωκράτους εἰρωνείαν) Hinc Socrates dictus εἰρων
utebatur enim, ut ait Cic. I de Off. libenter ea diffimulatione,
quam Graeci εἰρωνείαν vocant. COGN.

ead. l. 15. Παντοῦς) Alio sensu usurpare solet. Vid. N.
Δ. 21. SOLAN.

Pag. 235. l. 2. Οὐδέποτε) Id plus esse, quam οὐδέποτε,
vid. supra in verbis Diog. Laërt. ab Solano prolatis ad 2 Ver.
Hist. c. 18. REITZ.

Pag. 236. l. 11. Οἰκείον) Homo sum, humani nihil a me alienum
puto. Terent. SOLAN.

ibid. Πλέον δέ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις
ἐξιστάμενος, ὅπως αὖ ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπεΐας
ἐλπίδα διαμαρτάνειν) Sic distinguendum opinor. Vulgo iun-
ctim haec leguntur, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος. In-
terpres hic iterum turpissime sese dat, vertens, plus autem, mi-
nusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quot-
quot illi videbantur propter spem obsequii delinquere. Nihil insul-
sius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto, plus au-
tem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum, (qui-
buscum nempè versabatur: versabatur autem cum omnibus,
non omnium tamen usu peraeque delectatus) iis solis se absti-
nens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delin-
quere. Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emen-
datio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae di-
cimus, daer geen salw meer aen te smeren was. IENS. Distinguen-
da mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δέ ἢ ἔλατ-

τον ἔχαιρε συνὸν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὅποσοι ἀνδρες.
h. e. plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis,
devitans solos, quicumque. Quemadmodum hic Lucian. ἔχαιρε
συνὸν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II, 15, ἡδομαι συνὸν τούτῳ. L.
Bos. Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam
abolendo. REITZ.

ead. l. 13. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν)
Benedictus, propter spem obsequii delinquere, ex Obsopoeo, qui
largius, propter spem exhibiti obsequii delinquere. Mirabiles ver-
siones. Intellige supra spem emendationis delinquere. GRON.

ead. l. 14. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης) Conf. Alciph. I,
Ep. 38, p. 180, ibique not. Bergleri. REITZ.

ead. l. 15. Κωμικόν) Eupolis. Vid. fragmentum allatum in
notis ad Nigr. c. 4. SOLAN.

ead. l. 16. Τὴν Πειθὴ τοῖς χείλεσιν &c.) Unitur & Alciph. I,
ep. 38, pag. 178 f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς
ἐκάθισεν ἡ Πειθῶ. Ad quae verba Bergler. haec Luciani alia-
que afferre non est oblitus. REITZ.

Pag. 237. l. 3. Κρειττόνων) Verte ex Diis. KUSTER. Vid. 'A.
μισθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐ μείον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθ.) Delendum censeo il-
lud τοῦ, cum sententiam obscuraret. SOLAN. Non satis haec in-
telligo. Si τοῦ absit, μείον respiciet ad amorem & admiratio-
nem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen
Socratis dicam. Interim verti, ut verba iacent. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε δύων ὄφθη πάποτε) Contrarium docet Xe-
noph. in Memorab. L. I, p. 570, 571, ed. Basil. Sed cum So-
crates de facultatibus exiguis exigua sacra faceret, nihilo se
putabat minus praestare, quam illos, qui de magnis opibus
multas & amplas hostias caederent. REITZ.

ead. l. 9. Ταῖς Ἐλευσινίαις) Scilicet τελεταῖς. GUYET.

ead. l. 10. Ἀναλαβὼν) Forfan ἀναβαλὼν certe Nostro ἀνα-
βολὴ eo sensu frequens. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐδ' ἔγὰρ δεῖσθαι) Minuc. Fel. Octavio. BOURD.

Pag. 238. l. 14. Ἀπὸ Φαβωρίνου) De quo Philostrat. lib. I
Sophistar. COGN. Φαβωρίνος Latine scribendum Favorinus,
(non Phavorinus) ut iam pridem monuit Ienius: est enim Ro-
manum nomen a favor, ut Censorinus, a Censor &c. Olearius
ad Philostr. Vit. Sophist. I, § 8, p. 489. REITZ.

ead. l. 17. Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν) Sic haec ver-
ba bonus Obsopoeus interpretatus est, quasi hoc loco μελῶν
de membris accipiendum esset. Infeliciter certe, ne dicam ri-

dicule. At tu verte, & maxime in illis carmina fracta & minime generosa. PALM.

Pag. 239. l. 4. Ἐγκειμένον δὲ τοῦ σοφιστοῦ) Male interpres, instante vero quodam Sophista. Vertendum, instante vero Sophista, hoc est, Favorino. MENAG.

ead. l. 6. Ὁρχεις ἔφη) Spado fuit Favorinus. MENAG. Quia Eunuchus Phavorinus, (vid. Eύν. N°. 7.) & eius orationes molles, ut supra visum est, plurimi in eam rem ioci iacti sunt & ab aliis. Vid. Philostr. p. 541, & Nostrium Eύν. c. 7. SOLAN.

ead. l. 10. αὐτοῦ) P. L. & ed. l. Reliquae αὐτῶ, nisi quod B. 2. αὐτῶ fecit. SOLAN.

ead. l. 13. αὐτὸς πάγωνα οὐκ ἔχων) Ἀγνεύειας γὰρ τοῦ προσώπου καὶ γυρᾶσκων εἶχεν, inquit de eo Philostratus de vit. Soph. l. I, VIII, 1, p. 489. SOLAN.

ibid. Σιδωνίου) Quis ille Sophista fuerit, nescio; certe apud Philostratum frustra quaesivi. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην) Anglic. ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ. BOURD. Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda esse discimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. SOLAN.

ead. l. 5. Πύθωνος) De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐπαρύφων) Iterum infra § 41. SOLAN.

ead. l. 9. Ὅτι περαινῇ) Legendus Flor. Christian. ad εἰρη. Aristoph. BOURD. Narrantur plures in ea voce ioci apud Diog. Laërt. Mened. p. m. 65 A. & B. & Arcef. 104 F. V. Murer. Var. Lect. XI, 11. SOLAN. Nescio, an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαινῇ est dialecticum, significatque, ut Latinum efficere, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. Vid. Kuhn. ad Diog. Laërt. 7, 45, & quem laudat Sextum Empir. Math. 8, 436. Inde est ἀπέραντος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429, & 10, 96. Sed περαινῇ etiam obscœnum est, ut confici Latinorum. Vid. Diog. Laërt. 2, 127, & 4, 34. GESN.

ead. l. 12. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις) Vertitur, etenim virumne habes? pro & sane virum habes: hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. LA CROZE.

ibid. Ἄνδρα ἔχεις) Dixi ad illud Petron. quaeque virum quae-runt. BOURD.

ead. l. 13. Ἐσθῆτα — ἀνθεινῇ) Innuit hisce Lucianus, solis ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Νῆγρ. c. 8 a me sunt annotata, SOLAN.

Pag. 241. l. 9. Δακτύλιον) De hac dictione alibi. BOURN. Notae Bourdelotianae adscripserat la Croze. Semper alibi. *Voilà bien des alibi forains*. Indicat vir cl. idem, quod Hemsterh. T. I ad Nigrin. ait, Bourdelotio solemne esse tractationem eorum, quae nescit, alio remittere. REITZ.

ead. l. 15. Ὀνώρατον) Latinum nomen esse, certum est; aspirare tamen nolimus, ut scripturam veterem, qualem in libris reperi, repraesentarem. Nisi forte coniectura editoris B. 2. uti malis, qui Ὀνώκρατον fecit. SOLAN. An fuit οὐχ' Ὀνώρατον, Latinum nomen, *Honoratum*? GESN.

ead. l. 16. Ἀρκεσίλαον) Ridet hoc nomine pellem ursinam, quam ille gestabat; nec illa opus est mutatione, quam ed. P. excogitavit. Certe sic iocus peribit, quo ad philosophum celebrem inter Academicos etiam respicitur, de quo Diog. Laërt. IV, pag. 103. SOLAN. Frigida, nisi quid me fugit, ad primam syllabam nominis cum ἄρκτω convenientem allusio. Sed sunt plufcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo, sed Graeci, & ipse Socrates. Certe in Cratylo multa sunt frigidiora etiam. GESN. Ablancurtius, *Arcefilas* vel *Ardefilas*; nam ἄρκτος significat *ursum*. Et sic supra in Alex. vidimus ἀρκεῖος & ἀρκεῖος. Quare si Par. ed. hic Ἀρκεσίλαον pro suo Ἀρκτησίλαον dedisset, non video, cur iocus periisset. Ἀρκεσίλαος apud Diog. Laërt. sine τ compluribus locis scribitur. Persius vero Sat. III, 79, *Arcefilas*. At in nomine ficto quis dixerit, praestetne Ἀρκεῖος — an Ἀρκεῖος —; REITZ.

Pag. 242. l. 3. Μῆτε ἐλπίζοντα, μῆτε δεδιότα) Conf. supra Alex. c. 8. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ κυῖας) Deleo frigidam illam, immo absurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & versionem ipsam postremam foedarat. SOLAN. Haec ante sic male interpuncta legebantur: οὐ κυῖας; — οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ μὴν καὶ φυσ. τ. π. τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον) Tzetzes in Chiliadibus. MENAG. Notavit idem Guyet. REITZ.

ibid. Περὶ τῶν ἀντιπόδων) Ridet itaque eorum sententiam, qui — uti & Εὐχ. cap. 44. Riserunt etiam Patres multi; (vid. Rittersh. p. 45) unde hoc saltem discere licet, cavendum viris bonis, ne dum, quae non intelligunt, vituperant, risum & iocum peritioribus praebeant. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναστήσας) H. e. postquam excitasset, (Physicum illum) non vero *furgens*, ut habebat versio. L. Bos.

Pag. 243. l. 1. Θαυμάζω) In omnibus θαύμαζε legitur; quae

quid absurdius dici potest? Nisi forsan θαυμά γε a prima manu fuerit. SOLAN. Θαυμάζω voluisse legere Solanum, ex eius nota video; licet ipsum contextum non mutaverit: sed quia deinde rectius conicit, etiam θαυμά γε legi posse, ideo vulgatam intactam reliqui. REITZ.

ead. l. 5. Ἡρώδης) Atticus. Huius Herodis Gellius, Spartianus, Pausan. & alii meminere, & Philostr. in Sophist. COGN. Notissimus hic ex Philostrato, Gellio & aliis. SOLAN.

ead. l. 6. Πολυδεύκη) Atqui I. Pollux Onomastici auctor annos vixerat LVIII, teste Philostrato in eius vita p. 593, & Suida. Cumque *epithalamium* Commodi Crispinam ducenti scripsisse tradatur a Suida, post an. Chr. 178 mortuum oportet statuamus. (v. Dio LXXI, p. 814, & Capitol. Marco p. 134 A.) Immo Philostratus ad Commodi ipsius imperium deducit, cum tradit, eum suggestu Athenis ab eo donatum: Soph. p. 593. Verissimum igitur est, quod a doctissimo Philostrati interprete acute observatum esse video, alium Pollucem intelligi, eumque aut servum, aut libertum Herodis, ut vult ad p. 558, aut certe alnum discipulumve, cum inter προφίμους, quos impense amaverat, ibi recenseatur. De luctu eius vide omnino Philostratum in voce Herod. pag. 558, ubi & statuas venantis posuisse ait, quod huc facere existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀχημα — ὡς ἀγαθ.) Locum hunc mire illustrat Philostrati locus p. 558, ubi de hoc ipso Polluce cum Achille & Memnone, quos impense Herodes amaverat, verba faciens, scribit: εἰκόνας γοῦν ἀνέσθαι σφῶν θηρώντων, καὶ τεθνηκότων, καὶ θηρασόντων. τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, οὐκ ἀφανῶς, ἀλλὰ ζῶν ἀραις τοῦ περικόλοιστος, ἢ κινήσοντος. SOLAN.

ibid. Ζεύγυσθαι αὐτῷ) An Πολυδεύκει; GUYET. Cl. Bel. de Ball. legit αὐτῷ adspirare.

ead. l. 8. Δείπνον παρασκευάζοντας) Idem aliis verbis infra § 33, ὡς ζῶντας ἐστὶν. Sed in Act. Apost. X, 10, καὶ ἤθελε γεύσασθαι παρασκευάζοντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν. Ad quae verba Elfn. hoc Luciani aliudque ex Catapl. aliisque affert, qui probet παρασκευάζεσθαι esse parare quid in prandium. REITZ.

ead. l. 14. Ὁ δ' αὐτοῦ) Vorstius τῷ δ' αὐτῷ sed frustra, cum constet Herodi filium unicum fuisse, quem superstitem reliquit. Vid. Philostr. p. 558. De eodem credo A. Gellium loqui XIX, 12. SOLAN.

ibid. Ὑδὸν πενθ.) Philostratus tradit, unicum ei fuisse filium, qui patri superstes fuit, p. 558. Sed idem de Polluce aliisque

duobus ita loquitur, quasi ab eo fuerint adoptati, cum αἰτ; οὓς ἴσα γνησίοις ἐπένησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum existimo. Philostratus autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. SOLAN.

ead. l. 17. Τρεῖς &c.) Vide Iuliani Imp. Epist. XXXVII, ubi similem habes de Dario & Democrito narrationem. SOLAN.

Pag. 244. l. 10. Ἀσκληπιεῖον) V. Ἑρμ. c. 37, & Suid. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπαιδεύτους) Forſan ἀπαιδεύτας. SOLAN.

Pag. 245. l. 1. Ἀγαθοκλέους) Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. cap. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12, & f. Alium medicum Καταπλ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 5. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπ.) Anno Chr. CLXXII Cethegum Consulem invenio. SOLAN.

ead. l. 6. Πρεσβέυσων τῷ πατρὶ) An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπειδὴ τῶν ἐταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Δημόναξ, οὐδὲ μέγα.) Sic legendum. Vulgo ὁ Δημόναξ, male: ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, aiebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet eum esse scelus. IENS.

ead. l. 9. Ὁ Δημόναξ) Sic B. 2. recte. Reliqui libri ὁ, prave. SOLAN.

ibid. Οὐδὲ μέγα) Illud οὐδὲν μέγα vide apud Diog. Laërt. 148 C. *nil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοφ. c. 16, οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem huius petit; quasi diceret, nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. SOLAN.

ead. l. 11. Μετάπεμπτos) Capirolinus in Antonino Pio cap. 10, cuius avaritiam etiam in mercedibus notavit. (vide Casauboni ad eum locum notas.) Hinc est, quod eum hic Demonax cum agmine suo aureum vellus petere ait; ioco duplici: alludit enim etiam ad alium Apollonium, cuius Argonautica nota. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος) Interpr. ut regis esset praeceptor. Pro regis potius repone, Imperatoris. Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appel-

lari, res est nota. Infra pag. 247 recte haec verba transtulit, δ βασιλεὺς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, *Imperator me Romano civitate donavit.* VITRING.

ibid. Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ) Iocus est in voce *Argonautae*. Nam Apollonium & eius discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione exstat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. PALM.

ead. l. 13. Ἀπολλώνιος &c.) Alludit ad alium Apollonium, cuius *Argonautica* hodieque exstant. SOLAN. Dubitat Cresollius Theatro Rhett. 4, 11 extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta, *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67); sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod Apollonii Argonautica nota sunt. GESN.

ead. l. 15. Ἀλλ' ὥς πάντα) Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. Hippocr. de Diaeta 1, 5, 13, Heraclitica ratione, Ἀπόλλυται μὲν οὐδὲν ἀπάντων χρημάτων, οὐδὲ γίνεται, ὅ, τι μὴ καὶ πρόσθεν ἦν. Συμμισγόμενα δὲ καὶ διακρινόμενα ἀλλοιοῦνται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 17. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη) Ῥηγίλλαν καὶ Π. MARCIL. Recte vidit Marcilius, in his verbis, οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Salmasius. GRAEV. De Herode & Rhegilla uxore fuse Salmasius ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex Philostrato observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in Torquato & Attico Coss. pag. 90. Duas filias amisit ex IV liberis (Inscr.) Apud Philostr. p. 558 leguntur tantum tres. Praegnantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, coniicit Salmas. pag. 96. Vid. Salmas. ad Spartian. p. 77, Sponii Miscell. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX obiisse constat. Vid. Io. Mass. Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo Philostratus in vita eius p. m. 551. Ipse Herodes se ὑπερπερθεῖσαι ἀποθανοῦσαν, ait *ibid.* 556;

Lucian. Vol. V.

M m

& paulo post, παρὴν αὐτῷ ποτήριος διατιθεμένη τὸ πένθος. Inscriptiones has Herodis iterum prodidisse audio Londini an. 1722 cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque editoris Maitairii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. SOLAN.

Pag. 246. l. 1. Πολυδύκη) Vide supra ad c. 24. SOLAN.

ibid. Ἔστιν &c.) Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Μακρ. c. 21, Thucyd. III, p. 58, 2, V, c. 11, VII. c. 11, Plut. in Timol. 464, 2, & Plat. 353, 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vide Potter. 164, 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 3. Προῖρήσεως) Ergo integra ea non est, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

ead. l. 5. Εὐμόλπου) Dico alibi. BOURD. Insignis ea de re est Euripidis locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Barnesio aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. SOLAN.

ead. l. 11. Συνεβούλευσεν ἀσκήσιν, καὶ γυμνάζεσθαι) Benedictus, suavit, ut exercitationi incumberet. Obsopoeus, ut frequentis exercitio incumberet. At quis negare audet, saepius id ab illo factum? Sed praeclarus lusus est in Graecis, quae non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuaris & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide, ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήματα λιπαρῶς ἐναβλήσας, ἐπειδὴν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. GRON.

ead. l. 14. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν) Scribendum εἰδὼν quod sequiores depravarunt, cum primae edd. recte habeant. IENS.

Pag. 247. l. 3. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην) Vid. supra Ὀρχ. cap. 8. SOLAN.

ibid. Πρὸς πάτταλον) Idem voluit Theophrastus, si eius quidem foetus est, cap. Π. ὁψιμαθίας, pag. 7 B. cum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδρίαντα παίζειν. SOLAN.

ead. l. 9. Στήσον — τὴν σποδὸν) In ed. Blancard. Th. Magistri τὸν σποδὸν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Luciani affert, ac verbum id recte exponit ζυγιστάτῳ. Et hoc sensu ap. LXX persaepe, ut Eisd. VIII, 25, καὶ ἵστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2 Reg. XIV, 26,

καὶ κειρόμενος αὐτὴν ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δια-
κοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ἐν ζυγῷ vel σταθμῷ, ut
Iob. XXXI, 6, Esai. XLVI, 6 &c. REITZ.

Pag. 248. l. 4. Πρόβατον) Sorades ap. Stobaeum idem dixit.
Εἰ καὶ βασιλεὺς πέφικας, ὥς θνητὸς ἀκουσον. Ἄν μακρὰ πτύης,
φλεγματίῳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ περισσῶ. Ἄν εὐϊματῆς, ταῦτα
πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν. Vid. Gronii Flor. p. 115. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἐμελλον) Non ine-
pte ad sensum transtulit d'Ablancourt, *il ne s'agit pas*, dit-il,
de mourir pour sa patrie. Quasi diceret: nam, si id ageretur, fa-
tis patientem ac fortem me praeuisssem, nunc nolo esse male
fortis. REITZ.

ead. l. 9. Ἀδμήτῳ) Frustra hominem usque adeo obscurum
quaesieris. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν) Quod referre non fue-
rit deterius. Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas,
quod referre ab re non fuerit alienum. Sic Lucian. noster in Dipfad.
c. 6. Et Aristoph. Equit. p. 290. VITRING.

ead. l. 16. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, εἶα τοῖς γέρου-
σιν ἐπεικῶς γίγνεται) Benedictus, cum vidisset quispiam eum
cruribus innixum, prout accidere solet senibus. Quod tantum ab-
est, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines
quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν.
Longe melior Obfopoeus, cum vidisset quispiam crura eius tarda
& turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt. Poterant ista epi-
theta secure omitti, cum ex seqq. videantur intelligi nescio
qui livores. GRON.

Pag. 249. l. 3. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δούλον) Uterque inter-
pres, *servo tuo similem te*. Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον
σαυτὸν τῷ δούλῳ; Sed facetissime alludit ad διαμαστιγῶσιν
Lacedaemoniam, de qua tum plurimi alii, tum I. Meursius in
Graecia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. Per
quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab
domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac domi-
nis. GRON. Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere
solemne habebant, (vid. Ἰκαρ. c. 16) tum quod servile inge-
nium in servum faeviendo prodebat. SOLAN. Verrebatur, *de-
fine servo tuo similem te ostendere*. Sed frater G. O. Reitz. bene
animadvertit, vertendum, *servum tui similem*. REITZ.

ead. l. 4. Δανάης δέ τις πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης,
Κρίθῃτι, ἔφη, οὐ γὰρ εἴ Δανάη ἢ Ἀκρίσιου θυγάτηρ) Iocus fane
frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρίσιος ἀνευ κρίσεως. Nisi

fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clausa, ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut, Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Iuppiter te rapiat. MARCIL.

ibid. Κρίθῃτι) Vid. Suid. v. ἀκρίστια, & Δανάη. SOLAN.

ead. l. 7. Τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγόντα) Melius, τρίβωνα μὲν καὶ πύραν ἔχοντα, ἐπὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγόντα &c. nempe Κυνικόν. MARCIL. Haec, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculae emendatione patebit facetus fatis iocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Iocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans, se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectae imitatore, a Demonaeste irrisus est & subannatus. *Immo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερίδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innixus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Atheniensis celeberrimus: forte fuit etiam philosophus eius nominis, de quo tamen nihil legi. PALMER. Ego omnino pro ἀντὶ legendum censeo ἀνευ, quam emendationem confirmabit Scholium. SOLAN.

ead. l. 8. Ὑπέρογκον κεκραγόντα) Eam sententiam esse huius loci, quam in versione dedi, certus sum: hoc est, ὑπερον, pistillum pro clava habuit hic Cyniscus. Τρίπηχυ fuisse nonnunquam, h. e. trium cubitorum, hoc instrumentum, docet Hesiodus Ἔργ. f. 423, ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὑπερον cum suo ὄλμῳ recte expresserit: quam alioquin machinationem in hodierno civium suorum Hungarorum usu esse, docuit me Collega optimus I. A. Segnerus. Nempe ὑπερον simplex lignum est, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς vestis, κόρηθρον scopae, sic ὑπερον, pistillus, simplicia ligna sunt magica arte animata apud Nostrium in Philopseude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἐρμηνείας S. 119, κοσμούμενον ὑπερον, simplex sine dubio lignum, non machinam illam compositam, intellexit. Quare pistillum sine dubio gestavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὑπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, haustum devoratumque sit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὑπερον, ὑπέρογκον κεκραγόντα, &c. ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὑπερον, κεκραγόντα κ. τ. λ. Qui characterem quasi dictorum De-

monactis nostri, & monetam norit; qui cogitarit, necessario desiderari aliquid, quod pro baculo, seu clava usurparit Cyniscus; qui Hyperidis nomen cum ὑπέρω comparaverit: ille nobiscum, puto, sentiet. GESN.

cad. l. 11. Ὑπερίδου) Huius nominis Rhetorem fuisse notum, de quo Plut. in X Rhet. 456, non me latet. Sed quid is ad rem praesentem, aut quem alium intelligat, non satis assequor. Scholiasta restitutus indicat, sine baculo fuisse, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magistrum assignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero si ex historia pateat, optimum efficiet Demonactis iocum. SOLAN.

cad. l. 13. Παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας) Est in eam rem locus Philostrati luculentissimus in Imag. II, p. 818: οἱ παγκρατιάζοντες, ὧ παῖ, κεῖν-δυνευμένη προσχρῶνται τῇ πάλῃ· δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασµῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιόντι. καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ σφυρῶν προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρεβλοῦσι, προσόντος τοῦ παίειν καὶ ἐνάλεσθαι ταυτὶ γὰρ τοῦ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Αὐτὸν) Conf. Schol. p. seq. ad verb. δρᾶ-πακισθῆναι, ubi ταῦτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum, quia Grammatici aiunt, αὐτὸν pro αὐτὸ Attice nunquam dici. Sed cum iidem etiam scribant, τοῦτον pro τοῦτο nunquam dici, ac Maittaire de Dialect. p. 37 tamen ex Pausan. p. 281 afferat τοῦτον πέλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum cum unum exemplum in re eiusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. REITZ. Iam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποσκώπτει sana credo, & αὐτὸν masculinum ad Lacedaemonium in textu Luciani nominatum respicere: licet enim minus obvium ἀποσκώπτειν τινὰ pro εἰς τινὰ, tamen Scholiastae stilo hoc dandum, & propemodum sic Herodian. VIII, 8, 13, παίοντές τε καὶ ἀποσκώπτοντες τοὺς βασιλέας. Sed propter additum παίοντες id non satis esset ad usum probandum. IDEM in Addend. & Corrig.

Pag. 250. l. 2. Πιττουμένων τὰ σκέλη) Vid. id supra exposi- tum, in de Merced. Cond. c. 33. REITZ.

cad. l. 12. Δρῶπακισθῆναι) Dixi ad illud Petronii *Salaman- dra supercilia tua exussit*. BOURD.

ead. l. 13. Στρατοπέδων καὶ ἔθους τοῦ μεγίστου) Palam nungatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit aemulatione Obsopoei, qui *castra & magnum exercitum*. Nam verti debebat, *legionum & maximae provinciae*. Pessima autem est in Graecis distinctio. GRON.

ead. l. 14. Ἐκ βασιλείας) Pro ὑπὸ βασιλ. Conf. Eunuch. c. 3, ubi alia exempla dedimus. REITZ.

ead. l. 15. Ἀδρυγῆτος) Lege ἀδρυγῆτος. SOLAN.

Pag. 251. l. 5. Χαλκῇ) Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tr. cap. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. SOLAN.

ibid. Τὸν Κυναίγειρον) Cuius historia notissima ex Herodot. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. BOURD.

ibid. Καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδ' ἐνέστιν, ἔφη, ἀναίσχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ) Hic quoque interpres hallucinatus, cum sic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidisset diu in pergulis versantem, claudio Peripatetico*, inquit, *nihil est imprudentius*. Περιπατοὶ non sunt pergulae, sed ambulationes. Ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, est *ambulare, ambulationibus vacare*. GRAEV. Supra § 46, καὶ μὲν τοι καὶ § 56 rursus καὶ μὴν καὶ mox c. 54, 56, & supra c. 22. Item Eun. c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ Lexiph. c. 3, Alex. c. 24 & 28, atque alibi persaepe, ut ex Indice apparebit; si fratri Carolo operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde Ael. V. H. III, 1 f. REITZ.

ead. l. 13. Δὲς μοι μίαν τῶν σ. συγγραμμάτων) Coelebs enim & Démonaeste natu grandior Epistetus, quippe qui sub Tiro iam Vespasiano cum reliquis philosophis Roma exulare iussus est, an. Chr. LXXXIII. A. Gell. XV, 11. Vide tamen Suidam, qui eum ad M. Aurelii usque tempora deducit, & quae ibi a L. Kustero ex proprio & Gatakeri penu depromta sunt. Ego quid existimem, ad titulum huius opusculi iam noravi, factum hoc scilicet circa an. a Chr. nato CXXV, vel CXXX. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρμῖνον) De hoc nihil invenio. SOLAN.

Pag. 252. l. 1. Διὰ στόματος καὶ) Sic ed. Fl. quem verborum ordinem reliquae edd. perturbatum sic exhibent, καὶ δ. στ. SOLAN.

ead. l. 6. Ψηφίσασθε) Ψηφίσαισθε. GUYET.

ibid. Ἐλέου τὸν βωμόν) Vide, quae supra ad Τιμ. c. 25 annotata sunt. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν τῶν νόμων) Videtur scripsisse τινὰ, non τὸν,

nisi forte nomen exciderit, cuius hae sint reliquiae. SOLAN.

Pag. 253. l. 1. Κάθ'αυ') Homer. Il. 1, 320. SOLAN.

ead. l. 6. Ὀλίγου δέοντα τῶν ἐκατὸν) Miror itaque, in Catalogo Μακροβίαν nomen eius non comparere inter philosophos; nisi forte ultra illud scriptum vitam produxerit, quod ego verum esse puto. Sed quae ea de re dicenda sunt, eo melius differuntur. (Vid. Μακρ. c. 18.) SOLAN.

ead. l. 13. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν) Narrat, Demonactem senio confectum in quamcunque domum incidisset, in illa coenasse & dormivisse, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγούμενων τὸ πρᾶγμα, incolis pro Dei quadam praesentia habentibus hoc factum. Quasi Deus quidam apud eos divertisset. Obscure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, Dei exortum interpretantur. Ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, sunt Dei apparitiones, ut dudum docti monuerunt. V. imprimis Casaub. in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. GRAEV.

Pag. 254. l. 8. Ἐναγώνιον τῶν κηρ. πίδα) (Vid. Pollucem IV, 91, & ibi interpr. L. Kust.) Praeconum ἄγων additus reliquis Ol. XCVI. Loyd. ex Afr. ἀναγρ. — Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant ludos, & , mutatis pauculis, claudabant. Initialis imitationem exhibet Iulianus in Caes. p. ed. Cunaei 209, Par. vero ed. 25; ubi & Cantocleri notas vide 336 & 305. Hoc autem apud Lucianum finale est; nisi unum fuisse malis, cuius primam vocem ἀρχεῖ vel λήγει, prout inchoabant claudabantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo sibi iam iam morituro adaptaret. Galenus etiam eius carminis meminit Epidem. VI, teste Constantino Lexicographo. De voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso praeconum adi notam Palmerii ad Περ. c. 32. SOLAN. Expressit hoc carmen ludorum integrum Iulianus in Caesaribus, quae occasio fuit Spanhemio illius, huiusque ipsius loci adeo declarandi ad Iulian. p. 154 b. & 394 Gall. itemque ad Aristoph. Plut. 255. Add. Kust. ad eiusdem Aristoph. Ran. 1358. De illa vero ποδὸς, pedis appellatione vid. Pollux IV, 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. GESN.

ead. l. 9. Λήγει μὲν ἄγων τῶν καλλίστων ἄλλων ταμίης) Uterque interpres, iam finis est pulcherrimorum munerum certaminis. At manifeste apparet, imperfectam esse sententiam, & dumtaxat postrema in Graecis vox negligitur iniuste. Et cur non potuerunt reddere, iam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator, vel iudex & arbiter? GRON. Ex Iuliani Saturnali-

bus hic adscripserat la Croze sequentia : (unde vides ὁ ante τῶν inferendum)

* Ἀρχεῖ μὲν ἀγῶν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	* Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
* Ὅ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	* Ἰσταθε κρίσιν.
* Ἀθλῶν ταμίαις.	* Ἐθνεα πολλὰ	Οἱ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλοῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίστης
Μηκέτι μέλλειν.	Δάϊον ἔγχεος	Θέμενοι βιωτῆς.
* Ἀλλ' ἀκούοντες	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὓς τ' ἀντὶ βίου
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔρξαν
Κήρυκα βοᾶν	Πινυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρυστὰ φίλους

Τίμηαρ βίβλου. — cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Ad Pollucem L. IV, c. 12, & notas p. 401. REITZ.

ibid. Τῶν καλλίστων) An glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. GUYET. Immo non placet haec tolli, propter ea, quae la Croze modo ex Iuliano adduxit. Esse autem praeconum carmen, Solanus in marg. notarat, iusseratque conferri infr. Peregr. c. 32. REITZ.

ead. l. 12. * Ὀλίγον) Vid. Christ. Simon. Lithum Misenum in notis ad vit. Ignatii Loiolae, lib. V, c. 3, p. 173. LA CROZE.

ead. l. 15. * Ὀρνέοις) Apophth. Leopard. exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se proici iussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. Diog. Laërt. VI, p. 156 F. quod fusius etiam a Cicerone narratur Tusc. I, 43. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Αὐτὸν δημοσίᾳ) Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes, cum luctu publico extulerunt: ut Lyfias Rhetor in Epitaphio, ἡ πόλις αὐτοῦς καὶ ἐπένησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, publice, sive funere publico, sive publico luctu. De luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisfdatum a Mar- tial. & Pers. BOURD.

ead. l. 4. Τὸν δῶκον τὸν λίθινον) Bona fide, potuistine nasum hic continere, Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τῆς εὐμαρίης εἴνακα Helenam suam paulo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. GESN.

IN AMORES.

Pag. 256. l. 1. ΕΡΩΤΕΣ) Non esse Luciani, sed alicuius, qui Lucianum supervixerit, iam monui praefatione ad lectorem. Videtur esse Aristaneneti. Incertus interpretes lectorem curiosum saepissime decipit. BOURD. Hic Dialogus Luciani non

videtur: ἐπέχω tamen. GUYET. Stilus huius libelli a Luciano valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit, Lucianum non esse eius auctorem. KUSTER. Lucianus sit hic foetus, necne, ambigo. Certe, si Luciani opus sit, iuvenile est; priusque scriptum, quam facilem, quem in eo miramur, & versatilem stilum consecutus esset. Ne dicam iam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpam non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit maiorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. SOLAN.

ead. l. 2. ΑΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.) Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Hemsterh. in Dial. Contemplant. ubi Parisina habet ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur: in hisce enim est licentia. REITZ.

ead. l. 3. Παιδιάς) In W. Fl. & l. παιδείας, prave. Sed melius P. & edd. SOLAN. Solan. ex Iuntinae lectione παιδείας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιάς legi, ut mox c. 5 & 7 recte scribitur. REITZ.

ibid. Θεδύμωστε) Larva sit, an verum nomen, parvi refert. SOLAN.

ead. l. 10. Λόγων) Angl. διηγημάτων. BOURD.

Pag. 257. l. 1. Ἀριστείδης) Milefiacorum is auctor, de quo Plut. in Crasso p. m. 411, & Arrian. ad Epiφt. 433 B. meminit & Ovidius Trist. II, 413. V. Angel. Polit. Misc. 16. Scripserat etiam historiam; Plut. 544, 2; 545, 1; 546, 1, 2; 557 f. SOLAN. Si Ἀριστείδου legeretur, cuius Milefia, s. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία, apud Rustium illum in Crassi exercitu Parthico inventa, ex Plutarcho p. m. 1029 seq. (vid. Politian. Miscell. c. 16) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. GESN.

ibid. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις) Interpres Apuleii ad Milefias. BOURD. In marg. A. 1 W. adscriptum erat: vid. Politian. c. 16 Miscell. REITZ.

ead. l. 2. Πλατὺς εὐρέθη σκοπὸς) Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρέθης, vertique adeo, *inventus es*: quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. GESN.

ead. l. 4. Εἰ περιττά με) Interpositio, *εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας*: sed rescribe, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. MARCIL. Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur, *si abunde mihi dicere videris*, cum nec in Graecis sit *μοι* vel *ἐμοί*, nec locutionis huiusmodi sententia locum habere hic possit. Nihilo pluris aestimanda immutatio Marcilii, *εἰ μὴ περιττά λέγειν ἔοικας*. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit, ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per maiestatem Veneris. Sensus Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, inutilia, *me dicere existimas*. Ut de Mercede conductis, *ἢν τις αὐτῶν ἀφῆλθ' αὐτοῦ, ἀτεχνοὶ αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοὶ εἰσιν*. Et rursus ibidem, *κἂν ἐν τι τούτων ἡδέας ἂν γένοιτο, ὥς μὴ ἀπὸ βλητος καὶ περιττος εἴη*. GRON.

ead. l. 7. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν) Iulian. Imperator Caesar. BOURD.

ead. l. 10. Προσῆσθαι) Confer supra Dial. Mort. XXIII, § 3, & not. REITZ.

ead. l. 11. Θαλάττης κύματα) Ut in Catull. BOURD.

ead. l. 16. Ἀντίπαιδος ἡλικίας) Sic Somn. § 16 f. *ἀντίπαις* ἔτι ὄν, modo pueritiam egressus, ut Iensius observat in Lectt. Lucian. pag. 89, Lexicographos increpans errantes, cum *ἀντίπαιδα* exponunt puberem, dum intelligendus sit *etiamnum puer*. Exempla appositionis eiusmodi substantivorum, ut *ἀντίπαις ἡλικία*, *τέχνη βάναντος*, *στρατιώτης βίος*, *ἄρῃν πόδος*, vid. ap. eund. Iens. ibid. Etsi eorum nonnulla, quae affert, revera sunt adiectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo pueritiam ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio *ἀντί* ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat: quare Hemsterh. in Somn. l. c. *ἀντίπαις* optime reddidit, *pueritiam tantum quod egressus*. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Κάρινα) Unde habeat nescio. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις) Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemdem novis uratur amoribus, assiduusque nunc huius, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. *Καὶ συνεχῆς*, inquit, *ἀπορεῖν ἐπέρχεταιί μοι, τίς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος* οὐ γὰρ Ἠλιάδης ἐγώ τις. Quod ait, se non esse Heliaden, id Scholiastes de Pasiphaë exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsā. Verba eius sunt, *Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπα*

Ἡλίου οὖσα ἐκ μήνηςδος Ἀφροδίτης ταύρου ἡράσθη. Videri possit hic vehementer dissentire Graeculus noster ab Apollodoro, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, taurum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, taurum Neptuno immolasset, ὀργιασθεῖς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε Πασιφάνη δ' ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασαν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore eius capi, fecit.* Sed quod Apollodorus narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; cum iam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset, ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium (concubitus cum Marte) Venus ad progeniem eius semper fuit inimica.* Sic Hyginus Fab. CXLVIII. Servius quoque ad Eclog. Virgilii VI ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI Aeneid. v. 14, ubi, *Venus vehementer dolens, inquit; stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Ceterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën, sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circeen, quas iridem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis iuxta & infelicitissimis amoribus corripuisse. IENS. At cum Luciani Scholiaste facit Seneca in Hippol. v. 124: *Stirpem perosa Solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque: probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* ORTW.

ead. l. 9. Λημνιάδων ἔρις) Leg. Λ—*τις*. Vide 'Ετ. Δ. XIII, Herodot. Polyhymn. f. & Schol. Euripid. Hec. 886. SOLAN. Non improbarem Solani coniecturam *τις* pro *ἔρις* legentis, nisi iam proxime bis praecessisset *τις*. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praferrem, ex cuius compendio scripturae *ἔρις* nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ *τις*. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur *ἔρις* legatur, & versio Gesneri quoque ad id sit accommodata. REITZ.

ead. l. 15. Τὸ καλὸν) Pro καλῶς. Sic Alciphr. I, Ep. 36, p. 260, ἐγὼ δὲ ἀν μὴ *τις* ὁ δίδους ἡ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi Bergl. hoc Luciani aliaque similia affert. REITZ.

Pag. 259. l. 1. Καθαρίων) Sic infra Ἀποφρ. c. 21 f. Et Κρονο-σολ. c. 14. SOLAN.

ead. l. 5. Ἄλας) Sic Coll. & edd. ἄλας vero M. & V. utraque. SOLAN.

ead. l. 6. Λιπαραι παλαῖστραι) Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραι παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαίδρα μὲν ἐσθῆς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένην. Vertit interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa*. Mallem pro *delicate* hic per *luxum*, sive *prae luxu*. Sed. Ez. Spanhemius in commentario ad Callimach. p. 15 pro τρυφὴν mallet hoc loco legere παρυφήν ut vestis *μεχρι ποδῶν τὴν παρυφήν καθειμένην*, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa*. A qua fententia, quam vir dignitate & eruditione excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. IENS.

ead. l. 7. Ἐσθῆς μέχρι ποδῶν) Quales Medorum fluxorum five laxorum vestes. Sic ποδῆρης χιτῶν, Aristaen. Ep. 15, l. 1. Leg. Xenoph. 8 Paediae. Diod. Sic. libr. 2 omnes. BOURD.

ibid. Τρυφὴν) Ante Spanhemium iam coniecerat Casaub. ad Athen. 839, 25, legendum esse παρυφήν. Vide tamen Euripid. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant O. & M. Sen. II, quod *laxior usque in pedes tunica demittitur, tuum est*. Casaub. ad Theophr. 239. SOLAN. Παρυφήν elegans, & dignum vel Luciano, vel Spanhemio esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam sophisticum auctor affectet. GESN.

ead. l. 8. Διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης) Athen. XII, 526 A. διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. SOLAN. Spanh. ad Callim. p. 364 verbum διακριδὸν ex Luciano exponens ait: *Usus eadem voce pro distincte, aut sigillatim, Apollonius L, IV, v. 721, de Circe, Iasonem ac Medeam de singulis, quae iis contigerant, studiosè inquirente, seu ἑκάστα, ut ab eodem dicitur, διεπιρομένη, ac inter alia ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξέρευνεν, navigationemque distincte inquirat. Lucianus vero Amor. p. 1021 ed. Salm. διακριδὸν δ' ἡσκημένους κόμης, eximie autem composita coma. Nempe iuxta Scholiorum ad hunc locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχήν μεγάλως, & quomodo proinde praecipue aut maxime verti hic ab interprete debuit, non seorsim. De Parisinae interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit, *eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte Spanh. ait, διακριδὸν significare *eximie*. Sic enim & Homer. II. M, 103, Οἱ γὰρ οἱ εἰσαντο διακριδὸν εἶναι ἀριστοι — *eximie fortissimi ceterorum*. Et sic iterum II. O, 108. Verum in eo ipso significatio *distincti*, vel *discriminis*, non excluditur: veluti enim τῶν ἄλλων — διαφέρων eadem ratione signif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita δια-*

κριδὸν *eximie*, etiam respicit ad differentiam aliorum minus fortium. At cum de coma fermo est, quid obstat, cur non proprie accipiamus pro studiosa discriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri solita? Vid. Ovid. Art. III, 137, & not. Burmanni ad Art. II, 303. Nam etsi *discrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat simplicem pectendi munditiam; tamen hic nihil prohibet studiosam ornandorum capillorum curam intelligi, cum ἡσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertasne *eleganter*, *eximie*, an *discriminatim*: interim posterius ad Graeca magis hic est accommodum. REITZ.

ibid. Ἡσκημένης κόμης) Conf. supra de Salt. c. 27. REITZ.

ead. l. 13. Παρ' Ἡσιόδῳ) Recentet Suidas inter Hesiodi opera γυναικῶν κατάλογος ἐν βιβλίοις 4, quo respicit hic Noster. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Qui inscribatur ἡσίοι. De quo viri cl. Dan. Heinsius & I. Meursius ad Hesiod. Tangit ipse Lucianus disert. cum Hesiod. Sic in Lapith. Ἡ οἷν πόν' ἀρ' ἦγς. BOURD.

ead. l. 14. Τῶν ὁμμάτων αἰ βολαί) Sic infr. cap. 15. Aristaeon. Epist. 1. BOURD.

ibid. Τακερῶς ἀνυγραίνοντο) Alciph. I, Ep. 28, τακερῶς βλέπεις βλέμμα, ubi Bergl. plura de molli illo adspectu, licet illud βλέμμα suspectum habeat, & eiici velit. Conf. mox cap. 14 f. REITZ.

ead. l. 15. Λυκάμβου θυγατρί) Neobulen designat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1 & 2. SOLAN.

Pag. 260. l. 5. Βουφάγος) Sunt, qui Herculem bis integrum devorasse bovem scribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Dryopas Theodamantis bovem. Callim. Hymn. eis Ἀρτεμ. fabulatur, Herculem iam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis esse: — οὐ γὰρ Πάυσας ἀδηφάγῃς, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνῃ τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι. Tanta erat ingluvie, quanta, cum scinderet arvom, Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti. Exinde mansit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουβοῖνα imoletur, cum multa dirarum imprecatione. Philostr. Virg. L. 2. Laetant. L. I, cap. 21. COGN. Philostrat. tabul. Theodam. BOURD. Carnivorum fuisse Herculem, tradunt & alii. Vid. Aelian. V. H. I, 24, unde & παμφάγος Orpheo in hymno aiunt dictum. Βουβοῖνς etiam vulgo, quia semel integrum Theodamantis comederit bovem. Lil. Gyrard. 282 f. Vid. Aspollod. p. 53 B. 60 AB. SOLAN.

ead. l. 6. Ταῖς ἀκάπνοις) Legend. Athen. lib. 1. BOURD,

Pag. 261. l. 4. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου) Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν — ἀλλ' οὐ παλαιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concedetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ; Sic certe interpretatus sum. GESN.

ibid. Ἐγὼ γοῦν — οὐ παλαιᾶς) Locus integer non videtur. GUYET. Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui coniicio, illa λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. REITZ.

ead. l. 5. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡ ψάμην, εἰδὼς ὅτι λῖαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς) Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse*. Et quis recte iudicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo, εἰδὼς ὅτι λῖαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit, *nuper adeo eius rei periculum facere coepi, sat scio, nimium & non olim*: quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae sic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quam optime, & non ab antiquo*. GRON. Theod. Marcil. quoque hic aliquid corrigere voluit: sed cum plane eadem verba repetat, quae iam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui: τῆς enim sine accentu scriptum in eius correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. REITZ.

ibid. Ὅτι λῖαν) Vorst. οὐ λῖαν ἐκ παλαιᾶς. In M. nihil subsidii. SOLAN.

ead. l. 6. Ἄλλ' οὐ) Num ἄλλου pro ἀλλ' οὐ legendo sanari possit hic locus, me visurum promisi ad pag. 275, l. 5. Sed nil hoc iuvat. Nam aliquid excidisse credo, & despero de sanatione. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 7. Συντόνως) In O. W. Fl. & I. συντόνως. Reliquae edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. V. c. 29. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸν μὲν &c.) Homer. Od. K, 84. SOLAN.

Pag. 262. l. 6. Ἐπαναστὰς) W. recte. In rel. ἀπ. SOLAN.

ead. l. 8. Δέγμενος Αἰακίδην) Hom. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 12. Διηρότων) Vox διηρότων nihili est: si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex Aldina ed. hoc vitium propagatum, cum in Flor. recte legatur διηρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam διηροτα, quod notum. IENS.

ead. l. 13. Διβυρροί) De his navigioliis Renat. Veget. c. 33, lib. 4. Appian. in Illyric. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 5. ἴσχυντο) Legendum videtur ἴσχυοντο; hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus Suidas, qui habet ἡσκηντο, quod vertit *instruclae erant* Aemilius Portus. CLER. Cūr Suidas emendandus sit, nullus video: ἡσκηντο enim recte se habet, & recte vertitur, *instruclae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in de Salt. & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiaften ex Suida emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἡσκηντο quoque in C. reperiri testetur Solanus, quem miror, qui Clerici animadversionem sic abire sit passus. REITZ.

Pag. 263. l. 2. Στρατιάς) Sic omnes. Ego malletem στρατείας. SOLAN.

ibid. ἄστος) Athenas intelligere, cum ἄστν audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphylum finum aliaque nominat, (c. 7) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. Quid ergo? SOLAN.

ead. l. 9. ἑκύμαινον) Angl. ἐποίμαινον. BOURD.

ibid. Μεσοκοίλων) Hic deest τὸ ἄραντες participium, auf quid simile. GUYET.

ibid. Ἀπάραντες) In impr. & Schol. ἀκάρῃ. In M. ἀκαρ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. Vorstius coniecerat ἀράντες. SOLAN. Arripui lectionem ab Solano commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota Solani tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in l. ἀπαράντες adscripserat. Recte autem Guyetus divinarat deesse participium. REITZ.

ead. l. 10. Προσσετείλαμεν) Malim προσεστείλαμεν. GUYET. Προσσετείλαμεν Vorstius & L. Kusterus emendare iubent, quibus obsequor. In M. & impressis προσετείλαμεν. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτῷ) Corrige αὐτό. GUYET. (Quod scilicet feci, etiam ante, quam Guyeti emendationem videre contigit. REITZ.) Αὐτό recte, uti coniecerat L. Kuster. Cod. L. V. 2. & B. 2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. SOLAN.

Pag. 264. l. 2. Εὐτυχίς) Quam felicitatem hic intelligat; nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in huius auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, exspectato. SOLAN. Nempe respicit ad foedus illud Atheniensium & sociorum cum Persis, de quo Diod. Sic. 2, 4, p. 193 B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν)

πλεῖν ἐν τῷ Φασηλίδῳ καὶ Κυανέῳ. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subiectae Phaselidi. Unde Plutarchus in Cimone de hac re p. 890. H. Steph. p. 124. Brya. ἐν δὲ Κυανέῳ, αἶτ, καὶ Χελιδονίων μακρὰ νηὶ καὶ χαλκεμβόλῳ μὴ πλέειν. Quorsum illud οὐκ ἀνοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in Navigio, non procul ab initio narrantur. GESN.

ead. l. 6. Ἠλιάδος — Ῥόδου) Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. Spanh. 321, & Nostrium Z. Tr. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐμπιπλάμενος) Ex W. ἐμπιπλάμενος correxerat Solan. idque & ego assumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24 sine μ scribitur, nec dubito, quin & alibi, nondum vulgatam immuto. Vide, quae ibi noto. REITZ.

ead. l. 15. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσεῖρήσαν ὀλίγου διάφοροι) Sic edit Benedictus secutus Bourdelotium, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenerunt*, idque exemplo ed. Bas. quae hanc interpretationem prior exhibet, cum in Graecis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσεῖρήσαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utrique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversis*, vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum decompositum est in scriptis, non est cur contemnatur. GRON.

ibid. Διαφόρου) Sic levi mutatione locum restituiamus. Quid enim erat, quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι; Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituiamus, voce utitur in Ἑρμ. c. 81: utitur & Theophrastus in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου ὑπὲρ τὸν καιρὸν, p. 32. Vid. Casaubon. not. p. 229. Diog. Laërt. p. 140 B. C. SOLAN. Ὀλίγου διάφοροι) Sententiam huius loci affecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου διαφόρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium, pecunia*. Ἡ μικρολογία ap. Theophrastum Char. 10, ἐστὶ φειδωλία τοῦ διαφόρου, vel ut est in Ms. τῶν διαφόρων. Ostendit Casaubonus ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione huius significationis peccatum sit. Noster in Hermot. c. 81, μὴδέπω ἐκτετίκαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οἱ in οὐ legere liceat ὀλίγου διαφόρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *par-*

vo venales; parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit quod interest, potest fieri, ut dixerint Graeci ἀλτῆρου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, parva mercede hoc facit. Sed nondum usum quidquam asseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel περιηγητὰς φράστορας ἐγχαρίων appellavit Aeschylus Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate mystagogos vocabant, qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere. Cic. Verr. 4, 59. Monstrator talis est Lucano IX, 979. Quae loca iam laudata sunt Spanhemio diff. I, pag. 6. Antiquarios hodie Romae dici, notum est. GESN.

Pag. 265. l. 10. Προηγούμενος γὰρ πολιτικῶν λόγων προῖστατο) Basileenses vertunt, nam se velut ducem atque antesignantem in civilibus orationibus gerebat; ut & Bourdelorius, nisi quod antesignanum. Benedictus, nam se veluti ducem in civilibus orationibus gerebat. Nec veluti in Graecis est, nec προηγούμενος. In Latinis apparet, quod pater interpretabatur in primis. Sensus est, nam praecipue his civilibus, h. e. non doctissimis & elaboratissimis, orationibus praeerat. GRON.

Pag. 266. l. 5. Ἐμὲ) Sic L. melius quam ἐμοί, quod in reliquis est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐγείρηται) Veteres edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ πρότερος) Optima haec scriptura. Quam autem obtrudit Vossius ὁ πρότερος, (quamquam exstet etiam in M. a recentiore manu reposta) minus concinna videtur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὑπογραφόντος αὐτοῦς) Pro hac scriptura in W. est ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in Fl. & I. In P. vero & reliquis ὑπογραφέντος αὐτοῖς. Αὐτοῦς tamen Excerpta Perizonii notant reperiri in P. cum in Fl. sit αὐτοῖς, noteturque ut diversa scriptura. SOLAN. Frater Carolus Conradus coniicit, Lucianum scripsisse ὑπογναφέντος. Laudo coniecturam. REITZ.

ead. l. 16. Χωρίων κηδεύοντες) Contra praeceptum Columellae I, 8, 1, Ne villicum ex eo genere servorum, qui corpore placuerunt, instituamus: & Palladii I, 6, 18, Agri praesulem non ex dilectis tenere servulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpaе praesentis expectat. GESN.

Pag. 267. l. 3. Ἀκαρῆ) Vide, si lubet, Scholium. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐπηγύμην) Male antea legebatur ἐπεγύμην. Emen-
daram ante, quam Codicis W. lectiones vidissem, in quo etiam recte ἐπηγύ.

SOLAN. Legendum sine dubitatione ἐπηγύ.

Lucian. Vol. V.

N n

μην, *mecum duxi, assumpsi comites*. Vulgatum ἐπειγ. ne quidem significat *accelerabam ipsos*, ut adhuc versum est, cum media voce notet *festinare*, impellere & urgere se, non alios. GESN.

ead. l. 10. Καὶ δόξαν) Sic absolute rursus infra c. 14 pr. Et Dion. Hal. I, pag. 36 f. ed. Lips. Δόξαν δὲ αὐτῷ, παίδας — προεξελεῖν κελεύει. Ita κελευσέν eod. modo apud eund. pag. 32. Plura Sylburg. in nott. ad pag. 47. Adde Nostrium 1 Ver. Hist. c. 7 & 11 &c. ubi & alia dedi. REITZ.

ead. l. 12. Ὑμνεῖται δὲ τοῦτου τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον) Quid sibi vult τοῦτου τῆς Πραξιτέλους &c.? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promissionis vere amabile*. An τοῦτου significat *ibi*? Scio, αὐτοῦ id faepe significare. At licet τοῦτου id significare posset; angustis profecto terminis fuisset finita illa Cnidii templi ob simulacrum Veneris a Praxitele elaboratum celebritas, si ea intra Cnidum modo constitisset. At hoc contra mentem scriptoris, qui sine dubio dedit, Ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον. Error ex repetita syllaba του natus est. Ac ubi decresemus in Cnidum spectandi causa appellere, & cuperemus videre Veneris templum, (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia spectabile) placide terram adveῖσθι sumus. IENS. Potest vulgatae sensus exponi, ut τοῦτου referatur ad proxime praemissum ἱερὸν, scilicet ut ordo sit, τοῦτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἐπαφρόδιτον τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους Ὑμνεῖται, & sic satis constat sensus: sed si quem intricatio pronominum traiecit offendit, pro τοῦτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & sic dicas legisse Parifinae interpretem. Iensii emendatio constructionem reddit simpliciore; at quia sic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum simulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non ausus sum eam recipere. REITZ.

ead. l. 13. Πραξιτέλους) Statuam Veneris intelligit, de qua in seqq. fufe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit Clem. Alex. in Προτρ. m. 21 C. & 23, 2. De alia Cupidinis statua ab eodem Praxitele facta vide Stephan. Lyr. pag. 121 B. C. SOLAN.

ead. l. 14. Λιπαρὰ γαλήνη) An crassa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς, i. e. συνεχῆς, *affiduis*? Placet. Sic infra c. 13. GUYET. Λιπαρὰ hic pro λιπαρῆς positum videtur, i. e. συνεχῆς, *affiduis*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χεῖλεσιν, i. e. *affiduis, frequentibus osculis*. MENAG.

in Schol. col. 1. l. 2. Κεῖραι) Legendum ex Suida διακείραι,

quod non potest secari, nisi forte scripserit Scholiastes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. CLER. Legendum *καίραι*, quod etiam in C. recte haberi video. SOLAN.

Pag. 268. l. 2. Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος) De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Aristaen. pag. 229. Sic infra c. 20. BOURD.

ead. l. 4. Κεραμευτικῆς) Quid figulinae cum Venere aut hoc scriptore? an quia in Ceramico altero prostabant meretrices? Vide Meurs. Non videtur, sed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. SOLAN. Laudantur *κεράμια Κνιδία* ab Eubulo apud Athenaeum I, 22. Sed hic videtur ad fictilia sigilla obscoena respici, quod genus multa apud antiquarios supersunt. Talia erant *figilla lascivissimarum figurarum* in Tiberii cubiculo disposita, Sueton. cap. 43. Huc forte pertinent obscoenae in lucernis apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod *κεραμεύς* apud Hesychium explicatur per *λυχνούργος*, ut legendum monuere viri docti pro *λυκούργος*. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diversorium: in *Κωλιάδι* Atticae promontorio, ubi Veneris *Κωλιάδος* templum, figlinae item praestantissimae. Vid. Meurs. in Piraeo c. ult. GESN.

ead. l. 5. Σωστράτου) De quo supra Συγγρ. c. 62. SOLAN.

ead. l. 9. Τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης) De qua vide Eik. cap. 4, & Ὑπ. εἰκ. c. 23. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν — ἐρωτα) Eiusdem Praxitelis opus. SOLAN.

ead. l. 12. Εἰς ἑδάφος) Non sprevissem ἢν pro *eis* ex marg. Ald. Wess. nisi mox rursus sequeretur ἢν. REITZ.

ead. l. 14. Καρπῶν, ἂ) Conf. mox *κλισίαι — εἰς ἂ*, quorum neutrum immuto, quia enallagae eiusmodi sunt frequentes, de quibus alibi non semel. Etsi suspecta habet haec & similia, quae ipse adducit, Iensf. ad Revivisc. c. 13, aliaque, quae mox ad fin. huius cap. addo. REITZ.

ibid. A) Quasi iam scripsisset *δένδρα*. SOLAN.

Pag. 269. l. 3. Ποιὰ) Ποιὰ θρίξ, ἑλλειπτικῶς. GUYET. Nimis festine haec verba inspexit Guyetus, qui pro femin. sing. accepit. Alibi vero *ποιὰ* & *ποιαὶ* intellecto θρίξ ac *τρίχες* dici, vix operae erit notasse. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium est. Infra cap. 23, *ποιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ*. REITZ. Iam vero Guyetum recte construxisse credo. IDEM in *Addend. & Corrig.*

ead. l. 4. Σφριγῶντα) Sic Schol. & W. ut in suo Codice emendarat Vorstius. In reliquis *σφρυγ*. SOLAN.

ead. l. 13. Ἦττον εὐφραίνουσιν) Ἦττον εὐφραίνουσιν. MARCIL.
ibid. Ἦν) Praeferrem lectionem Pell. ἦσαν exhibentis, cum
 ἦν sit crasis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cuiuscun-
 que generis cum verbo sing. construere ament. Vid. omnino
 Maittaire de Dialect. p. 207—8, REITZ.

ead. l. 14. Κλισίαι — ἀ) Quasi scripsisset δένδρα, vel φυτὰ,
 vel οἰκήματα. Cap. 17, συμπόσια vocantur, ad quam vocem
 potius respexisse crediderim. SOLAN. Si quis Codex ἀς habe-
 ret, nihil repugnarem. Iam vero nihil muto, quia & paulo
 ante habuimus ἀ post masculinum καρπῶν, & supra 2 Ver.
 Hist. c. 43 f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et elliptice sic potest ex-
 poni, κλισίαι, εἰς ἀ κλισιῶν. Nam & locus non solum neutro
 genere per se exprimi solet, ut Matth. XXII, 34, συνήχθησαν
 ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ac sexcenties alibi apud alios, ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυν-
 ελθόντες, Thucyd. V, c. 55; verum & praecedente feminino,
 ut ap. Thucyd. frequenter, e. c. I, 59, τρέπονται εἰς Μακεδο-
 νίαν, ἐφ' ὅπερ καὶ πρότερον. Idque huic scriptori proprium esse
 monet Suid. v. Θουκυδίδης. Vid. praemissa Thucyd. ed. Duke-
 rianae p. 10. Ipsumque Thucyd. I, 59. Ubi Steph. existimat,
 ἔργον aut simile quid intelligendum: quod ἔργον hic quidem
 posse substitui fateor, alibi non item; sed ad generalem no-
 tionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque
 enim adeo refert, quid intelligatur, modo sic loqui Graecos,
 probemus. Ne iam alia eiusdem nunc adducamus, ut I, 113 f.
 σπονδὰς ποιησάμενοι, ἐφ' ᾧ cuius paulo alia est ratio. Genus
 autem neutrum; ut generale, & in aliis locutionibus subiun-
 gi substantivis mascul. ac femin. quis nescit? Sic enim Aelian.
 V. H. III, 38, τὴν ἐλαίαν καὶ τὴν συκῆν, ἀ — ἢ γῆ ἀνέδωκε (si-
 ve δένδρα f. aliud quid intelligens.) Aret. Capp. L. 2, c. 1 pr.
 φλεγμασὶν καὶ πῆσις, ἐφ' οἷσι. Evang. Matth. IX, 17, ἀμφο-
 τέρα συντηροῦνται, post duo subst. masc. οἶνον & ἀσκούς. Ben-
 gelius tamen ἀμφοτέρω edidit, ex alio Cod. sed sine necessita-
 te. Ibid. XVIII, 8, εἰ δὲ ἡ χεὶρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει
 σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic versa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἔθνη refer-
 tur αὐτούς. Aelian. I, 20, χρυσὺς βοστρύχος, κελύσας ἀπο-
 κείραι τινα αὐτό. Quod etiam ad ἀγαλμα referri queat, cum
 aequè dicatur κείρειν τινα, κείρειν κεφαλὴν, quam κείρειν τρί-
 χας, tamen malim ad βοστρύχος referre, intellecto χρῆμα.
 Sed & locum neutro genere expressit Suet. Aug. 72, etiam ma-
 scul. praemittit: ait enim, Ex secessibus praecipue frequentavit
 maritima. Neutrumque aliis subst. cuiusvis generis subiungi
 Latinis, tralaticium est; ut Sallust. Iug. 38, § 8, Nox atque

praeda — remorata sunt. Ubi plura Corrius. Adde c. 66, 2, *Vagenfes — quo praesidium imposuerat*, i. e. quo loci, vel oppido. Cf. Vechn. Hellenol. 158, nosque ad 2 Ver. Hist. § 43 f. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Τῶν μὲν ἀστικῶν) Τοῖς ἀστικοῖς opposuit τὸν πολιτικὸν ὄχλον, notabili discrimine. MARCIL. Mirum est, Lucianum opponere τοὺς ἀστικούς τῷ πολιτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄστν urbem significat. Et si hic locus bene se habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo scripsisse Lucianum, τῶν μὲν ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilae & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in suis silvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud, quam marmora & nudos lapides, vident, iucundiora sunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comae luxuriantes. Nam, ut ait Satyra, — *voluptates commendat rarior usus*. Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes festum illud agitabant. PALM. Vide omnino Dionem Chrysost. m. 68 C. apud quem opponitur βαναύσφ. SOLAN. Τοὺς ἀστικούς & τοὺς πολιτικούς ita distingui posse putabam, ut ipsum ἄστν & πόλις differant. Nempe ἄστν urbs est, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀστικοὶ, *urbani*, ut sit, negligebant, cuius quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem essent. GESN. Ἀστικῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus, quae varias lecit. aut emendat. in marg. solet addere, in ipso textu v superscribens. Sed vanam esse hanc correctionem, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 4. Παρίας δὲ λίθου) At verus utique Lucianus in Z. Tr. cap. 10, e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπομειδιῶσα) Veneris Cnidiae templum, & lucum, & statuam Lucianus hic egregie est exsecutus, ut & Plin. lib. 36. COGN.

ead. l. 8. ἀελιθῶτος) Perperam redditur, *oblita sui*. Est enim *latenter*, ut Anacreon Od. 28. L. Bos. Quod L. Bos in pristina versione reprehendit, id Gesnerus ex se iam correxit, & res erat manifesta. Habuimusque non semel alibi, ut patebit ex Indice. REITZ.

ead. l. 12. Ἐμβόσας) Fateor, ἀναβόσας usitatus esse, eoque iterum cap. seq. utitur Noster, ac sexcenties alibi. Verum ideo unius W. lectionem non sequor: nam & ἐμβόαν recte se habet, iterumque sic infra Noster, de Luctu c. 15, μείζον ἔμ-

βοήσῃ τοῦ Στέντορος. Sic & ἐμφεγεζάμενος Eun. cap. 7. REITZ.
ead. l. 14. Λιπαροῖς) Λιπαρὸς hic pro λιπαρὸς positum vide-
 tur, i. e. affiduus, frequens, συνεχής. GUYET. Conf. supra c.
 11, λιπαρὰ γαλήνη. Quod quia ibi pro λιπαρῇ positum non
 negaverim; ita & hic eodem modo poni, aliqua specie aiunt.
 Mallem tamen λιπαροῖς χεῖλεσιν intelligere *labiis unclis, humi-*
dis, cupidis. Nam frequentibus labiis pro frequentibus osculis, du-
 rius videtur, & gestui huius osculantis etiam minus conve-
 niens. REITZ.

in Schol. Παρὰ) Abest a textu; nec quo pacto irrepperit, satis
 assequor, nisi forte unica voce παραλεληθῶτος scriptum fuerit.
 SOLAN. Illud παρὰ est glossa glossae, i. e. nota tantum fuit,
 hanc interpretationem ad illud λεληθ. esse referendam. REITZ.

Pag. 271. l. 1. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.) Cum non satis distin-
 cte notarit Solanus, quid Cod. W. hic immuter, id ex Iensii
 emendationibus Ferculo Literario adiectis addam. Rotundio-
 ra, ait is pag. 158, sunt in Mf. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νότου τὴν
 θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς ἵνα μηδ' ἐν αὐτῇ ἀθαύμαστον ᾖ. REITZ.

ead. l. 4. Δόξαν) Conf. supra cap. 11 pr. REITZ.

ibid. Ὀλην) Hanc vocem, quae in *Fl.* & *V.* utraque deerat,
 agnoscunt reliquae edd. & P. cum W. SOLAN.

ead. l. 13. Αἱ σάρκες) Sic solet plurali num. efferri σαρξ,
 quando de musculis est sermo. Vid. Foef. Oecon. Hippocrat.
 Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem
 Hippocratis librum περὶ σάρκων. Et Aristot. Histor. anim. I, 1
 pr. τὰ μὲν ἐστὶν ἀσύνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον
 σάρκες εἰς σάρκας. REITZ.

Pag. 272. l. 5. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου
 θεῖν' ἐπεπήγει, τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασιν πένθος ἀνυ-
 γράινων) Interpres: Charicles prae vehementi stupore propemodum
 dirigit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colli-
 quans. Pro πένθος in Mf. scribitur πάθος, & sic scripsit dialogi
 huius auctor. Τακερὸν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὅμμασι πάθος ἀνυγρα-
 νων, est oculos petulante & in iis natante motu suffusus, hoc est,
 lascivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis lascivis,
 qui petulante mobilitate produnt lasciviam. Horatio dicuntur
 putres oculi, Petronio petulantes: Ipse Paris Dearum libidinani-
 tium iudex, si hanc in comparatione vidisset tam petulantibus oculis.
 Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1: Ὁ πόλος ὅκκ' ἐσο-
 ρῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμῶς, ὅτι οὐ τρά-
 γος αὐτὸς ἔγεντο. Caprarius quando capras iniuetur coeuntes, Ocu-
 li diffuunt, quod non ipse hircus est. Vetus Scholiastes exponit

διαρρέϊται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos aiunt, cum moventur, suffundi humore quodam: eum in hoc ipso dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαίδρῳ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia iuncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχτεύειν ἢ γλῶττα, τηκέειν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19, τὸ ὀφθαλμῶ ἐκτετηκῶσθαι pro quo Iustinus, cum *oculorum lascivia omnes feminas anteiret*. Τακεται ὀφθαλμῶς Latinus Theocriti interpres inepte vertit, *tabescunt oculi*: immo, tum maxime moventur; hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris feminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακερὸν γεγεννημένον, *postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi Nostro τακεραὶ κόραι sunt *purientes puellae*. GRAEV. Supra c. 3. KUSTER.

ead. l. 7. Πάθος) W. P. & L. In impressis autem πένθος. SOLAN. Conf. mox c. 16 pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πένθος restitutum. REITZ.

ead. l. 8. Σπίλον) Meminit Plinius statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit, XXXIV, 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat, quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam, recte apud Tattianum p. 122 legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. Philostr. Apoll. V. VI, pag. 276, ubi hunc ipsum iuvenem intelligo. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Ὑπέκρυψεν) Ἀπέκρυψεν Solanus edi voluit: sic enim in *Iuni*. vulgaram immutarat. Et fateor infuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ὑποκρύπτομαι Steph. proferat. Non ausim tamen receptam lectionem reiicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. Poll. in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V, Sect. 60, θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξευρίσκειν. Verum apud alios nondum observavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. REITZ.

ead. l. 3. Ἰστορίαν) Apud Posidippum existisse eam narrationem, testatur Clem. Alexand. 23, 2. Respicit, ni fallor, eandem Philostr. p. 276, V. Apoll. Meminit & Plin. XXXVI, c. 4, 5, 6. Valer. Max. VIII, 11. Similem huic historiam nar-

rat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo inidem inclusus rem habuerit. Athen. XIII, 606, ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla viri docti collegerunt, qui Aelianum illustrarunt V. H. L. IX, c. 39. SOLAN. Παρ-
έδωκεν ιστορίαν) Quam refert etiam Plinius 36, 5, f. 4, 5, & quos ibi laudat Harduinus. Similia infanorum post Pygmalionem iuvenum, statuas depereuntium, exempla sunt apud Athenaeum L. 13, p. 605 seq. GESN.

ead. l. 5. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.) Vid. Clem. Alex. in Protreptico p. m. 17, l. 32. LA CROZE.

ead. l. 12. Καὶ κλεπτομένοις) Καὶ κλεπτομένης. MARCIL.

ead. l. 15. Ἀστραγάλους λιβυκῆς δορκός) Inter delicatam suppellectilem δορκάδους ἀστραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit Casaubonus p. 167. Polirae duritiei causa in pretio fuisse videntur. Verti autem non capream, quod genus Africae negat Plinius 8, 58, f. 83 extr. sed damam, de qua idem 8, 52, f. 79, quam δορκάδα λιβυστήνην vocat Ael. H. Anim. 14, 14. GESN.

Pag. 274. l. 1. Δορκός) Vide Athen. 194 A. ubi Antiochus Epiphanes εἰδίδου τοῖς μὲν ἀστραγάλους δορκάδους, τοῖς δὲ φαινοκοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa Casaubonus, (ad Theophr. Char. pag. 167) qui talos facit inartificiales. SOLAN.

ibid. Ἀπαριθμήσας) Melius forsan ἀπορυθμίσας. Certe parum commoda illa. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐπὶ σκοποῦ) Forfan ἐπεσκοπεῖ. SOLAN.

ibid. Τὴν θεὸν αὐτὴν) Iactus est, quem ipse describit. SOLAN. Iactum Veneris dictum fuisse iactum felicissimum, ut canis deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui lectores ablegarem ad Casaub. ac Turneb. ad Suet. Aug. c. 71, ubi ait: *Talis enim iactatus, ut quisque canem aut senionem miserat, in singulos talos singulos denarios in medium conferebat: quos tollebat universos, qui Venerem iecerat.* REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιθυμίας) Ἐπιθυμίαν potissimum esse desiderium Venerem, amore impurum, hoc Luciani aliisque testimon. docet I. Elfner. ad Apoc. XVIII, 14. REITZ.

ead. l. 7. Καταρρέμενος) Verbum deest post τὸ καταρ. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν) Apparet, τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adiectivum praecedens, prior &c. idque quidem eleganter ex usu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum solent hi multis adverbii cum

articulo, velut adiectivis uti, sicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν, in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32 dicitur ἡ ἐμπαλιν ὁδός, *reditus, regressus, sive via retro ducens*. Sic τὸ ἐκεῖ, id quod illic est, in 1 Ver. Hist. c. 25, πολὺ χαλκὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, *loca enim, quae ibi sunt, aeris sunt feracia*. Proprie enim hoc ita intelligendum est; cum, si legeretur, πολὺ χαλκὰ γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *sunt enim ibi loca aeris feracia*, sensu quidem plane eodem, sed usu τοῦ ἐκεῖ diverso. Sic vitam aeternam in Quom. hist. c. ult. auctor vocaverat τὸν αἰὲ βίον & 1 Ver. Hist. c. 1, τὸν ἔπειτα κάματον, *laborem insequentem*. Sic ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ibidem c. 36, *solutio, quae non fit*, atque adeo quae proprie nulla est. Latini similiter adverbiiis quandoque velut adiectivis usi sunt. Sic apud Lucretium, *res ante*, hoc est, *praecedentes*, legas I, 293: *Quae (venti flamina) veluti validum flumen, cum procubere Quamlibet in partem, trudent res ante, ruuntque Impetibus crebris*. Ita ante mala apud Virgilium sunt mala praeterita. Nec soli poëtae ita, verum & alii scriptores. Sic ap. Livium V, 20: *Dictator cum iam—videret—urbem opulentissimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuisset &c. ante bellis*, hoc est, *bellis ante gestis*. Sic apud eundem frequentissime circa pro circumiacens, vicinus, ponitur; ut I, 59, *victores omnium circa populorum*, ac similiter passim. Huc adde Graecissantem illam locutionem Latinam, *omnes circa eum*, qua utitur Suetonius & in Iulio, 27, & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτὸν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν οὐκ ἀπόδοσιν, ita Lucretio dicitur *non sensus*, lib. II, v. 931: *Quod si forte aliquis dicet, dumtaxat oriri Posse ex non sensu sensus*. — IENS. De adverbiiis sic adiective usurpatis etiam diximus supra Apolog. pro Merc. cond. cap. 12. Et pro Lapsu c. 16. Adde huius Dial. c. 14 f. τοῦ σφόδρα δάμβους c. 33, τῆς παραυτίκα χρείας & 36, τῆς ἄγαν φιλονεικίας. Sed exempla apud Nostrum aliosque tam sunt frequentia, ut plura addere nihil opus sit. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοῖδες) Notum ex Theocrit. Virg. Aristaen. BOURD.

ead. l. 14. Ἐπενόηθησαν) Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενόηθησαν. SOLAN.

ead. l. 15. Μαστροπὸς) Vertunt *masstrupatrix*; malim *lena*. GUYET. Scribitur & μαστροπὸς, vid. Steph. REITZ.

Pag. 275. l. 3. Ἐξῶθεν) Atqui non vulgo solebant veteres ianuas suas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intra-

turo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum, pone ianuam in templo latuisse hunc iuvenem, supra dictum sit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄλλος) An ἡ ἄλλα quaesivit Solanus? Sed nihil est opus. An supr. c. 5 pr. ἄλλου pro ἄλλ' οὐ legend. disquiram in Addendis. REITZ.

ibid. Διηγούμεαι) Si plures Codd. addicerent, arriperem lectionem marg. A. 1. διηγώμαι subiunctivum exhibentis. Sic supra Pisc. c. 38, τί ποιοῦμεν; ut enim τί interrogantis indicativo iungatur, τί deliberantis optat. & subi. potius gaudet, ut *ibid.* c. 37, τί γὰρ ἂν εἶπεν ἔχοιμι. De Merc. Cond. pr. τί σοι πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subi. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicate negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *causa nulla est, quare id faciam*, i. e. *non faciam*. Deor. Dial. IV, 4, τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut *ibid.* cap. 5, τί γὰρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paulo alia res, quam in hoc διηγούμεαι. De Saltatione vero § 17, καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paulo aliter, quam hic: ibi enim re vera Graecos iam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγούμεαι vitiosum non est. REITZ.

Pag. 276. l. 1. Καὶ νῦν) Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a librariis foede corrupta. Ego in δαῖγμα mendum latere puto. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐναργής) Corrige ἑναργές. GUYÉT. Scribendum cum antiquioribus, καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἑναργές ἐστι τοῦτο δαῖγμα, non ἑναργής, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἑναργές hic commode etiam asserenda est Herodiano, apud quem lib. I, cap. 11, in digressionem de Dea Pessinuntia, ubi cum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam, additur, ομοῦ δὲ τὸ ἑναργές τῆς θεοῦ, καὶ τὸ σεμνὸν τῆς Παρθένου Ῥωμαίων ἀθαύμασαν. Tan. Faber in epistola novissimae Herodiani ed. praefixa reponit ἑνεργές at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἑναργές δαῖγμα est *signum manifestum*, ita apud Herodianum τὸ ἑναργές τῆς θεοῦ est quasi manifestum Deae Pessinuntiae numen, quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex Livio & Suetonio in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13 Pseudomantis, civitatem accepturam esse ἑναργῆ τὸν θεόν.

(Recte contra Fabrum asseris τὸ ἐναργὲς τῆς θεοῦ. Homer. II. 7, 136, Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Schol. χαλεποὶ δὲ καὶ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic Od. K, 201, ubi Schol. ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quaeve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. Spanhem. de usu & praest. numism. p. 387 &c. Ortwinus.) Male Casaub. ad Polyb. I, p. 1, pro ἐναργεστάτην, ἐνεργεστάτην. IENS.

ibid. Δεῖγμα) Sic edd. principes cum sequioribus habere, notarat Solan. Nescio quare; neque varietatem desidero. REITZ.

ead. 411. Πέρας οὐδ' ἐν) In observatt. Iac. Elfn. ad Timoth. I, 4, ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in edit. Traiect. p. 287 f. Errore, credo, typographico. REITZ.

Pag. 277. l. 3. ἄττ') Conf. supra Lexiph. c. 21, & Hermot. c. 30 f. Videbisque, non solis poëtis in usu esse. Verum ἄττα, spiritu leni, habuimus Lexiph. cap. 5 pr. & videbimus infra, Rhet. praec. cap. 16 m. De utriusque usu vide Budaei Commentt. p. 512, qui ἄττα pro ἅ τινα interpretatur *quaecunque*, ἄττα vero nonnulla, *quaedam*. REITZ. Ἀν post ἄττ' addidimus ex Ms. Reg. 2956, sensu ita postulante.

ead. l. 9. Προπομπίας) Ego προπομπίας mallem. SOLAN: Περὶ τῆς προπομπίας — Πλαταιᾶσιν) Referas forte hoc certamen ad Daedala, solemne Plataeensium, de quo Pausan. Boeot. p. 547, 38, κληροῦνται, καθ' ἣντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀνάξουσιν κ. τ. λ. unde forte colligas, contentiones de ordine illius pompae olim fuisse. GESN.

Pag. 278. l. 1. Δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας) Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. BOURD. Fabius II, 3, 156 seq. *Cum iudex dicere de causa iusserit, leniter consurgendum, tum — paulum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora. — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae, caput mulcere &c.* GESN.

ead. l. 10. Πρωτόρριζον) Sic πρωτόσπορον infra c. 32. REITZ: *ibid.* Ὦν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι) Benedictus ex aliis, quae propono. Pater, quae sentio. GRON.

ead. l. 11. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν) Hac de re copiose interpretes Lucretii. BOURD.

Pag. 279. l. 4. Καταβολὰς σπερμάτων) Ita in Ep. ad Hebr. XI, 11, καὶ αὕτη Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε: ad quem I. L. Bos haec Luciani quoque affert, ut monuerat in marg. Graev. Hemst. REITZ.

ead. l. 6. Δοχεῖον) Quidam Codd. Mss. pro δοχεῖον, ἀγχεῖον habent, aut utrumque, si Excerptis fides: nempe W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 13. Πᾶσαι) Etiam πᾶσαι legi in *Fl.* adscripserat Solan. Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem desiderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in Catapl. cap. 15, & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem, quod πᾶσαι δέσεις δέσται μου ap. Alciph. 2, 3, p. 226. Alibi interpretare omnis generis, ut ap. Herodian. 22 vers. fin. πᾶσαις τε γεραιραῖς εὐφημαῖς. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat Cic. pro Leg. Man. c. 5, *omni supplicio excruciatum, necavit*, i. e. summo. Et cap. 23, 7, *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10 interpretatur Heuman. in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10, ubi is edidit, *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet, *omne* aliquando significare *summum & perfectum*. Sed quis dubitet de re tam nota? quare aliud obversatum fuisse menti Solani arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic Act. Apost. XXVIII, 10, καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et Menand. Fragm. XII, 1, Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς ἐν τιμαῖς ἔχουσιν. Quid ergo haeserit, nescio. REITZ.

ead. l. 14. Μένουσιν) M. P. & edd. pleraeque. In *Fl.* & *I. μέλουςιν*, prave. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Ζευγνύμενοι) Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. REITZ.

ead. l. 5. Ξένας ὁδοὺς) Sic Latini istud obscenum *viam & locum* dixerunt. BOURD.

ead. l. 7. Πρῶτος) Infandi sceleris primum auctorem Laium Graeci agnoscunt: quam in rem testem Euripidem adducit Aelian. de Animal. VI, 15. Sed Sacrae literae diu ante Laium meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore iam excidium Sodomae scelus illud attulerit. SOLAN.

ead. l. 9. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις) I. e. unius generis sexus. Vid. L. Bos ad Roman. I, 26. REITZ.

ead. l. 11. ἠδούντο) Sic, ut edidi, esse in edd. & M. annotarat Solan. addens tamen, ἠδούντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἠδόντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiore, indicant sequentia: non enim οὐδ' ἠδόντο, non delectabantur, dixeret, cum statim de voluptate modica addat. REITZ.

ibid. Κατὰ πετρῶν—ἀγῶν) De hoc prov. Paroem. BOURD.
ead. l. 13. Τούτοις) Prave antea legebatur in omnibus im-
 pressis εἰποῖς. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. SOLAN.
 Εἰποῖς γε μὴν, inconcinna & absurda lectio. Aldina non me-
 lius τούτοις. Legendum ἐνοῖς γε μὴν, ut interpretatus sum.
 GESN. Maluisssem Gesneri emendationem recipere, nam vul-
 gaturn εἰποῖς intolerabile est: verum quia τούτοις ex Cod. est,
 & vulgato saltem praeferat, ac Solan. in textu ita mutarat, id
 edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sen-
 sum melior. REITZ.

Pag. 281. l. 10. Εὐπρεπὺς) Ἡ μιὰρὰ τρυφή — μέχρι τῆς οὐ-
 δὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεπὺς νόσου κατ'ὀλισθεν. Legendum
 esse εὐπρεπῶς, iam in versione sua videtur deprehendisse inter-
 pres, recte vertens, *scelesta* (sive *impura*) illa *mollities in eum*
morbum, qui neque decore dici possit, prolapsa est. Idem iterum in
 verbis subsequentibus (εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν,
 ἡμᾶς ἑκαστος ἰδρυτο) recte vidit legendum ἡμῶν, vertens,
Quod si in iis, de quibus providentia legem sancivit, unusquisque no-
strum sese firmaret. IENS. Εὐπρεπῶς) Optime viderat Iensius, ita
 emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεπὺς. Ox.
 Cod. ἀπρεπὺς. P. & L. uri edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M.
 abscissa vox. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν) Nihil videbatur
 blandius, quam pro ὧν legere ὅν, quae nimis facili inter distan-
 tem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in
 ἡμᾶς mutari paulo difficilius fuerit. Phrasis τὰττειν τινα ἐπὶ
 θεσμὸν ita naturalis est & solemnis, ut res difficulratem non ha-
 beat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata
 tum Nostro, tum optimis quibusque scriptoribus: nescio, an
 quis dixerit, τὰσσειν θεσμὸν ἐπὶ τινος πράγματος κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 12. Θεσμῶν) Sic, ut conieceram legendum, habent
 Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς cave mutassis:
 recte enim habet. SOLAN.

ibid. Ἡμᾶς) Ἡμῶν tamen in *Iunt.* adscripserat Solanus, cre-
 dens ἑκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam
 ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo edd.
 carebant, apposui. Meliore iure Iens. ἡμῶν legebat, dum θεσ-
 μὸν retineret: iam vero, cum θεσμῶν ex Codd. restitutum sit,
 ἡμῶν non amplius volet. REITZ.

Pag. 282. l. 2. Ταῦρος ἀγελάρχης) Longus lib. 4. BOURD.
ead. l. 7. Ἀνξίν) Mansionem non male reddidit Bened. a λήγω,
quiesco, permaneo. Nec enim cessandi, desinendi notionem solam

huic verbo inesse putem; sed & *perseverandi*, ut ap. Long. Paſt. p. 71, καὶ τῆς τέρας εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuisse *extensam*. Si quis vero a λήγω pro λαγγάνω derivet, ac *sortem* interpreteretur, adeat de utroque significato disputantes Commentt. ad Callimach. Hymn. in Iov. v. 80, ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii libri habent. Conf. not. Spanh. p. 34. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ διώκοντες) Ox. ἐστέ. In M. etiam, quamvis ἔσται legatur, tamen supra adscriptum est ε. Sed neutrum ego intelligo. SOLAN. Διώκοντες) Sic infra cap. 43 f. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν, pro *ſeculari* res bonas, supra non semel habuimus. Vid. ſaltem Hermot. c. 77. REITZ.

Pag. 283. l. 3. Φανακίζονται) W. recte, in impreſſis φαίνα-κίζονται. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' ἦδη &c.) Ὑποφορά adscriptum in marg. A. 1. & duobus versibus inferius, ἀνθυποφορά. Ad indicandam ſcilicet figuram Rhetoricam. REITZ.

ead. l. 6. Καλοῦσιν αὐτοὺς) Lege αὐτούς. GUYET. Αὐτοὺς) Melius ſic ſcribitur, quam, ut in libris eſt, αὐτούς. SOLAN.

ead. l. 11. Μηδέπω τῶν λογιſμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσσονται κρίσιν ἐχόντων) Verto potius, cum ratio ipſius necdum iudicare queat, quo ſe convertere debeat, quam cum interprete, cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae iudicium convertat. Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσσονται & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48 ſenſu contrario dixit auſtor, τὴν ἦδη λογιζέσθαι δυναμένην ἡλικίαν & c. 24, φρόνησις ὀλοκληρον ἔχει λογιſμόν. Apoſt. Ep. ad Hebr. V, 14, τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμναſμένα πρὸς διάκριſιν καλοῦ τε καὶ κακοῦ. L. BOS.

ead. l. 13. Εὐθύ) Eodem redire, ſcribaſne hic εὐθύς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. REITZ.

ead. l. 14. Τὸν καλόν) Pelleti licet ſcriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto: nam τὸ καλόν recte hic quidem ſe haberet, & vel ſic dediffe Lucianum credas, ſi ad praemiſſum illud τὸ νέον reſpexeris; verum ſi ad ſequentia ex Homero prolata proſpicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸν καλόν ſervandum iudicabis. REITZ.

Pag. 284. l. 1. Εἰδὼς τις &c.) Hom. Od. Θ, 169. SOLAN.

ead. l. 3. Λεύσσουσιν) Sic W. recte, ut apud Homerum. In reliquis libris λεύσουσιν. SOLAN.

ead. l. 5. Θέν) Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud Homerum *ἑθόν* legatur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐκ ἄρα &c.) Hom. Od. P, 454. SOLAN.

ead. l. 11. Τάξι) Forſan λῆξι, ut ante c. 22, legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic iam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & ſortem ſignificaret, quod quidem aptum hic foret: ſed quia τάξις idem fere eſt, & paulo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo, hic λῆξι rurfus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λᾷξις & τάξις ap. Callim. vid. interpret. ad Hymn. Iov. v. 80. REITZ.

ead. l. 13. "Ον προῦδωκεν) Refert Phaedrus in dialogo, qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem refellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. GESN.

ead. l. 14. Ἀλκιβιάδου — ἡκρωτηρίαζε) Vide Corn. Nep. Alcibiad. SOLAN. Marg. Ald. 1. remittit ad Thucyd. η'. Sed vid. eum VI, c. 53. REITZ.

Pag. 285. l. 1. Ἐξορχοῦνται) De hoc verbo agentem vid. Bergl. ad Alciph. III, Ep. ult. pr. quod iam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχοῦμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσαι. Nam etſi, quod Gefner. fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. REITZ. Amplector illud ἐξορχοῦντο, quod pro ἐξορχοῦνται iam interpretando ſubſtituendum indicavi, puto, quodque alteri imperfecto ἡκρωτηρίαζε reſpondet. GESN.

ead. l. 2. Ἐπιτεριζομένης) De vi huius verbi vid. multis agentem Hemſterh. ad Nigrin. c. 13. REITZ.

ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος) Benedictus, & vitae tyrannidem videret. Immo, vitae inhiantis tyrannidem, vel, ut prior, tota vita ad tyrannidem ſpectaret. GRON.

ead. l. 3. Κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα) Platonis locus exſtat in Protagora, ipſo initio. SOLAN. Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεſίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὄραν; & ſubiicit, καὶ μὴν μοι πρῶτον ἰδόντι καλὸς μὲν ἐφαίνετο ἀνὴρ ἔτι. ἀνὴρ μέντοι καὶ πώγωνος ἤδη ὑποσιμπλάμενος. Sed reſpondet Socrates, εἴτα τί τοῦτο; οὐ σὺ μέντοι Ὀμήρου ἐπαινέτης ἦ, ὃς ἐφη χαιρεστάτην ἦβην εἶναι τοῦ ὑπηνήτου, ἦν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non iuvenem, ſed proeclae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interpoſita, πῶς δ' οὐ μέλλει τὸ ſοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe caſtus & purus ſcleris Socrates, captabat iuvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re

potentes, ut ad maiorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederaftae Socratici, ut voluptuarii Epicurei. GESN.

cad. l. 4. Ἐμπύπματο) Solanus correxerat ἐπίμπματο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπύπμαι, quam ἐπίμπλημι, invenitur apud auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27 rursus occurrit ἐπίμπματο. Compositum quoque ἐπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπύπματα editum in Alciph. III, 24, p. 330. Verum & ὑπερεπίπματο sine μ in medito, habuimus supra in Quom. Hist. c. 20. Et Bos ex Xenoph. idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde D. Hal. p. 382, ἐμπύπασθε. Supr. c. 8 ἐμπύπλεμος etiam edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in Homeri Il. Φ, 311, ἐπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium*, v. 10, variatur in edd. inter ἐμπύπματα & ἐμπύπλαι. Quare quid Lucianus reliquerit nesciens, vulgatam non reicio. Si vero ea fuerit Solani mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit, (nulla habita ratione, scribaturne compositum ἐμπύπλ. an ἐμπύπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. REITZ.

cad. l. 6. Ὀλόκληρον) Sic in I Ep. ad Theffal. cap. V, 23, καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθεῖν. Ad quae verba I. Elfn. haec Luciani aliaque affert, ut demonstret, id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. REITZ.

Pag. 286. l. 5. Διηνεκής) Servavi scripturam ed. Salm. ut veriolem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. REITZ.

cad. l. 8. Ἡδίστα τὰ παρέλκοντα) In marg. A. 1. adiectum: Eurip. in Phoeniss. In Iuni. additus versus, scil. 532. REITZ.

cad. l. 12. Ἐχσι) Eurip. Phoeniss. 532: ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γῆρα κακά, Ἐτόκλεες, πρόσσεστιν ἄλλ' ἢ μπειρία Ἐχσι τι (alii δειξαι. St.) λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. Unde Ovidius Met. VI: — Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: senis venit usus ab annis. SOLAN.

Pag. 287. l. 4. Ἡμῖν) Lege ὑμῖν. GUYET. Ὑμῖν W. B. 2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Ταλίνθοις) Anacreon etiam habet p. m. 66 B. στεφανίσκουε ὑαλίνθων. Vid. Homer. Od. Z, 231, & Ψ, 158, 167, unde petita phrasis est. Adde Philostratum 98, unde liquet, nigrum colore phrasem designari. SOLAN.

ead. l. 11. Ἠλέκτρον) *Electrum* de auro purissimo exponit Spanhem. ad Callim. pag. 684, & Sophocl. Antig. v. 1049 testem adducit. REITZ.

ibid. Σιδωνίας ὕελον) Vitrum Sidonium. Strabo. GUYET. (i. e. L. XVI, p. 1099, al. 758.) REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς διατιθεῖσιν) Ira legendum necessario, etsi forte contra omnes libros: activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ διαθείς & ὁ ὑβρισμένος e regione quasi ponuntur. GESN. Διατιθεῖσιν monitu Gesneri edi curavi, etsi διατεθεῖσι sine varietate annotata inveni in edd. antiqq. REITZ.

Pag. 288. l. 2. Ὅθεν εὐρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι) Non est credibile, vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In Mf. recte scribitur, καὶ φιλίας μεσίτην ἐστίαν π. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris folivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae, ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἰσὰ δειμάμενοι, καὶ μέσσην ἐστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις: sed ex aequo nobiscum templis aedificatis, & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus. Non longe post, ἀπὸ τῆς πατρὸς ἐστίας ἐξέρχεται, ex patria domo prodit. GRAEV.

ead. l. 3. Μεσίτην τραπ.) Plut. 274 f. φιλιαν θεῶν βομῆς καὶ ξενίων. SOLAN. Retineo τράπεζαν hic, quae παρατίθεσθαι potest. Focus domesticus immotus, puto, est; quamquam non ignoro foculum, quo foveantur epulae. GESN.

ead. l. 5. Θάσιον) Vid. Aristoph. Plut. 1021, Ὅζειν τε τῆς χροῆς ἔφασκεν ἡδύμου. XP. Εἰ Θάσιον ἐνέχεις — ad quae vid. interpretes. Addam tantum Scholiastae verba: Ἐπεὶ ἐν Θάσῳ ἔκει Στάφυλος, ὁ ἐρώμενος Διονύσου. διαφέρει γὰρ ὁ Θάσιος οἶνος &c. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖοι) Assentior Vorstio γυναικεῖαι legenti: nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adiectiva composita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adiectiva ab substantivis derivata pleraque terminatione feminina efferre, maxime hoc, de quo quaerimus; ut mox c. 27, Philopatr. c. 3 &c. Herodian. etiam VI, 5, 19, γυναικεῖα δελία. Alique passim. Nihil interim immuto,

Lucian. Vol. V.

O o

quia analoga exempla afferre possum haud pauca eorum, quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adfiscunt. Ita Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ex Athen. I attulit Graev. ad de Salt. § 70. Adde hic c. 30 f. Sic Herodian. 2, 7, 3, ὁρέξαι χεῖρα σωτηρίον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ἰος femin. idem Herod. 2, 3, 3, αἰφνίδιον μεταβολήν (mitto αἰώνιον ζῶν, Evāng. Luc. XVIII, 18, & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod Thucyd. adiecit. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem agnoscit. Vid. eum L. I, c. 2, τῆς δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. Dionys. Hal. Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25, 1, eadem verba repetit. Idem VII, p. 450 ed. Lips. vers. fin. τῆς ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς. Et sic rursus vers. ult. eiusd. pag. ac fere perpetuo alibi: feminini vero ἀναγκαῖα exempla ap. Herodian. & in N. Foed. sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμικέστερον ἀρχὴν inveni ap. Herodian. I, p. 2, quod Stephanō tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖρι σύνοδοι etiam convenit Suidae illud, Θουκυδίδειος γραφή, quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non Eurip. Hecub. v. 591, — ἀγγελεύεισά μοι Γενναῖος. Quem laudat Bergl. ad Alciph. III, Ep. 23, p. 328. In quo ἀμοιβὴ δίκαιος legitur, quod tamen doctiss. editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia, ut composita cum α privativo. Hom. II. A, 98, ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adv. habere credo, quia & sic alia adiective effert, ut II. H, ἀμφιλύκη νύξ. Et B, 389, A. 489, K, 404, Ἀθανάτη μήτηρ. Ne credas ὁ καὶ ἡ ἀθάνατος perpetuum. REITZ.

ead. l. 14. Του) Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινός, vid. supra, ad Lucian. Prom. § 7. Gesn. ad Quom. c. 51. Me ad Tyran. c. 11. Adde Herodian. 2, 3, 12. REITZ.

ead. l. 16. Οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων) Potest ita dedisse auctor: ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano, vel quisquis auctor est, iunctura, si legamus pro οὐκ, ὥς, nemo ita infansiat, ut, in pueris ita se rem habere, dicat. GESN.

Pag. 289. l. 11. Πρὸς ἀλλήλους) Si δὲ deleatur, satis commode omnia habebunt. SOLAN.

ibid. Ἀποτειχισώμεθα) I. e. intasti sumus. GUYET. Gesnerus vertit, a nobis invicem, quasi interiecto pariete, abstineamus. Sed non hoc velle puto Lucianum; sed sibi sumere Chariclem τὴν κατὰ φύσιν χρῆσιν τῆς γυναικός, Callicratidae autem relinquere τὴν παρὰ φύσιν. REITZ.

ead. l. 14. Κρόνε) I. I. Wetstenius suspicatur, pro χρόνε legend. Κρόνε. — *Redeunt Saturnia regna*, Virgil. Ecl. IV, 6. Ut νέος Διόνυσος. REITZ.

Pag. 290. l. 1. Τέχνασμα) Aliter interpungit *l.* comma non post τέχνασμα, sed post ἀσπύρων ponens, quod tamen Solani manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνήρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures edd. in re tam sordida perscrutari nolo. REITZ.

ead. l. 6. Φιλαινίς) Leucadia, Athen. V; quam purgare tentat VIII, 335. Meminere etiam impurissimae feminae Clem. Alexand. *Προτρ.* 24 B. C. & Tatian. p. 122, & quis non? Vid. Suid. v. Δημοχάρης. Ἀστυάνασσα Βοστροστάγη ἔρρη. Diog. Laërt. in Epic. (non invenio) & Nostrum Ἀποφρ. c. 24. Lil. Gyrald. H. Poët. 378. SOLAN.

ead. l. 11. Καθαρίω) Ita edd. ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *l.* καθαρίων. Supra aliter usurpaverat, καὶ καθαρίων τάχα δέησει. Vide etiam Ἀποφρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐφν) Γρ. ἔφην. GUYET. Ἐφην M. optime. In impr. ἔφην, quamvis recte verterit interpres. SOLAN.

Pag. 291. l. 5. Περικλέους δὲ πειθῶ) In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πειθου. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ. quam sequitur *A.* Ed. *l.* autem & *V.* 2. Περικλείον δὲ πειθῶ. SOLAN. Περικλείον δὲ πειθῶ legendum ex *Ald.* a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adiectivum Περικλείος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείον τε πειθῶ, quod iuncturae videbatur aptius: & paulo post, pro ἐν τῷ σῶ λόγῳ διατρίψαι, ἐν ἐνι κ. τ. λ. Repetitio literarum earundem in omissioni occasionem dedisse potest. GESN. Περικλέους δὲ πειθῶ) Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περικλείον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adiectivum dicit, defendi posset ex huius Dissert. c. 27, ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus editionum *l.* & *V.* 2. accentus, quae Περικλείον praeferunt, suspicionem praeber, ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. REITZ.

Pag. 292. l. 1. Τηλέσιλλα) Consule Meursium Gr. fer. in ὑβριστικῇ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. SOLAN. Non iam opus est aliud hic indicare, quam Telefillam eandem esse poetriam, de qua omnia iam studio Io. Christiani Wolffi in unum collecta & Vandenhoeckianis typis ele-

gantissime edita sunt in Poëtriarum octo fragm. pag. 62 seqq. GESN.

ead. l. 2. Οὐχὶ τὸ μελίχρον αὔχημα) Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφῶ, non illud Lesbiorum decus, carminibus inclitum. Editi μελίχρον αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se iactat Lesbos, Sappho. GRAEV. Μελίχρουν αὔχημα) Hanc puto veram lectionem. Μελίχρον mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus iocatur fuscum sive nigrum, cuius ὑποκόρισμα est τὸ μελίχρουν. Vid. laudatus modo Wolf. ad Sapph. p. 235. GESN. At μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Wolf. in Fragm. Sapph. p. 120, i. e. *versificem*. Nec ego id improbaverim, si plures Codd. addicerent. Verum cum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Gesnerus inde facit, sensum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abstineo. REITZ.

ead. l. 4. Θεανῶ) Vide Menagium, & Nostrium Eik. cap. 18. Anonym. de Vita Pythag. N°. 2, ἡ Θεανῶ δὲ λέγεται οὐ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ καὶ μία τῶν συγκατέρων αὐτοῦ εἶναι. Porphy. N°. 19, & Rittersh. not. SOLAN.

ibid. Περικλῆς — Ἀσπασία συνηγόρησεν) Plut. Pericle p. 308 H. Steph. Ἀσπασίαν (accusatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ παρὰ τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφείλε ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεισιεὶς τῶν δικαστῶν. GESN.

ead. l. 5. Ἀσπασία) Idem Lucianus in Gallo testatur, Pythagoram Aspasiā Periclis Atheniensium scortum aliquando fuisse. COGN.

ead. l. 13. Σωκρατικῶν — πλατάνιστον) Conf. infra de Dom. c. 4. REITZ. Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat Plato Phaedri exordio p. 337 F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de industria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad platanum reclinat se Phaedrus, sed ita potius Socrates p. 388 B. πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἰκάνη πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. GESN.

Pag. 293. l. 1. Ἰερὸς) Platonem hīc designat. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς) Vide proverbium *Dodonaicum*, & Cael. Rhodigin. L. 29, c. 15, Sophoclem in Trachiniis, de geminis columbis. COGN.

ead. l. 6. Ἡ γὰρ πολλὰ) Homer. Il. A, 156. SOLAN.

ead. l. 11. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα) Ordo, παράσθηθι ὃ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. GUYET.

ead. l. 14. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς) Vide Aristoph. Avib. v. 700 & seqq. KUSTER.

Pag. 294. l. 3. Σιδήρειαι &c.) Homer. Il. Θ, 15. SOLAN.

ead. l. 4. Δεῖν) Ἐκεῖνο (Χάος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχούς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαι τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὺς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δοθὲν φρουρᾶς, τῆς ἑμπαλιν ἐδοῦ εἰργηται. Is, qui encomium παιδραστίας est dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuisse: eius opera exstitisse rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari esse proturbatum, ubi portae sint ferreae, limen aeneum; ut ibi aeterna & non dissolvenda custodia vinctum, reditu ad superos prohibeatur. Vel puer videat, (immo ipse puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum esse δεῖν, non δοῖν. Nec aliter, ac conieceram, postea vidē contineri in ed. Flor. Sicuti hic ergo δεθεῖς ὑπ' ἀρρήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλειῶ δεθεῖς in Apolog. pro Merc. Cond. c. 1, & infra in Toxar. c. 32. Ceterum de Cupidinis antiquitate Noster iterum in De Saltatione, ubi, saltationem simul & Cupidinem cum ipsis rerum primordiis exstitisse memorat cap. 7.

Ἄμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφύναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαι. Simul cum prima universi generatione diceret tibi, & saltationem ortam esse, una cum antiquo illo Cupidine editam. Idem in Deor. dialogo II, ubi ad Cupidinem Iuppiter, σὺ παιδίον, ὃ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba Platonis in Symposio: Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημι νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. Ego vero multa alia Phaedro assentiens, id minime assentior, quod Cupido sit Saturno & Iapeto antiquior. Verum aio illum Deorum esse natu minimum, semperque juvenem. Statim post Chaos, post Terram, & Tartara exstitisse Cupidinem, in Theogonia ait Hesiodus. De antiquitate Cupidinis vide etiam Orphea in Argon. 422. IENS. Δοῖν recte in W. Fl. & P. corrupte autem in reliquis δοῖν. SOLAN.

ead. l. 14. Παραντίκα) Sic recte ed. I. & V. 2. nisi quod divisim scribant. Aliter M. Fl. Fr. B. 2. S. nempe παρ' αὐτά. SOLAN. Παραντίκα) Nemo mirabitur, hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere edd. & Codd. repugnent. Nam insipienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exem-

plis firmare; modo videas, quae indicamus ad cap. 16 huius Προσλαλιάς. REITZ.

pag. 295. l. 1. Ἀγαπητῶς) Alciphro. I, Ep. 13, Πότεν γάρ ποτε εἰς ἀλιά δούστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζοντα διατροφὴν ἔρωσ ἐνέσκηψε; quod Bergl. vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui vix necessarium victum acquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat, ἀγαπητῶς esse *vix, aegre*. Ap. Herodian. vero VI, 2, 10, μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενον — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἑκαστον τὰ αὐτοῦ, *debere unumquemque suis rebus contentum esse*. Et VII, 8, 9, νῦν ἡσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum Steph. alia proferat, ubi *grate, amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam eius vim attendas, videbis, esse id, quod praefens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i. e. contenti, manere sensum atque originem τοῦ ἀγαπᾶν, ut apud nos, *voor liefnemen*. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix, aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter Alciphronis locus III, 25, p. 332, Ἐγὼ δὲ οἰκουῶ μόνη, μετὰ Σιύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos aegre alens*. Et quamvis locutionis ratio non appareret, fatis est usum sic iubere. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιγίγνομένων) Supple ἀνθρώπων. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντελεστέρων) Non sine ratione Florentinam hic contulit Solanus: nam videtur suspicatus aliquam ceterarum οὐτελεστέρων habere. Et interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, cum Benedictus contra *absolutissimis*; & sic debebat, qui ἐντελ. legit, quod nec ego in ἐντελ. mutaverim. De iis enim artibus loquitur, quae iam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ) πᾶς scilicet. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐρρίφην) Ἐρρίφην Solan. correxerat ex L. addideratque conferendum Dial. Mort. X, § 2. Sed hoc parum ad rem: nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeterit. imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsitan hoc tempus fefellerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2 ἐρρίφην habere. At cum ρίπτω sit a ρίφω formatum, facit ἐρρίφην, in particip. ρίφεις. Quare, quod probum est, non sollicitemus. REITZ.

ead. l. 16. Εὐθὺ τοῦ βίου) Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, in Herod. f. Aet. c. 1. Et Hermod. c. 23, χαρσὶν εὐ-
θὺ τῆς πόλεως c. 46, ἀγχι εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας. REITZ.

Pag. 296. l. 2. Πάλαι ῥιζῶν) Legitur, σκέπης δεηθέντες ἄν-
δρωποι, νάκῃ, θηρία δείραντες, ἡμιφύσαντο, καὶ σπύλῳ γλασ
ῥῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν
αὐτὰ κοιλάματα. Dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus in
posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro
πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus possit detrahi,
& utcunque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic
commode potest esse *olim*, ut intellexit interpres, reddens, ho-
mines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatas, induerunt; &
speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut
olim radices, plantarumque siccas cavitates. Vir quidam in his li-
teris insignis suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *anti-
quarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo vocu-
lae πάλαι soleat apponi, ut οἱ πάλαι. Haereo, lector, haereo.
IENS. Παλαιῶν ῥιζῶν) Recta omnino haec scriptura, quam *l.*
& *V. 2.* debemus: in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι
legitur. Nec in tot editoribus repertus, qui medicinam face-
ret, aut saltem tentaret. In *W.* etiam πάλαι. Sed ibidem vide-
tur fuisse prius ῥοιζῶν. SOLAN. *Ἡ πάλαι ῥιζῶν) Suspicio le-
gendum ἢ πάλιν, ut disiunctioni modo serviat. Non semper
iterationem aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed
connexioni s. disiunctioni potius servire apparet, v. g. ex
Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud Thucyd. I, 137;
ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοί, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἢ
ἀποκομιδῇ ἐγγίγνεται. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic
Noster paulo post c. 35 extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἀ δὲ αὐ-
δὲ — ὁ βίος ἐξεῦρεν. GESN. Παλαιῶν) Et si scio, αἱ πάλαι ῥιζαὶ
aeque Graecum esse atque παλαιαί, tamen obsecundavi So-
lano, quia sensus adverbii foret alius, & hic ineptus: nam οἱ
πάλαι sunt quidem antiqui, sed ii, qui non amplius sunt. Iam
non intelligendae radices, quae olim fuere, nunc non sunt
amplius; sed inveteratae & robustae. Quod in marg. *A. Wess.* est
παλαιὰ, natum esse potest ex Cod. qui παλαιαί habuit, aut
dare voluit, Graecismo satis quidem usitato, hic vero non
conveniente, propter sequens αὐτὰ κοιλάματα. REITZ. Πα-
λαιὰς ῥιζας, antiquas, inveteratas, robustas radices, nescio, an ali-
quis asservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poeni-
ter me coniecturae. Πάλιν & πάλαι tenui discrimine distant.
GESN. in Addend.

ead. l. 12. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως) *Benedictus, tanquam a parvo occasu.* Legit ergo δύσεως, quae nullum hic sensum habet. Alii a parvo fomite, nimis translate; nec opus tam alta figura, cum apte possimus ac debeamus *velut exiguae pastaе solutionem* vel laxamentum. GRON. Aldina lectio & ipsa post longas huius loci tenebras, ὥς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως, revocanda merito. Miror, qui δύσεως vidit, eum μακρᾶς potuisse fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἀφῶνος, & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur, cum respectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas, Pythagoricaeque adeo: vel certe ad Platonikum illud Socraticumque dogma, quo discere est remissionis. GESN. Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. edd. excepta *Ald. 2.* quam Gesn. indicat. In *Ald. 1.* autem aequae est λύσεως atque in ceteris. Sed cum & Pelleti Cod. accedat lectioni ab Gesn. & Solan. revocatae, vulgatam reieci. REITZ.

ibid. λύσεως) Ego δύσεως, ab auctore huius libelli scriptum fuisse existimo. SOLAN. Αὔσεως. Guyet. Sic diserte in nott. Mss. Guyeti legebatur: non dubito tamen, quin describentis sit vitium; nam δύσεως auctor voluit. REITZ.

Pag. 297. l. 4. Ἐπιθυμία) An glossema est τοῦ ποικίλαι σοφίαι; Placet. GUYET. Καὶ non legerat Guyetus in sua ed. id eoque pro glossema habuit appositionem τοῦ ἐπιθυμίας: iam vero apparet, non esse plane idem, quod post σοφίαι sequitur. REITZ.

ead. l. 8. Γυναικεῖαι σύνοδοι) At supra c. 27 γυναικεῖοι σύνοδοι edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen servavimus, ut habeant & alii, in quo se exerceant. Vide, quae ibi notavi. REITZ.

ead. l. 11. Νεμίζομεν) Frater iunior Carolus malit νεμίζομεν cui assentior. REITZ.

ead. l. 13. Ἐμοί — γελαῖν — ἐπήει) Vid. de hac phrasi agentem Hemsterh. ad Prometh. § 2. REITZ.

ead. l. 14. Σκυθῶν ἐρημίαν) Ad quae Chariclis verba respiciat, incertum est. Sed sic invidiose solent oratores aut detorquere adversarii verba, aut etiam fingere. SOLAN.

ead. l. 15. Τῆς ἀγαν φιλονεικίας) Similia huius locutionis exempla vid. supra ad c. 16. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Οὐδὲ γὰρ &c.) Interpretes verba, οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ex ignorance Hellenismi vertens, neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, palam pervertit. Alia hic est synta-

xis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *neque enim quasi contraria loquens iis, quae dicere erat aggressus*. Integra fuisset Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τοῦτοις, ἂ (vel etiam οἷς, ut notus est Graecorum mos) ἐπεχίρει λέγειν. Ellipticam istam loquendi rationem frequentissime amant Graeci: sic Noster in Revivisc. c. 14 f. ὡς ὑπὸσχῃ τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, ut *subeat dignam poenam eorum, quae fecit*. In Hermot. cap. 53 f. οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην. In Sacrif. οὐδὲν ἀμίσθι ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. In Prometheus es in verbis, ἐμμενετέον οἷς ἅπαξ προειλημν. Aristophanes in Pluto, Ἐχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἰπέ μοι. Isocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενόθη πράττειν. Fuit cum haec concinna & succincta Graecorum locutio fraudi esset H. Stephano. Nam cum apud Herodian. c. 4 Marcus ait, Ἀχθεσθαι μὲν ὑμᾶς ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον, δαυμαστὸν οὐδὲν volebat H. Stephanus excidisse οὕτω [οὕτω διακείμενον] & ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με esse idem, quod ἐπὶ τῷ ὁρᾷν με. Sed hanc crisin ab hoc loco abstinendam esse, docte monuit Tan. Faber in epistola sua Herodiani editioni ultimae praefixa, docens, ἀχθεσθαι ἐφ' οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον positum esse pro ἀχθεσθαι ἐπ' ἐκείνοις, ἐν οἷς ὁρᾷτέ με διακείμενον. Ceterum adeo religiose observant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam si insequatur verbum, ceteroquin genitivum aliumve casum postulans, illius tantummodo casus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiasten Theocriti ad Eid. X, v. 96, ἔχεις ἅπαρ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es*. Notum est, τὸ ἐπιθυμῆν fere semper cum secundo casu construi. Ita & apud Sophoclem, αἰτεῖς, ἂ τεύξῃ pro αἰτεῖς ταῦτα, ὧν τεύξῃ, *rogas, quae consequeris*. Hoc Sophoclis adducit Suidas in A, ostendere volens, τὸ ἂ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto & sic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni potest, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipse Lucianus, apud quem in Necyomant. c. 16 med. legas, οὐχ ἂ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες, pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. Ex his male Dionys. Vossius ad Caesaris III de B. G. c. 24, corrigit Graecum Caesaris interpret. pro καὶ ἢ φόβου παρεῖχον δόξῃ legens καὶ ἦν &c. IENS.

ibid. Οἷς ἐπεχίρει) Vulgarem hanc ellipsin obiter attigimus ad Astrol. c. 1, μέμφομαι ὀκῆσοι σοφοί. REITZ.

ead. l. 3. Ἐκλεπτεν) Non vereretur vertere *abscondidit*, etsi proprie sit *subtrahit*, scil. audientibus. Nam κλέπτειν eleganter dici de iis, qui clam aliquid agunt, si non satis notum,

adeatur Periz. ad Aelian. III, 47, κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τεύχισιν. REITZ.

ibid. Λαρυγγίζων) Vide supra c. 22. SOLAN. Aeschini obiicit Demosthenes pro corona c. 90, ἐπάρας τὴν φωνὴν καὶ γεγηθῶς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam Plin. Ep. 4, 7, 6. GESN.

ead. l. 7. Δι' ἀφροσύνην) Sic Populia M. F. apud Macrobian. 2, 5 extr. ad similem obiectionem a mutis animantibus sumtam respondet, *Bestiae enim sunt.* GESN.

ead. l. 11. Καὶ μέσση ἔστιαν τῶν — οἰκῶν) Addi potest hic locus, de Vestā in media domus parte culta, his, quae habet Spanhem. tum in diatr. de Vestā & Pryt. Gr. tum ad Callim. H. in Del. 325, pag. 523; itemque alius e Scholiis ad Hesiodi Theogon. 454, ubi causam reddit cur ἔστια etiam appelletur Terra Mater, Ceres, Δημήτηρ, παρ' ὅσον τοῦ παντὸς τῶν μέσων λαχοῦσα τόπον ἢ γῆν, στάσεως καὶ μονῆς αἰτία ἔστι τοῖς ἄλλοις. Ceterum ἔστιαν s. Vestam hic respondere Penatibus, Laribusque Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut aedes Romanis; vix opus est hic admoneri: ut nec illud, separatim revera pluribus aediculis aedes honestiorum constituisse, qua de re, qui Plinianas villas, & aedificandi legem a Columella I, 9, propositam attentius consideraverit, vix est ut dubitet. Illud proprius ad rem nostram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μέσσην ἔστιαν referam ad δεικνύμενοι, ac legam οἰκῶν ἰδίαν, quod unice verum puto. Sed si quis, ut adhuc editum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens.* Nempe τὰ ἴδια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cuius media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Evangelio, ἦλθεν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. GESN.

Pag. 299. l. 8. Ὅτι μὲν ἡλικίας) Conf. Cic. Tusc. Disp. IV, c. 33, ibique Davis. quem adeundum Hemsterh. in marg. notaverat. REITZ.

ead. l. 10. Διπλοῦς θεός) Conf. infra Δημ. c. 13. SOLAN.

Pag. 300. l. 7. Τραγικὸν) Unde habeat nescio. SOLAN. Ex Sophocli. Antig. adscriptum in marg. *A. I W.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. REITZ.

ead. l. 11. Αἰδώς) Hesiod. Ἔργ. 317. Vers. sequens autem ex eod. v. 11. Ope textus Hesiodici & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δύω & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. Οὐ μὲν οὐδέ autem reliquimus, & ἔστιν ἐν, pro quibus apud Hesiodum οὐκ ἄρα μούγον ἐν. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐ μὴν &c.) Hi ex Hesiodo versus, Οὐ μὴν οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἔν, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν Εἰσὶ δ' δύο· τὸν μὲν κεν ἐπαινεῖσι νεώτεροι, ἡ δ' ἐπιμωμένη διὰ δ' ἀνδρῶν θυμὸν ἔχουσιν· parum accurate scripti sunt. In primo οὐδ', non οὐδέ legendum: in secundo vel ἐπαινέσσειε, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινήσειε, quod ex duobus Mss. affert, magisque probat in Lectionibus Hesiodicis Graevius, legendum. Sed & δύο, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Vers. quoque primum aliter concipit Hesiodus; apud quem in Ἔργοις v. 11 legitur, Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔν ἐρίδων γένος &c. IENS.

Pag. 301. l. 3. Τὸ μὴδ' ἐν οἷσι) Sic supra fere cap. 3, τὸ καλὸν ἀνθρώπων. REITZ.

ead. l. 4. ἵνα πῶς μαινόμεν) Iam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cuius vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. GESN.

ibid. Κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην) Locus est Hippolyto 618 seq. ubi Iovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἔβαλες σπείραι γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρεὶν παρασχέσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέοντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτούς· ἢ χαλκόν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παιδῶν πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμηματος τῆς ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Εὐριπίδην) Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Exstat in Hippol. v. 619, & seqq. Sed poetam ipsum adi. SOLAN.

ead. l. 7. Ὑπὲρ) Sic L. & Ven. utraque. Reliquae παρὰ, & ipse M. SOLAN. Ὑπὲρ τῆς διαδοχῆς legendum sine dubitatione ex Aldina. Quid enim est παρὰ τῆς διαδοχῆς, quod reddunt, a successione? Ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. GESN.

ibid. Γὰρ) Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias: sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2 Ver. Hist. c. 2, εὐρίσχομεν δὲ. Item Alex. c. 44 & 46. Ubi & Homer. ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit: nam si sequens οὖν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At cum propter scripturae compendia, in eiusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definitio, sed ad δὲ magis inclino, quia edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico; nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in Hermot. cap. 29 f. ἢ πᾶσι τι:

στεύειν χρη — ἡ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τῷ τοιούτῳ. REITZ.

ead. l. 11. Ἀριθμὸς) Sic Horatius — *Nos numerus sumus.* Euripid. Tr. 476. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀληθῶς χαρακτήρ) An ἀληθής; GUYET. Posses quidem cum Guyeto ἀληθής legere. Sed mutatione nihil opus est: nam si recte dicitur ἡ πᾶνυ τρυφή, τῆς ἀγαν φιλονεκίας, & multa similia, quae hoc Dialogo iam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτήρ quoque non dicatur, aequae ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μήτηρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam in Iud. Voc. § 11, ὡ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθής mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριος, quod illico opponitur. REITZ.

ibid. Χαρακτήρ) Χαρακτῆρα esse notam, imaginem impressam vel insculptam, hoc Luciani loco, alioque mox c. 44 occurrente, item ex Philone, Aristotele, aliisque, monet Iac. Elsner. ad Hebr. I, 2. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Αἰσχίω) Ad θηρία refertur. GUYET.

ibid. θηρίων — δυσκληδονίστων) Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφρ. cap. 17 hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὀραθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Ceterum ad hanc matutinam deformitatem obiectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *serenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* GESN.

ead. l. 2. Πρωτίας ὥρας — δυσκληδ.) Ex L. est illud πρωτίας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. Δυσκληδονίστων autem ex W. & Ven. utraque. SOLAN. Non dubitavi vulgatam reiicere, cum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum Solan. vel uno Cod. teste id factum voluit: versionem itaque similiter a me mutatam haud sinistre interpretabitur Gesner. qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat, *ante horam primam*; nec poterat aliter. Verum etsi μία pro πρώτῃ alibi inveniat, apud Lucian. nondum observavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸν ὑψηλόν) Haec, ut multa alia, in hoc opusculo nec sana existimo, nec digna, quibus operosam faciam medicinam. Sed pro κάρων, κάρα legendum existimo. SOLAN.

ead. l. 17. Ἐρυθαινεῖν) Sic scribitur & mox c. 41 versus finis ubi & ipsa Fr. cum rel. ἐρυθαινεῖν habet, non ἐρυθρ. REITZ.

Pag. 303. l. 8. Βραχὺ τῷ μετώπῳ) Frontem enim angustam veteres suspiciebant. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνθοβαφῇ) Quidni *purpurea* intelligamus? ἄνθος enim Graecis non minus, quam Latinis, *flos* audit *purpureae*, five *purpureae* succus optimus, i. e. maxime saturatus, ut *flos laetis* vocatur, quod pinguisimum est in eo. Sicque mox ipse vers. fin. huius cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio, i. e. id, quod *purpura* iam tinctum, vocatur *floridum*, propter laetum & florum similem colorem. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γυγμῶσθαι) Fluctuabam, an cum priore interprete putarem, negationem excidisse, verendumque adeo hunc locum, ne *nudae esse videantur*. Atque hanc rationem subiiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excusationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres, ne *nudae* dici possint, quae vestimentum quaecunque habeant. Sed re accuratius perpensa, nihil mutandum censui. Tribuit ipsis consilium, velle videri *nudas*, & tamen etiam obtentum, praetextum, excusationem, diverso nimirum respectu: volunt videri *nudae* sui similibus lascivis, moechis; obtentum quaerunt apud virum, apud severiores &c. GESN. Si Gesner. vidisset μὴ in Cod. quodam esse, recepisset, credo, quia suspicionem suam, illud excidisse, confirmatam invenisset. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia ἐς πρόφασιν δοκεῖν γυγμ. non satis commode procedit sine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, sine summa necessitate, videar. REITZ. Si ex bono alioquin libro est illud μὴ, recipiendum omnino censeo. GESN. in *Addend.*

ead. l. 15. Μαζῶν, οὓς αἰεὶ περιφέρουσι δεσμώτας) Huc pertinet locus Anacreontis Od. 20, καὶ ταινίῃ δὲ μαστῶν. L. BOS. Conf. 'Ετ. Δ. XII. Vox *μαζῶν* autem poetica est, ut permul-
tae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. SOLAN. Non quidem repugno Solano, *μαστῶν* legere iubenti in margine Iuntinae, ut infr. Dial. Meretr. XII ante med. Verum quia nulla ed. neque Cod. praeit, nihil muto. Et ipse Solan. a se dissentit in nota: quod cum nunc demum videam, infra l. c. disquiram, ac de differentia, quam inter *μαζὸς* & *μαστὸς* tradit Th. Magist. agam. REITZ.

ead. l. 17. Ἡρτημένως) Sic omnes edd. At O. & M. ἡρτημένους, quod observari utique meretur. SOLAN. Γυναικας intellige. Guyet. At iam, dicas, cum ἡρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad *γυναικας* referre. Sed recte con-

struxit Guyet. vulgatam, per hypallagen non insolitam: sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut Alciph. III, 1, p. 276, τὰ χεῖλη δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — ἐπιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrium videbimus. Sic ἐξηρτημένος τὴν πῆραν in Vitar. auct. c. 7 pr. habuimus. Certe Long. Paft. II, p. 42, πῆραν ἐξηρτημένος, & Alciph. pag. 360, alique dixere: nec non ἐπικεῖμαι eadem ratione construi solet supra apud Nostrium. Alex. c. 3, ἐπικείμενος κόμην πρόσδετον. Sic ἀπέξυσται τὴν αἰδῶ Alciph. 360 f. Ideoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda maneat intacta. REITZ.

Pag. 304. l. 1. Περὶ καρποῖς καὶ βρ. δράκ.) Ὀφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide Menandri fragm. p. 146, & Poll. v. Ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud Philostr. p. 931. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξοδοι) De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, v. Casaub. ad Theophr. Char. 339. SOLAN.

ibid. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴσαι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα) Locutus iste est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότες ponenda est hiatus nota. Nam Κωλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότες, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. PALM. Πᾶς θεός) In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit Palmerius, ubi pro spectatoribus, Deas habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεός: videtur enim respicere ad illud Menandri, — Ἐπιτρίβουσι δ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ Μάλιστα τοὺς γήμαντας: αἰεὶ γάρ τινα Ἄγειν ἑορτὴν ἐστ' ἀνάγκη a Strabone laudatum L. VII, p. 297 ed. Par. SOLAN. Et si Solani emendatio minus violenta, & probabilior, quam Palmerii & Bergleri, quam statim subiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Gesneri, quae spectatores retinuit, immutare nolim. Bergler. autem ad Alciph. III, 11, ubi is scribit, καινοὺς δὲ ἡμῖν ἐπεισάγουσα θεοὺς — πῶ γὰρ ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἰδρύσω Κωλιάδας ἢ Γενετυλλίδας, ita commentatur: Coniungit haec nomina & Aristoph. in Nub. v. 52, ubi iidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & in Lysistrata initio, ubi dicitur, mulieres fessinare, si vocentur ad eiusmodi

Venerios Deos, Ἡ'ς Πανδς, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος.
Nec non Lucianus in Amor. (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hisce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano sic lego: εὐθύς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεῶς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότες, ὧν ἐνίων &c. vertoque: statim e domo egressiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri nec ipsa sciunt nomina, Coliadas, Genetyliidas. In edd. locus est corruptus, quae, — εὐθύς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατῆς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ. — quasi spectantium, nescio quorum, ignorent eiusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri potest; sed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc Palmerius; sed quaedam excidisse putans, de suo addit totas septem voces. Sunt autem Κωλιάς & Γενετυλλίς epitheta Veneris, ambo secundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt. Mens igitur Luciani fatis apparet, & Solani correctio iam eo magis placet. REITZ. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo Solanus coniecerit. Forte utrumque servandum, θεατῆς & θεῶς, cui omittendo θεατῆς occasionem dedisse potest. GESN. in Addend.

ibid. Γεγαμηκότες, ὧν) Hic aliquid deesse videtur. GUYET: Certe aliquid deest, si ὧν ὀνόματα ad spectatores referendum: at si emendatio in θεατῆς facta fuerit, nihil hic deerit. REITZ.

ead. l. 14. Ὦν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες) Nihil certius Palmeriana suspitione. Quomodo supplendum videatur, quod deest, interpretatione indicavimus, nempe εἴτα θεῶς προσαγορεύουσαι ἀπίαςι, vel simili modo. GESN.

ead. l. 15. Κωλιάδας) Huius Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ; vide Eὐν. c. 6, Strab. IX, p. 398 D. Vide & Pausan. p. 2, 1. De Dea Schol. Aristoph. ubi sacra Cereri faciebant mulieres Athenienses. Vid. Polyaen. Strat. I, p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. SOLAN.

ibid. Εἰ τύχοι) Formula, εἰ τύχοι, valet exempli gratia, & verri potest commode, ut puta. Quemadmodum vulg. Interpr. I Corinth. XV, 38, ita etiam Glossarium. Occurrit praeterea in Toxari c. 4 fin. L. Bos. Loquendi formula satis obvia, non tamen ubique valet exempli gratia. Quin & si usus posceret alibi significat, ut ap. Herodian. VII, 3, 4: μᾶλλον δὲ καὶ πρὸ κλησὶς δέδοτο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικά, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Nostro de Merced. cond. cap. 3, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοντας, recte Gesner. convertit, si res ita ferret. Hic tamen recte redditur exempli gratia. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδας) Genetyllis Veneris cognomina sunt ap. Aristophanem: de quibus vide Pausan. in Atticis. COGN.

Pag. 305. l. 1. Δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι) Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae f. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de Deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δῦσερος ille Deus Comus fuerit. GESN. Sed vid. Scholiast. qui ad Paridem refert. REITZ. Omnium minime de Paride cum Scholiaste ver. accipiam. Endymion, & Lunae ad illum κῶμος f. comissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enarratam a Luciano *Ψευδομ.* c. 39. GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. εὐθύ) Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est maior: nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθύς adverbialiter ponitur, modo εὐθύ. Εὐδύς ita positum habuimus modo, pr. huius cap. Et c. 3, item cap. 18 f. Item cap. 12 pr. & Quom. Hist. cap. 40, Lexiphan. cap. 10, & infra Toxar. 32, Hermot. 33 ter, & cap. 38. Sic Alciphron. II, ep. 3 f. Γλυκέριον εὐθύς πετομένην πρὸς ἡμᾶς — φέρου. Et I, 1, p. 6; sed εὐθύ rursus infra hoc cap. 42 f. apud Nostrum. Item supra cap. 8 & 23, & Hermot. cap. 74. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθύ sequente consonante scribatur, εὐθύς sequente vocali, vel eiusmodi consona, cum qua s sine cacophonia coniungitur. REITZ. Nimis generaliter differentiam inter εὐθύς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad Gall. 1. Licet multa habeam, ubi confundantur: quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo. IDEM in *Add. & Corrig.*

ead. l. 5. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα) Domi statim longa balnea, & sumptuosa ac suavis mensa. Sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. καὶ πολυτελὴς νῆ Δία τράπεζα, & sumptuosa per Iovem mensa. GRAEV.

ibid. Νῆ Δία) Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris: malo tamen illud νῆ Δία, quam καὶ ἡδεῖα vulgatum. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπογεύονται) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Διηγούμεναι) Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. SOLAN. Potest defendi διηγούμεναι. Solent enim mulieres noctes, & somnia prae-

sertim, narrare in conviviis, quae forte ἐτερόχρωτος ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσταθοῦς βίου, de quibus hic agitur, δουλότητος εὐνὴν γάμουσαν; Itaque sollicitior putare, non esse ab auctore διηγούμεναι, sed una syllaba minus διηγούμεναι. Quo in genere facilius peccari, per compendiarium scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctefne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile muliebri mollitie plenum?* &c. GESN. Si ex Mf. est διηγούμεθα, quod in var. Lect. ex marg. A. i. proferatur, illud adoptaverim prae coniectura mea διηγούμεναι, quae eandem sententiam efficit. IDEM in Addend.

ibid. Τοὺς ἐτερόχρωτος ὕπνους) Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? GUYET. Interpres, *diversorum corporum somnos*. Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui*. An de colore feminarum intelligendus Lucianus? MENAG.

ead. l. 13. Λουτροῦ) Consule Cafaubon. ad Lamprid. Commod. cap. 2. SOLAN.

ibid. Ἔστι) Ἐχει legendum videtur. Sic interpres. GUYET. Nimirum *opus habet*, Benedictus & Obsop. Sed potiore iure Guyetus quaesisset, num *opus habet*, pro *opus illi est*, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem *χρεῖαν* vel *χρεός*, pro *χρεῖος*, adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est, cum *χρεῖος τις*, i. e. *indigus alicuius rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet Budaeus in Commentt. etsi male exponit *χρεῖος* in loco Philonis, quod merito correxit Steph. Thes. T. IV, p. 612. REITZ.

Pag. 306. l. 1. Εἴτ' οὐ δικάιος) Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Iambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicunque modo disponi possunt:

Εἴτ' οὐ δικάιος προσπεπατταλευμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πύτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄλλο δ' οὐδ' ἐν
Ἀγαθόν. ὃ μισεῖν οἴμ' ἅπαντας τοὺς θεοὺς,
Γυναικας ἐπλάσεν, ὃ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιᾶρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ
Λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῶμαι. καὶ γαμηλῶ
Λέχει μοι χεὶρ ἐντροφῶν. εἴτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσοι, χαλεπάτατος

Lucian. Vol. V.

Pp

Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.
 In versu tertio pro vulgato γίνετ', ex Basileensi scripsi γίνετ'.
 In quinto quoque ἐπλασεν, non, ut vulgo ἐπλασσει, scriben-
 dum. Septimum & octavum non habere suos numeros, pa-
 lam est; at iis restituendis ita, ac a Menandro profecti sunt,
 ego non sum. IENS. Locum integrum Menandri apponere o-
 perae pretium est, qualem emendatum nuper edidit Anōny-
 mus eruditissimus:

Εἴτ' οὐ δίκαιος προσπεπατταλευμένος
 Γράφουσι τὸν Προμηθεῖα πρὸς ταῖς πέτραις;
 Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδεὶς
 Ἀγαθόν; ὃ μισεῖν οἱμ' ἀπαντας τοὺς θεοὺς,
 Γυναῖκ' ἐπλασσειν ὃ πολυτίμητοι θεοί,
 Ἔθνος μισρὸν γαμῇ τις ἀνθρώπων, γαμῇ;
 Λαθρῖαι τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι, δάχνης,
 Γαμηλὶφ λέγει δὲ μοι χεὶρ ἐν τρυφῶν,
 Καὶ φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
 Φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Noane merito pingui Prometheus
 * Clavibus affixum ad rupes Caucasii?
 Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
 Et sacratum? Quod omnes credo Deos odisse,
 Mulierem finxis. Proh Di immortales,
 Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit? Uxorem?
 Deinceps enim occultae ingratus cupiditates; o Lache,
 Et geniali lecto illudens adulter,
 Et veneficia, & morborum gravissimus
 Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Versionem huius ῥήσεως, & textum ipsum, edimus, ut ab A-
 nonymo eruditissimo exhibitus est in Emend. in Menandri &
 Philem. fragmenta p. 95 & 96. Notas etiam accipe: — [Lo-
 cum hunc ex Luciano petittum non ex Grotii recensione, qui
 in omnibus hic erravit, sed ex nostra edidimus, una cum ver-
 sione. Clericus nihil hic de suo adduxit, praeterquam quod
 γράφουσι, pingunt, ille eruditus transtulit, scribunt. Nihilne au-
 diverat de Parrhasii tabula apud Senecam in Controversiis?
 nihil de Euanthis apud Achillem Tatium? Versa secundo
 Grotius sic interpolavit,

Τί γίνετ' αὐτῷ; λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἄν
 Ἀγαθόν.

Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit vir magnus: neque enim γίνεταί γε.

pertum est Graecis unquam significat : neque *facem* reperit Prometheus, sed ignem. Sententia est, quam nos in versione expressimus; & nonne merito nihil boni ei obtrigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe *λαμπάδος ἀγῶνα*, *Lampadis certamen*, quod Athenis quorannis ἐν Προμηθείοις, in *Promethæo festo*, celebrabatur. Vide accuratissimi Meursii Graeciam feriaram in ΛΑΜΠΙΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo spectantia ibi collegit, excepto hoc ipso Menandri loco. Ex his autem colligas, solam Lampadodromiam Prometheo institutam fuisse, nulla sacrificia. Mox versu quinto, apud Lucianum est, *Γυναῖκας ἔπλασεν*, unde Grotius refinxit *γυναῖκας ἔπλασεν* nos opinor melius *Γυναῖκ' ἔπλασσαν* unicam enim formavit, non plures. Idem versu quarto, *δ' μισεῖν δ' οἱμ' ἰντεροψύσσει δ'* ait, *ad sensus connexionem*. Atqui illud δ' iam verum sensum, qui a me erutus est, impedit & corrumpit. Versus autem sequentes sic interpolavit:

Μάλ' ἄθλιος· λοιπὸν γὰρ αἱ πῖθυμιναι
Γαμπλῖα τε μοιχὸς ἐντροφῶν λέχει.
Εἴτα δ' ἐπιβουλαί, φαρμακῆαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῆ πάντα τὸν
βίον γυνή. —

Μάλ' ἄθλιος dicit se dedisse, pro λάθριος, quod nullo sensu legesbatur. Sed veteres edd. habent λάθριοι. Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes, cetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἴτ' ἐπιβουλαί, prorsus eiecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus Grotium postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloeicissimum incidisse τὸν πάνυ, qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος. ex coniectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceret, *gravissima morborum invidia*.] — Hinc δαδούχος Prometheus apud Philostr. 602. SOLAN. * *Clavibus*) Sic scripserat Solanus, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare editionem istius Anonymi, sive Phileleuth. Lipsiensis consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne, qui sic verterit, an Solanum, qui id non monuerit. Si autem tantis viris sic semel peccare licet, mihi iam decies ita aberrare per festinationem licebit. REITZ.

ibid. Εἴτ' οὐ δίκαιος) In tot diversis coniecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195 fragmentorum Menandri dedit post H. Grotium Io. Clericus) nihil

nobis videbatur melius; tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de coniecturis eruditorum hominum suum cuique iudicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. GESN. Aliter quidem dividit hos versiculos Iens. in plerisque edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum Solani sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi iam ad senos pedes redacti erant in ed. P. & apud Menandr. quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. REITZ.

ead. l. 3. Καὶ γίνετ'') Lege καὶ γίνετ'. GUYET. Quod Guyet. monet, id edd. I. P. aliaque iam habebant recte: & quia video, id saepe ab eo fieri, eiusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vet. edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. annotamus. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ μισεῖν) An sic? ὁ μισεῖν δ' οἶμ' ἄπ. τ. θεός. Γυν. ἔπλασσαν; GUYET. Ὁ μισεῖν οἶμ' FL. Fr. B. 2. P. S. In Ven. utraque inferitur δὲ post δ, prave. SOLAN.

ead. l. 5. Γυναικ') Emendatio Anonymi, cuius rationem vide in eius Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. SOLAN. In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Gesner. non aegre feret. Cetera eius ad vulgatum textum conversa non attingi, quia incertum, quomodo is emendandus. REITZ.

ibid. Ἐπλασσαν) Ἐπλασσαν W. uti Grotius volebat. Reliqui libri omnes ἔπλασσαν, quod & servandum. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ ἰ- Λάχης) Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. SOLAN. Τὸ deerat in edd. Inferuit Solan. & Λάχης quoque addendum adscripserat, non sat idonea auctoritate: ideo non addidi, sed aliquid deesse facile patet, quia quinque tantum pedum est versus. REITZ.

ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.) An sic: τὰ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμῖαι καὶ καὶ μοιχὲς ἐντροφῶν γαμηλίῳ λέχει; GUYET.

ead. l. 8. Γαμηλίῳ) Ante legebamus male καὶ γαμηλ. Delevit καὶ Solan. & eius loco δὲ inferuit post λέχει. REITZ.

ead. l. 9. Εἴτ' ἐπιβουλαὶ) Εἴτ' α' τ' ἐπιβ. Post τὰ ἐπιβουλαὶ aliquid deesse videtur. GUYET.

ibid. καὶ φαρμακῖαι) In ed. P. hic versus ita inchoabat:

Εἴτ' ἐπιβουλαί. Et χαλεπωτάτων faciebat initium versus sequentis. Grot. volebat Εἴτα δ' ἰ. φ. κ. νόσων. REITZ.

ibid. Δὲ νόσων ἐχ — τὰ τη.) Prima vox ab Anonymo infer-ta; sequentes mutatae ab eodem. SOLAN.

ead. l. 11. Διώκει) Confer supra hoc Dial. cap. 22 f. & Her-mot. cap. 77. REITZ.

ead. l. 15. Ὑδατι λιτῷ) In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. BOURD.

ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.) In laude pueri, cum aqua deterfit somnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρράψας. ἀπὸ τῆς πατρῷας ἐστίας ἐξέρχεται, sa-cram chlamydem humeralibus fibulis adstrinxit, paterna domo egre-ditur. Chlamys fuit vestis militaris, non puerilis. Dein cur sa-cra dicitur? Haec mendosa sunt, quae ex Codice Ms. sic re-finges: καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συρ-ράψας, & tuniculam laenam in humeris fibulis connedens. Χλανισι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμά-τιον λεπτόν. Sic Demostheni κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτω-νίσκοι exprobrabantur. Vide Gell. I, 5. Forte autem in dialo-go nostro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. Mox idem Co-dex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέ-πων, neminem obviorum ex adverso adspiciens. Vulgo ἀπάντων, frigide. GRAEV. Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις) An-tea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίαις π. Ego scriptu-ram Mss. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπωμίαις περόναις) Virorum hoc proprium, mu-lieres enim ad pectus vestem πόρπη stringebant: quod a Sal-masio dudum observatum est ad Tertul. de Pallio 116. SOLAN. De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam Spanh. ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas eiusd. p. 559. REITZ.

Pag. 307. l. 1. Κάτω κακυφῶς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων) Si quid mihi credis, lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id est, occurrentium: melio-re multo sententia. PALM. Emendationem Palmerii firmanr Codd. W. & L. Vid. Iambl. p. 44. SOLAN. Ἀπαντώντων) Sic fere videtur dare voluisse Iunt. spiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν constituit finem versus, ac τῶν initium facit sequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut correctores omissam syllabam non animadvertant. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς Μουσικῷ) Scil. οἶκον, ut Aristoph. Lysistr. v. 1064, ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τημερον. Noster Hermot. c. 32, εἰς Πλά-τωνος, ac saepe alibi. Vid. not. Solani ad p. 3, T. I, ubi εἰς διδά-

σκάλου, non eis διδασκάλους Nostro dici solere, contra Bourdelorium probat. Sed satis iam exemplorum dedit L. Bos de Ellipsi. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, nisi in transitu inquirere iuvaret in haec Alciphronis I, Ep. 12, pag. 48, ἔς τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν καὶ ἐφ' ἑστρίδων κατακλίνεις· ubi pro ἔς τε Berglerus legi vult ἐπὶ τε. Sed vulgata videtur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινάς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At apud eundem I, 18 pr. ἀκούω γὰρ σε λοιδοροῦ, (vel potius κυρωδοῦ) γυναικὸς ἑρᾶν, καὶ ὡς ἐκείνης φθιρῶμενον. Ubi posteriora vertuntur, & ad illam itiones damnosas influendo, nam φθείρεσθαι significatum abeundi habere, probatum erat Ep. 13, p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit Bergler. ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἔς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τοῦ οἴκου exponendum servarem. REITZ.

ead. l. 9. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς) Multo malim φιλοσόφου, ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adiunctum φιλόσοφος esse. Iucundius etiam cadere sic iunctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. GESN.

ead. l. 15. Εἰδ' αἱ λιπαραὶ παλαίστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλλος ἑγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον) In Ms. legitur ἑγκονίζεται, quod frequentius est illo: utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίζομαι. Est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum. Nota sunt omnia de athletico pulvere. GRAEV.

Pag. 308. l. 2. Ἰδρῶτες) Haec Luciani Berglerus componit cum Alciphr. I, Ep. 34 f. Sed quia non magni momenti, non repetam. REITZ.

ead. l. 6. Σωφροσύνην ἡσπάζοντο) Conf. supra Abdic. cap. 18. Adde Alciphr. III, Epist. 24 f. οἷόν ἐστι — σωφροσύνην ἀσπάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἠδίους ὕπνου) *Υπνους plur. num. ne mīseris. Dixit & Long. Paft. I, pag. 27, τῶν ὕπνων ἐξέθορον. Ut poetas omittam. Adde mox cap. 49. REITZ.

ead. l. 12. Τῶν ὀμμάτων βολαί) Supra quidem cap. 3 eadem phrasis, sed aptiore loco: est enim ibi, ἰλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί. Alciphr. III, 1, καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστὶ κυανᾶ αὐγῆς. Herodian. I, 7, 9, ὀφθαλμῶν τε γὰρ ἀρθμῆσαι καὶ πυρᾶ.

Τῆς βοῆς. Verum si recte dicas, *vel caecus hoc videat*, quidni & *caeca oculorum acies* dicatur? REITZ.

Pag. 309. l. 1. Ἀπαντήρῃ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν) Respexit ad Oden Sapphus, a Catullo Latine redditam. MENAG. Vide Catullum p. 112 & 113. KUSTER. Immo fomem ipsum adéas, in fragm. Sapphus, apud Longinum. SOLAN.

ead. l. 7. Νόσος) Anglic. νόμος ἐπι-λαύσειν αὐτῷ. BOURD. in Schol. Ἀλγημα) Hiatus ille, qui in ed. Cler. est, non suppletur ex ulla collatione: quare eum sic exhibeo, qualem inveni. REITZ.

Pag. 310. l. 1. Κωφὴν) Ἀν κούφην; videbimus in Addendis. REITZ. Pro κούφην facit, quod sit epitheton solitum: pro κωφὴν vero, quod mortui dicuntur turba silentium, quodque adeo mortuum non possumus rogare, quis sit. Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis arridet. IDEM in Addend.

ead. l. 4. Συνεξέπνευσεν) Correxerat Solan. συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque editionem inveni, quae sic habeat. REITZ.

ead. l. 6. Μεσίτην) Fuit, cum μεσίτην mallet, ut Dianae simulacrum, quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo: nondum enim de Dianae signo sermo est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς) Delphis obsessus Furia, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cuius consilio vincens reversus est Argos. Has vero Furias placans vocavit Eumenidas apud Aeschylum. COGN. Ex Orest. Eurip. adscriptum in marg. Ald. 1. Wess. REITZ.

ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς) Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 311. l. 1. Ἀφρὸν ἀπέψα) Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. GUYET. Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.) Ex Euripide restituiamus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem: postremam etiam depravant B. 2. & P. Euripid. Iphig. Taur. 311. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπὲρ ἀλλήλων) Ita est in Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Tac. Elfner. ad I Epist. ad Corinth. XV, 29, ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. REITZ.

ead. l. 7. Τὰς ἐπιστολάς) De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *litterae*. Ita apertissime Alciph. II, Ep.

4 pr. 'Ὡς διεπύμψω μοι τοῦ βασιλέως τὰς ἐπιστολάς, εὐθὺς ἀνέγνων. REITZ.

ead. l. 10. Τὸ γὰρ &c.) Eurip. Iph. T. 598—603. SOLAN.

Pag. 312. L. 7. Τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου) Conf. supra Demon. cap. 1. REITZ.

ead. l. 10. 'Ὡς ἀληθῶς) Conf. si operae videtur, supra Lexiph. c. 22, de Salt. c. 2 m. Alexand. 61. Et ὡς ἀκριβῶς Hermot. c. 56. Ac Bergler. ad Alciph. I, Ep. 30 f. REITZ.

ibid. Σοφῶν) Callimacho tribuit Stobaeus, apud quem prior versus non exstat. Vid. Grot. Flor. 477. SOLAN.

Pag. 313. l. 2. Σωκράτης σοφώτατος) Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, de Salt. § 25 pr. Habebimus rursus infra in Rhet. praec. § 13. REITZ.

ead. l. 5. 'Ὡς ὑπὸ μίᾳ χλ.) Vide B. πρᾶς. c. 15, & quae illuc a me annotata sunt. SOLAN. Alludit ad id Alciph. I, Ep. 38, p. 176, scribens: ἀλλ' ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμημένη χλαμύδιον. Ubi Bergler. adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a Benedicto conversâ esse, qui sub una eademque patris chlamyde, quasi illa chlamys patris nescio cuius fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Symposi. affert, ulterius legenti. Philostr. Epist. 44, ἢ πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέκρεχεν αὐτοῦ τὴν τριβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης &c. Addo Corn. Nep. Alcib. cap. 2: Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. Namque eum induxit commemorantem, se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit. REITZ.

ead. l. 9. Ἐρχιος) Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo Diogenes Laërtius, Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱός, Ἀθηναῖος, τῶν δ' ἡμῶν Ἐρχίους. Nempe poëtae Ἐρχιος est, qui alias Ἐρχίους dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεῖα dabit Meursius in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur Callimachus, (inter cuius fragmenta sedem CVII huic assignavit Bentleius) qui habetur Memor. Socr. I, 29 seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & fuillo, ut ibi vocatur, Euthydemī amore Critiam revocare Socrates voluerit. GERN.

ead. l. 10. Ἐράοιτε) Angl. ἐρώαυτε. BOURD.

ead. l. 12. εἰνεῖα) Poëticum esse aiunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrium infra de Dea Syr. cap. 14, καὶ Σομειράμιος εἰνεῖα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, &

Ionibus familiare τὸ εἶνεκα pro ἔνεκα, ut Hippocr. S. I, Aph. 3, & passim. Herodot. εἶνεκεν p. 2 bis, & seqq. ubivis. Sed & Attici scriptores ita interdum emuntiant. Th. Mag. ἔνεκα, καὶ εἶνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ, ἔνεκα. Adde Nostrium de Dom. c. 8. Quod W. autem εἶνεκεν habet, nihil est: καὶ ὅρωνον enim hic foret propter duo sequentia in v terminata. Nam ἔνεκε & εἶνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita ἔκεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet Montfaucon in Diar. Ital. pag. 43 f. APETHΣ ENEKEN KAI ETNOIAS. In alia vero pag. 38, ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ENEKE KAI ETNOIAS, ut alia obvia omittam. ἔνεκε tamen sequente vocali non scriberem! REITZ.

Pag. 314. l. 3. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἀφθαρτον) Sic recte Mf. Coelum post terram eos excipit, qui istis rebus student. Ad meliorem vitam morientes praemium virtutis consequuntur incorruptibile. Vulgo sine sensu legitur, οἱ δὲ ἀμείνον ἀποθανόντες, & vertitur, qui meliori fato morientes, tanquam alii essent, quam de quibus in praeced. verbis loquitur. Ne dicam, ἀμείνον ἀποθανεῖν Græcis nihil esse, nec id significare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. GRAEV.

ead. l. 4. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον) Ita W. P. & L. quod in impressis est, οἱ δὲ ἀμείνον. SOLAN.

ibid. Ἀμείνον ἀποθανόντες) Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. BOURD.

ead. l. 8. Φρονοῖν) Sic Vex. utraque. In reliquis & in ipso M. φρονοῖεν, corrupte. SOLAN. Ὁ, τι φρονοῖν legendum suaderet series orationis, etsi libri omnes φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut, quid ipsi sentiant, iudex pronuntiet, an suam ut sententiam, suum iudicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a describente, in φρονοῖεν mutari φρονοῖν, praesertim cui Attica forma φρονοῖν pro communi φρονοῖμι, non satis esset familiaris. Sed iam bene sic dederat Aldus, a quo operae posteriores, & interpres, male recesserunt. GESN. Φρονοῖν) Quod Solan. noster sic monuit corrigendum, id etiam Gellnerus tam sponte, quam ex Aldina suarecte vidit; cumque res ipsa flagitet, non haesitavi in deserenda vulgata φρονοῖεν. REITZ.

ead. l. 16. Θυραμένους — Κόβορος) Vide Xenoph. ed. St pag. 273, 11, & Plut. in Nicia. Aristoph. etiam, cuius Scholiastes haec verba Luciani affert, 258 A. SOLAN.

Pag. 315. l. 1. Ὁ Κόβορος) Cum edd. κέβορος haberent, ego
Lucian. Vol. V.

Kob. maiore litera exaravi, monitus ab Scholiast. Aristoph. ad Ran. v. 1001, ubi ait: Θηραμένης — Κῆρος δὲ ἐλέγστο εἶναι, καὶ Κόδορος. Λουκίανος Ἐρωσιν ὧς καὶ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατόν, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόδορος &c. Quae illi cum nostro Scholiast. conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. REITZ.

ead. l. 5. Γάμοι) Facete ludit in nuptias Menand. in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν, optabile malum hominibus sunt nuptiae. Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur: vid. Aristoph. Av. 132; & Evang. Matth. XXII, ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola Alciph. L. 2, 4 pr. Conf. & Nostrum Dial. Meretr. VII, & alibi non semel. REITZ.

ead. l. 8. Παιδραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις) Davif. (quem consulendum in marg. iussit Hemsterh.) ad Cic. Tusc. Disput. cap. 34 observat, ad Platonis impuritatem hic alludere Lucianum. Cum turpia sint, quae in Phaedr. & Sympos. de amore scripsit ille philosophus, qui παιδρασταῖς nimis amicum se praebuit, ut Tertullian. de Anima, eius verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobet: adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas. Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota Davisii, ubi tamen addit Augustin. de Civit. Dei L. 2, cap. 14, & Apul. de Habit. Doctr. Plat. pag. 610, qui eius de amore sententiam vitio vacare aiunt. REITZ.

Pag. 316. l. 1. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ παιδρὸς ἀναπιδίσας, πρόησι σφόδρα σοβαρῶς) Sed Ms. ἱλαρῶ προσώπῳ παιδρὸς, quod quis non amplectatur? Atheniensis hilari vultu, alacrerexiliens incedebat valde elate. GRAEV.

ead. l. 2. ἱλαρῶ τῷ τρόπῳ) Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen interpretes; nec male. BOURD. ἱλαρῶ scribentem Bourdelotium reliqui; nec enim semper eius festinantem calamum corrigere volui, quod nec Hemsterh. facere vidi. REITZ.

ead. l. 5. Τάπινικια) Perperam in novissimis edd. legitur, ἑστίασαντες αὐτοῦ τὰ πινικια, pro quo recte in antiquioribus τάπινικια. IENS.

ead. l. 15. Μελιτίδην) Margitem innuere opinor. Vide tamen, quae de hoc fatuo leguntur apud Aristoph. p. 258 D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiastes. Vide & Aelian. V. H. XIII, 15, & consule ibi notas: perperam in ed. Tor-

naefiana legitur Μελιτιάδ. SOLAN. Scholiastae locus, ad quem remittit Solanus, est Aristoph. Ran. v. 1021, ubi inter alia Μελιτιάδην δὲ τὸν εὐήθη dicit, eumque παρὰ τὸ μέλι sic dictum ait. REITZ.

ibid. Κόροιβον) Idem Scholiastes l. c. E. SOLAN.

Pag. 317. l. 5. Τοῦ παιδεραστοῦ) Florent. Cod. τοῦ παιδεραστειν. BOURD.

ead. l. 12. Κλίμακα) *Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema linea amare, haud nihil est.* Ter. Eun. III, 2. *Linea ἀντὶ τοῦ βαθμοῦ*, pro gradu sumitur. Vide Donat. & Nonnii σύμμικτα. VORST. Sic Philemon. fr. 65: Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἴτ' ἐθαύμασαν, ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἴτ' εἰς ἐλπίδα Ἐνέπεσαν· οὕτω γίνετ' ἐκ τούτων ἔρως. SOLAN.

Pag. 318. l. 2. Εὐθὺ) Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra ad c. 42, & alibi dictum. REITZ.

ead. l. 7. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.) Ex Mf. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. Vocat oscula, & improbae manus perturbationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur. GRAEV.

ead. l. 15. Εἴτ' ἀπὸ μηρῶν προσιμικσάμενος κατὰ τὴν κομικὴν αὐτὸ ἐπάταξεν) Interpres: *dum ducto a iunioribus exordio iuxta Comicum ipsum percussit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φοῖτ' δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρεαῖαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστριζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηρούς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηνισμούς ἔχεις μειράκιον· Hecaton autem in Chrys inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστριζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem, o adolescens, habe inter feminales pulsationes. Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδερασταῖς vide quae notavit vir & amicus summus Aeg. Menagius ad hunc locum, & Paul. Leopardus E. mendat. XVII, c. 32. GRAEV.

ibid. Κομικὸν) Quis hic Comicus sit, nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. SOLAN.

Pag. 319. l. 1. Μετεωρολόχεια) Vid. Πρ. λ. 7. SOLAN.

ead. l. 2. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους) Alciph. I, Ep. 34 pr. Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνὸς τις ἐγένου καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Bergler. haec Luciani adducere non est oblitus: item ex Dial. Charont. Merc. & Mort. ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi da-

ta opera eiusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis apud Athen. VI, pag. 224, eos ait *supercilia supra capitis verticem habere*. REITZ.

ead. l. 3. Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις περ, καὶ ὁ Σωκράτης) Ipse Socrates apud Lucianum in *Auſione* philosophorum, παιδερωστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. MENAG. Sed confer, quae modo ad c. 49 pr. dicta. Item quae ad c. 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπήατο) Similiter Martialis lib. XI, Ep. 44, *Aeacidae potior levis amicus erat*. Alii Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. MENAG.

ead. l. 8. Δέγμενος) Homer. Il. I, 191. SOLAN.

ead. l. 9. Μεσίτης ἦδονῃ) Lege μεσίτης. GUYET. An μεσίτης; MENAG. Politissimus Menagius emendat μεσίτης. Nihil verius. Supra c. 27, φίλιος μεσίτην τράπεζαν παραβήμενοι. IENS. Μεσίτης Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare iusserat Menagius. In omnibus impr. μεσίτης, prave. SOLAN.

ead. l. 12. Μηρῶν &c.) Tragici cuiuspiam versiculus. GUYET. Tragici cuiuspiam aut Comici versiculus. MENAG. (Iambicus enim trimeter est, sive senarius: nam Καλλίων facit initium versus sequentis. REITZ.) Neque, hoc unde sit, scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen Plut. 1337, 2. Socrates apud Xenophonem in Συμπ. amicum Achillis, non amasium, fuisse probat pag. 523, l. 40 ed. Steph. Apollodorus etiam Achillis amasium vocat III, p. m. 97 B. SOLAN.

ead. l. 13. Καμαστὴς) Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his, qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. Theocrit. Eidyll. 3. COGN. Ille certe apud Theocritum Idyll. 3 καμαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. GESN.

ERRATA.

Pag. 243. l. 17. δυναμάσεις, l. ὀνομάσεις.

Pag. 262. l. 6. ἀπαναστὰς, l. ἐπαναστ.

192105--

